

Giới thiệu Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi

天才小毒妃

Người dịch/Editor: Emily Ton

Nàng tuy là nữ nhi của thế gia y học nhưng lại xấu xí, vô năng bị người khinh蔑.

Hắn là vị vương gia tôn quý nhất Thiên Ninh Quốc, quyền khinh thiên hạ.

Ngày thành thân, đại môn Tần Vương phủ cửa đóng chặt chỉ để lại một câu:"Ngày mai lại đến"

Nàng một mình từng bước đạp lên tự tôn mà bước vào vương phủ.

Nhưng cả thiên hạ chưa ai từng nghĩ tới: Hóa ra phế tài xấu nữ lại là tuyệt sắc thiên tài độc y!

Đêm tân hôn nàng cứu thích khách xong rồi nói: "Đại ca mau chạy đi thôi, ta sẽ không tố giác ngươi"

Không ngờ thích khách lại đáp: "Đêm tân hôn ngươi muốn bốn vương đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Kinh hãi, người phải gả

Thế kỷ 21, bệnh viện cao cấp tư nhân của thành phố Đông Hải, văn phòng viện trưởng bệnh viện.

"Bang" một tiếng, một phản thật dày báo cáo các ca bệnh bị hung hăng vút ở trên bàn, viện trưởng Lâm sắc mặt xanh mét, giận không thể át xuống.

"*Hàn Vân Tịch* (韩芸汐), Lý tiên sinh chính là một trong những lĩnh đạo cao nhất của tập đoàn Vân Đăng, anh ta nắm trong tay 40% cổ phần của bệnh viện chúng ta, cô nhất định phải ưu tiên giải độc cho anh ta!"

Đối mặt với viện trưởng đang giận dữ ngất trời, Hàn Vân Tịch cầm đôi tay để ở trong túi áo blouse trắng, hoàn toàn bình tĩnh.

"Lâm viện trưởng, thực xin lỗi, nhưng Lý tiên sinh bị đau đớn do trúng phải nọc rắn với độc tính phát tác chậm. Trừ phi xảy ra tình huống khẩn cấp, tôi sẽ không thể cho phép chen ngang ở nơi này."

Cô lớn lên thanh thuần xinh đẹp, một đôi mắt to với hai má lúm đồng tiền nhỏ. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng thiên phú châm thuật lại nổi tiếng kinh người trong y giới, là cao thủ giải độc hiếm thấy. Mặc kệ là đối phó với độc tố của động vật, độc tố của thực vật, độc tố hóa học hay là độc trong cơ thể con người, đều là thể mệnh của cô.

"Cô! Cô phải rõ ràng! Đây là tập đoàn Vân Đăng!" Viện trưởng phẫn nộ vỗ bàn nặng chấn.

"Viện trưởng, tôi lập lại một lần nữa. Tình trạng của Lý tiên sinh không nguy cấp. Mặc kệ anh ta là ai, ở trước mặt bác sĩ, mỗi người....." Hàn Vân Tịch nói còn nói chưa xong, viện trưởng liền lạnh giọng ngắt lời.

"Đủ rồi, đừng nói với tôi về bình đẳng trước mặt bác sĩ. Chỉ có sự khác nhau giữa nam và nữ. Hàn Vân Tịch, tôi nói cho cô, lập tức an bài giải độc, nếu không, từ hôm nay trở đi, rút ra khỏi giới y học!"

Cảnh cáo cô?

Vốn tưởng rằng Hàn Vân Tịch sẽ sợ hãi, nhưng, cô lại như cũ thong dong bình tĩnh, thái độ nghiêm túc, "Lâm viện trưởng, ở trước mặt tôi, cũng không có phân biệt nam nữ, chỉ có hai loại người, là tôi muốn cứu tôi không nghĩ sẽ cứu, Lý tiên sinh tôi không cứu, vì vậy xin hãy mời bác sĩ khác!"

Cô nói xong, lễ phép cúi, xoay người liền đi. Thân hình gầy mảnh thong dong mà ưu nhã, trong sự điềm tĩnh tốt đẹp đều có một loại ngạo cốt không thể bỏ qua.

Nhưng ngay lúc Hàn Vân Tịch đang mở cửa, Lâm viện trưởng lại giận tím mặt.

"Hàn Vân Tịch, cô dám đối với tôi nói chuyện như thế, cô đứng lại đó cho tôi!"

Nói xong, tùy tay đem tập tài liệu các ca bệnh nặng nề kẹp ở trên bàn hướng phía sau đầu cô ném tới, Hàn Vân Tịch ngẩn ra, chỉ cảm thấy một dòng nóng ấm từ sau đầu chậm rãi chảy xuống.

Cô có chút kinh ngạc quay đầu lại, nhưng, còn chưa kịp nhìn Lâm viện trưởng liếc mắt một cái, cả người liền ngã xuống.....

Ba ngàn năm trước, Thiên Ninh quốc.

Hàn Vân Tịch từ trong kiểu hoa mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe được quanh mình một mảnh vui mừng, thanh âm khua chiêng gõ trống thổi kèn hết đợt này đến đợt khác, mà trước mắt một mảnh tối đen.

Đang xảy ra chuyện gì?

Hàn Vân Tịch đem vật gắn ở trên đầu kéo xuống, nhìn chăm chăm vào nó rồi hít vào một hơi khí lạnh, này..... Này không phải là hi khăn sao?

Theo bản năng ngửa đầu lại cúi đầu, phát hiện chính mình một thân nữ phượng khăn quàng vai, giống như một tân nương từ đang chuẩn bị gả chồng..... thật lố bịch!

Kiểu hoa lúc lắc, làm Hàn Vân Tịch đau cả đầu, mà lúc này, một đoạn ký ức xa lạ dừng mảnh tràn vào óc.

Không thể nghĩ ngờ, cô xuyên qua, hơn nữa một khi xuyên qua liền phải gả chồng!

Nguyên chủ là đích nữ của y học thế gia Hàn gia, Thiên Ninh Quốc. Nàng cũng gọi là Hàn Vân Tịch. Bởi vì mẹ đẻ y thuật lợi hại nên từng cứu sống hoàng hậu, cũng chính là thái hậu hiện tại, ngay từ khi nàng còn trong bụng mẹ liền được chỉ định đánh hôn với Thái hoàng tử ngay lúc đó, cũng chính là *Tần Vương Long Phi Dạ* (秦王龙非夜) hiện tại, lúc ấy còn lưu truyền một đoạn giai thoại, địa vị của Hàn gia cũng bởi vậy tăng cao.

Nhưng ai cũng không biết Hàn Vân Tịch vừa sinh ra liền khác chết mẹ một, còn lớn lên thành một phế tài xấu nữ không hiểu y thuật. Hôn sự bởi vậy mà bị một lần lại một lần trì hoãn, trở thành điều cấm kỵ của Tần Vương. Thế nhưng, trước đó vài ngày Tần Vương chọc giận hoàng đế, hoàng đế một giây ra lệnh, trước cuối tháng phải chọn ngày thành hôn.

Hôm nay, đúng là đại hôn của nàng.

Tần Vương Long Phi Dạ thiếu niên phong vương, là hoàng tử duy nhất cận kề với ngôi vị hoàng đế, tuổi còn trẻ mới quá 20, luận về bối phận hiện giờ lại là hoàng thúc duy nhất của hoàng đế, có thể nói là người quyền cao chức trọng đệ nhất Thiên Ninh Quốc.

Tần Vương phủ ở thành nam, Hàn gia ở thành bắc, kiểu hoa đi từ bắc hướng đến nam phải xuyên thành mà qua. Tần Vương thành hôn, mặc dù bản thân không lộ diện nhưng vẫn dẫn tới muôn người đều đổ xô ra đường, toàn thành oanh động.

Ngày lúc Hàn Vân Tịch đang tiêu hoá những ký ức này, hi nhạc đột nhiên im bật, chỉ nghe hi bà hô to, "Không tốt không tốt, việc lớn không tốt!"

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhục nhã, ngày mai lại đến

Ngày đại hi, thân là hi bà cư nhiên ở bên đường hó lớn không tốt? *Rõ ràng là cố ý nha.*

Hàn Vân Tịch đang muốn vén rèm nhìn một cái xem chuyện gì xảy ra, nhưng nghĩ lại, thân là tân nương từ không màng đến lễ nghĩa lộ diện bên đường như thế, chẳng phải là bị cô nhân một người một ngụm nước bọt đến chết đuối hay sao?

Chỉ có thể từ bỏ, bất động thanh sắc lắng nghe, nghe động tĩnh bên ngoài, rõ ràng người vậy xem không ít.

"Ai nha, sai rồi, chúng ta đi lầm đường! Lúc ở giao lộ phía trên nên rẽ phải mới đúng, nhưng chúng ta lại rẽ trái!" Giọng hi bà kia, liền kếm kêu trời khóc đất.

"Ta tưởng là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng khiến người om xòm như vậy. Con đường này cũng có thể đến Tần Vương phủ."

"Đúng vậy đúng vậy, Vương bà bà người già rồi nên hồ đồ phải không, ngày đại hi sao lại nói lời đen đủi như thế? Không phải vừa rồi chính người nói rẽ trái hay sao?"

.....

Kiểu phu người một lời ta một ngữ lại nói tiếp, Vương hi bà lại liền tục dậm chân, "Ta chính là già nên hồ đồ nha! Tin xấu! Từ nơi này đi, ít nhất còn phải mất một canh giờ, tân nương tử sẽ bị lỡ giờ lành!"

Lời này vừa ra, nháy mắt toàn trường lặng ngắt như tờ.

Giờ lành, đừng nói ở thời cổ đại, ở thời hiện đại đều rất được nhiều người chú ý.

Sau một lúc lâu, một kiểu phu mới sợ hãi hỏi câu, "Kia..... Kia chúng ta có nên quay lại rồi rẽ phải không?"

"Người nói gì vậy?" Hi bà hung hăng dậm chân, trên mặt tức giận làm tăng son phấn thật đầy đều nứt ra rồi, "Tân nương tử không thể quay đầu lại, càng không thể quay về lối cũ, người đây là nguyên rủa tân nương tử bị *huai (ly hôn)* trở về sao?"

Lời này, làm kiểu phu á khẩu không trả lời được.

Hàn Văn Tịch ở bên trong kiểu liên tục trợn trắng mắt, *cái bà mối này rõ ràng là cố ý muốn làm cho nàng đến trễ*, Tần Vương phủ không có đội đón dâu tới, tân lang quan cũng không tới, liền phải cái hi bà lại đây.

Này còn chưa có vào cửa đầu, liền cho nàng một cái ra oai phủ đầu, bỏ lỡ giờ lành, ngày sau Tần Vương phủ nếu có cái sự tình không may mắn gì, còn đều không đổ hết tội trên đầu nàng sao?

Hàn Văn Tịch hận không thể hạ kiểu nói không gá, bên đường bỏ rơi tân lang quan, nhưng năng rất rõ ràng tình cảnh của chính mình, nhà mẹ đẻ có sai lang, nhà chồng là hồ báo, cái thân phận phế tài xấu nữ kế thừa Hàn gia này, năng không thể làm bậy được.

Chi có đi một bước tính một bước, tốt xấu vẫn là do thái hậu tự hôn, hoàng đế giao trách nhiệm, năng lại muốn nhìn một cái Tần Vương phủ dám chống đối nàng trông như thế nào?

Bà mối cùng kiểu phu thương lượng hồi lâu, cuối cùng chi có thể tiếp tục đi phía trước lên đường, bốn tên kiểu phu không muốn sống mà chạy, đem Hàn Văn Tịch đến đảo quá sức.

Nhưng là, cuối cùng vẫn bỏ lỡ giờ lành, ước chừng đến muộn *nửa canh giờ(1h)*.

Đại môn Tần Vương phủ khí phái cao một trương đóng chặt, ngay cả cửa hông cũng tất cả đều đóng lại, ngoài cửa vây đầy bá tánh kinh thành, đã sớm chi chi trò trò nghị luận bàn tán.

"Nghe nói Hàn Văn Tịch rất xấu, trách không được Tần Vương không muốn lộ diện."

"Ha ha, cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đều ước được gả vào Tần Vương phủ, Hàn Văn Tịch là cái thái gì? Ta đoán nếu nàng tính đi vào, cũng là thù phòng không giường trống suốt đời."

"Còn nữa, nhân gia một mũi thật lớn, đã muộn nửa canh giờ mới đến. Ai u, chờ đến chân cửa ta đã bắt đầu đau!"

.....

Nếu là Hàn Văn Tịch trước đây sau khi nghe xong những lời này, chẳng phải khóc đến chết? Đáng tiếc, hiện tại Hàn Văn Tịch đã không phải là người trước kia sợ hãi rụt rè, là kẻ tự ti đáng thương không có chí tiến thủ.

Nàng không màng đến đau đớn, một bên vuốt ve nhọt trên má, một bên xuyên qua khe hở của bức màn nhìn ra. Chỉ thấy trước đại môn của Tần Vương phủ trống rỗng, không có trang trí bất luận một cái gì gọi là đại hôn. Nếu không phải kiểu hoa đưng trước cửa phủ, ai cũng không thể biết rằng nhà này hôm nay đón dâu.

Không khí lạnh lẽo âm đạm chính là muốn nói cho Hàn Văn Tịch, năng là không được hoan nghênh, người đưa tới cửa gia đều không cần.

Vương hi bà đang gõ cửa, không dám dùng sức chi nhẹ nhàng gõ gõ, sau một lúc lâu, đại môn không có động tĩnh gì, cửa hông lại mở ra, một lão nô thủ vệ đứng ở bên trong cánh cửa, không có ý tứ sẽ đi ra.

Vương hi bà vội vàng chạy tới, ra vẻ rất chuyên nghiệp, *hoan thiên hi địa* vui mừng cười đến, "Tân nương tử đến rồi! Tân nương tử đến rồi!"

()Hoan thiên hi địa = Trời đất vui vẻ ; vui sướng khôn cùng.*

Ai ngờ, lão nô tài kia liếc kiểu hoa vài lần, kinh thường nói, "Thái phi có lệnh, lỡ giờ lành, ngày mai lại đến!"

Dứt lời, "*Bang*" một tiếng liền đem cửa đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 3: Không đi, tỷ đây không dễ chọc

Quanh mình đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, ngày sau đó liền vang lên từng đợt cười to.

Này phòng chừng đây sẽ là lần đầu tiên trong lịch sử Thiên Ninh Quốc một bút lưu lại, tân nương tử được người nói rằng ngày mai lại đến, *tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (*)* a!

() "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" (前无古人后无来者): ý nói người trước, kẻ sau không ai bằng.*

Quần chúng quanh mình đều cười trừ. Thậm chí ngay cả trong đội ngũ đưa dâu không ít người cũng nhin không được cười ra tiếng. Đúng là lần đầu tiên xảy ra loại sự tình như thế này.

Trong kiểu hoa, Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn rỗi cuộc chậm rãi nheo hai tròng mắt lại, Tần Vương phủ, khinh người quá đáng!

Vương hi bà mặt tu ngưu quay trở về, thất vọng thờ dài, "Ai nha, quá đen đủi, ta làm hi bà nhiều năm như vậy, liền chưa từng thấy qua như vậy! Trở về trở về, chạy nhanh trở về!"

Nhưng mà, ngay lúc kiểu phu một lần nữa nâng lên cổ kiệu, Hàn Văn Tịch lên tiếng, "Từ từ!"

Ách.....

Lời ai nói?

Mọi người dừng lại, nhìn khắp xung quanh, tìm không thấy người nói chuyện.

"Vương bà bà, làm phiền người đi hỏi thôi, ngày mai tới lúc nào?" Hàn Văn Tịch lại lần nữa mở miệng, ngữ khí bình tĩnh lại lộ ra một cổ không dung làm trái uy nghiêm, thanh âm không lớn, lại làm mọi người quanh mình nghe được rõ ràng rành mạch.

Trong lúc nhất thời mọi người đều không thể tưởng tượng mà nhìn về phía kiểu hoa, này thật là Hàn Văn Tịch đang nói chuyện sao? Dưới loại tình huống này, năng không phải nên trộm khóc sao? Cư nhiên còn dám nói chuyện, lại còn lớn tiếng được như vậy?

"Vương bà bà, người còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ muốn bốn tiểu thư truy cứu trách nhiệm người đi sai lộ trình sao?" Hàn Văn Tịch chợt lạnh giọng.

Vương bà bà bất ngờ, khiếp sợ! Đi sai lộ trình là thái phi giao phó, Tần Vương phủ tự nhiên sẽ không truy cứu nàng, nhưng là, nếu Hàn gia thật sự truy cứu đến, nàng cũng đến là *ăn không hết gói đem đi* nha, đến lúc ấy, thái phi cũng sẽ không bảo vệ nói năng đâu.

Hàn Văn Tịch như thế nào lại đột nhiên biến thành lợi hại như thế?

Vương bà bà cũng không rảnh lo nhiều như vậy, vội vàng liền đáp, "Vâng vâng! Đại tiểu thư chờ một lát."

"*Thịch thịch thịch!*" Lúc này tiếng gõ cửa không còn ồn như nữa.

Vẫn là lão nô kia mở cửa hồng ra, "Làm gì vậy, nghe không hiểu là nói các người ngày mai lại đến sao?"

"Tân nương tử hỏi rõ ngày mai mấy giờ! Làm phiền thông báo cho thái phi một chút." Vương bà bà ôn tồn mà nói.

Lão nô kinh ngạc, tân nương tử này có điểm thú vị, "Chờ một lát."

Trong đình sau hoa viên Vương phủ, *Nghị thái phi* (宣太妃) đang cùng mấy cáo mệnh phu nhân chơi mật chược, hoàn toàn không để tâm đến chuyện cưới cô con dâu này.

Sau khi hoàng đế tự mình chấp chính, tiền hoàng lưu lại vài vị thái phi chết chết, thủ lăng thủ lăng. Chỉ có *Nghị thái phi* *mẫu bằng tử quý* (mẹ vinh hiển nhờ con), không ai dám động, ngay cả thái hậu đều đối với nàng lễ nhượng ba phần. Ba năm trước đây lo ngại sống trong hoàng cung buồn chán, liền dọn đến vương phủ sống cùng nhi tử.

Thị nữ khom lưng lại đây, cúi đầu ở bên tai nàng bầm bầm, "Chủ tử, tân nương tử hỏi rõ ngày mai tới lúc nào?"

Nghị thái phi tay đang hạ bài liền cứng đờ, quay đầu nhìn lại, "Người nói ai hỏi?"

"Tân..... Tân nương tử." Thị nữ vẫn hạ giọng trả lời.

"Là gan không nhò nha!" *Nghị thái phi* buồn bực, chỉ là bài trên tay vài vòng đánh cũng không yên tâm, thuận miệng nói câu, "*Giờ ty (9-11h)*, vẫn như mọi khi."

Hỏi rõ ràng thời gian thì thế nào, ngày mai tới, còn phải làm nàng đến trễ.

"Giờ ty." Vương hi bà đem lời nói đưa tới trước kiệu hoa.

Ai ngờ Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói ra ba chữ, "Chờ tại chỗ."

Quanh mình không ít người đều ý thức được vị Hàn tiểu thư này không thích hợp, Vương hi bà lại còn không đầu không não, kêu to lên, "Cái gì?"

"Tân nương tử không thể như vậy a. Chúng ta không thể ngăn trước cửa đại môn nhân gia, phải không? Bọn họ sẽ chê cười chúng ta! Không, thật không tốt, không có lý nha! Nào có ai đến cổng lớn nhà người ta chờ gả?"

"Là người nói không thể quay về lối cũ, như thế nào, người muốn nguyên rủa ta bị hưu về nhà mẹ đẻ sao?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn.

Này không phải là lời Vương hi bà vừa nói sao? Vương hi bà nghẹn lời.

"Chờ không được có thể đi, trở về Hàn gia lấy không được tiền công dừng tới tìm ta." Hàn Văn Tịch hạo tâm nhắc nhở.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, càng thêm cảm thấy tân nương tử thật lợi hại, ai cũng không dám đi, chỉ có thể ngồi xuống tại chỗ, cùng tân nương tử cùng nhau chờ.

Vương hi bà thấy thế, một bàn tay vỗ không vang, cũng chỉ có thể ở bên mép kiệu ngồi xuống. Nàng nhìn không được muốn nhấc lên tấm rèm đang buông xuống nhìn một cái bộ dáng của tân nương tử. Chân tướng trong truyền thuyết cực xấu vô cùng, nhất gan tự ti như vậy sao? Không phải là thay đổi người chứ?

Chân chờ một lát, Vương hi bà trong sợ hãi mà vươn tay ra.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Để nàng ta tiếp tục chờ

Vương hi bà mới vừa nhắc lên một góc rèm, Hàn Văn Tịch liền một chân dẫm ngay tay nàng, âm u hỏi, "Giờ lành chưa tới, người muốn mời ta hạ kiệu sao?"

"Không không! Ta..... Ta không cần thận không cần thận!" Vương hi bà liền giải thích, chịu đựng đau không dám la.

Hàn Văn Tịch lúc mới mới buông nàng ra, ưu nhã lùi chân về, lười biếng tựa người ở trong kiệu.

Hàn gia xưa nay thường ngược đãi nàng, nhưng bọn họ không bạc đãi nàng trong ngày xuất giá. Cổ kiệu thực rộng rãi thoải mái, vừa lúc có thể để nàng ngủ một giấc.

Nàng mới sẽ không ngu ngốc như vậy đặt sự sẽ trở về ngày mai lại đến. Nếu thật phải quay trở về, ngày mai không chừng còn có thể gây ra cái sự tình gì để chậm trễ giờ lành đây.

Tân Vương phủ ngại với hoàng mệnh không dám không cưới, lại có thể tạo ra rất nhiều trò để kéo dài thời gian, cuối cùng có hại vẫn là chính nàng.

Tuy rằng Hàn Văn Tịch cũng không muốn gả, nhưng nàng biết, cái đại môn Tân Vương phủ này nàng cần phải tiến vào, nếu không, rồi tới cuối cùng, trong cung trách tội xuống dưới, nàng đương nhiên sẽ bị đẩy ra làm kẻ chết thay.

Tân Vương đón dâu lập chính phi đã là sự tình oanh động toàn thành. Tin tức rằng ở cổng lớn Tân Vương phủ như thế, nhất định sẽ truyền tới trong cung. Chỉ cần một khi trong cung chú ý đến, ngày mai đến giờ lành Tân Vương phủ nếu lại không vui cũng phải đến cho rằng *khai đại môn!* (vào cửa lớn)

Nghĩ đến như vậy, Hàn Văn Tịch xoay trở tìm vị trí thoải mái, thanh thần ổn định ngủ.

Lúc này, *Nghị thái phi* từng sống trong nhung lụa đã không còn thanh thản như xưa, tự mình vội vàng đi tới cửa hồng Tân Vương phủ, xuyên qua kẽ nứt của khe cửa nhìn ra, thấy bên ngoài một mảnh hồng vui mừng. Khuôn mặt luôn được bảo dưỡng kia liền hơi tái.

"Mẫu phi, Hàn Văn Tịch nữ nhân này thật kì quái nha, bên ngoài nói nàng nhất gan, sao hôm nay liền lớn mặt như thế? Vừa mới rồi trong cung phái người tới hỏi chuyện này là như thế nào." *Mộ Dung Uyển Như* (慕容宛如) nói với giọng lo lắng.

Nàng là nghĩa nữ được *Nghị thái phi* thu dưỡng, dịu dàng hiền tuệ, nhẫn nhục chịu đựng, từ nhỏ hầu hạ *Nghị thái phi*, so với nữ nhi ruột còn thân hơn. Một câu "Mẫu phi" đủ thấy địa vị của nàng ở Tân Vương phủ.

"Cái sáu bát quái này, muốn cùng bốn cung đầu đến cửa nhà sao?" *Nghị thái phi* hít mắt âm hiểm, ngón tay hướng cổ nhẹ nhàng lướt một cái, ý bảo *Mộ Dung Uyển Như* đem người giải quyết.

Mặt *Mộ Dung Uyển Như* lộ ra vẻ hoảng loạn, "Mẫu phi! Người chết ở cửa nhà chúng ta, liền không may mắn, vạn nhất Hoàng Thượng trách tội đến trên đầu ca ca?"

Quanh cửa Tân Vương phủ cũng là có không ít thủ vệ. Người chết ở cổng lớn xác thật không thể nào giải thích nổi, huống chi, chuyện này toàn bộ để đó đều đang chú ý tới.

Nghị thái phi không ngu ngốc, bình tĩnh nghĩ lại liền minh bạch đạo lý này, "Tốt a, cho nên nàng liền ăn vạ không đi! Chắc chắc chắc, làm sao cái sáu bát quái này lại có tâm cơ tí mỉ chu đáo như thế?"

"Mẫu phi, hiện tại phải làm sao bây giờ, ngày mai giờ lành vừa đến, chúng ta là mở cửa hay không mở cửa?" *Mộ Dung Uyển Như* bắt đầu đi hỏi.

"Ờ, muốn tiến vào cái đại môn này như thế đúng không, để cho nàng tiến vào, bốn cung muốn nhìn xem nàng có thể ở lại bao lâu!"

Nghị thái phi không phải là dễ chọc. Trong Tân Vương phủ thủ vệ nghiêm ngặt dù là phát sinh bất kỳ sự tình gì, đều là không thể truyền ra ngoài.

Về mặt *Mộ Dung Uyển Như* bắt đầu đi gạt đầu, đáy mắt lại hiện lên một tia đắc ý.

Nàng đã sớm trông ngóng Hàn Văn Tịch vào cửa, *Nghị thái phi* cố ý đem nàng hứa gả cho Tân Vương, đáng tiếc nàng xuất thân hèn mọn trước sau đều không thể trở thành chính phi nhưng trở thành trác phi thì không vấn đề gì. Chi sợ vị trí chính phi của Tân Vương bị người có quyền thế đoạt mất.

Hàn Văn Tịch là một nữ nhân *phá tướng* (xấu xí) như thế, bất quá là công cụ Hoàng Thượng dùng để nhục nhã Tân Vương, sẽ chỉ làm Tân Vương cùng mẫu phi chán ghét phi nhỏ, vĩnh viễn đều không có cơ hội xoay người. Nếu chính phi do thái hậu thân thiết cho Tân Vương đã chết, vị trí kia liền để trống. Đây chính là ý nghĩ cuối cùng của *Mộ Dung*.

Mộ Dung Uyển Như tâm tính không tồi, kéo tay *Nghị thái phi*, thật cẩn thận giúp người quay về.

"Aiz, nếu thái hậu có thể đem người ban cho Phi Dạ, tám nguyên đời này của ta cũng coi như đã xong từ lâu." Nghi thái phi nhẹ nhàng vỗ tay Mộ Dung Uyển Như, một phần tiếc hận.

"Mẫu phi, Mộ Dung chỉ nghĩ cả đời sẽ hầu hạ ngài thôi." Mộ Dung Uyển Như vội vàng tỏ thái độ.

"Người đương nhiên vẫn có thể hầu hạ bốn cung cả đời nếu là con dâu ta. Khi người không có việc gì để làm, hãy tới thăm thư phòng của Tần Vương nhiều hơn, hiểu không?" Nghi thái phi cười nói.

Mộ Dung Uyển Như đỏ bừng mặt, cúi đầu, người thấy hãy còn yêu, Nghi thái phi thấy thế càng thích.

"Mẫu hậu, Tần Vương tới nay nên trở về đúng không, nếu không ngày mai ai đã kiệu môn đây?" Mộ Dung Uyển Như lại hỏi.

"Tốt nhất là nếu không có ai đá kiệu, nàng ta liền tiếp tục chờ đợi bên trong kiệu." Nghi thái phi ngờ khi tùy ý như là đang nói đến thời tiết.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nhắc nhở quen thuộc

Trời đã tối, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn còn đang ngủ say. Trời mới biết thân thể này có bao nhiêu mệt mỏi nha.

Nhưng mà, chỗ sâu trong ý thức, nàng lại nghe tới một thanh âm quen thuộc, "*Đồ đồ đồ, đồ đồ đồ*."

Hàn Văn Tịch cơ hồ là phản ứng theo bản năng, lập tức trợn mắt. *Thanh âm này không phải là tín hiệu cảnh báo từ hệ thống giải độc là thành quả nghiên cứu mới nhất của bệnh viện Văn Đăng sao?*

Bệnh viện Văn Đăng vì lưu lại nàng, đã đầu tư một lượng lớn về tài chính để nghiên cứu và phát triển một hệ thống phát hiện độc. Cái này giống như một cái túi không gian thông minh, nàng có thể tồn trữ các loại dược liệu giải độc và các thiết bị cho các bệnh nhân của nàng.

Bộ hệ thống này được cấy ghép ngay trong đại não thần kinh trung ương của nàng, hoàn toàn được điều khiển từ ý thức của nàng. Hàn Văn Tịch không nghĩ tới linh hồn nàng xuyên qua lại đây, cư nhiên đem cái bảo bối này cũng cấp mạng lại đây. Hàn Văn Tịch kích động. *Cuối cùng là ông trời đã không quên nàng!*

Thanh âm "*Đồ*" 「哪」 tựa như âm thanh cảnh báo "*Độc*" 「毒」. Đây là lời nhắc nhở xung quanh Hàn Văn Tịch có độc.

Lúc trước Hàn Văn Tịch từng hoài nghi mệnh nợ trên mặt mình là do độc tố lắng đọng lại mà thành. Hiện giờ thì giải độc nhắc nhở như thế, liền nhất định là đúng rồi.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng thủ đúng ý thức để mở hệ thống giải độc. Không nghĩ rằng vẫn là thuận tiện dễ dàng sử dụng như vậy. Lấy mấy cái kim châm cùng băng gạc dùng trong y học ra, nhân tiện xem xét các thiết bị bên trong. Trong đó các loại kim châm, các loại dược liệu vẫn thực là đầy đủ.

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua ra bên ngoài, thấy mọi người đều đang lơ mơ ngủ, xác định tạm thời sẽ không có người tới quấy rầy nàng, liền bắt đầu xử lý u nhọt trên chính mặt mình.

Vốn định lấy một ít máu của u ác tính để vào hệ thống giải độc làm xét nghiệm, không nghĩ tới loại độc này bị nàng người một cái liền xác định được là độc gì.

Loại độc này được gọi là *quả cầu nho* (葡萄: *hay còn gọi là tụ cầu khuẩn: staphylococcus*), là loại độc thường thấy ở thời cổ đại dùng để hủy dung. Thậm chí độc sư có năng lực một chút đều có thể hóa giải, không nghĩ tới đường đường là thế gia y học Hán gia, cư nhiên để nữ nhi chịu đựng sự tra tấn này, cũng không ai giúp nàng giải độc.

Độc này, nhất định là có người cố ý hạ!

Hàn gia đúng không, hận này nàng sẽ thay nguyên chủ nhớ kỹ.

Bác sỹ không thể tự trị bệnh cho chính mình là có đạo lý của nó. Tuy rằng giải độc này rất đơn giản, nhưng độc ở trên mặt Hàn Văn Tịch lại có chút phiền toái. Nàng chỉ có thể sờ soạng trong túi tiền hành, lấy máu độc ra, rửa sạch độc tố, phối được rịt thuốc. Cuối cùng dán lên băng gạc, lần lộn ước chừng một giờ mới thu phục toàn bộ.

Đem đồ vật thu thập tốt, Hàn Văn Tịch mới lần nữa đắp lên hi khăn, hướng bên ngoài hô lên, "Vương hi bà, ta đói bụng, mang một bát mì tới đây."

Vương hi bà canh giữ một ngày, không thấy Tần Vương phủ đuổi người, trong lòng biết rõ ràng có quan hệ lợi hại trong đó, cũng không dám lại đắc tội với Hàn Văn Tịch, lập tức liền đi mua.

Một chén mì lớn nóng hổi hấp thơm ngào ngạt được đưa đến trên xe, che dấu được vị lúc này, Hàn Văn Tịch để Vương hi bà lui ra, lúc này mới bóc khăn voan ra, ăn uống thỏa thích.

Lúc này, phu quân được chọn của Hàn Văn Tịch, Tần Vương Long Phi Dạ, khoanh tay sau lưng đứng trên lầu cao của một toà nhà gần đó. Hắn dựa vào lan can mà đứng, xa xa nhìn một màn này.

Nhìn không tới chính mặt hắn, chỉ thấy dáng người kia cao dài anh đĩnh, sừng sững như núi, một bộ trang phục hắc y, thần bí, uy nghiêm, đều tàn ra khí phách cuồng vọng. Hắn liền giống như chứa tể bóng đêm, cao cao tại thượng, bề ngỗ nhìn chúng sinh.

"Vương, điều tra rõ ràng, nữ nhân bên trong kiệu xác thật là Hàn Văn Tịch, Vương hi bà là người của thái phi." Hắc y người hầu cung kính bẩm báo.

"Tình huống trong cung như thế nào?" Thanh âm của nhân lạnh băng, trầm thấp.

"Truyền khắp, không ít người lên cơn đánh đổ, đánh cuộc nàng ngày mai có thể hay không vào cửa." Thị vệ thân cận Sở Tây Phong đứng theo sự thật trả lời.

Long Phi Dạ lúc này mới xoay người lại đây, tướng mạo anh tuấn lãnh ngạnh tựa như ông trời điều khắc nên. Tuần đến người hay tiền đều ghen tị, ngọn đèn dầu chiếu vào trên mặt lạnh như băng sương của hắn, lại như thế nào cũng chiếu không đến cặp mắt ngăm đen thâm thúy kia, đó là một loại hàn đàm, một cái mê cung sâu không thấy đáy.

"Bốn vương cũng tò mò nàng có đi vào hay không." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, đáp không mà đi, hướng rồi khỏi Tần Vương phủ mà đi.

Sở Tây Phong lại sừng sốt, trời a, hắn không nghe lầm đi, Tần Vương cư nhiên cũng sẽ tò mò, hơn nữa đối tượng vẫn là cái nữ nhân?

Ngày mai mặt trời muốn mọc phía Tây sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Giờ lành tới rồi

Sáng sớm hôm sau, trước cửa Tần Vương phủ lần kìn người hết chỗ. Hàn Văn Tịch nhất định không biết, mặc kệ là trong cung hay là ngoài cung, ít nhất có 30 cái đại nhà cái, công khai đánh cuộc nàng hôm nay có thể hay không tiến vào đại môn Tần Vương phủ. Tám 1,000 người đã tham gia cả cuộc.

Hi nhạc còn chưa bắt đầu, nhưng quanh mình tiếng người ồn ào đã đủ náo nhiệt.

Hàn Văn Tịch thậm chí không hề lo lắng sẽ bị ngu quên, trực tiếp bị đánh thức. Nàng trộm nhìn thoáng qua sắc trời, thấy vẫn còn một khoảng thời gian nữa, vừa lúc đủ để nàng tỉnh táo hoàn toàn, xử lý một chút được trên mặt.

U ác tính nho nhỏ gấp phải cái kim bài giải độc sư là nàng đây, thời gian cả đêm đủ để *hủy thi diệt tích (tiêu hủy chứng cứ)*.

Hàn Văn Tịch xé xuống băng gạc, rửa sạch tháo được, lòng bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn, nguyên bản nơi kia vốn là một mảnh u ác tính sớm đã bóng loáng bình thường, tính tế ôn nhuận.

Đáng tiếc là không có gương, nếu không Hàn Văn Tịch có thể nhìn một lần bộ dáng hiện tại của chính mình. Bất quá nàng nghĩ, *mặc dù không đẹp, không có u ác tính tí nhất cũng không hề là xấu nữ đi?*

Nàng từ hệ thống giải độc lấy một ít kim châm tàng nhập trong tay áo, lại lấy một ít phấn độc dự phòng để phòng thân, sửa sang lại các thứ bữa bãi bên ngoài tạm thời để vào hệ thống giải độc. Thu thập sạch sẽ xong hết thảy, cho dù có người ngửi được hương vị tháo được, cũng không phát hiện được cái gì khác thường.

Đắp hi khăn lên, ngồi ngay ngắn trong kiệu, Hàn Văn Tịch nhắm mắt dưỡng thần, liền chờ giờ lành đến.

Thời gian từng chút trôi đi, người vậy xem càng ngày càng nhiều, mặc dù là ngày thứ hai của hôn kỳ, vẫn như cũ dẫn tới muôn người ở đó đó đều đổ xô ra đường, ngay cả người của Hàn gia cũng cải trang giả dạng, trà trộn ở trong đám người muốn tốt cũng nhìn một cái.

Rốt cuộc, giờ lành tới rồi!

"*Cách....*"

Theo âm thanh đại môn Tần Vương phủ mở ra, ồn ào trước cổng lớn lập tức an tĩnh lại, ai cũng không dám lên tiếng.

Tần Vương phủ cũng không có chơi xấu, thoải mái hào phóng đem chính đại môn mở ra, nhưng lại không thấy tán lang quan ra tới, ngay cả một người đón đầu cũng không có, cũng chỉ có lão nô thủ vệ Lưu đi ra, đứng ở cạnh cửa.

Đây là..... Đây là ý tứ gì?

Tán lang quan tốt xấu gì cũng phải đến, tới đó một đá trên kiệu môn, tán nương từ mới có thể hạ kiệu không phải sao?

Tình hình này, làm nguyên bản trước cổng lớn đang yên tĩnh lại làm vào một mảnh tĩnh mịch. Mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn chăm chăm xem kiệu hoa. Mặc kệ là người đánh cuộc tán nương từ có thể vào cửa, hay là người đánh cuộc tán nương từ không thể vào cửa, tất cả đều rất khẩn trương, không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Mấy người Hàn gia trà trộn trong đó đều nhìn không được ở trong lòng âm thầm mắng Hàn Văn Tịch, tuy rằng gã đến Tần Vương phủ là trèo cao, nhưng cũng không nên mang theo bản thân tự tìm nhục nhã như thế nha!

Đáy mắt Vương hi bà cắt gấu cười lạnh, trường hợp không nói lời nào chính là đang làm vào xấu hổ, chờ giờ lành qua đi.

Nhưng ai biết, đột nhiên "*bang*" một tiếng, cỗ kiệu môn từ bên trong bị đá văng tới, Hàn Văn Tịch mũ phượng khăn quàng vai, trên đầu hồng hi, tự nhiên hào phóng đi xuống cỗ kiệu.

Dáng người nàng không cao, thời gian dài thiếu chất dinh dưỡng khiến thân mình mảnh khảnh, hi phục cũng không vừa người. Nhưng nàng uốn thẳng eo lưng, ngẩng cao đầu, vừa đứng như thế, đều có một phen khí khái, khiến người vừa thấy liền hồng uớc tự nhiên liền không có.

"Giờ lành tới rồi, hi nhạc như thế nào không diễn tấu lên?" Nàng lớn tiếng hỏi.

Lời này vừa ra, mọi người mới bình thường trở lại, liền nhận ra vừa mới xảy ra cái gì.

Trời a, tán nương từ cư nhiên chính mình đá môn hạ kiệu, làm sao có thể như vậy, này không hợp quy củ a!

"Người nữ nhân này thật là không biết xấu hổ! Người cư nhiên chính mình xuống dưới! Gã không được liền phá cửa đi tới, phạm tiện a!" Trong đám người, đột nhiên có người chửi âm lên.

Âm thanh phụ họa quanh mình nổi lên bốn phía, phạm tiện, không biết xấu hổ, thậm chí ngay cả từ kỹ nữ đều đem ra mắng tới.

Hàn Văn Tịch cũng là người nha, vẫn là một nữ nhân, nàng cũng cảm thấy chính mình thực không biết xấu hổ, nhưng trừ bỏ làm như vậy nàng còn có thể như thế nào, để bị nhốt ở bên trong kiệu chờ cái giờ lành tiếp theo sao? Nàng chờ được sao?

Hoàng Thượng bắt quả là cùng Tần Vương giận dữ, mới giao trách nhiệm bắt hấn cưới vợ, sự tình nếu thật nháo lớn, Hoàng Thượng còn có thể đem Tần Vương xử lý như thế nào? Cuối cùng, các loại sai chi biết dừng ở trên người nàng, nàng chết, hôn ước tự nhiên liền không có.

Trong lòng xẹt qua một trận chua xót, *Hàn Văn Tịch vẫn là nên tình lại, sống sót mới là vương đạo.*

Trong tiếng chửi rủa, Hàn Văn Tịch lớn tiếng chất vấn, "Này vốn nên là Tần Vương làm, nhưng Tần Vương bận quá không tới được, ta chỉ có thể thay hấn đá kiệu. Ý tứ của các người là Tần Vương làm ta trở thành người đàn bà phạm tiện?"

Lời này vừa ra, toàn trường lập tức nổ tung nổi.

"Hàn Văn Tịch, người lật ngược phải trái, ngậm máu phun người! Tần Vương mới không muốn cưới người đâu!"

"Đừng vậy, người thật đáng ngại rằng Tần Vương nguyên ý có người nha! Người từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng nhìn qua gương sao? Không biết chính mình trường thành thành cái dạng quái quỷ gì?"

Hàn Văn Tịch dừng bước, xoay người mặt hướng nơi phát ra thanh âm, thân thể gầy yếu, thanh âm lại tự tin mười phần, "Thái hậu chỉ hôn, Hoàng Thượng giao trách nhiệm bốn nguyệt thành hôn, các người nói Tần Vương không muốn cưới ta, chẳng phải là nói Tần Vương vi phạm hoàng mệnh, bằng mặt mà không bằng lòng? Người nào nói, đều đứng ra cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường nháy mắt yên tĩnh. Mấy người kia vừa mới nói nói, nghẹn họng nhìn trần trời, rốt cuộc nói không ra lời. Những người xung quanh cũng không ai dám lại nghị luận. Phi báng Tần Vương, ai dám làm nha?

Mọi người cảm miệng, một mảnh an tĩnh, Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi khuyến khích chính mình, nàng kiêu ngạo mà gằn cổ lên lớn tiếng nói, "Hi nhạc, vang lên!"

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Là ai khuyhnh quốc khuyhnh thành

Hai hàng đội ngũ nhạc sư ai cũng không dám trì hoãn, vội vàng chấn chỉnh đội hình, bắt đầu thổi nhạc. Chiêng trống *tiểu(sáo)* thêm kèn xô-na, *hoan thiên hi địa(vui sướng khôn cùng)* thổi bay tới, nói có bao nhiêu vui mừng liền có bao bấy nhiêu.

Hàn Văn Tịch nâng lên tay, Vương hi bà vội vàng liền tiến lên đỡ. Tán nương từ xuống kiệu. Trước mắt bao người nếu nàng(hi bà) không đỡ nàng(HVT) đi vào, liền tất cả đều là nàng(hi bà) sai nha!

Vì thế, trước mấy trăm người tròn mắt há hốc mồm, Hàn Văn Tịch nắn thẳng eo lưng, từng bước một bước lên bậc thang cửa cao cao của Tần Vương phủ, từng bước một bước đi đầy ưu nhã, tựa như đầy trời phong hoa đều bị nàng một người chiếm hết, tôn quý không thể chạm đến.

Cái này làm cho không ít người đều đã quên, nàng vốn là một xấu nữ.

Ai ngờ, ngay lúc Hàn Văn Tịch bước lên bậc thang cuối cùng một bậc, thời điểm vừa mới đứng vững, đột nhiên một đạo âm tiêu từ bên cạnh bay tới, lướt trên hi khăn của nàng, đánh rớt trên mặt đất.

"A..... Có thích khách! Có thích khách!" Vương hi bà hét lớn đến chói tai, buông tay liền chạy, không cần thận từ trên thềm đá cao cao lăn xuống.

Vài tên vệ vệ hai bên sườn của Vương phủ lập tức bay ra, xem xét mọi nơi lại không phát hiện ra thích khách. Hồi lâu, trừ bỏ ám tiêu ở ngoài kia, đều không còn có bất luận cái động tĩnh gì.

Mọi người đều hoảng hốt còn chưa ổn định. Hàn Văn Tịch cũng bị dọa tới rồi, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Nàng chỉ biết giải độc nhưng không biết võ công a, vừa mới rồi ám tiêu liền bắn tới lướt qua trên đầu nàng, thật là khủng khiếp!

Trường hộ vệ đi đến, nhặt hi khăn lên, kiểm tra ám tiêu xong liền giao cho người bên cạnh xử lý.

"Hàn tiểu thư, đây." Trường hộ vệ tự mình đem hi khăn đưa lại chỗ nàng.

Hàn Văn Tịch vỗ vỗ ngực, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới xoay người đi tiếp, "Cám ơn."

Ai ngờ, nàng vừa quay lại thì trường thị vệ đột nhiên trừng lớn mắt, "A" một tiếng kêu to, sợ hãi đến vội vàng bước lui ra sau.

U ác tính đều đã tiêu trừ, nàng thực vẫn còn xấu sao?

Trường hộ vệ phản ứng hoảng sợ như thế làm Hàn Văn Tịch ưu thương.

Bất quá, xấu liền xấu đi, dù sao từ trước đến nay nàng đều dựa vào tay ăn com không dựa vào mặt. Đưa lưng về phía mọi người, chuẩn bị tốt tâm lý, Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng xoay người qua, nắm trong tay hi khăn đưa ra, "Vương bà bà, không có việc gì, người đi lên đi."

Ai ngờ một khi quay người lại, mọi người phía sau tất cả đều hít vào một hơi khi lạnh, Vương hi bà hét một tiếng chói tai so với vừa rồi còn muốn lớn hơn, "Người..... Người..... Người như thế nào, a....."

Hàn Văn Tịch cũng không biết chính mình một khi quay người lại là *nghe tiếng nước nghiêng thành khuyhnh thiên hạ* như thế nào, phong hoa muôn vãn, chỉ nghe trong đám người đột nhiên có người hô to, "Quá đẹp! Người thật là Hàn Văn Tịch sao?"

Đẹp? Nàng còn chưa bình tĩnh trở lại, phía dưới là một mảnh oanh động.

"Không phải nói Hàn Văn Tịch là xấu nữ sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Đồn đãi hại người a, Hàn Văn Tịch ngời so với Thiên Ninh đệ nhất mỹ nhân còn đẹp hơn!"

"Tần Vương diện hạ biết không? Lời đồn không thể tin nha!"

.....

Trong lúc nhất thời, các loại thanh âm hết đột này đến đột khác vang lên. Ngay cả người Hàn gia đều không thể tưởng tượng, hoải nghi Hàn Văn Tịch là bị đánh tráo, nhưng nếu che đi nửa bên dung mạo không nhìn đến, người này chính là cam đoan không phải giả mạo là Hàn Văn Tịch.

Chỉ có thể nói dung mạo Hàn Văn Tịch là nghiêng nước nghiêng thành, bị ấn dấu phía sau u ác tính đã lâu, hôm nay đột nhiên xuất hiện liền kinh quốc kinh thành.

Cửa một mảnh oanh động, thanh âm ồm ồm thậm chí truyền tới đại đường Vương phủ. Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như vừa nghe tý nữ báo tới, tất cả đều choáng váng cả mắt, như đứng trên đồng lửa, như ngồi dưới đồng than. Hai người ở đại đường cùng nhau ngồi xuống, hận không thể tự mình ra cửa để xem tột cùng chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Vương hi bà đã một lần nữa giúp Hàn Văn Tịch đắp lên hi khăn, đỡ ràng bước qua ngạch cửa cao cao.

Tân nương từ cứ như vậy vào cửa, mọi người đến nay còn kinh ngạc cảm thán với mỹ mạo của nàng, thậm chí đều đã quên còn có đánh cuộc.

Trong đám người, một người tướng mạo giáo hoạt, nữ tử quần áo ngăn nắp dùng sức túm lấy nam tử bên cạnh, giận dữ xoay người.

"Đại ca, mặt Hàn Văn Tịch nhất định có vấn đề! Ta lúc trước trộm nhìn qua nàng, vô cùng xấu xí, nhìn đều muốn nôn ra!"

Nữ tử này không phải ai khác, chính là tam tiểu thư Mục Lưu Nguyệt của phủ tướng quân Thiên Ninh Quốc, vị bên cạnh kia lại chính là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô tiếng tăm vang dội nhất Thiên Ninh quốc.

Hắn là một nam tử tuấn mỹ, đường cong trên bộ một hiện lên vẻ cương nghị, ngũ quan hình dáng thâm thúy, mặc dù bỏ đi một thân áo giáp, như cũ uy vũ soái khí, mặt to có thần sáng ngời quang minh cùng lỗi lạc.

Vừa mới kia phóng ra ám tiêu đúng là Mục Lưu Nguyệt, nàng chính là một trong những kẻ ái mộ Tần Vương của Thiên Ninh quốc, cũng giống như những kẻ ái mộ khác đặc biệt chán ghét Hàn Văn Tịch, vốn định trước mặt mọi người nhục nhã Hàn Văn Tịch một phen, ai biết thế nhưng biến thành giúp nàng?

Mục Thanh Vô bị làm phiền, hần bốp vai Mục Lưu Nguyệt, không chút khách khí lạnh giọng. "Nơi này là chỗ để người giường oai? Lập tức cút trở về cho ta!"

Hắn vốn không quan tâm đến trận hải kịch này, lại bị tân nương từ gan dạ sáng suốt hấp dẫn. Nghi chân nhìn trong chớp lát, không nghĩ tới có người tràn đầy nhu nhược nhưng vẫn mang xương cứng trong đế đỏ, cư nhiên lại là một nữ nhân?

Mục Lưu Nguyệt sớm đã quen thói thô lỗ của đại ca, cầm lấy tay hắn làm nũng. "Ca ca! Nữ nhân kia nhất định là có vấn đề."

"Có vấn đề cũng cùng người không quan hệ, trở về!" Mục Thanh Vô mệnh lệnh nói.

"Cùng người không có tiếng nói chung!" Mục Lưu Nguyệt bĩu môi, lười lại cùng hắn nhiều lời, trong lòng cân nhắc đi tìm nhóm hảo tỷ muội của nàng đến giúp, nghĩ cách điều tra điều tra, không chừng cái Hàn Văn Tịch này thật đúng là hàng giả.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đưa vào động phòng

Tân nương từ vào cửa, tân lang quan lại không ở quy phủ thì báai đường như thế nào? Vương hi bà đã được Nghi thái phi hạ mệnh lệnh, trực tiếp đưa vào động phòng.

"Nàng thực sự xinh đẹp như vậy sao?" Nghi thái phi mặt đầy hồ nghi hỏi.

"Thái phi nương nương, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, *thiên chân vạn xác(vô cùng chính xác)*! Cũng không biết những lời đồn đại bên ngoài đó là như thế nào mà truyền ra, lại đem một đại mỹ nhân như thế nói thành xấu nữ!"

"Không có khả năng!" Nghi thái phi ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc nói, "Khi nàng còn nhỏ ta đã từng thấy qua, má phải có một cái sẹo rất lớn!"

"Thái phi nương nương, ngày mai tân nương từ tới thỉnh an ngồi liền thấy được, nô tỳ nào dám lừa gạt ngài nha, y thuật Hàn gia lợi hại, không chừng đã trị hết." Vương hi bà chỉ có thể giải thích như vậy.

Nghi thái phi không kiên nhẫn mà phát tay, thường một ít tiền liền cho Vương hi bà lui ra.

"Mẫu phi, đây là tin tốt a! Thật tốt nếu nàng lớn lên xinh đẹp như thế, nếu không hôm nay để nàng tiến vào, mặt mũi của Tần Vương phủ chúng ta đã bị ném hết, tuy rằng là thái hậu áp đặt lên tay ca ca, không phải tốt hơn là làm chúng ta mất mặt sao?" Mộ Dung Uyển Như vui sướng liu lo.

Nghi thái phi nguyên bản còn bói vì Hàn Văn Tịch tướng mạo xinh đẹp có điểm vui mừng, vừa nghe bốn chữ "Thái hậu áp đặt", lại không vui, lạnh lùng nói, "Thái hậu đem nữ nhi đại ân nhân của nàng áp đặt cho nhi tử ta, này không phải là nhục nhã thì là cái gì? Lớn lên xinh đẹp thì sao, có tác dụng gì?"

Mộ Dung Uyển Như bắt đầu dĩ thờ dài, "Aiz, nếu lúc trước nương của nàng ta không có cứu thái hậu, hiện tại....."

Mộ Dung Uyển Như chưa nói xong, nhưng kẻ ngu ngốc cũng đều biết nếu không có sự kiện lúc trước, ngay cả vận mệnh của hoàng đế hiện tại cũng sẽ không giống nhau.

Mẫu thân của Hàn Văn Tịch bói vì cứu thái hậu một mệnh, đã thay đổi vận mệnh của cả một thế hệ người.

"Tốt tốt, bốn cung không thêm muốn vị trí kia, bốn cung đã thỏa mãn khi có Phi Dạ, người cũng đi xuống đi." Nghi thái phi xoa xoa mày, nhàn nhạt nói.

"Vâng, là Mộ Dung nhiều lời." Mộ Dung Uyển Như ngoan ngoãn lui ra, vừa ra khỏi cửa liền hướng phủ dụng viện của Tần Vương đi tới, nhưng lúc tới cửa chung quy vẫn là dừng bước.

Nàng rất rõ ràng, đây là nơi tư mật của Long Phi Dạ, hẳn rất chán ghét người khác tùy ý tiến vào nơi này, ngay cả nàng là nghĩa muội đều không có ngoại lệ.

Nhưng hiện giờ Hàn Văn Tịch lại lấy thân phận là chính phi công khai đi vào.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Mộ Dung Uyển Như không nhịn được nắm chặt nắm tay. Nàng hy vọng, chỉ cần Long Phi Dạ trở lại, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài.

Hàn Văn Tịch làm sao biết được đặc thù của Phủ Dụng Viện này, lúc này nàng đang an vị trên giường. Đợi nửa ngày, một người cũng chưa thấy tới, nàng liền lớn mật mà nhắc hi khăn lên, đứng dậy đuổi cái eo đại lười, đơn giản liền giặt mạnh mũ phượng trên đầu đều gõ xuống, trong lúc nhất thời cả người như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chuyện thứ nhất muốn làm đương nhiên là soi gương, thật không biết chính mình trông như thế nào, có thể làm người bên ngoài kia khoa trương thành như vậy, cũng không biết cái gia hỏa ác độc kia phóng ám tiêu muốn hãm hại nàng, không ngờ lại làm nàng kinh diễm một phen.

Lúc này cái gia hỏa ác độc kia hẳn là rất buồn bực đi? Hàn Văn Tịch tâm tình không tồi, tùy tiện hướng trước gương ngồi xuống, này là ngay cả chính mình đều sợ ngày người.

Khuôn mặt trong gương kia cùng nguyên bản chính mình có chút rất giống, chính là, làn da, khuôn mặt, ngũ quan đều so với chính mình lúc trước tốt hơn rất nhiều. Thân vận của nguyên chủ mỹ mạo hơn chính bản thân Hàn Văn Tịch nàng, chính xác là mẽ hoặc từ trong ra ngoài, tuyệt sắc!

Hàn Văn Tịch khẽ vuốt qua phía bên phải khuôn mặt, nguyên bản vết sẹo kia một chút dấu vết đều không có lưu lại, phẳng phật như chưa từng tồn tại.

Nàng nghĩ, khuôn mặt này tốt xấu gì cũng sẽ không làm Tần Vương thất vọng đi, gia hỏa kia đến nay còn chưa lộ mặt, trời mới biết hắn trông như thế nào đâu?

Đứng dậy đi một vòng, phát hiện gian nhà này lớn không bình thường. Phòng ngủ không phải là phòng chính trong này, không có cửa, chỉ được ngăn cách bởi một tầng rèm vừa dày vừa nặng. Bên kia bức rèm là một không gian rộng lớn hơn, phía bên phải là suối nước nóng trong nhà, bên trái là thư phòng.

Phía trước là một lối đi dài sâu thẳm, hai hàng cột trụ cao lớn nổi thẳng tới đại môn. Chính xác mà nói đây không phải là một gian phòng ngủ, mà là một tòa tắm cung.

"Xa xỉ!" Hàn Văn Tịch đi bộ một vòng, trở về liền cảm thấy đau chân.

Không phải nhà giàu đều có rất nhiều người hầu sao? Nhà này to như vậy, cư nhiên ngay cả một nhân ảnh cũng chưa nhìn thấy, muốn tìm cái người để hỏi chuyện đều không có, thật kỳ quái.

Hàn Văn Tịch trở lại ngồi trên giường, tự hỏi không biết tối nay tân lang quan có trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Nam nhân thần bí

Hàn Văn Tịch chờ từ sớm đến tối, đứng nói là tân lang quan, ngay cả một nhân ảnh cũng không nhìn thấy.

Đêm khuya tĩnh lặng, nắng dựa vào bên gối bất tri bất giác liền ngủ, lại đột nhiên, một tiếng động truyền đến, tựa hồ là âm thanh dẫm vào cửa sổ.

Phòng ngủ đèn đầu quá nhỏ, chiếu không tới bên ngoài, Hàn Văn Tịch đợi hồi lâu lại không nghe được động tĩnh gì, đáy lòng xẹt qua một mặt bất an, nàng thật cẩn thận đi ra phòng ngủ.

"Là ai?"

Bên ngoài tối tăm yên tĩnh, không người trả lời.

"Có người nào vào đây phải không? Người là ai?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, cầm đèn đầu chiếu lại đây.

Ngay lúc này, trong đầu truyền đến thanh âm "*dó dó dờ*", nhắc nhở nàng có độc, *chuyện gì đang xảy ra vậy?*

Chẳng lẽ có người tiến vào muốn đầu độc hãm hại nàng?

Hàn Văn Tịch run run một cái, lập tức xoay người quay về phòng ngủ, ai ngờ ngay lúc này, một bàn tay bắt được mắt cá chân của nàng.

"A....."

Tiếng thét chói tai chưa kịp kêu, cả người đã bị túm lại, đèn đầu rơi xuống đất, nàng cũng đã ngã lộn. Nhưng không rảnh lo nhiều như vậy, muốn đá văng cái tay kia, không ngờ lại đá đến trước ngực một người nam nhân, trong lúc nhất thời mũi máu tươi nổi lên bốn phía.

"Muốn sống thì đừng động dấy." Thanh âm nam tử lạnh băng làm nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên rơi xuống vài độ.

Hàn Văn Tịch nháy mắt cứng đờ, bởi vì, mũi kiếm lạnh băng đang để ở trên người nàng.

Gia hỏa này giống như bị thương, hơn nửa trúng độc, hẳn là thích khách sao?

Xung quanh thực an tĩnh, nghe được hô hấp của nam tử có chút trầm trọng. Sau một lúc lâu không thấy hắn có động tĩnh gì, Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi, "Hỡi, người tới hành thích Tần Vương đúng không?"

Nam tử không trả lời.

"Tần Vương không có ở đây, ta đoán chừng một hai năm hắn cũng sẽ không tới, người thả ta ra, ta đương nhiên cái gì cũng không biết, được không?" Hàn Văn Tịch thử hỏi.

Đáng tiếc, nam tử vẫn là không nói chuyện, trong bóng tối, Hàn Văn Tịch nhìn thấy hân ngồi dựa vào ven tường, *hắc y nhân (cả người mặc đồ đen)*, không thấy rõ tướng mạo.

"Người bị thương, đừng ngồi như thế, người chạy nhanh đi thôi. Ta cam đoan không kêu người tới bắt người." Hàn Văn Tịch sợ hãi mà nói, thật cẩn thận bỏ dấy, muốn đẩy trường kiếm của hân ra.

Ai ngờ, vừa mới đụng tới kiếm, nam tử liền vùng kiếm đề trên cổ nàng, không chút lưu tình nào chém xuống! Khi mạng sống nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Văn Tịch đột nhiên lui ra sau, vội vàng nói, "Người trúng độc, miệng vết thương ở trên bụng cách tim bốn tấc, là Xà Độc (độc rắn), trong *nửa canh giờ trước (khoảng 1h)*. Không phải bị rắn độc trực tiếp cắn, mà là có người tình luyện từ nọc độc của rắn. Hô hấp của người trầm trọng, tim đập chậm lại, bởi vì loại này độc này được tạo ra là để thương tổn tới tim. Phát tác thường rất nhanh, người có thể chống cự nửa canh giờ phỏng chừng cũng đã là cực hạn."

Hàn Văn Tịch nói một hồi không ngừng, đem chính căn cứ phỏng đoán trong hệ thống giải độc của mình tất cả đều nói ra. Thậm chí ngay lúc này, kiếm của nam tử vẫn là để ở bên cổ nàng, máu trên cổ chậm rãi chảy xuống làm tim nàng không ngừng đập nhanh hơn.

Nhưng chính vì nam tử không có đâm kiếm sâu hơn làm Hàn Văn Tịch nhận ra, tất cả những lời nàng nói đều đúng.

Quanh mình một mảnh yên tĩnh, trong không khí lạnh lẽo tràn ngập khản trương, Hàn Văn Tịch nuốt nuốt nước bọt, lấy hết can đảm tiếp tục nói, "Ta có thể giúp người giải độc, giải không được người giết ta cũng không muộn."

Dứt lời, nàng không dám lên tiếng nữa, kinh hồn táng đảm mà chờ.

Sau một lúc lâu, nam tử lạnh lùng mở miệng, "Bao lâu?"

"Ta cần phải xem xét kỹ thương thế để kiểm tra cường độ của độc tính." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Nam tử không lên tiếng, buông thanh trường kiếm xuống, Hàn Văn Tịch tâm treo ở giữa không trung cuối cùng là thu hồi xuống.

Xác định chính mình không cần phải lo lắng đến tính mạng, Hàn Văn Tịch một mặt liền hiển lộ ra phi thường chuyên nghiệp, nàng đứng dậy đi tới. Thấy hắc y nhân cũng muốn rời đi, lập tức ra lệnh, "Ngồi, không được nhúc nhích!"

Âm sắc thực đơn bạc, lại cảm giác có một cổ không dung nếu làm trái quyền uy, "Người vừa động liền sẽ xúc tiến tuần hoàn máu, nếu nọc độc tiến vào trái tim sẽ càng thêm nhiều phiền toái."

Trong tối tăm, đáy mắt hắc y nhân hiện lên một tia ánh sáng, thật đúng là ngoan ngoãn mà bất động. Ai ngờ, câu tiếp theo của Hàn Văn Tịch lại là, "Đem quần áo cởi."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đem quần áo cởi

Đem quần áo cởi?

Trong mắt nam tử hiện lên một mặt ánh sao nguy hiểm, vẫn không nhúc nhích rõ ràng là không vui.

Trong bóng tối, Hàn Văn Tịch vẫn cảm nhận được nam tử đang nhìn chằm chằm nàng.

"Nhìn cái gì, người không cởi ta như thế nào xem miệng vết thương? Người là nam, ta là nữ, bất lợi chính là ta không phải người." Hàn Văn Tịch nói, tự mình động thủ.

Lâm viện trưởng của bệnh viện Vân Đăng kia nói đúng. Ở trước mặt bác sĩ, thật đúng là không có phân biệt nam nữ. Ít nhất, Hàn Văn Tịch sớm đã thành thói quen.

Khi tay của Hàn Văn Tịch sắp tới gần, nam tử lại đập chúng ra, tựa hồ thực chán ghét nữ nhân đụng vào.

"Ta tự mình cởi." Thậm chí đến tận bây giờ, mỗi câu nói của hân đều lạnh băng không hề có độ ấm.

Tuy rằng trúng độc không sâu, sức lực của gia hỏa này vẫn có, rất nhanh liền thành thạo cởi ra áo ngoài, kỳ thật, trong bóng tối, Hàn Văn Tịch thiết tình cái gì cũng chưa thấy rõ ràng.

Thân thể con người đều không khác biệt lắm, nàng nhắm mắt lại cũng có thể tìm được vị trí huyết vị chủ yếu của con người, hai cây kim châm dẫm vào huyết đạo gần ngực của nam tử nhằm ngăn chặn độc tính phát tán. Sau đó, nàng dùng kim châm ở trên miệng vết thương lấy một ít máu.

Nam tử lập tức liền cảm thấy áp lực trên ngực giảm bớt, dần dần một thân thể phòng mới thả lỏng xuống.

"Chờ một lát, ta đi lấy đèn."

Đứng dậy hướng về phòng ngủ đi, lợi dụng cơ hội này, Hàn Văn Tịch đem máu để vào hệ thống giải độc kiểm nghiệm, thế nhưng lại cho ra một cái kết quả ngoài ý muốn.

Độc này là hỗn hợp Xà Độc. Có sự khác nhau giữa Xà Độc thường thấy ở hiện đại và Xà Độc ở thời cổ đại, ví như rất nhiều rắn độc thời cổ đại đều đã bị diệt sạch ở thời hiện đại, vì thế không có dữ liệu trong hệ thống giải độc, cũng không có thông tin về giải độc tương ứng, ngay cả mấy vị được thảo để phối chế giải độc đều không có.

Sau khi hiểu được tình huống hiện tại, Hàn Văn Tịch sờ sờ miệng vết thương của kiếm ở trên cổ, cảm thấy bình tĩnh dị thường. *Được rồi, không có được liền không có được, thích khách đáng giận, động một chút liền làm sát kẻ vô tội, nàng mới không tính toán sẽ thật sự cứu hắn đâu!*

Vì thế, nàng lấy một ít được vật tạm hoãn độc tính cùng một ít dụng cụ, sau đó quay lại với chiếc đèn lồng trên tay.

Dưới ngọn đèn dầu chiếu sáng lên, Hàn Văn Tịch từ xa đến gần, dần dần thấy rõ ràng nam nhân kia. Mặc dù là hấn đang ngồi, nhưng từ thần thể tứ chi nhìn ra được, người này đáng người không tồi, ít nhất cái đầu rất cao.

Dần dần, ngọn đèn dầu càng chiếu càng gần. Khi nó cuối cùng chiếu thẳng đến mặt nam tử kia, Hàn Văn Tịch thất thần.

Thiên a!

Nam nhân này.....

Hắn thần là thích khách, cũng không có bị mất lại. Khuôn mặt lạnh lùng, đường cong trên mặt hiện lên vẻ cương nghị, ngũ quan lập thể, tựa như ông trời điều khiển tạo ra. Hắn mặc dù bị thương ngồi ở chỗ kia, một chút chặt vật cũng không có, toàn thân tản mát ra vương giả tôn quý, khí phách. Ở trước mặt hắn, mặc kệ là ai đều sẽ cảm thấy kém một bậc.

Ngọn đèn dầu chiếu sáng mặt hắn, lại chiếu không đến con người đen thẫm thủy của hắn. Cặp đồng tử sâu, đen thẫm thủy kia dường như có thể hấp thu hết thảy vạn vật, hết thảy con người trên thế giới này.

Đứng là một đôi con người như vậy, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, dường như muốn đem nàng hút đi vào.

Hàn Văn Tịch nhìn đến ngốc lăng, tay run lên làm chiếc đèn rơi xuống mặt đất. Nàng đã từng gặp qua nam nhân ưu tú rất nhiều rất nhiều, nhưng vừa liếc mắt một cái nàng liền thừa nhận, người nam nhân trước mắt này tuyệt đối có lợi thế nhất.

"Còn thất thần làm gì?" Nam tử không vui hỏi, đối với phản ứng của Hàn Văn Tịch thực phân cảm.

Cái này, Hàn Văn Tịch mới vội vàng dời đi tầm mắt, khôi phục bình tĩnh, "Ta cả ngày còn chưa ăn gì, tay yếu nắm không chắc."

Vừa nói vừa nhặt đèn lồng lên đi tới, lúc đến gần, nàng trước sau rũ mắt xuống tránh lại không nhìn hắn. Đèn lồng lơng một bên, liền ngồi quỳ đến bên cạnh hắn, đem thuốc mỡ, bông tẩm, băng gạc, thảo dược nhất nhất triển khai.

Nam tử nhìn thấy những cái bông tẩm tinh xảo cùng băng gạc thì có chút hoang mang, "Đó là những thứ gì?"

Hàn Văn Tịch dường như không nghe thấy, ngẩng đầu chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương, nhưng khi nhìn thấy miệng vết thương nàng liền không rời được mắt.

Nam nhân này có đáng người quá chuẩn a!

Một bộ ngực rắn chắc, vắn da bụng rõ ràng, lợi ngọn đèn dầu chiếu xuống, loé lên ánh sáng màu đồng cổ mị hoặc, tán ra hơi thở làm người không cách gì kháng cự được đã tính.

Sự thật chứng minh, *"ở trước mặt bác sĩ không có phân biệt nam nữ"* chỉ là trong những tình huống nhất định!

Hàn Văn Tịch đều đã quên miệng vết thương, không tự chủ được đem nhân gia biến thành nhìn nhìn, lỗ tai càng ngày càng hồng.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Muốn bỏn vương đi đâu?

Hàn Văn Tịch ánh mắt ngốc lăng, làm nam tử phi thường chán ghét, vì thế, mắt lạnh chợt lóe, trường kiếm của nam tử lại một lần nữa đặt tại trên cổ nàng.

"Nhanh lên!" Hắn không còn kiên nhẫn, lạnh lùng như Tu La.

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, dưới đáy lòng đem chính mình ra mắng, *sao lại không có tiền đồ như vậy?*

Hít vào một hơi thật sâu, nàng trấn định lại, "Lấy thanh kiếm ra, nếu không, nếu tay ta bị run rồi xảy ra tai nạn, đó không phải lỗi của ta."

"Người đang uy hiếp ta?" Nam tử nheo lại hai tròng mắt.

"Người có thể cho rằng như thế." Tuy rằng gia hỏa này làm mất người say mê, nhưng Hàn Văn Tịch chung quy cũng không phải là hoa si.

Nàng đặc biệt coi trọng tính mạng, nhưng thật tình rất khó tập trung trong công việc khi tính mạng bị đe dọa.

Nếu Hàn Văn Tịch lúc nói ngừng đầu lên, nhất định sẽ nhìn đến nam nhân thu hẹp ánh mắt thành một đường thẳng tắp, ánh mắt kia đủ để đem nàng thiên đao vạn quả.

Nhưng hung hăng thế để làm gì? Ai nói với hắn cuối cùng sẽ khoan dung với người khác đâu?

Trường kiếm vẫn là chậm rãi thu trở về.

Hàn Văn Tịch cũng không nhiều lời, sau khi lấy bông tẩm kiểm tra miệng vết thương, nghiêm túc, chuyên chú.

Giải độc có hai bước: 1) bài độc (排毒), 2) hóa độc (化毒)

Bài độc chính là nghĩ cách đem độc tố trong cơ thể bài xuất ra, mà hóa độc lại là nhằm vào những độc tố không thể bài xuất ra, hóa độc cần phải dùng được vật để hóa giải độc tố. Bài độc chính là thể mạnh của Hàn Văn Tịch.

Bài độc có hai loại biện pháp, một là châm thuật, hai là được liệu. Trước tiên dùng châm thuật lấy hết khả năng để bài độc, sau đó dùng được vật hấp thu tàn lưu của độc tố.

Nghiêm túc kiểm tra một phen, Hàn Văn Tịch khẳng định, độc tố của gia hỏa này có thể hoàn toàn bài xuất ra, chỉ tiếc, trên tay nàng không có được.

Nàng không phát ra một tiếng, lấy ra ngón châm tìm huyết vị. Những bộ phận khác nhau trên cơ thể đều tương ứng với độc tố khác nhau và huyết đạo khác nhau. Nếu là đại phu bình thường, phỏng chừng muốn tìm nửa ngày, nhưng này đối với nàng mà nói lại như chuyện thường ngày.

"Sẽ đau, chịu đựng."

Nam tử không trả lời, rũ mắt nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch, nàng rõ ràng là một xấu nữ, vì sao lại nữ mạo khuynh thành, kinh diễm mọi người như vậy? Nàng rõ ràng nhất gan khiếp nhược, từ đâu ra khí phách gan dạ sáng suốt, gấp nguy không loạn? Nàng rõ ràng là phế tiểu thư của Hàn gia, làm sao biết đến chiêu thức châm thuật tinh vi ấy?

Hàn Văn Tịch cũng không biết hoài nghi của nam tử, nàng chính là đang nghiêm túc tìm huyết nhập châm, này đẹp hơn châu, chuyên chú, chuyên nghiệp, cẩn thận, nghiêm cẩn, cả người tản mát ra uy nghiêm không dung nếu bị quấy rầy.

Nam tử nhìn nhìn, cũng chưa phát hiện chính mình đang sửng sốt, liền phát hiện bộ dáng nghiêm túc của nữ nhân này, tựa hồ cũng chẳng còn nhiều chán ghét nữa.

Theo từng cây ngón châm nhập huyết, miệng vết thương bắt đầu chảy ra máu màu đen, chỉ chớp lát sau thì càng ngày càng nhiều, thậm chí có chút ghê tởm, Hàn Văn Tịch mày nhăn cũng chưa nhăn một chút, thật cẩn thận giúp nam tử chà lau, tránh cho máu độc đọng tới mặt khác trên miệng vết thương.

Đến khi miệng vết thương chảy ra máu đỏ tươi, Hàn Văn Tịch mới thu hồi ngón châm, rửa sạch miệng vết thương, cầm máu rịt thuốc, rồi băng gạc băng vải.

Một loạt bước làm xuống, thuần thục nhanh nhẹn, đầu vào đấy, toàn bộ quá trình bất quá mất 30 phút.

Tuy rằng nàng không tính toán phụ trách tính mạng đối với người nam nhân này, nhưng nàng vẫn là tận hết khả năng mà đem độc tố bài xuất ra. Còn lại tàn lưu độc tố ở trong các bộ phận cơ thể, dưới tình huống không có được, chỉ có thể để mặc

cho số phận của nam tử.

Được mà nằng dùng trên miệng vết thương của nam tử bất quá là giảm nhiệt cùng tạm thời ức chế độc tính mà thôi. Nếu lại nói đến tìm được, nằng cũng không có biện pháp giữ lại người nam nhân này, nơi này chính là Tần Vương phủ, hiện tại chính là đêm động phòng hoa chúc, tân lang quan của nằng có thể tùy thời đều có khả năng tiến vào, vạn nhất nằng bị gấp đang cùng nam nhân khác ở bên nhau, nằng sẽ không toàn mạng!

Người này, rời đi càng sớm càng tốt, vĩnh viễn không cần lại đến là tốt nhất!

Hàn Văn Tịch đưa ra mấy bao thảo dược, nghiêm túc nói, "Cầm lấy dược này về mỗi ngày đổi một lần, qua mấy ngày liền không có việc gì, người chạy nhanh đi thôi."

Ai ngờ, nam tử lại nhưثرng mảy nhìn nằng, hỏi, "Hàn Văn Tịch, đêm động phòng hoa chúc, người muốn bỏn vương đi nơi nào?"

Nani (cái gì)?

-o-

() nani (呐尼) — trong phiên âm tiếng Trung đọc là "nani." Đây là câu cảm thán mượn từ của tiếng Nhật. Nani? = "cái gì?"*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thông minh uy hiếp

"Xoảng!"

Đền lồng trong tay Hàn Văn Tịch lại lần nữa rơi xuống, sắc mặt biến trắng vì khiếp sợ.

Đêm động phòng hoa chúc? Bỏn vương?

Gia hỏa này muốn biểu đạt cái gì nha?

Long Phi Dạ đứng dậy, liếc mắt nhìn đánh giá nằng một cái, lướt qua vai nằng, thẳng hướng phòng ngủ đi đến, nghiêm nhiên chính là chủ nhân của nhà này.

Sau một lúc lâu, Hàn Văn Tịch đuổi theo đi vào, "Người..... Người chính là Long Phi Dạ (龙非夜)?"

"Làm cái!" Long Phi Dạ lạnh giọng, trên thế giới này còn không có vài người dám hô thẳng tên huy của hắn.

Hắn vội vàng trở về, cũng không biết Hàn Văn Tịch sẽ bị đưa tới nơi này, nơi này chính là nơi tư mật của hắn.

Hàn Văn Tịch tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nằng vẫn là tin vào thân phận của gia hỏa này. Nhịn không được thăm mắng chính mình hồ đồ. *Nào có thích khách không thêm mang mạng che mặt, nào có thích khách có được cốt khi vương giả như hắn nha?*

Hàn Văn Tịch ảo não đến cực điểm, sự tình thật phiền toái, trong cơ thể gia hỏa này vẫn còn tàn lưu độc tố. Thậm chí nếu chỉ còn một chút tàn lưu, cũng rất mạo hiểm tới tính mạng.

Gia hỏa này là vương giả, vạn nhất bất hạnh mà chết, nằng chẳng phải cũng bị tuần táng cùng?

"Người thật là Hàn Văn Tịch?" Mắt của Long Phi Dạ lạnh băng tựa hồ có thể đem nằng nhìn thấu.

Trên người nữ nhân này có quá nhiều điểm để đa nghi. Trên thế giới này người muốn giết hắn nhiều đến không xuể. Bên cạnh hắn đều không phải là không có mặt thám nằm vùng, chỉ là, nếu nói nữ nhân này là nằm vùng, mới rồi hắn đã sớm mất mạng.

Hàn Văn Tịch về mặt buồn cười, tùy ý nhìn hắn. Nằng không thể làm gì nhưng nghĩ thăm gia hỏa này cũng không thể có cách gì nhìn ra chân tướng nằng chính là xuyên không đến đây.

"Trả lời vấn đề của bỏn vương." Long Phi Dạ nói như ra lệnh.

Hàn Văn Tịch thờ dãi, đi qua dựa vào trên cây cột, "Tần Vương, vấn đề này không quan trọng. Hiện tại quan trọng là, độc trên người của người..... Kỳ thật còn chưa có giải xong hoàn toàn."

"Người nói cái gì?" Long Phi Dạ kinh ngạc.

"Trong cơ thể người còn tàn lưu một bộ phận độc tố nhưng ngăn chặn không bài ra được, cần phải dùng được vật hấp thu, trên tay ta không cái loại được này. Nếu ta nói người không tin, thì hãy hít sâu một chút, xem thử vị trí cách tim *hai tấc (l tấc=2,3cm)* có phải tay không sẽ có cảm giác đau." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Long Phi Dạ hít sâu một cái, vị trí kia liền đau thật, khoảnh khắc này, trong mắt hắn hiện lên một mặt sát ý, "Lá gan của người quả nhiên không nhỏ."

"Tần Vương lời này sai rồi. Khi ta đã nghĩ người là một thích khách, người lại không nói cho ta biết thân phận thật của người. Thậm chí nếu ta giết người, cũng là xứng đáng người." Hàn Văn Tịch biện giải nói.

Xíng đáng?

Long Phi Dạ cảm thấy lạnh băng chầm chầm nhìn thẳng vào mắt Hàn Văn Tịch, nhưng Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, chầm chầm nhìn lại hắn.

Nữ nhân này quả là có lòng (can đảm).

Đáy mắt Long Phi Dạ xét qua một tia thường thức mà ngay cả chính mình cũng không hề phát hiện ra, lạnh lùng nói, "Hiện tại người đã biết. Thiếu được gì thì nói đi?"

Hàn Văn Tịch hồ nghi, gia hỏa này không biết làm cái sự tình riêng gì, bị thương trúng độc cũng không tìm nguy y, lại chạy đến chỗ này để trốn. Nhìn đáng về của hắn, chắc hắn là không thể công khai thương thế ra bên ngoài.

Tuy rằng nhân lúc chạy nhà mà đi hỏi của là có lỗi với nguyên tắc hành nghề y của Hàn Văn Tịch, nhưng sự tình lại liên quan đến cuộc sống sau hôn nhân của nằng. Nằng cần thiết phải hảo hảo suy xét.

Tất cả mọi người đều biết, nằng dù đi vào đại môn Tần Vương phủ, cũng không có gì đảm bảo nằng có thể bám trụ lại đây. Nằng đương nhiên cũng rất rõ ràng điểm này.

Cho nên, nằng cần một ai đó có thể dựa vào, đương nhiên cột trụ cường đại nhất chính là chủ nhân của Tần Vương phủ, quyền cao chức trọng bậc nhất trong hoàng tộc Thiên Ninh Quốc, Tần Vương Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch lộ ra tươi cười giao hoạc, "Tần Vương điện hạ, kỳ thật..... được mà ta đã cho người dùng hiện tại vẫn có thể cam đoan trong vòng mười ngày độc tính sẽ không phát tác."

"Cho nên?" Long Phi Dạ như cũ nhìn nằng chằm chằm, cặp mắt kia lạnh thâm đến thăm người.

Hàn Văn Tịch lại một bộ đáng vô tội, lại làm bộ đáng khiếp đảm, đáng thương hề hề nói, "Ngày mai ta phải đi mời thái phi dùng trà, tiền cung thỉnh an, không biết điện hạ có đi cùng được không?"

Một ngày sau hôn lễ, tân nương tử phải mời trà trường bối, chỉ cần gia hỏa này ngày mai nguyện ý đi cùng nằng, liền chứng tỏ rằng hắn đã tán thành cái Vương phi này của nằng. Có sự tán thành của hắn, ngày sau cuộc sống của nằng sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

"Nếu bỏn vương không muốn?" Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch cúi đầu, thực vô tội, "Vương gia trúng độc kỳ thật cũng không phải là độc gì hiểm thấy, tùy tiện tìm một thái y tới cũng có thể trị được."

"A, người thực thông minh!" Nếu có thể tìm thái y, Long Phi Dạ hà tất phải ở chỗ này lãng phí thời gian, lại cùng nữ nhân này ở đây uyen chuyển mà uy hiếp hắn.

Hàn Văn Tịch cười đến rất đẹp, "Cám ơn điện hạ khích lệ."

Long Phi Dạ không khỏi nhủ mảy, cảm giác không có biện pháp chống lại nằng, cũng không cách nào biết được hắn đang nghĩ gì, sau một lúc lâu đành phất phất tay, "Trông chừng cái miệng của người, lui ra đi."

Hàn Văn Tịch đại hi, *sự thành!*

"Vâng, đa tạ Tần Vương điện hạ." Nằng rời khỏi phòng ngủ trong hưng phấn, còn cần mẫn mà giúp Long Phi Dạ buông buông rèm.

Chỉ là, sau khi nàng quay người lại đối mặt với một mảnh đen tối, mới ý thức được tối nay là đêm động phòng hoa chúc nhà, *nàng chính xác là muốn lui ra nơi nào a?*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 13: Lạc hồng bạch khăn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Lạc hồng bạch khăn (落红白帕): ý nói giọt máu hồng (đỏ) trên tấm khăn trắng]

Một đêm nầy, Hàn Văn Tịch nằm tõm-tẽm trong thư phòng, may mắn là thời tiết không lạnh lắm, còn có thể chịu được, thời điểm hôm sau tỉnh lại, Long Phi Dạ đã không ở trong phòng ngủ.

Hắn sẽ không nuốt lời, đúng không? Đêm qua hẳn tựa hồ cũng không có chính diện trả lời. Hàn Văn Tịch cảm thấy bất an, vội vàng lại đóng cửa lại.

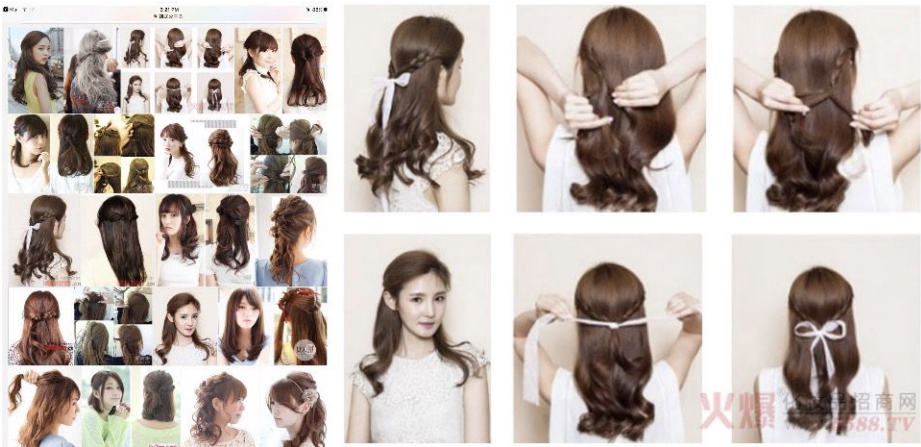
Ai ngờ, Long Phi Dạ đang uống trà ngay trong hoa viên ở bên ngoài. Hắn thấy nàng thần sắc hoảng loạn mở cửa ra tới, quần áo trên người hỗn độn, tóc rối tung, liền giầy cũng chưa xuyên vào, hắn thực chán ghét, không vui nói, "Cho người nửa canh giờ, thu thập tốt trước khi trở ra!"

"Vâng, cam đoan không để điện hạ mất mặt." Hàn Văn Tịch cười xu nịnh, vội vàng lại đóng cửa lại.

Nửa canh giờ (1h) thu thập, cũng đủ để nàng ngắm mình ở suối nước nóng trong nhà một lát.

Nhưng, rất nhanh Hàn Văn Tịch liền phát hiện suy nghĩ của nàng quá tốt đẹp. Kiểu tóc của cô nhân quả là phức tạp mà nàng cũng không biết cách để chỉnh a. Qua một lúc lâu nàng đành phải đem búi tóc ngày hôm qua buông ra, rơi vào đường cùng, đành chỉ có thể lăm đầu theo phong cách *Hàn-công chúa* (*), chỉ mất tầm 3-7 phút để cắt tóc mái.

(*) *Kiểu tóc công chúa của Hàn Quốc: 韩式公主头*

Nàng muốn tìm và vật trang sức để điểm xuống trên tóc, đáng tiếc, trang sức của hồi môn đều là thứ phẩm. Hàn Văn Tịch rất rõ ràng, loại đồ vật này một khi mang đi ra ngoài, không chỉ làm bản thân mình mất mặt, còn làm mất mặt Tần Vương phi. Thôi, dù sao nàng không mang cũng tốt, đơn giản liền đều không đeo.

Hàn Văn Tịch cơ hồ là đứng thời điểm lại mở cửa ra. Nàng mặc một bộ váy dài có băng viền màu xanh rất nhạt, càng làm nổi bật lên da thịt trắng nõn như tuyết. Kiểu tóc đơn giản rất thích hợp với thân xiêm y này, tuy rằng không có trang sức quý báu gì làm rạng rỡ thêm, lại ngược lại có vẻ thanh lệ thoát tục, làm người trước mắt sáng ngời.

Mỹ nhân, kỳ thật cũng không cần trang sức dư thừa, đơn giản chính là đẹp nhất.

"Thu thập tốt, thỉnh điện hạ nghiệm thu." Hàn Văn Tịch tâm tình không tồi.

Long Phi Dạ nhìn nàng hồi lâu, sau đó không một lời, đứng dậy liền đi.

"Quý hạ hỏi, nói một câu sẽ chết người a?" Hàn Văn Tịch nói thầm, bước nhanh đuổi kịp, nàng cũng không biết, Long Phi Dạ nhìn nữ nhân, chưa bao sẽ nhìn quá ba giây.

Long Phi Dạ ở phía trước, Hàn Văn Tịch đi theo sau, tự giác cùng hắn duy trì khoảng cách một bước. Ngày hôm qua thời điểm tiến vào không nhìn thấy rõ vì cái hi khăn phủ ở trên đầu, hiện tại mới phát hiện cái Phù Dung Viện này cây cây hoa hoa, dòng suối nhân tạo cùng với rừng trúc, lịch sự tao nhã mà u tĩnh, giống như một nơi ẩn cư.

Dọc theo đường đi căn bản cũng chưa từng nhìn thấy hạ nhân, thẳng đến khi đi tới sân lớn, cuối cùng thấy cái lão ma ma, nhìn cách ăn mặc kia liền biết là người bên người Nghi thái phi.

Lão ma ma nhìn thấy Long Phi Dạ rõ ràng là giật mình, sững sốt trong chốc lát mới vội vàng khom người hành lễ, "Lão nô thỉnh an Tần Vương điện hạ."

Long Phi Dạ không để ý tới, thẳng phía trước đi. Hàn Văn Tịch tuy rằng có cái danh hào Vương phi, cũng không trông cậy vào sẽ có người hướng nàng hành lễ, nàng học Long Phi Dạ, không coi ai ra gì tiếp tục đi.

Chỉ là, lão ma ma lại ngăn nàng lại, thanh âm cứng rắn, "Vương Phi nương nương, theo thường lệ, thái phi sẽ kiểm tra lạc hồng khăn, còn muốn đưa vào trong cung cấp thái hậu nương nương xem xét."

Lạc hồng khăn, đây là đồ vật dùng để kiểm tra đêm động phòng hoa chúc tân nương từ còn là *xử nữ* (trinh nữ) hay không. Không phải mỗi nữ tử đều sẽ thấy *hồng* (máu...) ngay đêm đầu tiên, vì thế hãy tưởng tượng bao nhiêu nữ tử trong sạch bị hại chết bởi thứ này nha!

Nếu Hàn Văn Tịch không giao ra thứ này, nàng sẽ phải thừa nhận đêm động phòng hoa chúc phòng không gối chiếc, hoặc sẽ phải thừa nhận chính mình không phải là xử nữ.

Trước tiên người ta sẽ làm nàng bị mọi người nhạo báng, không mặt mũi ở lại trong nhà. Sau đó là trực tiếp cấp nàng tử tội, thậm chí sẽ liên lụy tới toàn bộ Hàn gia.

Vừa vào cửa cung thâm sâu như biển, trọng vọng từng bước từng bước đầy nguy hiểm. Đây chỉ là ngày đầu tiên sau khi gả, phiền toái không nhỏ liền tìm tới nàng ngay trong sáng sớm của ngày này.

Đêm qua nàng ngay cả trên giường cũng chưa ngủ, từ đâu lấy ra lạc hồng khăn nha.

"Vương Phi nương nương, thỉnh đem đồ vật giao cho lão nô." Lão ma ma thúc giục.

Nhìn bóng dáng Long Phi Dạ không có chút dao động, Hàn Văn Tịch lưỡng lự, dù sao đều là phiền toái, tốt thôi, bất cứ giá nào cũng phải liều!

Vì thế, nàng cúi đầu, ra về ngượng ngùng hỏi, "Điện hạ, đồ vật kia ở trên người người, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 14: Trong lòng không chắc chắn

Lạc hồng khăn kia ở trên người Tần Vương?

Lão ma ma không nhận được hít vào một hơi khí lạnh, không thể tin nhìn về phía Tần Vương.

Đây là đang đùa kiểu gì vậy?

Không ai biết khi nào thì Tần Vương trở về tối hôm qua. Nhưng hẳn không hề đem nữ nhân này đuổi ra khỏi Phủ Dung Viện cũng đã rất khó có thể tưởng tượng. Cùng nàng cùng nhau đi ra, phỏng chừng cũng là vì ứng đối đi vấn an trường bối.

Làm sao lại còn có khả năng cùng nữ nhân này làm cái *này* cái *kia*... lại còn tự mình mang theo lạc hồng khăn?

Nhất định là nữ nhân này nói dối, nhưng nàng sao lại dám ngay trước mặt Tần Vương nói dối loại này? Nàng muốn tìm chết sao?

Lão ma ma lòng đầy rối rắm, muốn hỏi lại không dám nhiều lời, trong lòng run sợ mà chờ phản ứng của Tần Vương.

Ai ngờ, Long Phi Dạ ném xuống một câu "*Chờ*", trước khi xoay mình đi trở về.

Đây là muốn đi lấy bằng chứng sao?

Lão ma ma không nhận được che miệng lại, trải qua một bên lén nhìn Mộ Dung Uyển Như, người đang nhìn mò bọn họ ở xa kia. Hân Văn Tịch tò mò theo hướng kia nhìn lại, lại thấy bên kia không có ai.

"Người..... Các người....." Lão ma ma cực kỳ không bình tĩnh.

Cứ chỉ cùng hành động như vậy, khiến cho bọn họ giống như là gian phu dâm phụ!

Hân Văn Tịch nhất tưng trắng trước khi đưa vào một bên rào tre để chờ. Kỳ thật, trong lòng nàng cũng không chắc chắn. Trời mới biết Long Phi Dạ lấy ra lạc hồng khăn có hồng trên đó hay không.

Ngày hôm qua nàng cũng chỉ nghĩ làm hẳn bởi mình đi thỉnh an, cũng không có nghĩ đến còn có một vụ này, nếu không có lạc hồng khăn, liến tính hẳn bởi nàng đi thỉnh an, còn có ý nghĩa gì?

Chỉ có đồ vật kia mới có thể chân chính chứng minh rằng hẳn đã thừa nhận nàng.

Tuy rằng nàng biết rõ ràng không có khả năng, chính mình cũng khó có thể tiếp thu loại nói dối này, nhưng đây lòng Hân Văn Tịch vẫn có một chút hy vọng nho nhỏ, rốt cuộc nàng đã già cho hẳn.

Long Phi Dạ, người ta nhận hoàng lệnh thành hôn, không phải do ta cưỡng cầu, người nếu kháng không được hoàng mệnh, có thể đem hết thảy áp lực đổ trên người một nữ nhân như ta được không?

Hân Văn Tịch rũ mắt, ngã vào một bên tường rào lặng im chờ đợi. Lão ma ma lòng nóng như lửa đốt, dạo bước tới tới lui lui, thỉnh thoảng lại liếc liếc nhìn qua phía nàng vài lần, giống như nàng là cái quái vật gì giống nhau.

Rốt cuộc, Long Phi Dạ đã trở lại, nhưng hai tay của hẳn lại trống không.

Vẫn là quyết định nói hết sự thật, cho nên ngay cả đồ vật đều không cầm sao? Hân Văn Tịch nỗ lực xem nhẹ trong lòng kia một chua xót, cười cười, cái gì cũng không hỏi.

"Điện hạ..... Khăn đâu?" Nhưng lão ma ma lại không nhận được, khăn trương hỏi dò.

Ai ngờ Long Phi Dạ lại nói "Bổn vương sẽ mang nó vào."

Lão ma ma trong lòng đại chấn, "Điện hạ..... Điện hạ muốn đi gặp thái phi, với nàng, cùng nhau?"

Long Phi Dạ không trả lời lão ma ma, cũng không để ý tới Hân Văn Tịch, nói xong liền đi, chân hẳn dài bước đi tốc độ cực nhanh.

Hân Văn Tịch thần thế so với đầu phản ứng còn muộn nhanh hơn, nhanh chân đuổi theo, nàng khẩn trương, tim đập đều có chút già tức, gia hỏa này rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào đây?

Muốn hỏi, lại không biết mở miệng như thế nào, một đường đuổi theo hẳn đến cổng lớn của Nghi thái phi.

Trước cổng lớn đứng một cô nương mười bảy tám tuổi, gây ấn nổi nếu như có gió thổi qua liền sẽ ngã. Trang phục đơn giản, diện mạo thanh thuần, ánh mắt ôn nhu. Người này không phải ai khác, chính là đường nữ của Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như.

Vừa nhìn thấy bọn họ tới, Mộ Dung Uyển Như vội vàng tiến lên, e thẹn mà gọi, "Ca, người cũng tới nha?"

Mộ Dung Uyển Như thanh âm mềm mại từ tốn, dù để đen tâm người đều tan chảy. Hân Văn Tịch một thân nói da gà, âm thầm cảm khái, *một đóa kiều nộn hoa nhi thật lớn nha!*

Kiểu kiều nhu nhu, sắc đẹp của nàng là dễ hấp dẫn mọi sự chú ý của mọi người. Đáng tiếc, Long Phi Dạ trực tiếp xem nàng như không khí, không nói một tiếng quay người đi vào.

Nguyên lai, gia hỏa này đối với bất luận kẻ nào cũng đều là lạnh lùng như vậy.

"Ca....."

Mộ Dung tựa như lại một tiếng hóa cốt ôn nhu, lộ ra ba phần ủy khuất, Hân Văn Tịch lại lần nữa run run, lại chấn động rút xuống nỗi da gà đầy đất.

Ai ngờ, Mộ Dung Uyển Như lại đến gần nàng, trên dưới đánh giá một vòng, đáy mắt xẹt qua một mặt ghen ghét, trên mặt lại cười đến hiền lành, "Tâu từ, người lớn thật xinh đẹp!"

Nàng nói xong, thần thiết mà nắm lấy cánh tay Hân Văn Tịch, an ủi nói, "Tình tình của ca ca như vậy, người đừng để ý. Tôi, ta mang người đi vào."

Vừa mới rõ ràng là nàng bị Long Phi Dạ xem như không khí rồi đi, lời này nói ra giống như nàng là chủ nhân còn Hân Văn Tịch chỉ là khách nhân.

Cho dù đường nữ tốt đến mấy cũng không phải họ Long, tức phụ dù không được sủng kìa cũng là nữ chủ nhân tương lai nha.

Hân Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, "Đa tạ Mộ Dung cô nương, ta chính mình liền có thể đi vào."

Đang nói, không dấu vết mà đẩy tay nàng ta ra, bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đủ ý tứ, đủ đàn ông

Nghi thái phi là một nữ nhân thoải mái nhân hạ phi thường, yêu vẻ đẹp lại có thói ở sạch. Một thất bố trí giống như *hoa phòng* (*phòng chi dùng để hoa*), hương thơm mùi hoa ập vào trước mặt, làm Hân Văn Tịch nhanh chóng đã quên nơi này là đầm rồng hang hổ.

Chi thấy Nghi thái phi lười biếng ngồi trên ghế của mình. Tuy năm nay đã bốn mươi, lại không có dấu hiệu rõ rệt của người có tuổi, hốc mắt thâm thụy, một đôi mắt phượng mỹ lệ, tôn quý giống như một nữ vương.

Hân Văn Tịch vừa vào cửa, nàng liền nhìn chăm chăm không rời, thăm nghĩ, thiếu nữ này xác thật rất xinh đẹp nha, nhìn cũng không chán ghét giống như lúc trước như vậy, nếu nói không phải thái hậu cái tiện nhân kia ngang ngạnh đưa cho Phi Dạ, có lẽ nàng còn sẽ thích hơn.

Tùy ý để Nghi thái phi nhìn, Hân Văn Tịch mắt nhìn mũi nhìn tim, bước nhanh đi đến bên cạnh Long Phi Dạ.

"Phi Dạ, tối hôm qua trở về lúc nào? Người cũng không thèm nói để mẫu phi tiếp đón, làm ta chờ người cả một ngày." Nghi thái phi lười biếng mở miệng.

"Có việc gì xảy ra sao?" Long Phi Dạ hỏi, ngữ khí cuối cùng có chút vị nhân tình.

"Cũng không có sự gì, chính là đã lâu không gặp người, nhớ người." Nghi thái phi cười nói.

Hân Văn Tịch tâm hoàn toàn lạnh, hôm qua ngày đại hôn, hai mẹ con nhà này không biết sao? Kẻ xướng người họa ghê tởm ai đâu?

Vốn đang ôm một chút hy vọng đối với Long Phi Dạ như vậy, hiện giờ hoàn toàn tiêu tan ảo ảnh. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nên như thế nào liền như thế ấy đi, đại sự nàng đều đã trải qua.

Ai ngờ, lúc này Long Phi Dạ từ trong tay áo móc ra một khối khăn tay ra, đôi tay trình lên, "Lạc hồng khăn, thỉnh mẫu phi xem qua."

Thư này vừa lấy ra, tất cả mọi người đều nhìn lại đây, Hàn Văn Tịch cách đó gần nhất, nhìn thấy rõ ràng nhất, chỉ thấy khăn tay kia bị xếp thành một khối vuông thật dày, nhất là một mặt trên rất sạch sẽ, thuần trắng không tý vết.

Chỉ nhìn thoáng qua, nàng cảm thấy mắt mát mà cúi đầu, chuẩn bị tiếp thu nghi ngờ của Nghi thái phi. Mộ Dung Uyển Như ở một bên nhìn thấy, âm thầm hít vào một hơi thật dài, nàng liền biết, Tần Vương mới sẽ không thêm chạm vào nữ nhân này đâu, bất quá là bối vì phải cùng nhau vào cung, mới nhân tiện nâng cùng nhau ghé qua chỗ Nghi thái phi.

Mộ Dung Uyển Như nhanh mắt liếc một cái, lão ma ma ngay lập tức cả vội tiến lên đỡ lấy lạc hồng khăn, đôi tay nâng lên đưa tới trước mặt Nghi thái phi.

Nghi thái phi liếc liếc mắt một cái, lập tức kéo dài mặt, "Tần nương tử, chuyện là như thế nào? Đêm qua điện hạ trở về, người hầu hạ như thế nào?"

Một bên chất vấn, một bên ủng hộ thúc thôi mà tùy tiện mở ra lạc hồng khăn xem kỹ, ai ngờ, này một khi mở ra, lập tức ngay trên khăn lụa tuyết trắng có một mặt hồng.

"A!" Nghi thái phi đều nhìn không được hết lên, định thần lại vừa thấy, thế nhưng thật là vết máu!

Hàn Văn Tịch theo bản năng ngẩng đầu, cũng thấy kia một mặt hồng, lạc hồng!

Này..... *Thiên(trời) a!*

Nàng hoài nghi quay qua nhìn Long phi Dạ. Người nam nhân này như cũ mặt không có biểu tình gì, lạnh như băng, chỉ là, trong lòng Hàn Văn Tịch lại mặc danh ám áp.

Long Phi Dạ, người duy tử, dù dân ông, thật sự đa tạ!

"Mẫu phi cũng đã xem qua, người tới, đưa vào cung đi."

Mệnh lệnh của Long Phi Dạ mặc dù là Nghi thái phi cũng không dám vi phạm. Lão ma ma vội vàng nâng mâm tới nhận lấy, đẩy mắt của Nghi thái phi hiện lên một mặt kinh ngạc, không tình nguyện mà thả tay.

Nàng ý vị thâm trường liếc mắt một cái nhìn Mộ Dung Uyển Như, tựa hồ đang hỏi, *Hàn Văn Tịch sẽ không dùng cái yêu thuật gì mê hoặc nhi tử của nàng chứ? N hi tử ta từ trước đến nay chưa bao giờ vì mỹ mạo mà sử dụng nha!*

Một mặt hồng kia tựa như cây gai trong mắt Mộ Dung Uyển Như, đâm đến nàng quá đau quá đau, nàng không tin, vĩnh viễn đều không tin!

Lạc hồng khăn đã được đưa đi, trà nóng được bưng lên.

"Vương Phi nương nương kính thái phi nương nương trà." Lão ma ma cao giọng.

Có sự ủng hộ của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cảm thấy tự tin hơn. Nàng vững vàng nâng lên chung trà đi tới, cung cung kính kính hành lễ quý lady, "Thần thiếp Hàn Văn Tịch, thỉnh an mẫu phi, mẫu phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Nghi thái phi tròn mắt lần chuyển lòng ốc, liếc nhìn Long Phi Dạ vài lần, tuy rằng không tình nguyện, nàng vẫn là nể mặt nhi tử, tiếp nhận trà, một ngụm uống xong, thưởng một cây trầm ngọc lam, tự mình mang lên trên tóc của Hàn Văn Tịch, nhân nhật nói, "Bốn cung cũng không có gì giao đãi người thật tốt, người chỉ cần nhớ kỹ một điều: mặc kệ người nói cái gì, làm cái gì đều không thể để bốn cung cùng điện hạ mặt mặt."

"Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ trong tim." Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

"Hãy bình thân." Nghi thái phi nói, vẫy tay để Nam Cung Uyển Như lại đây, "Uyển Như, người là tiểu bối, người hãy kính ly trà cho tâu từ người."

"Vâng." Mộ Dung Uyển Như thanh âm kia lại nhu lại ngoan, lộ ra ba phần đáng thương, giống như là ai khi dễ nàng. Nàng bưng trà nóng lên, từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, dưới đáy mắt nhu nhược hiện lên một mặt hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đem người bắn ra ào ạt

{Note: Cảnh báo nếu đang ăn uống không nên đọc!}

"Tẩu tử, uống trà." Mộ Dung Uyển Như dùng đôi tay bưng chén trà, động tác thanh nhã nhẹ nhàng, giống như một tiểu muội muội ôn nhu ngoan ngoãn.

"Đồ đồ đồ, đồ đồ đồ....."

Hệ thống giải độc dần dập vang lên một hồi thanh âm cảnh báo, gần như đem đầu của Hàn Văn Tịch bổ đôi, trong trà này, có độc.

Hàn Văn Tịch khởi động hệ thống rà quét, mắt đảo qua, rất nhanh liền xác định trong trà đã thả vào một trong những độc được cấp bậc thấp nhất: thuốc xổ.

Không hổ là Mộ Dung Uyển Như hoa kiều mòng manh, nguyên lai là một đóa *bạch liên hoa (hoa sen trắng)!*

Lúc này nếu nàng uống thuốc xổ xong, đợi lát nữa tới thời điểm đi vấn an trong cung, nàng chẳng phải trước mặt mọi người cuồng tìm nhà xí, mặt mặt ném về đến nhà sao?

Một cái đại lễ gặp mặt thật tốt, rất tốt, bốn y sư sẽ hỏi người một cái lễ lớn hơn nữa.

Trà đến trước mặt, Hàn Văn Tịch vội vàng cúi tay ra tiếp lấy, thoải mái hào phóng một ngụm uống xong, đang muốn trả lại chén trà, ai ngờ không cẩn thận trượt tay một cái, rớt trên mặt đất vỡ tan.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Nghi thái phi kêu to. Thời điểm chén trà bị vỡ ra từng mảnh khi đang kính trà, chính là điềm không may mắn.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng an ủi, "Mẫu phi, không có việc gì. Mảnh mảnh bình an, mảnh mảnh đều bình an!"

Đang nói, vội vàng ngồi xổm xuống muốn nhặt, Hàn Văn Tịch cũng ngồi xổm xuống theo nàng cùng nhặt, "Ta tới ta tới, đừng làm người bị thương."

Lời vừa mới nói xong, một mảnh nhỏ trong tay liền không dấu vết cắt một chút da của Mộ Dung Uyển Như.

"Ai nha, đổ máu! Đầu là ta không tốt!" Hàn Văn Tịch kinh hãi, vội vàng kéo ngón tay của Mộ Dung Uyển Như, không ngại lấy miệng hút lấy máu ở bên ngoài.

Tiết mục lương thiện đều bị Hàn Văn Tịch đoạt đi rồi, Mộ Dung Uyển Như sao có thể cam tâm, vội vàng giãy giụa nói, "Vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, tẩu tử người đừng như vậy, ta chịu đây không nói."

"Sao lại không có việc gì? Người tới, chạy nhanh kêu đại phu đến xem, vụn nhất để lại vết sẹo thì phải làm sao!"

Nghi thái phi không vui, kéo Mộ Dung Uyển Như đến ngồi cùng trên chủ vị, nhìn miệng vết thương của nàng về mặt đau lòng, "Người nha, ta đã nói người bao nhiêu lần là quay trở lại, loại sự tình này để hạ nhân làm là được, tranh cái gì mà tranh, bây giờ lại khiến mình bị thương."

Hàn Văn Tịch dù nhìn như thế nào đều thấy Mộ Dung Uyển Như cùng Nghi thái phi đều giống một đôi nữ nhi thân mẫu ruột thịt. Tổng cảm thấy ánh mắt các nàng còn có chút rất giống nhau. Bất quá nàng cũng không quan tâm quá nhiều, rốt cuộc người đã ở chung lâu ngày, giống nhau là điều tất yếu.

Nghi thái phi thậm chí không có thời gian trách cứ Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như liền nói, "Mẫu phi, không cần trách tẩu tử, là ta chính mình không cẩn thận."

Loại lời nói này, làm khoe miệng của Hàn Văn Tịch run rẩy, này nào phải bạch liên hoa, quả thực là hoa sen độc.

Lời nói của Mộ Dung Uyển Như như nhắc nhở Nghi thái phi, nàng tức giận nhìn qua, "Vụn(về) tay vụn chân, một chút tu dưỡng đều không có, phạt người....."

Ai ngờ, lời còn chưa nói hết, liền nghe được một tiếng, "*phanh.....*"

Cái thanh âm gì? Mọi người đều mờ mịt, ngay sau đó liền truyền đến một loạt thanh âm giống như phóng pháo giống nhau: "*phanh phanh phanh, bạch bạch bạch.....*"

Thanh âm đánh rầm hảo vang dội!

Hon nữa..... phi thường thú?

"A....." Nghi thái phi thét chói tai mà nhảy dựng lên, che lại cái mũi cách ra xa xa, về mặt chán ghét, "Người đánh rầm! Thúi muốn chết! Thúi muốn chết! Chạy nhanh đi ra ngoài!"

Lần này, một phòng người tất cả đều quay qua nhìn lại Mộ Dung Uyển Như, trong nháy mắt mắt của Mộ Dung Uyển Như ửng hồng, tựa như mộng khí giống nhau. Chỉ sau khi một tràng khí thả ra nàng mới ý thức được, theo bản năng liều mạng mà kẹp chặt miệng, nhưng mặc kệ nỗ lực hơn nữa đều không làm nên chuyện gì.

"Mẫu phi, ta....."

Còn chưa biết giải thích như thế nào, bỗng liền hoàn toàn thoát ly khống chế của mình, lại là cách một trận vang dội, quanh mình mùi hoa đều bị lấn át.

Có thói ớ sạch Nghi thái phi hoàn toàn chịu không nổi, đầu mau phun(nón) ra, gấp đến độ đậm chân, rống to, "Người tới, đem nàng mang ra ngoài, đừng làm hỏng nhà ta ớ!"

"A....."

Mộ Dung Uyển Như hét lên một tiếng ngăn ngừa, dưới thân lại là một trận vang dội. Thiên a! Vì sao lại như vậy? Nàng kẹp chặt hai chân, khóc không ra nước mắt, ngay cả lời nói cũng không dám nói.

Thấy ánh mắt mọi người khinh thường nhìn mình, nàng xấu hổ đến hận không thể tìm được khe hở trên đất để chui vào. Xấu hổ muốn chết, đặc biệt là ở trước mặt Tần Vương. Sau này còn gặp người như thế nào a! Nàng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hai cái tỷ nữ đang muốn tới kéo người, chính là liền ở ngày lúc này, đột nhiên, "*phanh*" một tiếng, cư nhiên phanh ra!

Ngay sau đó, cách cách *bắn ra ào ạt (*)*, uớt một quần.

()一浮千里: yíxié qiānlǐ, theo nghĩa đen là "vội vàng/ào ạt một nghìn li", hay là "chảy thành dòng".*

"A..... A..... A!" Nghi thái phi hoàn toàn chịu không nổi, một bên thét chói tai, một bên chạy ra ngoài để trốn.

Một phòng tanh tưởi, Nghi thái phi chạy, mọi người đương nhiên cũng đều chạy ra theo, chỉ chừa lại Mộ Dung Uyển Như ở trong phòng một bên tiếp tục xả, một bên không ngừng khóc.

Vì sao lại trở thành như vậy? Xấu hổ chết mất a! Nàng tương lai còn gặp người như thế nào?

Ai tới nói cho nàng đây là chuyện gì vậy? nàng rõ ràng hạ được cho Hàn Văn Tịch, hơn nữa thuốc xổ cũng không phải lập tức thấy hiệu quả.

Ngồi ở trong một bãi dơ dáy của mình, Mộ Dung Uyển Như đứng dậy cũng không được, không đứng dậy cũng không xong, cũng không biết làm sao bây giờ, ai tới cứu cứu nàng nha!

Hàn Văn Tịch đi theo sau lưng Long Phi Dạ ra khỏi cửa, cuối cùng là nhìn không được xi cười ra tiếng. Khi nàng lo lắng quay đầu lại, phát hiện Long Phi Dạ đang chăm chăm nhìn nàng.

Khụ khụ.....

Thu liếm ý cười, nàng che lại cái mũi, "Điện hạ, quá thái nha, chúng ta nhanh chạy đi tiền cung."

"Người trực tiếp hạ được ngay miệng vết thương của nàng, cho nên tác dụng mới mau như thế?" Long Phi Dạ thấp giọng hỏi.

"Như thế nào có khả năng ấy? Điện hạ không cần oan uổng ta." Hàn Văn Tịch cong cong mắt, cười thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thái hậu thân thiết

Lên xe ngựa trước, Hàn Văn Tịch liền uống giải được.

Tùy thân mang theo một ít giải được thường dùng cũng được, hiện giờ xem ra cũng là rất hữu dụng. Cô nhân dùng độc kỳ tử so với người hiện đại lợi hại hơn nhiều. Hiện đại phần lớn độc được là do một số nhân công có năng lực tạo ra, nhưng ở cổ đại lại là một gốc cây hoa một gốc cây cỏ đều có thể thành độc.

Cùng Tần Vương điện hạ ngồi chung ở trong xe ngựa hướng trong cung đi, hần nhắm mắt dưỡng thần, Hàn Văn Tịch mắt lại không tự giác trộm ngấm nhìn hần.

Nghiêm túc nhìn người nam nhân này, ngũ quan của hần so với đêm qua xem ra còn muốn tuấn mỹ hơn, đặc biệt là thời điểm an tĩnh, liền giống như một pho tượng thần tôn quý không thể xâm phạm.

Một cái lạc hồng khăn đối với hần mà nói có lẽ không tính là cái gì, nhưng sự tinh là đối với nàng lại là cả cuộc đời, mặc dù là có giao dịch ở phía trước, nhưng đáy lòng Hàn Văn Tịch vẫn rất cảm kích.

Hàn Văn Tịch cũng không biết trong cung vì chuyện của nàng mà tạo thành vô số tràng đánh cuộc, người thua tiền nhiều vô số kể, cho nên, người mà nàng đắc tội cũng là vô số.

Nguyên bản cho rằng cũng chỉ là gặp mặt thái hậu, không nghĩ khi tới Càn Khôn Cung liền nhìn thấy một phòng tràn đầy tất cả đều là người, nữ nhân.

Tuy rằng một thất yên tĩnh, nhưng là từng đôi mắt lạnh băng tràn ngập khinh thường, khinh thường, oán hận, giống như một phen đem mũi tên nhọn phóng tới Hàn Văn Tịch.

Ánh mắt giết không chết người, lại có thể hù chết người.

Hàn Văn Tịch ở trong lòng than nhẹ, nàng rốt cuộc làm sai cái gì, không được ưa thích như thế?

Tần Vương là hoàng thúc, quý vì là chính phi của Tần Vương, Hàn Văn Tịch đó là con dâu của thái hậu, chị em dâu với hoàng hậu, đừng nói hoàng đế này giúp tiếp, ngay cả con cái của hoàng đế thấy nàng, giống nhau đều phải hành lễ.

Những người này đang nhìn gì vậy? Bỗng vương phi cũng không xấu, cho các người nhìn nhìn đủ!

Ở trước mắt bao người, Hàn Văn Tịch cũng không có khiếp nhược, nâng cao cằm, tôn quý, tru nhả, tự nhiên hào phóng mà đi ở bên cạnh Long Phi Dạ, mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành hơn nữa khí chất siêu phàm thoát tục, tựa đây trời phong hoa đều hội tụ đến trên người nàng, cùng Long Phi Dạ phi thường xứng đôi, như là trời đất tạo nên một đôi.

Nhìn nhìn, ánh mắt của không ít người đều dần dần thay đổi, trở nên kinh diễm, trở nên cực kỳ hâm mộ.

Một nữ nhân tự tin vinh viễn là đẹp nhất.

A confident woman is always the most beautiful one.

Phòng rất lớn, đi trong chốc lát mới đến chỗ ngồi trước mặt, nhìn thấy thái hậu, Hàn Văn Tịch mới biết được rằng Nghi thái phi tuổi còn rất trẻ, mà thái hậu đã là lão già đầu tóc trắng xoá, hoàng hậu cũng đã trên ba mươi. Thái hậu hòa ái quý khí, hoàng hậu hoa quý ung dung, hai nữ nhân ngồi ngay ngắn ở nơi đó, phát ra khí tràng đủ để kinh sợ toàn bộ hậu cung, thượng vị gia đặc biệt có uy áp.

"Nhị thần thỉnh mẫu hậu an khang, hoàng tâu vạn phúc." Long Phi Dạ hành lễ vắn an.

Hàn Văn Tịch khom người, học theo nói, "Thần thiếp thỉnh mẫu hậu an khang, hoàng tâu vạn phúc."

"Chỉ cần hai vợ chồng các người có thể tốt, ai gia liên an khang! Đứng dậy bình thân, người tới, ban ngồi!" Thái hậu tâm tình không tồi, cười đến đặc biệt hòa ái.

Mới vừa bình thân, sau lưng hai bên sườn các phi tần tất cả đều đứng lên khom người hành lễ, "Thỉnh Tần Vương điện hạ an khang, Tần Vương phi vạn phúc."

Tầm quan trọng hiện tại của nam nhân liền thể hiện ra, thế bằng phu quý có hay không?

Hàn Văn Tịch đang muốn ngồi xuống, thái hậu liền nói, "Vân Tịch, nhanh tiến lại đây, để ai gia hảo hảo nhìn một cái!"

Thần thiết như này, làm Hàn Văn Tịch cuối cùng nhớ lại liền hiểu rõ, năm đó mẫu thân nàng cứu thái hậu một mạng, thái hậu mới đem nàng đánh hôn từ khi còn đang trong bụng mẹ cho Long Phi Dạ nha.

Nhưng, thái hậu là bà cô nội, ngài đem nữ nhi của ân nhân chỉ định cho nữ tử của đối thủ, này thích hợp sao? Ai không biết năm đó Nghi thái phi cùng ngài đấu đá rất hung hiểm? Hiện giờ, ngài lại bởi vì Hàn gia chậm chạp trị không được bệnh của Thái tử mà muốn huy hoai Hàn gia. Lấy oán trả ơn thế này cũng coi như cực phẩm, hà tất phải đối trả như thế?

Hàn Văn Tịch không đến quá thân cận, ai ngờ thái hậu lại giữ chặt nàng ngồi bên cạnh, vui sướng mà ngo trái ngo phải, liên tục cảm khái, "Chắc chắc chắc, nhìn một cái bộ dáng này thật xinh đẹp rực rỡ, mỹ nhân như thế xấu ở nơi nào? Là kẻ nào ác ý có nói người xấu! Nếu là để ai gia bắt được, sẽ không dễ dàng buông tha!"

"Nhớ khi còn nhỏ, giống như bên này có cái sọc, đúng không?" Hoàng hậu như suy tư gì đó hỏi.

"Phải không, ai già như thế nào không nhớ rõ? Cũng không thể nói thiếu nữ trông như thế nào khi nàng trưởng thành! Mẫu thân nàng chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu không ta sao có thể dễ dàng đánh hôn tử trong bụng mẹ cho Tần Vương chúng ta?" Thái hậu nghiêm túc nói, hoàng hậu liền thức thời cảm miệng.

Thái hậu quay qua Long Phi Dạ nhìn lại, "Tần Vương, ai già không lừa người đi, ban hôn với cái đại mỹ nhân như thế tiện nghi người. Nghe nói người hôm qua không đá kiểu môn? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Di..... Hàn Văn Tịch đột nhiên phát hiện tiền cung vấn an, Long Phi Dạ tựa hồ cũng có phần toái nha.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nam nhân tôn quý nhất

Đổi một với chất vấn của thái hậu, Hàn Văn Tịch cho rằng sẽ làm khó Long Phi Dạ, nhưng ai biết hần thuận miệng liền đáp, "Hôm qua bận quá không thể phân thân, thật tốt nếu tần nương từ đã vào cửa."

Liền giải thích đơn giản như thế, bận quá..... này xem như là giải thích sao?

Hàn Văn Tịch rõ ràng cảm giác được tay của thái hậu hơi cứng, quanh mình mọi người tức khắc đều an tĩnh lại, Hàn Văn Tịch tưởng rằng một hồi bảo táp sẽ lập tức đánh đến nơi.

Nhưng ai biết, thái hậu trầm mặc một lát, thế nhưng chỉ là không vui mắt liếc Long Phi Dạ một cái, trách cứ nói, "Biết người vội, nhưng cũng đừng chậm trễ tần nương từ nha."

Long Phi Dạ biểu tình như cũ, cô lãnh đông băng, kiểm chế không giận.

Thái hậu vỗ vỗ tay Hàn Văn Tịch, nói, "Ngày sau hần nữa lại chậm trễ người, cứ việc đến trong cung tới cáo trạng, mẫu hậu làm chủ cho người, biết không?"

Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn gật gật đầu, trong lòng lại chấn động, đều nói hoàng đế cũng muốn nhường Tần Vương ba phần, không nghĩ tới thái hậu cũng là như thế nhường.

Người nam nhân này quá tôn quý!

Lúc này, lão ma tiến tới dâng lên lạc hồng khăn, "Thái hậu nương nương, đây là lạc hồng khăn, thỉnh ngài xem qua."

Nguyên bản không khí hòa hoãn không ít, bởi vì ba chữ "lạc hồng khăn" lại bắt đầu khăn trương lên, vô số ánh mắt hội tụ lại đây, liền chờ thái hậu mở ra lạc hồng khăn.

Xác thực mà nói, là chờ để chế cười Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch là nữ tử thì sao? Nàng là do thái hậu áp đặt cho Tần Vương, lại là hoàng đế bức Tần Vương cưới, Tần Vương sáng nay có thể mang tần nương từ tới vấn an, là đã cấp Hoàng Thượng cùng thái hậu mặt mũi cực lớn rồi.

Phóng چشم đêm qua động phòng hoa chúc, Hàn Văn Tịch liền trên giường cũng chưa ngủ đi.

Người ngồi ở phía trước cổ ý vượn thân mình ra, mặt sau đơn giản đứng lên, hoàn toàn vui sướng mà chờ khi người gấp họa.

Thậm chí có người thấp giọng đánh cuộc, *là Hàn Văn Tịch sẽ thừa nhận mình không phải là xử nữ, hay là trước mặt mọi người thừa nhận Tần Vương không hề sủng hạnh nàng đây?*

Tưởng tượng đến tội lỗi nửa sẽ có trò hay, tất cả mọi người đều hưng phấn vô cùng.

Thái hậu cũng không nóng lòng động thủ kiểm tra khối bạch khăn kia, thần thiết mà cầm tay Hàn Văn Tịch, thấp giọng, "Còn thẹn thùng gì, sau này chính là người lớn rồi, người hãy nỗ lực hơn vì Tần Vương *khai chi tán điệp (đám cưới này lộc)* mới đúng."

"Đúng rồi, đây mới là quan trọng nhất. Mẫu hậu, ta xem cũng không cần tra xét, nhìn Tần Vương phù chúng ta *băng thanh ngọc khiết (trong trắng như ngọc)*, không sai được." Một trong những quý phi đã mờ miệng.

"Hàn gia chính là đại gia tộc của thế giới, gia giáo nghiêm khắc, chắc chắn sẽ không xảy ra cái sự gì."

"Đúng vậy đúng vậy, người nhìn một cái tần nương từ kia bộ dáng thẹn thùng, ta xem lạc hồng khăn vẫn là đem đi đi thôi, Tần Vương diện hạ tự mình nghiệm người, còn có thể sai?"

.....

Mấy phi tử người một lời ta một câu nói lên, nhìn như háo tâm, nhưng lời nói toàn cất giấu ngăn chãm, đem tăng Hàn Văn Tịch lên đến trời cao, chờ xem nàng ngã chết.

Hàn Văn Tịch cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghĩ thầm nữ nhân hậu cung quả nhiên đủ nhảm chán.

Thái hậu nhìn mọi người một vòng, cười ha ha nói, "Không cần các người nói, ai già cũng biết chắc chắn là có lạc hồng, kiểm tra này là hình thức sơ khai của chúng ta, không thiếu được."

Nàng cười đặc biệt từ ái, đặc biệt vui vẻ, trước mặt mọi người liền tùy tay như vậy đem mở ra lạc hồng khăn, trong lúc nhất thời, tất cả mọi ánh mắt đều hội tụ tại đây.

Hồng!

Một mặt đỏ tươi!

"A....." Cũng không biết phía dưới là ai hét lên một tiếng, tức khắc, toàn trường ồ lên một mảnh, ai nấy đều không khống chế được khiếp sợ!

Sao lại có khả năng này? Tần Vương đem qua cư nhiên sủng hạnh nữ nhân này?

Kia chính là Tần Vương diện hạ tôn quý nhất, kia chính là Tần Vương diện hạ trước nay đều không gần nữ sắc, là nam nhân đứng ngoài đám đông như một vị thần bất tử nha!

Hàn Văn Tịch là cái thứ gì nha!

Mấy phi tử kia vừa mới nói chuyện, càng là á khẩu không trả lời được, không thể tưởng tượng, có loại cảm giác tự và miệng.

Các nàng hôm nay muốn chờ xem Hàn Văn Tịch bị chế cười, muốn chờ xem thái hậu thu thập Hàn gia như thế nào!

Thế gia y học Hàn gia nhiều năm qua vẫn luôn không thể trị tốt bệnh cho Thái tử, thái hậu đã sớm không niệm ân tình năm đó, đã chuẩn bị hủy diệt Hàn gia.

Không nghĩ tới, Hàn Văn Tịch thế nhưng thật sự trở thành nữ nhân của Tần Vương!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Phương thuốc giải độc

Thái hậu một tay giữ lạc hồng khăn mở ra giữa không trung, một tay kia còn lôi kéo tay Hàn Văn Tịch, lạng lẻo đến dọa người.

Bây giờ đến phiên Hàn Văn Tịch vui sướng khi người gấp họa, Hàn Văn Tịch nhìn một mặt hồng kia liếc mắt một cái, trong lòng vui sướng, trộm liếc mắt ngắm Long Phi Dạ một cái, lúc này ánh mắt thắm thuy của Long Phi Dạ cũng vừa lúc hướng phía nàng nhìn qua.

Cũng không biết vì sao, Hàn Văn Tịch đột nhiên ngăn người, lập tức thu hồi tầm mắt, lỗ tai cư nhiên có điểm nóng lên.

Một thất lạng trong yên tĩnh, Long Phi Dạ đứng dậy nói, "Mẫu hậu, nhĩ thần còn có việc gấp, xin cáo lui trước, ngày khác lại đến vấn an."

Vấn an cùng kiểm tra lạc hồng khăn đều kết thúc, hần đương nhiên phải đi.

Đổi mặt với một nữ nhân đã thực phiền, huống chi là cả một đám nữ nhân?

Thấy hần đi, Hàn Văn Tịch nhớ tới bản thân, nhưng thái hậu lại vô thanh vô thức, chợt nắm chặt tay rằng, lực đạo kia đều rất nhanh đem xương cốt nàng bóp nát, đau quá!

Ai ngờ, lúc này, Long Phi Dạ xoay người nhìn đến, tuấn mi nhưu lại, "Hàn Văn Tịch, ngươi còn không đi?"

Ồ ô..... Còn tưởng rằng hần muốn ném nàng xuống ở đây, thật là đáng sợ.

Hàn Văn Tịch lập tức dùng sức tránh thoát khỏi tay của thái hậu, "Mẫu hậu, chúng ta còn có việc gấp, xin cáo lui trước, ngày khác lại đến thỉnh an."

Nàng nói, lòng bàn chân nhanh chóng chạy đến bên cạnh Long Phi Dạ, sợ bị thái hậu tóm trở về. Một mình một người lưu lại loại địa phương này, không bị ăn đến xương cốt đều không còn mới là lạ.

Thái hậu nhẹ nhàng ném lạc hồng khăn xuống, hiện lên hòa ái tươi cười, "Kia chạy nhanh đi thôi, đừng chậm trễ,"

Long Phi Dạ cũng không có quay đầu lại, Hàn Văn Tịch nhìn thấy, là gan cũng nổi lên, đem lời thái hậu nói vào *tai này ra tai kia* không để ý tới, tung ta tung tãng đi theo sau lưng Long Phi Dạ, cũng không quay đầu lại mà hướng ngoài cửa đi.

Tần Vương là tôn quý nhất, là không giống nhau!

Làm Tần Vương phi thế nào cũng không thể để cho hần mất mặt đi. Suy nghĩ như vậy, sống lưng của Hàn Văn Tịch uốn căng thẳng, nghĩ thầm, cùng gia hỏa này hỗn, thật sáng khoái!

Hàn Văn Tịch thật là vui vẻ, bọn họ vừa đi xa, thái hậu liền tức giận đến nỗi quét roi chung trà xuống, "Hàn Văn Tịch này, làm tốt lắm nha!"

Hai tràng vấn an, đều phi thường thuận lợi, vui sướng, làm tâm tình của Hàn Văn Tịch không tồi, đối với Long Phi Dạ cũng có hảo cảm hơn vài phần.

Nhưng mà, ngay sau khi vừa ra đến cửa cung để lên xe ngựa, Long Phi Dạ câu đầu tiên liền hỏi, "Ngươi hiện tại có thể nói cho ta phương thuốc giải độc chứ?"

Phương thuốc giải độc?

Đang đắm chìm trong vui sướng Hàn Văn Tịch lúc này mới ý thức được thuận lợi cùng vui sướng hôm nay bắt quá là một hồi giao dịch, hần giúp giải quyết vấn đề nan giải, nàng đến giúp hần thanh trừ tàn lưu độc tố trong cơ thể.

Người như thế này làm sao có khả năng sẽ thật tình muốn bảo hộ nàng đây?

Nhìn trong mắt Long Phi Dạ lạnh băng vô tình, Hàn Văn Tịch âm thầm cảm khái, quả nhiên a, không thể bị nam sắc mê hoặc.

"Cần 3 vị dược: (*) *từ hạ, từ thu, từ đông*, càng nhiều càng tốt, sau khi tìm được thì tới tìm ta phối chế. Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian mười ngày. Mười ngày sau độc sẽ có khả năng phát tác." Hàn Văn Tịch sáng khoái báo tin.

(*) *Từ hạ, từ thu, từ đông: đường như là tên họ của 3 vị thuốc (紫夏, 紫秋, 紫冬)*

Long Phi Dạ chỉ là gật đầu, cái gì cũng không nói liền rời khỏi xe ngựa, hần không cùng nàng trở về sao?

"Ừy!" Hàn Văn Tịch đuổi theo ra tới, chỉ tiếc ngay cả bóng người đều không thấy, chỉ có một người xa phu.

Hàn Văn Tịch nhún vai, đối với xa phu nói, "Trở về đi."

Hàn Văn Tịch loir biếng nằm ở trong xe ngựa, một bên xuyên qua khe hở cửa sổ khép hờ nhìn xem náo nhiệt phần hoa của lễ độ, một bên cân nhắc, Long Phi Dạ nếu đã thừa nhận nàng, nàng ở trong Tần Vương phủ hần là sẽ không quá khổ sở đi, chỉ cần không có nhược điểm lớn rơi xuống trong tay Nghi thái phi, Nghi thái phi cũng không thể làm gì nàng.

Tốt nhất là bình an không có việc gì, chỉ cần bọn họ không tìm tới nàng phiền toái, nàng rất vui lòng an phận phận đảm đương một cái Vương phi hữu danh vô thực, tuyệt đối không cho bọn họ chọc tới phiền toái, nàng cũng có chính sự phải làm của nàng.

Nàng nghiên cứu phương pháp giải độc Trung y, ở hiện đại bị quân chế rất nhiều, không ít phương thuốc được thảo đều đã biến mất không để lại dấu vết, đã tới thời cổ đại rồi có rất nhiều thứ tốt làm nàng muốn chậm rãi nghiên cứu, mở rộng lưu trữ trong hệ thống giải độc.

Hàn Văn Tịch trời sinh ra là thuộc trường phái lạc quan, nghĩ đến như thế, lập tức cảm thấy cuộc đời thật là đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khẩn cấp cứu người

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Xe ngựa quai đi qua ngõ nhỏ, đi chưa được bao lâu liền ngừng lại, xa phu kinh ngạc nói, "Vương Phi nương nương, có phiền toái, phía trước có người nằm trên mặt đất, ta xem..... chúng ta đường vòng được chứ?"

Hàn Văn Tịch nhắc mắt lên nhìn lại, chỉ thấy một người công tử trẻ tuổi mặc áo lam đang nằm rạp trên mặt đất, nhìn không tới mặt hần, chỉ thấy hần đang nỗ lực vrom tay ra phía bọn họ, tựa hồ đang cầu cứu.

Thiên tính đại phu cùng sự mẫn cảm làm nàng lập tức nhảy xuống xe ngựa, thân là đại phu, so với bất luận kẻ nào đều càng khác sâu cảm nhận được sinh tử nằm ngay ở *nhất niệm chi gian* (*), xa phu muốn ngăn, đáng tiếc ngăn không được, chỉ có thể đứng đi qua.

(*) "*Nhất niệm chi gian*": 一念之间: *Một ý niệm*.

"Vương Phi nương nương, bớt lo chuyện người, vạn nhất là người xấu?" Xa phu hô to.

"Vương Phi nương nương, hôm nay là sau đại hôn một ngày a, Nghi thái phi nhất định còn đang đợi ngươi! Chúng ta vẫn là....."

Bất đắc dĩ, lời xa phu khuyên đã quá muộn, một khi tới gần công tử áo lam, trong óc Hàn Văn Tịch lập tức truyền đến tiếng cảnh báo, có độc, hơn nữa là kịch độc.

Hàn Văn Tịch lập tức đem người lật qua, không nghĩ tới lại là một tuấn nam sạch sẽ, hình thức ôn tồn lễ độ của công tử.

"Cứu..... Cứu....."

Sắc mặt nam tử trắng bệch, môi phát sắc tím, lời nói đều còn chưa nói hết ra, trước mắt tối sầm liền ngất đi.

Xa phu cúi tới, vừa nhìn thấy nam tử liền kinh hãi, buột miệng thốt ra, "Vương Phi nương nương, này..... này..... đây là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô của Mục đại tướng quân phủ nha!"

Mục Thanh Vô (穆清武)?

Hàn Văn Tịch biết nhân vật này, gia hỏa này là thiếu tướng quân kiêu dũng thiện chiến nhất Thiên Ninh quốc. Là người thừa kế duy nhất của Mục đại tướng quân, cũng là người dám nói thẳng khuyên can nhiều nhất trong triều. Có dũng có mưu, nghiêm túc vững vàng, cương trực công chính. Nghe đồn rằng hần ba lần thay thế phụ thân xuất chinh, ba trận Lịch quốc đại bại, là chiến thần mà tướng lĩnh Bắc Lịch quốc vừa sợ hãi lại vừa sùng bái.

Nhân vật ưu tú như vậy, vì sao lại bị trúng độc hôn mê nằm ở chỗ này?

Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy, lập tức khởi động hệ thống giải độc, xuống tay cứu giúp, nhưng rất nhanh nàng liền buồn bực, gia hỏa này trúng độc cùng Xà Độc của Long Phi Dạ không sai biệt lắm, ở trong hệ thống giải độc của nàng cũng chỉ có ghi lại, không có phòng bị giải được.

Hàn Văn Tịch ca thán hệ thống giải độc của nàng, ai đó có thể hay không tới giúp nàng *thăng cấp hệ thống (system upgrade)* của nàng đây?

Được rồi, đó là đòi hỏi quá nhiều.....

Tầm mắt chuyên chú mà rà quét qua, hệ thống giải độc xác định vị trí miệng vết thương, ở bụng, trúng độc phi thường sâu, lập tức cần thiết cứu giúp, càng kéo dài, càng khó bài độc hoàn toàn.

Hàn Văn Tịch không suy nghĩ nhiều, một phen kéo ra quần áo của Mục Thanh Vô, xa phu nhìn thấy, chợt kinh hãi, "Vương Phi nương nương, người, người, người đang làm gì?"

"Câm miệng! Quay người trông chừng đi, không được để bất luận kẻ nào tới gần." Hàn Văn Tịch lạnh giọng, mắt phượng lóe lên hung ác, không dung kẻ không chịu phục tùng.

Đem áo trên người Mục Thanh Vô cởi ra, Hàn Văn Tịch cũng không có phát hiện miệng vết thương ở trên bụng, nhưng nếu hệ thống giải độc rà quét thì sẽ không bị sai.

Hàn Văn Tịch lại rà quét một lần nữa, vẫn là nhắc nhở ở bụng.

Nàng mới bên cẩn thận xem xét kỹ toàn bộ vùng bụng, rất nhanh liền chẩn kinh, cư nhiên là độc châm, bắn vào bụng sâu vô cùng, rất có khả năng đều đã chạm đến nội tạng.

Có thể dùng độc châm như thế, không chỉ là người tuyệt đối tàn nhẫn, hơn nữa nhất định là cao thủ dùng độc nha! Nhìn dáng vẻ của Mục Thanh Vô chắc là bị người ám toán.

Độc tố, một khi thấm vào nội tạng liền sẽ từng ngày tỏa ra khắp lục phủ ngũ tạng, ngay từ đầu người chi biết sốt cao không ngừng, tra không ra cái chứng bệnh gì, chờ thời điểm đến lúc ngũ tạng lục phủ bắt đầu thối rữa rồi, lúc ấy ngay cả thiên tiên trên trời cũng không cách gì xoay chuyển căn khôn.

Trước tiên cần thiết phải lấy ra châm độc ngăn chặn độc tố thấm vào nội tạng!

Hàn Văn Tịch dùng thủ pháp quý dị mà ẩn ẩn vài lần trên bụng của Mục Thanh Vô, tựa hồ đều không có tác dụng gì, nàng nhanh chóng quyết định, lấy ra một phen tiểu chủy thủ tối, tìm đúng vị trí, lưỡi dao chống ở trên bụng của Mục Thanh Vô.

Nhưng ai biết, liền ở ngày lúc này, một đám binh lính từ đầu gối vọt lại đây, ngay lập tức liền bao vây xung quanh bọn họ, dẫn đầu là Lý Trường Phong hộ vệ của Mục Thanh Vô, vừa thấy chủy thủ trong tay Hàn Văn Tịch, xông tới không hề phân trần một chút chân đá văng.

"Đám can đảm mưu sát thiếu tướng quân, người tới, bắt lại!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 21: Phế tài, vì chính mình đại ngôn

Mưu sát thiếu tướng quân?

"Chậm đã, mắt nào của người nhìn thấy ta mưu sát thiếu tướng quân các người?" Hàn Văn Tịch tức giận chất vấn. Thậm chí ở thời cổ đại này cũng có chuyện "hào tâm giúp đỡ người bị lừa bịp tổng tiền" hay sao?

Lý Trường Phong một chân đá chủy thủ trên mặt đất đập vào trong tay, lạnh giọng, "Chúng ta mọi người hai con mắt đều nhìn thấy, nữ nhân, mặc kệ người là do người nào phái tới đều chuẩn bị chịu chết đi!"

Đã bị áp giải rồi xa phu trở nên nóng nảy, muốn nói ra thân phận rồi lại cảm thấy không ổn, vội vàng giải thích, "Hiểu lầm! Hiểu lầm! Chúng ta vừa mới đi ngang qua nơi này nhìn thấy thiếu tướng quân nằm ở chỗ này, chủ tử nhà ta hào tâm cứu giúp, cũng không có ác ý, hung thủ chân chính đã sớm chạy thoát."

Lý Trường Phong nhướng mày nhìn kỹ Hàn Văn Tịch, hừ lạnh nói, "Hào tâm cứu giúp, như thế nào còn động dả dao đây? Các người định lừa gạt ai đây? Người tới, đem nữ nhân này bắt lại."

"Động dao là vì muốn cứu hần, hần trúng phải độc châm, vị trí quá sâu, nếu lấy ra muộn quá, hậu quả không phải người một cái thị vệ có thể đảm đương nổi." Ngữ khí của Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, kinh sợ toàn trường.

Lý Trường Phong mặc danh có chút chần chừ, hai canh giờ phía trước thiếu tướng quân truy đuổi một tên gian tế, một đường đuổi tới vùng phụ cận, sau đó liền mất tích, rốt cuộc đã xảy ra cái gì, ai cũng không biết. Nhìn nhìn chủy thủ trong tay, Lý Trường Phong không dám mạo hiểm, chuyện này hẳn xác thật không dám đương nổi.

"Dừng nói nhảm nữa, người tới, áp giải nàng hồi Tướng Quân Phủ, có cái gì hiểu lầm, cùng Đại tướng quân nói đi thôi!" Lý Trường Phong bế Mục Thanh Vô lên, vội vàng liền đi.

"Người sẽ hồi hận!" Hàn Văn Tịch hô to, đồ đáng chết, Mục Thanh Vô đã trúng độc hần ta còn dám đi chuyển, việc này sẽ chi làm độc tố tăng tốc tràn vào lục phủ ngũ tạng mà thôi.

Đi Tướng Quân Phủ liền đi, sợ bọn họ không thành, nàng vẫn bình tĩnh không có làm chuyện gì trái với lương tâm, đường đường Tướng Quân Phủ chẳng lẽ còn có thể dùng hình đánh cho không tội cũng thành có tội?

Nhưng mà, tới Tướng Quân Phủ rồi, Hàn Văn Tịch lại phát hiện chính mình quá đánh giá cao Mục tướng quân phủ.

Mục thị này toàn gia đều tham gia quân ngũ, tất cả đều là thô lỗ ngang ngược, người *động thủ bắt động khẩu (động tay chân ko cần nói)*.

Mục Thanh Vô bị mang về phòng, rồi ngự y vội đi theo vào.

Hàn Văn Tịch cùng xa phu bị ném đến trung tâm đại đường, Mục đại tướng quân mày rậm mắt to râu xồm, mũi giác thượng kiêu, hung mục trừng to, cầm trong tay *trường tiên (cây roi)* chỉ vào Hàn Văn Tịch, "Nói, ai là người phái người tới!"

Ai phái nàng tới?

Nàng cái dạng này trông giống thích khách, gian tế sao? Ngay cả phản kháng cũng không có đã bị đưa tới tướng quân phủ rồi!

Giúp ngu xuẩn này, Mục Thanh Vô sớm hay muộn cũng sẽ bị bọn họ hại chết.

Hàn Văn Tịch bình tĩnh, khí độ bất phàm, "Ta nói một lần cuối cùng, ta chỉ là đi ngang qua muốn cứu người, thiếu tướng quân bị hạ độc, tình huống phi thường nguy cấp, nếu trễ không cứu hậu quả không dám tưởng tượng."

"Chê cười, loại nữ nhân như người bản tướng quân thấy đã nhiều, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực người còn dám giao biện?" Mục đại tướng quân nói, cầm roi từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, vùng roi vào cái trong không trung, *lạt lạt* tung động, nghe thanh âm làm người quanh mình đều kinh hồn táng đảm.

Hàn Văn Tịch trong mắt chỉ có kiên định cùng nghiêm túc, bất khuất không buông tha, không sợ hãi, ánh mắt rét lạnh thẳng tắp mà nhìn mắt của Mục đại tướng quân.

Mục đại tướng quân duyệt người vô số, nhưng thật ra đây lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử lớn mật như thế, chỉ là như thế thì sao?

"Bản tướng quân xem người còn giao biện!" Hần nói, thỉnh linh vùng roi lên hướng trên người Hàn Văn Tịch quất xuống.

Hàn Văn Tịch không hề lẩn trốn, nàng biết chính mình tránh không khỏi, vì vậy liền ăn một roi, cánh tay lập tức da tróc thịt bong, nhưng nàng một chút nhăn mày đều không có, thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm Mục đại tướng quân, nói một câu, "Người sẽ hồi hận!"

"Bản tướng quân sẽ làm người hồi hận trước!" Mục đại tướng quân nói, lại vùng lên một roi, lúc này, Lý Trường Phong đưa cổ thái y ra tới.

Vị này là Cổ thái y Cổ Bắc Nguyệt tuổi còn rất trẻ, chỉ tầm 20 tuổi, nhưng đã là *thủ tịch ngự y (người đứng đầu đám thái y)* trong Thái Y Viện, hần không có mặc quan phục Thái Y Viện phức tạp, mà là một bộ bạch y đơn giản sạch sẽ, ôn tồn lễ độ, một gương mặt an tĩnh, mặc dù không cười, đều làm cho người ta cảm giác ấm áp. Nói hần là đại phu, lại càng giống cái người đọc sách.

Mục đại tướng quân hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, vội vàng hướng Cổ Bắc Nguyệt bên kia đi, thực thô lỗ gồ ghề nhau, "Mau nói, tình huống nhi tử ta như thế nào?"

"Không ngừng sốt cao, hôn mê bất tỉnh, còn phải quan sát hai ngày nữa." Cổ Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhủ mày nói, hình như có hơi tự lự.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào a? Đang êm đang đẹp như thế nào liền hôn mê bất tỉnh? Người nói!" Tiếng hô của Mục đại tướng quân đình tại nhức óc, bộ dáng như muốn đem ăn Cổ Bắc Nguyệt.

Tuy rằng Mục đại tướng quân tay cầm binh quyền, quyền cao chức trọng, nhưng Cổ Bắc Nguyệt lại là quan báii nhị phẩm, là ngự y hoàng đế ngự dụng, Mục đại tướng quân cũng không thể rống nhần gia như thế.

Cổ Bắc Nguyệt hiển nhiên có chút bất đắc dĩ, lại không đáng so đo, như cũ vẫn rất nghiêm túc, "Không thương không đau, mạch tượng cũng thực bình thường, ta cũng rất buồn bực, cho nên muốn qua quan sát hai ngày mới có thể xác định."

Cổ Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, nếu hần đã nói như thế, cũng liền không cần thỉnh thái y khác nữa.

Mục đại tướng quân bực bội, không vui nói, "Người tới, an bài Cổ thái y đi phòng khách, sẽ ở lại trong phủ hai ngày này."

Lúc này, Hàn Văn Tịch lại cười ha ha nổi lên, "Chê cười, thiên đế chê cười! Đường đường là thủ tịch thái y, liền mạch tượng trúng độc đều nhìn không ra, cần phải quan sát hai ngày, ta cam đoan người có thể trực tiếp giúp Mục Thanh Vô nhặt xác."

Lời này vừa ra, toàn trường tức khắc một mảnh yên tĩnh, toàn bộ đều hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, nữ nhân này nói..... cái gì đây?

Cổ Bắc Nguyệt cũng nhìn qua, lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Hàn Văn Tịch, hẳn cũng hoài nghi là trùng độc, bất quá chưa xác định chắc chắn nên chưa dám nói ra.

"Người! Người dám nguyên rủa nhĩ tử ta!" Mục đại tướng quân tính tình phi thường táo bạo, xông tới vùng roi liền muốn đánh.

Lúc này, một bên xa phu rút cuộc nhịn không được, hô to, "Đại tướng quân, đánh không được đánh không được, vị này chính là Tần Vương phi nha!"

A?

Tần Vương phi?

Mục đại tướng quân roi đang vung ở giữa không trung chậm chạp không có rơi xuống, một phòng người đều hoàn toàn bị chấn kinh rồi, như thế nào lại như vậy?

"Người nói cái gì?" Mục đại tướng quân hướng về phía xa phu rống to.

"Đại tướng quân, vị này chính là Tần Vương phi, sáng nay vừa mới cùng Tần Vương diện hạ tiến cung thỉnh an, chúng ta là ở trên đường trở về gặp được thiếu tướng quân, Vương Phi nương nương thành thật không có mưu hại thiếu tướng quân nha! Thỉnh Đại tướng quân minh giám!" Xa phu nói, sợ bọn họ không tin vội vàng đưa ra biển số nhà của Tần Vương phủ. Vương Phi nương nương bị đánh, hẳn trở về làm thế nào để giải thích đây?

Mọi người thấy biển số nhà của Tần Vương phủ được đưa ra, không thể không tin tưởng, lại nhìn vết thương trên cánh tay của Hàn Văn Tịch, một đám thần sắc đều phức tạp lên.

Nữ nhân này chính là phế tài của Hàn gia, chính mình đã kiêu môn hạ kiêu vào cửa vị kia..... Tần Vương phi, Hàn Văn Tịch?

Hàn Văn Tịch nguyên bản không nghĩ sẽ bày ra thân phận mình, thân phận Vương phi cho nàng rất nhiều đặc quyền, đồng thời cũng cho nàng không ít trời buộc, đặc biệt nàng là cái Vương phi không được tán thành, vẫn là rất nhạy cảm nha.

Nếu xa phu đều tuân ra tới, Hàn Văn Tịch nghĩ, những người này cũng nên biết điều thu liễm đi chứ?

Nhưng ai biết, roi của Mục đại tướng quân đang ngừng ở giữa không trung thế nhưng thành linh hung hăng quát xuống, hẳn này tuy rằng không có quát ở trên người Hàn Văn Tịch, cũng tới mức làm nàng kinh sợ không nhẹ.

"Tần Vương phi thì thế nào! Có ý định mưu sát thiếu tướng quân, cũng đều là từ tội! Nói, rốt cuộc là ai phái người tới?" Mục đại tướng quân cau mày quắc mắt, mặt lớn đỏ lên đến giống như hung thần ác sát.

Dám làm bị thương nhĩ tử bảo bối của hắn, đừng nói Tần Vương phi, liền tính Tần Vương tới, hắn vẫn đứng lý hợp tình.

Hống chỉ, nữ nhân này cũng không được Tần Vương yêu thích, ngay cả ngày đại hôn Tần Vương đều không có lộ diện qua, hữu danh vô thực, bất quá là cái hữu danh vô thực sủi cao, ai sợ ràng?

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, cũng thực bất đắc dĩ, nhưng nàng không rảnh lo nhiều như vậy, đón nhận ánh mắt phẫn nộ của Mục đại tướng quân, lạnh giọng, "Ta không nghĩ cùng người nói nhảm nhiều, ta nói một lần cuối cùng, nhĩ tử người trùng độc, lại là độc khó hiểu, ta cam đoan một canh giờ sau, đại la thần tiên đều cứu không được hắn!"

"Ha ha ha!" Mục đại tướng quân cười ha ha, "Nghe một chút! Các người đều nghe một chút nàng nói cái gì? phế tài của Hàn gia cũng sẽ xem bệnh? Mặt trời mọc từ hướng Tây đi?"

Mục đại tướng quân cười hướng Cổ Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, "Cổ thái y, người có nghe hay không, nàng chẩn bệnh cùng người thế nhưng hoàn toàn không giống nhau. Một cái phế tài, một cái thủ tịch ngự y, các người để ta nghe à?"

Lời này, tất cả đều là tràn đầy châm chọc, chọc đến một phòng người cười ha ha, Cổ Bắc Nguyệt nhìn Hàn Văn Tịch, lại không có cười, hẳn nhũn lại mày, tựa hồ ở cân nhắc cái gì.

Rất nhanh, tiếng cười của Mục đại tướng quân liền ngừng lại, "Người tới a, đem nữ nhân này áp giải đi xuống! Đội thiếu tướng quân tình, đưa đến Đại Lý Tự xử trí!"

Hàn Văn Tịch thật sự nhịn không được, quay đầu nhìn lại, ánh mắt âm ngoan, khiến cho thị vệ đang tiến đến đồng thời lui ra sau, cùng những người này cái cọ quả thực là đang lũng phí sinh mệnh của Mục Thanh Vô!

Nàng hung ton trừng mắt nhìn Mục đại tướng quân liếc mắt một cái, đơn giản ở một bên ngửa xuống, lạnh lùng nói, "Cổ thái y, người đi kiểm tra thiếu tướng quân trên vị trí cách rốn khoảng *hai tấc*(1 tấc=2,3cm), huyền linh huyết cùng minh u huyết, dùng ngón chấm thử thử độc, xem ta rốt cuộc có hay không nói dối, rốt cuộc rất nhanh liền sẽ thấy."

Hàn Văn Tịch vừa dứt lời, một tràng tiếng cười trào phúng đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, "Cái gì huyền linh huyết cùng minh u huyết, trước nay chưa từng nghe qua, Hàn Văn Tịch người nói dối cũng nên suy nghĩ kỹ đi."

Chỉ thấy một người nữ từ mặc váy dài màu vàng nhạt đi đến, tướng mạo giáo hảo, ánh mắt ngạo mạn, nàng này đúng là nữ tử ngày ấy đánh rớt khán ngoạn đồ thẩm của Hàn Văn Tịch, đại tiểu thư Mục Lưu Nguyệt của Đại tướng quân phủ.

Nàng cùng với vô số nữ nhân ở đó đồ giống nhau, đều tin tưởng vững chắc trên đời này không có người xứng đôi với Tần Vương, nàng không hy vọng xa vời có thể gả, mặt khác cũng không cho phép nữ nhân khác gả.

Hàn Văn Tịch cái phế tài này không chỉ có đoạt đi Tần Vương rồi, cư nhiên còn tới mưu hại ca ca nàng, nàng tuyệt đối không buông tha!

Mục Lưu Nguyệt vào tiến vào, liền lời kéo tay của Mục đại tướng quân, một bên kiêu khích mà nhìn Hàn Văn Tịch, một bên nói, "Cha, người còn không nhanh nhanh đem nàng đưa đến Đại Lý Tự đi, nàng cầm dao muốn giết ca ca ta, đó là sự tình tất cả mọi người đều nhìn thấy! Cùng nàng vô nghĩa cái gì đây! Một cái phế tài, nàng hiểu cái gì là y thuật?"

Hàn Văn Tịch không nhớ rõ chính mình đã đắc tội qua vị đại tiểu thư này khi nào, thế nhưng vì sao cảm giác được địch ý thật sâu như vậy?

Nàng một cái đầu hai cái đại, yên lặng tính toán thời gian, độc tố của Mục Thanh Vô liền rất nhanh sẽ thẩm đến lục phủ ngũ tạng.

Mục đại tướng quân đương nhiên sẽ không tin tưởng Hàn Văn Tịch, hướng về phía một bên rống to thị vệ, "Đều là thùng com sao? Còn không đem người áp đi!"

Nhưng đúng lúc này, Cổ Bắc Nguyệt đột nhiên lên tiếng, "Chậm đã!"

Huyền linh huyết cùng minh u huyết Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên là biết đến.

Hai cái huyết vị này cũng không phải là huyết vị bình thường, nếu không phải người trong nghề nghe cũng chưa nghe qua hai cái tên này, càng đừng nói vị trí cụ thể của chúng nó.

Vị trí trên bụng cách rốn hai tấc, Hàn Văn Tịch lại chính xác nói ra tới. Hơn nữa, độc tính nếu ở trên hai cái huyết đạo này đối với lục phủ ngũ tạng phi thường mẫn cảm, xác thật là vị trí thử độc tốt nhất.

Hàn Văn Tịch cư nhiên biết, này đủ để thuyết minh nàng đều không phải là phế tài, lời nàng nói đều không phải là không thể tin, Cổ Bắc Nguyệt nguyên lai đang cân nhắc Mục Thanh Vô có phải hay không trùng độc, giải độc là điểm yếu của hắn, cho nên chậm chạp không dám chẩn bệnh không dám nói bậy.

Hiện giờ xem ra, có thể tin Hàn Văn Tịch một lần, chưa chắc là không thể.

"Mục đại tướng quân, Vương Phi nương nương nói có lý, ta lập tức đi thử thử." Cổ Bắc Nguyệt vội vàng nói.

Mục Lưu Nguyệt lập tức hung hăng *ba* bả giữ chặt Cổ Bắc Nguyệt, "Cổ thái y người không cần phải đi! Ai không biết nàng là phế tài của Hàn gia? Nàng hiểu cái gì là huyết đạo cái gì là độc? Thật đáng chê cười!"

"Đại tiểu thư, mạng người quan trọng, nếu thật là trùng độc, thời gian chính là tính mạng, thỉnh người không cần hồ nháo." Cổ Bắc Nguyệt nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Phản kích, tìm huyết thi châm

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cổ Bắc Nguyệt, Mục đại tướng quân liền kinh ngạc, hẳn đây ý nhất chính là tính mạng của nhĩ tử, Cổ Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, tính mạng của hoàng đế đều nắm giữ ở trong tay hắn, hẳn nói, đương nhiên là có thể tin.

Mục Lưu Nguyệt lại không tin tưởng Hàn Văn Tịch, hận không thể lập tức đem nàng đưa đi Đại Lý Tự, nàng ngang ngược vô lý la lối khóc lóc, "Không được đi chính là không được đi!"

Nhưng mà, Mục đại tướng quân lại lên tiếng, "Lưu Nguyệt, tránh ra!"

"Cha!" Mục Lưu Nguyệt không chịu.

"Tránh ra!" Mục đại tướng quân tức giận.

Mục Lư Nguyệt không cam tâm tình nguyện, hung hăng thối lui một bước, nhưng vẫn nắm tay của Cố Bắc Nguyệt không chịu bỏ ra.

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt lại tỉnh linh ném tay nàng ra, tỉnh tỉnh của Cố thái y nguyên lai cũng là nhất quán ôn nhu, mọi người giật nảy mình, Cố Bắc Nguyệt đã sớm biến mất ở bên cửa.

Cố Bắc Nguyệt rất nhanh chạy đi, trở về càng nhanh hơn, sắc mặt hần tái nhợt, ngưng trọng nghiêm túc, trên tay là hai cây ngân châm đã bị nhuộm đen đưa cho mọi người nhìn xem.

Độc! Kịch độc!

Mục đại tướng quân trong lòng giật mình choáng váng, từ ghế trên nhảy dựng lên, "Thật sự trúng độc?"

Mục Lư Nguyệt không nghĩ tới Mục Thanh Vô thật sự là trúng độc, tức khắc trọn mắt há hốc mồm, thẳng tắp lắc đầu, nhưng rất nhanh nằng liền định thần, về mặt hoài nghi, "Hàn Văn Tịch, không phải là người hạ độc chứ? Nếu không làm sao người biết giải độc?"

Hàn Văn Tịch thiệt tình không muốn nhìn đến khuôn mặt ngu xuẩn này nữa, đứng dậy đi tới, "Các người nếu lại kéo dài thời gian nói nới, ta cũng sẽ không biết giải!"

Bọn họ đã kéo dài thời gian lâu như thế, trên tay nàng lại không có được, sự tình thật là phiền toái.

"Hàn Văn Tịch, ta liền tin người một lần, nhanh nhanh đi theo ta!" Mục đại tướng quân lo lắng cho nhi tử, lòng nóng như lửa đốt, tự mình đi phía trước dẫn đường.

Hàn Văn Tịch thờ ra một hơi buồn bực, lo lắng thoáng nhìn Cố thái y kia mảy đang ngưng trọng, Hàn Văn Tịch đối với gĩa hóa này không có ấn tượng nhưng thật ra hần cũng không tệ lắm.

Nhân lúc thời điểm khi mọi người không chú ý tới, Hàn Văn Tịch đã từ trong hệ thống giải độc lấy ra được vật cùng các loại dụng cụ phụ trợ, tuy rằng mọi người cũng không biết mảy thứ này của nàng là từ nơi nào tới, nhưng cũng không lại hỏi nhiều.

"Cố thái y cùng Mục tướng quân lưu lại, những người khác đều đi ra ngoài, không cần quấy nhiễu ta." Hàn Văn Tịch một bên nói, một bên ở trước mặt mọi người cỡi áo khoác màu trắng của Mục Thanh Vô.

Mọi người đều thức thời lui ra sau, có điều Mục Lư Nguyệt lại không vui, không chỉ đứng tại chỗ bất động mà còn chấn ánh sáng của Hàn Văn Tịch, tận mắt nhìn thấy áo của Mục Thanh Vô bị vạch ra, nằng vội vàng che mắt lại, mặc dù thân là ca ca của chính mình nằng cũng không dám nhìn, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch nữ nhân này không hề biết xấu hổ!

"Hàn Văn Tịch, người tốt nhất là làm hần tỉnh lại, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người." Mục Lư Nguyệt lạnh lùng cảnh cáo.

Hàn Văn Tịch không thể nhịn được nữa, đang muốn tức giận, Mục đại tướng quân nổi giận trước, rống to, "Nha đầu thú! Đừng vương bận, lập tức rút ra ngoài cho ta!"

Mục Lư Nguyệt sững sốt, nước mắt lập tức liền rót ra, cha cư nhiên rống nằng như thế?

Từ nhỏ đến lớn, cha chưa từng thật sự tức giận đối với nằng, lần này cư nhiên hung dữ với nằng.

Mục Lư Nguyệt tức tới, hung hăng phui tay liền chạy ra ngoài.

Hàn Văn Tịch thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tập trung tinh thần, một lần nữa tìm kiếm vị trí, đem chui thủ ở hơ nóng trên ngọn lửa, lúc này mới thật cẩn thận hạ dao.

Hệ thống giải độc của nằng phần lớn là được tháo, ngân châm, dụng cụ dùng trong y học và một số đồ vật linh tinh, cũng không có dụng cụ giải phẫu Tây y.

Động dao điều kiện có chút đơn sơ, nhưng vì vội và cứu người cũng chỉ có thể tạm chấp nhận, thời gian kéo dài càng lâu, nguy hiểm càng lớn. Châm độc này so với độc được muốn phiền toái hơn rất nhiều, độc tố ẩn núp càng sâu trong cơ thể, càng khó bài trừ.

Ngay khi nằng cắt vào lớp da nơi bụng, máu tươi lập tức trào ra tới, Mục tướng quân nhìn đến kinh hồn táng đảm, nhìn không được kinh hồ, "Hàn Văn Tịch, người!"

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch chuyên chú không để ý tới hần.

Tinh mạng của nhi tử liền ở trên tay Hàn Văn Tịch, giờ này khắc này, Mục đại tướng quân dù tào bạo cũng không dám làm gì, hần chỉ có thể thấp giọng hỏi Cố Bắc Nguyệt, "Mỏ bụng như thế này, có thể được không?"

Kỳ thật trong lòng Cố Bắc Nguyệt cũng không chắc chắn lắm, chỉ nhìn Hàn Văn Tịch chuyên chú, nghiêm túc, hần không tự giác liền nghĩ tới mẹ đẻ của Hàn Văn Tịch là Thiên Tâm phu nhân, hai mẹ con thời điểm thực hành nghề y lại rất giống nhau như vậy.

Hần lớn hơn Hàn Văn Tịch bốn tuổi, bốn tuổi đi theo phụ thân tham gia một cái hội chẩn, may mắn gặp qua mặt Thiên Tâm phu nhân một lần, kỳ thật cũng có như đã gặp qua Hàn Văn Tịch, chỉ là khi đó Hàn Văn Tịch vẫn còn ở trong bụng mẹ.

Nhớ lại những điều này, khỏe miệng Cố Bắc Nguyệt nổi lên một mặt âm áp, "*Suyt.....* Không cần quấy nhiễu nằng."

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch từ trong miệng vết cắt đẩy máu thật cẩn thận kẹp ra một cây ngân châm màu đen. Thấy thế, Mục đại tướng quân thực không thể tin nổi. Trong mắt Cố Bắc Nguyệt nhiều hơn một phần tán dương.

Tiếp theo sau đó rất nhanh, cây ngân châm màu đen thứ hai lại bị Hàn Văn Tịch kẹp ra. Động tác giờ tay tác động lên trên cánh tay bị thương do roi đánh, lại chảy máu, nằng lại hoàn toàn không hề hay biết, toàn bộ tâm tư tất cả đều ở trên người người bệnh.

Cố Bắc Nguyệt nhanh chóng quyết định, lấy được tán cùng bóng tối, cong xuống thân mình cao dài, bóng một khi chạm vào miệng vết thương, Hàn Văn Tịch liền nhìn lại đây, "Đừng gây trở ngại....."

"Ta cam đoan sẽ không gây trở ngại đến người, tin tưởng ta." Cố Bắc Nguyệt ôn nhu ngắt lời.

Hàn Văn Tịch vốn định cự tuyệt, nhưng đón nhận cặp mắt âm áp kia của Cố Bắc Nguyệt, tâm nằng mặc danh ngẩn ra, không nghĩ tới trên thế giới này còn có đôi mắt trong sáng thấu triệt như thế, so với trẻ con còn trong sáng hơn.

Nàng nhìn không được nghĩ, người nam nhân này, rốt cuộc là cái người như thế nào đây?

Đáng chết, Hàn Văn Tịch phát hiện chính mình cư nhiên thất thần.

Ánh mắt nằng lạnh băng, "Buông tay, người đã gây trở ngại đến ta!"

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt không chỉ có không buông tay, một tay kia ngược lại đem đầu nằng quay lại để nằng nhìn Mục Thanh Vô, "Người tiếp tục, ta nói sẽ không liền sẽ không."

Hàn Văn Tịch lời cái co, nghĩ thâm một khi gây trở ngại nằng lập tức đẩy ra, nhưng ai biết, sự tình thần kỳ đã xảy ra.

Mặc dù cánh tay của nằng vẫn luôn nhích tới nhích lui, Cố Bắc Nguyệt đều có thể đi theo di động, một bên đi theo, một bên nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương, rài được, động tác không chỉ có thực linh hoạt hoạt, hơn nữa còn rất tinh tế ôn nhu, mẩu chốt nhất chính là, xác thật không có gây trở ngại đến nằng dùng tay.

Hàn Văn Tịch tuy rằng mặt không có biểu tình gì, trong lòng lại bội phục. Nhìn dáng vẻ hần cũng không phải thuộc loại mua danh chuộng tiếng, ngay thủ pháp này cũng không phải là người bình thường có thể luyện ra được.

Đem cánh tay yên tâm giao cho Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch lại hết sức chăm chú, cũng không biết miệng vết thương của chính mình là cái thời điểm nào đã được băng bó rất tốt.

Sau một lúc lấy độc chấm, Hàn Văn Tịch không lập tức khâu lại miệng vết thương, mà là lập tức *tìm huyết thi châm* (寻穴施针), bực ra độc tố.

Cố Bắc nguyệt vừa thấy bản lĩnh tìm huyết thi châm của Hàn Văn Tịch, lập tức đã bị hấp dẫn, dần dần xem đến si mê.

Không nói đến thủ pháp xinh đẹp của Hàn Văn Tịch khi thi châm, liền nói một số huyết vị nhập châm, hần thể nhưng không hiểu được, hoàn toàn không biết đó là cái huyết vị gì.

Rất nhanh, những vùng phụ cận miệng vết thương đã bị Hàn Văn Tịch trát đầy ngân châm, người ngoài nghề chỉ đang nghĩ đó là một đồng rậm rạp, người trong nghề lại biết châm pháp này có học vấn rất cao.

Theo số ngân châm gia tăng, màu đen của độc huyết(máu) ri ra càng ngày càng nhiều, uớt ước chừng ba tằm to vài bỏ trắng, độc huyết cũng không có dấu hiệu ngưng lại, nhưng Hàn Văn Tịch lại thu ngân châm, mang được liệu tối nhét vào vết dao cắt.

"Vương Phi nương nương, độc huyết không phải còn chưa có bài xong sao?" Cố Bắc Nguyệt không đầu không đuôi hỏi một câu, kỳ thật, hần còn có xem chưa đủ châm pháp của Hàn Văn Tịch đâu.

Hàn Văn Tịch trước sau như một không thêm quan tâm bất luận vấn đề gì, tiếp tục công tác trong tay. Không có dụng cụ để khâu lại, nằng chỉ có thể lấy dụng được liệu Trung y. May mắn là vết dao cắt không quá sâu, một tầng một tầng được vật nhét vào miệng vết thương, giảm nhiệt, áp chế độc tính, cầm máu, dinh hơp thịt tươi, cuối cùng mới bọc lên lụa trắng cố định lại.

Sau khi thu phục miếng vết thương, Hàn Văn Tịch cuối cùng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, phất đi tầng mồ hôi mỏng trên trán, lúc này mới trả lời vấn đề của Cố Bắc Nguyệt, "Nếu như máu không ngừng chảy như thế, hẳn không bị độc chết cũng sẽ bị mất máu quá nhiều mà chết. Đây là thường thức cơ bản nhất, không hiểu sao?"

Cố Bắc Nguyệt mặt đỏ lên, ngay sau đó ậm ậm cười, cái gì cũng đều không biện giải.

Ngắm lại hần tử nhỏ được tán dương là thiên tài, hôm nay thế nhưng bị một cái nữ tử tẩy sạch, tuổi tác của Hàn Văn Tịch so với hần còn trẻ hơn, năng nơi nào là phế tài, năng mới là thiên tài chân chính.

Mục đại tướng quân không vui, lạnh lùng chất vấn, "Người làm như vậy, độc tổ kia trong cơ thể làm sao bây giờ a?"

"May mắn tới kịp, còn chưa có lan đến lục phủ ngũ tạng, ta dùng *được vật* (*được phẩm/thuốc*) không chế được. Hần không thể lại chảy máu, mấy ngày nay ngàn vạn lần dừng cho hần động, nếu không sẽ liên lụy đến miếng vết thương thì thực phiền toái."

Hàn Văn Tịch vừa nói, vừa viết một phương thuốc đưa cho Cố Bắc Nguyệt, "Người có thể kiếm được mấy vị được này đến đây không?"

Những vị được này cũng không hiếm lạ giống như viết cho Tần Vương, năng nhớ rõ trong sách cổ giới thiệu những được này đó ở cổ đại cũng là những được vật thông thường.

Quả nhiên, Cố Bắc nguyệt nhìn thoáng qua liền nói, "Có thể. Mấy vị được này có thể mua được ở hiệu thuốc, trong cung có bạch quyết minh. Vương Phi nương nương chờ, ta đây liền lệnh người đi lấy."

Hàn Văn Tịch viết ra đều không phải là phương thuốc bài độc, mà là phương thuốc hóa độc, Mục Thanh Vô đã không thể lại chảy ra máu, chỉ có thể uống thuốc để độc tổ trong cơ thể hóa giải mất đi, biện pháp này hiệu quả sẽ chậm một chút, cũng lại là biện pháp duy nhất.

Hàn Văn Tịch mới không ở lại nơi này mà chờ, nếu không trở về Tần Vương phủ, sẽ khó khăn hơn để giải thích mọi thứ cho Nghi thái phi kia.

"Ta sẽ không đợi, mỗi lần người lấy hai đến ba lượng được, tất cả cùng đun sôi một lần, sau đó để hần uống hai lần một ngày khi bụng rỗng, dùng liền tiếp trong mười ngày." Hàn Văn Tịch nghiêm túc hướng dẫn.

Thủ tịch ngự y Cố Bắc Nguyệt nháy mắt thành tiểu được đồng, hần bên môi nổi lên một mặt ý cười mà chính mình cũng không phát hiện ra.

Trong khi đó, Mục đại tướng quân không hề hải lòng chút nào, lớn giọng, "Hàn Văn Tịch, người nói cái gì? Người không đợi?"

Hàn Văn Tịch lỗ tai đều như bị nổ tung, xoay người nhìn lại, vẫn nhẫn nại nói, "Mục đại tướng quân, độc xem như đã giải, trong cơ thể những cái tàn lưu độc tổ đó ảnh hưởng không lớn, ta cam đoan với người, thiếu tướng quân sau khi hạ sốt hoàn toàn hẳn có thể tỉnh, nhanh nhất sáng mai, muộn nhất đêm mai."

"Bản tướng quân không quan tâm nhiều thứ như thế. Tóm lại, trước khi Thanh Vô tỉnh lại người vẫn còn bị hiểm nguy, người nơi nào cũng đều không được đi!" Mục đại tướng quân tàn bạo.

Hàn Văn Tịch hít vào một hơi khí lạnh, "Mục đại tướng quân, Nghi thái phi đang chờ ta trở về hỏi chuyện, nếu người muốn lưu ta lại, làm phiền người sai người đi Tần Vương phủ một chuyến, báo tin cho Nghi thái phi, thuận tiện đem sự tình hôm nay nói rõ ràng. Ta tin tưởng, ta rốt cuộc là hảo tâm cứu người, hay là có ý định mưu sát, Nghi thái phi trong lòng sẽ hiểu rõ!"

Tuy rằng Hàn Văn Tịch rất không thích Nghi thái phi, nhưng năng cũng không dễ ý đến trường hợp khi thời điểm tất yếu đem lão nhân gia năng bày ra chống đỡ một chút.

Nàng đã cứu Mục Thanh Vô, hơn nữa cũng khẳng định rất nhanh liền sẽ tỉnh lại, Mục đại tướng quân nếu như đi Tần Vương phủ, chờ khi Mục Thanh Vô tỉnh lại, hẳn cùng Nghi thái phi khó mà nói được lời gì.

Tuy rằng là cái tức phụ không được sủng, nhưng nhân gia Nghi thái phi cũng nói, sau này nói chuyện hay làm việc đều đại biểu cho Tần Vương phủ, không thể để cho Tần Vương phủ mất mặt.

Hàn Văn Tịch thực khẳng định, nếu sự tình thật là nháo đến Nghi thái phi kia, Mục đại tướng quân chưa chắc có được điều gì tốt.

Mục đại tướng quân hơi tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có đầu óc, hẳn biết rõ Nghi thái phi so với thái hậu còn khó chơi hơn, hiện giờ trên tay hẳn chứng cứ cũng không đủ, không thể chiếm ưu thế.

Chần chờ một lát, Mục đại tướng quân liền nhân nhát nói, "Thôi được, ta liền tin người một lần."

Hàn Văn Tịch thờ ra một hơi bức bối, tự mình mở cửa ra, nhưng ai biết, Mục Lư Nguyệt lại về mặt oán hận đang đứng ở cửa nhìn nàng.

"Ca ta tỉnh?" Mục Lư Nguyệt hoài nghi chất vấn.

Hàn Văn Tịch thậm chí không muốn lại nhìn thấy loại nữ tử tàn quấy này, cũng lười nhiều lời, từ bên cạnh Mục Lư Nguyệt vòng qua, đem năng bỏ qua hoàn toàn.

"Hàn Văn Tịch, người đứng lại đó cho ta!" Mục Lư Nguyệt nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Hoài nghi, chết vô đối chứng

Mục Lư Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều được xem như bảo vật của tướng quân phủ, lại cùng Trường Bình công chúa giao hảo rất thân mật, ngay cả hoàng hậu cùng thái hậu cũng rất sủng ái. Tuy rằng chỉ là một đại tiểu thư, mọi người ở để đó gọi Trường Bình công chúa là Đệ Nhị, ngay cả trong cung các phi tần hay nương nương cũng đều nhường nàng.

Hàn Văn Tịch, tính cái cái thá gì nha!

Bắt quả là một cái Tần Vương phi hữu danh vô thực, ngay cả tỷ nữ trong Tần Vương phủ còn không bằng, năng thật đúng là tự xem trọng mình.

Kêu năng đứng lại liền đứng lại sao? Hàn Văn Tịch mặt đỏ tai ngỏ.

Mục Lư Nguyệt phát hỏa, bước nhanh đuổi theo, bắt lấy Hàn Văn Tịch, cũng không cần biết năng có phải hay không cố ý, bộ móng tay thật dài đâm vào thịt Hàn Văn Tịch, rất đau.

"Người có định cứu ca ta tỉnh hay không?" Mục Lư Nguyệt vênh mặt hất hàm sai khiến hỏi.

Mục đại tướng quân ra cửa nhìn thấy, lạnh lùng nói, "Lư nguyệt, để năng đi, ca người rất nhanh liền sẽ tỉnh."

"Nói như vậy là ca vẫn còn chưa tỉnh?" Mục Lư Nguyệt thực không thể tưởng tượng, "Cha, người thật sự tin năng a?"

Hàn Văn Tịch bị tùm cảm thấy rất đau, mắt kẻ lên nhìn lại, một đôi mắt phương nam hiểm hung ác làm cho người ta sợ hãi, "Buông tay!"

"Không được, trước khi ca ta tỉnh lại, năng không thể đi!" Mục Lư Nguyệt chính là không buông tay.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch đuổi tay vào hai huyết đạo trên cổ tay của Mục Lư Nguyệt, lập tức khiến cho năng không có tỷ lực nào liền mềm nhũn ra, Hàn Văn Tịch bức bối hung hăng ném năng ra, lạnh giọng, "Người còn không có tư cách hạn chế tự do của bốn Vương phi!"

Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi.

Mục Lư Nguyệt bị ngã trên mặt đất, tức giận muốn bò dậy đuổi theo, Mục đại tướng quân lại ngăn lại, "Đủ rồi! Năng sẽ không dám nói dối."

Mục Lư Nguyệt vẫn không cam lòng, không cam lòng vì ca còn chưa tỉnh đã khiến Hàn Văn Tịch đi rồi, càng không cam lòng Hàn Văn Tịch lấy thái độ tự cho mình là "Tần Vương phi". Năng đuổi theo vài bước, hô to, "Hàn Văn Tịch, ta cảnh cáo người, ca ta nếu như vẫn không tỉnh, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người! Trường Bình công chúa cũng sẽ không buông tha người!"

Trường Bình công chúa.....

Vị công chúa này là hòn ngọc quý trên tay hoàng hậu cùng thái hậu, tính tình có thể so với Mục Lư Nguyệt còn tệ hơn trăm lần, từ nhỏ mỗi ngày đều dính lấy Mục Thanh Vô không rời, cũng coi như cùng Mục Thanh Vô là thanh mai trúc mã. Tất cả mọi người trong ngoài hoàng tộc đều biết, ngoại trừ Mục Thanh Vô ra năng sẽ không ga.

Chỉ tiếc thái hậu cùng hoàng đế không đồng ý cho hôn sự này của năng, cho nên chậm chạp vẫn chưa có tử hôn.

Nếu như bị năng biết Mục Thanh Vô đã xảy ra chuyện, trời mới biết sẽ phát sinh cái gì đâu!

Mục Lư Nguyệt cảnh cáo, Hàn Văn Tịch tự nhiên là đều hiểu được, nhưng năng cũng không dễ ở trong lòng, *ai thêm quan tâm đến cái Trường Bình công chúa hay Đoàn Bình công chúa gì kia.* (长平公主短平公主)

Nàng từ trước tới nay đều chưa từng thất thủ, hơn nữa, hệ thống giải độc cũng sẽ không bị lỗi, sau khi bài độc nặng đã rà soát kiểm tra một lần, xác định độc tố trong cơ thể Mục Thanh Vô đã hạ thấp xuống không ảnh hưởng đến sức khỏe của hân. Hơn nữa nhiệt độ cơ thể của hân cũng bắt đầu giảm xuống, nói vậy rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Chỉ cần Mục Thanh Vô tỉnh lại, thì cơ thể chứng minh nàng không có chi ý mưu sát, thiên hoàng lão tử đều không thể làm gì nàng!

Đi khỏi đại môn phủ Đại tướng quân, Hân Văn Tịch thở ra một hơi *trọc khí (khí không lưu thông/bức bối)* thật dài, cuối cùng là thu phục xong cái phiền toái này.

Trên xe ngựa trở về, Hân Văn Tịch một lần nữa xử lý vết thương do bị rơi đánh, đem miếng vết thương băng bó, lại dùng khăn tay che lại vết cắt trên cánh tay.

Nàng còn phải gặp Nghi thái phi mới chết, nói về tình huống trong cung. Vừa về đến cửa lại được thông báo rằng Nghi thái phi đi biệt viện Tây Giao, sẽ ở đó vài ngày mới trở về.

Chẳng lẽ là tựa như ghét bỏ nhà này bị Mộ Dung bắn ra ào ạt làm đổ? Nghi đến điều này, Hân Văn Tịch nhin không được xì cười.

Vừa lúc, Nghi thái phi không ở quý phủ, ngày của nàng sẽ dễ dàng hơn một chút. *Tân quan tiền nhiệm ba đốm lửa, tân bà bà có thể so tân quan còn khó ứng đối hơn (ý nói: khi quan mới đến, sẽ đưa ra một số tiêu chuẩn để mọi người noi theo)*, Hân Văn Tịch thừa nhận chính mình không phải là cái tức phụ tốt gì, ước gì lão nhân gia nàng vĩnh viễn đừng bao giờ trở về.

Mộ Dung Uyển Như vừa ra khỏi cửa vừa lúc nhìn thấy Hân Văn Tịch đang cười, tức giận làm nàng suýt nữa phát tác.

Sau khi nữ nhân này cùng Tần Vương rời đi, Nghi thái phi cũng vội vàng rời đi, trước khi đi còn giao đãi quân gia đem tất cả đồ vật trong phòng đều đổi đi, sửa chữa một lần. Đây là có bao nhiêu ghét bỏ nàng nha!

Nàng ngồi trong đồng hồ dọn của mình, đều kêu đến khẩn giọng cũng không ai tới quản nàng, cuối cùng vẫn là chính mình xám xịt mà đi ra ngoài, một đường chạy về phòng mình.

Khi tin tức rằng đi là trước mặt mọi người nháo đến toàn bộ vương phủ làm tất cả hạ nhân đều biết được, tuy rằng bọn hạ nhân không dám trước mặt cười nàng, nhưng Mộ Dung Uyển Như biết, toàn phủ trên dưới nhất định tất cả đều đang cười trộm nàng.

Tức giận tức giận, vừa nhớ đến Mộ Dung Uyển Như liền muốn khóc, lại nhìn thấy Hân Văn Tịch, nàng càng tức giận, nàng nào biết đầu rằng kỹ thuật hạ độc của Hân Văn Tịch tốt như vậy, nghĩ thầm nhất định là chính mình nhầm được.

Dù sao, tất cả đều là bởi vì nữ nhân này!

Thấy Hân Văn Tịch nhìn qua, Mộ Dung Uyển Như chung quy là tính tình bộc phát, "Mẫu phi đi biệt viện tu dưỡng, sẽ không trở về trong vài ngày tới, tẩu tử nếu là nhớ mẫu phi, ta tùy thời đều có thể mang người đi qua. Còn có, tẩu tử sau này nếu muốn ăn cái gì, cũng có thể nói cùng ta, ta sẽ phân phó phòng bếp làm cho người."

Muốn mang nàng qua đó? Nàng ta sẽ phản phó cho phòng bếp? Hân Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười.

Nữ nhân này vì cái gì mỗi lần cùng nàng nói chuyện, đều tự cho mình lấy thân phận là chủ nhân đây? Khiến cho cái tức phụ nàng giống như là một khách nhân.

Mộ Dung Uyển Như đi xuống bậc thêm hỏi, "Tẩu tử, ca ta đâu?"

Với một giọng điệu như thế, dường như Long Phi Dạ là của nàng, cùng Hân Văn Tịch nửa điểm quan hệ đều không có.

"Không cùng nhau trở về, ta cũng không biết hân đi đâu." Đối mặt với người không thích, Hân Văn Tịch một câu đều không muốn nhiều lời, bước nhanh hướng chủ viện đi.

Mộ Dung Uyển Như lại bước nhanh đuổi kịp, thân mật tới nắm tay Hân Văn Tịch, "Tẩu tử, ca ta tới hôm qua, thật sự cùng người....."

Hân Văn Tịch dừng bước, tránh tay nàng ra, nhướng mày chất vấn, "Thật sự? Giải? Người có ý kiến?"

Mộ Dung Uyển Như về mặt kinh ngạc, vội vàng lại lôi kéo tay Hân Văn Tịch hỏi, "Tẩu tử, người nói cái gì vậy? Người có phải hay không hiểu lầm ta cái gì? Tuy rằng người không phải là ca ta cam tâm tình nguyện cưới về, nhưng là, tóm lại đã vào cửa. Tính tình của ca ta kia ta là người hiểu biết nhất, ta hỏi như thế cũng là quan tâm người, nếu hân vắng về người, người nói cho ta, ta sẽ thay người làm chủ."

Giả tạo, thời điểm không có ai ở bên cạnh, nàng đều có thể giả tạo đến như vậy, thật tình là bạch liên hoa hiếm có.

"Ta chỉ là đùa một chút, người khẩn trương như thế làm gì?" Hân Văn Tịch trêu ghẹo hỏi.

"Tẩu tử, loại vui đùa này không thể tùy tiện nói ra, người dọa đến ta. Ta thay người vui về còn không kịp đâu! Liên hy vọng người sớm ngày cấp ca ta thêm một cái tiểu tử đại béo." Mộ Dung Uyển Như vội vàng giải thích.

"Vậy sao, ha ha, ta cũng hy vọng người chạy nhanh tìm một nhà thật tốt rồi gả chồng sinh con. Người quan tâm ta như thế, hôn sự của người, ta cũng sẽ thay người hào hào nhọc lòng." Hân Văn Tịch cười nói, câu nói đầu tiên chọc trúng từ huyết của Mộ Dung Uyển Như.

Nhìn thấy đáy mắt kia của Mộ Dung một mặt cứng đờ, tâm tình nàng tốt lên, "Yên tâm đi, khi nào ca người trở lại, ta liền cùng hân thương lượng thương lượng."

Huỳnh trưởng như cha, Long Phi Dạ thật là có cái quyền lực này.

"Tẩu tử, ta ký thật....." Mộ Dung Uyển Như đang muốn giải thích, Hân Văn Tịch lại ngăn lại, "Hảo, ta một mời, người nếu vội thì người đi đi thôi."

Sau khi đi xa, nàng còn quay đầu lại bỏ sung một câu, "Mộ Dung cô nương, đêm qua chúng ta..... Là thật sự! Người yên tâm đi!"

Mộ Dung Uyển Như đột nhiên dừng bước, rốt cuộc kìm nén không được, khuôn mặt nhỏ điểm đậm đáng yêu trở nên dữ tợn khủng bố, nàng gắt gao nắm chặt nắm tay, lạnh lùng nói, "Hân Văn Tịch, sẽ có một ngày, người nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi đại môn Tần Vương phủ!"

Hân Văn Tịch vốn tưởng rằng Long Phi Dạ đi tìm được, đã nhiều ngày hân là sẽ không trở về, nhưng ai biết, đêm đến, nàng vừa mới thoải mái để chịu muốn ngâm mình trong suối nước nóng. Long Phi Dạ đã bước vào.

"A..... Người chờ một chút!"

Hân Văn Tịch sư tử hồng cũng không ngăn lại được bước chân của Long Phi Dạ, chỉ thấy hân trống rỗng xuất hiện ở bên suối nước nóng, lại là một bộ y phục dạ hành, hiện lên thân hình hoàn hảo như đêm ấy, hân giống như loài báo đêm thần bí lạnh lùng, uy nghiêm, cả người tràn ngập khí phách không thể xâm phạm!

Cùng so sánh với hân, hình ảnh mỹ nhân Hân Văn Tịch đang tắm đi ra liền bị lu mờ.

Hân Văn Tịch sững sốt, nháy mắt cả người trầm xuống, chỉ lộ ra một cái đầu, nàng vừa gấp vừa giận, "Long Phi Dạ, người có ý tứ gì, người..... Người đi ra ngoài!"

Tuy rằng Hân Văn Tịch đã gả cho người này, chính là tâm nàng không gả nha, nam nữ có khác, người nam nhân này không hiểu sao?

Huống chi, hân cũng không tính toán thật đem nàng như là thể từ cùng đối nàng phụ trách, tốt xấu cũng là một đại nam nhân, có thể hay không có chút phong độ, kiêu dè một chút?

Hân Văn Tịch khẩn trương đến muốn chết, nhưng mà, rất nhanh nàng liền phát hiện mình khẩn trương bất quá chỉ là một bên tình nguyện.

Long Phi Dạ không chỉ không muốn chiếm tiện nghi của nàng, hơn nữa, căn bản đều không xem chuyện này là gì, hân thờ ơ, lạnh lùng nói, "Ta có mang theo một phần độc này, lập tức giúp ta phối ra giải được, khẩn cấp."

Rõ ràng là bị khách quan chiếm tiện nghi, nhưng thái độ của hân vẫn rất cao lãnh, Hân Văn Tịch đột nhiên có loại cảm giác chính mình đem *lòng tiểu nhân do dạ quân tử*.

Ngao ơ..... Rõ ràng là Long Phi Dạ sai được không.

Hân Văn Tịch rốt cuộc bình tĩnh lại, ho nhẹ vài tiếng, nhàn nhạt nói, "Chờ ta lên rồi lại nói, người có thể trước đi ra ngoài một chút được không?"

Long Phi Dạ mặt không có biểu tình gì, không nói hai lời xoay người rời đi.

Hân Văn Tịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ai biết, Long Phi Dạ đi rồi lại thỉnh linh xoay người lại đây.

Hân Văn Tịch phản xạ có điều kiện giống nhau, đột nhiên liền từ trong nước lặn xuống, ngay cả đầu đều không thấy.

Thấy thế, Long Phi Dạ không chút kinh ngạc, nhưng hai tròng mắt giống như hồ băng rốt cuộc có một tia hồ nghi, nữ nhân này là gan không phải rất lớn sao?

Như vậy liền bị dọa rồi?

"Hân Văn Tịch!" Hân gọi một tiếng.

Hàn Văn Tịch từ trong nước ra tới, quyết nước trên mặt một phen, rống lên một tiếng, "Người rút cuộc có đi hay không?"

Long Phi Dạ hơi giật mình, trên thế giới này trước nay không ai dám hướng hấn rống lên như thế, nữ nhân này là một cái đầu tiên.

Hắn không rời đi, khoan tay đứng ở bên cạnh hồ, "Người không phải là phế tài của Hàn gia sao? Người nơi nào học được giải độc?"

Đêm qua Long Phi Dạ liền lệnh người đi điều tra nữ nhân này, đáng tiếc, kết quả điều tra cũng truyền thuyết bên ngoài giống nhau, nàng từ trước tới nay đều là một cái phế tài xấu nữ nhất ở Hàn gia. Hơn nữa, những thiên tài y học của Hàn gia đều hoàn toàn không am hiểu về giải độc.

"Ta hỏi lại, người có thể hay không trước để ta đi lên?" Hàn Văn Tịch dè nén tính tình, một chữ một chữ hỏi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại nói, "Không được."

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch hậu tri hậu giác, người này hoài nghi năng, hiện tại là tiết tấu uy hiếp nặng, nói không chừng sẽ không để nàng lên bờ.

Nàng ra về bắt đầu đi, thờ ra một ngưng trệ khí, "Cha ta cảm thấy là ta hại chết nương ta, cho nên vẫn luôn rất hận ta, thấy ta giống như thấy kẻ thù, hơn nữa ta lớn lên trông rất xấu, càng làm cho hắn thêm ghét bỏ."

Hàn Văn Tịch nói, cái đầu mà ưu thương, "Kỳ thật ta cũng không phải là phế tài, là bọn họ không ai dạy ta. Khi còn nhỏ ta trộm phát hiện y thư mà nương ta lưu lại, âm thầm học tập, cũng là ngày nay học thành tài. Mụn nhọt trên mặt ta kỳ thật cũng là độc, bị ta giải. Ta sợ bị cha ta biết được ta trộm y thư của nương ta, càng sợ hắn không cho ta học y thuật, nên vẫn luôn dấu điểm chưa từng nói ra."

Long Phi Dạ bán tín bán nghi, đang muốn tiếp tục hỏi, Hàn Văn Tịch lại bỏ sung một câu, "Y thư đã bị ta thiêu hủy, bởi vì tất cả ta đều đã học xong."

Nàng nói xong, ánh mắt trong sáng, thoai mái hào phóng đón nhận ánh mắt của Long Phi Dạ.

Đem hết thầy đều đẩy cho Thiên Tâm phu nhân đã chết, chết vô đối chứng, ngay cả Long Phi Dạ không tin, hắn cũng tra không ra cái dấu vết gì để lại.

Long Phi Dạ không nói, ánh mắt lạnh băng tựa hồ muốn đem nàng nhìn thấu.....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đòi tiền cũng phải có cốt khí

Ánh mắt Long Phi Dạ đầy khùng bỏ nghỉ ngơi, nhưng mà, tâm lý Hàn Văn Tịch vốn luôn cường đại, nàng thực đủ tự tin, không sợ.

Sau một lúc nhìn chăm chăm, thấy ánh mắt thản nhiên của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ cũng không hỏi lại, xoay người đi ra cửa.

Xác định tên kia thật sự đã đi rồi, Hàn Văn Tịch mới vội vàng đứng dậy, *nàng hóa này sẽ không nhanh như vậy liền tìm được ba vị được kia chứ? Hắn muốn tìm nàng để chế giải được là của cái độc nào đây?*

Hàn Văn Tịch vừa mới tắm ra giống như bạch liên xuất hiện trên mặt nước, thanh lệ thoát tục, so với xưa nay nhiều hơn vài phần không dính hương vị khói lửa phàm tục, đặc biệt là cặp mắt to kia, giống như hồ băng trong vắt thanh khiết trên cao nguyên băng vực.

Long Phi Dạ nhìn nàng, nghênh diện đi tới, ánh mắt thăm sâu hơn vài phần.

Đi vào thư phòng, hắn lấy ra một khối vải bố màu trắng dính đầy vết máu, "Máu này có độc, người nhìn xem."

Hệ thống giải độc sớm đã nhắc nhở có độc, Hàn Văn Tịch nhận lấy, ngửi ngửi, không ngửi ra cái gì, nhìn có vẻ như không phải là độc tổ thường thấy.

"Độc này ta ngửi không ra, người giúp ta đi tìm chén nước trong tới." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Nàng nơi nào cần nước, bất quá là muốn Long Phi Dạ rời đi mà thôi. Gia hỏa này rất là khôn khéo nha, vốn là hoài nghi nàng, trước mặt hắn làm trò đem máu để vào hệ thống giải độc phân tích kiểm tra, chưa chắc có thể thoát được pháp nhãn của hắn.

Buổi tối hôm đó giúp hắn giải độc, hắn bị trọng thương nên ý thức không phải thanh tỉnh như vậy, hơn nữa nàng cũng là trốn đến phòng ngủ đi lấy châm cùng thuốc giải mới kiểm tra.

Long Phi Dạ không hiểu độc, hai lời chưa nói xoay người liền đi. Hàn Văn Tịch xác định hắn đi thật rồi, lúc này mới lấy kim châm thu thập một chút vết máu trên vải bố trắng, để vào hệ thống giải độc xét nghiệm.

Kiểm tra ra tới kết quả, độc này thuộc về hoa độc, trong mỗi một loại hoa đều chứa độc tố hoặc nhiều hoặc ít, một chút ít kia sẽ không khiến cho trúng độc, nhưng nếu dùng liều lượng nhiều thì đúng thật là độc được.

Rất nhanh Long Phi Dạ đã trở lại, tự mình bung tới một chén nước trong. Hàn Văn Tịch làm bộ làm tịch đem vải bố trắng để vào trong nước, rồi mới dùng kim châm thu thập một chút máu loãng, ngửi ngửi.

"Đây là hoa độc, Mê Diệt Hương." Nàng thực khẳng định mà nói.

"Phối ra giải được, ngay lập tức." Long Phi Dạ lạnh lùng ra lệnh.

Ngửi khí này làm Hàn Văn Tịch thực khó chịu, *gia hỏa này đang nghĩ nàng là được cơ (máy tạo được) sao?*

Nàng khí định thần nhân, tư thế ưu nhã mà duỗi tay ra, "Tốt, trước cấp năm mươi lượng bạc, chẩn kim."

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, chậm chạp không nhúc nhích, nữ nhân này cư nhiên sẽ duỗi tay ra đòi tiền hắn?

Đón nhận ánh mắt chán ghét của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch biết chính mình giờ này khắc này đúng là một con buôn, *cần bản nàng thực rất nghèo nha!*

Xuất giá từ nhà mẹ đẻ nhưng ngay cả một đồng cũng chưa từng cho nàng. Tần Vương phủ này lại do Nghi thái phi làm chủ, Mộ Dung Uyển Như giúp đỡ quản lý tài sản. Thậm chí đến nay cũng chưa từng có ý cho nàng tiền tiêu hàng tháng, phòng chừng viên viên đều sẽ không cho.

Tuy rằng nơi này ăn ở không cần tiền tiêu, nhưng xưa nay mua thêm xiêm y, ban thưởng cho hạ nhân, ra ngoài làm việc, còn có muốn mua thêm được liệu cho hệ thống giải độc, tất cả đều cần đến bạc.

Mặt khác không nói, liền nói muốn thưởng cho hạ nhân một chút cũng không được, sự giúp đỡ của hạ nhân đối khi rất là cần thiết, bọn người thích nhất là khua môi múa mép và nói chuyện tâm phào!

Ngửi tới muốn sống an ổn một chút, trước hết cần phải thu phục người ở nơi này, quản lý cái miệng của bọn họ.

Long Phi Dạ không nói nhiều lời, quăng một túi bạc trên bàn, chỉ cần nghe tiếng vang kia liền biết có trên 50 lượng.

Hàn Văn Tịch lấy lại dây, lấy ra 50 lượng, không chút do dự liền đem cả túi có cả tiền dư lại đẩy trở về "Điện hạ, ta nói, năm mươi lượng là chẩn kim, ta đã lấy, còn dư lại người thu hồi đi."

Nàng nghèo thì nghèo, nhưng không phải là khất cái, cốt khí vẫn là phải có.

Dứt lời, nàng liền đề bút viết phương thuốc giải được, giống như khi thi châm giải độc vậy, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, ánh mắt chuyên chú, thân hình nhỏ xinh vô thanh vô tức tàn sát ra một loại mị lực không cách nào hình dung, khiến người nhìn không được muốn tới gần, muốn tiến vào thế giới của nàng nhìn một cái, nàng rút cuộc là một nữ nhân như thế nào.

Long Phi Dạ trong mắt không vui dần dần tan đi, thay thế chính là một mặt nghiền ngẫm, hắn bất động thanh sắc thu hồi túi tiền.

Nghiêm túc viết xong phương thuốc, Hàn Văn Tịch hai tay dâng lên, tò mò hỏi, "Điện hạ, ba vị được kia người tìm được rồi sao?"

"Còn chưa." Long Phi Dạ chỉ nói hai câu này, không giải thích nhiều, Hàn Văn Tịch tò mò gia hỏa này độc của chính mình đều không rành lo, còn có thể quản đến độc của người khác?

Rút cuộc là loại người như thế nào lại tráng Mê Diệt Hương đây?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch chỉ là tò mò mà thôi, nàng hiểu đạo lý *tò mò hại chết miên*.

Nàng cho rằng Long Phi Dạ cầm được phương thuốc giải được liền sẽ rời đi, nhưng ai biết gia hỏa này cư nhiên đem phương thuốc giao cho thị vệ Sở Tây Phong đi làm, chính mình thì ở lại.

Nếu đối thành là người khác, đã sớm ngày đêm không ngừng tìm kiếm giải được, gia hỏa này ngày cả thời gian chỉ có mười ngày, lại thật ra không hề quan tâm đến tính mệnh nha.

Tốt thôi, hần đã ở đây, nàng lại tiếp tục ngủ ở thư phòng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ thẳng hướng suối nước nóng đi, đầu cũng không quay lại, lạnh lùng ra lệnh, "Hàn Văn Tịch, đi ra ngoài."

Làm ơn đi, hiện tại đã nửa đêm, hần muốn nàng đi nơi nào?

Đem rèm đều buông xuống, tấm cung này có thể cách thành thật nhiều phòng, nàng đều không ngại, hần là một đại nam nhân thì để ý cái gì?

Hàn Văn Tịch đuổi theo qua, tính nhẫn nại cười làm lành nói, "Điện hạ, người tính toán an bài thân thiếp như thế nào?"

Thiếp thất người ta đều có sẵn của chính mình, nàng một cái chính cung nương nương cư nhiên ngay cả cái nơi để ngủ đều không có.

"Đi tìm quần gia an bài." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Quần gia.....

Hàn Văn Tịch khỏe miệng run rẩy. Tìm quần gia an bài kia còn không phải cho Mộ Dung Uyển Như cơ hội chính nàng. Tất cả sự vụ trong Tần Vương phủ đều là do Mộ Dung Uyển Như giúp đỡ Nghi thái phi quản lý. Phủ Dung Viện của Long Phi Dạ ở là độc lập, ai cũng đều không quản được.

Rời khỏi Phủ Dung Viện, nàng sẽ gặp rất nhiều rất nhiều phiền toái.

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch lại lần nữa tươi cười, "Điện hạ, người có thể sống ở phòng ngủ, ta sống ở thư phòng, chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, như thế nào?"

Long Phi Dạ dừng bước, vẫn không xoay người, ngữ khí trước sau lạnh lùng như nhau, "Bốn vương không có thói quen, lập tức đi ra ngoài."

Tốt xấu đã cứu hần một mạng, gia hóa thật tuyệt tình!

Người không có thói quen, cô nữ nãi ta còn không có thói quen đây!

Nhà ở là của người ta, Hàn Văn Tịch không có biện pháp, chỉ có thể rời đi.

Nàng mang theo đèn lồng ban đêm đi dạo Phủ Dung Viện, hai ngày nay gà vào, nàng vẫn chưa có dịp đi dạo một vòng quanh Phủ Dung Viện. Rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền đem viện này đại khái nắm giữ.

Sân không nhỏ, lại chỉ có một tòa tam cung, một tòa gác mái nhỏ lùn lùn, gác mái nhỏ tựa hồ là để lại cho hạ nhân ở, đáng tiếc trong Phủ Dung Viện lại không có hạ nhân.

Một lúc sau xác định không có ai, Hàn Văn Tịch sung sướng, đem đèn lồng treo trên tường, nơi này từ đây về sau chính là nơi nàng ở!

Lầu một có thể bố trí thành thư phòng cùng phòng khách, lầu hai là phòng ngủ. Nếu là ở hiện đại, đó chính là căn hộ của một phụ nữ độc thân.

Một đêm này, Hàn Văn Tịch đã sớm quên những buồn bực không vui ban ngày ở trong phủ Đại tướng quân. Nàng mang trong người 50 lượng bạc, một bên cân nhắc bố trí địa bàn nhỏ của nàng như thế nào, một bên bắt tri bắt giác đã đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Long Phi Dạ đã sớm biến mất *vô tung vô ảnh*, Hàn Văn Tịch muốn tìm một người để hỏi, đáng tiếc, trong Phủ Dung Viện trừ bỏ chính nàng, ngay cả một cái nhân ảnh đều không thấy.

Tốt nhất nếu bọn đừng gặp nhau, như thế sẽ có thể không cần phải ghét bỏ nhau!

Thực tốt, hần sống cuộc sống của hần, nàng sống cuộc sống của nàng, tự do tự tại.

Hàn Văn Tịch đi qua đem của hồi môn hai bên của nàng dọn đến gác mái, tuy rằng đều là chút đồ vật cũ, thời điểm khi nàng hai bàn tay trắng thì chúng đều là bảo bối.

Khi Hàn Văn Tịch sửa sang lại đồ vật thì nhìn thấy một cái túi nhỏ màu tím nhạt, nhìn kỹ lại thì phát hiện ra nó là một cái túi như hòm thuốc tự chế. Mặc dù túi hơi nhỏ, nhưng bên trong khâu vá rất nhiều ô vuông nhỏ, có thể phân loại các loại dược liệu khác nhau, còn có một bộ ngăn chặn, có thể lưu trữ các loại y châm đủ kích cỡ khác nhau.

Túi nhỏ là mới tinh, phía sau góc bên phải phía dưới thêu một chữ "Tâm", không thể nghĩ ngờ, chính là do Tâm phu nhân lưu lại.

Cái này hần là đồ vật mà Thiên Tâm phu nhân để lại cho nàng.

Nhớ tới Thiên Tâm phu nhân bụng lớn, đối với hai tử trong bụng chờ mong, cảnh tượng tự mình khâu vá túi nhỏ, hốc mắt Hàn Văn Tịch không khỏi đỏ lên, chua xót.

Vất vả mười tháng hoài thai, Thiên Tâm phu nhân có từng nghĩ tới thân là thân y nàng sẽ khó sinh mà chết, một mặt không thể thấy chính hai tử của mình; nhưng vẫn ký thác với hai tử kỳ vọng cao như vậy, nàng sao có thể tưởng tượng được, đứa nhỏ này lại là phế tài, nhận hết lắng nhục ở Hàn gia?

Thiên Tâm phu nhân, yên tâm đi, Văn Tịch hiện giờ, tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng!

Hàn Văn Tịch từ hệ thống giải độc lấy ra nguyên bộ kim châm, còn có một ít thảo dược thường dùng, cùng với những vật nhỏ như băng gạc bông băng dùng trong y học, ngay ngắn có thứ tự mà để vào trong túi nhỏ.

Từ đây, thứ này chính là túi chữa bệnh của nàng.

Nàng tùy thân mang theo hệ thống giải độc là một cái "không gian" nhìn không tới, nàng có thể tự do để vào và lấy ra đồ vật tới, chính là, sẽ làm người bên ngoài để ý. Nếu ở hiện đại sẽ bị xem như ma thuật, còn ở cổ đại chắc chắn sẽ bị xem như yêu thuật.

Vừa lúc, cái túi chữa bệnh nho nhỏ này có thể yểm hộ cho nàng. Hàn Văn Tịch đem túi chữa bệnh đeo ở trên người, từ đây về sau sẽ đều tùy thân mang theo!

Thu thập tốt các thứ, Hàn Văn Tịch lại ra cửa đặt mua một số nhu yếu phẩm, đem chính gác mái nhỏ của mình thu thập sạch sẽ lại ấm áp một phen, nguyên bản cho rằng có thể ngủ một giấc ngon lành, nhưng ai biết nàng vừa mới nằm xuống, phiền toái liền tìm tới cửa.

Mục Thanh Võ chưa tỉnh, Mục đại tướng quân tự mình tới cửa tìm nàng!

Hàn Văn Tịch phi thường khiếp sợ, nàng không thể tin được, vội vàng chạy tới sảnh đường tiếp khách.

Lúc này, Mộ Dung Uyển Như đã tới rồi, đang ngồi ở vị trí chủ vị bên trái cùng Mục đại tướng quân nói chuyện.

Thấy nàng tiến vào, Mục đại tướng quân liền nổi nóng, "Hàn Văn Tịch, người cái kẻ lừa đảo này, người nói rõ Thanh Võ sẽ tỉnh lại, nhưng đến nay đều chưa tỉnh, lại còn bị sốt cao! Chuyện này người cần phải cho bản tướng quân một cái công đạo, nếu không bản tướng quân cũng không để người yên!"

Mục đại tướng quân để Cổ Bắc Nguyệt xuất thủ đã nhiều ngày nay, xuất hiện loại tình huống này, Cổ Bắc Nguyệt cũng không làm gì được, cần bản nhìn không ra là bệnh gì, Cổ Bắc Nguyệt kiến nghị nên tìm Hàn Văn Tịch qua nhìn xem, Mục đại tướng quân lại không hề tin tưởng Hàn Văn Tịch, tìm vài cao thủ giải độc tới xem, nhưng quý dĩ chính là, cũng không có người chẩn ra tới Mục Thanh Võ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Roi vào đường cùng, Mục đại tướng quân vẫn là tới tìm Hàn Văn Tịch, dù sao chuyện này hần liền lại phải phụ thuộc vào Hàn Văn Tịch.

"Không có khả năng! Đọc trên người hần đều đã giải!" Hàn Văn Tịch sắc mặt có chút trắng, nàng tuyệt đối không tin chính mình đã nghĩ sai!

Mộ Dung Uyển Như cũng đã hỏi rõ chuyện như thế nào, nàng vội vàng đứng dậy đi tới, "Tẩu tử, người khi nào thì biết y thuật, ta làm sao lại không biết?"

Mộ Dung Uyển Như, đây là cái hay không nói, nói cái dở?

Hàn Văn Tịch mặc kệ không đáp lại nàng, phi thường nghiêm túc nói, "Mục đại tướng quân, ta có thể cam đoan độc trong bụng hần đều đã giải, vì sao vẫn hôn mê bất tỉnh, sốt cao không ngừng, ta chưa thấy được người thì không thể nào chẩn bệnh, ta sẽ đi theo người một chuyến."

"Hử, người đương nhiên phải đi theo ta, Hàn Văn Tịch, ta nói cho người, nếu như Thanh Võ không tỉnh lại, ta bắt người một mạng đền một mạng!" Mục đại tướng quân tức giận ngập trời.

Mộ Dung Uyển Như vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng tiến lên kéo sau lưng Hàn Văn Tịch, tức giận nói, "Mục đại tướng quân, đó chỉ là có người nhìn thấy tẩu tử ta động dao, nàng cũng chỉ là cố gắng cứu tỉnh người nhưng không thành, này cũng không thể nói lên điều gì. Tuy rằng tẩu tử ta không biết y thuật, nhưng ta tin tưởng nàng tuyệt đối sẽ không làm bậy."

Đồ dân..... bạch liên hoa Mộ Dung, người có thể cam miệng được không?!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bất ngờ, bệnh tình có biến

Mộ Dung Uyển Như nói ra không thể nghi ngờ là chọc cho Mục đại tướng quân nóng nảy, hần cười lạnh, "Nàng xác thật sẽ không làm vậy, ha ha! Người tới, đem Hàn Vân Tịch mang đi!"

Hàn Vân Tịch vốn dĩ là nguyên ý vị cùng hần, không cần phải chờ người ép, đang muốn giải thích, Mộ Dung Uyển Như cư nhiên kéo sau lưng nàng lại, lạnh giọng, "Mục đại tướng quân, tuy rằng Nghi thái phi cùng Tần Vương đều không ở đây, nhưng nơi này cũng không phải người có thể làm càn!"

Lời này, không thể nghi ngờ là nhắc nhở Mục đại tướng quân, Tần Vương phủ hai đại tôn Phật đều không có ở đây, Mục đại tướng quân có thể tha hồ làm càn.

Mục đại tướng quân tự mình tiến lên một phen kéo Mộ Dung Uyển Như ra, túm chặt tay Hàn Vân Tịch.

Lúc này, Hàn Vân Tịch thuận thế hung hăng hất ra, hung hăng ba ba nói, "Đù rồi, ta nói muốn đi theo người, đi a! Cọ xát cái gì?"

Mục đại tướng quân sững sốt, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, "Vậy đi thôi!"

Trước khi đi, Hàn Vân Tịch ý vị thăm trường liếc mắt mà nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, Mộ Dung Uyển Như cư nhiên một đường đuổi tới công lớn, lại nói, "Tẩu tử, nẫu phi cùng Tần Vương cũng không biết khi nào mới có thể trở về, nhưng người yên tâm, bọn họ một khi về tới, ta nhất định thay người cáo trạng."

Nghe xong lời này, Mục đại tướng quân liền hiểu rõ trong lòng, nói vậy tức là không ai cứu được Hàn Vân Tịch!

Ha ha, Hàn Vân Tịch, chuyện này người rồi cuộc không thể không phụ trách!

Hàn Vân Tịch đã không nghĩ lại nghe được thanh âm của Mộ Dung Uyển Như, nghe xong lỗ tai nàng lại đau, nếu có cơ hội, nàng muốn làm chuyện thứ nhất là ngay lập tức độc cái mồm của đóa bạch liên hoa kia!

Rất nhanh đã đến phủ Đại tướng quân, Hàn Vân Tịch dọc theo đường đi đều suy nghĩ, lại như thế nào cũng nghĩ không ra vấn đề là ở nơi nào. Thẳng đến khi tới phủ Đại tướng quân rồi, nàng như cũ rất chắc chắn mình không hề tính sai.

Trong phòng, trên mặt Mục Thanh Võ ửng hồng, hồng trên môi thật sự là không bình thường, Hàn Vân Tịch vừa thấy liền biết được do sốt cao không ngừng.

Nàng ngồi ở bên giường bắt mạch, mây thanh tú gất gao nhu lại, nghiêm túc làm người không dám tới gần.

Cổ Bắc Nguyệt hầu ở một bên, cũng không dám lên tiếng.

Sau khi bắt mạch, kiểm tra miệng vết thương, Hàn Vân Tịch lúc này mới hỏi, "Chính là dựa theo phương thuốc ta đưa sắc uống?"

"Vương Phi nương nương, ngay cả sắc thuốc đều là hạ quan tự mình làm, không sai được." Cổ Bắc Nguyệt khẳng định, lấy thuốc hôm nay còn sót lại đưa qua để Hàn Vân Tịch kiểm tra.

Hàn Vân Tịch nhìn thoáng qua trong lòng đã biết, hết thấy đều không có vấn đề, hơn nữa tàn lưu độc tố trong cơ thể Mục Thanh Võ cũng hóa giải không ít, tuy rằng còn có thừa lưu, nhưng không có ảnh hưởng lớn lắm.

Miệng vết thương cũng không có nhiễm trùng, không đến mức sốt cao không ngừng, thần chí không rõ.....

Hai tròng mắt Hàn Vân Tịch trầm lắng, lại bắt mạch một lần nữa, *ngay cả mạch tượng, cũng không có cái gì khác thường nha, vì sao lại như vậy?*

Thật lâu sau, thấy Hàn Vân Tịch không nói chuyện, Mục đại tướng quân tức giận, "Hàn Vân Tịch, người nói gì đi chứ!"

Hàn Vân Tịch thành thật lắc lắc đầu, "Ta không chắc chắn, nhưng có thể khẳng định chính là đi độc trong người thiếu tướng quân đã hóa giải gần hết, không phải nguyên nhân do đi độc....."

"Ta mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, ta ngay lúc này muốn người phải tỉnh! Hiện tại! Lập tức!" Mục đại tướng quân nóng nảy dị thường.

Nếu không phải đem hy vọng ký thác ở trên người Hàn Vân Tịch, phỏng chừng hần lúc này thật sự sẽ giết người.

Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch cư nhiên so với hần còn hung hăng hơn, rống trở về, "Nhìn bộ dáng này của người ta không có biện pháp chẩn bệnh! Người yên tĩnh cho ta!"

Mục đại tướng quân sững sốt, ngay sau đó nắm tay nổi lên, may mắn Cổ Bắc Nguyệt đứng lúc gần lại, "Đại tướng quân, tạm thời đừng nóng nảy, nghe Vương Phi nương nương nói xong cũng không muộn."

Mục đại tướng quân vẫn là tín nhiệm Cổ Bắc Nguyệt, hần thở hắt ra, lúc này mới thu hồi nắm tay lại lại đến một bên.

"Vương Phi nương nương, nếu nguyên nhân không phải là đi độc, vậy nhất định còn có bệnh khác?" Cổ Bắc Nguyệt nghiêm túc nói

Quả nhiên là đường đầu Thái Y Viện, kinh nghiệm phong phú, Hàn Vân Tịch nhìn hần mới cái, gất đầu lắc khẳng định, "Đúng, ta hiện tại cũng không có biện pháp xác định rốt cuộc là bệnh gì, nhưng hần là đã tồn tại từ rất lâu."

Bệnh đã tồn tại từ rất lâu?

Cổ Bắc Nguyệt gất gất đầu, "Hạ quan cùng Vương Phi nương nương chẩn bệnh giống nhau. Vương Phi nương nương, đây chắc là ẩn nấp đã lâu, bệnh này chậm chạp chưa có phát tác, có thể là bởi vì thiếu tướng quân hai ngày này thân thể quá yếu, áp chế không được cho nên mới bộc phát ra tới. Hoặc là, là bị đi độc cấp dẫn phát ra."

Lời này vừa nói ra, Hàn Vân Tịch ánh mắt sáng ngời, cảnh giác, nàng nghiêm túc nhìn về phía Cổ Bắc Nguyệt, "Chẳng lẽ trong thân thể hần còn có loại độc thứ hai..... độc mãn tính?"

Nếu như là bệnh khác mà nói, sốt cao thành bộ dáng này, xem mạch tượng đều có thể nhìn ra, Hàn Vân Tịch chuyên về giải độc, những mặt khác không phải là thế mạnh của nàng, nhưng Cổ Bắc Nguyệt lại không hề yếu nha, không đến mức nhìn không ra.

Chỉ có một loại khả năng, Mục Thanh Võ trúng một loại độc mãn tính, tiềm tàng quá sâu, từ lâu rồi chưa từng phát ra, cho nên hệ thống giải độc rà quét không đến.

Hàn Vân Tịch lại khởi động hệ thống giải độc một lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả gì. Có vẻ như độc tính còn chưa phát tác hiển lộ ra, không đạt tới mức cảm ở mức thấp nhất của hệ thống giải độc.

Độc tính thấp như vậy, lại có thể làm người sốt cao, nếu như hoàn toàn bộc phát ra, thật là có bao nhiêu đáng sợ nha?

Đây rốt cuộc là độc gì?

Nàng âm thầm lo lắng, tuy rằng tạm thời không biết là cái độc gì, nhưng là có thể xác định chính là trúng độc mãn tính. Nàng giải độc nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua loại độc như thế này.

Đối mặt với loại tình huống này, biện pháp duy nhất chính là thời thời khắc khắc đều *thui(theo dõi)* bên cạnh người bệnh, một khi nhận thấy được dấu hiệu, lập tức tìm kiếm vị trí, xuống tay giải độc, nếu không để độc tính chuyển biến xấu đi, Hàn Vân Tịch cũng vô pháp dự đoán đánh giá.

"Độc mãn tính....." Cổ Bắc Nguyệt suy tư quay đầu nhìn Mục đại tướng quân.

Độc mãn tính là thứ rất phiền cảm, cái này chứng tỏ có người thường xuyên hạ độc đối với Mục Thanh Võ, rất có khả năng chính là người bên cạnh.

Mục đại tướng quân biểu tình gần gũi lập tức trở nên ngưng trọng, người bên người, ai dám đối với nhi tử bảo bối của hần hạ độc đây?

Chỉ là, hiện tại cũng không phải thời điểm truy cứu hung thủ hạ độc, hần vội vàng hỏi, "Hàn Vân Tịch, kia hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Chờ." Hàn Vân Tịch quả quyết nói, "Chỉ có chờ độc tính hiển lộ ra mới có biện pháp giải độc."

Mục đại tướng quân bán tín bán nghi, nhìn về phía Cổ Bắc Nguyệt, Cổ Bắc nguyệt lại gất gất đầu, "Hết thấy nghe theo Vương Phi nương nương."

Chờ.....

Hàn Vân Tịch phỏng chừng trong vòng một ngày độc tính sẽ bộc phát ra, nhưng ai biết, chợt vạng hôm sau, hệ thống giải độc lại vẫn rà quét không được dấu hiệu trúng độc, nàng dùng ngón châm lấy máu xét nghiệm kiểm tra, cũng không cho ra kết quả gì.

Cổ thái y cũng không dám tùy tiện dùng được, chỉ có thể không ngừng hạ sốt bằng phương pháp *vật lý(bằng tay/thủ công)*, may mắn là sốt lên hạ xuống lặp đi lặp lại, nếu không ngay cả nểu Mục Thanh Võ tỉnh lại, đầu phỏng chừng cũng cháy hòng

Rốt cuộc, Mục đại tướng quân vẫn luôn bị Cổ Bắc Nguyệt trấn an lại bạo phát, hần thỉnh linh vật tới trước giường, một quyền đánh trượt qua gương mặt Hàn Văn Tịch, trúng vào trên cây cột.

"Hàn Văn Tịch, ngươi lại lừa bán tướng quân! Chính là ngươi hạ độc hại nhi tử ta! Ngươi tìm chết đi!"

Hàn Văn Tịch không hề sợ hãi, vẻ mặt nghiêm túc, "Không có cái đại phu nào có thể suy đoán được thời gian chuẩn xác 100%, ta chỉ có thể nói cho người biết, chậm nhất là ba ngày, độc tính nhất định sẽ hiển lộ ra. Nhất định sẽ không vượt qua ba ngày!"

"Phi!" Mục đại tướng quân một chút đều không tin.

"Nếu người không tin thì tìm người khác!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, nằng cũng rất rõ ràng, Mục đại tướng quân sở dĩ sẽ lại tìm tới nằng, đúng là bởi vì không tìm được ai khác.

"Mục đại tướng quân, ít nhất chúng ta hiện tại đã biết rõ ràng bệnh tình, chờ thêm một hai ngày cũng không thiệt hại gì a!" Cổ Bắc Nguyệt khuyên nhủ.

Mục đại tướng quân vẫn luôn hít thở rất sâu, dường như có chút chán chờ.

Nhưng ai biết, ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên bị một chân đá văng, Mục Lưu Nguyệt thờ phỉ đứng ngay trước cửa, "Hàn Văn Tịch, ngươi ra đây cho ta! Ngươi cái kẻ lừa đảo này, hung thủ! Hôm nay ngươi trốn không thoát!"

Lại là cái nha đầu phiền toái, Hàn Văn Tịch không dễ ý tới nằng hồ nháo, ai ngờ, một cái thanh âm yêu kiều bá đạo đột nhiên truyền đến, "Hàn Văn Tịch, bản công chúa ra lệnh cho người lập tức ra ngoài, người dám dụng vào Thanh Võ ca ca, bản công chúa tuyệt không tha!"

Đây là..... Trường Bình công chúa!

Vị này là người si tình nhất theo đuổi Mục Thanh Võ, cư nhiên cũng tới? Nhìn có vẻ là do Mục Lưu Nguyệt đi cáo trạng.

Hàn Văn Tịch lo lắng mà quay qua nhìn Cổ Bắc Nguyệt, trong lòng ám đạo, *điều này thật sự không tốt.*

Mục đại tướng quân còn đang chần chờ lập tức đi ra ngoài, cung kính hành lễ, "Vi thần gặp qua Trường Bình công chúa, không biết công chúa đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa mong rằng thứ tự."

"Mục đại tướng quân, ngươi bỏ đi thôi, trong mắt ngươi thật có cái công chúa này như ta không, Thanh Võ ca ca xảy ra đại sự như vậy, ngươi cũng không thông báo cho ta một tiếng!" Trường Bình công chúa không vui nói.

Trong khi mọi người chăm chú nhìn, Trường Bình bước một bước đi vào phòng, Cổ Bắc nguyệt đứng dậy, cung kính hành lễ, "Gặp qua công chúa điện hạ."

Trường Bình công chúa vênh vào tự đắc mà phát phát tay, ý bảo hần miễn lễ.

Nằng từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn ngồi bất động.

Trường Bình công chúa đến gần, vừa thấy Mục Thanh Võ, ánh mắt cao ngạo liền mềm mại, nhưng ngay sau đó lại trở nên tuyệt hung ác nham hiểm lẫn tàn nhẫn, nằng thỉnh linh đầy Hàn Văn Tịch một phen, "Tiện nhân, ngươi dám làm Thanh Võ ca ca ta bị thương!"

Hàn Văn Tịch bắt ngờ, suýt nữa ngã trên mặt đất, trong lòng thất kinh, *một cái nữ tử dã man nha!*

Sau đó, muội muội của Mục Thanh Võ là Mục Lưu Nguyệt cũng tiến vào theo, chỉ vào Hàn Văn Tịch nói, "Công chúa, chính là nữ nhân này, ngày đó chính là nằng lấy chủy thủ muốn giết ca ca ta, nằng còn gạt cha ta là có thể trị khỏi cho ca ca ta, kết quả..... Ồ ồ..... Ca ca đến nay đều còn không tỉnh được!"

Trường Bình công chúa cuồng bạo, "Ngươi cái phế tài này, cư nhiên dám trị liệu cho Thanh Võ ca ca, ngươi đang lấy Thanh Võ ca ca làm người thí nghiệm sao? Ngươi tới, áp giải xuống cho ta!"

Tiếng Trường Bình công chúa nói vừa dứt, hai tên người hầu ngoài cửa liền vọt vào.

Hàn Văn Tịch ánh mắt hung hãn, mắt lạnh nhìn lại, lập tức làm hai tên thị vệ kia không dám nhúc nhích, nằng lạnh giọng, "Trường Bình công chúa, người bệnh yếu cầu thanh tịnh, có lời gì muốn nói, thỉnh người đi ra ngoài lại nói."

Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó cười ha ha, "Các người đều có nghe hay không, nằng ta nói cái gì? Ha ha, nằng một cái phế tài cũng dám nói loại lời nói này! Cười chết người!"

Nói đến đây, thanh âm của nằng lạnh lùng, "Hàn Văn Tịch, Thanh Võ ca ca còn hôn mê, người có cái tư cách gì mà nói lời này, người chính là thích khách, chính là hung thủ mưu hại Thanh Võ ca ca! Ngươi tới, đều còn thất thần làm gì, đem Hàn Văn Tịch áp giải đến Đại Lý Tự cho ta, thẩm vấn thật tốt vào!"

Trường Bình công chúa hôm nay chính là tới bắt lỗi đi!

Hàn Văn Tịch cũng không hề khách khí, lạnh giọng, "Trường Bình công chúa khi nào thì thay thế Đại Lý Tự phá án bắt người? Đây nhưng không hợp quy củ."

Trường Bình công chúa hơi giật mình, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch lại dám cùng nằng nói chuyện như thế, chẳng lẽ lời đồn đãi trong cung là sự thật, cái nữ nhân nhất gan này ca người đã hoàn toàn thay đổi?

"Ta..... Ta..... Bản công chúa vui, đó là vinh hạnh của Đại Lý Tự!" Trường Bình công chúa đúng lý hợp tình mà trả lời.

"Vậy Trường Bình công chúa có biết muốn bắt người phải có chứng cứ?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Trường Bình công chúa không chút do dự, "Lưu nguyệt cùng Lý Trường Phong chính là nhân chứng, Thanh Võ ca ca cũng là nhân chứng, còn có....."

Cổ Bắc Nguyệt thật sự không muốn nghe hết, vội vàng ngắt lời, "Trường Bình công chúa, ta cũng có thể làm chứng, thiếu tướng quân phải khôi phục lại! Các người trước đi ra ngoài, có lời gì muốn nói, chờ Thanh Võ tỉnh lại rồi nói sau."

Trường Bình công chúa híp lại hai tròng mắt, lạnh giọng, "Cổ thái y, bản công chúa nói đang chuyện không được xen nặng vào!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhục nhã, khí phách giáo huấn

Thường ngày bình thân của Cổ Bắc Nguyệt nay trên mặt đều biến thành xanh mét. Hần là thủ tịch ngư y, là người gần nhất bên cạnh hoàng đế, trong cung ngoài cung, vương cung đại thần đều đối với hắn lễ kính ba phần. Đáng tiếc, gặp phải công chúa ngang ngược không nói lý như thế, hần cũng thực bất đắc dĩ.

Hần hy vọng Mục đại tướng quân có thể thay Hàn Văn Tịch nói chuyện, đáng tiếc, lúc này Mục đại tướng quân chỉ đứng ở cửa nhìn, không nói một lời.

Hàn Văn Tịch lui cùng Trường Bình công chúa biện giải, tiếp tục lại hỏi, "Kia xin hỏi Trường Bình công chúa, ngươi có lệnh bắt hay không?"

Người hoàng tộc phạm tội, cũng trị Đại Lý Tự xử trí, nhưng nếu nói muốn bắt người, phải có lệnh bắt, Hàn Văn Tịch là Vương phi, thuộc phái thái hậu quân hạt, lệnh bắt đến sẽ do thái hậu bên kia phát ra.

"Tạm thời không có!" Trường Bình công chúa đáp đúng lý hợp tình.

"Cho nên, ta tạm thời cũng còn chưa được xem như tội nhân đúng không?" Hàn Văn Tịch tính tình nhẫn nại hỏi.

Trường Bình công chúa ấp úng, chính là không biết trả lời như thế nào, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đột nhiên tức giận, "Tạm thời không có người tới làm cái gì? Lập tức rút đi ra ngoài cho ta!"

Không có lệnh bắt công chúa này ở nằng trước mặt kiêu ngạo cái gì nha? Trường Bình quý vì là công chúa, còn nằng quý vì là Tần Vương phi, nằng là trưởng bối, là hoàng thân của nằng ta đây!

Trường Bình công chúa hoảng sợ, ngay sau đó nhéo tay Hàn Văn Tịch, không thể tưởng tượng nói, "Hàn Văn Tịch ngươi thật to gan, ngươi dám hung dữ với bản công chúa, ngươi dám cùng bản công chúa nói chuyện như thế!"

"Ta vì cái gì không dám?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng hỏi lại, trong mắt âm u nhìn qua.

Thân là đại phu, nằng ghét nhất chính là đang trị liệu bị người làm gián đoạn, quấy rầy đến người bệnh.

Thân là nữ nhân, nằng chán ghét nhất chính là loại ý vào thân phận này tự nhận là cao nhân nhất đẳng, vênh mặt hất hãm sai khiến, điều ngoa không nói lý!

Trường Bình công chúa bị ánh mắt của Hàn Văn Tịch ám trầm dọa đến, vội vàng tránh thoát ra khỏi tay nàng, lui ra sau hai bước.

Chuyện này là sao vậy, nàng cư nhiên lại sợ hãi nữ nhân này?

Trường Bình công chúa nỡ lực mà xem nhẹ đây lòng nổi lên sự sợ hãi, nhưng nàng mới không thừa nhận, nàng hôm nay là tới để thu thập Hàn Văn Tịch, không phải tới để mất mặt!

Nàng then quá hoá giận, tới gần Hàn Văn Tịch chửi ầm lên, "Hàn Văn Tịch, ngươi kiêu ngạo cái gì? Ngươi còn không phải là cái phế vật, còn không phải là cái nữ nhân chính mình đưa tới cửa, ngươi thật cho rằng chính mình bay lên đầu biển thành phượng hoàng? Ta nói cho ngươi, phế vật vĩnh viễn là phế vật! Chím sẽ vĩnh viễn đều là chim sê! Ngươi nếu thật đem chính mình làm cộng hành, người khác cũng chưa chắc cảm ngươi chăm tương ăn! Tiện nhân!"

Tiện nhân!

Trường Bình công chúa đem hai chữ này nói ra đặc biệt nhấn mạnh, không khác chỉ vào cái mũi của Hàn Văn Tịch mà mắng.

Hàn Văn Tịch sắc mặt trắng bệch, đôi tay gắt gao nắm thành nắm đấm, thật suýt nữa liền đánh người, nhưng mà, nàng vẫn bình tĩnh, nàng biết hiện tại không phải là thời điểm gây chuyện, mà là thời điểm cứu người, thân phận nàng hiện tại là đại phu.

Trong ba ngày này, một khi trong cơ thể Mục Thanh Võ độc bùng nổ, nhất định phải cứu giúp đúng lúc, không cho phép xảy ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Nàng hít sâu một hơi làm chính mình bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói, "Trường Bình công chúa, ngươi nói là ta không biết ý thuật chính là phế vật, kia xin hỏi, ngươi biết ý thuật sao?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền nghẹn lời, "Ta, ta....."

Hàn Văn Tịch lại lần nữa bật hơi, nàng nên có bao nhiêu ấn nhãn a, vì người bệnh, nàng sẽ liều dù phải trả bất cứ giá nào.

"Cho nên, Trường Bình công chúa, làm phiền ngươi nói chuyện vào trọng điểm. Còn có, bốn vương phi tốt xấu cũng là hoàng thất của ngươi, đối với trường bối là ta, đây là lễ nghĩa ngươi nên có sao? Ta cuối cùng nói một lần, thỉnh ngươi đi ra ngoài, không cần ảnh hưởng đến người bệnh."

Hoàng thất, xác thật là trường bối của công chúa, nhưng luận về tôn quý công chúa tự nhiên là lớn hơn so với hoàng thất, nhưng ở Thiên Ninh quốc không giống nhau, hoàng thất của Trường Bình công chúa là Tần Vương, Hàn Văn Tịch là Tần Vương phi.

Tần Vương không phải là hoàng thân quốc thích có thể giống nhau ngang bằng được, ngay cả hoàng đế đều phải nể hân ba phần!

Thế lấy phu vị quý, luận bối phận, luận tôn ti, Hàn Văn Tịch đều có cũng đủ tư cách giáo huấn Trường Bình công chúa.

Nhưng mà, Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó cười ha ha lên, "Hoàng, hoàng thất? Hàn Văn Tịch, ngươi thật đúng là không biết c lệ! Hoàng thất ta nhưng lại không muốn ngươi, ngươi cái nữ nhân không biết xấu hổ này chính mình tự đưa tới cửa, ngươi dám cùng bản công chúa nói cái gì hoàng thất? Ngươi so với kỹ nữ còn không bằng đâu!"

Kỹ nữ?

Lời này vừa ra, mọi người ở đây đồng thời hít vào một hơi khí lạnh. Nhưng mà, bọn họ cũng chưa bình thường trở lại, Hàn Văn Tịch liền đột nhiên giờ lên một cái tát, hung hăng hướng trên mặt Trường Bình công chúa đánh đi, "Bang" một thanh âm thanh thuý vang lên!

Không thể nhịn được nữa, không cần lại nhẫn. Thúc có thể nhẫn nhưng thâm không thể nhẫn!

Đối mặt với loại người như Trường Bình công chúa, nhẫn cần bản vô dụng, phản rõ phải trái cũng vô dụng, năng động tay nhưng ngàn vạn đừng động *khẩu (miệng)*.

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bạo phát!

Trường Bình công chúa nháy mắt liền chói sáng, trên má tỉnh xáo trắng nổi đó một tầng lỏn, đủ thấy một cái tát của Hàn Văn Tịch này đánh mạnh đến bao nhiêu.

Quanh mình, Mục Lưu Nguyệt đang tránh ở một bên xem diễn cũng tròn tròn mắt, thiên a, Hàn Văn Tịch nữ nhân này..... Nàng thật dám a!

Rất nhanh, Trường Bình công chúa liền lấy lại tinh thần, gào khóc, đôi tay điên tiết hướng Hàn Văn Tịch vỗ lấy, "Ngươi tiện nhân này, ngươi dám đánh bản công chúa!"

"Bản công chúa liều mạng với ngươi! Mẫu hậu cũng chưa từng đánh qua ta, ngươi là cái thái gì!"

"Hàn Văn Tịch, ngươi là đồ phạm tiện, ngươi là kỹ nữ!"

Hàn Văn Tịch chuẩn xác không có lầm mà nắm lấy đôi tay của Trường Bình công chúa, không thể nhịn được nữa, lạnh giọng đánh gãy nhục mạ của nàng, "Đủ rồi! Còn nhỏ tuổi mà miệng đầy chi ngữ thô uế, mẫu hậu ngươi dạy dỗ ngươi như thế nào vậy? Là loại mẹ như thế nào?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền ngây ngẩn cả người, *thiên a, nữ nhân này đánh nàng, cư nhiên còn dám nói mẫu hậu không phải sao?*

"Hàn Văn Tịch, ngươi thật to gan lớn mật!" Trường Bình công chúa rống to, mãnh liệt gãy gãy, đáng tiếc như thế nào đều tránh không thoát tay của Hàn Văn Tịch.

"Ngươi tới! Ngươi tới, bắt lấy nàng! Mau!"

Trường Bình công chúa kêu to, hai người hầu đi theo nàng đứng một bên đang muốn tiến lên đây, Hàn Văn Tịch lại hưng dữ nhìn lại, "Tần Vương phi các ngươi cũng dám bắt, các ngươi đã hỏi qua Tần Vương điện hạ rồi phải không? Ai cho các ngươi *gan hùm mặt gấu này?*"

Tần Vương, phu quân của nàng, tên này mặc kệ ở nơi nào đều là một tấm khiên mọc ánh vàng rực rỡ.

Hai tên người hầu chặn chờ, Trường Bình công chúa chán nản, "Hàn Văn Tịch, ngươi buông ta ra, nếu không ta đi nói cho phụ hoàng!"

Hàn Văn Tịch hừ lạnh, một tay đem Trường Bình công chúa nắm qua một bên, lạnh giọng, "Cứ việc đi, ta sẽ an vị ở đây chờ Tần Vương điện hạ đến mang ta đi."

Trường Bình công chúa va vào một bên bàn, nước mắt tràn lan trên mặt, tức giận làm mặt đỏ như trứng. Nàng nào dám thật sự đi tìm phụ hoàng, phụ hoàng vẫn luôn đều không đồng ý để nàng gả cho Mục Thanh Võ, nhất là không thích nàng chạy tới phủ Mục đại tướng quân.

Hon nữa, việc này thật nháo đến Tần Vương, nàng chưa chắc có thể có lợi theo ý của nàng.

Trường Bình công chúa bụm mặt, hung tợn nói, "Hàn Văn Tịch, ngươi dám đánh ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nàng đột lời, đột nhiên dậm chân một cái, xoay người liền chạy ra ngoài, hai người hầu cùng Mục Lưu Nguyệt cũng vội vàng cùng đi ra ngoài, ai ngờ, bọn họ thể nhưng tùy tay đóng cửa phòng lại, đem Hàn Văn Tịch khóa trái ở phòng trong.

Đây là cái tiết tấu gì?

"Hàn Văn Tịch, ngươi chờ! Ngươi chờ cho ta!"

"Ngươi đừng mơ tưởng rời đi phòng này nửa bước, bản công chúa nhất định sẽ làm ngươi trả giá đại giới!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào của Trường Bình công chúa, Hàn Văn Tịch nhìn đại môn đóng chặt, vẻ mặt buồn bực, này rốt cuộc là cái thời đại gì, còn có thể cứu người trong trường hợp này sao?

Rất nhanh, thanh âm của Trường Bình công chúa liền biến mất, cũng không biết nàng đã đi rồi hay chưa, bất quá, trong phòng cuối cùng là an tĩnh lại.

Hàn Văn Tịch thở ra một hơi trọc khí, hai tròng mắt khẽ nhắm, đây mất đêm ngày đen tối.

Cố Bắc Nguyệt đẩy mắt xẹt qua một tia phức tạp, "Vương Phi nương nương, vừa mới kia bản tay ngươi....."

"Nàng xứng đáng!" Hàn Văn Tịch tức giận.

Tốt thôi, giờ này khắc này, nàng phi thường khó chịu đây, ai bị mắng là kỹ nữ mà vui vẻ chứ?

Nàng là chủ động tìm tới cửa không sai, nhưng kia cũng là bị bắt đắ dĩ. Nàng từ trước đến nay không cảm thấy chính mình có bao nhiêu tôn quý, cũng chưa bao giờ muốn đem mình vào vị trí chính thể của Tần Vương. Nhưng mà, nàng cũng là có

tự tôn, nàng cảm thấy chính mình thực rất tốt, bằng phẳng, không then với lương tâm, một chút đều không hèn mọn.

Có điều, Cổ Bắc Nguyệt lại nói, "Vương Phi nương nương, bàn tay kia đáng đánh. Chỉ là, Trường Bình công chúa vừa mới nói..... Tạm thời không có lệnh bắt?"

Hàn Văn Tịch nao nao, vừa mới hôn khí, thế nhưng không lưu tâm cái chi tiết này.

Nàng lại nhìn phía đại môn đang khoá, *chẳng lẽ.....*

Là phúc không phải họa là họa tránh không khỏi, Hàn Văn Tịch mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, nàng uống một ngụm nước, ngồi trở lại mép giường tiếp tục thủ, "Cổ thái y, chỉ cần người tin ta, đủ rồi."

Nàng quan sát sắc mặt Mục Thanh Võ, bắt mạch, kiểm tra nhiệt độ cơ thể, lại lần nữa lấy một lần máu độc xét nghiệm kiểm tra.

Nàng thực xác định, trong vòng ba ngày, độc tính nhất định sẽ hiển hiện ra! Nàng đem hiểu biết của mình, tất cả đều nói cho Cổ Bắc Nguyệt.

Nhưng mà, lời nói vừa mới nói xong, cửa phòng đã bị mở ra.

Thanh âm của đại nhân Đại Lý Tự - Bắc Cung

Hà Trạch truyền vào, "Tần Vương phi, đây là lệnh bắt do thái hậu đích thân phê chuẩn, có người cáo trạng người có ý định mưu hại tính mạng thiếu tướng quân Mục Thanh Võ, thỉnh người đi theo hạ quan một chuyến."

Người của Đại Lý Tự tới!

Quả nhiên, Trường Bình công chúa không phải hai tay trống trơn mà đến, nàng sớm đã làm tốt chuẩn bị, nàng sớm đã quyết tâm muốn đem Hàn Văn Tịch nhốt vào thiên lao!

Chỉ là, đích thân thái hậu hạ lệnh bắt, này không khỏi cũng quá ác độc đi.

Lệnh bắt là cái gì?

Lệnh bắt có nghĩa là đã có chứng cứ để bắt người, không cần báo cho người bị bắt vì bắt luận cái lý do gì, chờ đi vào lao thì chậm rãi thẩm vấn.

Như thế nào mà nói thì Hàn Văn Tịch cũng là nữ nữ của ân nhân cứu mạng nàng, thái hậu lão nhân gia gấp như thế không chờ nổi muốn diệt trừ nàng sao?

Lại nói nữa, chuyện này của Mục Thanh Võ ngay cả Đại Lý Tự cũng không có chứng cứ chứng minh Hàn Văn Tịch là thích khách, là khám sai.

Này rõ ràng chính là muốn báo tư thù!

Cổ Bắc Nguyệt đã sớm dự đoán được, nhưng vẫn nhịn không được thờ dài, "Hò nháo!"

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, thực đậm nhiên, nàng biết, đây là lệnh cường quyền làm người hết đường chối cãi.

Nàng biết, muốn ở thế giới này an ổn qua, phải phục tùng, nghe lệnh, nhưng nàng luôn là sẽ không.

Tự mình mở cửa đi ra, chỉ thấy Bắc Cung đại nhân cùng Trường Bình công chúa đứng ngay ở cửa, sau lưng mang theo năm sáu tên quan binh.

Hàn Văn Tịch bỏ qua Trường Bình công chúa đang tự mãn, mắt lạnh hướng Bắc Cung Hà Trạch nhìn lại, "Xin hỏi Bắc Cung đại nhân, bốn vương phi phạm vào cái tội gì?"

"Có người cáo người hành thích thiếu tướng quân Mục Thanh Võ chưa thành, lừa phủ tướng quân, lấy lý do trị liệu, độc hại thiếu tướng quân." Bắc Cung đại nhân lớn tiếng trả lời, nói một chuyện thật xảy ra đúng là giống như vậy.

"Chỉ do vu hãm! Bắc Cung đại nhân, ta có thể chứng minh Vương Phi nương nương là trong sạch, ta cũng tham gia trị liệu." Cổ Bắc Nguyệt thực trượng nghĩa.

Bắc Cung đại nhân hừ lạnh, "Cái gì đều không cần phải nói, đây là lệnh bắt của thái hậu nương nương, thái hậu nương nương rất chú ý đến chuyện này, đích thân hạ lệnh bắt. Tần Vương phi, người có lời gì muốn nói thì đến Đại Lý Tự phối hợp điều tra đi. Các người ai muốn làm chứng, cũng thỉnh đến Đại Lý Tự lập hồ sơ ghi lại."

"Bắc Cung đại nhân....." Cổ Bắc Nguyệt còn muốn biện giải, Bắc Cung Hà Trạch lại giơ tay ý bảo không cần, "Cổ thái y, nhiều lời vô ích, người làm việc khắp nơi trong cung, lệnh bắt là cái gì, người hẳn là rất rõ ràng."

Cổ Bắc Nguyệt chỉ có thể cảm niệm, sớm đã trăm mực, cúi đầu nhìn Hàn Văn Tịch, trong ánh mắt mềm mại của hân toàn là đau lòng, một lòng chỉ muốn cứu nữ nhân này, có tội gì nha!

Nhìn đến mắt mát trong mắt Hàn Văn Tịch, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều tự mãn, chờ xem nàng thất vọng, xem nàng nổi bão, xem nàng kêu la oan uổng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Dừng tư hình, sẽ không khuất phục (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt chờ xem Hàn Văn Tịch bị chê cười.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch không có, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt thanh triệt thần nhiên. Nàng nhìn về phía Cổ Bắc Nguyệt, đồng thời cũng nhìn về phía vẫn luôn trầm mặc không nói - Mục đại tướng quân, "Đại tướng quân, Cổ thái y, tính huống của thiếu tướng quân như thế nào các người đều rõ ràng. Mạng của ta cùng mạng của thiếu tướng quân là liên quan với nhau, các người hẳn là minh bạch!"

Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên minh bạch ý tứ của Hàn Văn Tịch, Mục đại tướng quân tránh đi tầm mắt của nàng, nhìn về phía một bên.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch đậm đậm cười, nhưng mà nhìn lại Bắc Cung Hà Trạch, "Bắc Cung đại nhân, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, biểu tình thần nhiên, vẫn đậm phong khinh, cũng không cần người áp giải, xoay người liền đi.

Hàn Văn Tịch cư nhiên.....

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, thấp phần ngoài ý muốn.

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt vốn định đã kích nàng, nhưng ai biết chính mình lại cảm thấy vô cùng mất mát, một chút cảm giác vui sướng báo thù đều không có.

Nữ tử này là không giống nhau, trên người nàng có khí khái mà nữ tử dễ dãi đều không có, cao thượng mà kiên định, dám làm dám chịu, muốn nhục nhã nàng, đá kích nàng, há là chuyện dễ dàng như vậy?

Thấy không ai theo kịp, Hàn Văn Tịch dừng bước chân một chút, khí định thần nhàn xoay người lại đây, "Đều còn thất thần làm gì, đi..... đi!"

Bắc Cung đại nhân cùng mấy tên thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, đều thực không thể tin được, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Nhìn Hàn Văn Tịch bóng dáng thẳng tắp, Bắc Cung đại vô thức để lộ ra ánh mắt thương thức, hẳn đã từng bắt không ít tội nhân hoàng tộc, cái nào không phải là khóc lạy cầu, trước nay chưa từng thấy qua nữ tử nào kiêu ngạo như vậy, nàng nhưng không hề thua nam nhi.

Đáng tiếc, một nữ tử đặc biệt như thế, vận mệnh lại bị nắm giữ ở trong tay thái hậu, đến Đại Lý Tự, Hàn Văn Tịch muốn rời đi không phải dễ dàng như vậy.

Người một khi bị mang đi, Trường Bình công chúa liếc mắt nhìn Cổ Bắc Nguyệt một cái, lạnh lùng nói, "Mục đại tướng quân, nhìn xem người thỉnh cái lang bám gì! Lập tức đuổi hẳn đi, ta sẽ mời vài vị thần y tới đây!"

Nàng nói, người hầu liền đem mấy đại phu mang lại đây, Mục đại tướng quân mới người cũng không quen biết, nhưng vì nóng vội bệnh của nhi tử, vội vàng thỉnh đại phu đi vào, đem Cổ Bắc Nguyệt vứt ở một bên.

Trong vòng người, Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên đều hiểu, biết rất rõ ràng bản lĩnh của vài vị đại phu này, ngay cả hân đều trị không được, huống chi là vài vị đại phu này đây?

Lúc này, Mục đại tướng quân cùng Trường Bình công chúa sẽ không nghe lời khuyên, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng rời đi.

Muốn cứu tính Mục Thanh Võ, chỉ có Hàn Văn Tịch, mà hiện giờ có thể đem Hàn Văn Tịch cứu ra khỏi Đại Lý Tự, chỉ có người của Tần Vương phi.

Kỳ thật, Cổ Bắc nguyệt không phải không nghĩ tới tiền cung điện thánh, chỉ là, thân phận của hắn không nên đi theo hoàng đế bảo loại sự tình này, hơn nữa, thái độ của Hoàng Thượng cũng không rõ ràng nha.

Tình huống của Mục Thanh Vô phi thường khẩn cấp, vạn nhất độc tính một khi bùng nổ, Hàn Văn Tịch không ở đây, tính mạng liền bị đe dọa.

Đến lúc đó, Mục đại tướng quân cùng Trường Bình công chúa không ẩn cho Hàn Văn Tịch tội danh hạ độc mới là lạ.

Cổ Bắc nguyệt nhanh chóng quyết định, rời khỏi phủ Đại tướng quân chạy ngay tới Tần Vương phủ, nhưng ai biết, bị cho biết Nghi thái phi cùng Tần Vương đều không ở trong phủ.

"Mộ Dung Uyển Như, Nghi thái phi có nói đi đâu không?" Cổ Bắc Nguyệt vội vàng hỏi, hẳn biết hành tung của Tần Vương không thể hỏi, Mộ Dung Uyển Như cũng chưa chắc biết, nhưng nếu là Nghi thái phi thì có thể tìm được chứ?

Mộ Dung Uyển Như thống hận nhất là bị người khác kêu nàng là Mộ Dung tiểu thư. Nhưng cố tình là ở đó đó không ít người đều xưng hô với nàng như thế. Dòng họ Mộ Dung này, thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở nàng, nàng chỉ là một dưỡng nữ.

Dù thống hận, nàng đều che dấu tốt như vậy, làm người trừu mến mặt lộ ra vài phần lo lắng, "Aiz, chỉ là một nàng dâu mới đã có bao nhiêu phiền toái. Mẫu phi nếu biết được, nhất định sẽ rất tức giận. Lại nói nàng còn không hiểu y thuật, như thế nào liền....."

"Mộ Dung tiểu thư, Tần Vương phi là vô tội, tại hạ có thể làm chứng, chỉ là....." Cổ Bắc Nguyệt chân thật đem tình huống đúng sự thật nói cho Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như hồ nghi, vì Cố thái y này bình thường ôn hòa bình tĩnh cư nhiên cũng sẽ có một mặt nóng lòng như lửa đốt, nghe nói hẳn thời điểm đối mặt với bệnh tình của hoàng đế, đều có thể rất đậm nhiên tự tin.

Mộ Dung Uyển Như ra vẻ tức giận, "Này! Mục đại tướng quân sao lại có thể như vậy? Sự tình như thế nào lại nháo đến thái hậu! Này....."

"Mạng người quan trọng, muốn thỉnh Mộ Dung tiểu thư nhanh nhanh mang tại hạ đi gặp Nghi thái phi, địa phương như Đại Lý Tự đi vào muốn ra thật rất khó khăn." Cổ Bắc Nguyệt nện không được thúc dục.

Mộ Dung Uyển Như, nhìn như rất nóng vội, nhưng không hề có hành động.

"Mẫu hậu đang lúc tỉnh tu không thích người ngoài quấy rầy, như vậy đi, cố thái y người đi về trước hỏi thăm tình hình, ta đây liền đi tìm mẫu phi để nàng ra chủ ý." Mộ Dung Uyển Như lúc này mới có chút tò vò.

Cổ Bắc Nguyệt gật gù đầu, cuối cùng thôi dãi nhẹ nhõm một hơi, sợ làm chậm trễ Mộ Dung Uyển Như, hẳn cũng không dám ở lâu, lập tức cáo từ rồi đi. Nhưng mà, Mộ Dung Uyển Như cũng không có đi ngay lập tức.

Nàng ngồi ngay ngắn trên chủ vị ở khách đường, thanh thần lười biếng, bên môi gọi lên một mặt châm biếm khinh thường.

Trần tình một lát, nàng chỉ định thần nhân đưa mắt quét mấy tỷ nữ trong phòng một cái, sửa một bộ dáng nhu nhược thiện lương, như rồng nhẹ mi lạnh, "Sự tình hôm nay, ai nói ra ngoài, hậu quả..... Tự chịu!"

Mấy tỷ nữ run run lập tức quý xuống, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ minh bạch, minh bạch!"

Mộ Dung Uyển Như ước gì Hàn Văn Tịch vĩnh viễn đều không cần trở về, thế nào lại có khả năng đi tìm Nghi thái phi đây?

Lúc trước khi Mục đại tướng quân tự mình tìm tới cửa, nàng buồn rầu vì không có cơ hội để *bỏ đá xuống giếng*(*) Hàn Văn Tịch, hiện giờ thật tốt, đỡ tốn không ít tâm tư của nàng.

(*) 落井下石 (luò jǐng xià shí) - *Bỏ đá xuống giếng*: Nghĩa là thấy người khác rơi xuống giếng còn ném thêm đá/thừa cơ người khác gặp hoạn nạn còn hại thêm. (To throw stones at somebody who fell down a well/kick someone when they are down - meaning: cause trouble for someone who is already in trouble)

Đuổi cáo eo lười biếng, Mộ Dung Uyển Như quay về phòng tiếp tục ngủ, một đêm bị quấy rầy hai lần, nàng chỉ muốn ngủ bổ sung.

Lúc này, trời đã朦胧 lạng sáng sủa, Hàn Văn Tịch vừa mới đến thiên lao Đại Lý Tự, thiên lao vốn là nơi âm lãnh, hơn nữa đang là mùa đông, càng là lạnh đến đáng sợ.

Khi Hàn Văn Tịch vội vã ra khỏi phủ, vốn không mặc nhiều quần áo ấm. Chỉ vừa đi xuống thiên lao, nàng lập tức hắt hơi, mà càng đi vào bên trong, càng cảm thấy nơi này là một cái kho lạnh lớn, làm nàng lạnh đến run rẩy không ngừng.

Bởi vì thân phận đặc thù của nàng, cho nên bị giam giữ trong một phòng đơn độc, ba mặt tường đá một mặt song sắt, khá là sạch sẽ, miễn cưỡng có thể ở lại.

Cửa nhà lao "*Bang*" một tiếng đóng lại, Hàn Văn Tịch vội vàng chạy đến *giường sưởi*(*) để sưởi ấm. *Rất là lạnh nha*, nàng sợ lạnh nhất! May mắn thật tốt là có loại giường sưởi này.

(*) 火炕 - *Giường sưởi/Giường đất/Hỏa炕*: là một loại giường sưởi ấm của người phương Bắc Trung Quốc. Giường xây bằng đất, bên dưới có lò nung và đường ống thông khắp, đồng thời dẫn ra ngoài, để sưởi ấm mặt giường mà vẫn không gây khói. (Heated-brick bed -)

Lộn xộn một hồi lâu, thân mình mới chậm rãi ấm áp lên, cũng không biết nàng phải ở lại nơi quý quái này bao lâu. Nếu như Mục Thanh Vô có thể tỉnh lại, án mà Đại Lý Tự đã lập, điều tra, lấy bằng chứng, thẩm vấn, các loại trình tự này muốn kéo dài bao lâu cũng không thể tính nổi.

Tóm lại, đã đi vào nơi này, muốn đi ra ngoài là rất khó rất khó.

Hàn Văn Tịch cân nhắc có thể cứu nàng cũng chỉ có Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ. Long Phi Dạ mấy ngày nay nhất định là đang đi tìm phối được, mà Nghi thái phi liên tính kiểu gì cũng không thích nàng, sẽ không dễ dàng nhượng bộ thái hậu như thế. Nói vậy, lần này đích thân thái hậu ban ra lệnh bắt, còn không phải là muốn lấy chuyện này phản cao thấp cùng Nghi thái phi.

Aiz, chung quy là nàng vẫn còn quá non, ngày đó tiền cung vẫn an đi theo Long Phi Dạ cao ngạo như vậy, nàng nên biết thái hậu sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Thái hậu vốn định lấy một xấu nữ như nàng để nhục nhã Nghi thái phi, kết quả nàng biến thành xinh đẹp; thái hậu vốn định lấy lạc hồng bạch khăn của nàng trị tội Hàn gia. Đáng tiếc, Long Phi Dạ lại giúp nàng. Thái hậu lão nhân gia còn không hận nàng đến tận trong xương cốt?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch đều nện không được rung mình một cái, nàng có bao nhiêu chật vật a, đặc tội với hai nữ nhân đáng sợ nhất Thiên Ninh Quốc là thái hậu cùng Nghi thái phi.

Tốt thôi, mặc kệ như thế nào, phía trước còn chưa định tội, nàng mang thân phận Tần Vương phi, Đại Lý Tự hẳn là không dám tra tấn bức cung.

Như thế nghĩ, Hàn Văn Tịch đối với tình cảnh trước mắt của mình vẫn là tương đối yên tâm, nàng lo lắng nhất vẫn là tình huống của Mục Thanh Vô.

Nàng rất khẳng định trong ba ngày kể tiếp Mục Thanh Võ sẽ tỉnh, chỉ là, nếu như không giải độc đúng lúc kia phiền toái liền lớn.

Nếu không giải độc đúng lúc, Mục Thanh Võ liền đi đời nhà ma, đến lúc đó cho dù là Long Phi Dạ tự mình tới, cũng cứu không được mạng nhỏ của nàng.

Chuyện tới bây giờ, sinh tử của Mục Thanh Võ cùng sinh tử của nàng xem như hoàn toàn liên lụy cùng nhau.

Ba ngày, nói chậm thì là chậm, nói mau cũng liền như một cái chớp mắt nha!

Cổ thái y hẳn là sẽ đến đi thăm tù, nàng đã hy vọng có thể ký thác tất cả ở trên người hắn.

Một mỗi một ngày một đêm, Hàn Văn Tịch cẩn nhắc sự tỉnh, trong bất tri bất giác liền lâm vào giấc ngủ, chỉ là, không bao lâu nàng đã bị cái lạnh làm tỉnh giấc, lạnh từ hai chân lạnh lên, dù bọc chăn như thế nào, cuộn tròn như thế nào đều không ấm áp được.

Nàng phát hiện, cùi dưới giường sưởi đã đốt sạch, lửa đã sớm tắt, hơn nữa trong phòng giam cũng không có cùi lửa dự phòng.

Quá đáng!

Đem chăn mỏng cuộn chặt lại trên người, Hàn Văn Tịch liên tục liên tục hắt hơi, xuống giường đi kêu người.

"Người tới a!"

"Có người hay không, có ai tới đây a!"

Người gác đêm thế nhưng không có ai đáp lại, Hàn Văn Tịch đơn giản nói dối.

"Cứu mạng a....."

"Có thích khách a!"

Nhưng mặc kệ nàng kêu như thế nào, kêu cái gì, đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng vang của chính mình.

Phun ra khẩu tặc khí, Hàn Văn Tịch cũng không muốn uống phí sức lực, không ngừng xoa tay, tại chỗ nhảy lên sưởi ấm. Thiên lao Đại Lý Tự, có rất nhiều vụ giết người không thấy máu, tra tấn không thấy thủ đoạn, liền tính cái gì cũng đều không làm, giồng nhau có rất nhiều biện pháp làm người chết vì bị bệnh.

Hàn Văn Tịch phát hiện chính mình đã xem nhẹ mặt hắc ám của Đại Lý Tự.

Ngay thời điểm Hàn Văn Tịch nhảy nhót sưởi ấm, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, có người tới.

Hàn Văn Tịch đang muốn xoay người, ai ngờ liền ngay lúc này, thế nhưng nhận ngay một thùng nước đá!

Hàn Văn Tịch từ đầu đến chân tất cả đều ướt đầm, từ chi cảm giác đóng băng, từ đầu da điên cuồng mà đi xuống, lên đến khắp người, đông lạnh nàng một lúc lâu sau cũng vô pháp động.

Chỉ thấy bên ngoài song sắt, Trường Bình công chúa bọc áo bông ấm, ra mặt vui vẻ, đặc ý xuân phong mà nhìn nàng, Bắc Cung đại nhân cùng mấy tên ngục tốt cung cung kính kính hầu ở một bên.

"Trường Bình công chúa, người dám can đảm tra tấn bốn vương phi sao?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn, cả người ướt đầm dề, chặt vật bất kham, nhưng cặp con ngươi kia sạch sẽ thanh triệt so với nhiệt độ không khí quanh mình còn muốn lạnh hơn.

Rõ ràng biết phản kháng không được nữ nhân này, nhưng đón nhận một ánh mắt của nàng, Trường Bình công chúa vẫn là khiếp tâm.

Không! Có hoàng nãi nãi cùng mẫu hậu ỷ nàng chống lưng, sự tỉnh phát sinh ở chỗ này ai cũng không dám truyền ra, Hàn Văn Tịch sẽ không có chứng cứ.

Nghe đến điểm này, Trường Bình công chúa trấn định lại tinh thần, cười lạnh nói, "Hàn Văn Tịch, ngươi cũng quá đề cao bản công chúa, bản công chúa biết ngươi là hoàng thám, hiểu kính ngươi còn không kịp đây. Nhìn xem, ta là đặc biệt *độc thức* (giám sát/kiểm tra) Bắc Cung đại nhân tới giúp ngươi tẩy rửa nhà giam. Nghe nói nơi này người chết vì bệnh không ít, thật là bẩn."

Khuya khoắt đến đây tẩy rửa nhà giam? Một nàng nghĩ ra!

"Không cần." Hàn Văn Tịch tất nhiên là cự tuyệt, nhưng Bắc Cung đại nhân lại gấp không chờ nổi, hạ lệnh, "Người tới, còn không lập tức rửa sạch, bạc đãi Tần Vương phi, các người đảm đương nổi sao?"

Tiếng nói vừa dứt, bốn năm tên ngục tốt nâng lên toàn là thùng nước đi tới, những cái thùng nước đó đều còn nổi lo lừng những khối băng.

"Đồ xuống cho bản công chúa!" Trường Bình công chúa không chút do dự, lạnh lùng hạ lệnh.

Nước lạnh, lặn lộn vối đá băng, bắn tung toé khắp nơi trong phòng. Hàn Văn Tịch chỉ có thể trốn, lúc này bất luận là cảnh cáo gì cũng đã đều vô dụng.

Nàng xoay người bỏ chạy, trốn trên giường đất, chạy tới chạy lui nỗ lực né tránh, nhưng những tên ngục tốt kia đều như đã được huấn luyện. Một đám tất cả đều hướng về phía trên người nàng hắt rất chuẩn, một cái lại một cái!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Dừng tư hình, sẽ không khuất phục (2)

Ngục tóng hung hăng hắt nước đá lên người nàng, một thùng tiếp theo một thùng. Từng luồng nước lạnh như băng từ cổ chảy xuống thân thể, làm Hàn Văn Tịch vốn đã ướt đầm nay lạnh đến tay chân đều phát run, hàm răng phát ra tiếng lập cập.

"Ai u, các người sao lại không cẩn thận như thế nha, đừng hướng trên người Tần Vương phi hắt nha! Nhìn nàng một cái thật là đáng thương." Trường Bình công chúa xem đến cười ha ha.

"Hàn Văn Tịch, ngươi chạy nhanh tới cầu xin bọn họ nha. Ha ha, nếu không, ngươi cũng có thể cầu ta nha, cầu ta cho ngươi một cái tát, ta liền tha ngươi ra."

Không sai, Trường Bình công chúa tối nay chính là tối báo thù, Hàn Văn Tịch tính là cái thế gì, dám chạm vào Thanh Võ ca ca, dám dùng bối phận trước mặt mọi người giáo huấn nàng, tối nay nàng liền phải cho tiện nhân này trả giá đại gói!

"Hắt cho ta, dùng sức hắt! Hắt đến khi nàng cầu xin tha thứ mới thôi!"

Liếc liếc mắt một cái thấy trên mặt đất tích lên một tầng băng hơi mỏng, Trường Bình công chúa tin tưởng rất nhanh Hàn Văn Tịch liền sẽ cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, rất nhanh Trường Bình công chúa liền thất vọng, Hàn Văn Tịch thế nào cũng không hề cầu xin tha thứ, mà ngay cả né cũng đều không né, liền đứng ngay ở trên giường sưởi, vẫn không nhúc nhích dựa lưng vào tường, chăm chăm nhìn nàng.

Giờ này khắc này Hàn Văn Tịch, chặt vật từng quần, *tựa như một con chó bị rơi xuống nước*. (Nguyên văn: 就像一条落水狗; *Her pathetic state made her look like a drenched dog*)

Nhưng giờ này khắc này nàng càng là phương hoa tuyệt đại, phong hoa muôn vẻ, sắc xanh tím bên môi hơi gọi lên, hai tròng mắt trong sáng kia ý vị trào phúng muii phần, nàng giờ này khắc này, cao cao tại thượng nhìn chăm chăm xem Trường Bình công chúa.

"Ngươi đang cười cái gì? Không được nhìn!"

Trường Bình công chúa tức muốn học máu chất vấn, bị đùa bỡn rõ ràng là Hàn Văn Tịch, nhưng vì cái gì nàng lại cảm giác được nhục nhã.

"Hàn Văn Tịch, không được nhìn! Ngươi nhắm mắt lại cho ta!"

"Hàn Văn Tịch, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi không cầu xin tha thứ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Bắc Cung đại nhân, mở cửa."

Trường Bình công chúa tức điên rồi, nàng muốn *thân thủ*(tự mình) đi vào thu thập cái tiện nữ nhân này.

"Cổng chùa không được nha, nằng dù sao cũng là người của Tần Vương phủ." Bắc Cung đại nhân vẫn là có điều kiêng kị, nếu không đã sớm tra tấn Hàn Văn Tịch.

"Nàng hiện tại là tù nhân! Ta mệnh lệnh ngươi lập tức mở cửa." Trường Bình công chúa thở phì phì, còn không quên ra lệnh ngục tốt một bên tiếp tục hắt nước.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn Trường Bình công chúa kêu gào giống như chó điên, trong mắt khinh miệt càng đậm thêm vài phần, làm Trường Bình công chúa kẻ bên càng thêm điên cuồng.

"Bắc Cung Hà Trạch, ngươi dám vi phạm mệnh lệnh của bản công chúa? Còn không mở cửa?"

Bắc Cung đại nhân mở cửa cũng không phải, không mở cửa cũng không phải, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu dù trời rất lạnh, cuối cùng, dưới sự cưỡng bức của Trường Bình công chúa, chỉ có thể mở cửa.

Mấy tên ngục tốt vọt đi vào trước, gắt gao áp trụ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch cũng không có phản kháng, chỉ cảm thấy buồn cười, bang nhân này còn sợ nằng sẽ làm gì Trường Bình công chúa hay sao?

Nằng đều đã lạnh đến mức không còn sức lực.

Trường Bình công chúa để chéo hai tay trước ngực, khí định thần nhàn đi tới, "Hàn Văn Tịch, ngươi lại nhìn xem nha, có bản lĩnh ngươi lại nhìn xem nha!"

Hàn Văn Tịch cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, giống như một người chết.

Phản ứng như vậy, Trường Bình công chúa vẫn là rất vừa lòng, nằng lấy tay nằng lên cầm của Hàn Văn Tịch, ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại trực diện trên mặt nằng phun ra một ngụm nước đá lạnh ngắt.

"Aaaa....." Trường Bình công chúa thét chói tai mà thối lui, dùng sức lau mặt, "Tiện nhân! Ngươi thật to gan."

"Bối phận của bốn Vương phi chính là so với ngươi cao hơn một bậc, ta chính là trường bối của ngươi. Trường Bình công chúa, ngươi vĩnh viễn không thay đổi được sự thật này." Hàn Văn Tịch nhìn qua, ngẫm khốc mỗi chấm chọc, không phải nằng không sợ chết, mà là nằng biết, cho dù cầu xin tha thứ, Trường Bình công chúa tới nay cũng sẽ không dễ dàng buông tha nằng.

Cầu xin tha thứ, bất quá chỉ thêm nhục nhã, theo ý của Trường Bình công chúa mà thôi.

Trường Bình công chúa đem khuôn mặt lau khô, trang dung cũng bị lem nhem, làm nằng trông giống như một con cạp mẹ.

"Trường bối phải không? Rất tốt, kia bản công chúa liền tự mình hầu hạ hầu hạ ngài!"

Nằng nói, tự mình khiêng lên một xô nước tới, từ trên đầu Hàn Văn Tịch trực tiếp đổ xuống, Hàn Văn Tịch thân mình co rụt lại, cảm giác lạnh băng lập tức từ đỉnh đầu lan tràn đến khắp người, nằng chỉ cảm thấy té bả nào đều bị đông cứng, trong óc trống rỗng.

Nhưng, ác mộng chỉ mới vừa mới bắt đầu. (可是,噩梦才刚刚开始 - But, the nightmare had just begun-)

Rất nhanh, Trường Bình công chúa lại nhấc tới một xô nước, giống nhau là từ đỉnh đầu của nằng mà đổ xuống, một thùng tiếp theo một thùng không có gián đoạn, thẳng đến đem toàn bộ nước đá đều dùng hết.

Hai tên ngục tốt áp trụ Hàn Văn Tịch, đôi tay đều bị đông cứng, huống chi là Hàn Văn Tịch đây?

Nhưng nằng cư nhiên vẫn còn đang nhìn xem Trường Bình công chúa, giống như một pho tượng được khắc bằng băng, không nhúc nhích lạnh lùng mà nhìn chăm chăm Trường Bình công chúa, tựa hồ có thể đem nội tâm của trường Bình Công chúa: hư-vĩnh-ác-tha tất cả đều xem thấu.

Ánh mắt này, không chỉ có dọa Trường Bình công chúa ngây người, cũng dọa tới ngục tốt, hai ngục tốt buông lỏng tay, Hàn Văn Tịch liền thẳng tắp ngã xuống, thân ảnh cứng đờ ngã trên mặt đất vang lên một tiếng động rất lớn.

Đã chết?

Bắc Cung Hà Trạch tìm như ngấm đập, vội vàng chạy qua thăm dò hơi thở, thấy còn có khí, tâm treo cao ở giữa không trung cuối cùng là thu trở về.

Trường Bình công chúa nhìn thân thể cứng đờ của Hàn Văn Tịch, không những không có khoái cảm báo thù, lại có loại sợ hãi nói không nên lời, rõ ràng biết nữ nhân này đã không thể làm gì được nữa, nhưng nằng cư nhiên vẫn còn sợ hãi.

Nằng cũng không dám lại xem mặt của Hàn Văn Tịch, tự ôm lấy mình, "Hừ, Hàn Văn Tịch, ngươi lại dám kiêu ngạo, bản công chúa không ngại nói cho ngươi biết, cho dù Thanh Vũ ca a tình lại, ngươi cũng đừng mơ tưởng ra khỏi Đại Lý Tự! Ngươi chết chắc rồi!"

Dứt lời, Trường Bình công chúa liền vội quay người rồi đi, nhưng ai biết, nằng quay người lại còn chưa đi được vài bước, dưới chân vừa trượt, cả thân mình ngã đập mặt xuống phía trước.

"A....." tiếng Trường Bình công chúa thét chói đình tai nhức óc.

Bắc Cung Hà Trạch cùng mấy tên người hầu vội vàng tiến lên, một đám sợ tới mức sắc mặt xanh mét.

Trường Bình công chúa ngồi lên, lập tức kêu to, "Eo của ta! Eo của ta! Đừng động đến..... Eo của ta đau quá a!"

"Công chúa, không phải là bị trật khớp chứ?" Bắc Cung Hà Trạch kinh thanh, nếu đúng là bị như vậy, sẽ rất khó khôi phục lại. Hơn nữa, sau này sẽ còn lại di chứng, từ nay về sau chi vận động mạnh hơn một chút, sự đau đớn rất dễ sẽ quay lại.

Trường Bình công chúa sợ hãi, eo lại đau, ngồi ở trên mặt đất băng lạnh, cũng không dám lộn xộn, phần nộ hướng Bắc Cung Hà Trạch rống to, "Nhanh truyền thái y!"

Trong lúc đang nói, đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa trên mặt, nằng cũng không nghĩ nhiều, vuốt tay cào lung tung, gãi gãi tựa hồ có như không dừng lại được.

"Công chúa đệ tiện hạ, nếu không thuộc hạ nằng người đi ra ngoài, thái y không tiện tới đây nha." Bắc Cung Hà Trạch cũng đang muốn khóc, nếu để thái y tuyên đến nơi đây, còn không phải tự khai ra bọn họ động tư hình?

Trường Bình công chúa eo đau vô cùng, ngồi ở trên mặt đất băng băng, một cử động nhỏ cũng không dám, nước đá đều tắm ướt quần nằng, cảm giác lạnh lẽo lan tràn đến toàn thân, nằng không chỉ muốn kêu đau, càng muốn kêu lạnh, nhưng nước đá này là chính nằng tạo thành nha! Nằng kêu như thế nào đây?

"Vậy chạy nhanh nằng ta đi ra ngoài a, thất thân làm gì? Nuôi các người để làm gì, các người là thùng cơm sao?"

Trường Bình công chúa một bên cào vi ngứa, một bên rống to, lửa giận chỉ có thể hướng về phía Bắc Cung Hà Trạch phát ra, Bắc Cung Hà Trạch mặt xám mây tro, vội vàng gọi ngục tốt đi lấy cang, cẩn thận đem Trường Bình công chúa nằng đi ra ngoài.

Trước khi đi, Trường Bình công chúa quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng chỉ thấy Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích nằm rạp trên mặt đất, cặp mắt phượng lạnh băng kia lại vẫn đang nhìn xem nằng!

Thiên a!

Trường Bình công chúa vội vàng quay đầu, có chút hối hận không dám nhìn lại, nằng không nên đi tới.

Bên mới Hàn Văn Tịch lúc mới gọi lên một đường cong, lạnh lùng cười, cười này, phong hoa tuyệt đại, cười này, nghiêng nước nghiêng thành.

Trường Bình công chúa, ngươi liền chờ bị hủy dung đi!

Nháy mắt lúc nằng vừa ngã xuống, lập tức hạ độc được ngay dưới chân Trường Bình công chúa, cho nên Trường Bình công chúa mới dễ dàng trượt chân như vậy. Trượt chân là việc nhỏ, mấu chốt là độc được kia là một loại *độc hắc lão* (毒癩: *độc nấm biểu bì/độc hắc lão/toxic ringworm*) sẽ mọc trên chân cùng mặt của Trường Bình công chúa, một loại bệnh cùng loại với bệnh vẩy nến, so với u ác tính trên mặt nằng trước kia còn ghê tởm hơn nhiều.

Xác định người đầu đi rồi, Hàn Văn Tịch rút cuộc nhịn không được, cả người run rẩy kịch liệt, ngay cả hai hàm răng đều đang lập cập đánh nhau.

Mũi của nằng ề ảm, lạnh tới nỗi muốn khóc, nhưng không còn sức lực để khóc.

Nước đá đầy đất đã kết thành một tầng băng mỏng, thậm chí trên người nằng có vài chỗ đều kết băng, nhiệt độ cơ thể của nằng là thấp tới mức nào nha?

Hàn Văn Tịch muốn bỏ chạy nhưng sức lực đều không có, cho dù bỏ chạy được cũng vô dụng, bởi vì toàn bộ trong phòng giam tất cả đều là băng ướt, còn lạnh xuống như vậy, các chức năng trong cơ thể nằng đều sẽ trở nên càng ngày càng chậm xuống.

Giờ này khắc này, nằng chỉ ước gì có bác sỹ nào đó quanh mình khuấy động mấy cây ngón châm, nằng là bác sỹ, lại không phải là bác sỹ bình thường, trên người nằng chỉ có độc được cùng thuốc giải.

Roi vào đường cùng, Hàn Văn Tịch chỉ có thể từ trong hệ thống giải độc lấy ra một viên độc được. Đó là loại *độc khô nhiệt* (燥热之毒: *độc sinh ra nhiệt: heat producing toxin*), có thể khuấy động thân mình, làm tăng nhiệt độ cơ thể. Tuy rằng thứ này rất tổn hại đến thân thể, nhưng bây giờ Hàn Văn Tịch cũng chỉ có biện pháp này.

Sau khi uống thuốc một lúc, nằng như mất hết sức lực nằm ườn trên mặt đất.

Độc tính rất nhanh liền phát tác, nhiệt độ trong cơ thể phát ra chống lại rét lạnh bên ngoài xâm nhập vào, bên trong một lạnh một nóng xung đột nhau, Hàn Văn Tịch lâm vào trạng thái lơ mơ.

Tựa hồ có người tội dơ dẹp bằng tích tụ đã lâu bên trong nhà giam, lại tựa hồ có người dò xét hơi thở của nàng rồi kiểm tra qua mạch tượng. Hàn Văn Tịch trong mơ mơ màng màng nhận thấy được, nhưng không tài nào mở mắt ra.

Đến lúc Hàn Văn Tịch tỉnh táo lại, đã là buổi đêm ngày hôm sau. Độc khó nhiệt không cần giải được, đều bị hàn khí xua tan. Mặc dù hiện giờ nàng đã qua khỏi nguy hiểm đến sinh mạng, nhưng vẫn như cũ lạnh đến run bản bật. Rất muốn lại uống thêm một viên độc được, nhưng nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, viên thứ hai tuyệt đối sẽ muốn mạng của nàng.

Nhìn xung quanh một vòng, Hàn Văn Tịch phát hiện trong phòng giam dầu vệt đêm qua bị dọn dẹp đến không còn một mảnh, giường sưởi có đốt lửa, một bên còn có đồ ăn đang phóng nhiệt, quần áo sạch sẽ.

Đây là..... có ý tứ gì?

Hàn Văn Tịch đang tự hỏi, lại thấy Cổ Bắc Nguyệt mang theo đồ vật xuất hiện ở cửa nhà giam.

Thì ra là thế à!

Bác Cung đại nhân sợ bị Cổ Bắc Nguyệt nhìn thấy chứng cứ động tư hình, cho nên xoa sạch mọi dấu vết, nhìn bề ngoài mọi việc đều rất tốt.

Ngục tốt dẫn đường vừa đi, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng vẫy tay với Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, nhanh nhanh qua đây."

Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, mở nắp chung canh ra, thật cẩn thận đổ canh vào trong chén, cách qua song sắt đưa tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương hãy nhanh uống khi còn nóng, hạ quan tự mình nấu, nơi này rất âm lạnh, nước thuốc này có thể xua tan âm hàn."

Cổ Bắc Nguyệt là người thật sạch sẽ, bạch y thánh khiết, khí chất thanh thuần, cùng nhà giam âm lạnh tối tăm này không hợp nhau. Chính là khi nhìn đến hắn, Hàn Văn Tịch lại có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Hàn Văn Tịch đi tới, nhìn thanh thuần trên mặt Cổ Bắc Nguyệt kia là quan tâm chân thành cùng thương hại, lại nhìn nhìn bát canh tỏa ra hơi nóng, trong lòng nàng nổi lên đau xót, vô có khó chịu. Mọi chuyện đêm qua hết thảy đều qua đi, giờ lại nhìn không được cảm thấy thật ỳ khuất.

Phải chăng một khi có người quan tâm, tâm cho dù kiên cường đến đâu cũng đều sẽ trở nên yếu ớt?

Nơi này âm lạnh? Nơi này không chỉ là âm lạnh, nơi này đủ lạnh để làm người mất mạng! Xua đuổi âm hàn? Một chén canh nóng, sao có thể chống lại được một thùng rồi một thùng nước đá đổ xuống vào đầu đêm qua? Nhưng mà, nam tử không có giao tình này, một câu như thế cũng đủ khiến cho Hàn Văn Tịch âm áp.

Từ nhỏ đến lớn, đều chưa từng có người quan tâm đến nàng một câu, càng đừng nói tự mình vì nàng nấu một chén canh nóng đuổi hàn âm thân.

-o-o-o-o-o-

() Đòi dòng về độc hắc lao: 毒癰: độc nầm biểu bì/độc hắc lao/ toxic ringworm: Đây là một loại vaccin gây ra trong cơ thể, cũng chính là nắm tay, nắm chân, nắm bẹn, nắm móng hoặc nắm đầu phát sinh trước, sau đó những bệnh này lại truyền nhiễm đến vùng da khác. (Là độc giống như độc vậy nên nhưng không phải là vậy nên)*

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Âm áp, dựa hết vào người

Cổ Bắc Nguyệt tươi cười như tháng tư xuân phong ấm áp, mắt Hàn Văn Tịch đột nhiên cảm thấy hắn đặc biệt đẹp, đặc biệt là thời điểm hắn cười lộ lên càng mê người, hắn giống cái đại ca ca nhà bên, thân thiết ấm áp.

"Cổ thái y, có tâm."

Hàn Văn Tịch tiếp nhận canh nóng đưa tới, uống một hơi không ngừng, nước thuốc này thật là có công hiệu, rất nhanh thân thể của nàng dần dần ấm lên.

Cổ Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng ăn ngấu ngiên của Hàn Văn Tịch, nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, ít nhiều cũng đoán được đêm qua bị động tư hình. Hắn không hỏi nhiều, đáy mắt hiện lên một nét thương hại, khe khẽ thở dài.

Thời gian thăm hỏi có hạn, không chờ được Hàn Văn Tịch uống xong, Cổ Bắc Nguyệt liền thấp giọng nói, "Vương Phi nương nương, hạ quan đêm qua tự mình đi Tần Vương phủ, không gặp được Nghi thái phi, nhưng đã để Mộ Dung tiểu thư đi báo với Nghi thái phi. Ta nghĩ người rất nhanh sẽ được báo lãnh ra ngoài. Hạ quan sẽ an bài người thường xuyên qua đây thăm hỏi, kể từ đó....."

Nói tới đây, Cổ Bắc Nguyệt đem thanh âm ép tới càng thấp, "Kể từ đó, bọn họ cũng không dám động tư hình."

Hàn Văn Tịch nhìn Cổ Bắc Nguyệt, không đầu không đuôi liên liên hỏi câu, "Vi sao?"

Người nam nhân này, vì cái gì lại tận tâm tận lực như thế, chuyện này kỳ thật hẳn hoàn toàn có thể đặt mình ở ngoài, hắn có biết hay không nếu hắn lẫn lộn dính vào, hắn sẽ bị hiềm nghi hợp mưu cùng tội phạm.

Cổ Bắc Nguyệt khó hiểu, "Cái gì vì sao?"

"Vi sao lại giúp ta như thế, ta cùng người lại không thân." Hàn Văn Tịch nhân nhậ nói.

Ai ngờ, Cổ Bắc Nguyệt lại phi thường nghiêm túc, "Vương Phi nương nương, y giả cứu người, không ngừng với y thuật. Mạng của thiếu tướng quân đang được nắm giữ trong tay người....."

Cổ Bắc Nguyệt nói, ngữ khí ôn nhu không ít, tiếp tục nhân nhậ nói, "Huống chi, Vương Phi nương nương đây cũng là một cái mạng người."

Hàn Văn Tịch trong lòng nao nao, trong lòng tán thưởng, có chút tự thấy mình kém cỏi không bằng.

Mộ Dung Uyển Như sẽ không đi thông báo với Nghi thái phi chứ? Hàn Văn Tịch không muốn làm Cổ Bắc Nguyệt mất đi sự tin tưởng, nên không giải thích nhiều, nàng nhân nhậ hỏi, "Tình hình bên phủ tướng quân như thế nào rồi?"

"Tối hôm qua, Trường Bình công chúa thỉnh mấy cái thân y qua, đều không làm nên chuyện gì. Sáng nay Mục đại tướng quân lại đem hạ quan thỉnh đến, nhưng thiếu tướng quân vẫn là bộ dáng ấy, hạ quan đã khuyên qua Mục đại tướng quân, đáng tiếc....."

"Tình hình thiếu tướng quân như thế nào rồi?" Hàn Văn Tịch quan tâm nhất chính là chuyện này.

"Vẫn là bộ dáng như lúc trước, chỉ sơ..... Vạn nhất độc tính vĩnh viễn không hiện ra, Vương Phi nương nương người chẳng phải....."

Cổ Bắc Nguyệt chưa nói hết, nhưng Hàn Văn Tịch biết hắn lo lắng cái gì, vạn nhất độc tính của Mục Thanh Võ vĩnh viễn không hiện ra tới, đến lúc đó ngay cả Long Phi Dạ cũng chưa chắc có thể rửa sạch tội danh cho nàng.

Trầm mặc một lát, Hàn Văn Tịch chất vấn hỏi, "Cổ thái y, ngay cả người cũng không tin ta, phải không?"

Không phải Cổ Bắc Nguyệt không tin nàng, mà là *không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất(*)*.

()不怕一万，只怕万一 (Bipà yī wàn jiù pà wàn yī): Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Nghĩa là không phải là lo không vượt qua được mà chỉ sợ là xui xẻo / Không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. (Better be safe than sorry/Safety or certainty in the first place is better than regret for a venture going wrong/It's always wise to play safe/One cannot afford a single mishap. What if you run a risk?...)*

"Đã một ngày qua đi, trong vòng hai ngày tới, độc tính của thiếu tướng quân nhất định sẽ hiển hiện ra, chỉ cần giải độc hẳn liền sẽ tỉnh! Người giúp ta trông hắn, độc tính một khi hiện ra liền nói cho ta biết."

Hàn Văn Tịch ánh mắt sáng quắc lộ ra ánh sáng kiên định, nàng bắt lấy tay của Cổ Bắc Nguyệt, nghiêm túc nói, "Ta sẽ không lấy tính mạng của chính mình ra nói giỡn, hiện tại chỉ có người mới có thể giúp ta!"

Cổ Bắc Nguyệt vô tình cúi đầu nhìn lại, có chút ngoài ý muốn, nhưng khi nhìn thấy tia sáng trong ánh mắt của Hàn Văn Tịch, hắn khẽ cười, bèn tay to ầm áp đặt lên bàn tay nhỏ lành bạch của Hàn Văn Tịch, cũng rất tích cực, "Được, ta nhất định sẽ tận lực."

Hàn Văn Tịch đại hi, nếu đổi thành người khác, nàng cũng không yên tâm được, lúc này nàng mới buông tay ra, cứ tự nhiên như vậy, không có ngại ngần gì.

"Nhớ kỹ, thường xuyên kiểm tra, một khi độc tính biểu hiện ra, liền lấy máu của hắn đưa cho ta."

"Lấy máu?" Cổ Bắc Nguyệt không rõ ràng lắm.

Hàn Văn Tịch lấy ra một cây kim châm nói, "Đây, hãy cầm cây châm này, dùng nó để lấy máu, trên rốn gần chỗ vết dao kia."

"Lấy máu nghiệm độc" Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên hiểu, chỉ là trong phòng giam không có bất luận công cụ gì, cũng không có các dụng vật khác, Hàn Văn Tịch như thế nào có thể nghiệm ra tới?

Nhận thấy Cổ Bắc nguyệt đang chờ, Hàn Văn Tịch nhân nhạ cười, "Cổ thái y, chỉ còn lại hai ngày, nếu như ta vô tội được phóng thích, sẽ nói cho ngươi biết mọi thứ."

Không nghĩ rơi đến trong hoàn cảnh này, Hàn Văn Tịch vẫn còn cười được, Cổ Bắc Nguyệt trong lòng bội phục, hần cũng cười, đưa đầu ngón út ra.

Hàn Văn Tịch sững sờ, *gia hỏa này cũng chơi ngoéo tay sao?*

"Ta thật sự rất hiểu ki." Cổ Bắc Nguyệt khẽ cười, cực kỳ đẹp.

Hàn Văn Tịch vươn đầu ngón út ra giữ chặt ngón của hần, "Tốt, một lời đã định!"

Cổ Bắc Nguyệt nhìn Hàn Văn Tịch, chỉ cảm thấy nàng chính là một điều bí ẩn, nữ nhân này tuy rằng y thuật không có sự lợi hại như của Hàn lão gia, nhưng trên phương diện giải độc tựa hồ còn tốt hơn phụ thân nàng nhiều. Chuyện này, cũng không biết người Hàn gia có biết hay không? thời điểm sáng nay lúc hần rời đi, nghe hạ nhân nói Trưởng Bình công chúa cùng Mục đại tiểu thư đi Hàn gia thỉnh Hàn gia gia chủ rồi nủi.

Ngày đó, khi Cổ Bắc Nguyệt chạy về phủ Mục tướng quân, Trưởng Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đã mời được Hàn gia gia chủ tới, phụ thân của Hàn Văn Tịch, thân y *Hàn Tông An* (韩从安).

Lúc Cổ Bắc nguyệt vào nhà, Hàn Tông An đang bắt mạch cho Mục Thanh Võ, vừa thấy hần tiến vào, Hàn Tông An liền đứng lên, chấp tay thi lễ, "Cổ thái y."

Tuy rằng ở trước mặt Hàn Tông An, Cổ Bắc Nguyệt là văn bối, nhưng vì thân phận của Cổ Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, Hàn Tông An chỉ là một thường dân nên vẫn phải hành lễ.

Hàn Tông An y thuật tinh thông, ở *học viện y Vân Khổng Đại Lục* (云空大陆 - Cloud Realm Continent medical academy) học qua y được, sau đó trở thành quản lý học viện vào năm trước, vị trí thủ tịch ngự y vốn nên là của hần. Đáng tiếc, nhiều năm qua hần không thể trị hết quái bệnh của Thái tử. Cuối cùng, ngay cả Thái Y Viện đều vào không được, trở thành quản lý của học viện y không được hoàng tộc yêu thích nhất trong lịch sử.

Mà Cổ Bắc Nguyệt từ nhỏ cha mẹ đều mất, được gia gia nuôi dưỡng. Cổ gia gia lại là thủ tịch ngự y tiền nhiệm, đồng thời cũng là một trong những người quản lý học viện y Vân Khổng Đại Lục. Cổ Bắc Nguyệt từ nhỏ có thiên phú bẩm sinh, hơn nữa được gia gia dốc lòng dạy dỗ, cũng rất xứng đáng gánh chức thủ tịch ngự y.

"Hần bá bá khách khí." Cổ Bắc Nguyệt chấp tay trả lễ, quân tử khiêm tốn, không siểm nịnh không kiêu ngạo, ôn tồn lễ độ.

Hàn Tông An cũng không khách khí, ngồi xuống, hỏi: "Ngươi tới rất đúng lúc, cùng ta nói tình hình cụ thể đi."

"Trước hết không bằng Hàn bá bá nói cái nhìn của ngươi, để tránh nghe ta nói xong, ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi." Nhìn Cổ Bắc Nguyệt như nhẹ nhàng khiêm tốn, nhưng lời nói luôn có hiệu quả *bốn lạng đẩy ngàn cân*(**)*.

() 四两拨千斤: Bốn lạng đẩy ngàn cân: có thể hiểu giống kiểu lấy nhu chế cương - Khi dùng nhu thì ta tận dụng lực của đối phương để làm cho đối phương mất sức hoặc làm cho đối phương mất sức nhiều trong khi mình mất sức ít mà dẫn đến thành công. (400 grams weighs more heavy than thousands kilograms - This means if some one use 100% of strength to push the wall or something heavy away but another person use only half amount of strength to push away/a small investment leading to immense profits.)*

Hần vừa nói như thế, Hàn Tông An cũng không cần cưỡng cầu, vượt râu nghiêm túc nói, "Ta có nghe tình huống đại khái từ Mục đại tướng quân, có điều trùng phải độc kia, ta nghĩ nên chờ thảo luận."

Cổ Bắc Nguyệt cũng không phát biểu ý kiến, nhân nhạ hỏi, "Thảo luận như thế nào?"

Đáy mắt Hàn Tông An hiện lên một mặt hồ nghi, dò hỏi, "Nghe nói..... trùng độc này là do Văn Tịch chẩn ra?"

Thật ra trước khi Trưởng Tĩnh công chúa đi thỉnh hần tới, thái hậu nương nương đã phái người tới hỏi chào hỏi qua hần. Tuy rằng bọn họ không nói muốn hần làm gì, nhưng trong lòng hần hiểu rõ hết thảy.

Mặc dù Hàn Văn Tịch đã bị bỏ tù, chỉ cần Mục Thanh Võ hôn mê một ngày, thì Hàn Văn Tịch một ngày không rửa sạch được hiềm nghi, phải ở trong phòng giam thêm một ngày, đây chính là điều mà thái hậu muốn nhìn đến.

Hơn nữa, Mục Thanh Võ tay cầm binh quyền, lại thân thiết với Nhị hoàng tử, hoàn toàn đứng về phía Nhị hoàng tử bên kia, mà Nhị hoàng tử lại là đối thủ mạnh nhất của Thái tử.

Nếu Mục Thanh Võ hôn mê bất tỉnh, thậm chí bỏ mình, vui mừng nhất không ai khác chính là bè phái của Thái tử.

Mặc dù sự tình liên quan đến tính mạng của nữ nhi thân sinh, nhưng vì bảo vệ địa vị của Hàn gia, vì muốn lập công với thái hậu cùng Thái tử, Hàn Tông An không ngại thuận nước đẩy thuyền một phen giúp thái hậu nương nương vu oan Hàn Văn Tịch.

Hần xem mạch thật lâu, nhưng vẫn không tìm ra được bệnh tình gì, cũng không tìm thấy dấu hiệu trúng độc, bất quá, nếu Hàn Văn Tịch đã trị liệu qua, mặc kệ Mục Thanh Võ vì sao lại chết, rốt cuộc năng đều phải phụ trách!

"Vậy Hàn bá bá nghĩ như thế nào?" Cổ Bắc Nguyệt hỏi lại, không có thái độ gì.

Làm việc bên cạnh hoàng đế, trong triều đình trong hậu cung tất cả quan hệ lại đều ở trong lòng hần, hần biết nếu hần càng có liên quan đến Hàn Văn Tịch thì chính hần cũng sẽ càng bất lợi.

Hàn Tông An chỉ là một con cáo già, cũng không nói những gì hần nghĩ, chỉ có trách mắng, "Aiz, nha đầu này từ nhỏ không học vẫn không có kỹ năng, năng hiểu cái gì nha! Nghe nói miệng vết thương kia là do năng động dao giải độc?"

Hàn Tông An kiểm tra qua miệng vết thương, đã khép lại rất tốt, không phải người bình thường có thể xử lý được, nếu không phải Trưởng Bình công chúa nói trước, hần dù thế nào cũng không tin đây là từ tay của Hàn Văn Tịch xuất ra. *Năng như thế nào mà làm được? Năng là phế vật ngay cả được liệu đều không phân biệt được rõ ràng a!*

"Hần bá bá nếu đã xem xét qua miệng vết thương, hần là biết bệnh tình của thiếu tướng quân cùng miệng vết thương kia không có liên quan với nhau chứ?" Cổ Bắc Nguyệt hỏi ngược lại.

Hàn Tông An vượt râu chân chó một lát, nhân nhạ nói, "Này..... cũng chưa chắc được. Hiện tại không có cách gì xác định được bệnh."

Khoảnh khắc này, ánh mắt ôn hòa của Cổ Bắc Nguyệt hiện lên một mặt cảnh giới.

Vết dao kia trên người Mục Thanh Võ chính là điểm mấu chốt, đó là do Hàn Văn Tịch xử lý, nếu có thể chứng minh vết dao cùng với bệnh tình hiện tại không liên quan, Hàn Văn Tịch lập tức vô tội.

Nhưng bởi vì vết dao này mang đến rất nhiều phiền toái, cũng có thể sẽ là vết dao trí mạng, Hàn Văn Tịch chỉ có thể ở lại nhà giam.

Hàn Tông An không hổ là phụ thân thân sinh của Hàn Văn Tịch, ngay cả nhục điểm trí mạng của Hàn Văn Tịch cũng không bỏ qua.

"Nếu Hàn bá bá đã nói như thế, Tần Vương phi rốt cuộc có hay không có tội, phải đợi....." Cổ Bắc Nguyệt giọng điệu ám áp nhẹ nhàng, nhưng lời này lại như một cây châm lấy máu muốn vạch trần sắc mặt thật sự của Hàn Tông An.

Cổ Bắc Nguyệt kiểm tra miệng vết thương của Mục Thanh Võ, rồi xem mạch, sau khi xác định Hàn Tông An không có động tay động chân gì, mới nghiêm túc nói, "Mục tướng quân, có vẻ như y thuật của Hàn thân y không những không chữa được cho Thái tử, ngay cả thiếu tướng quân cũng không thể chữa trị được. May mắn, tình huống của thiếu tướng quân ta còn có nắm chắc, trong vòng hai ngày này, thiếu tướng quân sẽ hồi tỉnh, ta sẽ luôn trông chừng ở đây!"

Mục đại tướng quân đang trầm mặc hồi lâu vừa nghe lời này, thỉnh linh vung nắm tay lên rống to, "Đi ra ngoài! Các ngươi hết thấy cút đi ra ngoài cho ta, đều là phế vật!"

Đại tướng quân tỉnh tỉnh bạo phát đều đã có tiếng ở trong triều, từng có quan văn bị hần đánh cho tàn phế!

Hàn Tông An sợ chết, vội vàng chạy ra ngoài. Tuy nhiên, Cổ Bắc Nguyệt lại đứng lên, trực diện với Mục đại tướng quân, hần đưa ra một trang thư, giấy trắng mực đen, chính là giấy sinh tử!

"Mục đại tướng quân, ta lấy tính mạng của ta đảm bảo, thiếu tướng quân sẽ tỉnh lại trong vòng hai ngày này, ta có thể cứu hần. Nếu như không như vậy, một mạng đổi một mạng!" Cổ Bắc Nguyệt hiền lành yếu đuối, nhưng những lời nói ra rất rõ ràng, không sợ sinh tử.

Mục đại tướng quân nắm tay cứng đờ ở giữa không trung, rất lâu sau đó, cuối cùng là rơi xuống, cắn răng nói, "Được, bản tướng quân lại cho ngươi thêm một cơ hội!"

Lúc này, Hàn Tông An đã trốn ra xa, hần đang cân nhắc lời nói kia của Cổ Bắc Nguyệt là có ý tứ gì, hần ta hoài nghi cái gì sao? Có Cổ Bắc Nguyệt ở đây, phải xuống tay với Mục Thanh Võ sẽ rất khó khăn, vạn nhất Mục Thanh Võ thật sự tỉnh, mọi sự cũng coi như xong.

Hàn Tông An vừa cân nhắc, vừa ra khỏi biệt viện, lúc này, Trưởng Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt trực diện đi tới.

Buổi sáng nhìn thấy Trưởng Bình công chúa còn êm đẹp, hiện tại vì sao phải mang khăn che mặt?

"Công chúa diện hạ, người đây là....." Hàn Tông An hồ nghi hỏi.

"Không có việc gì, người y vào lại ra đây, Thanh Võ ca ca thế nào rồi?" Trưởng Bình công chúa vội vàng hỏi. Tối hôm qua nàng đi đến nhà giam, cũng không biết nhiễm phải đồ vật bẩn thỉu gì đó, sáng sớm trên chân và trên mặt đều vẫn luôn ngứa. Mới vừa rồi, còn nổi lên những đốm hồng trên da, nhìn giống như bị chứng phát ban.

Mặt là nắng quý giá nhất, trốn tìm thái y lấy thuốc. Thái y nói là bị phát ban, một hai ngày sẽ biến mất, nàng mới yên tâm, uống thuốc xong liền vội vã chạy tới đây.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cho người cơ hội chạy trốn

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

"Ai nha....." Hàn Tông An lắc lắc đầu, "Thiếu tướng quân bệnh tình xác thật rất phức tạp, chỉ có thể chờ thêm mấy ngày, xem tình huống mới nói tiếp."

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền nổi giận, "Hàn Tông An, có chuyện gì với người a! Người vì sao lại vô dụng như thế! Người không thể điều trị cho Thái tử ca ca, Thanh Vô ca ca người cũng cứu không nổi, vậy người tính là cái thần y gì? Người lang băm này, ta sẽ nói lại cho hoàng nãi nãi!"

Cái công chúa ngu xuẩn này một lòng muốn cứu Mục Thanh Vô, cũng một lòng muốn hại Hàn Vân Tịch, lại không biết chính mình là quân cờ trong tay thái hậu.

Hàn Tông An ngăn chặn lửa giận ở đáy lòng, kiên nhẫn khuyên nhủ, "Trường Bình công chúa bớt giận, ngay cả Cổ thái y cũng nhìn không ra bệnh, aiz..... Cũng không biết phải chờ Cổ thái y tới lúc nào? Vạn nhất thời gian càng kéo dài, vạn nhất....."

Lời này của Hàn Tông An trực tiếp đem mục tiêu chỉ hướng về phía Cổ Bắc Nguyệt, còn chưa nói xong về sau, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều dâng lên sợ hãi.

Mục Lưu Nguyệt so với Trường Bình công chúa thông minh hơn nhiều, lập tức hiểu hết, vội vàng nói, "Công chúa, ngày đó Cổ thái y và Hàn Vân Tịch cùng thi nhau cứu, Hàn Vân Tịch có tội, cổ thái y cũng có tội nha! Cha còn để hân độc chiếm chăm sóc đại ca!"

"Đúng rồi! Cổ thái y cũng là đồng phạm!" Trường Bình công chúa bừng tỉnh nhận ra, một khi kích động suốt nửa làm đau eo, phải biết rằng thương thế của nàng còn chưa có khỏi đâu.

Nàng xoa xoa eo, lúc này mới nói, "Ta đây liền đi Đại Lý Tự tố giác hân!"

Hàn Tông An gật gật đầu, "Công chúa đừng hạ, tại hạ trở về tìm về vị quân lý trong học viện Y cùng nhau bàn bạc, ngày mai bọn họ sẽ đến nhìn qua một cái?"

Người của học viện Y, cũng không phải là người thường.

Học viện Y Vân Không Đại Lục là nơi nhiều y giả hướng tới, hội tụ tinh anh y học của toàn bộ đại lục, đặc biệt là những vị quân lý hơn trăm tuổi đó, quả thực là giới quyền uy trong y học của Vân Không Đại Lục nha!

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều là đại hù, "Tốt tốt tốt! Chúng ta đây chờ tin tốt của người!"

"Ca ca nhất định được cứu rồi! Đến lúc đó sẽ làm cho cha đuổi Cổ thái y đi!"

"Thật tốt quá, Lưu Nguyệt, đi, chúng ta đi Đại Lý Tự làm đại sự!"

Trường Bình công chúa tâm tình rất tốt, khẳng định chắc chắn rằng Thanh Vô ca ca của nàng sẽ không có việc gì, Mục Lưu Nguyệt giống con trùng theo đuổi vội vàng đuổi kịp. Hai người cũng không nghĩ đến, quân lý học viện Y tuy là lợi hại, chung quy cũng không phải là thần tiên, như bệnh của Thái tử đã hội chuẩn qua không quá vài lần, nhưng đến nay vẫn không hề có chuyển biến gì.

Nhìn bóng dáng của nàng đi xa, bên nội Hàn Tông An gọi lên một mặt lạnh lẽo, thiên hạ không có thuốc nào cứu được nhiều bệnh đi, bệnh của Thái tử hân đã ăn qua một mồi, hân mới sẽ không lại dất thêm cái này vào đâu.

Chỉ cần đuổi Cổ Bắc Nguyệt đi khỏi, tùy tiện tìm vị thái y nào đó qua đây, muốn Mục Thanh Vô hôn mê bất tỉnh, muốn Mục Thanh Vô chết còn không phải dễ dàng sao?

Kẻ từ đó, cũng không cần hân phải tự mình tiếp tay làm việc xấu.

Hàn Vân Tịch a Hàn Vân Tịch, người hại chết nương người, lại làm Hân gia xấu hổ trước mặt thái hậu cùng Tần Vương phủ, lần này người cũng nên vì Hân gia làm cái gì đó.

Làm sao Hàn Vân Tịch đang ở trong ngục biết được tình cảnh của mình có bao nhiêu hung hiểm?

Bởi vì Cổ Bắc nguyệt thường xuyên phái người tới thăm tù, Bắc Cung đại nhân đêm qua lại bị dọa, nên không dám lại dùng tra tấn đối với nàng.

Nhưng không nghĩ rằng, buổi chiều, lại có người tới ngoài ý muốn.

Lúc này, Hàn Vân Tịch đang nằm ở trên giường đất, đang bóp ngón tay tỉnh thời gian, tối nay hoặc là ngày mai, độc trong cơ thể Mục Thanh Vô nhất định sẽ hiển hiện ra. Chỉ cần Cổ Bắc Nguyệt có thể đúng lúc đem máu lấy được qua đây, nàng liền tỉnh trên tay không có được, cũng có thể lấy ra phương thuốc tạm thời bảo trụ tính mạng của Mục Thanh Vô.

Chờ a chờ a, Cổ Bắc Nguyệt khi nào mới có thể tới đây?

Lúc này, một *lao đầu* (*cai ngục*) đã đi tới, cũng không biết cùng ngục tốt gác ở cửa nói cái gì, mấy tên ngục tốt đều lui xuống.

Hàn Vân Tịch nường mày nhìn thoáng qua, không để ý tới, ai ngờ, lao đầu kia thể nhưng lại đi đến mở khóa cửa.

Dù nói thế nào thì Hàn Vân Tịch vẫn là một tội phạm quan trọng, một tên cai ngục nhỏ nhỏ cư nhiên có thể vào đây?

Chỉ thấy lao đầu kia tầm 50 tuổi, bộ mặt hiền lành, hân hoảng loạn mà nhìn nhìn xung quanh, xác định không có ai qua đây, mới vội vàng hướng Hàn Vân Tịch đi tới.

Hàn Vân Tịch dè phòng nhìn hân một cái, không nói chuyện.

Bất ngờ, lao đầu vừa đi đến gần, đột nhiên "*Phi phi*" một tiếng quý xuống, "Tiểu ân nhân! Tiểu ân nhân! Lão hù cuối cùng đã tìm thấy người a! Lão hù còn tưởng rằng cả đời này cũng không tìm thấy người."

Ách.....

Hàn Vân Tịch hoàn toàn nhớ rõ kỷ ức của nguyên chủ lúc trước. Nguyên chủ ngay cái đại môn cũng không hề ra khỏi cổng mà chỉ quanh quẩn quanh sân của mình. Mỗi ngày bị khi dễ là phế tài xấu nữ, chưa làm qua việc *thương thiên hại lý* (*), cũng chưa từng qua làm chuyện tốt gì nha.

(*)*伤天害理 (shāng tiān hài lǐ) - thương thiên hại lý: (làm việc) tàn nhẫn; nhẫn tâm; không có tính người. (do things offensive to god and reason; do things that are against reason and nature; ruthless and devoid of human feelings) -----*

"Lão nhân gia, có sự tình gì người cớ nói đi." Hàn Vân Tịch xuống giường nâng người dậy, cai ngục kích động không chịu nổi bắt đầu nói, "Tiểu ân nhân, người nhất định không biết ta là ai, nhưng ta lại biết người là ai, người là nhi nữ của Thiên Tâm phu nhân đúng không, người đã gả cho Tần Vương, hiện tại chính là Tần Vương phi."

Thiên Tâm phu nhân.....

Tuy rằng Hàn Vân Tịch chỉ là kẻ thừa thân thế cùng kỷ ức của nguyên chủ, cũng không phải là bản thân nguyên chủ, nhưng đối với cái tên này ở tầng sâu trong đáy lòng nàng trước sau có một mặt cảm giác ám áp không nói nên lời.

Thiên Tâm phu nhân, là mẫu thân nàng, một người y thuật cao siêu, một y giả nữ nhân nhân tâm chân chính, chỉ vì khi sinh hạ nàng, khó sinh mà chết.

"Tiểu ân nhân, mẫu thân người chính là ân nhân cứu mạng cả nhà chúng ta, *tháng chạp (tháng 12 âm lịch)* năm *Ấy để tây giao (phía tây)* thôn Lạc Hà ôn dịch hoành hành, cả nhà ta đều nhiễm bệnh, là mẫu thân người y thuật tốt đã cứu cả nhà chúng ta, nếu không..... Nếu không chúng ta đang sống sở sò cũng bị thiếu chết rồi a!"

Lao đầu nói nói, lại quý xuống, nước nở nói, "Sao người tốt đều đoán mệnh a, lão hù còn chưa kịp tới báo ân, Thiên Tâm phu nhân đã đi rồi....."

Lao đầu tựa hồ là rất thương tâm, lệ rơi đầy mặt.

"Lão nhân gia, y giả tể thế, đó là chức trách của mẫu thân ta, người không cần nhớ trong lòng, hảo hảo sống sót, đó là báo đáp tốt nhất đối với nương ta."

Hàn Vân Tịch khuyên, muốn đỡ lao đầu đứng dậy, ai ngờ lao đầu lại không dậy nổi, "Tiểu ân nhân, lão hù hôm nay chính là tới báo ân, tiểu ân nhân, lão hù không thể trơ mắt nhìn người chết ở trong phòng giam a!"

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch kinh ngạc, "Chết ở chỗ này?"

Lao đầu khăn trương quay đầu lại nhìn thoáng qua, xác định không có ai lại đây, lúc này mới kéo chặt tay Hàn Văn Tịch, thấp giọng nói, "Tiểu ân nhân, thời điểm ngươi tiến vào ta đã sớm muốn tới thăm ngươi, nhưng đến tới hôm qua mới tới phiên ta trực ban, ta trộm nghe được Bắc Cung đại nhân bọn họ nói chuyện, người phía trên muốn mệnh của ngươi a!"

"Ta biết." Hàn Văn Tịch không dấu vết tránh thoát nắm tay của lao đầu, nhàn nhạt cười, nhiều người phía trên đều muốn mệnh nàng đi.

Nhưng mà, lao đầu lại phi thường khản trương, "Tiểu ân nhân, là thái hậu nương nương muốn mệnh ngươi đây, bọn họ muốn giết Mục thiếu tướng quân, trị ngươi từ tội."

Thấy Hàn Văn Tịch ít nhiều không có phản ứng, lao đầu lại vội vàng nói, "Tiểu ân nhân, ngươi không biết Mục thiếu tướng quân là người của Nhị hoàng tử, thái hậu muốn nhân cơ hội thay Thái Tử diện hạ diệt trừ Mục thiếu tướng quân đâu!"

Nghe xong lời này, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc, nhưng mà, nàng kinh ngạc cũng không phải ý đồ của thái hậu, mà là lao đầu này, một cai ngục nhỏ nhỏ biết đến không ít nha.

Lao đầu kích động khản trương, cổ ý chạy đến cạnh cửa đi xem có người hay không, xác định không có ai mới lại chạy về, vội vàng nói, "Tiểu ân nhân, đêm nay hãy xem ta là thuộc hạ của ngươi. Người phía dưới ta đều đã chuẩn bị xong, ta biết một cái mật đạo, đến lúc đó ngươi chỉ cần đi theo ta là được. Người dừng ngay ngục ở chỗ này đợi, ta đã nghe bọn hắn nói, chỉ cần ngày mai khi thiếu tướng quân vừa chết, ngay lập tức đem ngươi giết, nói người sợ tội tự sát."

"Ngươi..... Thà ta đi?" Hàn Văn Tịch không thể tưởng tượng hỏi

"Đúng, chúng ta suốt đêm lên đi, tiểu ân nhân, xe ngựa tiếp ứng bên ngoài ta cũng chuẩn bị tốt, ngươi ngay lập tức có thể chạy rất xa, vĩnh viễn cũng đừng quay trở lại." Lao đầu nói lời thăm thía.

"Ta một chạy này, chẳng phải biến thành chạy án, ta đòi này làm thế nào để giải thích cho rõ ràng đây?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Xin lỗi, nàng từ nhỏ là cô nhi, quen nhìn nhân tình ấm lạnh, thói đòi nóng lạnh, muốn nàng dễ dàng tin tưởng một người xa lạ, không có khả năng.

Hon nữa, nếu nàng thật sự chạy, vậy tương đương thừa nhận chính mình khảm sai, điều này đối với một y giả chính là sỉ nhục lớn nhất. Nhìn viễn cảnh xa xa mà nói, nàng cũng không tin thái hậu có thể dễ dàng giết chết Mục Thanh Vô.

Cai ngục này, đang nghĩ nàng vẫn là Hàn Văn Tịch trước kia chưa hiểu việc đời, chưa từng trải qua chuyện này sao?

"Tiểu ân nhân, hiện tại không rảnh lo có tội hay không có tội, hiện tại bảo toàn mệnh mới là quan trọng a!" Lao đầu rất nôn nóng.

"Ta đi rồi, vậy ngươi làm sao bây giờ? Vấn đề là.... hại đến người khác, ta làm không được."

Hàn Văn Tịch cố tình cường điệu hai chữ "hại người", ánh mắt lao đầu có chút né tránh, lại nói lời thăm thía, "Tiểu ân nhân, lao hù này mệnh nhỏ không đáng giá tiền, Thiên Tâm phu nhân cứu tánh mạng người một nhà Bão hù, Bão hù lấy mệnh này báo đáp nàng, cũng không quá a!"

Lao đầu lệ nóng rơi trào, kích động vạn phần, ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại thỉnh linh hỏi một câu, "Vì sao ta nên tin tưởng ngươi?"

Ách.....

Khoảnh khắc này, lao đầu thất thần, "Tiểu, tiểu ân nhân, ngươi này..... này, ta..... ta....."

Lao đầu chợt dạ ngập ngừng, sau một lúc lâu cũng không giải thích được, Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một mặt cười lạnh cũng lan tới trong lòng.

"Lão nhân già, ngươi cũng đã lớn tuổi, lẩn lộn không dậy nổi, đi đi thôi."

Hàn Văn Tịch vừa nói, vừa hướng phía trên giường suôi đi tới, một đôi con mắt sáng rực như lửa, lao đầu sợ hãi không dám lại nhìn đến ánh mắt của nàng.

"Kia.....kia tiểu ân nhân ngươi..... ngươi bảo trọng."

Lao đầu miễn cưỡng ổn định lại, cuống quít rời khỏi, Hàn Văn Tịch lẳng im nhìn, thầm nghĩ, tới nay nếu nàng thật sự chạy đi, thật sự đã bị Đại Lý Tự giết chết đi.

Rốt cuộc là ai, nghĩ ra chiêu gian trá tổn hại như vậy?

Lao đầu vừa ra khỏi cửa đã bị hai ngục tốt đưa tới một gian mật thất. Trong mật thất, Trương Bình công chúa, Mục Lưu Nguyệt cùng Bắc Cung Hà Trạch đang nói chuyện phiếm, vừa thấy lao đầu tới, Trương Bình công chúa vội vàng đứng dậy, "Như thế nào, nàng đáp ứng rồi sao?"

Trương Bình công chúa tới cáo trạng Cổ Bắc Nguyệt, đồng thời cũng mang đến cho Bắc Cung Hà Trạch một cái điều kẻ, dụ dỗ Hàn Văn Tịch vượt ngục.

Đem qua chính không được Hàn Văn Tịch, ngục lại đem chính mình bị gãy eo, còn nhiễm bệnh phát ban, Trương Bình công chúa hận không thể ngay lúc này có thể nhìn thấy Hàn Văn Tịch bị định tội!

Lao đầu vội vàng quỳ xuống, "Trương Bình công chúa, Tần Vương phi quá thông minh, tiểu nhân..... Tiểu nhân vô năng!"

Trương Bình công chúa cõi lòng đầy kỳ vọng lại bị thất bại, tức giận một chân liền đá qua, "Đồ vô dụng, còn chưa cút!"

Bắc Cung đại nhân hướng ánh mắt tới ngục tốt một cái, ngục tốt liền mang lao đầu đi.

Trương Bình công chúa nheo hai mắt lại, ánh mắt trở nên hung dữ đáng sợ, nàng hướng Bắc Cung đại nhân làm động tác "Giết".

"Không thể!" Bắc Cung lập tức cự tuyệt, "Công chúa diện hạ, trăm triệu không thể. Nếu có thể, chúng ta đem qua liền..... Mặc kệ như thế nào, nàng không thể chết ở chỗ này được, Đại Lý Tự gánh không nổi cái trách nhiệm này a, huống chi..... Thái hậu nương nương bên kia cũng không có lên tiếng."

"Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì? Hoàng nữ nãi nãi đã sớm trông mong nàng ta chết đi!" Trương Bình công chúa chu lên miệng, lạnh lùng nói.

"Dù vậy, nàng cũng không thể chết ở chỗ này nha, còn có Tần....."

Bắc cung đại nhân còn chưa có nói xong, Mục Lưu Nguyệt đột nhiên lĩnh cơ vừa động, "Công chúa, Bắc Cung đại nhân, ta còn có một kế, các ngươi nhìn xem như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Một là không làm, hai là không ngưng (*)

()—不做二不休: Một là không làm, hai là không ngưng: ý nói hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm đến cùng. (don"t do number one, don"t stop number two/in for a penny, in for a pound: meaning to carry something through regardless of the consequences.)*

Cũng không biết Mục Lưu Nguyệt thấp giọng nói cái gì, chỉ thấy Trương Bình công chúa cùng Bắc Cung đại nhân đều lộ vẻ mặt vui mừng. Ngay sau đó Bắc Cung đại nhân liền giơ ngón tay cái lên, "Điều kẻ! Mục đại tiểu thư quả nhiên là người thông minh!"

"Hào, Lưu Nguyệt, sau khi sự thành, sẽ có thưởng rất lớn!" Trương Bình công chúa trong mắt liên tục cười âm hiểm, lập tức phản phó Bắc Cung Hà Trạch đi chuẩn bị.

Hàn Văn Tịch, lần này không thể không giết được ngươi!

Hàn Văn Tịch nôn nóng mà chờ qua một buổi trưa, cũng không có tin tức gì của Mục Thanh Vô.

Lúc này, trời đã tối đen.

Lại một ngày trời qua, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng, nàng dường như đang tự hỏi có thể Cổ Bắc Nguyệt đã lấy được máu và đang trên đường đến đây.

Chính là, thẳng đến thời gian cơm chiều, một tiểu độc đồng mới qua đây, đưa tới nước thuốc chống lạnh đặc chế, Hàn Văn Tịch vừa uống liền biết là do Cổ Bắc Nguyệt sắc, trong lòng nàng cảm thấy ám áp, giả hóa Cổ Bắc Nguyệt này thật là một người có tâm

"Tình hình của Thiếu tướng quân bên kia ra sao?" Hàn Văn Tịch thấp giọng hỏi.

Tiểu được đồng ý, lắc đầu, "Tần Vương phi, hôm nay cha ngươi đã tới, sau khi rời đi, Cổ thái y vẫn luôn đứng bên cạnh thiếu tướng quân, nửa bước cũng chưa rời đi."

"Hàn Tông An? Hàn nói cái gì sao?" Hàn Văn Tịch liền không trông mong gì đến người nọ, nằng có chút lo lắng, mọi người ở đó đều biết Hàn Tông An là con chó của thái hậu.

"Tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm, Vương Phi nương nương, nhanh nhanh uống khi canh còn nóng."

Tiểu được đồng ý cũng không ở lại lâu, Hàn Văn Tịch một bên ăn canh, hẳn một bên thấp giọng nói, "Hàn thân y chấn không ra bệnh, Mục đại tướng quân tính tình đại phát, cổ thái y là ký giấy sinh tử, Mục đại tướng quân mới để hẳn lưu lại."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch đột nhiên ngăn ra, ngay sau đó cũng không biết vì sao nơi hốc mắt liền ề ảm.

"Vương Phi nương nương, cổ thái y để tiểu nhân chuyển lời với người, nói là để người thả lỏng tâm tình, đừng quá lo lắng, để chính người hãy bảo trọng chờ hẳn tới."

Hàn Văn Tịch trong đầu không tự giác hiện lên sự ám áp của Cổ Bắc Nguyệt với cặp mắt trong veo kia, tâm tình đang nồn nóng bực bội thể nhưng mặc danh mà an tĩnh lại. *Cổ Bắc nguyệt, tôi nay, người sẽ đến sao?*

Một đêm này, Hàn Văn Tịch làm sao mà ngủ?

Đã là nửa đêm, nhưng mặt nắng vẫn mờ to. Năng tin tưởng chắc chắn phán đoán của mình sẽ không sai, chính là tới nay hoặc là ngày mai, thời gian một đêm một ngày, vận mệnh của nàng cùng Mục Thanh Vô đều sẽ bị đem ra xét xử.

Cổ Bắc Nguyệt là hy vọng duy nhất của bọn họ, chỉ hy vọng Cổ Bắc Nguyệt kia không không xảy ra sự cố gì.

Hàn Văn Tịch chờ a chờ a, rốt cuộc khi trời mong lung sáng, bên ngoài nhà giam truyền đến động tĩnh, nghe ra được tiếng bước chân rất gấp rút.

Trong tâm tới, Hàn Văn Tịch không thể xác định là ai, mặc dù rất kích động, nhưng vẫn áp chế lại, yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh, ánh sáng chiếu lại đây, chỉ thấy đúng là Cổ Bắc Nguyệt đã tới!

Hàn Văn Tịch đại hì, lập tức ở trên giường sượt nhảy xuống, thấy có ngục tốt ở đây, nàng cũng không dám lớn tiếng.

Cổ Bắc Nguyệt trộm gật đầu với đám ngục tốt để bọn họ rời đi, đây không phải là thời gian tới thăm tù, Cổ Bắc Nguyệt nhất định đã tồn không ít bạc.

Ngục tốt vừa đi, Cổ Bắc Nguyệt so với Hàn Văn Tịch còn gấp hơn, "Nhanh, đồ vật người muốn đây!"

"Độc tính bộc phát ra rồi?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

"Àn, thật bị người nói trúng rồi. Sốt cao không ngừng, mỗi lời phát tím, ta lấy máu xong liền lập tức qua đây, Mục đại tướng quân cuối cùng tin tưởng chúng ta, tự mình ở đó trông chừng."

Cổ Bắc Nguyệt đem kim châm đưa cho Hàn Văn Tịch. Tuy rằng không hiểu nhiều về độc, nhưng khi bắt mạch cùng nhìn xem sắc mặt của Mục Thanh Vô, có thể thấy rõ độc kia là kịch độc. Ai cũng đều biết, đối mặt với kịch độc, chính là chạy đua cùng với thời gian, hẳn cần phải ngay lập tức cầm giải được trở về cứu người. Nếu không, vất vả mấy ngày nay đều sẽ uổng phí.

Hàn Văn Tịch không hỏi nhiều, xoay người đem kim châm để vào hệ thống giải độc kiểm nghiệm, mà kết quả, làm nàng sợ tới mức suýt nữa té ngã, "Là Vạn Xà Độc!"

"Vạn Xà Độc?" Cổ Bắc Nguyệt nghe cũng chưa nghe nói qua.

"Chính là hỗn hợp mười loại Xà Độc độc nhất trên đời được tinh luyện mà thành, loại độc này độc tính ẩn nấp thật sự rất sâu, nhưng một khi bộc phát ra tới, *một canh giờ(2h)* nhất định sẽ không toàn mạng!"

Hàn Văn Tịch nói, không rành để giải thích nhiều như vậy, lập tức từ trong hệ thống giải độc lấy ra một số được đã chuẩn bị sẵn, "Đây, được này chỉ có thể tạm hoãn tốc độ bùng nổ của độc tính, người trước để cho hẳn uống thuốc, sau đó mới chế giải được tương ứng, nhất định trong hai canh giờ phải phối chế tốt giải được để hẳn dùng, nếu không....."

Hàn Văn Tịch cũng không rành lo nói tiếp "hầu không", vội vàng đem phương thuốc giải được đưa cho Cổ Bắc Nguyệt để hẳn đi.

Thật ra, nếu nói năng đang ở đó, hẳn có thể trực tiếp dùng châm bài độc. Nhưng năng chính là ra không được, chỉ có thể dùng biện pháp uống thuốc để hóa độc. May mắn là để tìm mấy vị được kia đối với Cổ Bắc Nguyệt mà nói là không có gì khó.

Phải biết rằng, từ Đại Lý Tự trở lại phủ Đại tướng quân cũng phải mất một ít thời gian, sắc thuốc cũng yêu cầu thời gian, thật đúng là cùng thời gian tranh đoạt mạng người nha.

Tranh thắng, vận sự đại cát.

Tranh thua, chính là hai mạng người!

Cổ Bắc Nguyệt vốn đã rất sốt ruột, nghe Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, cầm lấy đồ vật xong cũng không rành chào tạm biệt liền chạy đi.

Nhưng!

Cổ Bắc Nguyệt vừa mới chạy được vài bước, Bắc Cung đại nhân liền tự mình mang theo mấy tên ngục tốt xông tới, "Cổ thái y, nửa đêm, người nguyên lai là ở chỗ này nha, khó trách bản quan đến quý phủ tìm không thấy người."

Cổ Bắc Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, mặt ngoài lại bình tĩnh như cũ, "Không biết Bắc Cung đại nhân tìm tại hạ, có việc gì sao?"

Ai ngờ, Bắc Cung đại nhân vung tay lên, mấy tên ngục tốt liền tiến lên bắt lấy Cổ Bắc Nguyệt.

"Bắc Cung Hà Trạch, người có ý tứ gì?" Cổ Bắc Nguyệt lạnh lùng chất vấn.

"Người ngộ hại Mục Thanh Vô vì khám sai, bản quan hoài nghi người cùng Hàn Văn Tịch cấu kết, hiện tại đem người áp giải chờ hội thẩm." Bắc Cung đại nhân lớn tiếng nói.

Lúc này, Hàn Văn Tịch cũng đã nghe ra được, tức giận đến đá tường, bang nhân này không phải là cố ý chứ?!

"Bắc Cung đại nhân, ai cho người cái quyền lực này, thái y ngưng của Hoàng Thượng người cũng dám tống giam?" Cổ Bắc Nguyệt thần nhiên không gợn sóng, nhưng ánh mắt nghiêm nghị.

Bắc Cung Hà Trạch giọng cao đôi tay hướng lên trời chấp tay thi lễ, "Thái hậu nương nương!"

"Chẳng cứ đâu? Bắc Cung Hà Trạch, Mục đại tướng quân đã tin tưởng ta, hiện tại ta phải trở về giúp thiếu tướng quân giải độc, người dám giam ta lại, hậu quả tự chịu!" Rốt cuộc, Cổ Bắc Nguyệt luôn ôn hoà nhất đã nổi giận, phải biết rằng, bảy giờ mạng của Mục Thanh Vô cùng Hàn Văn Tịch đều nắm giữ ở trong tay hẳn a!

"Ha ha, không cần nói bấy, Hàn thân y đã đi thỉnh ban quan sự của học viện Y tới khám, người nên chết tâm này đi!" Bắc Cung đại nhân hừ lạnh.

"Buông ta ra! Các người sẽ hại chết thiếu tướng quân!"

"Ta muốn gặp Hoàng Thượng!"

"Bắc Cung Hà Trạch, Hoàng Thượng gần đây long thể bất an, ta cần phải tùy thời chờ lệnh, người suy nghĩ cho kỹ!"

.....

Cổ Bắc Nguyệt không ngừng gầy gù, đáng tiếc hẳn là một đại phu, tay trái gà không chặt làm sao có thể chống lại đám ngục tốt bu rần kia, rất nhanh, thanh âm của hẳn liền biến mất ở hành lang dài âm trầm.

Trường Bình công chúa đã sớm thức giấc Bắc Cung đại nhân bắt người, nếu phụ hoàng trách tội xuống rằng một người sẽ gánh chịu hết. Bắc Cung đại nhân cũng cố kỵ thân phận của Cổ Bắc Nguyệt, chậm chạp không dám động thủ, nhưng hẳn mới điều tra rõ Hoàng Thượng đã nhiều ngày nay thân thể đều rất tốt, cũng chuẩn cho Cổ Bắc Nguyệt được nghỉ phép, cho nên lúc này mới suốt đêm vô thanh vô tức bắt người đem đi.

"Người tới, đi bẩm công chúa, nói sự tình đều đã làm xong thỏa đáng, không kinh động tới bất luận kẻ nào." Bắc Cung đại nhân vừa nói vừa gấp dài, đáy mắt xẹt qua một mặt ánh sao, phất tay y bảo mọi người đều lui ra.

Rất nhanh, người đều đi hết rồi, ánh lửa cũng đều thổi lui.

Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhịn không được, hung hăng một chân đạp vào song sắt, không thể dùng ngôn ngữ nào để biểu đạt phần nộ cùng nồn nóng của nàng. Nàng không ngừng hít sâu, bước qua bước lại.

Chỉ còn lại *một canh giờ(2h)*, chỉ hai tiếng mà thôi, phải làm sao bây giờ?!

Khi Mục đại tướng quân thấy Cổ Bắc Nguyệt không trở về, hẳn có phát hiện ra điều gì khác thường không? Hẳn có tới tìm người hay không? Nhưng khi nào thì hẳn sẽ đến? Chờ Mục tướng quân phái người tới lấy được mạng về, còn kịp sao?

Không có Cổ Bắc Nguyệt, mấy vị được trên phương thuốc kia có thể tìm được trong thời gian ngắn sao?

Vạn nhất, Mục đại tướng quân cho rằng Cổ Bắc Nguyệt lừa hấn, vậy phải làm sao bây giờ?

Bình tĩnh là tu dưỡng cơ bản nhất của một y giả, thậm chí thời điểm đối mặt với tử vong, y giả đều phải bình tĩnh, nhưng giờ này khắc này Hàn Văn Tịch lại cực kỳ cáu gắt!

Nàng chờ không nổi, đánh cuộc không nổi.

Thời gian trôi đi từng chút một, đôi tay của Hàn Văn Tịch nắm trên song sắt, tim đập càng lúc càng nhanh, có thể hình dung được nàng như con thú bị nhốt trong lồng.

Ai ngờ, liền ngay lúc này, một đạo hắc ảnh đột nhiên thoáng hiện, dừng lại trước mặt nàng.

Hàn Văn Tịch đầu tiên là sững sờ, thấy người tới là hắc y nhân che mặt, trong tay cầm đại đao, vội vàng liền lui về phía sau, "Người là ai?"

"Hàn Văn Tịch, có người trả tiền mua người ra ngoài, đừng nói nhảm nữa mau theo ta đi." Hắc y nhân nói, một đao chém xuống, chém rơi đại khóa, vọt vào.

Thích khách? Cướp ngục?

Kẻ thù của nàng đều hận không thể để nàng vĩnh viễn đứng ra khỏi thiên lao, làm sao có khả năng tiêu tiền nhờ người cướp ngục?

Hồi tưởng lại vô kịch của lao đầu lúc sáng, Hàn Văn Tịch ít nhiều cũng đoán được có chút khác thường, nói vậy nàng là bị trộm đi ra ngoài, hôm sau sẽ thêm một cái tội danh trốn ngục.

Đang muốn trốn, hắc y nhân đã nắm được bả vai của nàng, Hàn Văn Tịch vốn định gậy giữa kêu người, nhưng đột nhiên nghĩ lại liền bất động.

Cơ hội a!

Cơ hội rời khỏi thiên lao đi cứu người, không phải sao?

"Đại hiệp người đừng giết ta, cầu xin người, người đừng giết ta! Ta nguyện ý đi theo người." Hàn Văn Tịch ra vẻ sợ hãi.

"Chỉ cần người ngoan ngoãn đi theo ta, ta cam đoan sẽ không giết người." Hắc y thích khách ước gì Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn.

Hàn Văn Tịch liền tục gật đầu, vì thế, hắc y thích khách mang theo nàng rời khỏi nhà giam, hướng phía đại môn đi.

Dọc theo đường đi, Hàn Văn Tịch thấy được không ít ngục tốt ngã trên mặt đất, còn có mấy tên lao ngục đứng đầu, tựa hồ hắc y thích khách thật sự là một đường giết tới.

Lúc ra đến đại môn gặp mấy tên ngục tốt, hắc y thích khách vô công cao cường, anh dũng vô cùng, một đao chỉ mạng, mang theo Hàn Văn Tịch trốn ra đại môn Đại Lý Tự.

Mắt của đại phu rất tinh, bất luận một chỉ tiết gì cũng đều nhìn ra được. Lúc trước Hàn Văn Tịch còn hoài nghi, một đường này nhìn qua, hoàn toàn khẳng định hắc y thích khách chính là người của Bắc Cung Hà Trạch, cố ý dẫn nàng chạy ra ngoài, muốn vu oan tội danh chạy tội cho nàng!

Hắc y thích khách ra khỏi đại môn cũng không dừng lại, mang theo Hàn Văn Tịch một đường chạy đi, ở một cái hẻm nhỏ rời xa Đại Lý Tự thì dừng lại.

"Người muốn mang ta đi đâu?" Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi.

Hắc y thích khách cười lạnh, "Tần Vương phi, người thuê ta muốn giết người, nhưng người cần thiết phải chết ở bên ngoài nhà lao, ha ha, xin lỗi."

Hắn đang nói, thỉnh linh giọng đại đao lên hướng cổ Hàn Văn Tịch chém tới, Hàn Văn Tịch vội vàng né tránh.

Hắc y thích khách khinh thường mà cười, "Trời rất nhanh sẽ sáng, Tần Vương phi, tiểu nhân sẽ đưa người lên đường!"

Nhưng mà, ngay lúc hắc y giả lên đại đao, ai ngờ tay hắn đột nhiên co giật, nháy mắt không còn lực, đại đao "*dang*" một tiếng rơi xuống đất, cùng lúc đó, một tay kia của hắn, còn có hai chân hắn gần cốt tủy cả đều đột nhiên co thắt, ngay sau đó không có một chút sức lực, cả người nằm liệt xuống ngay tại chỗ.

"Người..... Người....." Hắc y thích khách không còn sức lực nằm liệt trên mặt đất, khiếp sợ đến nỗi nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tranh cứu, chạy đua với thời gian

Hàn Văn Tịch nguyên bản còn đang khiếp đảm lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi, thay thế chính là phần nô không nói nên lời. Nàng hung tợn một chân dẫm lên trên mặt hắc y thích khách, "Người cái gì người? Người đi tìm chết đi! Trờ về nói cho Bắc Cung Hà Trạch, một mảnh này bốn Vương phi sẽ ghi nhớ kỹ!"

Nàng là một y giả, hơn nữa là độc y, nhưng đó chỉ là nói cho dễ nghe một chút mà thôi. Thành thật mà nói chính là một độc sư, năng hiểu giải độc, hạ độc năng càng là lãnh nghề hơn.

Hắc y thích khách từ trong phòng giam lui kéo tay nàng chạy đến nơi đây, dọc theo đường đi một chút đề phòng đều không có, nàng nếu còn không nhân cơ hội hạ độc thì nàng đã không gọi là "độc sư".

Hàn Văn Tịch biết chính mình vừa ra khỏi thiên lao Đại Lý Tự mặc kệ chết hay không chết, chắc chắn sẽ bị gán vào tội danh chạy tội không tha, nhưng thời gian cấp bách, nàng cũng phải liều bằng bất cứ giá nào, nếu bọn họ muốn nàng trốn, vậy nàng đơn giản liền đem tội danh này thành sự thật đi!

Lần lộn hơn một giờ, nàng chỉ còn lại thời gian không đến một giờ. Rời khỏi ngõ nhỏ, Hàn Văn Tịch liều mạng mà chạy về hướng phủ Mục đại tướng quân, thân mình mảnh khảnh trong mệnh mỏng sương mù sáng sớm bay nhanh, giống như là một chú nai con.

"Chú từ, kia..... kia giống như là Vương Phi nương nương." Sở Tây Phong sợ hãi mà nói.

Hắn cùng Tần Vương ra ngoài tìm được vừa mới trở về thành, liền trực diện nhìn thấy Tần Vương phi đang chạy như điên, may mắn bọn họ trốn nhanh, nếu không thật sự sẽ bị đâm bay.

Lúc này, chủ trì hai người đều tránh ở trên nóc nhà ven đường. Long Phi Dạ một bộ thường phục cầm bạch, tuần dật phi phạm, thanh linh tôn quý, tuần mi của hắn nhìn lại, chưa nói hai lời liền đuổi theo sau.

Sáng sớm tình mơ, nữ nhân này chạy nhanh như vậy để làm gì? Chạy trốn sao?

Hàn Văn Tịch liều mạng mà chạy a chạy a, đây là đi cứu mạng, so với chạy trốn còn muốn chạy nhanh hơn.

Đáng chết, sao từ Đại Lý Tự đến phủ Đại tướng quân lại xa như vậy?

Hàn Văn Tịch cũng không biết chính mình chạy trốn có bao nhiêu khủng bố, khi đến cửa phủ Đại tướng quân cơ hồ không thở nổi, nàng kéo nắm tay cửa lên điên cuồng gõ, thờ hồn hén kêu không ra lời.

Rất nhanh, thủ vệ cửa liền tới mở cửa, vừa thấy là nàng thì khiếp sợ, "Tần Vương phi..... vì sao lại là người? Có thái y đâu?"

"Mau..... Ta....."

Hàn Văn Tịch còn thờ hồn hén, nói không nên lời vì thế đơn giản không nói, vừa đẩy cửa ra vừa vội hướng vào phía trong đi. Ai ngờ, lúc này phía sau truyền đến một trận quát chói tai, "Hàn Văn Tịch, người vì sao lại ở chỗ này? Đứng lại cho ta!"

Thanh âm này, chẳng phải của Trương Bình công chúa thì là ai?

Hàn Văn Tịch bước chân hơi khựng lại, nhưng cũng không thêm quay đầu lại, ngay tức liền hướng phía trong chạy vào, Trương Bình công chúa nóng nảy, "Người tới, bắt lại cho ta, Hàn Văn Tịch vượt ngục!"

Mấy tên tùy tùng vội vàng chạy nhanh vào đuổi theo, Trương Bình công chúa cũng vén váy dài lên chạy tới. Nàng vừa mới nhận được tin từ Bắc Cung Hà Trạch, Cổ Bắc Nguyệt bị giam, nàng ngay lập tức đi tìm Hàn thần y. Hàn thần y nói còn phải đợi tin tức từ ban quân lý học viện Y, trước tiến cử một vị thái y lại đây.

Hàn Văn Tịch lại thêm một lần liều mạng, hướng phòng ngủ của Mục Thanh Vô điên cuồng mà chạy, mấy tên người hầu cùng Trưởng Bình công chúa cũng liều mạng mà đuổi theo phía sau, rất nhanh, phủ Đại tướng quân an tĩnh *gà chó sủa(*)*, âm ỉ hét cà lên.....

(*)鸡飞狗跳: *Kê phi cẩu khiêu: gà bay chó sủa: đại ý gây hỗn loạn.*

Hàn Văn Tịch tin chắc rằng đây tuyệt đối là lần chạy trốn nhanh nhất trong bao nhiêu năm qua. Chạy đến trước cửa phòng Mục Thanh Vô suýt nữa thì không dừng lại được mà đâm sầm vào cánh cửa.

May mắn, nằng một tay ấn đến trên cửa, ngừng lại.

"Phanh phanh phanh! Phanh phanh phanh!" Nằng thò hồn hên điên cuồng gõ.

Mục đại tướng quân đang tự mình trông chừng vội vàng tới mở cửa, vừa thấy Hàn Văn Tịch liền khiếp sợ, "Người..... Hàn Văn Tịch sao lại là người? Cổ Bắc Nguyệt đâu? Hắn không phải đi....."

Cổ Bắc Nguyệt không trở về, hẳn sớm phải người đi tìm, người đi tìm không trở về nên dù chính hắn vội vã cũng không dám rời khỏi Mục Thanh Vô nửa bước, nay nhìn thấy Hàn Văn Tịch, thực sự có điểm ngờ.

Hàn Văn Tịch thật sự không có sức để nói ra lời, khoa tay múa chân chỉ vào bên trong, ý bảo Mục đại tướng quân để nằng đi vào.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng kêu của Trưởng Bình công chúa, "Hàn Văn Tịch..... Hàn Văn Tịch người đứng lại đó cho ta..... Không được để nằng đi vào! Mục tướng quân, nằng là đào phạm! Ngăn nằng lại!"

Đây lại là chuyện gì nữa?

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, giải độc là quan trọng nhất.

Khi Mục đại tướng quân nhìn thấy Cổ Bắc Nguyệt từ miệng vết thương của Mục Thanh Vô lấy ra máu độc có màu đen, lại nhìn thấy mũi của Mục Thanh Vô biến thành màu đen. Cho dù hẳn đối với y thuật độc thuật là dốt đặc cán mai, cũng biết Thanh Vô là độc phát rồi! Cho dù lúc trước hẳn không tin Hàn Văn Tịch thế nào chẳng nữa, bây giờ lại hoàn toàn tin nằng.

Khi Hàn Văn Tịch nói bị trúng độc, đúng là liền trúng độc. Khi Hàn Văn Tịch nói mấy ngày nay độc tính sẽ biểu hiện ra, thật đúng là liền ứng nghiệm.

Độc lúc trước trong cơ thể Thanh Vô không phải cũng là Hàn Văn Tịch dùng châm pháp trích ra sao?

Mục đại tướng quân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Hàn Văn Tịch chẩn bệnh ra tới, Hàn Tông An lại nhìn không ra, còn nói sẽ mời cái gì ban trị sự học viện Y tới khám, đến nay lại còn chưa có tới.

Giải độc, là chuyện khẩn cấp cỡ nào a!

Ai có thể giải độc, Mục đại tướng quân liền nhận người đó là tổ tông!

Nghĩ đến đây, Mục đại tướng quân lại nghĩ tới Cổ Bắc Nguyệt trước khi đi đã nhắc nhở. Thái hậu tự thân ra lệnh bắt là quyết tâm muốn giam Hàn Văn Tịch, vô luận như thế nào, thái hậu đều sẽ sai người làm ra chứng cứ để chống lại nằng!

Mà chứng cứ, chính là Mục Thanh Vô a!

Trong triều kết đắng tranh giành lợi hại như vậy, Mục đại tướng quân không phải là đồ ngu, đương nhiên biết được một đáng của Thái tử mơ ước binh quyền trên tay Thanh Vô đã lâu.

Mắt thấy người của Trưởng Bình công chúa đuổi theo lại đây, Mục tướng quân nhanh chóng quyết định một thân đem Hàn Văn Tịch đẩy đi vào, chính mình ra tới cửa, tiện tay đóng cửa lại, thậm chí còn khóa cửa lại!

Ngay khi cửa vừa khóa lại, Trưởng Bình công chúa cùng người hầu liền đến, thấy bộ dạng Mục đại tướng quân trờng mắt, giống như một hung thần đứng trước cửa lớn, làm mấy tên người hầu xưa nay *chó cầy thể chủ(*)* khiếp đảm, người đẩy ta ta đẩy người cũng không dám tiến lên.

(*)狗仗人势: *Chó cầy thể chủ: ý vào cái thể có lợi của mình mà bắt nạt kẻ khác.*

Trưởng Bình công chúa tức giận vì không thể chạy tiếp, hồng hộc thở mà đi tới, liền tiếp hít sâu lấy lại hơi, mệnh lệnh nói, "Mục tướng quân, lập tức mở cửa cho bản công chúa!"

"Trưởng Bình công chúa, đây là phòng ngủ của khuyển tử, người sáng sớm muốn làm cái gì?" Mục tướng quân không vui hỏi.

Trưởng Bình công chúa sùng sốt, chán kinh rồi, *Mục đại tướng quân đã xảy ra chuyện gì? Hắn không phải cũng rất hận Hàn Văn Tịch sao? Là Hàn Văn Tịch hại Thanh Vô ca ca thành ra như vậy a!*

"Mục đại tướng quân, người điên rồi sao? Đề hung thù Hàn Văn Tịch kia đi vào! Người là có ý tứ gì a?" Trưởng Bình công chúa nổi giận.

"Cố thái y đang trị liệu, người đừng làm phiền!" Mục đại tướng quân thực sự không khách khí.

Trưởng Bình công chúa trợn tròn cơn mắt, ngay sau đó rống to, "Mục đại tướng quân người bị ma quỷ ám ảnh! Người còn già vò, chính mắt ta đều thấy người để Hàn Văn Tịch đi vào, bản công chúa nói cho người biết, Hàn Văn Tịch là đào phạm, người muốn chứa chấp tội phạm sao?"

"Công chúa, người nhìn lầm rồi. Tần Vương phi đang bị nhốt tại thiên lao, làm sao có khả năng ở Mục phủ ta chứ?" Mục tướng quân nói dối cũng rất đúng tình hợp lý.

Vì nhĩ tử, trợn mắt nói nói đối hẳn cũng phải liều bằng bất cứ giá nào, chỉ cần nhĩ tử có thể tỉnh, cái gì hẳn cũng làm

"Người!" Trưởng Bình công chúa chán nản, "Ta rõ ràng thấy được, người nói dối!"

"Đúng, Mục tướng quân người là quan to nhất phẩm, không thể trợn mắt nói dối a!" Người hầu vội vàng phụ họa.

Mục đại tướng quân phẫn nộ trừng qua, "Người cũng biết bản tướng quân là quan to nhất phẩm, người có tư cách gì cùng bản tướng quân nói chuyện? Còn không lui xuống!"

Người hầu hồi đầu hồi mặt, chỉ có thể hậm hực lui về sau lưng Trưởng Bình công chúa.

Trưởng Bình công chúa chau miệng, "Hừ, ta mặc kệ, chính ta đã thấy nằng, ta muốn đi vào!"

Nằng nói, tiến lên thật muốn xông vào, Mục tướng quân đơn giản dính chặt ở trên cửa lớn, giang hai tay ra, "Thanh Vô bệnh nặng yêu cầu phải nghỉ ngơi, lão phu xem hôm nay ai dám xông vào? Không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, lão phu cho dù chết ở chỗ này, cũng sẽ không mở cửa!"

Trong phòng, Hàn Văn Tịch đang chạy đua với thời gian một lần nữa rà quét, xác định vị trí sâu cạn của độc tính, nghe được lời này của Mục đại tướng quân, hơi nhẹ nhàng thở ra, lão đồng tử này cuối cùng cũng không phải là lão hồ đồ.

Nằng chỉ có thời gian ba mươi phút, biện pháp sắc thuốc uống thuốc lại tìm kiếm được để phối chế giải được đã không còn kịp. Nếu nằng đã tới, tự nhiên là phải dùng châm thuật bài độc. Hệ thống giải độc rà quét tới lui lui lui, vị trí độc tố rất nhanh đã được định vị.

Ngoài cửa, Trưởng Bình công chúa chính là tùm tay của Mục đại tướng quân, dùng sức mà kéo, bắt đầu dĩ, kéo như thế nào cũng đều không nhúc nhích.

"Mục tướng quân, người sẽ hại chết Thanh Vô ca ca!"

"Cho dù thế nào, người cũng không thể để Hàn Văn Tịch một mình một người ở bên trong. Ta đã mang theo thái y tới, người tốt xấu gì cũng để thái y đi vào nhìn một cái!"

"Hàn Văn Tịch nằng đã xử lý hai lần, hai lần cũng không có hiệu quả gì, nằng nói sẽ tỉnh lại nhưng đến bây giờ người cũng còn chưa tỉnh! Nằng thật sự không thể tin a! Mục tướng quân, ta cầu người, người để thái y vào đi thôi!"

.....

"Thái y? Là thái hậu nương nương phái tới ư?" Mục đại tướng quân ở trong lòng cười lạnh, thân hình như núi, lì lì bất động.

Trưởng Bình công chúa cũng bất động, không thể khuyên nhủ được, chỉ biết lo lắng xuống. Ai ngờ, lúc này Mục Lưu Nguyệt lại mang một đoàn người chạy tới, đoàn người này không phải ai khác, chính là bọn Bắc Cung Hà Trạch.

Nằng đưa ra một diệu kế cho Bắc Cung đại nhân, an bài một tên thích khách cướp ngục sau đó giết Hàn Văn Tịch, rồi mới suất binh đuổi bắt. Sau khi nhìn thấy thi thể của Hàn Văn Tịch, thì vu oan cho nằng là chạy tội, rồi bắt hạnh lâm nạn. Nhưng ai biết Hàn Văn Tịch một nữ tử nhu nhược cư nhiên có thể chạy trốn từ lưới đao hạ xuống của hắc y thích khách.

Nếu không phải Mục Lưu Nguyệt báo tin, Bắc Cung đại nhân thật không biết bắt đầu từ đâu để đi tìm người.

Vừa thấy Bắc Cung Hà Trạch mang theo một đám quan binh lại đây, Trưởng Bình công chúa đại hi, vội vàng nói, "Bắc Cung đại nhân, Hàn Văn Tịch đang ở trong phòng! Nhanh chạy qua đem nằng bắt lại!"

Mục đại tướng quân vừa thấy Bắc Cung Hà Trạch, thăm nghĩ không tốt, hận không thể lập tức đem Mục Lưu Nguyệt treo lên đánh!

Loạn thế, là tham gia quân ngũ thiên hạ; thái bình thịnh thế, đó chính là làm quan thiên hạ, bình không thể cùng quan đầu, nếu không sẽ bị mang trên người tội danh mưu phản!

Mà trong phòng, Hàn Văn Tịch đã tìm được vị trí cụ thể của Vạn Xã Độc. Độc tính hội tụ ở trên ngực Mục Thanh Vô, từ trong chỗ sâu một chút bộc phát ra tới. Vị trí này, khoảng cách rất gần tim, cần phải động chăm ngay lập tức, không thể trì hoãn.

Hàn Văn Tịch cảm thấy thật may mắn vì mình tới còn tính sớm.

Nàng nỗ lực bỏ qua tiếng vang ngoài cửa, bình tĩnh lại, tập trung tinh thần, lấy ra kim châm lớn nhỏ, nhất nhất bảy biện ở một bên, ngay sau đó động thủ coi bỏ xiêm y của Mục Thanh Vô, sau đó tìm kiếm huyết vị chuẩn xác.

"Mục đại tướng quân, tại hạ đang thi hành nhiệm vụ, đuổi bắt đào phạm, còn thỉnh ngài tạo điều kiện." Bắc Cung Hà Trạch vẫn rất khách khí.

"Đào phạm không có ở chỗ này, mời Bắc Cung đại nhân rời đi." Mục đại tướng quân một chút mặt mũi cũng không cho, chắn trước cửa không rời.

"Trường Bình công chúa rõ ràng nhìn thấy đào phạm đi vào, chẳng lẽ Mục đại tướng quân cảm thấy Trường Bình công chúa nói dối?" Bắc Cung Hà Trạch lại hỏi.

Mục đại tướng quân không trả lời, quay đầu nhìn về hướng khác.

"Mục đại tướng quân nếu không phối hợp, vậy đừng trách hạ quan vô lễ!" Bắc Cung Hà Trạch trước lễ sau binh, thanh âm lạnh lùng, hạ lệnh nói, "Người tới, đem Mục đại tướng quân dời qua một bên, vào nhà lục soát!"

Trong lúc nhất thời, chúng quan binh vây quanh đi lên, muốn bắt Mục đại tướng quân, Bắc Cung Hà Trạch cùng Trường Bình công chúa không giống nhau. Bắc Cung Hà Trạch có quyền lực để bắt đào phạm, vận dụng quan binh *nổi danh xuất sư*.

"Các người dám!" Mục đại tướng quân rống giận, sợ tới mức mọi người cũng không dám lên xông, *hắn là Đại tướng quân a, thủ hạ nắm giữ mấy chục vạn binh lính đây!*

"Phụng mệnh thái hậu trốn ra đào phạm, các người còn thất thần làm gì?" Bắc Cung Hà Trạch cũng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Cứu tinh, ngoan ngoãn chờ đợi

Trong phòng, Hàn Văn Tịch chính là vừa đắm xuống cây ngăn chặn thứ nhất. Nàng mặc dù thực không muốn, nhưng lại vẫn nghe hết thanh âm tranh chấp ở bên ngoài. Khi tới thời điểm mấu chốt, vạn nhất những người kia xông vào, sự tình sẽ càng thêm phiền toái, bảo đảm sẽ nói rằng lần thứ hai mưu sát!

Dù vậy, châm pháp bài độc của nàng không khẩn cấp được, cần thiết từng bước từng bước thì châm trên huyết đạo theo thứ tự, *Mục đại tướng quân, người ngàn vạn ngàn vạn chống đỡ a!*

Cũng chưa từng chú ý tới chính mình nở hơi lạnh đang chảy xuống, Hàn Văn Tịch cắn chặt răng, tập trung hết tinh thần, đâm vào cây ngăn chặn thứ hai.

Có câu nói kia của Bắc Cung Hà Trạch, bọn quan binh sỏi nói tiền lên. Mục đại tướng cau mày, không thể nhịn được nữa, rút trường kiếm khỏi vỏ, "Người đầu, bảo vệ thiếu tướng quân!"

Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh biệt viện một đội binh lính lao tới, tất cả đều cầm trường kiếm trong tay.

Thấy thế, Bắc Cung Hà Trạch hít vào một hơi khí lạnh, tức giận chất vấn, "Mục tướng quân, người đây là có ý tứ gì? Người muốn động binh sao?"

Câu này vừa ra, tất cả mọi người quanh mình đều trợn mắt há hốc mồm, không thể đoán được Mục tướng quân sẽ làm gì.

Mặc dù có câu nói gọi là *"Tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ"(*)*, nhưng Mục tướng quân giờ này khắc này ngay tại đề đó, không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, *hắn là không thể điều động binh lính*.

() "将在外君命有所不受": "Tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ": nghĩa là tướng ngoài trận, mệnh vua có thể không tuân theo. ("A general in the field is not bound by orders from his sovereign")*

Mà binh lính thủ hạ của hắn cũng chỉ có thể đóng quân ở ngoài đề đó, chỉ chứa một chi binh lực nhỏ ở quý phủ, dùng làm hộ vệ.

Binh lính há có thể cùng quan binh đối kháng? Huống chi Bắc Cung Hà Trạch phụng mệnh tới bắt người, xuất binh có danh nghĩa, Mục đại tướng quân đây là muốn chống lại ý chỉ thái hậu, cư nhiên muốn tạo phản sao?

Mục đại tướng quân rất rõ ràng hậu quả của mình sẽ là như thế, nhưng vì tính mạng của nhi tử, hắn có thể trả bất cứ giá nào!

"Mục đại tướng quân, ta chính là phụng mệnh bắt người, người dám động binh đối kháng, người thật sự muốn tạo phản sao?" Bắc Cung Hà Trạch lạnh giọng.

"Cha!"

Đột nhiên, Mục Lưu Nguyệt kêu to lên, "Cha, người bình tĩnh bình tĩnh a!"

Mà một bên, quan gia cùng người hầu cũng đều hoảng loạn, không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nông nổi này, cho dù là vì thiếu tướng quân, Đại tướng quân cũng không thể động binh cho người mượn cớ a!

Nếu sự tình nháo đến tai Hoàng Thượng, tội danh tạo phản, đặc biệt là tướng sĩ tạo phản, đó là muốn tru di cử tộc! Trong triều bao nhiêu người chờ nắm bím tóc của phủ tướng quân đây?

Bị người nhà một kêu như thế, Mục đại tướng quân đang nổi nóng rồi cuộc bình tĩnh lại, *hắn trừng mắt hung tợn mà nhìn Bắc Cung Hà Trạch, đầy lòng lại nổi lên một mạt bi ai*.

Đây là thân làm người bi ai, đây là từ huyết của hắn, chẳng sợ Hoàng Thượng không còn coi trọng hắn, chỉ cần hắn vô cớ động binh, lại hoặc là chính hắn vô cớ đối kháng với quan phủ, vậy chỉ có một đường chết, không có bất luận đường sống nào.

Vô tướng thời thái bình thịnh thế, ở đề đó hoàng thành, kỳ thật là người vô dụng nhất.

Mục đại tướng quân oán hận buông xuống trường kiếm, binh lính quanh mình cũng chỉ có thể lui xuống.

Thấy thế, Bắc Cung Hà Trạch đại hì, một cái ánh mắt, mấy quan binh bu hùn tới Mục đại tướng quân lại. Mục đại tướng quân không phải không thể chống cự, mà là không thể dùng võ để phản kháng.

Mục đại tướng quân bị áp giải qua một bên rồi, Bắc Cung Hà Trạch đắc chí cười nhàn, "Mục đại tướng quân, người yên tâm, tìm được Hàn Văn Tịch, hạ quan cũng không dám định người tội chứa chấp nghi phạm, hạ quan sẽ nói người có công báo ân! Ha ha!"

Mục đại tướng quân tức giận như muốn nhanh cắn nát cả hàm răng, về mặt giận dữ nhìn Bắc Cung Hà Trạch, bị thương hết lên với Trường Bình công chúa: "Trường Bình công chúa, Thanh Vô thật là trúng độc, Hàn Văn Tịch không có chẩn bệnh sai, giải độc phi thường khẩn cấp, năng hiện tại là đang cứu mạng Thanh Vô a!"

Trường Bình công chúa mới không tin cái phở vật Hàn Văn Tịch kia, "Người là bị ma ám đi! Đang nói lời hồ đồ!"

Nàng nói, vội vàng hô to, "Thái y, người tới, tìm thái y tới, thái y đâu!"

Bắc Cung Hà Trạch đầy mắt hiện lên một mạt âm lãnh, thái hậu đã có một lệnh, mượn cơ hội này lấy tính mạng Mục Thanh Vô, Hàn Văn Tịch tới rất tốt, đúng là tên hung thủ tốt nhất được chọn.

"Người tới, bỏ khoá kia!" Bắc Cung Hà Trạch đột nhiên lạnh giọng.

"BANG!"

Tiếng đánh thật lớn vang lên, làm Hàn Văn Tịch bị dọa nhảy dựng lên, tay cầm ngăn chặn lần đầu tiên run lên.

Còn có mấy cây ngăn chặn nắm ở trong tay, nhưng tay lại cùng tâm run run giống nhau, thanh âm ngoài cửa, đúng là bọn người kia đang phá khoá, ngay sau đó, bọn họ liền sẽ đẩy cửa vào được!

Giờ này khắc này, khuôn mặt nhỏ thanh tú của Hàn Văn Tịch trở nên u sầu, đôi mắt rũ xuống, kiểu mới mím lại, lĩnh nghiêm mà không thể xâm phạm.

Một tay nàng còn đang tiếp tục thi châm, một cái tay khác rút lên chủy thủ bên người Mục Thanh Vô, nắm trong tay.

Chỉ cần lại cho nàng thời gian mười phút, nàng liền có thể đem độc tố đều bức ra, bằng bất cứ giá nào, mặc kệ ai ngăn cản nàng, nàng liền bắt cóc Mục Thanh Vô làm con tin, xem ai còn dám động!

Thời gian, đang trôi đi từng chút một, nhưng rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền phát hiện ngoài cửa sau khi thanh âm kia vang lên, thế nhưng không có thêm thanh âm nào khác nữa, một mảnh yên tĩnh, mà thật lâu cũng không có người đẩy cửa tiến vào.

Này:..... Có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngoài cửa không những rất an tĩnh, tựa hồ một chút động tĩnh đều không có, chính xác là đang xảy ra chuyện gì?

Hàn Văn Tịch không nghĩ ra được, đơn giản cũng không thêm nghĩ nữa. Không động tĩnh hay có động tĩnh cũng tốt, nàng muốn nắm chặt thời gian thì chám bài độc nha!

Đã không còn bị quấy nhiễu, lực chú ý của nàng so với lúc trước càng tập trung hơn, tốc độ cũng nhanh hơn không ít, một cây ngân châm, ngay ngắn có thứ tự đâm vào huyết vị tương ứng, bất quá một lát sau, trên ngực Mục Thanh Vô liền trát đầy hơn 20 cây ngân châm. Làn da nguyên bản trắng nõn dần dần biến hồng, ánh mắt càng ngày càng thắm, rồi cuối cùng đang hồng lại biến thành màu đen.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch đại hì, độc ngay lập tức phát bức ra, nàng lại mang tới một cây ngân châm, nhưng ai biết, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng đồng thời hô to.

"Tần Vương điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Ách.....

Hàn Văn Tịch tay cứng đờ, nàng đang rất tập trung phi thường tốt, nếu không phải dưới tình huống rất đặc thù, muốn quấy nhiễu nàng cũng không dễ dàng gì.

Nhưng một tiếng hô to này, làm nàng theo bản năng quay đầu lại.

Tần Vương!

Tần lang cũng là trượng phu của nàng, Long Phi Dạ?

Thiên a, là hần tời sao? Cho nên mới vừa rồi trong nháy mắt tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh?

Vì sao hần lại tới đây, hần tới làm cái gì?

Hần nhanh như thế đã tìm được được liệu nên tới tìm nàng sao?

Tốt thôi, đó đều không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt là tôn đại thần này đã tới, nàng liền an toàn, tuyệt đối an toàn.

Hàn Văn Tịch thật muốn nói, Long Phi Dạ người chính là vị cứu tinh trong chú định của bốn cô nương a!

Long Phi Dạ đã đến, Hàn Văn Tịch xác định chính mình đã an toàn, mặc kệ bên ngoài nói cái gì, cô bất cứ động tĩnh gì, đó thông của nàng sẽ che chắn hết. Nàng hết sức chuyên chú bài độc cho Mục Thanh Vô.

Mà lúc này, ngoài cửa, tất cả mọi người đang quý. Ngay cả Trường Bình công chúa đều cúi xuống thân mình không dám ngẩng mặt lên, mà Mục Lưu Nguyệt ái mộ Tần Vương đã lâu cũng quý gối phía sau, ngây ngốc giống nhau, chú mục mà nhìn Long Phi Dạ, phảng phất như toàn bộ thế giới chỉ còn lại chính nàng cùng Long Phi Dạ, bất luận kẻ nào bất luận cái sự gì đều bị nàng vớt tất cả ra khỏi não.

Ở đây có không ít quan binh thị vệ chưa từng thấy qua Long Phi Dạ, một đám trong lòng run sợ cúi đầu, lại kích động lại sợ hãi, muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn.

Nam nhân này giống như một vị thần đang tồn tại!

Long Phi Dạ vừa tuý ý đứng ở cửa phòng, thân hình cao lớn đỉnh bạt như núi, đường cong lãnh ngạnh, ngũ quan như đao như tước, tựa như vương giả cao cao tại thượng, dường như đầy trời phong vân tất cả đều hội tụ đến trong mắt hần.

"Đều hãy bình thân." Thanh âm của hần nhất quán lạnh băng mà cường ngạnh.

Mọi người sôi nổi đứng dậy, nhưng đại đa số cũng không dám ngẩng đầu lên.

Long Phi Dạ một đường đuổi theo Hàn Văn Tịch tới đây, vẫn luôn ở trên nóc nhà nhìn nghe, đối với chuyện này nhiều ít cũng có hiểu biết.

Tầm mắt lạnh lẽo hướng Bắc Cung Hà Trạch, "Bắc Cung đại nhân, Tần Vương phi khi nào thì thành đạo phạm? Vì sao bốn vương lại không hay biết?"

Bắc Cung Hà Trạch run run lên một cái, đón ánh mắt lạnh băng của Long Phi Dạ lập tức cúi đầu, cả người giống như đặt mình trong hãm băng lạnh lẽo.

Đã là đạo phạm, đó chính là đã bị giam qua trong ngục, Tần Vương đây là đang chất vấn Bắc Cung Hà Trạch vì sao không thông qua hần cho phép đã bắt người đi.

"Bẩm..... Bẩm Tần Vương điện hạ, đây là..... Đây là..... Lệnh bắt mà thái hậu nương nương tự thân ban xuống."

Tránh đi Trường Bình công chúa vì không đủ để giải thích, cuối cùng chỉ có thể đem vị chủ tử đứng đầu nhắc tới.

"Cho nên, người đây là đang lấy thái hậu nương nương tới đàn áp bốn vương?" Long Phi Dạ vốn đã lạnh băng thanh âm lại lạnh thêm ba phần.

Bắc Cung Hà Trạch sợ tới mức lại quý xuống, "Hiểu lầm a, hiểu lầm a! Tần Vương điện hạ, vì thân cho dù có một trăm cái đầu cũng không dám làm như thế. Sự tình là như thế này: thiếu tướng quân bị ám sát, lúc thị vệ đuổi tới thiếu tướng quân đã bất tỉnh nhân sự, tất cả mọi người nhìn thấy Tần Vương phi cảm chủy thủ nhắm ngay bụng của thiếu tướng quân a! Sau đó, Tần Vương phi nói rằng có thể trị liệu, đáng tiếc, chuẩn bệnh viện lần cũng chưa thấy tốt lên."

"Mục đại tướng quân, đây là sự thật sao?" ánh mắt của Long Phi Dạ lạnh băng dừng ở trên người Mục đại tướng quân.

Tình tình tàn bạo nhất như Mục đại tướng quân ở trước mặt Tần Vương cũng ù rũ xuống, thấp giọng đáp lại "Vâng".

"Hiện tại lại là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Mục đại tướng quân do dự không biết nói như thế nào cho tốt.

"Nói!" Long Phi Dạ thành linh tức giận.

Mọi người sợ tới mức tất cả đều run rẩy, Mục đại tướng quân là run đến lợi hại nhất, liền tục đập đầu ba cái vang lên, đem sự tình một năm một mười bẩm báo, bao gồm sự tình Mục Thanh Vô bị độc phát.

"Cho nên, không có bằng chứng đã đi bắt người, hiện giờ đang cứu người, các người lại muốn ngăn trở?"

"Không không! Tần Vương điện hạ, thái hậu nương nương cũng là thận trọng, rất cuộc..... Rốt cuộc Tần Vương phi cũng có hiểm nghị, cho nên lệnh vị thần trước tiên giám giữ Vương Phi nương nương, sau đó thành thái y tới chẩn bệnh." Bắc Cung Hà Trạch vội vàng biện giải.

"Được rồi được rồi! Tần hoàng thúc, hoàng nãi nãi cũng đau lòng hoàng tẩu, vì thế việc công nên xử theo phép công, không thể để cho người mượn cớ. Huống chi, Hàn Văn Tịch hiện tại cũng không thể cứu tính Thanh Vô ca ca, ai không biết nàng là phế vật của Hần gia, y thuật nàng làm sao có thể tin? Tần hoàng thúc, người trước vẫn nên để chúng ta đi vào nhìn một cái đi, vạn nhất....."

Trường Bình công chúa còn chưa nói xong, đã thấy tầm mắt lạnh băng của Long Phi Dạ thổi qua tới, nàng liền sợ hãi cảm miệng.

Long Phi Dạ đối tay để phía sau, gật đầu, "Àn, xác thật..... việc công nên xử theo phép công."

Vừa nghe lời này, Bắc Cung Hà Trạch cùng Trường Bình công chúa đều là thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Trường Bình công chúa biết Hàn Văn Tịch ở đây mắt Tần hoàng thúc chẳng qua là nữ nhân so với tỷ nữ còn không bằng, Tần hoàng thúc chán ghét nàng đều còn chưa đủ, làm sao có khả năng che chở cho nàng?

Không khí vừa chậm lại, Bắc Cung Hà Trạch liền sợ hãi nói, "Tần Vương, nếu không, để thái y vào đi thôi, phòng ngừa....."

Nhưng Long Phi Dạ lạnh giọng ngắt lời, "Vạn nhất quấy nhiễu nàng, ảnh hưởng đến hiệu quả bài độc, Bắc Cung đại nhân người gánh nỗi sao?"

Này:.....

Chịu trách nhiệm đối với tính mạng của thiếu tướng quân, chịu trách nhiệm đối với tội danh của Tần Vương phi? Bắc Cung Hà Trạch sợ tới mức gan đều nứt ra.

"Tần Vương điện hạ, bô thần tin tưởng Vương Phi nương nương! Mới để cho Vương Phi nương nương một người đi trị liệu!" Đại tướng quân nghiêm túc nói, có nhắc nhở của Cố Bắc Nguyệt, hần không tin nhiệm đối với thái y do Trường Bình công chúa mang đến.

Long Phi Dạ từ trước cửa tránh ra, mắt lạnh quét mọi người liếc một cái, "Còn có ai muốn đi vào sao?"

Bắc Cung đại nhân cùng Mục Lưu Nguyệt đều sợ hãi hướng Trường Bình công chúa nhìn lại. Trường Bình công chúa muốn đi vào nhà, nhưng nàng cũng không có can đảm a!

"Đã không ai, vậy thỉnh Bắc Cung đại nhân chờ." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Chương 34: Khẩn trương, kết quả như thế nào

"Không dám không dám."

Một câu "Thỉnh", Bắc Cung Hà Trạch làm sao chịu được?

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại nói, "Nếu Tần Vương phi cứu không được Mục Thanh Vô, người liền mang về xử theo phép công, nếu Tần Vương phi cứu tình Mục Thanh Vô....."

Nói đến đây, hân ngừng lại, thanh âm lạnh lùng, "Người không có đầy đủ chứng cứ đã bắt Vương phi của bốn vương, cũng đừng trách bốn vương việc công xử theo phép công!"

Bắc Cung Hà Trạch giật mình một cái, dọa ngốc, hân cũng không xác định được Hàn Vân Tích rốt cuộc là cứu người hay là hại người, hân tất cả đều là nghe theo Trường Bình công chúa cùng Thái hậu nương nương nha!

Tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảm mà chờ, trong lòng ai cũng đang ngờ vực. Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt luôn hy vọng Mục Thanh Vô không có việc gì, nhưng lại không nghĩ tới Hàn Vân Tích sẽ thoát tội, giờ lại rồi rắm lại khẩn trương. Khẩn tay trong tay đều nhanh chóng bị bóp nát.

Hạ nhân chuyển ghế đến, Long Phi Dạ khí phách mà ngồi ở cửa phòng, tựa như tự cao tự đại, thống ngự vạn vật thần chi.

Hân nói chờ, ngay cả khi phải chờ đến ba ngày ba đêm cũng không ai dám động đến hân.

Bắc Cung Hà Trạch càng nghĩ càng sợ, hân cùng những người khác không giống nhau, hân chỉ là đảm đương một cái chức nhỏ nhoi trong Đại Lý Tự, sinh tử của Mục Thanh Vô cũng không cùng hân có quan hệ, vạn nhất thật đem người cứu tình, hân cũng lên xong đời.

Không được, nhất định phải nghĩ cách đi vào!

Nhưng ai biết, đúng lúc này, có tiếng đập cửa phát ra từ phía sau Long Phi Dạ truyền đến.

Này..... người bên trong đang gõ cửa?

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây, tiếng đập cửa kia như là gõ ở trong lòng mỗi người, *đông, đông, đông!*

Trong phòng cũng chỉ có Mục Thanh Vô cùng Hàn Vân Tích hai người, sẽ là ai đang gõ cửa đây?

Chỉ thấy Long Phi Dạ vội hoảng đứng dậy đi tới, tự mình đẩy ghế đưa qua một bên. Cửa là từ bên ngoài cài chốt lại, khóa bị cạy ra còn treo ở phía trên.

Hàn Vân Tích có phải đã thành công giải độc cho Mục Thanh Vô? Mục đại tướng quân kích động lại khẩn trương, hân không thể tiến lên một phen đẩy cửa ra, chi là, thấy Tần Vương không có ý từ tránh ra, hân chỉ có thể tự kiểm chế tâm tình nóng của mình.

Long Phi Dạ cũng không nóng lòng mở cửa, mà là ý y thâm trường liếc mắt nhìn Bắc Cung Hà Trạch một cái. Bắc Cung Hà Trạch tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hai chân nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen, cũng không biết kết quả như thế nào, thật muốn nhắm mắt lại chứ không muốn xem.

Long Phi Dạ tự mình lấy ghế đưa ra, gỡ xích sắt xuống, rút chốt cửa ra, tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm tay hân, theo dõi mỗi một động tác của hân, đều bị kinh hồn táng đảm, hô hấp ngừng trệ.

Người bên trong tựa hồ nghe được thanh âm rút ra chốt cửa, cũng không gõ cửa nữa. Toàn trường càng thêm tĩnh lặng, *phanh phanh phanh*, mặc cho trái tim ai rẩy đều đang đập nhanh kinh hoàng.

Đột nhiên, Long Phi Dạ một phen đẩy ra cửa phòng.

"Bang!"

Khoảnh khắc này Bắc Cung Hà Trạch tim suýt nữa nhảy ra khỏi ngực, chỉ thấy..... Chỉ thấy bên trong cánh cửa đứng một người, dáng người đỉnh bạt, mây rậm mắt to, ngũ quan hình dáng đặc biệt thâm thúy. Tuy rằng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng cặp mắt to kia thần vận đầy còn, lộ ra quang mang lỗi lạc.

Người này không phải ai khác, chính là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô!

Hân tỉnh! Hân không chỉ có tỉnh, ánh mắt hân còn sáng ngời, đứng ở cửa, ánh mắt phẫn nộ thẳng tới bức Bắc Cung Hà Trạch.

Sau khi vừa mới giải độc xong hân liền tỉnh, thời điểm Hàn Vân Tích băng bó miệng vết thương đều nói hết thấy mọi chuyện đã xảy ra.

Mọi người còn chưa bình thường trở lại, Mục Thanh Vô đột nhiên tỉnh giấc, "Bắc Cung Hà Trạch, người có ý tứ gì? Tần Vương phi là ân nhân cứu mạng của bốn tướng quân, người dựa vào cái gì nói rằng là thích khách, vu oan hãm hại nàng khảm sai? Người dựa vào cái gì bắt giam nàng? Không có nàng, mạng của bốn tướng quân đã sớm không còn, thế nào, người cũng ước gì bốn tướng quân sớm chết đi sao?"

Thiên a, Mục Thanh Vô cư nhiên tỉnh! Hàn Vân Tích thật sự cứu hân tỉnh!

Xong rồi xong rồi, hết thấy đều xong rồi!

Bắc Cung Hà Trạch hai chân run run, suýt nữa ngã mềm xuống dưới, "Hiếu lắm a! Thiếu tướng quân, hạ quan là oan uổng, hạ quan thật không biết Tần Vương phi có thể cứu sống người nha!"

Mục Thanh Vô lại phẫn nộ nhìn về phía Mục đại tướng quân, "Phụ thân! Tần Vương phi cùng hài nhi không oán không thù, vì sao sẽ hại hài nhi, vì sao sẽ là thích khách? Ngày đó hài nhi bị thích khách hạ độc, là bản thân vương phi cứu hài nhi, hài nhi sau khi thấy nàng mới bất tỉnh nhân sự!"

Mục đại tướng quân mặt đỏ bừng bừng, hồ thẹn không thôi, "Cha, này không phải cũng là lo lắng....."

"Người đây là lo hồ đồ! Người suýt nữa hại hai mạng người là Vương Phi nương nương cùng hài nhi người đây!" Mục Thanh Vô quả mắng.

Mục đại tướng quân sớm đã biết sai rồi, vội vàng quỳ xuống, "Lão phu sai rồi! Sai rồi!"

Mục Thanh Vô chính nghĩa đẩy mình, phẫn nộ đến cực điểm, hân che lại miệng vết thương, cất bước ra cửa, đang muốn tiếp tục răn dạy, lúc này mới phát hiện Tần Vương Long Phi Dạ đứng ở một bên, hân hoảng sợ, lập tức muốn quỳ xuống hành lễ.

Tần Vương ở đây, nào đến phiên hân lớn tiếng nói chuyện như thế a!

"Miễn, Hàn Vân Tích đâu?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi.

Lúc này, Hàn Vân Tích mới thu thập xong, rửa tay sạch sẽ đi ra, nghe được chính Long Phi Dạ nói tên của mình, cũng không biết là thanh âm trầm thấp của hân rất dễ nghe, hay là tên nàng dễ nghe, tóm lại, Hàn Vân Tích nghe được liền cảm thấy thư thái vui vẻ.

"Thần thấp ở đây." Hàn Vân Tích về mặt dịu ngoan đi ra, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hân.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đang từ trên người Mục Thanh Vô dời đi, dừng ở trên người Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tích. Phải biết rằng, hai người này từ lúc thành hôn đến nay, chưa từng có ai nhìn thấy bọn họ đứng chung một chỗ với nhau. Đến nỗi quan hệ giữa hai người bọn họ như thế nào, càng không ai biết được.

Hàn Vân Tích đáng người nhỏ nhắn khi chất thanh tao, lại vừa đứng bên cạnh Long Phi Dạ, nháy mắt làm cho người ta có cảm giác như chim nhỏ nép vào người.

Hàn Vân Tích tiến vào đại môn Tần Vương phủ, bên ngoài liền có các loại đồn đãi không tốt, có người còn tiên đoán Hàn Vân Tích còn chưa từng nhìn thấy Tần Vương diện hạ. Nhưng lần này, Nghi thái phi cũng chưa có động tĩnh gì, Tần Vương thế nhưng tự mình xuất hiện ở chỗ này, đúng là làm người mọi người đều瞠瞠 kinh hãi. Chẳng lẽ, bởi vì Hàn Vân Tích mỹ mạo xoay người hay sao?

Tần Vương đối với nàng, rốt cuộc là có thái độ gì?

"Vì sao lại trốn ngục?" Long Phi Dạ lạnh nhạt chất vấn.

"Trốn ngục? Tội phạm mới trốn ngục! Ta không có tội, không tính là đào phạm đi?" Hàn Vân Tích về mặt vô tội, quay đầu thành khẩn hỏi, "Bắc Cung đại nhân, người nói xem, người nói ta là trốn ngục sao?"

Mục Thanh Vô vừa tỉnh, Hàn Văn Tịch liền nói cho hắn hết thảy, có Mục Thanh Vô là đương sự làm chứng, liền tính ngay cả hoàng đế cũng đừng mơ định tội với nàng.

Mà Long Phi Dạ nếu đã tới, nhất định sẽ không dễ dàng bị hại, hắn không phải là tới để làm chính mình mất mặt đi?

Hiện tại Hàn Văn Tịch, đây tự tin!

Trốn ngục?

Đối mặt với vấn đề này, Bắc Cung Hà Trạch một đầu đắm chết tâm đều có, "Không không, Vương Phi nương nương không có tội, không phải đào phạm "

"Ta không có tội vậy người vì sao giam giữ ta?" Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc mà truy vấn.

Bắc Cung Hà Trạch hoảng hốt, lý luận đều bị hỗn loạn, cũng không biết giải thích như thế nào, ngay lập tức quỳ xuống dập đầu, "Hiểu lầm, thật là hiểu lầm, hạ quan dập đầu tạ lỗi với Vương Phi nương nương, nhận lỗi với Vương Phi nương nương, xin Vương Phi nương nương tha mạng a!"

Hàn Văn Tịch hạ xuống cấp mất to vô hại, "Điện hạ, ý tứ của Bắc Cung đại nhân có phải hay không là do hiểu lầm mới hãm hại ta?"

Hiểu lầm cùng hãm hại, ý tứ lại kém nhau rất xa!

Vu hãm chính phi của Tần Vương? Tội danh này không phải giống tội lớn thông thường!

Bắc Cung Hà Trạch đang dập đầu động tác cứng đờ, chợt muốn khóc, chính là, hắn cho dù khóc chết cũng vô dụng, chỉ có thể tiếp tục dập đầu tiếp tục cầu, "Tần Vương điện hạ, tha mạng a, Vương Phi nương nương, tha mạng a, hạ quan biết sai rồi, biết sai rồi!"

Hàn Văn Tịch đáy mắt hiện lên một mặt hận ý. Thời điểm khi Trường Bình công chúa lấy nước đã hất lên người nàng vào đêm hôm ấy, thời điểm tối qua phải người ám sát nàng, Bắc Cung Hà Trạch có thể tưởng tượng qua kết cục hiện tại?

Nếu hôm nay không phải Long Phi Dạ xuất hiện đúng lúc ngăn cản đám người này, Mục Thanh Vô lúc này đã sớm độc phát vong thân, mà nàng, chứng cứ cũng vô cùng xác thực, một án tử tội.

Mặc kệ Bắc Cung Hà Trạch liều mạng dập đầu, Hàn Văn Tịch đều thờ ơ.

Nếu người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người hủy ta *tam túc (3 hạt kê)*, ta đoạt người *tam cốc (3 hạt gạo)*. (人敬我一尺，我敬人一文，人毁我三粟，我夺人三谷: *If someone respected her a foot, she'd respect them ten feet. If someone burned her three millets, she'd seize their three grains.*)

Nàng là đại phu, không phải là thánh mẫu, sẽ không cứu tất cả mọi người; nàng là tiểu nữ tử, không phải đại trượng phu, không có trí tuệ rộng lượng tha thứ người *thương hại* nàng. (*thương: làm bị thương; hại: làm hại*).

{ lời của người edit: câu văn này rất hay nên ta note lại ai không thích đọc thì pass dòng này nhé!: 她是大夫，不圣母，不会人人都救；她是小女子，不是大丈夫，没那么大的胸襟原谅伤害她的人：She was a doctor, not a saint; she wouldn't save everyone that came her way. She was a small woman, not some great man; she didn't have the heart to forgive the people who harmed her.}

Có hậu thuẫn cường đại là Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch biết thời điểm phong thủy thay phiên chuyển tới.

Nàng khi định thần nhân, cuối cùng là hướng phía Trường Bình công chúa nhìn lại. Trường Bình công chúa đang sợ hãi, đều không rảnh vì Mục Thanh Vô đã tỉnh lại mà cao hứng, nàng chỉ hăm hực cúi đầu.

Chính là, đáy lòng nàng đang hận cái kia a!

Thật tình không thể tiếp thu được sự thật trước mắt, Hàn Văn Tịch cái phé vật này cứ nhiên thật sự cứu được Thanh Vô ca a của nàng? phụ thân Hàn Văn Tịch đều bất lực, bản lĩnh của Hàn Văn Tịch từ đâu ra? Nàng không tin!

Nhìn thấy trên ngực Thanh Vô ca a cũng đang quần băng vải, trời mới biết nữ nhân này vừa rồi ở trong phòng lại làm gì với Thanh Vô ca a. Một nữ nhân gia nhìn xem thân thể nam nhân, nàng không biết xấu hổ a?

Mà làm nàng tức giận nhất cũng không tài nào tiếp thu được chính là, Thanh Vô ca a vừa mới tỉnh lại xuống giường cứ nhiên lại tức giận tới, đây còn không phải là vì che chở cho Hàn Văn Tịch, đứng ra làm chứng giúp nàng ta?

Xưa nay Thanh Vô ca a chỉ cần quan tâm một ít đến muội muội Mục Lưu Nguyệt của hắn, nàng đều sẽ ghen, huống chi là đang che chở cho nữ nhân khác?

Trường Bình công chúa đầu có thể cúi, tâm lại không thể cúi, càng nghĩ càng phẫn nộ.

Long Phi Dạ lại không có nhiều tâm tư thoải mái nhân họ ở tại chỗ này nghe người ta kêu tha mạng như vậy. Hắn không kiên nhẫn liếc nhìn Bắc Cung Hà Trạch một cái, lạnh lùng nói, "Bổn vương nói, việc công xử theo phép công. Người tới, áp giải xuống, đệ trình lên Lại bộ nghiêm khắc xử trí!"

Lời này vừa ra, quan binh thủ hạ của Bắc Cung Hà Trạch liền sôi nổi tranh nhau tiến lên, có thể vì Tần Vương cống hiến, cho dù là một hồi đều sẽ bị bọn họ xem như vinh quang cả đời.

Mà này không thể nghi ngờ chính là đánh Bắc Cung Hà Trạch một cái tát vang dội.

Bắc Cung Hà Trạch không rảnh lo chuyện mất mặt hay không mất mặt, đột nhiên hướng về phía Trường Bình công chúa bên kia đi qua, lại quỳ xuống cầu, "Trường Bình công chúa, chuyện này hạ quan toàn bộ đều là nghe người, người đến giải thích giúp hạ quan, cầu tình nha!"

Tần Vương đã chen chân vào chuyện này, mấu chốt là Mục Thanh Vô cũng tỉnh lại, thái hậu bên kia tự nhiên sẽ thu liễm, đem toàn bộ trách nhiệm đều phẩy sạch sẽ. Mà một khi đệ trình lên Lại bộ xử lý, Bắc Cung Hà Trạch không chỉ có chức quan khó bảo toàn, còn có khả năng sẽ phải chịu hình phạt nặng nề.

Trường Bình công chúa một chân liền đã văng Bắc Cung Hà Trạch, "Người còn dám nói! Đều không phải là người xúi giục ta sao, người tới, còn không áp giải đi!"

Bắc Cung Hà Trạch oan uổng hô to, "Không phải ta, không phải ta! Là Mục Lưu....."

Bắc Cung Hà Trạch còn chưa nói xong, đã bị Mục Lưu Nguyệt chạy qua bịt miệng lại, "Người cái quan này, suýt nữa hại tính mạng ca ca ta, đều là người xúi giục Trường Bình công chúa, Tần Vương đã rõ mọi việc, không cần nghe người giáo biện!"

Mục Lưu Nguyệt về mặt chính nghĩa, trong lòng lại sợ hãi nóng này, sợ Tần Vương biết được chân tướng, ấn tượng không tốt đối với nàng.

Chi tiếc, nàng ra sức diễn trò như thế, Long Phi Dạ lại hoàn toàn xem nàng như không khí, cũng chưa từng liếc mắt qua một cái.

Hàn Văn Tịch nhìn Mục Lưu Nguyệt biểu diễn, trong lòng một trận bực bực, liền tính bốn cô nương này cùng khối băng lớn *hữu danh vô thực(*)*, dù thế nào mà nói thì bọn họ cũng là phu thê. *Người mưu lợi lấy lòng như thế, xem như ta không tồn tại sao?*

() 有名无实: Hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì. (exist in name only; appearance without reality)*

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng cười nói: "Mục tiểu thư, lại nói tiếp... vẫn luôn nói ta bụng dạ khó lường, người muốn hại ca a người, hình như là người, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bị trừng phạt, cáo mượn oai hùm (*)

() 狐假虎威: Cáo mượn oai hùm: dựa bóng của kẻ mạnh hơn để thị uy, ra oai hay làm chuyện không hay với người khác. (the fox exploits the tiger's might)*

Bị nói rõ điểm yếu trước mặt mọi người, Mục Lưu Nguyệt lập tức luống cuống: "Người..... Ta chỉ là quan tâm đến an nguy của ca ca ta, loại tình huống này, ai biết người là hảo tâm hay xấu ý..... Người nữ nhân này không cần nắm một chút sai nhỏ không chịu bỏ qua!"

"Nghịch nữ, còn không cảm niệm!"

"Bang" một tiếng roi sắc bén vang lên, đem Mục Lưu Nguyệt đang nói luyên thuyên quay trở về.

"A..... Cha! Người đánh ta!" một miếng vết thương hiện ra trên cánh tay Mục Lưu Nguyệt, da tróc thịt bong, so với Hàn Văn Tịch bị thương ngày đó còn muốn thâm hơn.

Mục đại tướng quần tức giận ngập trời: "Lão tử đánh chính là người! Tuổi còn nhỏ đã có tâm địa ác độc, Tần Vương phi thiệt tình muốn trị bệnh cứu người, người lại phỏng đoán này nọ, đối nghịch cùng Vương phi, suýt nữa hại tính mạng ca ca người, nghịch nữ như vậy, không nên đánh hay sao?"

Dứt lời, lại một roi vút qua, trên người Mục Lưu Nguyệt lại thêm một đạo vết máu, sợ tới mức đôi tay ôm lấy đầu, khóc lóc thảm thiết.

"Không cần đánh! Cha, ta biết sai rồi! Ô ô..... Ta cũng không dám nữa, không dám!"

Mục đại tướng quân ném roi xuống, tới quý trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, đã cứu nhi tử ta, lão thần cảm ơn người!"

Hắn nói, dập đầu thật mạnh một cái vang đầu, ngay sau đó lại nói, "Là lão thần vu hãm người, trừng phạt lão thần là đúng tội, thỉnh Tần Vương điện hạ ban tội, thỉnh Vương Phi nương nương ban tội."

Cái lão đồng tây này tho lỗ lại đã man, còn đầu thì óc đơn giản nhưng thật ra rất rộng lượng nha. Biết sai liền nhận, không giống Bắc Cung Hà Trạch cùng Mục Lưu Nguyệt như vậy, chỉ biết viện cớ.

Bất quá, này không đủ để làm hắn thoát tội, chuyện này nguyên nhân chính, chính là hắn! Hàn Văn Tịch từ trước đến nay không thiện lương như vậy.

Thấy Long Phi Dạ chậm chạp không mở miệng, Hàn Văn Tịch liền lên một lăm chú, "Mục đại tướng quân, người cũng đã lớn tuổi, ăn qua muối so với tiểu bối chúng ta còn nhiều hơn, người như thế nào lại không phân rõ đúng sai, nhìn không thấu thi phi đây?"

Hai chữ "Thị phi" này, ai nghe đều hiểu được là ám chỉ Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt. Trường Bình công chúa tức giận đến nắm chặt nắm tay, muốn cãi cò, nhưng người ta không chỉ tên nói họ, nằng cãi cò không được.

Mục đại tướng quân liền tục gặt đầu, "Là lão thần già rồi nên hồ đồ, già rồi nên hồ đồ."

"Sau này nha, xem người xem sự, giữ mắt thật sáng. Người cũng là người đức cao vọng trọng, bốn vương phi sẽ không phạt người, chỉ mong người nhớ kỹ, bốn vương phi không phải là phế vật."

Hàn Văn Tịch lời này vừa ra, Long Phi Dạ ánh mắt lạnh băng trở nên thâm thúy thêm.

Nữ nhân này dù thông minh, Mục đại tướng quân cùng Bắc Cung Hà Trạch không giống nhau. Mục đại tướng quân chính là tướng quân tay cầm trọng binh a! Huống chi cáo trạng không phải là hắn, giam giữ Hàn Văn Tịch cũng không phải hắn, có thể dễ dàng giáo huấn như thế đã không tồi, như thế nào còn có khả năng phạt thật.

Hàn Văn Tịch kể từ đó, ngược lại là dễ lại một cái ân tình rất lớn cho Mục đại tướng quân.

Mục phủ, thiếu Hàn Văn Tịch một phần tình.

"Vâng! Lão thần linh mệnh." Mục đại tướng quân đầy mắt hiện lên một mặt thương thức, sáng khoái đáp ứng.

Cùng Mục đại tướng quân nói xong, Hàn Văn Tịch chuyển hướng sang Trường Bình công chúa. Từ khi chuyện này bắt đầu, Hàn Văn Tịch chịu đủ loại tra tấn ủy khuất, đều là do cái công chúa điều ngoa ngoan độc này ban tặng. Không cho nằng một ít giáo huấn, Hàn Văn Tịch như thế nào giải thoát được cảm phiền này.

Bất quá Trường Bình thân là công chúa, khiến trách chuyện của nằng, không phải hoàng thân Hàn Văn Tịch này có thể làm.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn Long Phi Dạ, nghĩ thầm, *cái khối băng lớn này, có thể thay ta nói vài câu lời nói công đạo hay không?*

Trường Bình công chúa lúc này cũng trộm ngắm Long Phi Dạ liếc mắt một cái, thấy sắc mặt hắn không hề vui, trong lòng có điểm hoảng hốt. Sợ hãi tiến đến khom người, "Tần hoàng thúc, Trường Bình cũng là lo lắng cho Thanh Võ ca ca mới nhất thời hồ đồ, tin vào lời gièm pha, mới vội vàng đề Bắc Cung đại nhân hồ nháo, người tha thứ cho ta lần này đi."

"Chịu tội chính là hoàng thân người, không phải bốn vương." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Lời này thật là nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, gia hòa này tới là tới, nhưng thật ra đem hết thảy đẩy đến sạch sẽ, loại thái độ không rõ ràng này, ai có thể đoán ra hắn đang nghĩ gì đây?

Cái khối băng lớn này tới cứu nằng là vì thể diện Tần Vương phủ, cũng là vì thuốc giải độc của hắn, điểm này Hàn Văn Tịch thật ra có thể khẳng định được.

Lời này, Trường Bình công chúa cũng đoán không ra, bất quá, nằng mới không tin rằng Tần hoàng thúc là vì Hàn Văn Tịch mà tới, Tần hoàng thúc sở dĩ đến, phần lớn là vì giữ gìn thể diện Tần Vương phủ đi.

Làm trò trước mặt Tần Vương, Trường Bình công chúa cũng không dám quá kiêu ngạo, chẳng sợ trong lòng có một trăm mối ngán điều không vui, chung quy vẫn là thấp đầu, "Hoàng thân, Trường Bình hiểu lầm người....."

Một câu xin lỗi, nói như tiếng muỗi hừ hừ. Nằng rất không cam lòng, đôi tay giấu ở trong tay áo nắm đến gần gáo, móng tay đều đâm đến trong lòng bàn tay. Hôm nay nằng xem như mặt mặt ném về đến nhà, nằng trộm hướng Mục Thanh Võ một bên nhìn lại, chỉ thấy Thanh Võ ca ca đang nhìn nằng chán ghét.

Trường Bình công chúa nhanh chóng tức giận lên, nằng âm thầm ghi hận, *Hàn Văn Tịch, đều là người cái nữ nhân đáng giận này, lần này tính mạng của người lớn, lần sau người tuyệt đối sẽ không gặp may như vậy!*

Lúc này, Mục Thanh Võ che lại vết thương, quý xuống, "Đa tạ Tần Vương điện hạ, Tần Vương phi ân cứu mạng!"

Hàn Văn Tịch vội vàng cúi tay ra đỡ: "Thiếu tướng quân, người thương thế còn chưa khỏi, nhanh nhanh đứng dậy. Miệng vết thương nếu bị nứt ra, người sẽ phải nằm thêm 8 đến 10 ngày!"

Mục Thanh Võ không dám để Hàn Văn Tịch đỡ, vội vàng tránh đi, kỳ thật nếu có thể, hắn rất hy vọng cùng nữ nhân này nói nhiều thêm một chút sau đó mới mở cửa ra.

Ngày đó nhìn thấy nữ nhân này một mình một người đi vào đại môn Tần Vương phủ, hắn liền biết, nữ nhân này không tầm thường!

Bất đắc dĩ, hắn bị thương quá nặng, một khi dịch chuyển, trước mắt tối sầm lại, cả người lao đảo thế nhưng lại hướng phía Hàn Văn Tịch bên này ngã xuống.

"Thanh Võ ca ca!"

Trường Bình công chúa hô to, như mũi tên chày như bay đi qua, đúng lúc lôi kéo Mục Thanh Võ đến phía nằng bên kia, Mục Thanh Võ đã mất đi ý thức, bất tỉnh nhân sự.

Trường Bình công chúa nhìn về phía Hàn Văn Tịch, vẻ mặt đầy phẫn nộ: "Hàn Văn Tịch..... Thanh Võ ca ca vì sao lại hôn mê, có phải người động tay động chân gì hay không?"

Hàn Văn Tịch làm ơ Trường Bình công chúa, mà là vậy vậy Mục đại tướng quân lại đẩy nằng Mục Thanh Võ dậy, giúp hắn quay về trên giường nằm xuống.

Hàn Văn Tịch xem mạch, lúc này mới nói, "Hôn mê nhiều ngày, trong thân thể năng lượng không đủ, để hắn nghỉ ngơi đi, tỉnh lại cho ăn cháo gạo kê, ba ngày sau mới có thể bắt đầu tiến hành bồi bổ, tuần tự từng bước, không thể ăn quá nhiều."

Mục đại tướng quân liền tục gặt đầu, "Đa tạ Tần Vương phi, ân cứu mạng, Mục phủ trên dưới đều sẽ nhớ kỹ."

Trường Bình công chúa vừa thấy tình cảnh này, trong lòng càng thêm nén giận, tức giận nói, "Mục đại tướng quân, người vì sao cái gì cũng đều nghe nữ nhân này, Thanh Võ ca ca vừa rồi rất tốt, hiện tại lại té xỉu, nhất định là có vấn đề!"

Mục đại tướng quân nghe được thì tức giận trong lòng, hắn không thể giống như Mục Lưu Nguyệt, cũng vu cho Trường Bình công chúa một roi. Đáng tiếc Trường Bình là công chúa, không phải hắn có thể giáo huấn, không thể không mạnh mẽ nhận xuống. Bất quá, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, Trường Bình công chúa tùy hứng điều ngoa, có nằng ở đây, trong phủ sẽ không có một ngày bình yên. Mặc kệ như thế nào, hắn nhất định sẽ không để Trường Bình công chúa gài vào Mục phủ!

Hít sâu mấy hơi, Mục đại tướng quân mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nói, "Công chúa điện hạ, Thanh Võ tạm thời không có việc gì, người vẫn là mời trở về đi."

Trường Bình công chúa lập tức lắc đầu, "Không, ta muốn nhìn thấy hắn, hắn bất tỉnh, ta không thể quay về, ta muốn chiêu cố hắn!"

"Công chúa điện hạ, ngài là *kim chi ngọc diệp* (金枝玉叶: *golden branch and jade leaf*), câu nói đầu tiên của người có thể muốn tính mạng Thanh Võ chúng ta, Thanh Võ không nhận nổi chiêu cố của người."

Mục đại tướng quân có thể nói là phun hết mọi thứ trong đầu hắn ra, công chúa đánh không được, nói vài câu cũng là có thể đi.

Trường Bình công chúa không ngốc, nghe ra được chỉ ý trào phúng, nằng mỉm cười muốn khóc, "Mục đại tướng quân đây là đang trách tội ta sao? Ta lại không phải cố ý!"

"Công chúa hiểu lầm, lão thần không dám. Lão thần chỉ là cảm thấy *nam nữ thụ thụ bất thân* (那女授受不親: *men and women should not touch hands when giving or receiving things*), công chúa lưu lại sẽ làm người đàm tiếu, vẫn là mời trở về đi." Mục đại tướng quân lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch đứng một bên muốn cười ra tiếng. Thậm chí ngay bản thân nằng cũng có thể nhìn ra Trường Bình công chúa yêu thích Mục Thanh Võ. Lấy thân phận của nằng, hôn sự này vốn là nắm chắc. Bất quá kinh qua lần này nằng giáo hoạt như thế, Mục đại tướng quân có thể nhìn đến nằng mới là lạ. Mục đại tướng quân không đồng ý, liền tính đó là hoàng đế hay thái hậu, cũng vô pháp cưỡng bức. Trường Bình lại muốn gài vào Mục phủ, quá thực chính là vọng tưởng.

Bất quá, đây cũng là nằng tự làm tự chịu, Hàn Văn Tịch mới không đáng tiếc thay nằng.

Trường Bình công chúa cũng biết Mục đại tướng quân sẽ không tán thành hôn sự của bọn họ, nhưng cho dù là vậy, từ trước tới giờ cũng chưa từng nặng lời như thế với nằng nha.

Nằng còn muốn nói thêm, lại thấy biểu tình lạnh lùng của Mục đại tướng quân, làm tim nằng đau xót. Quay đầu nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang tìm tìm cười nhìn nằng, trong lòng càng phát hoá: "Người cười cái gì mà cười, sớm muộn gì người sẽ có thời điểm dễ khóc!"

Trường Bình công chúa hung tợn xông lên một tiếng, dậm chân một cái, xoay người lẹ làng mà chạy đi.

Hàn Văn Tịch không chút nào dể ý, nhìn bóng dáng Trường Bình công chúa đi xa, bên môi gọi lên một mặt ý cười vui sướng.

Trường Bình công chúa, ta xem người có thể hoàn hành đến bao lâu? Ngày đó ở thiên lao Đại Lý Tự trủng độc, rất nhanh sẽ hiệu nghiệm đi. Cái loại độc này là virus hiện đại, vì thế thái y hay thần y thời cổ đại không ai có thể chữa khỏi u của người a!

Đến lúc đó, xem người khác là ai!

Hàn Văn Tịch không nhiều lời, nâng dể lại mấy túi thảo dược, lại tỉ mỉ hướng dẫn Mục đại tướng quân cách thay đổi dược, cùng với hết thấy những kiêng kỵ cần thiết. Mục đại tướng quân đều nhất nhất nhớ kỹ.

Ngoài cửa, Long Phi Dạ bất động thanh sắc đem hết thấy xem ở trong mắt, lúc này rốt cuộc mở miệng, thanh âm cơ hồ không có độ ấm, "Hàn Văn Tịch, là lúc ngươi cần phải trở về chứ?"

Ách.....

Vừa mới nao động như thế nhưng lại dể cho tôn đại thần này sốt ruột chờ ở cửa.

"Àn, bây giờ liền trở về." Nàng tung ta tung tăng chạy ra, vui vẻ tươi cười, ẩn ẩn có loại cảm giác, gia hỏa này dường như không hề cao hứng.

Tốt thôi, thành hôn mới chưa được mấy ngày nàng đã vào thiên lao, thân là trượng phu, hẳn xác thật là không có gì dể cao hứng.

Mục đại tướng quân cùng đám người vội vàng đưa ra tới cửa, mà Long Phi Dạ không nói hai lời quay đầu liền đi.

Hắn chính là lạnh lùng như thế: giống một tòa băng sơn, lại giống một điều bí ẩn, mỗi người đều sợ hãi, tò mò.

Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn cúi kíp, nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Trường Bình công chúa, lại cảm thấy buồn cười. Nàng thật đúng là bị nói trúng rồi, dể gia hỏa Long Phi Dạ này tới mang về nhà.

Long Phi Dạ chân dài, đi rất nhanh, Hàn Văn Tịch đều phải chạy chậm mới theo kịp, rốt cuộc, lúc nàng ra đại môn Mục tướng quân phủ, mới nhớ tới một việc.

Cố Bắc Nguyệt!

Cố Bắc Nguyệt còn bị nhốt tại thiên lao, tên kia là bị Bắc Cung Hà Trạch bí mật giam giữ, không mấy người biết đến, chắc là không bị tra tấn chứ?

Thấy Long Phi Dạ lên xe ngựa, Hàn Văn Tịch lo lắng nói, "Điện hạ, ta..... Ta đã quên một việc, chờ ta một chút được không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Văn Tịch liền hối hận, tôn đại thần Long Phi Dạ này lắm sảo mà có khả năng chờ nàng? Vì thế, Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, nàng liền vội vàng nói thêm, "Điện hạ, nếu không người đi về trước đi, ta rất nhanh sẽ trở về."

Ai ngờ, Long Phi Dạ liếc cũng chưa liếc nàng một cái, trực tiếp buông màn xe, lạnh lùng nói, "Nơi canh giờ sau ta ở trong Phủ Dung Viện không nhìn thấy người, hậu quả tự chịu!"

Hắn lạnh nhạt đến độ không thèm hỏi nàng vì sao lại ở lại, dứt lời sai khiến xa phu rời đi.

Hàn Văn Tịch hơi sốc, thật lạnh! Nàng hỏi rừng mình, vội vàng quay đầu trở về cùng Mục đại tướng quân nói chuyện về một giấy giấy sinh tử kia, cũng nói Mục đại tướng quân chạy nhanh đi Đại Lý Tự thả người.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Dể người nhìn xem thật rõ

Sau khi giao đãi xong hết thấy, Hàn Văn Tịch cơ hồ là dẫm lên thời gian mà chạy về Tần Vương phủ.

Trong tâm cung, Long Phi Dạ đã đổi mới xiêm y, nằm ở trên ghế bập bênh trong thư phòng, một bộ áo choàng tơ vàng mềm mại, quý khí vốn có sinh ra càng thêm vô cùng chói lọi. Hàn Văn Tịch lần đầu tiên phát hiện có nam nhân có thể đem vàng ăn mặc đẹp như vậy. Ở trước mặt hắn, thực dể dàng cảm thấy tự ti.

Hàn Văn Tịch điều chỉnh hỏ hấp một chút, tiến lên, "Điện hạ."

"Ba vị được đều ở trên bàn, người hiện tại có thể phối chế giải dược." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Hàn Văn Tịch hướng một bên phía trên bàn nhìn lại, chỉ thấy ba đồng lớn dược liệu, phân biệt là từ hạ, từ dư, từ đông. *Trời mới biết, những dược này thật ra không dể tìm, không nghĩ tới gia hỏa này một tìm chính là một đồng lớn.*

Hàn Văn Tịch mừng thầm, kỳ thật nàng chỉ cần dùng một ít, còn dư lại có thể dùng dể mở rộng tồn kho trong hệ thống giải độc. Tuy vào từng loại độc tố, những dược liệu này có thể dùng cho rất nhiều phối phương giải độc khác nhau.

"Điện hạ chờ, thần thiếp phối chế xong sẽ đem tới đây." Hàn Văn Tịch nói, đang muốn đem dược liệu đều thu vào trong túi chữa bệnh của nàng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ ánh mắt lạnh lùng lại nhìn qua, "Hãy phối dược ở chỗ này đi, bốn vương cũng muốn *hào hào kiến thức (ý là muốn nhìn xem).*"

Ách.....

Gia hỏa này vẫn là hoài nghi nàng!

Hàn Văn Tịch kín đáo tròn trắng mắt, *người cá hoài nghi đi, dù sao người vĩnh viễn đều đoán không ra chân tướng.*

"Điện hạ, trên tay thần thiếp cũng không có các dược liệu khác. Thần thiếp cần quay lại Vân Nhân Các dể lấy chúng. Nếu điện hạ có hứng thú, không ngại cùng thần thiếp đi một chuyến." Hàn Văn Tịch cười nói.

"Vân Nhân Các?" Long Phi Dạ tò mò, không nhớ rõ trong Tần Vương phủ có một cái nơi như vậy.

"Thần thiếp đem তো gác mái bị bỏ rơi phía Tây Bắc tu chính lại, lấy tên là *Vân Nhân Các* (云闲阁: *Leisurely Cloud Pavilion*), ngày sau thần thiếp sẽ sống ở chỗ đó, dể tránh quấy rầy điện hạ." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Kỳ thật trong lòng nàng có chút khẩn trương, sợ gia hỏa này đem nàng đuổi ra khỏi Phủ Dung Viện đi ứng phó với Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, nhưng ai biết, hắn thật không có ý kiến gì, gật gật đầu liền đứng dậy muốn đi cùng nàng.

Hàn Văn Tịch trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhanh nhẹn đem ba vị dược liệu đều thu vào túi chữa bệnh của nàng. Động tác này, Long Phi Dạ cũng không có nhiều chú ý, hắn cũng không biết, động tác này của Hàn Văn Tịch bất quá là che dấu tai mắt người. Ba vị dược liệu đã sớm được nàng dể vào hệ thống giải độc, nghiêm khắc dựa theo tỉ lệ cùng mấy vị dược vật khác tiến hành phối chế. Trong đó thậm chí có cả cơ chế tự động điều chỉnh nhiệt độ trong khi luyện chế dược.

Từ tâm cung Long Phi Dạ đi đến Vân Nhân Các của Hàn Văn Tịch phải xuyên qua hoa viên. Trong thời gian này, cũng đủ cho hệ thống giải độc đem dược vật phối chế ra thành phẩm, Hàn Văn Tịch lén lút lấy ra, giấu ở trong túi chữa bệnh.

Tới cửa Vân Nhân Các rồi, Long Phi Dạ mới mở miệng, "Vân Nhân có nghĩa là gì?"

"Vân tự vô tâm thủy tự nhàn." (云自无心水自闲) Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, quay đầu hướng phía hắn nhìn lại, "Điện hạ, thần thiếp gả vào Tần Vương phủ, chỉ cầu như một đám mây nhàn nhã một góc."

(云) "云自无心水自闲": *"Vân tự vô tâm thủy tự nhàn": ý nói tâm hồn thư thái, hờn nhàn. Đây là một câu được trích trong bài thơ "Bạch Vân Tuyền" của Bạch Cư Dị ("A cloud naturally has no desires, just as the water is naturally leisurely")*

Kỳ thật Hàn Văn Tịch muốn nói với Long Phi Dạ chính là, *"Thân ái, người đừng hoài nghi ta, ta gả vào Tần Vương phủ là bị bắt buộc, ta không có cái ý đồ gì. Ta chỉ muốn sống một cuộc sống bình đạm an ổn qua ngày. Ta sẽ không trêu chọc các người, các người cũng đừng tới trêu chọc ta!"*

Nhưng nàng rất rõ ràng nếu nói trắng ra như thế, Long Phi Dạ nhất định sẽ dùng ánh mắt giết chết nàng, cô nhân không phải đều thích lấy thơ trữ tình dể biểu đạt ý nghĩ sao? Nàng liền *nhập gia tùy tục* một hồi. (*nhập gia tùy tục: 如乡随俗: wherever you are, follow local customs/When in Rome, do as the Romans do*)

[Vân tự vô tâm thủy tự nhàn], tốt xấu cũng là danh ngôn của Bạch Cư Dị, Hàn Văn Tịch cho rằng Long Phi Dạ sẽ kinh diễm một phen, đáng tiếc, hắn chỉ nhìn nàng một lát, mặt không có biểu tình gì, không nói một lời liền đi vào trong các.

Người này không chỉ có cơ mặt bị liệt, phỏng chừng tâm cũng bị liệt đi.

Hàn Văn Tịch đi theo vào, phát hiện Long Phi Dạ đã ngồi trên ghế đang ằng chừng bốn góc phòng, chính là đang đánh giá tiểu thiên địa của nàng. Thằng nhãi này thân hình cao ngạo như núi làm phòng khách nhỏ của nàng tức khắc tràn đầy áp lực.

Vừa thấy nàng tiến vào, hắn liền thu hồi tâm mắt, lạnh lùng nói, "Có thể bắt đầu phối dược sao?"

"Àn, thần thiếp đi lấy mấy vị dược." Hàn Văn Tịch đặc biệt cung kính.

Tò mò như vậy đúng không, hôm nay sẽ khiến cho người *kiến thức kiến thức (nhìn xem thật rõ/tốt)!*

Dưới sự quan sát nhìn xem như đám thũng của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch từ thư phòng nhỏ bên cạnh lấy ra mấy vị dược thảo cùng cối và chày giã dược, sau đó làm trò trước mặt hỗn trộn cùng với ba vị dược vật kia được lấy ra từ trong túi chữa bệnh.

Những dược liệu trong túi này đúng là vừa mới ở hệ thống giải độc phối chế ra giải dược. Mặc kệ là từ phân lượng dược liệu, tỉ lệ điều phối, hay là nhiệt độ luyện chế, độ chính xác về thời gian mà nói, đều là hoàn mỹ nhất. Nhân công phối chế luyện chế, cần bàn không có khả năng đạt tới trình độ chính xác như thế này.

Dược Tây Y cần lưu ý đến *tính tế (tỉ mỉ/từng chi tiết nhỏ)* trong khâu tinh chế, trong khi đó dược Trung Y lại phụ thuộc nhiều vào khâu *phối dược(phân lượng từng dược liệu)*. Nhưng, nếu đem tính tế trong Tây Y dùng vào trong luyện chế dược Trung Y, hiệu quả liền không phải dược sư truyền thống luyện chế có thể bằng dược.

Nói cách khác, mặc dù là cùng loại Trung dược, Hàn Văn Tịch luyện chế ra, đều so với bất luận đại phu nào ở thời đại này luyện chế ra, *được hiệu(nhiều nghiệm của thuốc)* đều tốt hơn rất nhiều.

Những điều này, Long Phi Dạ làm sao mà biết được? Ai bảo hắn không biết gì về sự chuyên nghiệp của người hiện đại đâu?

Những dược liệu được Hàn Văn Tịch lấy ra từ thư phòng, đều là chút dược vật dùng làm thuốc hạ sốt bình thường, cùng trộn vào thuốc giải với nhau cũng không có ảnh hưởng gì.

"Điện hạ, kỳ thật phối dược rất đơn giản."

Hàn Văn Tịch cười đến đặc biệt đẹp, một bên nói, một bên đem giải dược cùng một chút dược hạ sốt trộn đều với nhau, tất cả đều cho vào cối.

"Nói đến cùng, phương thuốc vẫn là quan trọng nhất, chỉ cần tìm được toàn bộ dược liệu, và nát chúng với nhau, sẽ có kết quả mình mong muốn."

Hàn Văn Tịch một bên giã dược, một bên rất chuyên nghiệp giới thiệu, "Đương nhiên, giã dược cũng cần phải chú ý, mấu chốt nhất chính là lực độ, không thể quá nặng, cũng không thể quá nhẹ."

Nàng nói, đem chày đá đưa cho Long Phi Dạ, "Điện hạ, người có muốn thử hay không?"

Long Phi Dạ đã sớm không có nhẫn nại, nhàn nhạt nói, "Còn phải mất bao lâu?"

Hàn Văn Tịch vẻ mặt nghiêm túc, cầm một chút dược vật đặt ở trong lòng bàn tay mở ra, ngửi ngửi, lúc này mới trả lời, "Phóng chừng đến một canh giờ đi."

Một canh giờ, đó chính là hai giờ.

Long Phi Dạ trực tiếp đứng dậy, "Khi nào người làm xong thì đưa thuốc đến tẩm cung."

Đây là mệnh lệnh, không đợi Hàn Văn Tịch trả lời, dứt lời liền đi.

"Tốt, điện hạ đi thông thái nha!" Hàn Văn Tịch vui mừng không gì sánh nổi, một đường đưa ra đến cửa, thấy người đã đi xa, rốt cuộc không nín được xì cười ra tiếng.

Ai kêu hắn lại hoài nghi nàng, nếu còn có lần sau, nàng chắc chắn sẽ làm hắn càng thêm nhàm chán.

Đóng cửa lại, Hàn Văn Tịch không lại đi giã dược, hết thảy để vào hệ thống giải độc giải quyết.

Sau hai giờ a, cũng đủ để nàng hào hào tẩm một cái, ngủ nướng trong chốc lát. Lần lớn trong phủ Đại tướng quân làm nàng cảm thấy mệt mỏi, lại không được nghỉ ngơi, thân thể yếu mềm này, sợ là sẽ chống cự không nổi.

Sau hai giờ, Hàn Văn Tịch thần thanh khí sảng mà xuất hiện ở bên ngoài thư phòng Long Phi Dạ.

Nàng phát hiện gia hòa này đang xem sách, lười biếng nằm nghiêng dựa vào bên giường. Tay cầm quyển sách, bô dáng cúi đầu nhưu mày tư lự, nhìn như họa *trung tiên tuấn kiệt (đẹp như thần tiên)*, làm người cảm thấy rất không chân thật.

Cũng không biết vì sao, trong đầu Hàn Văn Tịch không tự giác hiện ra cảnh tượng trong đêm tối tăm đó. Ngon đèn dầu chiếu rọi ở trên cổ màu đồng nơi ngực hắn, vân da rõ ràng kia, thị giác đánh sâu vào đã tính mười phần, là câu hồn người như vậy, chấn động nhãn tâm.

Đáng chết, nàng tới là để đưa dược, nhưng nàng lại thơ thần thất thần bất động, như thế nào lại suy nghĩ bậy bạ vậy?

Cẩn cẩn môi, Hàn Văn Tịch đi vào, "Điện hạ, dược đã chế xong."

Long Phi Dạ buông quyển sách xuống, ngồi dậy, lúc này mới hướng nàng nhìn qua, con người đen nhánh thâm thúy kia, thẳng tắp mà nhìn nàng chăm chăm.

Vô cớ, Hàn Văn Tịch tâm lạc một chút, theo bản năng tránh đi cái nhìn của hắn.

Vì cái gì, sao nàng lại cảm thấy nhút nhát như thế? Không phải là bồn chồn lo lắng, không phải là sợ hãi, mà là một loại khẩn trương.

Còn không phải là đưa dược thôi sao? Sự tình đơn giản đến nỗi nhắm hai mắt lại nàng đều làm được, nàng khẩn trương cái gì nha?

Hàn Văn Tịch âm thầm cười nhạo chính mình, tiến lên, cúi đầu, một bên từ trong túi chữa bệnh lấy ra dược liệu cùng một ít đồ dùng phụ tá, một bên sắp xếp lại tâm lý.

Rất nhanh, nàng đã khôi phục lại, ngừng đầu đón nhận ánh mắt thâm trầm bá đạo của Long Phi Dạ, một bộ dáng nghiêm túc, miệng lười chuyên nghiệp, "Đem áo trên người cởi ra."

Áo hoá to vàng mềm mại, thuần trắng để y. *Người này ngay cả động tác cởi quần áo đều ưu nhã như vậy, rất tôn quý.*

Rắn chắc tinh luyện, vân da gợi cảm bên trong, có đạo vết sẹo nhìn thấy kinh tâm, giống như một con con rết sống ở trên cổ màu đồng nơi ngực hắn, dữ tợn lại có vẻ dã tính thú hoang.

Không nghĩ tới mới qua mấy ngày, miệng vết thương của gia hòa này cư nhiên tất cả đều khép lại. Phải biết rằng miệng vết thương trúng độc thường sẽ khôi phục chậm hơn so với miệng vết thương bình thường.

Hàn Văn Tịch không thể tưởng tượng mà nhìn, hơn nữa lỗ tai có một chút hồng như vậy, một màn này làm Long Phi Dạ nhìn thấy phi thường khó chịu.

"Xem đủ chưa? Xem đủ rồi liền áp dược lên đi." Long Phi Dạ ngữ khí lạnh nhạt không kiên nhẫn.

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngừng đầu nhìn hắn, vẻ mặt càng thêm không thể tin nổi, lại đón nhận ánh mắt tràn đầy chán ghét của Long Phi Dạ.

Gia hòa này có ý tứ gì a? Hắn đang nghĩ nàng xem cái gì nha?

Mặc dù có điểm ý niệm hoa si như vậy, nhưng đó là cách làm của một nữ nhân bình thường theo đuổi cái đẹp được không!

Trong lúc nhất thời, tất cả sự khẩn trương đều bị sự phẫn nộ thay thế, "Lập tức!"

Nàng nói, cũng không có lấy ra dược vật, mà là lấy ra dao nhỏ, đặt ở trên ngọn lửa hơi nóng.

"Người đang làm cái gì?" Long Phi Dạ lạnh giọng.

"Khai dao, năng lực tự lành của người thật quá tốt, miệng vết thương đều khôi phục, dược vật không có biện pháp ở trong khoảng thời gian ngắn thâm thấu đi xuống, cho nên chỉ có thể đem miệng vết thương mở ra." Hàn Văn Tịch nghiêm trang trả lời.

Kỳ thật, không cần biện pháp này cũng có thể, chỉ cần trong giải dược thêm mấy vị dược vật, tăng dược hiệu mạnh lên, hiệu quả là giống nhau.

Nhưng vì ánh mắt chán ghét kia của Long Phi Dạ làm nàng thực không cao hứng.

Trên thế giới này vĩnh viễn không cần phải đắc tội với hai loại người, một là thợ cắt tóc, một là bác sĩ. Người trước sẽ làm người xấu đến sống không bằng chết, người sau sẽ làm người đau đến sống không thể chết không xong.

{ (Đoạn này ta thích nên lưu lại nguyên văn: 这个世界上永远不要得罪两种人。一种是理发师，一种是医生。前者会让你丑得生不如死，后者会让你疼得生死不能：In this world, there were two types of people you should never cross. One was the hairdresser, the other a doctor. The former could turn you so ugly you wanted to die, while the latter could make you so painful that you neither lived nor died.) }

"Người xác định?" Long Phi Dạ nhìn nàng hoài nghi.

"Chắc chắn!" Hàn Văn Tịch không chút phân vân, giải thích nói, "Điện hạ, không khai đao cũng được, nhưng nếu không khai đao mà nói, được này khả năng phải tốn thời gian hơn nửa tháng mới có thể đem độc tố trong cơ thể đều hấp thụ ra ngoài, chính người tự mình quyết định."

Hắn chỉ có thời gian 10 ngày, đến nay đã qua 7 ngày.

Loại bị quân chế này làm Long Phi Dạ rất không thoải mái, nhưng hắn cũng chỉ có thể bí mật tìm Hàn Văn Tịch giải độc.

"Động dao đi." Hắn đáp ứng.

Ở trên miệng vết thương rạch thêm một đao, cái loại cảm giác đau đớn này có thể so với trực tiếp rạch một đao còn khủng bố hơn rất nhiều, Hàn Văn Tịch rất chờ mong về mặt biến hóa của hắn. Nàng thiết tình không hề thủ hạ lưu tình, nhưng ai biết, một đao đi xuống, Long Phi Dạ cư nhiên này chỉ nhận một chút, biểu tình lạnh nhạt, rũ mắt nhìn chăm chăm xem miệng vết thương của chính mình.

Một gia hỏa thật tốt, đau đớn như thế nào mới có thể làm hắn nhiều mây vậy?

Hàn Văn Tịch phát hiện chính cái ý tưởng này của mình thật vô nhân đạo, thu liễm tâm tư, nằng vội vàng áp được, động tác thật ra nhẹ đi không ít, tận lực giảm bớt cảm giác đau đớn của hắn.

Rất nhanh, đem được giải độc đặt ở trên miệng vết thương, búng bó băng vải để cố định, kết thúc mọi việc.

"Tốt rồi, sáng mai ta lại qua đây lấy được ra, xử lý miệng vết thương." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Không cần đổi được sao?" Long Phi Dạ hỏi.

Bản đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tới cửa, thiếu tướng quân nhớ ân

"Không cần, một ngày là đủ, được vật này sẽ đem tàn lưu độc tố trong cơ thể đều hấp thụ ra tới, miệng vết thương không thể đụng vào nước, buổi tối khi ngủ đừng dè lên miệng vết thương." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giải thích.

Kỳ thật, gia hỏa này không sợ đau nên khai đao đúng là biện pháp nhanh nhất.

Long Phi Dạ gắt gât đầu, bàn tay to nhẹ nhàng vung lên, ý bảo nàng có thể lui xuống.

Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch xách theo túi chữa bệnh thật là giống một nô tài nha.

Tốt thôi, nàng nhìn!

Sáng hôm sau, Hàn Văn Tịch tới lấy thuốc ra, quả nhiên giống như theo lời nàng đã nói, tất cả độc tố đều bị giải được hấp thu, nguyên bản tàn ra mùi hương được vật đến khi lấy ra ngoài thì tan tưởi không thôi.

Hàn Văn Tịch đơn giản băng bó lại miệng vết thương thật tốt, cuối cùng hoàn toàn thu phục xong độc của Long Phi Dạ.

Nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ nói cái gì đó, nhưng ai biết, nàng vừa thu thập tốt mọi thứ, Long Phi Dạ chỉ làm cái động tác cao cao tại thượng kia, bàn tay to vẫy vẫy ý bảo nàng rời đi.

Thật là một gia hỏa ngạo mạn lại vô tình!

Hàn Văn Tịch trong lòng âm thầm có ý kiến, cũng không đi ngay lập tức, mà là cúi thân mình xuống, thành khẩn nói, "Điện hạ, sự tình ở phủ Đại tướng quân, đa tạ."

Sự việc của Mục Thanh Võ kia, tuy rằng biết rõ hắn là vì mặt mũi Tần Vương phủ, vì thuốc giải độc của hắn, nhưng chung quy vẫn là hắn đã cứu nàng một mạng.

Ai ngờ, Long Phi Dạ giữ khí lạnh băng, "Người có thể giải độc, nhưng người không phải là Bồ Tát. Nhớ kỹ thân phận của người, bớt lo chuyện người khác, đừng thường xuyên ra khỏi cửa, nhớ kỹ chưa?"

Hàn Văn Tịch lậm lự, lên tiếng, "Vâng, thần thiếp nhớ kỹ. Thần thiếp cáo lui."

Nàng yên lặng nghĩ, chỉ cần là người tốt, việc thấy chết mà không cứu nàng thật làm không tới.

Về việc ít ra khỏi cửa, ha ha, Hàn Văn Tịch cười lén, *thần thiếp làm không được!* Bất năng có đôi ngồi ở trong nhà phụ trách ăn-uống-tiểu-tiểu-ngủ, còn không bằng bảo nàng đi tìm chết.

Sờ sờ trong tay áo kia còn sót lại ba lượng bạc, Hàn Văn Tịch nghĩ, *nữ nhân, mặc kệ là thân phận gì ở thời đại nào, đều cần thiết có sự nghiệp của bản thân.*

Cùng Long Phi Dạ giả làm phu thê *hữu danh vô thực* [1], *nước giếng không phạm nước sông* [2], cũng khá tốt. Chờ nàng ổn định vị trí trong Tần Vương phủ xong xuôi, nàng sẽ tìm việc gì đó để làm, nếu không, nàng đi nơi nào để có bạc đây?

[1] *Hữu danh vô thực: chỉ có danh tiếng mà không có thực.*

[2] 井水不犯河水: *Nước giếng không phạm nước sông: ý là việc của ai, chuyện của ai người ấy lo, không xâm phạm đời tư của nhau (Well water didn"t touch the river water: also known as "I"ll mind my own business, you mind yours.")*

Mấy ngày kế tiếp, thời điểm Hàn Văn Tịch ở trong hoa viên đi bộ đều không nhìn thấy qua Long Phi Dạ, gia hỏa này xuất quỷ nhập thần, phòng chừng đã sớm rời đi.

Nhưng Long Phi Dạ cư nhiên phái một tỷ nữ dễ năng dùng, tên là *Trầm Hương* (沉香), nhỏ tuổi hơn Hàn Văn Tịch, tầm 15-16 tuổi, thân thể nhỏ nhắn, thanh tú sạch sẽ, tính tình ngoan ngoãn, khi cười hiện lên vẻ thẹn thùng.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn một cái đã vừa ý.

"Người có biết võ công không?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Trầm Hương lắc đầu, "Nô tỳ không biết."

"Trước kia người hầu hạ nơi nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Nhà ta sống ở phía tây thôn Khê Thủy, hôm qua mới bị mua về, do một đại ca ca gọi là Sở Tây Phong mang ta tới." Trầm Hương ngoan ngoãn trả lời.

"Hắn có nói với người điều gì không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Để nô tỳ nghe Vương Phi nương nương sai bảo, hắn nói hầu hạ Vương Phi nương nương thật tốt, nương nương sẽ có trọng thưởng." Trầm Hương thành thật nguyên lời mà nói.

Trọng thưởng?

Hàn Văn Tịch co gật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nàng lập tức giao phó việc thứ nhất cho Trầm Hương, nếu như Mộ Dung Uyển Như tới tìm, thì nói nàng đang ngủ, không rảnh.

Vì thế, Mộ Dung Uyển Như mời nàng uống trà, bị cự tuyệt; rủ nàng đi dạo phố, bị cự tuyệt, sáng nay lại sai người tới rủ nàng đi dạo chơi ngoài thành, lại một lần nữa bị cự tuyệt.

Nghĩ thái phi không ở quý phủ, lấy thân phận của Mộ Dung Uyển Như, còn không đủ cường cầu làm nàng bất cứ điều gì.

Tiểu Trầm Hương tuy rằng nhỏ, lại cẩn thận có khả năng, có nàng lo liệu một ít việc vặt, Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng không ít.

Đương nhiên, nàng cũng không hề nhàn rỗi, thời gian mấy ngày nay, nàng đem hệ thống giải độc kiểm tra qua một lần. Hệ thống này giống như một loại không gian, bên trong có rất nhiều không gian nhỏ. Một cái là để kiểm tra độc tính, một cái là để phối chế được vật, còn có một cái là để tồn trữ được vật cũng đủ dùng y tế.

Hàn Văn Tịch nằm ở trong sân, một bên phơi nắng, một bên như đi vào cõi thần tiên trong hệ thống giải độc. Nàng cũng không phát hiện ra hệ thống không gian này cư nhiên còn có một số không gian nhỏ mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đó, ý thức của nàng hiện tại không thể tiến vào.

Quái lạ, chẳng lẽ là còn có khu vực chưa khai phá ra sao? Trước kia nhân viên nghiên cứu cũng không hề nhắc qua với nàng.

Hàn Văn Tịch rất hiểu kĩ, nhưng nàng biết tò mò cũng vô dụng. Loại chuyện này nàng muốn nghĩ nát óc đều nghĩ không ra, may thay mấy cái không gian trong hệ thống giải độc hiện giờ cũng đủ để nàng tiêu xài.

Ý thức rút ra khỏi hệ thống giải độc, Hàn Văn Tịch gio tay lên trên đầu, hưởng thụ những tia nắng ấm áp. Nàng nghĩ độc tiễn của Trường Bình công chúa cũng nên đại bạo phát đi? Người thích cái đẹp như vậy, một khuôn mặt được che lại đi khắp nơi tìm thấy trị bệnh là một sự kiện thú vị cỡ nào nha.

Nàng đang âm thầm vui sướng, thì tiểu Trầm Hương từ từ chạy qua đây, "Vương Phi nương nương, ngoài cửa có người tới, nói người có khách nhân."

Khách nhân?

Loại người nào có thể tới Tần Vương phủ tìm Hàn Văn Tịch đây?

"Ai vậy?" Hàn Văn Tịch mở mắt ra, khó hiểu hỏi.

"Ma ma nói là khách quý, đang ở trong khách đường chờ đợi, là thiếu tướng quân gì đó cùng với thái y, nàng ta nói quá nhanh, làm nô tỳ nghe không rõ." Trầm Hương đáp.

Mục Thanh Võ cùng Cổ Bắc Nguyệt!

Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ, vội vàng đứng dậy đi tới. Nàng thật ra rất muốn gặp Cổ Bắc Nguyệt, để nói lời cảm tạ, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội ra khỏi cửa, cũng không biết chạy đi đâu tìm hân.

Long Phi Dạ không thích nàng ra khỏi cửa, trong khoảng thời gian này nàng cũng muốn thu liễm lại.

Không nghĩ tới Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ lại tìm tới cửa.

Hàn Văn Tịch thay đổi một thân xiêm y xong mới ra khỏi viện tử, vừa đến khách đường đã nhìn thấy Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ đang ngồi uống trà.

Cổ Bắc Nguyệt vẫn là một bộ bạch y, ôn tồn lễ độ. Mục Thanh Võ cũng không còn là bộ đáng ốm yếu, tư thế ngồi đúng với tiêu chuẩn quân nhân, ánh mắt sáng ngời.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, hai người rất vui vẻ, đồng thời hành lễ, "Vi thần tham kiến Tần Vương phi, Vương Phi nương nương cát tường."

"Miễn lễ, ngồi đi." Hàn Văn Tịch tâm tình không tồi.

Mục Thanh Võ không nói hai lời, lập tức quỳ một gối trước mặt Hàn Văn Tịch, đôi tay siết chặt, "Vương Phi nương nương, hôm nay vi thần là đặc biệt tới đáp tạ ân cứu mạng."

"Nhanh nhanh đứng dậy, ngày ấy không phải đã tạ rồi sao?" Hàn Văn Tịch cười.

"Ngày ấy là ngày ấy, hôm nay vi thần là chính thức tới bái tạ. Vi thần không có gì để hồi báo, sau này nếu cần đền vi thần, thỉnh Vương Phi nương nương nhất định phải nói ra." Mục Thanh Võ rất nghiêm túc, mắt đen sáng ngời, thẳng tắp nhìn vào mắt Hàn Văn Tịch.

Đại nam hài tích cực thật đáng yêu như vậy.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Tốt thôi, ta sẽ nhớ kỹ."

Trong khi nói, lấy ra một tờ giấy sinh tử, đối mặt với Cổ Bắc Nguyệt, "Cổ thái y, ta nghĩ ta cũng nên lưu tâm bái tạ người nha!"

Nhìn thấy vật kia, Cổ thái y đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó muốn ngăn lại Hàn Văn Tịch hành lễ.

"Vương Phi nương nương, không được!" Cổ Bắc Nguyệt cũng sốt sắng, hàng lông mày khẩn trương nhu lại.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy, lại muốn duỗi tay giúp hân vuốt phẳng, nam tử ảm áp này thật sự là không thích hợp để nhu mỳ.

"Thật sự đa tạ." Hàn Văn Tịch hai tay dâng lên giấy sinh tử, rất chân thành. Trong sự tình lần này, Cổ Bắc Nguyệt là người duy nhất cứu nàng mà không có động cơ gì.

Cổ Bắc Nguyệt nhìn giấy trắng mực đen kia, nhàn nhạt nói, "Thử này Vương Phi nương nương hãy thay ta huỷ đi, kỳ thật, tại hạ đến đây là....."

Cổ Bắc Nguyệt còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã biết hân muốn nói cái gì, "Đọc kia là ta gửi ra tới."

Khi ở trong thiên loc, nàng đã đáp ứng với hân chỉ cần cứu tinh Mục Thanh Võ sẽ nói cho hân biết vì sao dưới tình huống hai tay trống trơn, có thể kiểm tra ra độc tiễn.

Hàn Văn Tịch không muốn nói dối, nhưng nếu nàng đem sự tồn tại của hệ thống giải độc nói cho Cổ Bắc Nguyệt biết, Cổ Bắc Nguyệt phỏng chừng cả đời đều không thể lý giải đi, vì vậy nàng chỉ có thể nói như thế.

Nhưng ai biết, lời này vừa ra, một cái thanh âm quen thuộc đã truyền đến, "Người ra tới, tâu từ có cái mũi thật là lợi hại!"

Thanh âm này:..... Mộ Dung Uyển Như.

Nàng ta chăm chăm đi vào, một bộ váy dài màu vàng nhạt, thân thể mảnh mai, đặc biệt là eo thon nhỏ kia, một tay có thể ôm hết, dáng người mảnh khảnh động lòng người, khuôn mặt thanh tú càng động lòng người hơn.

Mộ Dung Uyển Như xuất thân là tỷ nữ, tuy rằng được Nghi thái phi nhận làm nghĩa nữ, nhưng không có phong hào gì.

Nàng thấy Cổ Bắc Nguyệt cùng thiếu tướng quân đều phải đến hành lễ, thân nhẹ như yến hơi khom người, khiến cho người có ý xúc động muốn nâng nàng lên.

Nhìn xem, Mục Thanh Võ lập tức thương hương tiếc ngọc, "Mộ Dung cô nương khách khí, nhanh chóng bình thân."

Mộ Dung Uyển Như nhu nỉ gật đầu, lúc này mới bình thân, hướng bên cạnh Hàn Văn Tịch ngồi xuống, rũ mắt, "Tâu từ, người vẫn còn trách ta, đúng không? Ta đã đều cầu người ba lần rồi, người tốt xấu cũng nên nghe ta giải thích nha."

Ách.....

Không thể hiểu được lời nàng ta vừa nói, Hàn Văn Tịch cảm thấy mờ mịt.

"Chẳng lẽ Uyển Như cô nương có lý do gì khó nói, cho nên đêm đó đã không đi thỉnh Nghi thái phi?" Cổ Bắc Nguyệt mờ mịt.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới chuyện này, kỳ thật nàng cũng không trông cậy vào Mộ Dung Uyển Như sẽ cứu mình, nàng ta không *bỏ đá xuống giếng* đã không tồi rồi.

Mộ Dung Uyển Như không nói ra, nàng thật sự đã quên.

Lại nói, Mộ Dung Uyển Như ba lần tìm nàng, không phải uống trà chính là đi dạo phố, căn bản là không hề nhắc tới chuyện này được không!

Hiện tại nàng ta đang làm gì, đang hỏi lỗi sao? Hay là đơn giản đang diễn trò ở trước mặt Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ? Có thể chi là để bảo vệ hình tượng chính mình mà thôi. Rốt cuộc, nếu Cổ Bắc Nguyệt đem sự tình này nói ra, danh dự của nàng liền bị hủy.

Mộ Dung Uyển Như thờ dãi mặt tiếng, bất đắc dĩ nói, "Cổ thái y, việc kia xác thật là Uyển Như làm không được thỏa đáng, cảm thấy tự hổ thẹn a! Giải không biết, mấy ngày nay ta vẫn luôn muốn gặp tâu từ giải thích rõ ràng, đáng tiếc tâu từ đều luôn đóng cửa không tiếp."

Mộ Dung Uyển Như nói xong, đứng dậy đi tới, tự tay mình rút ra một ly trà đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch, tiếp tục nói, "Tâu từ, ta biết người không phải là người lòng dạ hẹp hòi, mà là chuyện này quá nghiêm trọng. Ta thật sự không phải cố ý. Người uống chén trà này, cho ta một cơ hội nói lời giải thích được không?"

Lời này, sao mà càng nghe càng thấy giống như đang mắng nàng lỏng dạ hẹp hòi đây?

Muốn giải thích thì cứ việc giải thích, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?

Hàn Văn Tịch không tiếp lấy ly trà kia, lạnh lùng nói, "Người tìm người để cứu viện là Cổ thái y, không phải ta, người nên cùng hân giải thích."

Nói, thật là lợi hại!

Mộ Dung Uyển Như nao nao, nhưng rất nhanh khôi phục lại, hướng Cổ thái y nói, "Cổ thái y, ta là muốn giải thích với người, nhưng tâu từ vài ngày nay đều không thềm nhìn ta, ta đành phải cầu người tha thứ trước."

Hàn Văn Tịch muốn nhanh chóng nôn ra, muốn lấy lại hình tượng của chính mình thì phải dẫm chân lên một kẻ khác hay sao?

Muốn có hình tượng như vậy đúng không? Nàng hôm nay liền hủy cho nàng ta xem

"Vậy người nhanh chóng giải thích đi." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

"Buổi tối hôm đó sau khi Cổ thái y rời đi, ta rất sốt ruột, lập tức đi ra cửa, còn chưa ra khỏi cửa liền hôn mê."

Mộ Dung Uyển Như nói, cú đầu điểm đàm đáng yêu, trong tiếng nói lộ ra ghen ghét, "Tẩu tử, người cũng biết, thân thể ta không tốt, một khi sốt ruột thì như muốn ngất đi. Ta đành quay trở lại, nhưng ta đã sai Tiểu Lục Tử ra roi thúc ngựa đi bẩm báo, ai biết cái điều nô kia cư nhiên không đi, trốn phía sau cửa mà ngủ..... Tẩu tử, người nói..... Tẩu tử, đều là ta không tốt!"

Một mặt chăm chọc nổi lên bên môi của Hàn Văn Tịch, hỏi, "Thời điểm nào thì người biết rằng Tiểu Lục Tử không đi tìm mẫu phi?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nghi thái phi trở về

Mộ Dung Uyển Như suy nghĩ một chút, "Buổi sáng. Ta hôn mê đến buổi sáng mới tỉnh, thấy mẫu phi còn chưa trở về, ta liền lại phái người đi ra ngoài, ai ngờ lại nhìn thấy Tiểu Lục Tử đang ngủ ở cửa."

"Nga....." Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường mà kéo dài ngữ khí, "Cho nên, sau đó người cũng không lại phái người đi?"

Hàn Văn Tịch bị nhốt tại thiên lao chính là suốt ba buổi tối nha!

Mộ Dung Uyển Như ghen ghét, sau một lúc lâu, mới nói, "Đi, ta tự mình đi, nhưng..... nhưng không đi tìm mẫu phi. Tẩu tử người cũng biết, lời nói của chúng ta quá nhẹ, không thể nói được lời gì để giúp người. Ta rất lo lắng, chỉ có thể tiếp tục tìm mẫu phi."

Phải biết rằng, Nghi thái phi rất thương nàng ta, nhưng mặt mũi của Nghi thái phi lại càng quan trọng hơn. Nàng ta dám lấy Nghi thái phi làm cớ để nói dối, nha đầu này là gan xác thực không nhỏ nha.

"Cho nên, người cũng không thêm sai người báo cho Cổ thái y một tiếng rằng người không tìm thấy Nghi thái phi?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Mộ Dung Uyển Như nhàu chặt mày, lấp lánh lệ quang, "Tẩu tử, ta quá lo lắng đến độ..... ta đã quên mất."

"Nga....." Hàn Văn Tịch lại nói lời thăm thuyến, "Vậy cuối cùng người tìm được mẫu phi sao?" Hàn Văn Tịch tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Uyển Như lắc đầu, "Không có, sau đó ta nghe ma ma trong phủ nói người đã trở lại, ta liền gấp gáp quay về. Tẩu tử, ta vẫn lần muốn gặp người, muốn giải thích với người, người..... người đều không gặp ta....."

Nghe đến đó, Hàn Văn Tịch đều tự thấy không bằng, *đúng là một cao thủ lấp liếm nha.*

Vì thế, Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn qua, "Ta đây vì sao lại nghe Tần Vương nói mấy ngày trước người đều ở quý phủ đây? Hẳn nhìn thấy người ở trong hoa viên rất nhiều lần."

Lời này vừa ra, sắc mặt Mộ Dung Uyển Như nháy mắt tái nhợt, Tần Vương.....

Hàn Văn Tịch nói tới chính mình sao? Thiên a, nữ nhân này đã cùng Tần Vương nói cái gì, Tần Vương sẽ nhìn nàng như thế nào nha?

Sự thật chứng minh, gặp phải cao thủ nói dối, người cần phải nói dối giỏi hơn nàng ta! (*Nguyên văn: 事实证明，遇到说谎高手，你必须比她更会扯谎！Facts proved that to defeat an expert liar, one had to tell even better lies!*)

"Tần Vương..... hần..... ta..... thân thể của ta không tốt, cho nên, cũng không thể mỗi ngày đều tự mình đi tìm, có điều ta đều phái người đi."

Giờ này khắc này, Mộ Dung Uyển Như giải thích có vẻ tái nhợt cỡ nào nha!

Cổ Bắc Nguyệt trong lòng hiểu rõ, lặng im không nói. Mục Thanh Võ từ trước đến nay là người ăn ngay nói thẳng. Trước đây ấn tượng của hắn đối với Mộ Dung Uyển Như cũng không tệ lắm, bây giờ xem như thấy rõ.

Hắn không chút khách khí hừ lạnh, "Mộ Dung cô nương, không cần giải thích nhiều lời, chúng ta còn có chuyện muốn nói cùng Tần Vương phi, thỉnh người tránh đi nơi nào đó một lúc."

Đây là muốn đuổi nàng đi khỏi.

Mộ Dung Uyển Nhi nước mắt lập tức tràn mi, rõ ràng sắc mặt xấu xí đều bị vạch trần, nàng lại vẫn điểm đàm đáng yêu, mang bộ dáng bị người vu hãm.

"Thực xin lỗi, ta cũng không biết có hiểu lầm gì ở đây, ta thật tình chỉ là muốn tốt cho tẩu tử, tẩu tử nếu không tha thứ cho ta, ta liền..... ta liền....."

Nàng nói, cư nhiên hai tay đáng trả, quý xuống, "Ta liền quý ở đây không dậy!"

Hàn Văn Tịch một bộ không hào hứng, nhàn nhạt nói, "Nhị vị, sắc trời cũng không còn sớm, có sự tình gì ngày khác chúng ta lại nói."

Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ nhìn nhau, đều gật đầu.

Trước khi đi, Cổ Bắc Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Tuy rằng không giống Mục Thanh Võ hừ lạnh một tiếng gọn gàng dứt khoát như vậy, nhưng Mộ Dung Uyển Như nghe thấy trái tim như ngừng đập. Nàng không biết ý tứ của hắn như thế nào, nhưng cũng biết khẳng định không phải là ý tốt, thật là hụt hẫng nha.

Tiếng nói của hai người kia trong quý tộc đều có ảnh hưởng không nhỏ. Nếu bọn họ nói ra ngoài, hình tượng mà Mộ Dung Uyển Như khó tâm xây dựng liền bị hủy!

Đây do Hàn Văn Tịch hại nàng, nàng ta vì sao không chết ở trong ngục đi? Mộ Dung Uyển Như tràn ngập hận ý!

Thấy Hàn Văn Tịch bọn họ đều đã đi xa, Quế ma ma mới vội vàng chạy qua, "Tiểu thư, nàng ta không tha thứ cũng không quan trọng, chỉ sợ nàng ta đi cáo trạng cùng thái phi nương nương."

Nghi thái phi luôn đem mặt mũi để lên trên hết thảy. Thậm chí nếu một hạ nhân trong Tần Vương phủ bị người của thái hậu quở trách nàng đều sẽ để ý cả ngày, huống chi là việc Hàn Văn Tịch bị bỏ tù lâu như thế?

Mộ Dung Uyển Như không đi bẩm báo, nhất định cũng sẽ bị liên lụy.

Mộ Dung Uyển Như không nhúc nhích, đáy mắt hiện lên một mặt nham hiểm hung ác, "Mẫu phi khi nào thì trở về?"

"Ngày mai chính là sinh thần của Bồ Tát, thái phi nương nương hôm nay nhất định sẽ trở về lễ Phật, nhưng cũng không nói là sẽ về lúc nào. Tiểu thư, người xem chuyện này....." Quế ma ma thực sự lo lắng, Mộ Dung Uyển Như một khi bị phạt, đám hạ nhân các nàng cũng trốn không thoát.

Mộ Dung Uyển Như cười vừa lòng, ươn thẳng sống lưng, "Đã là hôm nay trở về, vậy ta sẽ không đứng dậy, ta sẽ quý gối ở nơi này nhận sai cùng mẫu phi."

Nếu là cáo trạng, nàng đương nhiên muốn đánh bại Hàn Văn Tịch.

Quế ma ma vừa nghe lời này trong lòng lập tức hiểu rõ, vội vàng thấp giọng nói, "Tiểu thư yên tâm, khi thái phi nương nương trở về, những ngày sau của nữ nhân kia sẽ trở nên khó khăn hơn, nô tỳ sẽ đi canh chừng cho người."

Hàn Văn Tịch tự mình đưa Cổ Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ tới cửa, ai ngờ xe ngựa vừa đi, một xe ngựa hoa hoa lệ lệ đã chạy nhanh mà đến.

Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái đã nhận ra, đây chính là xe ngựa của Nghi thái phi.

Nàng không phải muốn ở biệt viện một thời gian sao? Vì sao lại trở về sớm thế?

Vừa thấy xe ngựa của Nghi thái phi dừng lại, Hàn Văn Tịch xoay người muốn trốn, nhưng quá muộn. Quế ma ma từ phía bên trong đi ra, thỉnh lĩnh vừa túm chặt Hàn Văn Tịch, vừa hô to, "Thái phi nương nương cát tường, thái phi nương nương tốt cuộc đã trở lại!"

Sức mạnh của Quế ma ma không phải người thường có thể so, Hàn Văn Tịch đều tránh thoát không được. Trong lúc nàng còn đang dùng sức giãy giụa thì Nghi thái phi đã xuống xe.

Thấy cảnh này, Nghi thái phi liền nói giận, "Hai người đang làm gì vậy? Ở trước cổng lớn lời lôi kéo kéo, còn không biết xấu hổ hay sao?"

Quế ma ma và Hàn Văn Tịch gạt mình, cùng lúc buông tay.

Hàn Văn Tịch âm thầm đảo mắt, khom người hành lễ, "Thần thiết cung nghênh mẫu phi hồi phủ."

Quế ma ma quý xuống, hô to, "Thái phi nương nương, ngài rút cuộc đã trở lại, ngài nếu không trở lại, tiểu thư sẽ xảy ra chuyện a! Sẽ xảy ra chuyện a!"

"Cầu nó tãi, có lỗi gì thì đi vào trong rồi nói, còn ché Tần Vương phủ ta chưa đủ mất hết mặt mũi sao?" Nghi thái phi rắn dạy, mắt lạnh lũng lểc Hàn Văn Tịch một cái, lời nói mang hàm ý, ánh mắt kia càng mang theo gai góc.

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, chỉ có thể nhịn, nằng ta là bà bà, là trưởng bối, lại là thái phi, nằng mà trêu chọc vào là dấy không nổi nha.

Nghi thái phi ung dung hoa quý, đáng vẻ hào phóng, tựa hồ không đem lời của Quế ma ma nói để ở trong lòng. Nhưng khi đoàn người đã đi vào cửa, một chiếc đại môn kia đóng lại, lập tức không giống nhau.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Nghi thái phi âm trầm đến khủng khiếp, "Quế ma ma, có chuyện gì xảy ra? Bồn cung mới rồi đi mấy ngày, chẳng lẽ liền có con khi muốn làm vua?"

Lời nói lại lần nữa nhắm vào Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch dùng ngón chân cũng nghĩ ra mục đích của Quế ma ma. *Có vẻ như Mộ Dung Uyển Như đang tính không định buông tha nàng, không chừng nàng ta đã sớm biết Nghi thái phi đã về.*

"Thái phi nương nương, người nhanh nhanh đi khách đường nhìn một cái, trời lạnh thế này, tiểu thư quý đã lâu, khuyên giải như thế nào cũng đều không chịu đây, nói là phải quý đến khi ngài trở về, bồi tội với ngài." Quế ma ma vội vàng trả lời.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nghi thái phi kinh ngạc, bước nhanh hướng khách đường đi tới.

Hàn Văn Tịch rất muốn nhân cơ hội này lần đi. Nhưng nằng có thể đi nơi nào? Với thân phận của Nghi thái phi, cho dù nằng trốn đến Phủ Dung Viện, Nghi thái phi chỉ cần truyền một lời, cũng sẽ lôi nằng ra tới.

Xã hội hiện đại còn có cường quyền đàn áp người, huống chi là xã hội hoàng quyền. Tránh không khỏi, Hàn Văn Tịch nỗ lực thuyết phục bản thân phải đối mặt với nó, thích ứng với nó.

Thấy Quế ma ma nhìn qua phía nằng, nằng lạnh lũng lũng cười cười, chủ động theo sau.

Vừa đến khách đường thì nhìn thấy Mộ Dung Uyển Như vẫn đang quý gối tại chỗ, thân thể cứng nhắc đến thẳng tắp, hai tay đang gờ một ly trà lên phía trên đầu.

"Ai dà, Uyển Như, người đang làm gì vậy?"

Nghi thái phi kêu lên một tiếng đau lòng, bước qua muốn đỡ, "Đứng lên, nếu có chuyện gì thì hãy nói ra, ai để người quý ở đây, quý hông đầu gối rồi phải làm sao bây giờ?"

"Mẫu phi, ta sai rồi, ta đã phạm phải sai lầm rất lớn, ta thực xin lỗi ngài, thực xin lỗi ca ca và tẩu tử, ta....."

Mộ Dung Uyển Như về mặt đầy áy náy, nói nói lại che mặt mà khóc, thương tâm muốn chết.

Nghi thái phi càng sốt ruột, "Đừng khóc a, khóc hông mắt rồi thì làm sao bây giờ? Cho dù sự tình có lớn đến long trời thì vẫn có mẫu phi ở đây, mẫu phi làm chủ cho người, người nói một chút, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Mộ Dung Uyển Như ngẩng đầu nhìn nằng, hai mắt đáng thương đầm lệ, đang muốn nói, nghẹn ngào một lát cái gì cũng nói không nên lời, lại vùi đầu khóc.

Nghi thái phi hít sâu một hơi, hướng một bên chủ vị ngồi xuống, lạnh giọng, "Quế ma ma, người nói!"

Quế ma ma chờ cơ hội này đã lâu, lập tức đem sự tình bẩm báo lại, còn không quên thêm mắm thêm muối, "Thái phi nương nương, tiểu thư vì việc này đã bị hôn mê. Nằng quá lo lắng cho Vương Phi nương nương ở trong tù chịu tội, cũng sợ lo lắng làm mất thể diện Tần Vương phi chúng ta. Nằng đã phải hạ nhân, chính mình cũng đi tìm, nhưng vẫn không tìm được ngài, vì thế làm chậm trễ mọi việc."

Quế ma ma vừa nói xong, Mộ Dung Uyển Như mới nói trong nước nỏ, "Mẫu phi người đừng trách tẩu tử, chuyện này đều do ta sai, là ta không kịp tìm người!"

Chỉ thấy sắc mặt Nghi thái phi nguyên bản đang lạnh lũng chuyển biến càng ngày càng khó coi, một đôi mắt phượng tựa hồ mưa rền gió dữ âm trầm tiến đến.

Quế ma ma lểc qua nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, vội vàng nói tiếp, "Khi Vương Phi nương nương quay về, tiểu thư liền sai người đi Phủ Dung Viện cầu kiến, đã đi vài lần, muốn xin lỗi Vương Phi nương nương. Nhưng Vương Phi nương nương đều từ chối không gặp. Hôm nay Vương Phi nương nương vừa ra tới, tiểu thư liền bùng trả quý xuống, nhưng Vương Phi nương nương nằng....."

Rốt cuộc, nói còn chưa xong, Nghi thái phi bạo phát, "Hàn Văn Tịch!"

Hàn Văn Tịch đang đứng ở một bên, nhút nhát lên tiếng, "Thần thiết ở đây."

"Quế ma ma nói chính là thật sự? Người thật sự bị giam? Bọn họ có lệnh bắt sao?" Nghi thái phi hỏi trong sự hoài nghi. So với chuyện này, thậm chí "ủy khuất" của Mộ Dung Uyển Như đều không còn trọng yếu.

"Mẫu phi, là thái hậu nương nương tự thân ban ra lệnh bắt, nếu không, ai dám động đến tẩu tử nhà!" Mộ Dung Uyển Như nghẹn ngào bổ sung.

"Cái gì? Hàn Văn Tịch, người! Người!"

Nghi thái phi há hốc miệng vì tức giận, một tay đỡ *tay vịn(của ghế)*, một tay chỉ vào Hàn Văn Tịch, nửa ngồi nửa đứng, phẫn nộ nói không nên lời.

"Thần thiết có lòng tốt muốn cứu người. Mới vừa rồi thiếu tướng quân đã tới cửa bái tạ. Đại Lý Tự là vì vu oan hãm hại, Tần Vương diện hạ đã ra mặt, cũng đem người của Đại Lý Tự chuyển giao cho Lại bộ xử trí." Hàn Văn Tịch trả lời đúng lý hợp tình.

Nghi thái phi giương lên bàn tay to, tức giận, "Bồn cung mặc kệ không lo nhiều như vậy! Người đã thua trong tay thái hậu, thậm chí người cũng bị giam trong thiên lao! Bồn cung làm gì còn mặt mũi nữa! Hiện tại lão bà kia nhất định là đang cười nhạo bồn cung không có bản lĩnh, cười về một nằng đầu phe vậ như người!"

Về mặt Hàn Văn Tịch tràn đầy nghi ngờ. Nằng đều biết Nghi thái phi rất coi trọng thể diện, có điều không nghĩ tới loại trình độ coi trọng thể này.

Đây quả thực là không thể nói lý!

Nằng cứu Mục Thanh Võ, lại làm cho bọn người của Trường Bình công chúa bị trừng trị, còn tính là bị mất mặt sao?

Nghi thái phi đứng lên ngồi xuống, đứng lên ngồi xuống, bận rộn trong chốc lát, đều không rảnh lo đến Mộ Dung Uyển Như đang quý, đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, nằng dừng lại trước mặt Hàn Văn Tịch, thu hẹp đôi mắt phượng đang trong cơn phẫn nộ.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Mẹ chồng nàng dâu lớn tiếng

Nghi thái phi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, mắt phượng nheo lại, tức giận mắng, "Hàn Văn Tịch, người cái tai họa này! Ngay từ khi thái hậu đem người ban cho Tần Vương, mặt mũi bồn cung đều đã mất hết, thậm chí trong ngày đại hôn ấy, người còn....."

Vừa nghe Nghi thái phi muốn tính nọ cừ, Hàn Văn Tịch thật tình nhịn không được. Nằng không phải loại người có thể nén giận. Thay vì thích ứng với tình hình, nằng sẽ đấu tranh cho quyền lợi cùng với tôn nghiêm mình đáng có.

Hàn Văn Tịch lớn tiếng cất ngang lời nằng mỏ của Nghi thái phi, "Mẫu phi, ta cảm thấy chuyện này không hề làm chúng ta mất mặt, mà ngược lại làm cho Tần Vương phủ lớn mặt hơn. Thứ nhất, ta đã làm cho tất cả mọi người đều biết, ta không phải là phe vậ, không biết gì về y thuật, hơn nữa so với cha ta không hề thua kém; Thứ hai, Trường Bình công chúa cùng người của Đại Lý Tự đều đã chịu sự trừng phạt, thái hậu cho đến bảy giờ đều không thể nói được một lời, cũng không đi cứu người của Đại Lý Tự. Mất mặt chính là bọn họ, các nằng chỉ có thể nghiền nát hàm răng cùng nuốt mếu!"

"Đừng vậy nha, mẫu phi, tuy rằng tẩu tử tranh luận cùng người là không đúng, tuy rằng sự tình tẩu tử bị giam cũng không ít người biết đến, chính là, tẩu tử nói cũng không sai, thái hậu bên kia không phải cũng không truy cứu hay sao?" Mộ Dung Uyển Như giả mù sa mưa khuyên nhủ.

Nghi thái phi tựa hồ chỉ nghe được hai câu rồi, nằng giận dữ nhìn chằm chằm Hàn Văn Tịch, liên tục lắc đầu, "Hàn Văn Tịch, người thật đúng là đem chính mình biến thành cọng hành a! Bị giam trong Đại Lý Tự mà vẫn mặt dài? Ha ha ha, bồn cung hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức, chưa từng thấy qua đồ không biết xấu hổ như người! Người còn dám tranh luận cùng bồn cung!"

Nghi thái phi nói xong, lui về đặt mông ngồi xuống thật mạnh, lạnh giọng nói chữ một chữ hạ lệnh, "Quế ma ma, đánh cho ta! Hôm nay bồn cung phải hao hao giáo huấn nằng, cái gì gọi là mặt dài, cái gì gọi là mặt mặt, cái gì, gọi là vậ mặt!"

Tiếng nói vừa dứt, Quế ma ma lập tức vén tay áo lên, tiến lên giờ tay định tát mặt Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lập tức lui ta, Nghi thái phi quả thực là không thể nói lý, không có cách nào để nói rõ ràng.

Nàng một bên lui xuống, một bên đề phòng Quế ma ma, lạnh giọng, "Mẫu phi, chuyện này đã được Tần Vương xử lý, nếu mẫu phi vẫn còn cảm thấy mất mặt, có thể đi tìm Tần Vương."

Quế ma ma bàng hoàng, không dám lại tiến lên, mà Nghi thái phi đột nhiên vỗ trán một cái, nhảy dựng lên, không thể tin nổi chất vấn, "Hàn Văn Tịch, người dám lấy Tần Vương tới uy hiếp bản cung?"

"Thần thiếp là ân nhân nói thật, thần thiếp nhắc lại một lần cuối cùng, chuyện này thần thiếp cũng không có bị mất mặt. Tần Vương đã đem người của Đại Lý Tự giao cho bộ Lại xử trí, cũng bắt Trường Bình công chúa xin lỗi thần thiếp trước mặt mọi người. Vừa rồi thiếu tướng quân cũng tự mình tới của nói lời cảm tạ. Mẫu thân nếu không tin, có thể đến tướng quân phủ hỏi một câu sẽ rõ ràng hết thấy! Hơn nữa, có Tần Vương ra mặt, đây là đang nói cho thái hậu bọn họ, Tần Vương phủ có nhi tử người ở đây, không chấp nhận được bất luận kẻ nào khi dễ!"

Tuy biết rằng cái cò đều vô dụng, nhưng Hàn Văn Tịch không thể từ bỏ nỗ lực, Nghi thái phi xem trọng mặt mũi, sự tình muốn hóa giải cũng chỉ có thể từ điểm này nhưng vào một tay.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cũng không lập tức phản bác, trầm mặc một chút.

Nhưng ai biết, Mộ Dung Uyển Như lại nói, "Mẫu phi, ta nghe nội việc này là do Trường Bình công chúa chính mình cáo trạng với thái hậu. Tốt xấu gì, tâu từ là chính phi Tần Vương, Trường Bình công chúa cũng nên nhìn mặt hoàng thúc, gọi tâu từ một tiếng hoàng thẩm. Có thể nhìn thấy Trường Bình công chúa, có phải là không đem Tần Vương để ở trong mắt, vì thế Tần Vương phạt nàng cũng hẳn là hợp lý."

"Cái nha đầu thái không biết phân biệt lớn nhỏ kia thật không có giáo dưỡng!" Nghi thái phi lại phát hỏa, không kiên nhẫn nhìn Hàn Văn Tịch, lạnh giọng "Còn không đều bởi vì người, đồ mất mặt xấu hổ, ngay cả văn bối cũng có thể bỏ đến trên đầu người gương oai, người không phải là phế vật thì là cái gì đây? Người còn có cái gì đáng được? Người còn trở về làm gì, sao không dứt khoát chết ở thiên lao đi, nhắm mắt làm ngơ với bản cung?"

Hàn Văn Tịch lưu lười, cùng Nghi thái phi nói đạo lý, đó chính là *đàn gậy tai trâu*(*).

()对牛弹琴: Đàn gậy tai trâu; Nghĩa đen: Gậy đàn cho trâu nghe thì trâu sẽ chẳng hiểu gì. Ngụ ý: Nếu đối tượng tiếp nhận không hiểu gì về nội dung, lĩnh vực mà mình cần truyền bá, giảng dạy thì cả 2 phía đều phí công vô ích. Ngoài ra, câu thành ngữ này cũng chỉ việc thuyết giảng đạo lý với 1 người ngang ngang, nói mãi không chịu nghe. (Literally means play a harp to a cow. It is describe someone who is telling something complicated to the fool, or sometimes this idioms is used to describe a person who is trying to tell something to the wrong audience.)*

Nghi thái phi cũng không hề cho nàng cơ hội cãi cò, tức giận mắng Quế ma ma, "Người còn thất thần làm gì? Đánh cho ta! Đánh thật mạnh vào, hôm nay cho dù là Tần Vương tới, cũng không bảo vệ được nàng!"

Quế ma ma xông lên, Hàn Văn Tịch một phen đẩy ra, "Không thể nói lý với các người!"

Thấy thế, Nghi thái phi thất kinh, "Người dám động tay?"

"Mẫu phi, là do người động thủ trước, ta chỉ nghĩ cùng người hào hảo giải thích." Hàn Văn Tịch không sợ hãi chút nào.

"Người! Người!" Nghi thái phi tức điên rồi, từ trước tới nay không ai dám ở trước mặt nàng làm càn như thế.

"Người tới! Người tới, đem tiện nhân này giam ở phòng chứa củi nơi hậu viện cho ta! Lập tức!"

Thị vệ rất nhanh xông lên áp trụ Hàn Văn Tịch, lần này, Hàn Văn Tịch đẩy không ra. Đương nhiên, nàng cũng không có giãy giụa, càng không cầu xin tha thứ, ánh mắt lạnh lẽo, tùy ý để thị vệ áp đi ra ngoài.

Một khi bắt đầu bước chân vào Tần Vương phủ, nàng cũng biết chung qui có một ngày Nghi thái phi sẽ ra tay, muốn sống sót ở trong cái nhà này, nàng phải có sự tự tin của chính mình!

Nghi thái phi nhìn thấy biểu tình kia của nàng, khó chịu vội vàng đứng lên đuổi theo hai bước, không thể tin nổi nói, "Cái đồ vật gì a? Nàng ta là đang nhìn ai đây? Tiện tiện nhân, cho rằng già vào đây thì có thể bay lên trên đầu trở thành phương hoàng sao? Nói cho nàng, cho dù có lạc hồng khăn, bản cung cũng có thể thu thập được nàng!"

Mộ Dung Uyển Như cùng theo lại đây, sợ hãi nói, "Mẫu phi, chuyện này cũng là ta....."

"Ta không phải đã nói với người ta ở biệt cung sao, vì sao lại tìm không được?" Nghi thái phi đang nổi nóng, trách cứ luôn người mình yêu thương nhất là Mộ Dung Uyển Như.

"Nữ nhi biết sai rồi, mẫu phi người đừng nóng giận được không? Tức giận làm thân mình không tốt." Mộ Dung Uyển Như bưng trà lại, vừa ngoan ngoãn vừa sần sọc.

Uống mấy ngụm trà, Nghi thái phi mới bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói, "Cũng không trách người, nàng ta đều đã đi vào nhà giam, mặt này đã sớm mất hết!"

Nghi thái phi ngồi xuống, trầm mặc một lát, hỏi, "Chẳng lẽ, y thuật của nàng thật là tốt hơn Hàn thần y?"

"Nghe nói là Cố thái y và nàng cùng nhau trị liệu, cũng không biết chuyện như thế nào, công lao đều bị nàng một người đoạt hết. Mẫu phi, ta nghĩ tướng quân phủ cùng Cố thái y chắc là nể mặt người mà thôi." Mộ Dung Uyển Như thật biết nắm lấy cơ hội để nói lời tốt dễ nghe.

Nghi thái phi cười lạnh, "Dựa vào bọn chúng không dám không nể mặt bản cung."

Thấy Nghi thái phi tâm tính không tốt lắm, Mộ Dung Uyển Như thử hỏi, "Mẫu phi, việc này là ca ca ra mặt đem người mang về, tâu từ bị giam giữ, vạn nhất ca ca hấn....."

Lời còn chưa nói xong, Nghi thái phi đứng lý hợp tình ngắt, "Thì sao? Nàng ta dám động thủ ở trước mặt bản cung, bản cung không giáo huấn nàng, lần sau người bị nàng ta đẩy chính là bản cung! Tần Vương chẳng lẽ còn muốn che chở? Chi cần hấn dám đến, bản cung liền phạt luôn cả hấn! Truyền lệnh xuống, không có mệnh lệnh của bản cung, ai cũng không được thả Hàn Văn Tịch ra ngoài!"

"Ái..... Nữ nhi đã biết." Mộ Dung Uyển Như giả mù sa mưa thở dài, trong mắt hiện lên một tia ý cười vô cùng đắc ý.

Hàn Văn Tịch, phòng chứa củi không như Phủ Dung Viện, ta thân là muội muội, nhất định sẽ hào hào chiếu cố người.

Ban đêm, Hàn Văn Tịch lộn xộn trong phòng chứa củi, mồm to ăn cơm, tới đâu hay tới đó, kỳ thật, hiện tại loại tình huống này đã so với dự đoán lúc trước của nàng tốt hơn rất nhiều.

Lạc hồng khăn một hồi kia nếu như không có Long Phi Dạ hỗ trợ, phòng chừng nàng đã sớm bị xử tử rồi. Hiện tại, cho dù rằng chống đối Nghi thái phi, có tội cũng không chết được.

Không phải tội chết, nàng còn nhiều biện pháp đấu cùng Nghi thái phi.

Có điều, cũng không biết tên Long Phi Dạ kia có can thiệp hay không, sẽ đứng ở phía bên nào? *Sao nàng lại nghĩ đến tên kia đây?* Tốt thôi, một người lạnh như băng như vậy, nếu không có gì cần đến nàng, phòng chừng sẽ không thèm vì nàng nói một câu.

Hôm sau, đồ ăn ngày ba bữa cứ theo lệ thường, cả một ngày đều bình yên vô sự. Nhưng bắt đầu bước sang ngày thứ ba, đồ ăn đưa tới tất cả đều là đồ thiêu.

Hàn Văn Tịch biết làm khó để đã bắt đầu rồi, nàng không nói một lời, trả lại nguyên đồ, ngày thứ tư ngày thứ năm, vẫn là ba bữa cơm thiêu.

Suốt ba ngày, Hàn Văn Tịch đối đến không còn chút sức lực, nằm dài trong phòng chứa củi, mở to đôi mắt to linh động nhìn trời, môi nàng đã tái nhợt, nhưng như cũ vẫn nổi lên tước tươi một lệ.

Có đôi khi, nhận sai cầu xin tha thứ có thể đổi lấy một ngụm cơm, nhưng ở chỗ này là đối không đến. Cho dù nếu nàng ăn cơm thiêu, chờ đợi nàng sẽ là tra tấn càng tàn khốc hơn. Huống chi, không phải nàng sai, có đánh chết nàng cũng không nhận.

Hàn Văn Tịch nàng cũng không phải là cuồng chịu ngược đãi, nàng đã áp ủ cuộc sống từ lâu, dám lớn tiếng cùng Nghi thái phi là bởi vì nàng đã chuẩn bị tốt đường lui.

Com thiêu thì cứ com thiêu đi. Nàng giờ gön tay lên tinh thể gian. Ngày mai, Trường Bình công chúa nhất định sẽ đến, ngày mai nếu như không tới tìm nàng giải độc, mặt Trường Bình công chúa liền bị huỷ.

Chi cần Trường Bình công chúa đến, Nghi thái phi sẽ buộc phải thỉnh nàng ra khỏi phòng chứa củi đi.

Sáng sớm ngày thứ sáu, nhìn một mâm cơm thiêu đi qua, Mộ Dung Uyển Như cùng Quế ma ma đi ra từ khóm cây.

"Nàng ta đã nhịn đói ba ngày rồi, nhưng vẫn *vô thanh vô tức* /不声不响 /无声无息.giữ im lặng), tính tình cái nha đầu này dù quật cường." Quế ma ma cảm khái nói.

Lần này, Nghi thái phi kỳ thật cũng không muốn chính chết Hàn Văn Tịch, đặc biệt cũng không có đủ lý do thích đáng. Vì thế bị đẩy lên một chút, liền đem nàng bỏ cho chết đói đi, này giao đãi cùng nhi tử cũng không tốt không phải sao?

Huống chi, đến nay Nghi thái phi đều không hiểu rõ, vì sao Tần Vương lại thừa nhận lạc hồng khăn đây?

Tần Vương là người bận rộn, vài lần mặt trời lên mới thấy được thân ảnh, Nghi thái phi mới bên chờ Hàn Văn Tịch cầu xin tha thứ, một bên chờ nhi tử trở về cáo trạng.

"Nó thế nào rồi? Nàng ta muốn cầu xin tha thứ sao? Mẫu phi sẽ không thể nghe được." Trên khuôn mặt nhỏ nhu nhược động lòng người của Mộ Dung Uyển Như nổi lên một mặt âm ngoan.

Có lẽ sau này sẽ còn có nhiều cơ hội tốt hơn, nhưng đêm dài lắm mộng, Mộ Dung Uyển Như nằng không thích chờ đợi.

Xa xa nhìn phòng chứa củi, Mộ Dung Uyển Như khẽ thấp thanh âm, "Quê ma ma, tẩu tử tâm tình không tốt không ăn cơm, nhưng tốt xấu gì cũng phải uống nước, nếu không như thế nào có thể đứng lên đây?"

Nàng nói, một bên xoay người đi, một bên buồn bã nói, "Nghe nói *Hạc Đình Hồng*(*) là độc dược có hiệu quả nhanh nhất."

(*)*Hạc Đình Hồng*: (鹤顶红: Red Crown Crane) độc dược này thực ra là *Hồng tín thạch* (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của *Asen* (III) Oxit.

Quê ma ma kinh sợ, đuổi theo hai bước muốn khuyên can, nhưng rất nhanh liền dừng lại. Những năm gần đây, người bên cạnh Nghi thái phi cơ bản đều đã bị Mộ Dung Uyển Như thu mua, Mộ Dung Uyển Như sớm hay muộn cũng sẽ được Nghi thái phi an bài làm trắc phi của Tần Vương.

Chính phi bất quá chỉ để trang trí, người nào được thái phi thương yêu mới là chủ nhân tương lai của Tần Vương phủ nha.

Nghĩ đến đây, Quê ma ma nhanh chóng quyết định, tự mình đi ra của mua độc dược.....

Giữa trưa, một mâm đồ ăn được đưa tới, theo thường lệ cũng cho một chén nước, nếu không phải bởi vì uống nước, Hàn Văn Tịch phỏng chừng đã sớm đói đến hôn mê.

Thân thể này hiện giờ, có thể so với lúc trước khi nàng xuyên qua, bệnh tật đến ngay cả bản thân nàng cũng muốn phi nhỏ.

Nhưng mà, đồ ăn một khi xuống, hệ thống giải độc liền bắt đầu mãnh liệt nhức nhối, Hàn Văn Tịch bụng nước tới, nhẹ nhàng ngửi một cái, lập tức biết là *Hạc Đình Hồng*.

Loại độc này tương đối mãnh liệt, cũng là loại thường thấy nhất, không cần kiểm tra nằng cũng có thể ngửi ra tới.

Hàn Văn Tịch suy đoán, Nghi thái phi sẽ không khinh suất mà hạ sát nằng như vậy, đây nhất định là Mộ Dung Uyển Như động tay động chân.

Đồ ăn không có, hiện tại ngay cả nước cũng uống không được. *Mộ Dung Uyển Như nếu thật là người hạ độc, thì này ta nhất định sẽ báo!*

Hàn Văn Tịch chịu đựng đến buổi chiều, vừa lạnh lại đói khát, suy sụp luôn cận kề. Nhìn bốn vách tường bị bịt kín, nằng vẫn là nhàn nhạt cười, đối với tương lai tràn ngập hy vọng, nằng biết, rất nhanh nằng có thể đi ra ngoài.

Chạng vạng tối, cùng với Mộ Dung Uyển Như làm bạn, Nghi thái phi rốt cuộc hưởng phòng chứa củi bên này đi đến.

"Nàng ta đã nhịn đói mấy ngày rồi, không phải là đã hôn mê chứ?" Nghi thái phi lười biếng hỏi, nằng nghĩ Hàn Văn Tịch nhất định là đói đến hôn mê, mới không thể hướng nằng cầu xin tha thứ.

"Có thể là, mẫu phi, tẩu tử thân thể ốm yếu, trừng phạt này có lẽ là đủ rồi." Mộ Dung Uyển Như hào tâm khuyên nhủ.

"Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, làm người, đặc biệt là làm nữ nhân đều không thể mềm lòng. Người thấy nằng đáng thương, nhưng nằng ta bộ đáng điều gì, sẽ cảm kích người sao?" Nghi thái phi bất đắc dĩ nói.

Mộ Dung Uyển Như lặng im cúi đầu, không nói nữa, trong lòng lại vô cùng chờ mong, rất nhanh, các nằng sẽ nhìn đến không phải là điều nữ Hàn Văn Tịch, mà là một khối thi thể!

-o-o-o-o-o-

(*)*Đôi dòng về độc Hạc Đình Hồng*:鹤顶红.

Độc dược này thực ra là Hồng tín thạch (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit.

Độc tố này sau khi đi vào cơ thể sẽ khiến cho protein trong cơ thể biến chất, mất đi hoạt tính, gây tắc nghẽn đường cung cấp dưỡng khí cho các tế bào, khiến người nhiễm độc mau chóng rơi vào trạng thái tử vong.

Chất độc này có cơ chế hoạt động và cách phát huy tác dụng khá giống với chất độc Hydro Xyanua. (Sưu tầm.)

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ác độc, nằng muốn giết người

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Chi căn Hàn Văn Tịch đã chết, vị trí chính phi Tần Vương sẽ vĩnh viễn bị bỏ trống. Sau khi Mộ Dung Uyển Như lên làm trắc phi, nằng liền có thể hưởng thụ hết thảy những gì chính phi có được, quên đi ác mộng là xuất thân tỷ nữ của bản thân.

Rốt cuộc đã tới cửa phòng chứa củi, Mộ Dung Uyển Như luôn bình tĩnh đều có chút gấp gấp không chờ nổi. Thị vệ vừa đem khóa mở ra, nằng mang đầy còi lòng chờ mong một phen đẩy đi vào.

Chỉ thấy, phòng chứa củi chất đầy củi đốt, một mặt thân ảnh *màu xanh băng*(冰蓝: icy-blue: *xanh nhạt như màu băng*) nằm liệt trong cỏ tranh, nhỏ xinh, đơn bạc tựa hồ gió thổi qua liền sẽ bay đi.

"Ha ha, ta biết là đã hôn mê." Nghi thái phi hừ lạnh, "Người tới, đánh thức nằng dậy."

Thị vệ lập tức lấy ra một xô nước mang lại đây, Mộ Dung Uyển Như trong lòng hiểu rõ, tâm tình kìm nén kích động, vội vàng nói, "Mẫu phi, nước rất lạnh nha, hay là để ta đi qua đánh thức tẩu tử được không?"

Nghi thái phi bất đắc dĩ liếc nằng một cái, "Ngay cả người cũng mềm lòng!"

Mộ Dung Uyển Như đại hì, bước nhanh đi tới, làm bộ làm tịch đẩy đẩy Hàn Văn Tịch, "Tẩu tử, tẩu tử tình tình nha, tẩu tử, mẫu phi tới..... Tẩu tử. Tẩu tử, hảo hảo nhận sai với mẫu phi, mẫu phi sẽ tha thứ cho người."

Nằng một bên đẩy, một bên dùng mu bàn tay của mình ngăn cản tầm mắt của người phía sau mình, một tay kia khống chế không được có chút run rẩy, là kích động, cũng có chút sợ hãi, những vẫn dứt khoát đuổi xuống lỗ mũi của Hàn Văn Tịch, muốn thăm dò hơi thở.

Theo tay tới gần, trái tim Mộ Dung Uyển Như co lại, nằng đã nghĩ kỹ nếu sau khi phát hiện Hàn Văn Tịch tử vong thì kêu như thế nào, nói như thế nào.

Nhưng!

Thời điểm tay của Mộ Dung Uyển Như còn chưa chạm được vào mũi của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch đã lập tức mờ bùng mất, chăm chăm nhìn nằng đề phòng, "Ta còn chưa có chết đâu, người định làm gì?"

Mặc dù nằng đã rất yếu, nhưng Hàn Văn Tịch cũng chưa hôn mê. Sự thận trọng bẩm sinh làm nằng hiện tại như một con nhím đứng lên cảnh giới. Một đôi mắt phương tựa như lưỡi dao lạnh lẽo, hun tọng nhìn chăm chăm Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó sợ tới mức "A" một tiếng hét chói tai, sau đó té ngã trên mặt đất.

"Uyển Như! Xảy ra chuyện gì?" Nghi thái phi kinh hô, hai tên thị vệ lập tức tiến lên, cư nhiên áp trụ Hàn Văn Tịch.

Đờ Mộ Dung Uyển Như lên, Nghi thái phi cao cao tại thượng nhìn Hàn Văn Tịch, chất vấn: "Người đã làm gì Uyển Như?"

"Mấy ngày nay không ăn cơm..... Mẫu phi người cảm thấy ta còn có thể làm gì được nằng?" Hàn Văn Tịch chăm chọc hỏi lại.

Nghi thái phi nhất thời ghen lời, có chút then quá hoá giận, đá com thiêu một bên, "Thậm chí ngay cả một con chó của quý phủ còn có thể ăn, vì sao người không thể?"

Đây là đang mắng nằng ngay cả chó cũng không bằng sao?

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng ngồi dậy, "Mẫu phi..... Thân thiếp cùng người, đánh cuộc, như thế nào?"

Nghi thái phi có chút không vui, chung quy lại tò mò, "Người còn có thể có cái sự gì, nói nghe xem một chút."

Hàn Văn Tịch cổ sức bùng tới nước trong ở một bên, "Mẫu phi, ta đánh cuộc..... Đánh cuộc chén nước này chó của quý phủ sẽ không uống."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như kinh ngạc, "Tẩu tử, người vì sao lại cùng mẫu phi đánh loại cuộc như thế này? Mẫu phi cũng chỉ là tức giận quá mới lấy chó để làm ví dụ. Người là văn bối sao có thể phản cao thấp cùng trường bối nha."

Nàng nói, lập tức liền tiến lên đoạt lấy chén nước trên tay Hàn Văn Tịch, tức giận đồ đi.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, nàng quả yếu nên ngay cả nói chuyện đều phải cố hết sức, nơi nào có sức tranh cùng Mộ Dung Uyển Như. Bất quá nàng chỉ muốn xác định suy đoán của mình mà thôi, Mộ Dung Uyển Như khẩn trương như thế, không hề nghĩ ngợi, người hạ độc chính là nàng!

Hàn Văn Tịch nhìn nàng, khỏe mới tái nhợt gọi lên một mặt cười châm chọc, Mộ Dung Uyển Như giống như bị điện giật, vội vàng tránh đi cái nhìn của nàng.

Nàng nắm lấy tay của Nghi thái phi, "Mẫu phi người đừng nóng giận, hãy để tâu tử có thêm một chút thời gian, tâu tử nhất định sẽ biết sai."

Hàn Văn Tịch cười lạnh, Mộ Dung Uyển Như sợ nàng nhận sai đúng không? Sợ nàng cùng Nghi thái phi hòa hoãn quan hệ đúng không?

Mộ Dung Uyển Như giống như là đang khuyên can, vội vàng túm Nghi thái phi kéo đi. So với dựa vào ăn nói khép nép lấy lòng Nghi thái phi của Mộ Dung Uyển Như, Hàn Văn Tịch có lợi thế hơn một phần mà nữ nhân thời đại này không có, nàng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như, bên môi trước sau đều là một ý cười châm chọc.

Ngay lúc này, Quế ma ma đột nhiên hoang mang rối loạn từ bên ngoài xông tới, "Thái phi nương nương! Thái phi nương nương không tốt! Không tốt!"

"Cái gì làm người hoang mang rối loạn như vậy?" Nghi thái phi không vui chất vấn nói.

"Thái phi nương nương, Trường Bình công chúa tới!" Quế ma ma vội vàng trả lời.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch bên môi ý cười càng sâu, nhìn đến Mộ Dung Uyển Như vô có sợ hãi.

"Trường Bình công chúa?" Nghi thái phi thực kinh ngạc, *cái công chúa này bị thái hậu càng hoàng hậu sủng hư nhưng cho tới bây giờ không hề ghé qua Tản Vương phủ nha, nàng tới làm cái gì?*

Không có việc gì không đáng tam bảo điện()*, đã lâu nàng không có chính diện cùng với thái hậu. Nghi thái phi nháy mắt tràn ngập tinh thần cao độ, nàng tạm thời đem Hàn Văn Tịch vớt ra sau nào.

()无事不登三宝殿: Vô sự bất đăng tam bảo điện – wú shì bù dēng sān bǎo diàn: ý là không có việc thì không đến gõ cửa. (One never go to a Buddhist temple for nothing/would not go to somebody's place except on business or for help, etc./I wouldn't come to you if I hadn't something to ask of you.)*

"Tới rồi thì tới bái phỏng, người hoảng loạn làm gì? Liền tỉnh cho dù là thái hậu tới cũng giống nhau! Để nàng ta chờ, bản cung không rảnh gặp nàng." Nàng ưu nhã giơ tay lên, "Bản cung đi ngâm nước ấm tắm trước, sau đó ngủ một giấc. Ài, vẫn là suối nước nóng của quý phủ thoải mái nha."

Thấy thế, Quế ma ma ưu thương, không dám nói, lại không thể không nói, "Thái phi nương nương..... Trường Bình công chúa nàng nói..... Nàng nói nàng muốn gặp Tản Vương phi a!"

Cái gì?

Lời này vừa ra, mọi người ở đây đều sững sốt. Nguyên lai là tới tìm Hàn Văn Tịch. Mộ Dung Uyển Như kinh hãi, sợ hãi hướng Hàn Văn Tịch nhìn lại.

Nghi thái phi từ cho là đứng một chỗ nóng lên, then quá hoá giận, một chân hướng Quế ma ma đá tới, "Đồ vô dụng, bảm chuyện cũng không xong! Trường Bình công chúa gặp nàng ta làm gì?"

"Nô tỳ không biết a. Trường Bình công chúa rất sốt ruột. Nàng mới đêm nay nếu không gặp được, nàng sẽ ở đây qua đêm." Quế ma ma vội vàng trả lời.

Nghi thái phi lúc này mới hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, hừ lạnh, "Trường Bình tìm người làm gì?"

Hàn Văn Tịch thu hồi một mặt cười châm chọc kia, ra vẻ yếu ớt lắc lắc đầu, không trả lời.

Nghi thái phi nheo hai mắt nhìn mặt lại, cũng không có hỏi lại, lạnh lùng phản phó Quế ma ma, "Người đi nói cho nàng ta, Tản Vương phi không rảnh, để nàng ta chờ."

Thái hậu cư nhiên dám hạ lệnh bắt người của Tản Vương phủ, nàng như thế nào có thể không nhân cơ hội cho Trường Bình công chúa một cái ra oai phủ đầu đây?

Nhìn một đám người vội vàng rời đi, Hàn Văn Tịch rốt cuộc thả lỏng đề phòng, không còn sức lực nằm liệt trên thảo cỏ, hai tay nắm chặt thành nắm, rất thống khổ, nàng cảm giác bản thân đối đến mức dạ dày đều bị phá nát.

Nhưng mà, dưới đáy lòng nàng vẫn khuyến khích chính mình, "Hàn Văn Tịch, nhất định phải chống đỡ, lại nhịn thêm một chút, rất nhanh sẽ không có việc gì."

.....

Trường Bình công chúa nơi nào chờ được, ở khách đường đại nháo một trận, đáng tiếc, Nghi thái phi tùy ý nàng ăn ì, đều không thêm đề ý tới.

"Được lắm Hàn Văn Tịch! Hừ, bản công chúa đi tìm mẫu hậu tới, xem người có gặp hay không!" Trường Bình công chúa nói xong một câu này, vội giận dưng dưng rời đi.

Nghi thái phi tất buồn bực, "Uyển Như, người nói Trường Bình công chúa vì sao lại đến?"

"Ta cũng thấy rất kỳ quái, nàng cũng không đến mức mang thù vì chuyện của thiếu tướng quân chứ?" Mộ Dung Uyển Như suy đoán.

"Nàng dám! Bản cung chưa tìm nàng tính sổ đâu, nàng còn có mặt mũi tới đây?" Nghi thái phi lập tức nổi giận.

Mặc kệ Trường Bình công chúa vì sao tới tìm Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như đều sẽ không để Hàn Văn Tịch có cơ hội rời khỏi phòng chất củi, nàng muốn *tiên hạ thủ vi cường(*)*.

()先下手为强: Tiên hạ thủ vi cường: có nghĩa là người nào ra tay trước thì là kẻ mạnh, sẽ giữ thế chủ động và dễ thành công hơn. Đánh nhau cũng vậy, ai ra tay trước thì sẽ dễ dàng hạ gục đối phương hơn. (The early bird catches the worm)*

Màn đêm buông xuống, nàng liền ăn bài sát thủ, nhưng ai biết, thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Trường Bình công chúa cư nhiên lại tới nữa, hơn nữa, thật đúng là đem mọi cả hoàng hậu tới.

Hoàng hậu rốt cuộc cùng Trường Bình công chúa không giống nhau, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, là chính thể của hoàng đế, Nghi thái phi vẫn phải khách khách khí khí.

"Ai u, đêm nay gọi nói phương nào, đem mẫu tử các người tới đến nơi này của bản cung." Nghi thái phi vội mặt ôn hoà tiến vào khách đường, đón lấy trà ngon từ tay tỷ nữ.

Hoàng hậu đặt vị cao hơn thái phi, nhưng vì xuất phát từ hiếu đạo, hoàng hậu vẫn đến hành lễ với Nghi thái phi, đương nhiên, Nghi thái phi cũng cúi cúi người đáp lễ.

Trường Bình công chúa đã giận dữ, đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích.

Nghi thái phi lúc này mới phát hiện Trường Bình công chúa khác thường, chỉ thấy trên đầu nàng đội một cái mũ tre với một tấm lụa trắng che xung quanh, không chỉ có che lấp mặt, thậm chí là che lấp toàn bộ đầu.

"Trường Bình đây là....." Nghi thái phi tò mò.

Nghi thái phi mới hỏi một chút, Trường Bình công chúa đã kích động phi thường, "Ta không có việc gì!"

"Trường Bình, không được vô lễ." Hoàng hậu không vui gào huân, kỳ thật, trong lòng lại là các loại bất đắc dĩ.

Trường Bình công chúa cũng không biết đêm đó ở trong thiên lao lấy đỉnh phải cái đồ vật do bản già, sau khi chân và mặt ngựa bị ngựa 2 ngày, thì bắt đầu thời kỳ vô cùng ngứa, gãi không được cào không xong, ai biết sau đó cư nhiên phát triển thành một loại gè lở.

Lúc đầu chỉ có ở trên chân, ngứa hôm sau thì trên mặt cũng có, một tầng lớn một tầng lớn, rất giống bệnh vẩy nến, nhưng các thái y xem qua, lại đều nói không phải bệnh vẩy nến.

Chỉ có thể xác định không phải là bệnh vẩy nến, nhưng không ai chuẩn ra nguyên nhân là gì, có người hoài nghi là độc, nhưng tìm vài vị độc y xem qua, cũng không ra kết quả.

Bởi vì sự tình của Mục Thanh Võ, Trường Bình công chúa ghi hận Cố thái y, cũng không có tìm Cố thái y xem bệnh. Nhưng ngày hôm kia, trên chân cư nhiên bắt đầu lại ngứa, Trường Bình công chúa căn bản chịu không nổi, dùng sức mà gãi, một gãi liền gãi cho chảy da, thái y nhìn bị dọa không có gan nói nhất định sẽ lưu lại sẹo.

Trường Bình công chúa nóng nảy, chỉ có thể buông ăn oán tìm Cố thái y, Cố thái y nói đây hẳn là độc, hẳn cũng giải không được, kiến nghị nàng tới tìm Hàn Văn Tịch nhìn xem một cái.

Trường Bình công chúa liền nổi bão, nói không có khả năng.

Chính là, bắt đầu từ ngày hôm qua, trên mặt cư nhiên cũng bắt đầu ngứa. Nếu nàng mà gãi một cái liền sẽ lưu lại sẹo nha, vừa phát tác lên, Trường Bình công chúa khó chịu đến lăn lộn đầy dất, như thế nào cũng không dám chạm tay vào.

Nàng không muốn bị huỷ dung a!

Tuy rằng không cam lòng, cũng không thể nào tin tưởng y thuật của Hàn Văn Tịch, nhưng nàng đã cùng đường, một chút hy vọng cuối cùng cũng không thể từ bỏ, chỉ có thể khuất phục mà tới tìm Hàn Văn Tịch.

Nghị thái phi bên mỗi nỗi lên một mặt ý cười chăm chọc, "Tình tình của nha đầu này, ta đều đã quen."

Hoàng hậu có việc cầu người, không dám cãi lại, cười cười, "Nghị thái phi, Tần Vương phi không ở quý phủ sao? Trường Bình nói tối hôm qua tối tìm, không gặp được người."

Nghị thái phi không đáp mà hỏi lại, "Các người tìm Văn Tịch có việc gì?"

Hoàng hậu đang muốn mở miệng, Trường Bình công chúa ngắt lại, nâng môi không cần để Nghị thái phi biết mặt nàng đã bị huỷ, thêm một người biết, liền thêm một người nhạo báng nàng! Vạn nhất Nghị thái phi chê cười nàng, nàng sẽ càng mất mặt.

"Ta chính là có việc tìm nàng, Nghị thái phi người nhanh nhanh để nàng ra tới, ta có chuyện quan trọng muốn mang nàng tiến cung." Trường Bình công chúa tùy hứng mà nói.

Nghị thái phi nhẹ nhàng thờ ra một hơi, cũng không hề truy vấn, nhân nhạ nói, "Như vậy a, chính là Văn Tịch cùng Tần Vương đã đi du ngoạn."

"Cái gì? Bọn họ đi nơi nào?" Trường Bình công chúa kinh hãi, tiến lên vài bước, cực kỳ kích động.

"Ai nha, Trường Bình, tình tình của Tần hoàng thúc người cũng không phải không biết, hẳn đi nơi nào cũng không bao giờ hướng nương hần bẩm báo." Nghị thái phi về mặt bất đắc dĩ

Trường Bình công chúa lòng nóng như lửa đốt, "Kia..... Kia bọn họ....."

Lúc này, hoàng hậu đột nhiên túm chặt tay Trường Bình công chúa, hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, còn biết rằng Nghị thái phi đang làm khó dễ.

Trường Bình công chúa còn muốn lên tiếng, hoàng hậu thỉnh lĩnh nắm chặt tay nàng, lạnh giọng răn dạy, "Trường Bình, dạy người ít nhiều lần rồi, không được hấp tấp lỗ mãng, không biết lớn nhỏ. Chuyện của người là việc đại sự gấp, nhưng Tần Vương phi không ở đây, người cũng không nên làm khó Nghị thái phi như vậy, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Việc gấp, lợi thế của nàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

()"Trừ Mã" (籌碼): có những nghĩa là "Lợi Thế", thể danh bạc, ngân phiếu... trong chương này dùng theo nghĩa "lợi thế" thì hợp với văn phong nhất! (Chú thích cho phần tiêu đề)*

"Việc gấp nha, nếu đó là việc gấp thì ta sẽ không trách nha đầu này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Về mặt Nghị thái phi ra và khiếp sợ.

Hoàng hậu giả vờ như không nghe được, tiếp tục giáo huấn Trường Bình công chúa, "Nếu Tần Vương phi đã cùng Tần Vương đi ra ngoài, vậy người nên đi tìm phụ hoàng người, để phụ hoàng tìm Tần Vương trở về. Phụ hoàng người sẽ không thể tìm không thấy Tần Vương."

Hoàng hậu nói, ý vị thâm trường hướng Nghị thái phi nhìn lại, "Thái phi nương nương, người nói có đúng không?"

Một cái lầy Tần Vương ra uy hiếp, một cái lầy hoàng đế ra áp người, tất cả hạ nhân ở đây nghe được nhịp tim đều tăng lên. Trường Bình công chúa như tỉnh lại từ trong mộng lung, vui mừng nói, "Đúng! Ta đi tìm phụ hoàng, lần này phụ hoàng nhất định sẽ giúp ta!"

Nghị thái phi biết tình tình của hoàng hậu, với thân phận nàng, từ trước đến nay sẽ không xuất động nói lời bốc đồng, hôm nay dám đem hoàng đế ra tới, điều này thuyết minh chuyện của Trường Bình công chúa chắc chắn là đại sự, ít nhất, nàng có mười phần nắm chắc chuyện này có thể làm cho hoàng đế bận trăm công ngàn việc cũng sẽ ra mặt.

"Mẫu hậu, đi, chúng ta lập tức đi tìm phụ hoàng!" Trường Bình công chúa rất kích động, túm hoàng hậu muốn rời đi.

Nghị thái phi nóng nảy, nếu là bình thường, nàng cũng mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, đến lúc đó tùy tiện tìm cái có là có thể đem Hàn Văn Tịch giao ra.

Chính là, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch đang bị nhốt tại phòng chứa củi, đối diện sắp chết. Vạn nhất chuyện này bị truyền ra ngoài, việc xấu trong nhà bị người biết, nàng hướng mặt nơi nào mà gác a!

Nghị thái phi đang muốn lên tiếng, Mộ Dung Uyển Như một bên đã mở miệng, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình công chúa, chờ một chút!"

Hoàng hậu sớm đã mong chờ, đang lôi kéo Trường Bình công chúa thì dừng lại, chuyện hậu cung, nàng luôn cố gắng không gây phiền toái tới Hoàng Thượng, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến nàng được sủng ái.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng tiến lên khom người, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình công chúa, kỳ thật Tần Vương phi đêm qua đã trở về, chỉ là, mẫu phi hôm nay vừa mới từ biệt viện trở về, không rõ ràng lắm về việc này. Là do ta không hỏi bấm đúng lúc, đều do ta."

Có Mộ Dung Uyển Như đưa ra bậc thang này để leo xuống, Nghị thái phi cũng chẳng còn chút xấu hổ, vội vàng nói, "Đã trở lại sao? Như thế nào không nói sớm? Việc của Trường Bình công chúa chính là việc gấp, vạn nhất chậm trễ phải làm sao bây giờ?"

"Là nữ nhi sơ sót." Mộ Dung Uyển Như cúi đầu, về mặt áy náy.

Nghị thái phi không cho hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa cơ hội nói chuyện, vội vàng nói, "Hoàng hậu, Trường Bình, các người ngồi đây chờ chốc lát, ta đây tự mình đi tìm nàng tới."

Trường Bình công chúa không cam lòng, hoàng hậu dùng một ánh mắt lăm lăm nàng cảm miệng, "Vây làm phiền thái phi nương nương."

Khi Nghị thái phi quay đầu lại thì hơi mỉm cười, nhưng Mộ Dung Uyển Như đi ở phía sau, cả khuôn mặt ướt đầm vì lo lắng, rất khủng bố lại khó coi!

Vừa rồi nếu không phải là Mộ Dung Uyển Như, bậc thang của nàng cũng chưa hạ được, cũng không biết mất mặt cỡ nào a.

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào!" Nghị thái phi vừa tức giận vừa vội vàng đi.

"Mẫu phi, sao ta cảm thấy từ từ đã biết chuyện này sẽ xảy ra?" Mộ Dung Uyển Như thấp giọng. Nếu có thể, nàng thà rằng để hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa đi tìm hoàng đế, nếu như vậy, nàng sẽ có thời gian xuống tay.

Chính là, kể từ đó, chuyện Hàn Văn Tịch chết nhất định sẽ đại nháo, đến lúc đó cuộc sống hàng ngày khó an nhàn nhất vẫn là nàng.

Rất nhanh, các nàng đã đến phòng chứa củi, Hàn Văn Tịch chỉ còn lại một hơi cuối cùng để chống đỡ. Nàng rất, rất mệt, mí mắt nặng trĩu đến độ sắp rơi xuống. Nhưng nàng trước sau đều mở to mắt, nhìn chăm chăm đại môn.

Nàng đang đợi, không chỉ có chờ cơ hội giữ mạng sống của nàng, mà cũng đang đợi cơ hội nàng có thể hung hăng phản kích dọa bạch liên hoa Mộ Dung Uyển Như này.

Vừa thấy Nghị thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như xuất hiện ở cửa, bên môi tái nhợt của nàng liền nổi lên một mặt ý cười, sau đó, chậm rãi nhắm lại mắt.

Thấy thế, Nghị thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều bị dọa!

"Người tới! Người tới a! Truyền thái y, mau!" Nghị thái phi kêu lên sợ hãi. Tại thời điểm mấu chốt này, Hàn Văn Tịch không thể xảy ra chuyện nha.

Mộ Dung Uyển Như kêu lên một tiếng khuaft nghẹn, không thể không nhanh chạy qua đỡ lấy Hàn Văn Tịch, véo vào *huyệt Nhân Trung(*)* trên người nàng, tự mình rót nước ấm cho nàng uống.

() Huyệt Nhân Trung: 人中穴 (renzong acupoint): Huyệt nằm ở vùng rãnh mũi – môi nên gọi là Nhân Trung hoặc Thuyết Câu. Chủ trị: Trị miệng méo, môi trên co giật, cảm giác như kiến bò ở môi trên, lưng và thắt lưng đau cứng, Cáp cầu ngất, hôn mê, động kinh, điên cuồng, truy tìm mạch.*

人中穴: Huyết nhân trung

ALL

IMAGES

VIDEOS

NEWS

MAPS

BOOKS

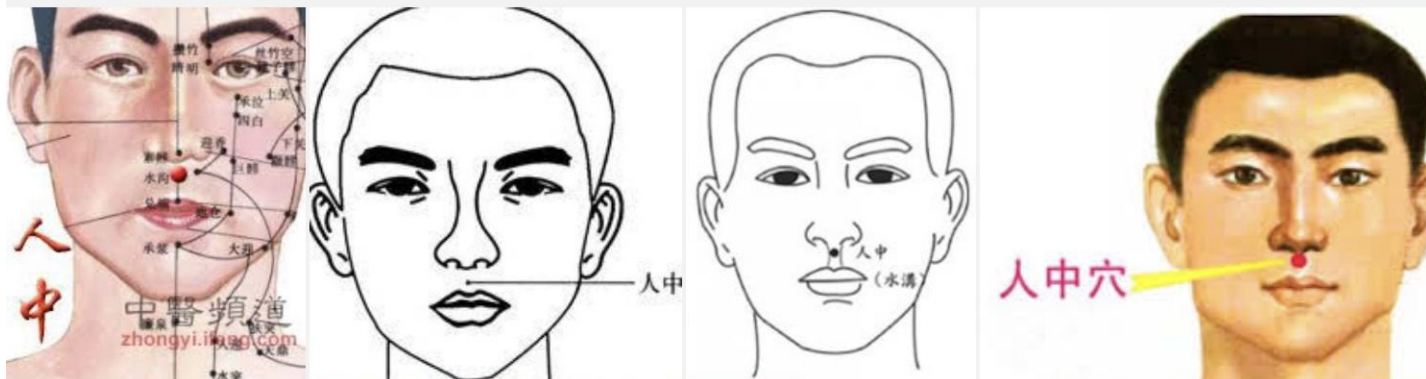
SEARCH TOOLS

latest

gif

clip art

hd

Rất nhanh, thái y của Tần Vương phủ là Lý Thái y gấp gáp trở về, nhìn thấy tình cảnh này, khi bắt kết cục lại rơi vào khẩn cấp cứu người. Hân vội vàng lấy thuốc viên ra để Mộ Dung Uyển Như giúp cho Hân Văn Tịch ăn, sau đó lại ấn một số huyết trên tay nàng.

Một phen cứu chữa, cuối cùng là cấp người tỉnh lại.

Nghị thái phi thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Bàn thần rất muốn trừng phạt Hân Văn Tịch, ai biết kết cục lại rơi vào khẩn cấp cứu người. Mà lồng ngực của Mộ Dung Uyển Như có cảm giác thật là khó chịu, cũng không thêm quan tâm đến bộ dáng bên ngoài, chỉ trầm mặc.

Hân Văn Tịch mang vẻ mặt mờ mịt, đáy mắt lại cất giấu một nét ánh sao. Thật ra, lúc đầu nàng cũng không bị ngắt, thời điểm khi đám người này khẩn cấp cứu nàng, nàng chính là mắt lạnh tính toán "nhìn xem"!

Thấy nàng tỉnh lại, Lý thái y lập tức làm Mộ Dung Uyển Như lại giúp Hân Văn Tịch uống nước đường. Sau khi hầu hạ thật cẩn thận một lúc lâu, Hân Văn Tịch cuối cùng cũng khôi phục được chút sức lực.

Trái tim treo cao của Nghị thái phi cuối cùng cũng hạ xuống, chất vấn nói, "Hân Văn Tịch, Trường Bình rốt cuộc đến tìm người làm gì?"

Hân Văn Tịch lắc lắc đầu, bộ dáng không có sức để nói chuyện.

Nghị thái phi nói nóng, lại không thể phát tác, chỉ có thể nhịn, "Vậy người hiện tại có thể gấp nàng sao?"

Hân Văn Tịch yếu ớt đến nỗi đầu cũng không thêm lắc, ánh mắt chuyển hướng về phía Lý thái y.

Lý thái y khó xử, "Thái phi nương nương, nếu không phải..... không phải việc gấp mà nói, vẫn nên để Vương Phi nương nương nghỉ ngơi đi, nấu một ít cháo gạo kê để nàng ăn."

"Việc gấp!" Nghị thái phi rống to, "Mặc kệ người dùng bất kỳ biện pháp gì, hãy làm nàng có tinh thần ngay lập tức!"

"Thái phi nương nương, này..... này, hạ quan năng lực hữu hạn a!" Lý thái y bị dọa tới.

"Mẫu phi, nếu không, ta đỡ tẩu tử đến trong phòng ta nằm trước, sau đó nói với hoàng hậu nương nương, tẩu tử nhiễm phong hàn, ngã bệnh, để cho bọn họ hạ mình đến phòng ta đi thôi." Mộ Dung Uyển Như đưa ra chủ ý.

Nghị thái phi cũng chỉ có thể đáp ứng, "Nhanh nhanh mang đi, nhanh lên, đừng lộ ra sơ hở gì!"

Nghị thái phi đang muốn xoay người, nhưng lại cho Hân Văn Tịch một ánh mắt cảnh cáo trước khi vội vàng rời đi.

"Tẩu tử, mấy ngày này để người chịu khổ, đến chỗ ta đi thôi"

Đáy mắt Mộ Dung Uyển Như hiện lên một mưu kế, gọi sai vật nạng Hân Văn Tịch đi.

Mộ Dung Uyển Như ở chính là Lan Uyển, là một toà tiểu viện gần Mẫu Đơn Viện của Nghị thái phi. Mộ Dung Uyển Như cũng không mang Hân Văn Tịch đến phòng ngủ của nàng, mà là an bài một gian phòng trống trong tiểu viện của nàng.

Hân Văn Tịch bị đặt ở trên giường, màn trướng vừa mới buông xuống, hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa liền đến.

Hân Văn Tịch bộ dáng muốn đứng dậy hành lễ, hoàng hậu vội vàng ngăn lại, ngồi vào trước giường, lôi kéo tay Hân Văn Tịch, "Miễn miễn, bệnh phong hàn nho nhỏ như thế nào thành ra như vậy, ta nhìn thần thể này cần phải bồi bổ thật là tốt nha!"

"Đa tạ..... Hoàng hậu nương nương quan tâm" Hân Văn Tịch trả lời yếu ớt.

Trường Bình công chúa đứng một bên, thật sự nhịn không được, gọi nàng là hoàng thất, nhưng miệng lưỡi lại là mệnh lệnh, "Tần hoàng thất, ta..... Ta có việc gấp, người nhanh nhanh cùng ta tiến cung."

Hân Văn Tịch thoáng nhìn Nghị thái phi đứng ở một bên, sắc mặt âm u, phi thường khuất nhục.

Nàng cũng không biết tính khí của Nghị thái phi đối với tình mẫu tử là gì, nhưng nàng biết, đây là cơ hội để nàng xoay người.

Vị Tần Vương điện hạ kia lạnh như băng, bất quá là vì bảo an mà thôi. Không thể bảo toàn cho nàng thời thời khắc khắc được. Nếu nàng không thể rời khỏi nơi này, vậy thì, nàng sẽ càng nỗ lực để đạt đến vị trí nữ chủ nhân cao cao tại thượng được mọi người công nhận.

Mà lúc này, đúng là cơ hội cực kỳ tốt!

Hân Văn Tịch không trả lời Trường Bình công chúa, mà thuận theo nhìn về phía Nghị thái phi, ý tứ là, để thái phi làm chủ.

Lúc này, Trường Bình công chúa lại bắt đầu cảm thấy trên mặt có chút ngứa, nàng khẩn trương, không đành để lo nghĩ nhiều, vội vàng cầu, "Nghị thái phi, người hãy đáp ứng đi, để hoàng thất cùng ta tiến cung đi, ta cam đoan an toàn toàn, khi người trở về sẽ hoàn hảo không có hao tổn gì."

Nếu là bình thường, hoàng hậu mới sẽ không để Trường Bình công chúa cầu Nghị thái phi như thế, nhưng nhìn bộ dáng nôn nóng của Trường Bình công chúa, nàng biết nàng ấy lại bị ngứa phát tác.

Rơi vào đường cùng, hoàng hậu cũng chỉ có thể mở miệng khuyên bảo, "Nghị thái phi, đó là việc riêng tư của tiểu hài tử, hãy để các nàng đi đi."

Nghị thái phi nguyên bản còn tưởng rằng Hân Văn Tịch sẽ mượn cơ hội này phò trợ cho nàng xem một phen, ai biết, tiểu tức phụ này cư nhiên lại cho nàng mặt mũi, muốn nàng làm chủ.

Lập tức, Nghị thái phi không cảm thấy quá khuất nhục, ngược lại có loại cảm giác hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa tới đây là để cầu nàng.

Nàng nhìn Hân Văn Tịch liếc mắt một cái, trong lòng tự mãn. Năm lấy cơ hội, nàng mới sẽ không dễ dàng buông tha hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa như vậy.

"Văn Tịch, khu khu..... Người xem thần thể này của người bệnh thành như vậy, vạn nhất khi đi trên đường tiến cung gặp phải gió, bệnh tình nặng thêm, làm sao mẫu phi giải thích cùng Tần Vương đây? Hân còn không trách tội cái bà bà như ta không chiều cổ tốt cho người hay sao?"

Này..... Nghị thái phi thời điểm nào thì cũng học cách quan tâm đến nàng dâu đây?

Hoàng hậu nghe được lời này, sắc mặt đều đen. Nghi thái phi rõ ràng là mượn cơ hội để dễ người!

Thông minh như Hàn Văn Tịch, tất nhiên là nhìn ra tâm tư của Nghi thái phi, nàng vội vàng nói, "Mẫu phi thật biết nói đùa, tình tình của điện hạ thần thiếp cũng biết đến. Hân chi nghe lời người cùng Hoàng Thượng. Hân hiểu kính người còn không kịp, làm sao dám trách tội người đây? Mẫu phi quan tâm, thần thiếp ghi nhớ trong tim"

Tắc (tiếng lười), nghe lời này của Hàn Văn Tịch nói thật rất lợi hại, đây là ở trước mặt hoàng hậu đem Nghi thái phi đánh đồng cùng Hoàng Thượng. Không chỉ tránh được sự bất kính đối với hoàng đế, lại nịnh bợ được Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch thật tình không biết vừa rồi hoàng hậu đem hoàng đế ra để uy hiếp Nghi thái phi. Nhưng không thể không nói rằng những lời này của nàng như mật ngọt đi vào tâm khảm của Nghi thái phi, thảng cả một trăm câu của Mộ Dung Uyển Như từ xưa đến nay.

Mộ Dung Uyển Như ở một bên nghe được tâm thần hoảng hốt, *Hàn Văn Tịch nàng ta muốn làm cái gì a?*

Hoàng hậu tức giận đến nổi nháp môi thành một đường thẳng, không nói nên lời. Trường Bình công chúa cũng không có thời gian ở chỗ này nghe các nàng gay gắt đối chọi nhau, ý tứ ẩn dấu trong lời nói của họ. Cảm giác ngứa trên mặt đã làm nàng không chịu nổi.

"Nghi thái phi, nếu bệnh tình của nàng nặng thêm, ta sẽ chịu trách nhiệm! Người hãy để nàng cùng ta tiến cung đi!" Trường Bình công chúa nghẹn ngào.

Chính là, Nghi thái phi vẫn chậm rãi, nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Ài..... này....."

"Mẫu hậu!" Trường Bình công chúa khóc thật, túm lấy tay hoàng hậu, "Mẫu hậu, người khuyên nhủ giúp ta, mau a!"

Hoàng hậu ngực đều nhanh nghẹn lại, nhưng không thể không mở miệng, "Nghi thái phi, Trường Bình thật sự có việc gấp. Xe ngựa của chúng ta đều đang chờ ngoài cửa, cam đoan sẽ không để bệnh tình của Văn Tịch nặng thêm. Khi tới trong cung rồi, Cố thái y cũng ở đó, hân có thể kiểm tra Văn Tịch một cái, chẳng phải tốt sao. Người để Văn Tịch theo chân bọn họ đi thôi."

Không thể không thừa nhận, Nghi thái phi thật tình không phải là người thiện tâm, hoàng hậu cũng đều như vậy, nàng vẫn mang một bộ dáng do dự.

Rốt cuộc, Trường Bình công chúa khóc lớn, "Nghi thái phi, ta cầu xin người! Cầu xin người!"

Thật tuyệt, Nghi thái phi muốn chính là cái câu "*cầu xin*" này. Cuối cùng, nàng gật đầu, "Văn Tịch, người hãy cùng hoàng hậu tiến cung đi."

"Ân," Hàn Văn Tịch gật gật đầu, ngoan ngoãn.

Hoàng hậu lập tức sai người lại đây nâng Hàn Văn Tịch lên, để nàng ngồi kiệu ra khỏi cửa. Trước khi ngồi trên cỗ kiệu, Nghi thái phi cho Hàn Văn Tịch một cái ánh mắt, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch vờ như không nhìn thấy.

Miệng nàng chứa mảnh nhân sâm mà Nghi thái phi đưa cho, nghĩ thầm, *Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như, các người hãy chờ đến khi ta trở lại!*

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Để người chết không đền được mạng

Xe ngựa chành nhanh như bay, vừa ra khỏi Tần Vương phủ không xa liền dừng lại.

Độc trên mặt Trường Bình công chúa đã bắt đầu phát tác, lúc này là thời kỳ ngứa khó nhịn, chỉ cần rời khỏi Tần Vương phủ là ổn, thậm chí ở ngay ven đường, nàng cũng không rành lo nhiều như vậy.

Một tay cầm theo đèn lồng, một tay nắm góc váy, hoang mang rồi loạn chạy vào xe ngựa Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch đang lúc buồn ngủ, thấy nàng tiến vào, theo bản năng đuổi tay ngay cân ánh đèn chói mắt.

"Công chúa điện hạ, người đây là....."

Còn chưa nói xong, Trường Bình công chúa thế nhưng đột nhiên kéo xuống mũi có mạng che bằng lụa trắng, lộ ra mặt đầy *rêu độc*, lại bởi vì sắc mặt nàng trắng bệch, trước ngọn đèn dầu chiếu xuống có vẻ khủng bố dị thường.

()Trong chương 28, độc mà công chúa trúng là một loại nấm độc (毒菌), vì thế sau khi độc phát thì xuất hiện rêu độc ở trên mặt (毒藓)*

"Quý a!"

Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra, có một nửa là giả bộ, một nửa là thật sự. Loại virus rêu độc này nàng rất hiểu biết, cũng thực sự chưa từng gặp qua ca bệnh nào.

"Hàn Văn Tịch, người dám mắng bân công chúa là quý?" Trường Bình công chúa rất tức giận, bộ dáng của nàng thực sự giống quý như vậy sao?

Phàm là thái y từng xem bệnh qua cho nàng, không có ai bị nàng dọa đến, hiện giờ nàng cũng không dám soi gương.

"Không phải..... Không phải....." Hàn Văn Tịch cực kỳ suy yếu, muốn ắc đầu đều làm không được, tê liệt nằm xuống.

Kỳ thật, sau khi ăn đan được, uống cháo gạo kê vào, lại thêm lát nhân sâm, Hàn Văn Tịch đã sớm không yếu đi như vậy. Nhưng là, tại trước mặt cường thế như Trường Bình công chúa, nàng đương nhiên phải "yếu thế".

"Hàn Văn Tịch, ngồi dậy! Cố thái y nói người giải độc rất lợi hại, người nhanh nhanh giải độc cho ta, nhanh lên a! Ta ngựa muốn chết!" Trường Bình công chúa không chút khách khí ra lệnh.

Không nói đến Trường Bình công chúa vốn là văn bối, ngay cả hiện tại nàng có việc cầu người, cũng không nên rống to như thế, hất hàm vênh mặt sai khiến.

Thực sự không giáo huấn cho nàng một bài học, nàng sẽ không bao giờ biết cách cư xử.

"Công..... chúa, công chúa, ta..... ta....."

Hàn Văn Tịch nói một lúc lâu cũng chưa nói ra được một câu hoàn chỉnh, Trường Bình công chúa lại vội muốn chết, đôi tay vài lần đều đuổi đến trên mặt, suýt nữa nhịn không được mà giải.

"Người cái gì người a, nhanh nhanh giúp ta nhìn một cái!"

Nàng đang nói, đột nhiên tới gần, suýt nữa đem chính mặt mình dán đến trên mặt Hàn Văn Tịch. Nếu đổi làm người khác, đã sớm nôn ra, nhưng mà, Hàn Văn Tịch đã từng gặp qua độc còn ghê tởm hơn thể này nên nàng sớm đã có miễn dịch.

"Công chúa..... Công chúa..... Ta..... Ta không có..... Sức lực a!" Rốt cuộc, nàng đem nói lời hoàn chỉnh.

"Người nhìn xem! Hãy nhìn xem! Nhìn xem thì cần sức lực gì sao? Người không phải rất lợi hại sao? Sao vậy, hiện tại không làm gì được a?"

Trường Bình công chúa gấp đến độ giống như *kiến bò trên chảo nóng (热锅上的蚂蚁: ant on a scorching pot)*, một bên mệnh lệnh, một bên hai tay nắm tới bên trái bên phải, sợ không chế không được chính mình.

"Kia..... Kia công chúa, đem....."

Hàn Văn Tịch giống như người sắp tắt thở. Trường Bình công chúa nghe thấy không thể nhịn được nữa, lại rống to, "Người thật ra muốn nói cái gì?"

Trường Bình công chúa không biết, cảm xúc của nàng càng kích động, *adrenaline(*)* liền sẽ bạo phát, loại hormones kích thích tố này sẽ gia tăng tốc độ độc tố phát tác trên mặt.

()Adrenaline(肾上腺素): đôi khi gọi là "epinephrin" hay "adrenalin", là một hormone. Đây là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm. (Theo wikipedia)*

"Đem ngọn đèn dầu đến đây..... gần một chút, ta mới có thể thấy rõ ràng." Hàn Văn Tịch chậm chậm mà nói

Cho dù thế nào, lúc này Hàn Văn Tịch sai Trường Bình công chúa làm gì, nàng ta nhất định sẽ làm. Nàng ta rất nghe lời, lập tức đem đèn lồng tới gần.

Nhưng ai biết, ánh sáng một khi chiếu đến, Hàn Văn Tịch cũng chưa kịp liếc mắt trên mặt Trường Bình chúa một cái, đột nhiên nhắm mắt lại, ngất đi.

"AhHHHHHH....."

Trường Bình công chúa tức giận không thể nên được, thét chói tai như nổi điên lên, như thế nào lại như vậy a?

Nàng gió dèn lồng lên hướng tới trên mặt Hàn Văn Tịch nhìn xem, nhưng cuối cùng vẫn là nhện xuống, cổ nén giống như chịu đựng ngựa không gãi.

Hàn Văn Tịch là hy vọng cuối cùng của nàng!

Nghe được một tiếng thét chói tai này, hoàng hậu đang chờ bên ngoài vội vàng hỏi, "Trường Bình, xảy ra chuyện gì?"

Trường Bình công chúa ra khỏi xe ngựa, ném đèn lồng trên mặt đất, rồi cuộc "Oa" một tiếng khóc gào lên, "Nàng hôn mê! *Ô ô*, cái tiện nhân kia nằng cư nhiên hôn mê! Đồ vô dụng!"

Nàng khóc lớn, đôi tay đều không tự giác cao vào trên mặt, thấy thế, hoàng hậu sợ hãi, lập tức tiến lên giữ chặt đôi tay nàng, "Không được gãi! Sẽ dễ lại sẹo!"

Cung nữ một bên vội vàng giúp nâng đội mũ và dải lụa trắng che mặt lại, nhưng ai biết Trường Bình công chúa đột nhiên tránh thoát ra khỏi hai tay của hoàng hậu, ném đi mũ và dải lụa trắng, đôi tay hung hăng hướng trên mặt mà cào.

Trời mới biết nàng ngứa bao nhiêu a, dùng bao nhiêu sức mà gãi? Làn này vừa mới gãi, hai má liền chảy đầy máu! Trường Bình công chúa tựa hồ không có cảm giác đau, còn đang tiếp tục gãi.

"A....."

Hoàng hậu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Người tới, mau..... Mau ngăn nàng lại, giữ lấy tay nàng!"

Thị vệ lập tức bước nhanh đến, túm lấy tay Trường Bình công chúa.

"Buông ta ra! Các người thật lớn mật! Buông ra!"

"Ngựa chết ta, buông tay! Ta ra lệnh các người buông tay, ta muốn giết các người!"

.....

Trường Bình công chúa kịch liệt giãy giụa, hoàng hậu bị dọa muốn khóc, "Mau, mau trói chặt hai tay nàng lại, bịt miệng nàng lại!"

Tuy rằng là nửa đêm, nhưng lúc này bọn họ đang ở trên đường cái, vạn nhất đem thức tỉnh bá tánh quanh mình, sự tình truyền ra ngoài, Trường Bình công chúa ngày sau làm sao mà gặp người nha!

Rất nhanh, hai tay Trường Bình công chúa đã bị trói lại, miệng cũng bị bịt lại.

Hoàng hậu hướng xe ngựa Hàn Văn Tịch nhìn lại, mắt đỏ rực hiện lên hận ý nhẹ nhẹ, *Hàn Văn Tịch, nếu không phải bởi vì người, Trường Bình sẽ không đi đến Đại Lý Tự, cũng sẽ không nhiễm độc này. Người tốt nhất có thể cam đoan mặt Trường Bình vạn vô nhất thất(*). Nếu không, bốn cung cùng thái hậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!*

() Vạn vô nhất thất: 万无一失: Tuyệt đối không có sai lầm gì.*

Đem Trường Bình công chúa mang về xe ngựa của mình, một đám người liền hoá tốc chạy về hoàng cung.

Ngựa chạy nhanh như bay, xe ngựa chuyên dụng to rộng thoải mái một chút xúc này đều không có. Hàn Văn Tịch nằm lười biếng, cũng không có mờ mắt ra, bên môi nổi lên một mặt ý cười vui sướng.

Đi ra ngoài hỗn loạn, đều là phải trả lại, đi ra ngoài hỗn loạn, liền sẽ không sợ hãi. *(Nguyên văn: 出来混的, 都是要还的. 出来混的, 就不会害怕)*

Khi đã trở lại trong cung, ánh sáng phương đông đã lộ dạng.

Trường Bình công chúa kiệt sức, độc phát tựa hồ đã qua đi, nàng sớm đã hôn mê.

Hàn Văn Tịch bị người đưa đến trong cung An Bình của Trường Bình công chúa, nàng nửa ngủ nửa tỉnh, cung nữ đem nàng an trí ở trên giường ấm.

Rất nhanh, hoàng hậu cùng Cố thái y đều tới.

"Nói là nhiễm phong hàn, người rất suy yếu, trên đường đã hôn mê." Hoàng hậu đại khái nói qua bệnh tình.

Cố Bắc Nguyệt không nói chuyện, ngồi ở bên giường, cách qua màn trướng rủ xuống bắt mạch cho Hàn Văn Tịch. Cố Bắc nguyệt là thánh thủ cỡ nào, bắt mạch một phen liền biết được tình huống của Hàn Văn Tịch.

Đây là do đôi quá mà ra, cũng không phải là bị bệnh gì, mà là do hư nhược, năng lượng không đủ, may mắn đã trải qua cứu chữa, vấn đề không còn lớn lắm. Hiện tại là thời kỳ dưỡng bệnh, hẳn là không suy nhược giống như hoàng hậu nói như vậy.

Cố Bắc Nguyệt con người nghiêm túc hiện lên một tia thái vị, đứng dậy đi tới, "Bẩm hoàng hậu nương nương, đây là bệnh phong hàn khá nghiêm trọng. Vương Phi nương nương thân thể rất suy nhược, cần phải chăm sóc cẩn thận. Nếu ép nàng dậy để nàng trị liệu cho công chúa mà nói, vì thân sợ....."

"Như thế nào?" Hoàng hậu vội vàng hỏi. Đầu đã vào cung, nàng mặc kệ thân thể Hàn Văn Tịch như thế nào, chỉ cần có thể xem bệnh cho Trường Bình, cho dù là lấy máu của Hàn Văn Tịch, nàng đều sẽ gật đầu.

"Vi thần chỉ sợ Vương Phi nương nương không những không thể xem được bệnh cho Trường Bình công chúa, ngay cả tính mạng của mình cũng khó mà bảo toàn nha!" Cố Bắc Nguyệt rõ ràng là khoa trương.

Chính là, hoàng hậu làm sao mà biết nhiều như vậy? Vừa nghe nói đến tình hình này thì rất khẩn trương, nếu nói như vậy, một Trường Bình là giữ không nổi, mạng của Hàn Văn Tịch nàng cũng bồi không nổi nha.

Sớm biết như thế, thì khuyên Trường Bình, dứt khoát ở lại Tần Vương phủ, bị chế cười thì bị chế cười đi, so với chịu trách nhiệm về tính mạng của Hàn Văn Tịch còn tốt hơn.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, "Trước tiên cứu người đi, nàng cần an dưỡng bao lâu mới có thể khôi phục lại?"

"Thời gian một đến hai ngày, chỉ là, trong thời gian đó Trường Bình công chúa sẽ phải chịu khổ sở." Cố Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

Hoàng hậu mày căng thẳng, lời nói tích tụ đến độ nói không ra, cổ tình, nàng lại không có biện pháp khác, chỉ có thể giao phó cho Cố Bắc Nguyệt, "Dùng được tốt nhất, cần phải làm Tần Vương phi mau chóng khôi phục, hiểu chưa?"

"Vi thần đã rõ." Cố Bắc Nguyệt gật gật đầu, "Vi thần sẽ lập tức đi viết phương thuốc."

Cố Bắc Nguyệt đi rồi, hoàng hậu đi xem Trường Bình công chúa, chỉ để lại một tiểu cung nữ trông chừng một bên.

Hàn Văn Tịch trong lòng mừng rỡ cười trộm, trời mới biết Cố Bắc Nguyệt sẽ mượn cơ hội làm ra thứ gì tốt cho nàng điều dưỡng thân mình đâu? Thời gian một hai ngày, tuy rằng không đến mức khôi phục hoàn toàn, nhưng nếu xuống giường hoạt động cũng sẽ không tổn hại tới thân thể.

Cố Bắc Nguyệt thật là người thông minh lại có tâm.

Không ngoài dự liệu của Hàn Văn Tịch, Cố Bắc Nguyệt phối chế một phương thuốc ôn tính bổ dưỡng phi thường quý báu cho nàng. Hàn Văn Tịch kỳ thật muốn ăn một bữa no nê, nhưng vì người đói đã lâu không thể ăn uống quá độ, nhẹ thì không tiêu hóa được, nặng thì đi dỗi nhà nha.

Cố Bắc Nguyệt cấp phối chế phương thuốc, không chỉ bằng phương thức này bổ dưỡng điều hòa thân thể của nàng, còn có thể giảm bớt sự muốn ăn mãnh liệt của nàng.

Có ẩm thuốc hay, hơn nữa giấc ngủ đầy đủ, hai ngày sau, Hàn Văn Tịch đã *sinh long hoạt hổ(*)*.

() Sinh long hoạt hổ (生龙活虎): khoẻ như vạm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào. (doughty as a dragon and lively as a tiger: to be brimming/bursting with energy, full of vim and vigor)*

Nhưng..... Trường Bình công chúa lại rất thảm, hai ngày nay độc phát tổng cộng là ba lần rồi, mỗi một lần đều là *tê tâm liệt phế*, làm tâm nàng muốn một đầu đâm chết đi đều có.

Khi Hàn Văn Tịch rời giường, Trường Bình công chúa lại nằm xuống, hai tay hai chân tất cả đều bị trói, phòng ngừa nàng tự mình hại mình.

Hoàng hậu ngồi ở bên giường khuyên bảo, Trường Bình công chúa hoàn toàn nghe không nổi, thì thầm, "Hàn Văn Tịch cái tiện nhân kia đâu? Nàng sẽ không cứu ta có phải hay không?"

"Mẫu hậu, đem nàng mang lại đây, nàng nhất định là đang giả vờ! Nàng nhất định là muốn nhìn ta bị độc chết!"

"Đều là bởi vì nàng! Tất cả đều là nàng làm hại, nếu không phải nàng ta thì sẽ không đi thiên lao..... Ô ô, mẫu hậu, là nàng hại ta!" "Mẫu hậu, người buông ta ra..... Ta muốn đi tìm nàng!"

.....

Hàn Văn Tịch theo Cố Bắc Nguyệt đi vào, không lên tiếng lặng im lắng nghe. Trường Bình công chúa thậm chí cũng không nghĩ đến đem đó nàng ta đi thiên lao đã làm cái gì, cư nhiên còn dám trách tội đến trên đầu nàng.

Khi nghe Cố Bắc Nguyệt nói đến tình tình của nàng ta nhiều ngày nay, còn có chút đồng tình muốn hôm nay sẽ cấp giải độc. Hiện giờ, Hàn Văn Tịch đối ý, người đáng thương tất có chỗ đáng giận!

Trường Bình công chúa không phải là người nằng nặc cứu, dùng cùng nằng nói loại đạo lý lớn gì mà *y giả nhân tâm (luong tâm người thầy thuốc)*.

"Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Vĩ thần tham kiến hoàng hậu nương nương, công chúa điện hạ."

Hàn Văn Tịch cùng Cố thái y cách lớp rèm buông hành lễ, hoàng hậu vội vàng cho hai người bình thân, ôn tồn nói, "Văn Tịch, nhanh nhanh tiến vào, Trường Bình chờ ngươi đã lâu."

Trường Bình công chúa đã không còn ớn ào, một đôi mắt phượng lại hung dữ chăm chăm nhìn xem Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch ngồi xuống cạnh giường, nhân nhạ nói, "Quá mờ, lấy đèn lại đây."

Cung nữ vội vàng đưa đèn lồng chiếu lại đây, ánh sáng mãnh liệt làm Trường Bình công chúa chớp mắt liên tục, nhưng nằng ta vẫn quật cường chăm chăm nhìn xem Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch nhân nhạ nói, "Trường Bình, đem mắt nhắm lại đi, ta xem xem trên mí mắt có rêu độc hay không?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa lập tức liền nhắm mắt, bộ dáng hoảng sợ kia, làm Hàn Văn Tịch thấp phẫn khinh thường.

Nha đầu này quật cường cái gì mà quật cường nha, có bản lĩnh tiếp tục trừng nằng sao.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nghiêm túc mà đánh giá mặt nằng ta. Trong bóng tối âm thầm khởi động hệ thống rà quét xác định tình hình khuếch tán của độc tố cùng với *có độc biến(sự biến đổi của độc tố)* hay không, sau đó lại kiểm tra tình huống ở hai chân.

Trường Bình công chúa vẫn là may mắn, độc tố khuếch tán cũng không nhiều lắm, cũng không có độc biến.

Thấy Hàn Văn Tịch kiểm tra xong, hoàng hậu vội vàng dò hỏi, "Như thế nào, là trùng độc sao? Trùng chính là loại độc gì? Có thể giải sao?"

Trường Bình công chúa giờ mới biết đã kiểm tra xong rồi, vội vàng tròn mắt, hắt hăm vênh mặt sai khiến, "Hàn Văn Tịch, ngươi ngáp ngừng cái gì, nhanh nhanh nói a!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thảo dược cứu người

Đổi mặt với sự la hét của Trường Bình công chúa, Hàn Văn Tịch lấy tu dưỡng của bác sĩ chuyên nghiệp nhất, không đáng so đo với nằng ta. Biểu tình của nằng thông dong, hơi mang vẻ nghiêm túc, cho người ta một loại cảm giác quyền uy, lộ ra cảm giác an toàn vô pháp giải thích.

Nằng không trả lời, lòng bàn tay nhẹ nhàng tron gương mặt Trường Bình công chúa, nháy mắt khiến cho Trường Bình công chúa an tĩnh lại, ngay cả hoàng hậu cũng khản trương, không dám truy vấn.

Hàn Văn Tịch sờ sờ phía bên phải, lại sờ sờ bên trái, lúc này mới rà quét xem tình hình của độc tố, Trường Bình công chúa hẳn là rất nhanh sẽ lại bị độc phát đi.

Nằng bất động thanh sắc sờ soạng hồi lâu. Trường Bình công chúa cùng hoàng hậu trong lòng sốt ruột cỡ nào a, nhưng trước sau lại không dám mở miệng truy vấn, càng đừng nói là nói nằng lỗ mắng. Ngay cả Cố Bắc Nguyệt hầu bên ngoài rèm buồng, cũng đều có chút khản trương.

Hắn biết Hàn Văn Tịch có thể giải độc, nhưng là, cũng không xác định được nằng có thể giải được loại độc trên mặt Trường Bình công chúa hay không, hẳn bất quá là tiến cử mà thôi.

Một thất yên tĩnh, không khí khản trương!

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch đột nhiên buông tay ra, giống như là bị kinh hách, vội vàng đứng dậy thổi lui, kinh hô, "Trời a, độc đã thay đổi rồi, rất nhanh sẽ lây bệnh!"

Cái gì?

Vừa nghe lời này, hoàng hậu thổi lui giống như trốn chạy. Tất cả cung nữ quanh mình cũng đều sợ hãi mà lui ra phía sau, *thật là đáng sợ!*

Nhiễm bệnh truyền nhiễm, đừng nói là công chúa, ngay cả là hoàng tử đều phải bị mang ra khỏi hoàng cung, đi đến biệt cung ở vùng ngoại thành giam lại, nếu trị không hết, thì cả đời đừng mơ tưởng quay lại.

Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó sợ tới mức gào khóc lên, "Ta không cần! Ta không cần! *Ô ô.....* Mẫu hậu, người cứu ta! Ta không muốn bị tiễn đi! Ta không cần!"

Hoàng hậu là người lui ra xa nhất, sắc mặt trắng bệch đến khản trương, khản trương hỏi, "Văn Tịch, rốt cuộc có thể trị được hay không a?"

Hàn Văn Tịch tránh không đáp lời, biểu tình ngưng trọng, "Có vẻ như, độc tính lại muốn phát tác."

Quả nhiên, lời này của nằng vừa rơi xuống, Trường Bình công chúa liền bắt đầu gầy gù, "Ngựa! Mẫu hậu, ta mặt lại bắt đầu đau ngựa! Người buông ta ra!"

"Các người buông tay ta ra!"

"Mẫu hậu, nếu không người giúp ta giải giải đi! Ta cầu xin người!"

Rất nhanh, chân nằng cũng ngựa, đáng tiếc hai chân cũng bị cột lấy, nằng dùng sức mà lại không thể làm nên chuyện gì.

Thấy thế, tất cả mọi người chấn kinh rồi, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch thực sự có bản lĩnh thật a, không nghĩ rằng nằng có thể xác định được thời gian độc phát.

Hoàng hậu nương nương sợ hãi, nói nào còn dám tiến lên, nắm tay Hàn Văn Tịch hỏi, "Thật là bị người nói trùng rồi! Văn Tịch, người quá lợi hại, người nhất định có biện pháp cứu Trường Bình đúng không?"

"Văn Tịch, bệnh truyền nhiễm cũng không phải là việc nhỏ, người nhất định có biện pháp đúng không?"

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, đừng nói Trường Bình công chúa, ngay cả bọn người hoàng hậu nằng từng tiếp xúc qua cũng phải bị cách ly một thời gian. Mà hoàng hậu, mặc dù không bị nhiễm, phỏng chừng cũng phải một hai năm không thấy được Hoàng Thượng!

Thậm cung, có bao nhiêu đôi mắt như hồ rình mò nhìn chăm chăm vào vị trí hoàng hậu của nằng đây. Hoàng hậu làm sao vực dậy sau một hai năm tổn thất này.

"Cứu ta..... Mẫu hậu, mau nói nằng cứu ta đi!"

"Ta ngựa muốn chết, các người ai tới giúp ta nha!"

"Phụ hoàng, *ô ô.....* Ta muốn gặp phụ hoàng!"

.....

Trường Bình công chúa lần lên, nói nằng bắt đầu lộn xộn. Lúc này, Hàn Văn Tịch mới đẩy tay hoàng hậu ra, nghiêm túc nói, "Ta thử xem sao."

"Tốt tốt!" Hoàng hậu liên tục gật đầu.

Hàn Văn Tịch đi qua, ngồi xuống bên cạnh Trường Bình công chúa, thấy thế, mọi người đều rất khản trương, chuyển ánh mắt qua nhìn chăm chăm, nữ nhân này thật sự có thể có biện pháp hay sao?

Trường Bình công chúa điên cuồng kêu gào, dùng sức mà lắc đầu, vận dụng thân mình, vừa thấy Hàn Văn Tịch, liền lấy lại bình tĩnh, ngay sau đó mắng to, "Đều là người! Tất cả đều là bởi vì người!"

"Là người đem ta hại thành như vậy a!"

"Ta cảnh cáo người, người nếu mà không cứu được ta, mẫu hậu ta nhất định sẽ không bỏ qua người!"

"Trường Bình!"

Hoàng hậu lạnh giọng, "Nói cái lời nói hỗn trướng gì đâu?"

Ngay sau đó lại muốn cùng Hàn Văn Tịch xin lỗi và giải thích, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại giờ tay ý bảo nàng yên lặng.

Hoàng hậu an tĩnh lại, Trường Bình công chúa lại càng hiền hơn, "Hàn Văn Tịch, nếu người....."

Nhưng, lời này còn nói chưa xong, Hàn Văn Tịch liền đem thuốc mỡ bôi trên mặt nàng. Trong phút chốc, Trường Bình công chúa liền nhắm miệng, trừng lớn mắt với vẻ mặt không thể tin tưởng nổi!

Được này.....

Thật là sáng khoái nha!

Nói được bôi thuốc mỡ, mát lạnh như băng, cư nhiên một chút đều không hề ngứa!

"Nếu ta..... Như thế nào?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Trường Bình công chúa sững sốt, ngay sau đó lắc đầu, "Không..... Không có gì....."

Hàn Văn Tịch lại ở trên một khối rêu độc khác bôi thuốc mỡ lên, loại băng ngăn ngừa này có cảm giác rất sáng khoái hơn hẳn làm thần tiên. Trường Bình công chúa hít sâu một hơi, ngay sau đó thở ra, nhin không được cảm khái, "Thật thoải mái nha!"

"Thoải mái đúng không?" Hàn Văn Tịch cười hỏi.

Trường Bình công chúa liên tục gật đầu, "Ta còn muốn! Còn muốn!"

Hàn Văn Tịch dò dẫm, mặt lộ vẻ khó xử, Trường Bình công chúa rất khẩn trương, nhìn trong tay Hàn Văn Tịch có một bình thuốc mỡ lớn, không rành lo mặt mặt vội vàng cầu xin, "Tần hoàng thất, cầu xin người, cầu xin người! Ta sai rồi, đều là do ta tự tìm, ta sai rồi, người cứu ta đi!"

Thấy thế, hoàng hậu cũng nóng nảy, "Văn Tịch, Trường Bình còn nhỏ, không hiểu chuyện, có chỗ đắc tội với người, người ngàn vạn đừng để trong tâm nha!"

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn lại, "Hoàng hậu nương nương thật biết nói đùa, Văn Tịch sao có thể mang thù với một vẫn bối đây. Chỉ là trên mặt nàng có những nơi khác bị thương, một khi dùng được này, Văn Tịch sợ sẽ lưu lại sẹo, cho nên lúc này mới chân chờ."

Nàng nói, đi xuống dưới giường ngồi xuống, vừa thay Trường Bình công chúa bôi được, vừa nghiêm túc nói, "Trước tiên ngừng ngừa ở chân lại, ở trên mặt, ta kiến nghị công chúa vẫn nên chịu đựng đi, miễn cho bị hủy dung. Ta sẽ tận lực ngăn chặn độc lây bệnh trước, sau đó sẽ phối chế ra giải được."

Lời này vừa ra, hoàng hậu cuối cùng là thở dài một hơi nhẹ nhõm, "Rất tốt rất tốt!"

Nàng vội vàng giao phó Trường Bình công chúa, "Người kiên nhẫn một chút đi, nếu người bị hủy dung, Thanh Vô ca ca sẽ không cần người nữa!"

Trường Bình công chúa nước mắt vẫn lưu lư, "Tốt tốt tốt! Ta nhẫn, ta có thể nhẫn..... *Ồ ồ.....* Ta đều nhịn như vậy nhiều lần rồi."

Nàng nỗ lực làm lực chú ý tập trung đến cảm giác sáng khoái băng lạnh trên hai chân, nhưng một bên nói nhẫn, một bên đôi tay không khống chế được gãi gãi, thật sự là quá ngứa quá thống khổ!

Sau khi Hàn Văn Tịch bôi thuốc xong, chỉ giao phó một câu, "Đi qua nhiều ngày nên khả năng đây sẽ là thời kỳ lây bệnh, tốt nhất không nên thường xuyên tiếp cận nàng."

Một câu này, không thể nghĩ ngờ đem Trường Bình công chúa nhốt vào địa ngục.

Thần tình, trong hoàng thất vĩnh viễn đều không có được.

Hoàng hậu là sẽ không lại đến thăm Trường Bình công chúa, chỉ để lại mấy cung nữ hầu hạ, liền vội vàng cùng Hàn Văn Tịch rời đi.

Nhìn bóng dáng Hàn Văn Tịch rời đi, Trường Bình công chúa cực kỳ hận. Nhưng nàng cũng không biết nàng còn bị dày vò bao nhiêu ngày đầu.

Còn chưa đi đến khách đường, hoàng hậu liền sốt ruột dò hỏi.

"Văn Tịch, đây rốt cuộc là cái độc gì?"

"Rêu độc, hẳn là bị nhiễm ở thiên lao, địa phương kia quái bản, có rất nhiều độc tố."

Hàn Văn Tịch nói, ra về nghiêm túc, "Hoàng hậu nương nương, công chúa là *kim chi ngọc diệp*, không có việc gì cũng đừng để nàng chạy đến thiên lao."

Hoàng hậu đương nhiên biết được sự tình Trường Bình công chúa đi thiên lao động tự hình. Giờ này khắc này, đối mặt với trào phúng của Hàn Văn Tịch, mặt nàng đều đỏ, dù thẹn lại bức, cũng không thể không căng rắn nhịn xuống.

Cổ Bắc Nguyệt ở một bên, trộm liếc mắt ngắm Hàn Văn Tịch một cái, bên môi nói lên một mặt ý cười. *Nữ nhân này quả nhiên là một chút đều không thua, người thiếu nợ nàng sẽ phải tự mình trả lại cho nàng.*

Hồi lâu, hoàng hậu mới lại mở miệng, "Phải mất bao lâu thì có thể khỏi hẳn đây?"

"Giải độc là có thể, ta sẽ viết phương thuốc giải được rồi nhanh chóng để người bốc thuốc đi thôi."

Hàn Văn Tịch nói, đi nhanh vào cửa, hoàng hậu theo sát phía sau, vội vàng lệnh người hầu hạ bịt mồm.

Gống như những phương thuốc giải được diễn hình cũng chỉ cần mấy vị dược vật mà thôi. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại viết ra một đồng lớn, ước chừng hai trang giấy trắng, hơn nữa, bên trong không thiếu một số dược vật quý hiếm.

Hoàng hậu xem không hiểu, Cổ Bắc Nguyệt một bên lại xem đến suốt nửa nhin không được cười ra tiếng.

Nữ nhân này, nàng xác định là đang viết giải được sao?

Nàng rõ ràng là nhân lúc *cháy nhà mà đi hôi của(*)* nha! Rất nhiều dược vật trong này đều là tương khắc nhau, tuyệt đối không thể xuất hiện trong cùng một phương thuốc.

() Cháy nhà mà đi hôi của (趁火打劫): còn có nghĩa mượn gió bẻ măng; thừa nước đục thả câu; đục nước bèo cỏ (looting a burning house: to take advantage of someone's misfortune to do him harm, a fish in troubled waters)*

Cuối cùng, Cổ Bắc nguyệt cho rằng Hàn Văn Tịch đã viết xong, nhưng ai biết nàng cư nhiên lấy trang giấy trắng thứ ba, viết xuống trên mặt giấy một dược vật cuối cùng, "Xác ve mười đốt". (十节蝉蛻: cicada sloughs)

Những con ve này sau khi *vũ hoá(thoát xác)* thì bỏ lại xác, là một loại dược thường thấy trong y học cổ truyền Trung Quốc. Nhưng bình thường bụng của xác ve chỉ có chín đốt, xác ve mười đốt, lại chính là vật hiếm lạ.

Hoàng hậu không hiểu, nhưng quen thuộc nắm giữ kho dược ngưng là Cổ Bắc Nguyệt thì đây mắt hiện lên một mặt phức tạp, bất động thanh sắc.

"Hoàng hậu nương nương, đây là phương thuốc, theo trên mặt giấy đã viết tìm tới, càng nhanh càng tốt, ta sẽ tự mình điều chế." Hàn Văn Tịch vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàng hậu cầm phương thuốc lập tức chuyển giao cho Cổ Bắc Nguyệt, "Cố thái y, chuyện này liền giao cho người, cần phải mau chóng đem dược tìm đủ."

Hoàng hậu thật sự nghĩ sự tình rất đơn giản, bất quá cũng không thể trách nàng, kho dược trong cung loại dược gì mà không có đâu?

Cổ Bắc Nguyệt gật gật đầu, lập tức rời đi.

Buổi chiều cùng ngày, hẳn đã tìm đủ tất cả dược vật cần thiết trong danh sách đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch, chỉ là, chỉ duy nhất thiếu xác ve mười đốt.

"Thứ này không có trong cung?" Hoàng hậu vẻ mặt không tin, "Người đã tìm kỹ chưa?"

"Hoàng hậu nương nương, hạ quan có thể khẳng định trong kho dược không có."

Cổ Bắc Nguyệt nói, lo lắng liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, tiếp tục nói, "Xác ve mười đốt là đồ vật giá trị lên thành, đến nay cũng chỉ xuất hiện hai con, một con ở trong tay hoàng hậu Bắc Lịch Quốc, một con khác....."

"Ở nơi nào?" Hoàng hậu nóng nảy.

"Hạ quan chỉ biết là ở trên tay Nghi thái phi, nhưng thuộc hạ không rõ đã dùng hết hay chưa." Cổ Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

"Ồ trên tay mẫu phi nha?" Hàn Văn Tịch vẻ mặt khiếp sợ.

Tốt thôi, nàng đã sớm biết trước rồi, nếu không cũng sẽ không khai tên loại dược này ra. Nàng đã từng thấy qua vật này trong phòng Nghi thái phi, đồ vật kia đã bị Nghi thái phi ti mi bồi thành hàng mỹ nghệ, nghe nói là muốn để lại làm của hồi môn cho Mộ Dung Uyển Như. Mộ Dung Uyển Như mỗi lần nhìn đến đồ vật kia, đều rất là vui sướng.

Cái này, làm cho hoàng hậu khó xử.

Muốn lấy đồ vật trong tay Nghi thái phi, thế nhưng không hề dễ dàng nha.

Chần chờ một lát, hoàng hậu nói lời thăm thía, "Văn Tịch, hay là ngươi nói chuyện với mẫu phi ngươi về vấn đề này được không?."

Hàn Văn Tịch thờ dài một tiếng, "Hoàng hậu nương nương, mẫu phi ta hiền lành nhân hậu, việc cứu người nàng nhất định sẽ giúp, chỉ là....."

Hoàng hậu khẩn trương chờ nàng nói tiếp.

"Ài..... nếu như ta nhắc tới, chẳng phải là đem bệnh tình của Trường Bình nói cho nàng biết hay sao? Nhưng ngươi cùng Trường Bình lại không cho ta nói." Hàn Văn Tịch thật khó xử nha.

Lời này, cuối cùng là làm hoàng hậu ý thức được mấu chốt của chuyện này. Đấy mới nàng hiện lên một mặt lãnh lệ, không thể không hoài nghi rằng Hàn Văn Tịch là đang cố ý.

Hàn Văn Tịch sau khi chữa khỏi cho Trường Bình trở về, Nghi thái phi nhất định sẽ ép hỏi nàng, đến lúc đó nàng sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan: nói thì đắc tội với hoàng hậu, không nói thì Nghi thái phi không vui.

Nếu hiện giờ nàng đi hỏi xác về muir đốt, đó chính là hoàng hậu cho phép nàng nói tình hình thực tế cho Nghi thái phi, đến lúc đó ai cũng không trách được nàng.

Hoàng hậu trong lòng phần nộ. *Hàn Văn Tịch, ngươi thật đúng là thông minh. Ta thật là đã quá coi thường nàng.*

Thấy hoàng hậu chần chờ, Hàn Văn Tịch rất có kiên nhẫn mà chờ. Thật ra giải được chữa bệnh trong túi của nàng đã có sẵn. Nàng bắt quá là nhân dịp lấy một thêm chút dược liệu, thuận tiện đem phiền toái kia để Nghi thái phi giải quyết một chút, mới con đường cho mình về sau.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hả giận, để người tận hứng

Đấy mắt đen tối của Hoàng hậu đầy cảm phẫn, nhưng mà, phần nộ thì phần nộ, dưới tình huống có việc cầu người, nàng cũng không có biện pháp khác.

Nàng áp chế phần nộ, ôn tồn nói, "Văn Tịch, như vậy đi, ngươi hãy nói Trường Bình bị bệnh, nhưng đừng nói là bị bệnh gì, rốt cuộc cũng không phải là chuyện tốt gì, truyền ra ngoài thật không tốt."

"Hoàng hậu, mẫu phi ta cũng không phải là người ngoài, tất nhiên là sẽ không truyền loạn." Hàn Văn Tịch thiết tình là một nàng dâu tốt, lập tức thay bà bà biện giải.

Hoàng hậu liền tục gật đầu, gật ngoạ khuyến nhủ, "Đó là đương nhiên, chỉ là..... vì bệnh này của Trường Bình sẽ lây lan, lại còn có bệnh ở trên mặt, cỗ nương gia còn chưa có gả chồng, dù sao cũng phải lưu cho nàng chút mặt mũi, ngươi nói đúng không?"

Hàn Văn Tịch một bộ dáng đã hiểu, gật gật đầu, "Thần thiếp hiểu. Vậy nói Trường Bình bị bệnh cấp tính kèm theo sốt, cần xác về muir đốt để thanh nhiệt giải độc."

"Đúng đúng, liền nói như thế, ngươi..... tự mình đi một chuyến đi?" Hoàng hậu hỏi thử.

Nàng đã nhượng bộ đến mức này, không có khả năng lại kéo mặt xuống đi cầu Nghi thái phi, điều ấy thật sự dù khuất nhục!

Nếu như Hàn Văn Tịch đi, vậy thì những chuyện nàng đã làm sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Nàng sẽ không đi, nghiêm túc nói, "Bên này ta còn phải trông chừng công chúa, để phòng ngừa vạn nhất độc phát lấy bệnh. Hoàng hậu nương nương, việc này không nên chậm trễ, ngươi còn phải tìm người thay ta đi một chuyến đi."

Vừa nói đến lấy bệnh, hoàng hậu lại trở nên khẩn trương, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể đem sự tình đẩy cho Cố Bắc Nguyệt.

Cố Bắc Nguyệt cũng không phát biểu ý kiến gì, cung kính đáp ứng, lập tức liền đi phủ Tần Vương hỏi xin thảo dược.

Một buổi trưa, cũng không biết tình huống bên Tần Vương phủ như thế nào, mà Cố Bắc Nguyệt vẫn chậm chạp chưa trở về.

Hoàng hậu ở khách đường đứng ngồi không yên, khẩn trương chờ đợi, nhưng Hàn Văn Tịch lại tránh ở trong *Hòa Phòng (phòng để đốt lửa)*, chuyên tâm điều phối giải độc. Nàng không cho bất kỳ ai đến quấy rầy, kỳ thật nàng đã sớm đánh tráo những dược vật quý báu kia cho mình.

Nàng đem những vật quý báu đó, cùng với những dược vật không có trong kho dự trữ của hệ thống giải độc đều lấy ra tàng nhập vào trong hệ thống giải độc. Lại lấy ra một ít dược liệu bình thường đến không thể bình thường hơn, trộn lẫn với nhau và nấu chưng lên.

Giờ này khắc này, nàng chính là oa ở một bên bếp lò sưởi ấm, một bên cân nhắc tình huống Tần Vương phủ bên kia.

Nghi thái phi trước sau đều cho rằng nàng bị bắt bỏ tù là ném hết mặt mũi của nàng ta, như vậy, nàng hiện tại liền cho nàng ta cơ hội lên mặt, Nghi thái phi hẳn là rất vui đi.

Đã là Trường Bình chữa bị bệnh, cần đến dược liệu kia, Nghi thái phi không thể biện hộ nếu từ chối không giúp.

Hàn Văn Tịch tin rằng Nghi thái phi nhất định sẽ cho vị dược này. Nói vậy, Mộ Dung Uyển Như phải trở mặt nhìn của hồi môn mà mình đã ái mộ từ lâu bị mang đi, nhất định sẽ thực mất mát đi, nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch liền vui vẻ!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch không ngờ tới, khi mặt trời lặn, Nghi thái phi cư nhiên tiến cung cùng Cố Bắc Nguyệt!

Ngay cả hoàng hậu đều rất ngạc nhiên, cố gắng gượng cười tiếp đãi.

Hoàng hậu không hỏi gì nhiều, mà đánh đón phủ đầu trước, "Nghi thái phi, chỉ là một vị dược mà thôi, còn làm phiền ngươi tự mình đưa lại đây, Trường Bình gánh không nổi nha!"

Ai ngờ, Nghi thái phi về mặt nghiêm túc, "Hoàng hậu, không phải bốn cung nói ngươi, sự tình lớn như thế, ngươi cũng muốn giấu ta? Ta còn tưởng rằng Trường Bình tìm Văn Tịch tiến cung là để chơi đâu! Ai ngờ cư nhiên là tới chữa bệnh!"

Hoàng hậu còn chưa kịp giải thích, Nghi thái phi liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch ngồi ở một bên một cái, lại nghiêm túc nói, "Sớm biết là tới chữa bệnh, ta sẽ không để nàng tới. Nàng có biết gì về y thuật đâu? Còn không phải chữa loạn và khai dược loạn ư? Không phải là làm hại Trường Bình hay sao?"

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cái gì cũng không nói.

Hoàng hậu lại nóng nảy, vội vàng giải thích, "Sao có thể như thế? Có Cố thái y trông chừng mọi thứ tại đây."

"Cố thái y trông chừng? Vậy để Cố thái y trị nha, an toàn hơn!" Nghi thái phi nói, con mắt hướng Hàn Văn Tịch nhìn lại, "Nàng là nha đầu không có học vấn, không làm được việc gì, là kẻ dối trá. Nếu có thể chữa bệnh được thì sẽ không bị mắng là phế vật. Thậm chí vài ngày trước còn bị giam trong ngục thì có thể trị cái gì nha?"

Lời này vừa ra, mặt hoàng hậu đều đen lại, nàng hít sâu một cái!

Nghi thái phi hôm nay chính là tới cãi nhau!

Nhưng hoàng hậu chính là hoàng hậu, tu dưỡng vẫn là rất tốt.

Về mặt nàng bắt đắc dĩ thờ dài, "Ai ư, thái phi nương nương ngươi cũng đừng khiêm tốn. Ai dám mắng Văn Tịch là phế vật nha, ta sẽ không để bọn họ yên! Sự kiện thiếu tướng quân kia chỉ là một sự hiểu lầm, hiểu lầm! Trường Bình đều đã xin bồi tội, ngươi là đại nhân không chấp tiểu nhân đi."

Nghi thái phi nghe thấy thì rất vui vẻ, liếc mắt nhìn nàng một cái, "Ai không biết, Trường Bình xấu tính là do ngươi sùng quá mà ra nha!"

Hoàng hậu đầy mặt hiện lên một mặt tục giận, nhưng vẫn chịu đựng như cũ, đứng dậy đi tới khom người, nửa nghiêm túc nửa đùa vui, "Vâng vâng vâng, là thần thiếp sai, thần thiếp xin bồi tội với thái phi nương nương."

Nghi thái phi ra về khẩn trương, vội vàng nâng lên, "Ta chịu không nổi chịu không nổi, bốn cung chỉ là chỉ đùa một chút mà thôi. Tiểu hài tử, trưởng bối nào mà không yêu không sùng nha. Như Văn Tịch là người nhà, không phải ta mỗi ngày đều làm hư nàng hay sao?"

Nghe hai nữ nhân thăm cung người tới ta đi, *hư tình giả ý*(*), Hàn Văn Tịch cùng Cố Bắc Nguyệt đều nổi lên một thân da gà, nhìn nhau trầm mặc.

() Hư tình giả ý(虛情假意): Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy.*

Nhưng Hàn Văn Tịch biết, ngày sau khi nàng trở về, ít nhất sẽ không khổ sở như trước.

Nghĩ thái phi hư tình giả ýthật sự rất *tận hưởng* đâu!

(rất vui)

Nàng có rất nhiều tâm tình cùng thời gian hư tình giả ý, nhưng hoàng hậu lại không có nha. Suy cho cùng thì bệnh trên người Trường Bình công chúa đang là kỳ lây bệnh, nàng không muốn mất thời gian dù chỉ là một lát.

"Nghĩ thái phi, y thuật của Văn Tịch thế nhưng không hề thua Cố thái y, cũng không biết bên ngoài truyền ra như thế nào, cư nhiên lại nói nàng là phế vật. Theo ta thấy, thái hậu nói đúng. Tần Vương cưới Văn Tịch, đó là một may mắn lớn." Hoàng hậu chuyển sang thái độ nghiêm túc.

Nếu là trước đây, Nghĩ thái phi nghe xong lời này nhất định sẽ cảm thấy bị châm chọc, chính là hiện giờ, nàng lại nghe rất thoải mái.

Nguyên bản còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch chữa khỏi cho thiếu tướng quân có điều gì mờ ám, nhưng sau buổi chiều Cố thái y tìm tới cửa và giải thích tình huống, nàng liền bị chấn kinh.

Như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến y thuật của Hàn Văn Tịch thật sự tốt như vậy.

Hiện giờ xem ra, bức Tần Vương cưới Hàn Văn Tịch, thái hậu nên là người hối tiếc đi!

Hoàng hậu lại bồi tội, lại nói tốt, Nghĩ thái phi rất thoải mái từ trong tâm khảm. Cùng người bên phe thái hậu đấu đá nhiều năm như vậy, thật lâu thật lâu cũng chưa được hà gặn qua như thế.

Vì thế, nàng thực sáng khoái mà lấy ra xác ve muii đốt, cũng không giao cho hoàng hậu, mà là tự mình giao cho Hàn Văn Tịch, ôn tồn nói, "Văn Tịch, người nhớ cẩn thận, Trường Bình công chúa liền giao cho người."

Hàn Văn Tịch đứng dậy tiếp nhận, "Mẫu phi yên tâm, thần thiếp minh bạch, thần thiếp lập tức đi nấu thuốc mang tới."

"Vương Phi nương nương, vì thân sẽ làm trợ thủ cho người." Cố Bắc Nguyệt vội vàng nói, hẳn biết phương thuốc Hàn Văn Tịch đưa ra là giả, tò mò muốn biết giải được chân chính là cái gì.

Thủ tịch ngự y làm trợ thủ cho Hàn Văn Tịch? Nghĩ thái phi càng thêm cao hứng, cười ha ha, "Cố thái y, đi, nhanh chóng đi thôi."

Nhưng mà, tới được nửa đường, Hàn Văn Tịch lại một câu đuổi Cố Bắc Nguyệt đi.

"Cố thái y, người đến xem Trường Bình công chúa bên kia một cái đi."

Cố Bắc Nguyệt biết nàng không muốn để hắn đi cùng, hẳn chờ một lát, muốn nói cái gì, nhưng chung quy vẫn là lựa chọn trầm mặc, cười cười, "Hạ quan tuân mệnh."

Nhưng khi hắn đang định quay đi, Hàn Văn Tịch lại quay đầu lại nhìn, lúm đồng tiền nở ra như hoa, "Cố Bắc Nguyệt, đa tạ!"

Nàng dứt lời quay đầu liền đi, Cố Bắc Nguyệt hơi thất thần, sau một lúc lâu mới bắt đầu đi lắc đầu, con người của hắn ám áp như gió thoảng.

Hàn Văn Tịch đến Hóa Phòng, đem được đã nấu lúc trước cho ra bát, lại từ trong túi chữa bệnh lấy ra gói thuốc giải được, hoà thuốc giải vào bát được đã nấu sẵn, tự mình mang tới.

Hoàng hậu cùng Nghĩ thái phi đều đang chờ trước cửa phòng Trường Bình công chúa, thấy Hàn Văn Tịch tự mình mang được tới, hoàng hậu đại hì, "Chính là được này đúng không?"

"Đúng vậy." Hàn Văn Tịch gật đầu.

Hoàng hậu tự mình mở cửa, nhưng không đi theo vào, còn muốn cản Nghĩ thái phi lại, "Thái phi nương nương, bên trong đều là mùi thuốc, Trường Bình sợ gió, nên mấy ngày nay không mở cửa sổ, chúng ta vẫn nên ở bên ngoài chờ đi."

Nghĩ thái phi chính là người có thói ó sạch, lúc này hơi thở cũng ngửi được mùi vị không tốt, nàng ngừng bước, "Cũng tốt."

Cố thái y tất nhiên là đi theo vào, để lại hoàng hậu cùng Nghĩ thái phi hai người ở ngoài phòng chờ đợi.

Nói là có thể trị, nhưng trị tốt hay không cuối cùng vẫn còn phải xem hiệu quả trị liệu. Hoàng hậu rất khẩn trương, đặc biệt là Nghĩ thái phi tiến cung với lòng kiêu ngạo đương nhiên cũng có chút thấp thòm.

Ai ngờ, cư nhiên chờ đợi đến *mưa canh giờ*(1h), rồi cuộc, hoàng hậu ngồi không yên.

"Người tới, đi vào nhìn một cái xem chuyện thế nào."

Nghĩ thái phi hơi nhũu mày, nghĩ thầm, *Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, bốn cung hôm nay tới là để lên mặt, nếu người làm bốn cung mất mặt ở trong cung, chờ khi trở về bốn cung sẽ tuyệt đối không phải để người nhìn dỗi mấy ngày mây đêm đơn giản như vậy!*

Cung nữ thực sự rất sợ bị lây bệnh, lại không thể không đi vào, ai ngờ, đang muốn đẩy cửa đi vào, cửa lại từ bên trong mở ra.

Mở cửa chính là Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch đi theo sau lưng, rất nhanh, thì nhìn thấy hai bên cửa sổ cũng đều bị mở ra.

Hoàng hậu cùng Nghĩ thái phi cơ hồ là đồng thời đứng dậy, trầm miệng một lời, "Như thế nào?"

"Thuốc đến bệnh trừ, chỉ là công chúa mấy ngày này bị mệt, thân thể rất suy yếu, phải chậm rãi điều dưỡng mới có thể khôi phục." Hàn Văn Tịch bình tĩnh trả lời.

"Thật sự à!" Hoàng hậu về mặt không thể tin nổi, "Thật sự..... Tất cả đều tốt?"

Kỳ thật, nàng muốn hỏi chính là còn có thể bị lây bệnh hay không, bất quá là Hàn Văn Tịch thôi không muốn bướng bỉnh đùa dai, nàng gật đầu gật đầu, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình đã chờ gặp người đã lâu, người nhanh chóng vào đi thôi."

Có lời này của Hàn Văn Tịch, tâm hoàng hậu đang treo trên cao cuối cùng là thu trở về, không nói hai lời liền nhanh chóng đi vào.

Nghĩ thái phi cảm giác thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói nên lời, nàng cũng vội vàng đi theo vào.

Phòng trong, Trường Bình công chúa hai tay hai chân lúc trước bị trói giờ đều được tự do. Tuy rằng thân thể của nàng không có chút sức lực gì, nhưng đầu óc lại hưng phấn dị thường!

Chính mình lãnh tỷ nữ đem gương qua cho nàng chiếu, lần da tuy rằng so với ban đầu có chút thô ráp, hơn nữa hai bên má trái má phải đều để lại các vết thương, nhưng chung quy so với mặt đầy rêu độc mà nói thì tốt hơn nhiều!

Tuy rằng Cố thái y cùng Hàn Văn Tịch đều nói, vết sẹo trên mặt nàng phải mấy tháng sau mới có thể tiêu trừ hết, chính là, giờ này khắc này, nàng hưng phấn đến độ không so đo nhiều như vậy.

Mặt nàng sẽ lành lặn, sẽ không bị hủy dung, sẽ không lây bệnh sang người khác!

Trường Bình công chúa không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói rằng Hàn Văn Tịch đã cứu khuôn mặt cả đời của nàng.

Hoàng hậu gấp gấp đi vào, vừa nhìn thấy mặt Trường Bình công chúa, cả kinh bụng kín miệng.

Thiên a, là sự thật!

Thái y trong cung, còn có mấy vị độc y nổi danh đều trị không được, cư nhiên bị một chén được của Hàn Văn Tịch trị hết!

Hơn nữa hiệu quả còn thần tốc như thế!

Hoàng hậu ngồi xuống, nhìn mặt nữ nhi trắng nõn, kích động một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Mà Nghĩ thái phi thì lại buồn bực, "Trường Bình, người nhiễm bệnh lại bị sốt cao đột ngột, vì sao mặt lại bị thương thành như thế?"

"Đây còn không phải là do bệnh đã phát chịu không nổi, nên tự mình gãi hay sao." Hoàng hậu vội vàng tìm có trả lời.

Trường Bình công chúa hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, mắt không dỗi mà chăm chăm nhìn mặt gương, ai nói lời gì nàng cũng đều không thêm quan tâm.

"Sao vậy, Văn Tịch không nhân tiện trị giúp nàng sao?" Nghĩ thái phi hồ nghi hỏi.

Lúc này ma mà một bên mờ miệng, "Bẩm thái phi nương nương, Tần Vương phi đã đưa được đồ dùng bồi bên ngoài, nói phải mất mấy tháng nữa mới có thể khôi hân."

Nghị thái phi rất vừa lòng, cười nói, "Thế thì tốt, ha ha, Trường Bình, có một hoàng thân như thế, thật là phúc khí của ngươi nha."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Sự ấ áp của đôi cánh thiên sứ

Phúc khí?

Trường Bình công chúa nhìn qua, đang muốn nói chuyện, hoàng hậu đã can lại, "Không phải vậy sao? Còn phải đa tạ được của thái phi nữa, thần thiếp nhất định sẽ bẩm thái hậu, để thái hậu nương nương chuẩn bị một phần đại lễ, hảo hảo cảm ơn các người."

Hoàng hậu cũng không dám để thái hậu biết được chuyện này, nhưng nàng biết, không nói lời như thế, Nghị thái phi sẽ không đi.

Lần này nàng chịu đủ rồi! Trường Bình khôi phục lại, nàng thật không nghĩ lại nhìn đến mẹ chồng nàng dâu Nghị thái phi cùng Hàn Văn Tịch này nữa!

Nghị thái phi xuân phong đắc ý, vui vẻ ra mặt, "Không cần khách khí, không cần khách khí. Văn Tịch vẫn là do thái hậu tứ hôn cho Tần Vương phủ!"

Hàn Văn Tịch lại giao phó một số việc cần lưu ý, liền cùng Nghị thái phi hỏi phủ.

Nhìn bóng dáng mẹ chồng nàng dâu hai người bọn họ nắm tay rời đi, hoàng hậu tức giận đến dậm chân, đột nhiên xoay người bước nhanh quay trở lại trong phòng.

Trường Bình công chúa còn đang đắm chìm trong vui sướng, nơi nào biết được mẫu hậu nàng vì cứu nàng mà chịu ít nhiều uất ức.

"Trường Bình, người sau này làm việc cần thận một chút cho ta, lần này đừng nói là ta, ngay cả hoàng nãi nãi ngươi cũng đều mất hết mặt mũi!"

"Ngươi không nhìn thấy bộ dáng khoe khoang của Nghị thái phi kia hay sao?!"

.....

Hoàng hậu nổi cáu, Trường Bình công chúa lúc này mới để hạ nhân đem gương cất đi, "Mẫu hậu, việc này không trách ta được, còn không phải đều là Hàn Văn Tịch sai sao? Nếu không phải là nàng, ta sẽ không đi đến cái loại địa phương quái quỷ như thiên lao đâu! Nàng cứu ta cũng là điều đương nhiên, đừng mơ tưởng ta sẽ báo đáp nàng!"

"Ngươi còn nói, ngươi có thể làm được việc gì khiến mẫu hậu yên tâm đây?" Hoàng hậu rống giận.

Trường Bình công chúa hoảng sợ, từ trước tới nay chưa từng bị mẫu hậu rống qua như thế đâu!

"Ta..... Ta....."

Trường Bình công chúa thay đổi suy nghĩ, "Mẫu hậu, không chừng độc này chính là nàng hạ! Ta sớm đã hoài nghi độc trên người Thanh Vô ca ca cũng là do nàng hạ! Nếu không, ngay cả một phế tài như nàng, sao lại đột nhiên lợi hại như vậy! Chính là nàng hạ độc, đương nhiên cũng chỉ có nàng mới có thể giải!"

Lời này vừa ra, hoàng hậu liền cảnh giác.

Hàn Văn Tịch là một phế tài đột nhiên biến thành thiên tài, đúng thật là không thể tưởng tượng nổi nha.

"Mẫu hậu, nếu không, chúng ta lại thử nàng một lần nữa?" Trường Bình công chúa vội vàng ra chủ ý.

Hoàng hậu mắt phượng lạnh lùng, hiện lên một mặt tỉnh kẻ, cho dù Hàn Văn Tịch xuất giá cũng vẫn là người Hàn gia, cũng vẫn là nữ nhi của Hàn thần y, có lẽ, nàng có thể tìm thái hậu thương lượng đối sách.....

Vừa ra khỏi cửa cung, Nghị thái phi liền buông tay Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch cũng không ngoài ý muốn, nàng biết trở thành ân nhân nữ nhi của thái hậu, lại là kẻ thù của Nghị thái phi, nàng cũng không cầu mong xa với Nghị thái phi sẽ đối đãi với nàng như nữ nhi thân sinh, nàng chỉ nghĩ muốn bót đi một ít phiền toái mà thôi.

Lên xe ngựa, câu đầu tiên Nghị thái phi liền hỏi, "Ngươi học y thuật ở đâu?"

Ngay đó trả lời Long Phi Dạ như thế nào, Hàn Văn Tịch hiện tại liền như thế đó trả lời Nghị thái phi, mặc kệ ai hỏi, nàng đều sẽ trả lời như thế. Mặc kệ là Long Phi Dạ hay là Nghị thái phi, trước đó nhất định đều đã điều tra qua về nàng.

Bọn họ không tìm thấy sơ hở nào của nàng ở Hàn gia, mà nàng ở nơi này, càng đừng nghĩ tìm ra cái manh mối gì.

Nhắc tới Thiên Tâm phu nhân, sắc mặt Nghị thái phi âm trầm không ít, nàng cũng không có truy vấn thêm nữa, cũng không có truy cứu sự tình nàng bị giam tại thiên lao.

Mộ Dung Uyển Như chờ ở cổng lớn, khuôn mặt nhò thường *ngoan tình (ngoan ngoan, tình lãng)* giờ này khác này âm trầm làm người sợ hãi. Tìm nàng như bị mắc kẹt trong cuồng hòng cả nửa ngày nay, xác ve mui đốt chính là của hồi môn mà nàng chờ mong, không nghĩ tới cư nhiên bởi vì một phương thuốc của Hàn Văn Tịch mà mất đi!

Trong quá khứ, cho dù là đối mặt với người khinh thường mình, nàng đều có thể mỉm cười đến tự nhiên. Nhưng đối mặt với Hàn Văn Tịch, nàng đều làm không được.

Thấy Nghị thái phi cùng Hàn Văn Tịch từ xa đi đến, Mộ Dung Uyển Như không ngừng hít thở thật sâu, một lúc thật lâu sau mới có thể tự mình bình tĩnh lại.

Nàng trực tiếp bước từ xa lại, về mặt quan tâm, "Tẩu tử, thế nào rồi? Hoàng hậu cùng công chúa không làm khó dễ ngươi chứ?"

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một nụ cười lạnh, nhân dịp nói, "Có mẫu phi đi cùng, bọn họ làm sao dám gây khó dễ cho ta, cũng phải nể mặt mẫu phi, không phải sao?."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như liền kinh ngạc, vội vàng giải thích, "Mẫu phi, ta không có ý này, ta là quan tâm tẩu tử mà thôi"

Nhìn bộ dáng ủy khuất kia, Hàn Văn Tịch cảm thấy dường như chính mình thật đang khi dễ nàng.

Nghị thái phi bĩu môi, có chút không kiên nhẫn, "Hàn Văn Tịch, ngươi biết giữ mặt mũi bản cung thì tốt. Sau này ngày mùng 1 hàng tháng đến trường phòng lĩnh tiền tiêu hàng tháng. Vương phi thì phải có bộ dáng của Vương phi, nhìn một cái liền biết ngươi là một thân nghèo khổ xác!" Nghị thái phi dứt lời, khinh thường mà đánh giá Hàn Văn Tịch từ đầu đến chân, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhưng mà, Mộ Dung Uyển Như lại sống sợ tử chỗ, mẫu phi cư nhiên cho Hàn Văn Tịch tiền tiêu hàng tháng? Có tiền, Hàn Văn Tịch sẽ càng thêm tự do. Sau này nàng lấy cái gì để làm khó dễ Hàn Văn Tịch nha?

Mộ Dung Uyển Như không cam lòng, biểu tình ngoan tình rốt cuộc nhịn không được, khuôn mặt nhỏ phồng lên.

"Muội muội, nghe nói xác ve mui đốt là của hồi môn của ngươi, không phải là thật ư?" Hàn Văn Tịch cố ý hỏi nàng một tiếng.

"Ngươi!" Mộ Dung Uyển Như khàn giọng tức giận, nước mắt lập tức lăn xuống, hừ lạnh một tiếng xoay người chạy đi.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch cười ha ha, *Mộ Dung Uyển Như nha Mộ Dung Uyển Như, sớm hay muộn có một ngày ta sẽ làm ngươi hiện nguyên hình!*

Thu thập xong Mộ Dung Uyển Như, lại nghĩ đến những dược liệu quý báu mang về từ trong cung, tâm tình Hàn Văn Tịch càng trở nên tốt hơn. Nàng một đường vừa đi vừa nhảy trở lại Phủ Dung Viện, nhưng ai biết vừa đến hoa viên, lại gặp phải tòa băng sơn to lớn kia, Long Phi Dạ.

Gia hỏa này trở lại lúc nào vậy?

Cái gia hỏa này luôn xuất quỷ nhập thần, tựa hồ mỗi lần đều là bởi vì có việc mới trở về. Lần trước hân về là muốn giải được kia, rồi cuộc là muốn giải độc cứu người nào đấy? Mà bản thân hẳn cũng trúng độc, lại là chuyện như thế nào?

Theo hiểu biết của Hàn Văn Tịch, võ công của Long Phi Dạ thế nhưng không kém nha, vậy thì người có thể làm hân bị thương nhất định cũng không yếu đi.

Hàn Văn Tịch vô ý dừng chân, từ xa nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ đang ngồi giữa những bụi hoa phả trà một mình.

Đường cong lãnh ngạnh, khuôn mặt như được chạm khắc, cho dù là tùy ý ngồi xuống như vậy, giờ tay nhấc chân đều toát ra khí chất ưu nhã, tôn quý, tựa như vương giả cao cao tại thượng!

Một người một trà, tạo thành một thế giới của riêng mình, ai cũng không thể đi vào.

Hàn Văn Tịch một lần lại một lần vô tình nhìn đến ngày cả người, thẳng đến khi một đạo ánh mắt lạnh đến tê người bắn lại đây, nàng mới đột nhiên hoàn hồn.

Long Phi Dạ từ xa nhìn thẳng vào nàng, Hàn Văn Tịch theo phản xạ lộ ra một nụ cười tươi thán thiện, "Người đã trở lại à?"

Chỉ là, rất nhanh nàng liền hối hận, hần trở về thì liên quan quái gì đến nàng a!

Ngoài cười nhưng trong không cười, Hàn Văn Tịch xoay người muốn đi.

Long Phi Dạ lại bá đạo ra lệnh nói: "Lại đây!"

Hàn Văn Tịch không để ý tới, tiếp tục đi.

"Bồn vương đã chờ người rất lâu." Long Phi Dạ cao giọng.

Chờ nàng?

Lại muốn giải độc sao?

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch thừa nhận chính mình cũng có điểm tò mò, cũng có điểm lo ngại khi hần cao giọng như vậy. Nàng quay trở lại, ngồi xuống trước mặt Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ mở miệng liền hỏi, "Sự việc của Trường Bình công chúa đã được giải quyết?"

Ách.....

Hần biết?

"Tin tức của Điện hạ thật là nhanh nha." Hàn Văn Tịch nói.

Long Phi Dạ cũng không truy vấn gì thêm, chỉ nhàn nhạt nói, "Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai cùng ta đi ra ngoài một chuyến."

Gia hỏa này muốn mang nàng đi ra ngoài?

"Đề làm gì?" Hàn Văn Tịch tò mò, mấy trò dục tặc với bằng hữu linh tính, Hàn Văn Tịch nàng sẽ không làm phiền.

"Giải độc." Long Phi Dạ lời ít mà ý nhiều.

Lại là một vụ này, Hàn Văn Tịch thật sự muốn nói với hần, *thay vì trở thành Vương phi của người, sao không để ta trở thành độc y ngự dụng của người đi.*

Đối mặt vấn đề này, thái độ của Hàn Văn Tịch thực rất chuyên nghiệp, "Giải độc gì?"

"Người đi thì biết." Long Phi Dạ nói.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Muốn ta đến khám bệnh tại nhà phải trả phí."

Long Phi Dạ vẻ mặt rất khinh bỉ, thậm chí không thèm trả lời, chỉ gật đầu đứng dậy rời đi. Vừa mới bước được hai bước, mới nói, "Sáng mai giờ dần, ta tới tìm người."

Hàn Văn Tịch đang muốn gật đầu, lại lập tức cứng đờ, *chờ một chút!*

Giờ dần?

Giờ dần cũng phải rạng sáng tầm 3-5h. Người cổ đại quan niệm, thế này là sáng sớm ngày mai, nhưng với Hàn Văn Tịch thì đây là đêm khuya!

Thứ dậy sớm trong ngày mùa đông chính là một điều thống khổ nhất, huống chi còn muốn ra khỏi cửa. Sắc mặt Hàn Văn Tịch biến trắng, bước nhanh đuổi theo, "Hay đêm nay đi luôn, không thì ngày mai khi mặt trời mọc hăng đi! Sớm như thế ta đi không được."

"Vi sao?" Long Phi Dạ nhu mày hỏi.

Hàn Văn Tịch chỉ cho một chữ, "Lạnh."

"Ta trả gấp đôi phí khám bệnh."

Long Phi Dạ rất hào phóng, nhưng ai biết Hàn Văn Tịch lại rất kiên quyết, "Gấp mười lần đều không đi."

Lúc này. Long Phi Dạ mới quay đầu nhìn lại, hỏi, "Hàn Văn Tịch, có độc gì người không giải được hay sao?"

Hàn Văn Tịch ngạc nhiên, ngay sau đó thái độ nghiêm túc trả lời, "Cái này rất khó nói, các loại độc trong thiên hạ rất đa dạng, nhiều đến không xuể. Thậm chí cùng một loại độc, lại có vô số *chi(lớp)*. Ngay cả cùng là một chất độc, còn phải căn cứ vào trúng độc sâu hay cạn, thời gian, cùng với tình trạng thân thể khi trúng độc. Vì thế biện pháp giải độc đều không giống nhau, cho nên, thần thiếp không thể trả lời chắc chắn cho người."

Long Phi Dạ nghiêm túc nghe, lại hỏi, "Nếu không phải người trúng độc thì sao?"

"Là động vật trúng độc sao?" Hàn Văn Tịch buồn bực, ý niệm duy nhất nàng nghĩ đến đó là ngựa của gia hỏa này, nếu không, hần còn có thể nuôi dưỡng động vật gì khác nha?

Nhưng mà muốn cứu ngựa của hần, cũng không cần phải nửa đêm ra khỏi cửa đi?

Ai ngờ, Long Phi Dạ không đáp, nhàn nhạt nói, "Đến đó người sẽ biết, nghỉ ngơi sớm một chút, giờ dần ta sẽ tới tìm người."

Dứt lời, hần đã đi rồi, Hàn Văn Tịch đuổi theo vài bước cũng không đuổi kịp.

"Ủy, chuyện gì đang xảy ra vậy? Rốt cuộc là cái gì trúng độc?"

"Người nói rõ ràng đi!"

"Người không nói, ta thật sẽ không đi đâu?"

.....

Mặc kệ Hàn Văn Tịch uy hiếp như thế nào đi nữa, Long Phi Dạ đều trước sau không quay đầu lại, rất nhanh, thân ảnh liền khuất dạng sau những bụi hoa.

Hàn Văn Tịch sững sờ tại chỗ, dồn nén cảm xúc. *Rốt cuộc là cái độc gì đây? Cái vật gì mà không phải là người trúng độc chứ?*

Có cần phải treo nàng lơ lửng như thế này hay không nha?

Nàng có muốn đi hay không?

Thân là một chuyên gia về độc lâu năm, nàng có một lòng hiếu kỳ cực kỳ lớn. Ở thời hiện đại cơ hồ đều đem hết độc khuẩn tới tay nghiên cứu một lần. Bấy giờ tới thời cổ đại rồi, nàng thậm chí càng hiếu kỳ hơn đối với những độc khuẩn độc tố đã tuyệt tích ở thời hiện đại, tâm như đang ôm một đứa trẻ sơ sinh ham học hỏi nha!

Long Phi Dạ thần bí như vậy, rốt cuộc sẽ là tình huống gì đây?

Một đêm này, Hàn Văn Tịch trần trọc trước khi chìm vào giấc ngủ, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

"*Thịch thịch thịch!*"

Tiếng đập mạnh vào cánh cửa, làm Hàn Văn Tịch vừa mới đi vào giấc ngủ lại bừng tỉnh, vừa nhìn đồng hồ cát, thấy đúng là giờ dần.

Hàn Văn Tịch nện vào xiên y dày nhất, nhưng vẫn không cảm thấy ấm hơn chút nào. Cánh cửa vừa mở ra, Long Phi Dạ cao ngạo thân hình như núi chắn hơn phân nửa khung cửa, nhưng gió lạnh thấu xương vẫn tận dụng mọi khe hở tiến vào. Nàng thậm chí còn chưa ra đến ngạch cửa, hàm răng trên dưới đã bắt đầu đánh vào nhau.

Nàng vội vàng trốn đến cạnh cửa, thế trạng vốn đã nhỏ, đôi tay cắm vào trong tay áo, rụt cổ lại, làm nàng càng có vẻ nhỏ hơn.

Long Phi Dạ cao cao tại thượng bề ngễ nhìn bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương kia của nàng, cong môi, *nữ nhân này quá yếu!*

"Còn đi sao?" Hần lạnh lùng hỏi.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, nhưng cặp mắt to sáng ngời ánh lên ánh sáng quật cường.

Nàng lạnh đến nổi môi đều đang run, nhưng thanh âm lại không hề run, "Đi, đương nhiên đi! 300 lượng, một lượng cũng không thể thiếu!"

Long Phi Dạ trong lòng giật mình, không thể không thừa nhận, câu trả lời này mỗi chữ đều nằm ngoài dự kiến của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Bốn vương ở đây, không cần phải sợ

Long Phi Dạ thậm chí không ý thức được sự thương thức của chính mình hiện ra trong đáy mắt khi lấy ra túi tiền ném cho Hàn Văn Tịch. Nhưng Hàn Văn Tịch lại ném trở về, nghiêm túc nói, "Thấy độc, giải độc xong sẽ nhận cũng không muộn."

Nàng thật ra là cái tiểu nữ nhân yếu tiền nhưng không tham.

Long Phi Dạ không nói gì, xoay người liền đi, Hàn Văn Tịch vội vàng cùng đi ra ngoài.

Mẹ ơi! (Nguyên văn: 妈咪!) Bên ngoài gió rất lớn, so với trong nhà không chừng lạnh gấp đôi! Long Phi Dạ bước đi rất nhanh, Hàn Văn Tịch ở sau lưng chạy chậm đuổi theo, trong lòng nghĩ, *ra đến cửa chắc là có thể ngồi xe ngựa đi?*

Nhưng ai biết, mới đến cửa Phù Dung Viện, Long Phi Dạ liền dừng bước.

Hàn Văn Tịch trốn sau lưng hần tránh gió, vừa run lập cập, vừa hỏi, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ xoay người lại đây, một cánh tay mở ra giờ lên áo choàng to rộng kia của hần, vừa bá đạo vừa lạnh lùng, "Tiến vào."

Gió mạnh thổi đến làm áo choàng của hần bay phất phới, trong đêm đen, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, như được chạm khắc, giống như chúa tể bóng đêm, cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch sững sờ nhìn, sau một lúc lâu cũng chưa hiểu được chuyện này là có ý gì.

Long Phi Dạ lại không thể nhẫn nại, bàn tay to đuổi ra, một tay đem nàng ôm vào trong lòng, đặt dưới cánh tay. Một tay hần hợp lại, áo choàng to rộng liền đem quần chặt lấy nàng, chống đỡ sự thâm nhập của gió lạnh.

Trong khoảnh khắc, trái tim Hàn Văn Tịch bắt đầu đập mạnh, nàng luống cuống.....

Thiên a! Thân thể hần thật là ấm áp, còn tỏa ra Long Tuyền Hương làm lòng người mê muội. Đây là cảm giác dưới cánh thiên sứ trong truyền thuyết hay sao? Ấm áp như vậy!

Hàn Văn Tịch còn chưa trở lại bình thường, Long Phi Dạ đã ôm lấy nàng, điểm nhẹ mũi chân, hướng về phía Tây Bắc của đế đô bay vút đi....

Hàn Văn Tịch được bọc trong áo choàng, rúc vào trong lồng ngực ấm áp của Long Phi Dạ, giống như bay trên không đi theo Long Phi Dạ, tốc độ so với cưỡi ngựa còn nhanh hơn!

Trong đêm tối, trừ bỏ ngọn đèn đầu ngẫu nhiên xẹt qua bên ngoài, cái gì cũng đều thấy không rõ, nàng cũng không biết hần muốn mang nàng đi nơi nào, nhưng lại rất yên tâm

Tuy rằng thân thể rất là ấm áp, nhưng gió ập vào trước mặt lại rất lạnh, lại sắc bén, giống như đao cắt, rất nhanh khiến cho Hàn Văn Tịch chịu không nổi.

Nàng cố gắng quay mặt sang một bên, lại cúi đầu, nhưng đều không thể tránh né, cuối cùng, nàng bắt đắc dĩ, thật cẩn thận thử nghiêng một bên người.

Nàng giật giật, thấy Long Phi Dạ không có phản ứng, lá gan liền lớn lên, cánh tay duỗi đến vòng ra sau lưng hần, hoàn toàn chuyển sang một bên, đem đầu chôn ở trên người hần.

Cái này, cuối cùng là hoàn toàn ấm áp.

Nói không khẩn trương là gạt người, nàng cứng đờ một hồi lâu, thấy Long Phi Dạ trước sau không có ý kiến, lúc này mới chậm rãi thả lỏng, hướng thụ ấm áp.

Long Phi Dạ mắt nhìn phía trước, duy trì tốc độ bay, nhưng mà, đường cong lãnh nghị nơi khúc môi kia của hần cũng không biết khi nào thì cong lên, tựa như khinh thường nàng là đồ nhất gan, lại tựa như bối rối khi nàng lớn mật. Mất đen thâm thúy của hần, thần bí mà mê người, khiến người khó nắm bắt.

Hần mang theo nàng, nhảy qua những nóc nhà và những bức tường, treo đèo lội suối. Nàng chỉ cảm nhận được gió gào thét qua đi bên cạnh, đối với hết thấy hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí, bất tri bất giác có cảm giác mệt nhọc, trong mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Chỉ đến khi Long Phi Dạ mang theo nàng rơi xuống đất, đứng trên mặt đất, nàng mới thanh tỉnh lại. Từ trong lồng ngực hần thò đầu ra, phát hiện chính mình đang đứng trên một vách núi cao cao, lúc này, đúng là sáng sớm.

Long Phi Dạ nhìn xuống dưới, "Người có thể buông tay."

Ách..... Nàng sững sờ, lúc này mới phát hiện giả hòa này đã sớm buông nàng ra, mà tay nàng không biết từ khi nào thì ôm lấy phía sau eo hần!

Hàn Văn Tịch mặt đỏ lên, giống như bị điện giật vội vàng thu hồi cánh tay, từ trong áo choàng to rộng của hần tránh thoát ra ngoài.

Vừa thoát khỏi sự che chở của hần, rét lạnh liền từ bốn phương tám hướng tập kích lại đây, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm thấy mặt mình rất nóng.

Nàng không nhìn hần, cố gắng phớt lờ sự xấu hổ, nhàn nhạt nói, "Tôi nơi này làm gì?"

Long Phi Dạ nhìn thoáng qua sắc trời, nói, "Chờ thêm 15 phút."

Kỳ quái, giả hòa này rốt cuộc mang nàng tới đây làm gì? Không phải muốn giải độc sao?

Mười lăm phút nữa sẽ có người tới sao?

Hàn Văn Tịch không hỏi nhiều, đánh giá hoàn cảnh quanh mình, phát hiện xung quanh là núi non trùng điệp, đều không phân biệt được nơi này rốt cuộc là cái địa phương gì, mà trước mắt là một mảnh vực sâu, sương mù sáng sớm còn chưa tan ra, nhìn không thấy đáy. Mặt trời đã bắt đầu lộ dạng, ánh sáng bình minh vàng rực rỡ, lấp lánh trong một khung cảnh tuyệt đẹp.

Hàn Văn Tịch đã thật lâu không xem mặt trời mọc, đang nhìn ngắm đến xuất thần, ai biết trong đầu đột nhiên truyền đến thanh âm cảnh báo "*Đó đó đó đó đó*".

Có độc?

Từ âm lượng cũng tiết tấu của thanh âm cảnh báo, các loại độc cũng không giống nhau, đây là một loại độc cực mạnh!

Hàn Văn Tịch cảnh giác, quay đầu hướng Long Phi Dạ cũng đang xem mặt trời mọc nhìn qua, "Gần đây có độc, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Long Phi Dạ có chút kinh ngạc, "Người làm sao biết được?"

"Độc này rất kỳ quái, mau nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc.

Lúc này, Long Phi Dạ mới nhìn về phía vực sâu, "Trong vực sâu này hàng năm đều tràn ngập khói độc, ban đêm toàn trăm ở đáy cốc, thời điểm mặt trời mọc sẽ nổi lên."

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới không phải người trúng độc cũng không phải động vật trúng độc, mà là độc trong không khí.

"Người muốn đi xuống?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Phía dưới có một người Bắc Lịch Quốc nằm vùng ẩn nấp, am hiểu về sử dụng độc." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Thì ra là thế, hẳn là tôi dễ bắt người, nhưng lại bị khói độc gây trở ngại, không thể đi xuống.

Hàn Văn Tịch nhìn chăm chú vào sương trắng chậm rãi bay lên, mây đẹp chậm rãi dần xen, *đường như sự tình đều không giống như sự nhận biết của Long Phi Dạ như vậy nha!*

"Người làm được sao?" Long Phi Dạ hỏi.

Lúc này, đã đến 15 phút rồi. Chỉ thấy bên trong sương trắng, loáng thoáng xuất hiện một đoàn hắc khí (*khí màu đen*). Tiếng cảnh báo trong óc Hàn Văn Tịch đạt tới giá trị cực đại.

Chỉ là, rất nhanh, hắc khí lập tức lại hướng phía trong sơn cốc bay đi, biến mất không thấy tăm hơi.

"Nhìn thấy không? Đoàn sương màu đen này là độc nhất." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nói, "Đó không phải là khói độc."

Khói độc trong miệng Long Phi Dạ, kỳ thật cũng chính là chương khí, là không khí bắn thấu từ trong núi rừng sâu thẳm. Thường xuất hiện vào cuối mùa xuân cho đến cuối thu, nếu không có đủ độ ẩm, chương khí không có cách gì có thể hình thành.

Hiện giờ là trời đông giá rét, ở đỉnh núi ánh mặt trời chiếu xuống đều lạnh như muốn đóng băng, huống chi là trong sơn cốc râm mát đâu?

"Vậy đó là cái gì?" Long Phi Dạ kinh ngạc.

Hắn đã từng phái một đội tinh binh đi xuống, còn chưa tìm được người đã từ vong một nửa, những người thoát lên được nói phía dưới có chương khí, không được bao lâu tất cả cũng đều độc phát mà chết.

Kẻ nằm vùng dưới sơn cốc nắm giữ trong tay cơ mật quân sự quan trọng của Thiên Ninh Quốc, một khi bị chạy thoát, hậu quả không dám tưởng tượng.

Hắn đã đuổi theo hơn một tháng, lúc trước trúng độc, cũng là do kẻ nằm vùng kia ban tặng.

Kẻ nằm vùng này rất gian trá, tới thời khắc cuối cùng mới sử dụng độc. Trước đó, ai cũng không biết hắn sẽ dùng độc.

Khi Long Phi Dạ đuổi tới nơi này, hẳn ta liền ẩn nấp và phong bế trong sơn cốc không ra ngoài nữa.

"Hắn là *đàn muỗi độc*." (毒蚊群)

Hàn Văn Tịch cũng thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ gặp phải trường hợp như vậy.

Không ít sách cổ đều có ghi lại, sau khi một đoàn khí thể mù mịt thổi qua, cả người liền bị độc phát *vong thân* (*từ vong*). Vì thế đoàn khí thể mù mịt này đã được xem như là chương khí. Nhưng mà, trên thực tế, đoàn khí thể đen nghìn nghịt kia đều không phải là khí thể chân chính, mà là một lượng rất lớn muỗi tụ tập với nhau bay qua, làm cho nhân nghĩ lầm là khí thể.

Loại muỗi này có chứa khuẩn mang bệnh sốt rét ác tính. Cả người lẫn gia súc nếu bị chúng nó đốt qua, lập tức sẽ bị nhiễm bệnh sốt rét ác tính. Nếu không chữa trị kịp thời, rất nhanh sẽ giống như bị trúng độc.

Điều kiện khí hậu như hiện nay, không có khả năng sinh ra khí độc, nhưng sương mù trong sơn cốc lại thật ra rất có khả năng cất giấu đàn muỗi độc.

"Đàn muỗi độc?" Long Phi Dạ lần đầu tiên nghe nói tới cái từ này.

"Sương trắng không có độc, đoàn hắc khí kia chính là đàn muỗi độc, dưới tình huống ánh sáng không đủ, nhìn qua tựa như hắc khí, cho nên các người đều hiểu lầm." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giải thích, ngay sau đó liền nói, "Mang ta đi xuống, ta phải tới gần đoàn hắc khí kia, mới biết được đó là loại muỗi độc gì."

Ở hiện đại chúng loại muỗi độc nhiều không đếm xuê, huống chi là thời cổ đại xa xưa. Rất nhiều loại đã bị tuyệt chủng ở thời hiện đại, vì thế muỗi độc thời cổ đại xác định chắc chắn so với thời hiện đại còn nhiều hơn.

Hàn Văn Tịch cần phải xác định năng liệu có nhận biết được hay không, có thể phối chế ra thuốc phòng chống muỗi có hiệu quả hay không.

Xác định sương trắng không có độc, hết thấy đều trở nên đơn giản đối với Long Phi Dạ, hắn không nói hai lời, ôm lấy bên eo Hàn Văn Tịch bay vọt đi xuống.

Vừa vào sơn cốc, hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch lại nhận thấy ra có độc tố tồn tại. Rất nhanh, năng xác định phương hướng, "Bên sườn phải." Long Long Phi Dạ ôm chặt năng, nháy mắt liền bay vút đi qua, nhưng không bao lâu sau khi đã tới gần độc tố, hệ thống giải độc lại có nhắc nhở, lại không ngờ lời nhắc nhở là ở bên trái cũng có độc tố.

Chẳng lẽ..... Không chỉ có một đám?

Hàn Văn Tịch kinh ngạc, ai biết, lúc này, hệ thống giải độc nhắc nhở khẩn cấp, hướng phía trên phía dưới đều có.

Thiên a, bốn phía trên dưới trái phải, đây là muốn vây quanh bọn họ hay sao?

"Chúng ta bị vây quanh." Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Lời còn chưa dứt, Long Phi Dạ đã thấy một mảnh giống như sương mù đen nghìn nghịt từ bốn phía vây quanh bay nhanh lại đây.

Long Phi Dạ cũng không nghĩ tới sẽ có bốn đàn, nhưng hắn lại rất bình tĩnh, lạnh lùng hỏi, "Cần phải gần như thế nào thì người có thể tra ra độc tố?"

"Chạy nhanh đi, quá nguy hiểm! Tốc độ của bọn nó rất nhanh." Hàn Văn Tịch nhanh chóng quyết định muốn chạy trốn.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ lại lạnh giọng, "Trả lời vấn đề của bốn vương."

"Mười bước, khoảng cách mười bước, ta liền có thể xác định được đó là độc gì!" Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Mười bước, tỷ tốc độ của đàn muỗi độc thì sẽ bay tới ngay trước mắt. Khoảng cách mười bước, tới gần bọn họ đó chính là trong nháy mắt, hơn nữa, bọn họ sẽ bị bao vây bốn phía.

Nói cách khác, chờ đến lúc đàn muỗi bốn phía đều cách bọn họ mười bước, trong nháy mắt, bọn họ sẽ bị bao phủ ở trong sương đen.

Hàn Văn Tịch nghĩ cũng không dám nghĩ, năng hiện tại còn chưa biết muỗi độc mang theo cái độc gì, cũng không rõ ràng lắm chính mình có thể phá giải hay không, huống chi nếu chính năng trúng độc, thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc năng đang hết sức khẩn trương, Long Phi Dạ lại nói một câu, "Chúng ta chờ"

"Không được!" Hàn Văn Tịch hô to, tro mắt nhìn đàn muỗi độc càng ngày càng gần, năng tựa hồ có thể nghe được thanh âm *ong ong* phiền người, đáng sợ kia.

"Hãy chuẩn bị để kiểm tra chúng." Long Phi Dạ bá đạo mệnh lệnh.

Đây không phải trúng độc bình thường, mà là đàn muỗi độc a, bốn đàn muỗi độc rất lớn nha, bị bọn họ xẹt qua, cảm giác so với bị một đoàn lính dương bay nhanh qua còn khủng bố hơn, bọn họ sẽ bị nuốt chửng và bị xé tan xác.

Hàn Văn Tịch thừa nhận mình là người nhất gan, hô to, "Không được, ta sợ!"

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại đột nhiên một tay đem năng ôm vào trong lồng, lạnh giọng, "Bốn vương ở đây, người không cần phải sợ!"

Thật là bá đạo! Thật là mạnh mẽ!

Hàn Văn Tịch ghét nhất là cuồng vọng và tự đại, nam nhân bá đạo không nói li, nhưng giờ này khắc này năng ngay cả một chút phản cảm đều không có. Trái tim đập mạnh trong lồng ngực, vô cớ liền bình tĩnh trở lại.

Người nam nhân mạnh mẽ này có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Lúc này, trên dưới trái phải bốn phương hướng đàn muỗi độc cũng đồng thời tới gần.

"Đã sẵn sàng chưa?" Long Phi Dạ thanh âm trầm thấp hỏi.

Lấy lại bình tĩnh, Hàn Văn Tịch dựa theo tiêu chuẩn chuyên nghiệp, khởi động hệ thống rà quét toàn diện, không ngừng chú ý tới động thái ở bốn hướng đen nghìn nghịt, nằng cũng trầm giọng, "Sẵn sàng."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Người ta rất sợ hãi

Đúng lúc này, đàn muỗi độc từ bốn hướng đang bay nhanh mà đến đột nhiên dừng lại. Hàn Văn Tịch biết, đây là dấu hiệu công kích của chúng.

Tầm mắt cấp tốc nhìn quét một vòng, nằng nhanh chóng quyết định, "Đi mau!"

Quả nhiên, sau một giây tạm dừng, đàn muỗi độc từ bốn hướng chen chúc ủa lại đây!

Trong phút chốc, Long Phi Dạ nhún tay một cái, đem Hàn Văn Tịch ép vào trong lồng ngực, hần giờ áo choàng lên đem bao lấy nằng kín mít. Ngay sau đó, thân ảnh chợt lóe như hóa thành một đạo tia chớp, xuyên qua khe hở giữa hai luồng hắc ảnh.

Không nhanh hơn một giây, cũng không chậm hơn một giây, ngay khi Long Phi Dạ xuyên qua khe hở hẹp hồi kia, bốn đàn muỗi độc dung hợp thành một đoàn, ngay sau đó điên cuồng hướng bọn họ lao đến.

Long Phi Dạ không hề dừng lại, hướng phía trên vách núi cấp tốc mà chạy như bay, đàn muỗi độc đuổi sát không rời. Khi truy đuổi, đội ngũ khổng lồ lại biến thành hình dạng một mũi tên nhọn, tốc độ cùng thể công nhanh hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch bị khóa chặt trong áo choàng, nửa tắc da đều không lộ ra bên ngoài, nhưng nằng có thể nghe được thanh âm, *ong ong ong* đánh tai nhưc óc, chứng tỏ đàn muỗi độc ở cách bọn họ rất gần, hơn nữa, chúng nó rất phẫn nộ, mới có thể phát ra thanh âm lớn như thế.

Hàn Văn Tịch muốn thò ra đầu nhìn một cái tình huống hiện tại ra sao, bọn họ đã đến trên vách núi hay chưa?

Nhưng còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy hai chân đã chạm đất.

Đã lên đến nơi?

Hàn Văn Tịch vui mừng khôn xiết, đột nhiên đẩy cánh tay Long Phi Dạ ra, kéo áo choàng xuống để nhìn. Chỉ thấy trong vực sâu, một đoàn đàn muỗi độc đen nghìn nghịt đang bay lơ lửng tại chỗ, không dám bay cao hơn. Không lâu sau, dần dần bao phủ vực sâu.

Hàn Văn Tịch quay đầu hướng Long Phi Dạ nhìn lại, dưới ánh mặt trời cười thật tươi, "Long Phi Dạ, người thật lợi hại!"

Hàn Văn Tịch đưa lưng về phía ánh mặt trời, cả người đều phủ lên một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt, nụ cười ngọt ngào như hoa nở rộ dưới ánh nắng mặt trời.

Long Phi Dạ nhìn nằng, trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Nhưng rất nhanh hần lại lạnh như băng ném ra một câu, "Người nhất gan."

Hàn Văn Tịch lập tức thôi cười, kéo kéo khoe miệng, đảo mắt, lưỡi cùng hần so đo.

Tin tức vừa mới ra quét vẫn còn đang lưu trữ trong hệ thống giải độc, nằng vì kinh hồn táng đảm đến độ chưa kịp lấy ra, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại và hít sâu một hơi.

Hệ thống giải độc kết nối cùng với ý thức của nằng, vì thế nếu nằng quá kích động mà lẫn lộn, hệ thống giải độc cũng sẽ lẫn lộn theo.

"Người đã xác định được loại chất độc gì sao?" Long Phi Dạ thúc giục nói.

Hần cho rằng Hàn Văn Tịch chỉ cần nhìn và ngửi.

Hàn Văn Tịch rất nhanh liền sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu, xoay người lại đây, nghiêm túc nói, "Điện hạ, chúc mừng người. Bốn đàn muỗi độc là cùng một loại muỗi độc, gọi là nhện muỗi. Nói cách khác trên người chúng đều mang theo độc tố giống nhau, chỉ có một loại độc tố, cũng loại với độc tố của con nhện goá màu đen, thường gọi là Độc Quả Phụ (寡妇毒)."

Cũng không biết là Hàn Văn Tịch nằng may mắn, hay là Long Phi Dạ may mắn, bởi vì ở hiện đại Hàn Văn Tịch đã có nghiên cứu đối với loại nhện muỗi kỳ lạ này. Đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, muỗi có cùng dạng độc tố với nhện.

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, trong hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch có mang theo được, không chỉ có có giải được, còn có nước thuốc chuyên dùng để diệt muỗi.

Nghe Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, Long Phi Dạ gật gù đầu, hỏi: "Người cần bao lâu thì có thể phối ra giải được?"

"Người đoán." Hàn Văn Tịch cười, có thuốc giải trong kho, tâm tình tự nhiên không tồi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chậm rãi nheo cặp con ngươi nguy hiểm kia lại.

Tốt thôi, mặc kệ tâm tình tốt bao nhiêu, cũng không cần cùng tòa băng sơn này nói giỡn, sẽ bị đóng chết.

"Hiện tại liền có!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Thấy Long Phi Dạ nường mảy, một bộ dáng không tin, nằng hừ nhẹ một tiếng, từ trong túi chữa bệnh lấy ra hai bình phun sương chứa nước thuốc cùng một hộp giải được.

Long Phi Dạ nhìn đồ vật cổ quái này, đôi mày tuấn lãng càng nhíu chặt hơn, vẻ mặt khó hiểu.

Hàn Văn Tịch cười thầm, hiếm khi nhìn thấy tòa đại băng sơn này có vẻ mặt này nha, ài, không thể không thừa nhận, bộ dáng hần nhần mây cũng mê người như vậy.

"Đây là giải được, đây là nước thuốc diệt muỗi. Ăn giải được vào, được sẽ có tác dụng trong *một canh giờ (2h)*, cho dù bị cắn cũng sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì hay lưu lại vết thương. Nước thuốc này có thể giết chết những con muỗi đó, đương nhiên, nếu người còn nghĩ ngờ, có thể dùng tay chụp một cái tát chết chúng nó."

Hàn Văn Tịch vừa giới thiệu, vừa tự mình làm mẫu, nhẹ nhàng nhấn một cái lên phun nước thuốc ra tới, tẩn ra một cỗ thanh hương nhàn nhạt.

Long Phi Dạ nghiêm túc nghe, nhìn. Tuy rằng đối với hình dạng bình nước thuốc phun sương với hần mà nói là rất xa lạ, nhưng hần cũng học cách sử dụng nó rất nhanh.

Hàn Văn Tịch lần đầu tiên phát hiện, bộ dáng nghiêm túc của người nam nhân này là mê người nhất!

Chỉ là, rất nhanh Long Phi Dạ liền khôi phục lại khuôn mặt không có biểu tình gì, "Mấy thứ này là từ đâu ra?"

"Độc Quả Phụ là một loại độc tố thường thấy, ta đương nhiên là có được dự phòng." Hàn Văn Tịch thản nhiên trả lời, ai thèm quan hần tin hay không tin đâu.

"Vì vậy người thật khéo đã chuẩn bị như thế sao?" Long Phi Dạ lại truy vấn.

Hàn Văn Tịch đáng lên giải được, "Rốt cuộc người muốn hay không muốn?"

Long Phi Dạ lúc này mới từ bỏ, ăn giải được vào, tùy tay đem áo choàng đưa cho Hàn Văn Tịch.

"Ta không lạnh nên không cần nó." Hàn Văn Tịch trả trở về.

Long Phi Dạ lại trở nên lạnh lùng, "Bị hủy dung, bốn vương không chịu trách nhiệm."

Nguyên lai....

Cho nên, thời điểm vừa rồi chạy trốn đi lên, trong lúc nguy cấp như vậy, hần cũng còn lo lắng đem nằng bọc đến kín mít, sợ nằng bị đốt?

Tốt thôi, nằng phá tướng, hần mất mặt, nằng đã từng là xấu nữ, làm hần mất mặt đã nhiều năm qua.

Hàn Văn Tịch phớt lờ sự ấm áp vừa mới này nò trong lòng, ăn giải được vào, quần chặt áo choàng, thuận tiện mang lên mũ choàng, che hơn phân nửa khuôn mặt.

Vừa mới sửa sang lại xong, cánh tay mạnh mẽ của Long Phi Dạ đã ôm lấy eo nhỏ của nàng. Tuy rằng cách một lớp xiêm y thật dày, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn có thể cảm nhận rất rõ rằng độ ẩm từ lòng bàn tay của hắn, thật nóng, thật nóng.

Không thể tưởng tượng được, một người nam nhân lạnh băng như vậy, lại có một đôi tay to ấm áp...

Muối độc quả nhiên thông minh hơn muối thường, Long Phi Dạ vừa mới mang Hàn Văn Tịch hạ xuống vực sâu, bốn đàn muối độc lại chia làm bốn hướng vây quanh lại đây. Lần này, tốc độ so với lúc trước còn muốn nhanh hơn, dường như chính là đang chờ bọn họ xuống dưới.

Ai ngờ, Long Phi Dạ không những không trốn, ngược lại lại hướng về phía trước đàn muối độc đen nghìn nghịt bay vút qua!

"A!"

Hàn Văn Tịch bị bất ngờ, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ chơi như thế.

Mặc dù có thuốc miễn dịch, lại có nước thuốc diệt muối phòng thân, nhưng bị mấy vạn con muối đen nghìn nghịt bao phủ, trái tim Hàn Văn Tịch vẫn không nhận được mà đập nhanh hơn, *đáng sợ quá, ghê tởm quá!*

Tuy rằng đã đem áo choàng bao bọc lấy toàn bộ đầu của mình, nhưng nàng vẫn có cảm giác rất rõ ràng từng tăng từng tăng muối đọng vào bọn họ, bò lên toàn thân nàng, nàng nghe được thanh âm *ong ong ong* thì như bị đè nén, gần như không thở nổi.

Nàng cũng không rảnh nghĩ đến việc sử dụng nước thuốc diệt muối. Nhưng rất nhanh, toàn bộ áp lực đều biến mất, Long Phi Dạ ôm nàng bay nhanh xuyên qua đàn muối độc, cách khá xa xa.

Hàn Văn Tịch lộ đầu ra, hít sâu một ngụm không khí mới mẻ, phát hiện bốn đàn muối độc đã nhập lại thành một đám, đang ở ngay trước mặt bọn họ.

Tựa hồ phát hiện bọn họ có miễn dịch, đàn muối độc cũng không kiêu ngạo giống lúc trước nữa, mà là đối đầu giằng co với bọn họ, chậm chạp không có tiến lên.

"Muối cũng có thể tự mình hiểu lấy nha." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Nhưng mà, Long Phi Dạ không nói một lời, ôm chặt lấy nàng, lại thỉnh linh hướng đàn muối độc bay vút qua.

Lần này, hắn không chỉ là xuyên qua đơn giản như thế, mà là đột nhiên dừng lại ngay giữa màn sương đen, cầm lấy nước thuốc diệt muối phun quét!

Một phun này, sương đen lập tức tan ra thành từng mảng nhỏ, muối độc phía sau bị kính hách, bắt đầu thối lui ra phía sau.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch rất vui, cũng lấy ra nước thuốc diệt muối hướng về phía sương đen mà phun. Quả thực là phun một chút, sương đen liền thiếu mất một mảnh. Cũng không biết muối độc có phải là đã bị dọa cho choáng váng hay không, một tầng lớn ngưng ở giữa không trung, cư nhiên không có trốn.

Hàn Văn Tịch càng phun càng hưng phấn. Một tay lại thò vào trong túi chứa bệnh, kỳ thật là hệ thống giải độc, mớic ra một lọ nước thuốc phun sương, tay trái một lọ, tay phải một lọ, hai tay đảo qua, phi thường khoái chí! Rất nhanh, một tầng lớn lại một tầng lớn sương đen đều biến mất, muối độc rất dày đặc.

Rốt cuộc, đến bây giờ muối độc mới nhận ra không thể địch nổi nên phản ứng lại, một số cổ cổ chạy trốn chết, sương đen ngay lập tức tan ra.

Hàn Văn Tịch vui vẻ, cười to, "Hắn thực tuyệt sát*!"

* 韩式绝杀!: *Cú đánh chết người có một không hai của Hàn Văn Tịch!*

Long Phi Dạ nghiêng đầu bề ngễ nhìn xuống, nhìn nàng chăm chăm như là nhìn xem con mồi thật kỹ.

Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy da đầu chợt lạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức liền đón nhận ánh mắt thâm thúy của hắn, nàng hơi sững sốt, lập tức thu liễm tươi cười, đối với một người không bao giờ cười, quả thực là lăng phi tâm tình.

Long Phi Dạ thu hồi tầm mắt, không nói gì.

Vực sâu này là một đảo phong bế hình dạng chữ "V", tất cả bốn phía đều không có một vách đá hay ngọn cỏ nào. Liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy, căn bản không có cách gì để dấu người. Cho nên, tên mật thám của Bắc Lịch quốc kia chỉ có thể tránh ở dưới đáy của vực sâu.

Long Phi Dạ mang theo Hàn Văn Tịch, một đường không hề có trở ngại, đáp xuống. Đáy cốc là một mảnh loạn thạch hoang vu, bao phủ bởi cỏ ngắn mọc xung quanh.

Bọn họ đứng ở trên đỉnh một khối đại thạch cao nhất, Long Phi Dạ trước sau vẫn ôm Hàn Văn Tịch không buông, cặp mắt đen lạnh lùng tế lãnh nhìn quét khắp xung quanh.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện trong không khí mỏng, dừng ở trên tầng đá đối diện bọn họ. Đứng là gian tể Bắc Lịch mà Long Phi Dạ đang đuổi bắt. Có điều, nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, không nghĩ tới gian tể này cư nhiên là một nữ nhân, lại còn là một nữ nhân rất tinh tế.

Nàng không cao lắm, nhưng có một vóc người hấp dẫn, đường cong duyên dáng, pháp phòng quyền rũ, có thể nói là cực phẩm trong "chìm nhỏ nép vào người"; Khuôn mặt nàng kiều mỹ, so với Mộ Dung Uyển Như còn muốn nhu mĩ hơn ba phần. Chẳng cần phải mở miệng, đã đủ lại cho người ta một loại diễm đam đáng yêu, cảm giác yếu đuối mong manh.

Gặp được nữ tử như vậy, đừng nói là nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng đều sẽ vô có sinh ra ý muốn bảo hộ.

Vừa mới xuất hiện, nàng liền hai mắt nhắm lại, diễm đam đáng yêu cầu xin, "Tần Vương, nô gia sai rồi, nô gia cũng không dám nữa, người tha cho nô gia lần này đi!"

"Tần Vương, xin người hãy tha cho nô gia, nô gia sẽ làm tất cả những gì người muốn!"

Chi tể, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều không phải là người thương hương tiếc ngọc. Hắn thậm chí không nói lời vô nghĩa, buông Hàn Văn Tịch, rút ra trường kiếm.

Thấy cầu xin tha thứ không có hiệu quả, nữ gian tể lập tức liền trở mặt, tầm mắt nàng âm ngoan xẹt qua Hàn Văn Tịch, lập tức cũng rút kiếm chuẩn bị chống đỡ.

Ngay khi nàng rút kiếm ra, Hàn Văn Tịch thấp giọng, "Cẩn thận, trên thân kiếm của nàng có độc."

Trong lòng Long Phi Dạ hiểu rõ, ăn qua một lần mặt liền sẽ không ăn lần thứ hai, nếu sớm biết rằng nữ nhân này sẽ sử dụng độc, ngay từ đầu hắn đã không bị thương.

"Long Phi Dạ, ta thật không ngờ người có thể xuống đến tận đây, nhưng ta cam đoan người sẽ không thể đi lên!"

Nữ mật thám nói, thế nhưng không có công kích lại đây, mà là xoay người bỏ chạy. Long Phi Dạ rút kiếm liền đuổi theo, tốc độ nhanh như tia chớp, một lát đã đứng ở trước mặt nữ mật thám.

Hắn vẫn là như mọi khi: *tích tụ như kim(*)*, không có một câu vô nghĩa, rút kiếm chính là giết.

(*)*Tích tụ như kim: 惜字如金: (xī zì rú jīn = xī zì ru jīn):* kiệm lời.

Nhưng ngay lúc này, nữ mật thám đột nhiên né tránh, thối lên một tiếng huyết sáo vô cùng bén nhọn, vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Lý do, nàng muốn gả cho người

Một tiếng huyết dài sắc bén.....

Bỗng nhiên bất ngờ, bốn phương tám hướng, trảo ra một đoàn một đoàn sương đen, che trời lấp đất mà đến, tựa hồ muốn đem che khuất toàn bộ bầu trời.

Đàn muối độc, không nghĩ tới sẽ có nhiều như thế, lại còn nghe lệnh của nữ nhân này.

Hàn Văn Tịch trong lòng cả kinh, *cư nhiên có thể khống chế được muối độc, chà trách nữ nhân này có thể đã thương được Long Phi Dạ, bản lĩnh không nhỏ nha!*

Nữ tử lại huyết sáo một tiếng, đột nhiên, màn sương đen trải dài như biển rộng, mãnh liệt hướng Hàn Văn Tịch bay đến.

"Long Phi Dạ, nếu ngươi không muốn nhìn nữ nhân kia chết, ngươi tốt nhất nên bảo toàn tốt tính mạng của ta!" Nữ mật thám vừa lui, vừa uy hiếp.

Nàng mai phục ở Thiên Ninh quốc lâu như vậy, trước nay chưa từng nhìn thấy Long Phi Dạ chạm qua một nữ nhân nào chứ đừng nói là ôm lấy, ngay cả cùng nữ nhân nói nhiều thêm một câu đều là rất hiếm.

Hôm nay, hần cư nhiên mang theo nữ nhân này tới, lại còn ôm ở trong ngực, ngay cả sống chết trước mắt như mảnh treo, làm nàng thực rất kinh ngạc. *Nữ nhân này rốt cuộc là người nào? Rốt cuộc có bao nhiêu phản lượng ở trong lòng Long Phi Dạ?*

Mắt thấy một mảnh đen nghìn nghịt sẽ đem nàng bao phủ vây quanh, Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái, đột nhiên kêu to lên, "A..... Ta sợ quá nha!"

"Thật là đáng sợ! Điện hạ, cứu ta a! Nhanh chóng cứu ta a!"

"Ồ ô..... Thật ghê tởm a, điện hạ, người ta rất sợ hãi!"

.....

Nàng vừa hô to, vừa quơ chân múa tay đánh tán loạn.

Ánh mắt Long Phi Dạ lộ ra kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hiểu được, bên mỗi nỗi lên một mặt cười bất đắc dĩ mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nữ mật thám thấy thế thì tự nản, hừ lạnh nói, "Long Phi Dạ, nói vậy thâm trạng thuộc hạ của ngươi trúng độc, ngươi hẳn là gấp qua rồi có phải không?"

"Điện hạ, năng uy hiếp người a, thật đáng sợ!" Hàn Văn Tịch khần trương nói.

Cho dù là đối mặt với sự đe dọa của địch nhân, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều là tốc chiến tốc thắng. Không muốn lãng phí thời gian trên người địch nhân.

Nhưng đối mặt với uy hiếp của nữ mật thám, lần lại có sự nấn nại cực kỳ, điều này khiến nữ mật thám thả lỏng cảnh giác, cũng không hề có hoài nghi Hàn Văn Tịch.

Nàng tràn đầy tự tin, nhường mày cười lạnh, "Long Phi Dạ, nếu ta chết, nàng sẽ chết, hơn nữa..... Ngươi cũng đừng mơ tưởng ra khỏi son cốt này."

Đáng tiếc, sự nấn nại của Long Phi Dạ có giới hạn, trên khuôn mặt tuấn lĩnh hiện lên thần sắc không vui, trong phút chốc, trường kiếm đã đặt ở trên cổ nữ mật thám

"Ngươi!" Nữ mật thám kinh hãi, tức giận cảnh cáo, "Long Phi Dạ, ngươi đã suy nghĩ rõ ràng sao?"

Long Phi Dạ lúc này mới mở miệng, ngữ khí vô tình và lạnh băng, "Bỏ vương muốn ngươi chết..... Không nhắm mắt!"

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch liền ăn ý ngừng lại, bên mỗi gọi lên một mặt ý cười giảo hoạt.

Thấy thế, nữ mật thám lập tức cảm thấy bất an, "Các ngươi....."

Đáng tiếc đã quá chậm. Hàn Văn Tịch móc ra hai bình nước thuốc diệt muỗi, giống như một nàng công chúa, nhún một chân lên, ngay tại chỗ ưu nhã xoay tròn một vòng, nhân tiện cũng phun một vòng nước thuốc.

Chỉ thấy, vòng hắc ảnh lập tức thiếu mất một vòng. Nữ mật thám cả kinh trợn mắt há hốc mồm, căn bản không biết vật trong tay Hàn Văn Tịch là cái gì.

Hàn Văn Tịch lại ưu nhã xoay vài vòng, nhẹ nhàng vung tay lên, rất nhanh, hắc ảnh quanh mình thế thổi lui ra sau, nhanh chóng tan ra.

Nữ mật thám tức muốn học máu, không rảnh lo kiếm trên cổ, vội vàng huyết sáo, nhưng mạch kế huyết như thế nào cũng đều không có hiệu quả. So với phục tùng mệnh lệnh, muỗi độc càng muốn bảo toàn tính mạng hơn.

Nữ mật thám nỗ lực rất nhiều lần, cuối cùng là tuyệt vọng, nàng không thể tin nhìn Hàn Văn Tịch, chất vấn nói, "Ngươi..... vật trên tay ngươi là cái gì?"

Hàn Văn Tịch đi tới, cười đến cong mắt, vẻ mặt vô hại. "Điện hạ nhà ta nói, muốn ngươi chết không nhắm mắt, xin lỗi, ta không thể nói cho ngươi a."

Tiếng nói vừa dứt, kiếm của Long Phi Dạ không hề lưu tình, nhẹ nhàng giương lên liền vậy ra một mặt máu tươi. Nữ mật thám ngã xuống, hai tròng mắt trừng lên rất lớn, đến chết cũng không biết được Hàn Văn Tịch đuổi muỗi như thế nào.

Hàn Văn Tịch ngồi xổm xuống, nghiêm túc ra quét thanh trường kiếm kia, phát hiện độc trên thân kiếm quả nhiên là Xà Độc mà Long Phi Dạ đã trúng lúc trước. Nhìn có vẻ như, gia hỏa này đuổi bắt nữ mật thám này cũng khá lâu. Lần trước tìm năng muốn giải được chắc cũng vì chuyện này.

Mật thám Bắc Lịch quốc hiểu rõ Độc Thuật, Hàn Văn Tịch cảm thấy, việc này hẳn là không đơn giản.

"Ngươi chỉ cần nhìn là có thể nhận ra trên thân kiếm của nàng ta có độc?" Long Phi Dạ buồn bực hỏi.

Muỗi độc có số lượng đông đảo, hơn nữa cũng có mùi vị, Hàn Văn Tịch đoán được cũng không có gì phải thắc mắc, chỉ là, trường kiếm này.....

Hàn Văn Tịch đứng dậy, rất thần nhiên, "Ta có thể nghĩ được."

Nếu Long Phi Dạ tin tưởng, đó chính là đồ ngốc, hần lạnh lùng nhìn nàng thật kỹ, không nói chuyện.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ nhún vai, "Kỳ thật ta từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, đối với độc tố phi thường mẫn cảm, chỉ tiếc cha ta bọn họ cũng không hề biết."

Nàng nói, thờ dài một hơi, "Ài, nếu nương ta còn ở trên đời thì thật là tốt biết bao nha."

Tuy rằng đây là một câu nói cho có lệ, nhưng khi nói ra lời này, trong trái tim Hàn Văn Tịch vẫn có một chút khó chịu, có lẽ, đây là phản ứng bản năng của thân thể này đối mẫu thân đi, hay hoặc là, từ nhỏ nàng đã không có nơi nương tựa, có một chút khát vọng tình thương của mẹ.

Kiếp trước, ngay cả mẫu thân là ai nàng cũng không biết, hiện giờ, tuy rằng mẫu thân không còn nữa, nhưng nàng biết nàng ấy là ai, là người như thế nào, ngẫu nhiên còn có thể nghe được truyền thuyết về nàng ấy, đây đối với nàng mà nói, đã là một sự ấm áp.

Thấy bộ dáng thương cảm của Hàn Văn Tịch, đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt phức tạp, cũng không truy vấn thêm.

Từ trên người nữ mật thám, sau khi hần lục soát được quần cơ mật hàm, lập tức mang Hàn Văn Tịch rời đi.

Khi trở lại Tần Vương phủ ở đế đô, đã là quá trưa.

Chuyện thứ nhất sau khi trở về, đó là Long Phi Dạ ném cho Hàn Văn Tịch một tiền túi, Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới một vụ này.

Nàng cũng không ngượng ngùng, rất tự nhiên từ trong túi tiền của Long Phi Dạ rút ra 300 lượng bạc, cười ha ha nói, "Cảm ơn, rất rõ ràng!"

Long Phi Dạ không trả lời, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng hần biến mất trong hoa viên, Hàn Văn Tịch nhện không được nghĩ, *gia hỏa này tới nay sẽ ở lại sao? Hay là vẫn còn có chuyện bận rộn?*

Nàng theo bản năng chính lại xiêm y, lúc này mới phát hiện áo choàng của hần còn ở trên người nàng.

Vốn định đuổi theo, nghĩ lại vẫn nên rửa ráy sạch sẽ rồi sẽ qua trả lại cho hần sau.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch bọc áo choàng của nam nhân trở về, tiểu Trầm Hương từ từ chạy lại đây, "Chú từ, đây là áo choàng của ai nha? Người đã đi đâu? Sáng sớm nó tỷ tìm khắp nơi không thấy."

"Đi hóng gió." Hàn Văn Tịch với 300 lượng bạc, tâm tình rất sáng sủa.

"Áo choàng này....." Tiểu Trầm Hương còn muốn đuổi theo hỏi.

Hàn Văn Tịch giờ ngón tay đặt ở ngoài miệng "suyt" một tiếng, tiểu Trầm Hương cũng không dám làm phiền nàng thêm nữa.

Chạng vạng ngày hôm sau, Hàn Văn Tịch đi qua đưa áo choàng, gõ cửa hồi lâu cũng không thấy người mở cửa, nàng liền đẩy ra, phát hiện cửa không hề bị khóa.

Tên kia không có thói quen khóa cửa sao? Hay là nơi này quá an toàn?

Hàn Văn Tịch đi vào, phát hiện tất cả mọi thứ trong phòng vẫn giống như trước kia, sạch sẽ và phù hợp với chủ tử của nó, chỉ là, tòa băng son kia thật sự không có ở đây.

Tần Vương phủ đối với hắn mà nói, có lẽ chỉ là một nơi để ngủ mà thôi.

Đem áo choàng đặt trong thư phòng, Hàn Văn Tịch cũng không biết xảy ra chuyện gì, vô ý khe khẽ thờ dài, nhún vai rồi đi.

Mấy ngày tới, nàng cũng không hề nhàn rỗi. Nàng mua thêm một tu thuốc và kê sách trong Văn Nhân Các, cũng mua thêm mấy tập sách y dược, bổ sung những thiếu sót trong hệ thống giải độc.

Tuy rằng không nhàn rỗi, những ngày trời qua cũng coi như thoải mái. Nhưng mà, nàng cũng không biết, mặc kệ là Long Phi Dạ, hay là Nghi thái phi, hoặc là vài vị nữ chủ tử trong hậu cung kia, tất cả đều đang bí mật điều tra về nàng.

Phụ thân Hàn Tông An của nàng không chỉ bị thái hậu triệu kiến, mà cũng bị Long Phi Dạ triệu kiến qua, buộc Hàn Tông An phải lặp đi lặp lại toàn bộ cuộc sống của Hàn Văn Tịch trước khi xuất giá, muốn tìm ra chút manh mối.

"Chủ tử, đều đã điều tra qua, xác định vị sống ở Văn Nhân Các kia không phải giả làm Hàn Văn Tịch. Trước khi xuất giá, tỷ nữ cùng hai vị tiểu thư của Hàn gia đều tận mắt nhìn thấy nàng đắp hi khăn lên rồi bị đưa lên kiệu hoa. Từ Hàn gia đến vương phủ, xuyên thành mã qua, trên đường chính là phố xá, không thể động tay động chân được. Buổi tối hôm đó, hi bà cũng trông chừng cả buổi." Sở Tây Phong tỉ mỉ kỹ càng hỏi thăm.

"Đọc trên mặt là do nàng giải khí ở trong kiệu hoa?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Trước khi lên kiệu còn có vết sẹo, sau khi hạ kiệu thì không có, chỉ có thể là giải ở bên trong kiệu." Sở Tây Phong chặn chờ một lát, bổ sung nói, "Chủ tử, Vương Phi nương nương có thể một chén được liền giải được độc của Trường Bình công chúa, ta nghĩ việc này đối nàng mà nói chắc là không khó."

"Đã có tài có mạo (dung mạo), vì sao phải che giấu, để bị người xem thường?" Long Phi Dạ hỏi lại.

Kỷ thật trước đây hắn đối với Hàn Văn Tịch một chút hứng thú cũng không có. Mặc kệ nàng là người như thế nào, mặc kệ nàng có đẹp hay không, tóm lại, nữ nhân này là do thái hậu cùng hoàng đế ép đưa cho hắn, vĩnh viễn không lọt được vào mắt hắn. Hắn từng tính toán trong đêm tân hôn đem nàng dưới á khôi Phủ Dung Viện, đưa đến biệt cung ở vùng ngoại ô vĩnh viễn giam lỏng.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch trong đêm tân hôn cư nhiên cứu hắn, sau đó bày ra một thần y thuật cùng những cách xử sự, hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự kiến của hắn.

"Điện hạ, lạnh lợi không bằng ngu ngốc, theo thuộc hạ nhìn thấy, nếu Vương Phi nương nương đem tài mạo đều lộ ra ngoài, thì chưa chắc có thể được gà cho người." Sở Tây Phong cười nói.

Lời này, nói rất giống như chính Hàn Văn Tịch muốn gà cho Long Phi Dạ nhiều biết bao nhiêu. Nàng sở dĩ ẩn nhẫn đều là vì muốn gà cho hắn. Ít nhất, bản thân Long Phi Dạ nghe ra chính là ý tứ này.

Long Phi Dạ nhìn qua, mặt không có biểu tình gì, nhưng ai biết Sở Tây Phong không sợ chết, cư nhiên lại nói, "Chủ tử, theo thuộc hạ nhìn thấy thì hình như Vương Phi nương nương thật sự thích người, thuộc hạ....."

Nhưng mà, còn chưa nói xong, ánh mắt trời xanh lạnh băng của Long Phi Dạ liền trầm xuống, làm Sở Tây Phong run run một cái lập tức thối lui ngậm miệng lại.

Trong khi đó Hàn Văn Tịch thật sự rất thoải mái, hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là, ngày lạnh luôn ngủ ngái.

Ngày khi nàng cho rằng Nghi thái phi sẽ vì sự tình của Trường Bình công chúa mà ngừng nghỉ một thời gian, thì một sự phiền toái khác lại tìm tới cửa, quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của Nghi thái phi.

"Chủ tử, lại có người tới tìm thấy trị bệnh, vào không được cửa vương phủ chúng ta, liền chờ ở bên ngoài không chịu rời đi, nghe nói đó là tam phu nhân Trần Quốc Công." Tiểu Trầm Hương thờ hồng học chạy tới bẩm báo.

Cũng không biết là ai đã truyền ra lời đồn, sự tình Hàn Văn Tịch chữa khỏi bệnh cho Mục Thanh Võ được lan truyền ra ngoài. Nhưng càng ngày càng truyền ra những sự thần bí, nói nàng thâm tàng bất lộ, vì khiêm tốn nên che giấu, không phải là phế vật, mà là thiên tài trăm năm khó gặp.

Lợi dụng đủ mọi giả thuyết và sự tích, đem nói nàng giống như Hoa Đà tái thế, một thần y huyền thoại. Chứng bệnh mà các thái y cùng thần y không thể trị liệu được, tới tay nàng tất cả đều không có vấn đề gì, có thể dễ dàng giải quyết, chỉ một chén được liền có hiệu quả.

Truyền như vậy cũng không đáng nói, nhưng còn có truyền thuyết nàng là thánh thủ nhân tâm, khám bệnh không lấy tiền, trái tim theo đạo của người xưa, ưu tiên xem bệnh cho người nghèo.

Vì thế, bắt đầu từ đêm qua, đã có không ít người nhà có người bệnh nghe tin mà tới, không kể là quan to hiền quý, hoàng thân quốc thích, hay là bá tánh tầm thường, tất cả đều chạy tới đây tìm thầy trị bệnh.

Tung tin vỡ vụn đem nàng Hàn Văn Tịch lên cao như vậy, nắn hình tượng nàng hoàn hảo như vậy. Hiện tại có người tới cửa tìm thầy trị bệnh; hoặc là nàng phải sáng tỏ chính mình không có năng lực gì, làm trò cười cho thiên hạ; hoặc cũng chỉ có thể đến nhà họ khám bệnh. Một khi cự tuyệt, nhất định sẽ tạo cơ cho người khác.

Tất cả mọi thứ đều đột nhiên xảy ra, có thể tạo ra được dư luận lớn như thế ở trong đế đô, không phải là người bình thường có thể làm được.

Người phía sau này, không thể nghĩ ngờ là muốn giết nàng, dụng tâm quá thâm hiểm, làm nàng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, khó khăn không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bạch liên hoa bại trận

"Chủ tử, chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Trầm Hương sốt ruột, ai ngờ, lúc này người hầu tới báo, "Vương Phi nương nương, thái phi muốn người lập tức đi qua."

Hàn Văn Tịch nhíu mày, *nhà đột còn gặp mưa suit đêm*, nếu nàng còn kỳ vọng Nghi thái phi có thể giúp nàng cùng vượt qua cửa ải khó khăn này mà nói, cũng chỉ là chính nàng đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Vừa mới vào cửa, Nghi thái phi đã xối xả nằng xuống, "Hàn Văn Tịch, người có chút bản lĩnh mà không khoe khoang thì thấy trong người không thoải mái phải không?"

"Mẫu phi hiểu lầm, Văn Tịch không đến mức tự tìm phiền toái." Hàn Văn Tịch nhún nhật trả lời.

"Tự tìm phiền toái? Ta thấy người là tìm phiền toái tới cho bốn cung đi. Người nổi danh được khen ngợi, trong cung ngoài cung không ai không biết bản lĩnh Hàn Văn Tịch người. Người có biết bốn cung đang bị những người đó làm ồn sắp chết hay không?!" Nghi thái phi tức giận.

Những người đó tới tìm thầy trị bệnh, đa số là thân phận thấp hèn vào không được đại môn Tần Vương phủ. Còn những người quan to hiền quý, Nghi thái phi tạm thời đều cự tuyệt.

Rốt cuộc, Tần Vương phủ không phải là phòng khám, đường đường là Tần Vương phi lại càng không phải đại phu. Nếu như những vương công quý tộc đó, có giao tình tốt cùng Nghi thái phi, có lẽ Nghi thái phi sẽ để Hàn Văn Tịch đi nhìn một cái. Nhưng tại thời điểm quan trọng, lời đồn truyền đi khắp toàn thành đều biết, một khi có tiền lệ, sự tình liền sẽ không thể yên ổn. (*Y nói nếu chữa cho một người, thì phải tìm cách chữa cho người khác*)

Nhưng là, nếu như hết thảy này không phải phát sinh ở trước cửa Tần Vương phủ, vậy hoàn toàn có thể là một chuyện khác.

Trong lòng Nghi thái phi kỳ thật sớm đã có tính toán.

"Mẫu phi là người thông minh, hẳn đã nhìn ra được ở đây chắc là có người bịa đặt, muốn hãm hại Văn Tịch." Hàn Văn Tịch nghiêm túc đáp.

Nghi thái phi lại khịt mũi coi thường, đáy mắt xẹt qua một mặt tính kè, "Bốn cung không nghĩ nhiều như thế, người hiện tại nói cho bốn cung biết người định xử lý như thế nào!"

Đang nói chuyện, hộ vệ ngoài cửa lại vội vàng chạy đến muốn thông báo, thấy thế, Nghi thái phi ra vẻ phẫn nộ, hung hăng đáp bần, "Hàn Văn Tịch, người đi nhìn một cái, chính người đi nhìn một cái! Bốn cung nói cho người biết, hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích, thì lập tức dọn ra khỏi Tần Vương phủ cho ta."

Dọn ra khỏi Tần Vương phủ?

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức liền hiểu, Nghi thái phi nào phải ngại người tới cửa tìm thầy trị bệnh phiền hà đâu? Đây là ghét bỏ nàng dấu phiền phức, muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, đuổi nàng đi.

Hàn Văn Tịch cuối cùng minh bạch, mặc kệ nàng giúp cho Nghi thái phi có bao nhiêu mặt mũi, hết thảy đều là phí công. Nàng sai, không phải do nàng trêu chọc ít nhiều phiền toái, mà là do thân phận của nàng.

Hôm nay đối lại là Mộ Dung Uyển Như gặp phải loại phiền toái này, theo tính cách của Nghi thái phi, chắc chắn sẽ muốn tìm ra người tung tin đồn, hung hăng phản kích.

Nhưng nàng chỉ là *một tác phụ ngoại lai (con dâu là người ngoài)*, tức phụ không hợp tâm ý của Bào nhân gia nàng, giữa các nàng tồn tại những khác biệt không thể hoà hợp.

Trị không được, ai biết lời đồn hôm nay có phải chính là do Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như lập bẫy xuống người nàng hay không!

Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải gương ép bản thân mình phải ần nhẫn, khuôn mặt tươi cười chào đón.

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Mẫu phi, người đây là muốn *phân gia** hay sao? Đại sự như thế, thần thiếp không thể tự mình làm chủ, người vẫn nên tìm điện hạ thương lượng đi."

**Phân gia (分家): chia/tách gia đình ra; đem của cải trong nhà chia ra, mỗi người thành một nhà riêng; hai bên phân li, mỗi bên làm theo ý mình.*

Long Phi Dạ ở nơi nào nàng sẽ ở nơi đó, phu xướng phụ tùy. Nàng đã không tiếc bản thân tự mình đập kiệu hoa vào cửa cũng phải tiến vào Tần Vương phủ, như thế nào có khả năng rời đi dễ dàng như thế?

Nàng một khi dọn ra, có bao nhiêu người sẽ đem nàng làm chủ đề bàn tán sau lưng, còn có thể bình bình an an mà sống được bao lâu đây?

Cọc hôn sự này là do thái hậu từ hôn, là mệnh lệnh của hoàng đế. Cho dù là Long Phi Dạ, nếu không có lý do chính đáng cũng không thể dễ dàng trục xuất nàng, huống chi là Nghi thái phi?

Phân gia?

Vừa nghe được hai chữ này, Nghi thái phi cũng sốt, Mộ Dung Uyển Như một bên cũng tròn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch lại dám nói ra lời này! Nghi thái phi yêu quý Tần Vương như yêu quý tính mạng chính mình. Khi tiền hoàng vừa mất, nàng liền lấy cơ sở trong cung phiến muộn mà vội vàng dọn đến ở trong Tần Vương phủ.

Một người ngoài như Hàn Văn Tịch, cư nhiên dám nói "muốn phân gia"?

"Bang!"

Một tiếng vang thật lớn, Nghi thái phi đã mất đi lý trí, đập mạnh bàn đứng lên, "Hàn Văn Tịch, người vừa mới nói cái gì? Người nói rõ ràng cho bản cung!"

"Ta nói, nếu mẫu phi muốn nói tới phân gia, xin hãy đi tìm điện hạ nói chuyện, việc này thần thiếp không thể làm chủ được! Thần thiếp còn có việc, xin cáo lui trước."

Hàn Văn Tịch lạnh lùng dứt lời, xoay người định đi.

"Phân phân! Người tới, ngăn nàng lại cho ta!" Nghi thái phi tức giận, mấy tên thị vệ lập tức tiến lên cản người.

"Hàn Văn Tịch, người dám nói phân gia với bản cung, người có tư cách gì mà dám cùng bản cung nói chuyện phân gia? Phi Dạ sẽ không bao giờ giúp người! Người đừng nghĩ bản thân có gì đặc biệt! Người muốn tạo phản hay sao?" Nghi thái phi không thể kìm nén tức giận.

"Mẫu phi, oan uổng a!" Hàn Văn Tịch hô to, "Phân gia là ý tứ của người, cũng không phải là của ta, người ngăn vạn đừng oan uổng ta như thế!"

Cái gì?

Nghi thái phi cảm thấy tức ngực, cố gắng để đưa suy nghĩ vào lời nói, "Người, người nữ nhân này sao có thể mở to mắt nói dối như thế, ta nói như vậy khi nào?"

"Mẫu phi muốn ta dọn ra ngoài ờ, chẳng lẽ là muốn một mình ta dọn đi hay sao, Tần Vương không ra ngoài ở cùng ta hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi lại kích động, trong lúc nhất thời cũng không biết phản bác lại thế nào.

Hàn Văn Tịch một bộ dáng bùng tình đại ngộ, thất thanh, "Mẫu phi, không phải là thật sự muốn ta đi một mình chứ? Mẫu phi, từ ngày ta tiến gả vào phủ đến nay, không dám dặt, không bắt kính, không nhiều lời, không trộm cướp, không đổ kỵ, không có bệnh hiểm nghèo, ta cũng đang cố gắng muốn sinh con nối dõi cho điện hạ, người vì cái gì mà muốn đuổi ta đi nha?"

Bây lý do để bỏ vợ(1): vô tử(2), dám dặt, bắt kính với bố mẹ chồng, lảm mồm, trộm cướp, đổ kỵ, bệnh hiểm nghèo, Hàn Văn Tịch thật đúng là chưa từng phạm qua.

(1)Nguyên văn: 休妻七出: Hưu thê thất xuất: bảy lý do để bỏ vợ/ly dị vợ.

(2)无子: vô tử: ở đây ý là không thể có con; vô sinh; hiếm muộn...

Tự đáy lòng Nghi thái phi chính là ý tứ muốn đuổi nàng đi, nàng có cảm giác tức giận chạy thẳng lên đầu, đang muốn nói ra, Mộ Dung Uyển Như nồn nóng xông tới cắt ngang.

"Tâu từ, hiểu lầm! Hiểu lầm! Người thật sự là oan uổng mẫu phi, vốn dĩ không phải là việc lớn, người vì sao lại nghĩ nhiều như vậy?"

Nàng ta vừa nói, với tình thần phấn chấn vừa liếc ánh mắt nhìn Nghi thái phi, giúp nàng ngồi xuống.

"Tâu từ, ý tứ của mẫu phi, là để người đến ở biệt viện ngoài thành vài ngày. Hai ngày nay người đến tìm người xem bệnh nhiều như vậy, cuối cùng cũng không thể vào trong vương phủ, mà chúng ta cũng không thể đuổi tất cả bọn họ rồi đi không phải hay sao?"

Mộ Dung Uyển Như hiểu thuận bụng lên một lý trá giúp Nghi thái phi, an ủi nàng, "Mẫu phi, người đừng tức giận. Nếu để người ốm, tâu từ làm sao mà an tâm đây? Tâu từ đã hiểu lầm ý tứ của người, vậy để ta nói cùng với tâu từ, nàng sẽ hiểu, nhất định sẽ đồng ý."

Nghi thái phi lúc này mới gật gật đầu. Nàng ở trong cung sống gió nhiều năm như vậy, cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn. Sau khi thảo luận cùng Uyển Như, mượn chuyện này lừa Hàn Văn Tịch tạm thời đi đến biệt viện, chờ sau khi nàng dọn đi, muốn quay về liền sẽ không dễ dàng.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch hai chữ "Phân gia" kia, thật sự làm nàng tức giận suýt nữa mất đi lý trí.

Phi Dạ là niềm kiêu hãnh duy nhất của nàng, là dựa dẫm duy nhất của nàng, là sự trông cậy vào quãng đời còn lại của nàng, mặc kệ là ai, đừng mơ tưởng bắt cóc con trai của nàng!

Hàn Văn Tịch nhìn Mộ Dung Uyển Như, trong lòng cười lạnh, không thể không kích lệ dọa bạch liên hoa này một câu: *nàng ta thật biết cách nói.*

Trần an xong Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như mới kéo Hàn Văn Tịch ngồi xuống ở một bên, Hàn Văn Tịch cũng ngồi xuống, nàng chẳng qua là hù dọa Nghi thái phi mà thôi, nàng thật sự không muốn xé rách mặt cung Nghi thái phi.

Cùng người gả cả cãi nhau là cách làm ngu xuẩn nhất. Mặc dù người rất có lý, đối phương vẫn cố tình làm khó dễ, nhưng rồi cuối cùng, đỉnh đầu sẽ bị chụp xuống cái mũ "không lẽ nghĩa, không hiểu thuận", tất cả đều là người sai.

Mộ Dung Uyển Như rất nhẫn nại, cũng bụng một lý trá cho Hàn Văn Tịch, "Tâu từ, người bình tĩnh bình tĩnh. Ý tứ của Mẫu phi là người đi tới biệt viện ở trước mấy ngày, vừa có thể trị bệnh cho mọi người tìm đến, vừa ngắm nghĩ tìm đối sách, cũng sẽ không để người mãi mãi phải ở biệt viện làm đại phu. Sao người lại nói phân gia cái gì vậy? Trách không được mẫu phi tức giận, cho dù là ca ca nghe xong, cũng sẽ lo lắng nha!"

Lời này vòng trở về, cư nhiên biến thành Hàn Văn Tịch sai, Mộ Dung bạch liên hoa đủ lợi hại.

Với việc này, kể tiếp có phải là muốn nàng nhận sai xin lỗi Nghi thái phi hay không, rồi sau đó tiếp thu an bài của các nàng là tạm thời đến ở biệt viện phải không?

Mộ Dung bạch liên thủ đoạn thật là tốt, đáng tiếc Hàn Văn Tịch lại không dễ bị mắc lừa, nàng tránh cãi nhau nên nói thẳng, "Ta đã cứu thiếu tướng quân cùng công chúa, đó là bởi vì bọn họ trắng độc ta vừa vận biết giải mà thôi. Cái gì mà thánh thủ nhân, chụp loại mũ như vậy lên đầu ta cũng mang không nổi. Ta hiện tại sẽ đi làm sáng tỏ!"

Hàn Văn Tịch nói, đứng dậy định đi.

Nếu có người làm trò mắng nàng là phế vật, nàng tuyệt đối sẽ phản bác. Nhưng nàng không cần mọi người khắp thiên hạ ăn no không có việc gì làm đều biết nàng là thiên tài. Trời còn đổ kỵ với anh tài, huống chi là muốn nghìn chúng sinh đau?

Tăng bốc quá mức có thể làm cho một người rơi xuống, nàng không muốn trèo cao như vậy.

Nghi thái phi lại nóng nảy, tức giận, "Người đừng lại để cho ta! Người..... Người như vậy không phải là làm mình mất mặt xấu hổ hay sao?"

"Mẫu phi, người cũng không hiểu lầm ta chứ? Ta cũng không phải là đại phu, sẽ không xem bệnh, ta chẳng qua là có học qua chút giải độc mà thôi. Nếu bọn họ ép ta chữa trị cho người bệnh, vạn nhất y thuật không tốt, làm chết người, chẳng phải là càng mất mặt hơn hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói

Những lời này làm Nghi thái phi cũng Mộ Dung Uyển Như đều không còn lời gì để nói, đáy mắt Mộ Dung Uyển Như xẹt qua một mặt hận ý âm trầm

Trận lời đồn này đúng là do nàng rải ra, thứ nhất có thể mượn cơ hội này đem Hàn Văn Tịch đuổi ra khỏi Tần Vương phủ, thứ hai, có thể trong khi Hàn Văn Tịch trị bệnh cứu người thì động tay chân, gán cho nàng một cái tội danh giết người khi chữa bệnh.

Muru kể *nhất tiễn song điêu** như thế, ai biết, Hàn Văn Tịch một hai câu lời nói cư nhiên phá tan!

***Nhất tiễn song điêu (一箭双雕): "một mũi tên bắn hai con chim". Đại ý nói về cách dùng lực tối thiểu để đạt hiệu quả tối đa. (an arrow that could kill two targets)*

Mộ Dung Uyển Như không cam lòng, nàng mang một bộ dáng bất đắc dĩ, thờ dài mặt hỏi, "Tâu từ, Y và Độc vốn là cùng một nhà, người quá khiêm tốn. Hiện giờ bên ngoài truyền đến nhiều lời đồn như vậy, người muốn làm sáng tỏ, người không biết còn tưởng rằng người thanh cao, bên ngoài còn có một số vương công quý tộc. Nếu có ca ca ở đây, ta cũng không sợ phải đắc tội những người này, chỉ là....."

Nói tới đây, Mộ Dung Uyển Như muốn nói lại thôi.

"Chỉ là như thế nào?" Nghi thái phi trầm trọng hỏi.

Mộ Dung Uyển Như nhìn Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, thật bất đắc dĩ, "Chỉ là, tẩu tử tốt xấu cũng là đại diện cho ca ca, nếu tẩu tử làm cho dân chúng thất vọng, ta sợ sẽ làm ảnh hưởng tới địa vị của ca ca trong lòng bá tánh, đây mới là điều quan trọng nhất nha."

Long Phi Dạ quyền cao chức trọng, ngay cả hoàng đế đều lễ nhượng ba phần, không chỉ bởi vì trong tay hắn nắm giữ thế lực, cũng bởi vì qua nhiều năm như thế hắn rất có uy vọng trong lòng bá tánh ở Thiên Ninh quốc.

Những lời này của Mộ Dung Uyển Như, thật đúng là nói đến chỗ mấu chốt.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại vui vẻ, Mộ Dung Uyển Như không đề cập tới Long Phi Dạ, năng cũng sẽ không đề cập đến. Loại phiền toái này, đây cho Long Phi Dạ thì không còn gì có thể tốt hơn.

Nàng nói, "Uyển Như nói rất phải, việc này ta cũng không dám làm chủ, vẫn là tìm điện hạ thương thương lượng lượng, sau đó hãy quyết định đi."

Không thể bức Hàn Văn Tịch dọn đi, Nghi thái phi đã tuyệt vọng hơn phần nửa. Bây giờ nói đến Long Phi Dạ, Nghi thái phi lập tức thận trọng hơn. Nàng không nghĩ "trộm gà không thành ngược lại còn mất nắm gạo"*, ảnh hưởng đến thanh danh của nhi tử.

**Nguyên văn: 偷鸡不成反蚀一把米: du kê bất thành phản thực nhất bá mễ: trộm gà không thành ngược lại còn mất một nắm gạo.*

"Người tới, đi Phù Dung Viện truyền lời, để Tần Vương nhanh chóng trở về, nói bốn cung có việc gấp cần gấp!" Nghi thái phi lập tức hạ lệnh.

Thấy thế, Mộ Dung Uyển Như âm thầm hít sâu, nàng biết chính mình đã thua hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Lệnh vua, một điều đáng sợ

Editor: Emily Ton (@Emily_Ton)

Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng Long Phi Dạ sẽ không trở lại nhanh như vậy, nhưng ai biết Long Phi Dạ cũng không hề ra khỏi cửa, ở ngay trong Phù Dung Viện, người hầu vừa đi qua bẩm báo, Long Phi Dạ đã tới.

Thần ánh cao ngạo cao lớn vừa xuất hiện ở cửa, đứng nói là Mộ Dung Uyển Như, ngay cả mấy mấy tiểu tử nữ đứng một bên cũng đều thẹn đỏ mặt, vừa khấn trương lại kích động, trong lòng như nai con chạy loạn, muốn liếc hắn nhiều hơn một cái, nhưng lại không dám.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, mái tóc đen được cuộn lại và giữ chặt bằng một cây trâm ngọc, giống như một vị thượng tiên bất tử vô tình vô dục đến từ Cửu Thiên, tuấn đạt siêu phàm, xuất trần lạnh lẽo.

Ngay cả Nghi thái phi nhìn thấy cũng không rời được mắt, có một nhi tử như thế là hạnh phúc nhất đời này của nàng.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại âm thầm trợn trắng mắt, gia hỏa này rõ ràng bản thân vẫn luôn trong phòng ở trạch cư, cửa nhà xây ra đại sự như vậy, chủ nhà chân chính là hắn lại có thể bất động thanh sắc, nàng quả thật rất bội phục.

Nghi thái phi vui mừng lời kéo Long Phi Dạ ngồi xuống trên ghế, đem sự tình thêm mắm thêm muối nói cho hắn nghe, nói ra thật đúng là Hàn Văn Tịch đã sai.

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghĩ thầm, *Long Phi Dạ người nếu không giải quyết tốt việc này, lần sau cho dù là ba ngàn lượng bạc, có mãi mãi ta cũng không giúp người.*

Ai ngờ, nàng mới vừa mới nghĩ như thế, Long Phi Dạ liền lạnh lùng ném ra một câu, "Hàn Văn Tịch, người cảm thấy xử lý như thế nào cho thỏa đáng đây?"

"Thần thấp ngu dốt, thỉnh điện hạ làm chủ." Hàn Văn Tịch đặc biệt khiêm tốn.

"Ngu dốt phải thì ngẫm nghĩ lại thật kỹ." Long Phi Dạ lại nói.

Hàn Văn Tịch tâm cứng lại, liền nói, "Theo thần thấp thấy, tất nhiên là cần phải giải thích để làm sáng tỏ, mấu chốt là giải thích như thế nào, ai sẽ đi giải thích."

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như cũng không đem lời nói của nàng để ở trong lòng, chính là, Long Phi Dạ lại gật gật đầu, ý bảo nàng cứ tiếp tục.

Thấy thế, hai mẹ con toàn không thể tin nổi nhìn qua.

Chỉ nghe Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, "Thần thấp thấp kém, nếu mẫu phi có thể ra mặt giải thích là có sức thuyết phục nhất, với lại lúc trước người từ chối bọn họ cũng là mẫu phi ra mặt. Hơn nữa, những người tới cửa tìm thầy trị bệnh, không thiếu vương công quý tộc, nếu mẫu phi ra mặt, bọn họ cũng không dám có dị nghị gì. Đối với bá tánh bình thường, thần thấp kiến nghị mẫu phi cho bọn hắn mỗi người một chút quyền góp để bọn họ có thể tìm danh y khác chữa bệnh. Mặt khác, thứ nhất nó sẽ thể hiện mẫu phi là người có trái tim lương thiện, thứ hai, cũng sẽ không để cho người khác mượn cớ."

Cư nhiên muốn Nghi thái phi ra mặt đi giải quyết chuyện này?

Mộ Dung Uyển Như không thể tin nổi lấy tay che miệng lại, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch, người thật là đang ảo tưởng đi, người hãy chờ thất bại đi.*

"Bốn cung ra mặt?" Nghi thái phi có chút không vui.

Hàn Văn Tịch bổ sung một câu, "Mẫu phi, người đại diện cho điện hạ, là thích hợp nhất."

Nàng nói, hướng Long Phi Dạ nhìn lại, "Điện hạ, người nói đúng không?"

Để gia hỏa này tới chính là làm chỗ dựa cho nàng, Hàn Văn Tịch kiểu gì cũng phải buộc hắn nói ra!

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt thương thức mà không ai có thể nhận thấy được, hảo phóng thoải mái gật đầu, "Àn."

Nghi thái phi tuy rằng yêu thương nhi tử, nhưng từ nhỏ nàng không được gần gũi cùng nhi tử, trưởng thành lại càng không thân, đặc biệt là mấy năm gần đây, rất khó để nói vài lời trong lòng, ngồi cùng nhau ăn một bữa cơm.

Thấy nhi tử gật đầu, trong lòng Nghi thái phi giống như là ăn mật ngọt, không rảnh so đo cùng Hàn Văn Tịch.

"Tốt thôi. Người tới a, chuẩn bị bạc, bốn cung sẽ giải quyết vấn đề này ngay."

Nghi thái phi đang muốn đi, lại quay đầu nhìn, "Phi Dạ, cơm chiều hãy qua chỗ ta ăn đi, người đã lâu không ăn cùng mẫu phi."

Nàng cũng không đợi Long Phi Dạ trả lời, vội vàng phản phó Mộ Dung Uyển Như đi thu xếp, Mộ Dung Uyển Như còn muốn ở lại lâu hơn một lát nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện rời đi.

Sau khi mọi người đều đi, khách đường chỉ còn lại Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch hai người.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, một kiếp cuối cùng cũng qua đi, người phía sau tung ra lời đồn kia tốt nhất đừng để nàng tra ra được, nếu không, đừng trách nàng độc ý biến thành độc thù!

Nàng lên nhìn Long Phi Dạ, mặc kệ là nàng dùng gia hỏa này với danh nghĩa cáo mượn oai hùm, hay là mời chính hắn ra tới, đều rất hữu dụng!

Ngay khi Hàn Văn Tịch đang cười trộm, Long Phi Dạ nhàn nhạt nói câu, "Có tiến bộ....."

"Àn, cái gì?" Hàn Văn Tịch nghe không rõ.

Đáng tiếc, Long Phi Dạ không tính sẽ nói lại lần thứ hai, hắn đứng dậy hướng đại môn đi đến, ngay cả bóng dáng cũng làm cho người ta có cảm giác *cô lãnh (cô đơn, lạnh lùng)*.

Hàn Văn Tịch có loại ảo giác người gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời, nàng đuổi theo, đứng ở cạnh cửa, hồ to, "Hề, áo choàng ta đưa đến thư phòng người, người đã nhìn thấy chưa?"

Hàn Văn Tịch cho rằng gia hỏa này sẽ không để ý tới nàng, không nghĩ tới hắn lại quay đầu lại, gật gật đầu.

Hàn Văn Tịch sững sốt, ngay sau đó *"Ngga"* một tiếng, cũng không biết vì sao, lại đột nhiên cười, cười ngây ngây ngô ngô.

Một lát sau, Long Phi Dạ đã đi xa, Hàn Văn Tịch đột nhiên phát hiện không thích hợp, Nghi thái phi không phải muốn giữ hắn ở lại ăn cơm hay sao? Hắn cư nhiên không nói một tiếng liền rời đi?

Hàn Văn Tịch ho nhẹ vài tiếng, thấy bốn bề vắng lặng cũng vội vàng đi nhanh ra cửa, Nghi thái phi không giữ nàng lại, Long Phi Dạ cũng đi rồi, nàng còn đợi ở đây làm gì nha?

*Người phóng bỏ câu Nghi thái phi**, đơn giản chính là sự tình của Long Phi Dạ.

**Nguyên văn: 放宜太妃鸽子(放...鸽子-phóng... cấp từ): câu này mình không rõ ý nghĩa cụ thể lắm, chỉ hiểu đại ý là làm cho hy vọng của ai đó bay đi.*

Thời điểm khi Hàn Văn Tịch quay lại Phủ Dung Viện, tầm cung Long Phi Dạ đã sáng đèn, điều này chứng tỏ hắn ở trong phòng.

Tối nay, gia hỏa này sẽ qua đêm tại tầm cung sao?

Hắn trở về được mấy ngày rồi? Ở bên ngoài thì hẳn qua đêm ở đâu, như thế nào?

Sau khi Hàn Văn Tịch suy nghĩ một đồng vấn đề, cuối cùng mới phát hiện chính mình thật nhầm chán, tò mò những thứ ấy làm gì? Hắn có địa bàn của hắn, nàng có Văn Nhân Các của nàng, nước giếng không phạm nước sông.

Nàng nhún vai, xoay người hướng đi về Văn Nhân Các.

Tiểu Trầm Hương đã chuẩn bị đồ ăn thơm phức chờ nàng, vừa vào đến cửa, Hàn Văn Tịch đã ngửi thấy mùi cơm hạnh phúc.

Chỉ là, chân trước vừa mới bước vào đại môn, phía sau đã truyền đến tiếng bẩm báo của người hầu, "Vương Phi nương nương, Nghi thái phi muốn người lập tức đi qua."

Lại là những lời này, Hàn Văn Tịch thờ ra một hơi khí lạnh, lạnh lùng hỏi, "Có việc gì?"

"Thuộc hạ không rõ lắm, Nghi thái phi cũng truyền điện hạ qua đó, phỏng chừng, không phải là việc nhỏ." Người hầu theo đúng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch không cho là đúng, Nghi thái phi thì có thể có việc đại sự gì? Ngay cả cộc phiên toái ngoài cửa kia, thật ra cũng không cần nàng đưa ra kiến nghị, Nghi thái phi cũng có tài trí thông minh đi thu phục.

Thậm chí còn gọi cả Long Phi Dạ, nhìn có vẻ như là bị cho leo cây.

"Àn, lập tức!" Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Người hầu vừa đi, chân sau của nàng tiếp tục bước vào đại môn, nàng trước hết chính mình ăn một ít cho no bụng rồi lại đi qua, gia yến gì đó tuyệt đối là sẽ đói bụng.

Hàn Văn Tịch khoan thai tới muộn, nhưng mà, sự tình lại hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của nàng.

Long Phi Dạ sớm đã tới rồi, khách đường của Nghi thái phi nhiều thêm một người, lão thái giám bên cạnh hoàng đế Thiên Huy(天徽皇帝) của Thiên Ninh quốc, Tiết công công!

Vừa vào cửa, tất cả mọi người đều hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, làm cho Hàn Văn Tịch vốn đang bắt an vô cơ khấn trương lên.

Công công bên cạnh hoàng đế tìm tới cửa, mặc kệ là có chuyện gì, không tránh khỏi có quan hệ cùng hoàng đế.

Nhìn thấy biểu tình của Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ, trong lòng Hàn Văn Tịch nổi lên thấp thòm, cảm giác sẽ không có chuyện gì tốt.

"Nô tài Tiết Quế Bình(薛桂平) thỉnh an Vương Phi nương nương." Tiết công công ý cười trên mặt, *âm dương quái khí**.

**Nguyên văn: 阴阳怪气: âm dương quái khí; nghĩa: tính tình quái gở, khó hiểu, lúc thế này lúc thế kia.*

"Đề Tiết công công chế cười, bình thân bình thân." Hàn Văn Tịch khách khí nói, Tiết công công không thể giống như nô tài bình thường nha.

"Tiết công công, ngồi đi." Nghi thái phi đã mở miệng, Tiết công công cũng không khách khí, ngồi xuống một bên, thấy thế, Hàn Văn Tịch cũng tìm vị trí ngồi bên cạnh Long Phi Dạ.

"Văn Tịch a, người tự mình giải thích cho Tiết công công, người không biết y thuật, chỉ biết giải độc, miễn cho Tiết công công trở về không có cái gì để bẩm báo." Nghi thái phi bình tĩnh nói.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch suýt nữa rơi tim, đây..... đây, *không phải là hoàng đế cũng nghe lời đồn, muốn tìm nàng xem bệnh đấy chứ?*

Trong lòng hoảng loạn, nhưng ngoài mặt Hàn Văn Tịch vẫn rất trấn định, "Tiết công công, chuyện này rất cuộc là như thế nào?"

"Hỏi Vương Phi nương nương, hoàng thượng nghe nói người có một thân y thuật lợi hại, có thể chữa được bệnh mà Cổ thái y cùng Hàn thần y không thể chữa, cho nên, sai lão nô tới thỉnh người tiến cung một chuyến, giúp Thái Tử điện hạ kiểm tra mạch." Tiết công công khách khí nói.

Hàn Văn Tịch khoe miệng lại run rẩy, "kiểm tra mạch" ba chữ này nói ra thật nhẹ nhàng nha!

Thái tử là bảo bối của hoàng hậu cùng thái hậu, là một tay hoàng thượng bồi dưỡng thành trứ quân. Nhưng bảy năm trước lại mắc phải *quái bệnh (căn bệnh kỳ lạ)*. Hàn Tông An đã chủ động xin đi giết giặc trị liệu, tuy nhiên chạy chữa một mạch bảy năm cũng không chữa ra được nguyên nhân gây bệnh.

Hàn Tông An đã dành rất nhiều sức lực, tìm không ít người có liên quan đến y thuật trong ban trị sự khám qua, nhưng đến nay vẫn trị không hết.

Thiên hạ có rất nhiều bệnh trị không được, cổ tình Hàn Tông An kiểm tra mạch tượng của Thái tử lại ra *hì mạch (喜脉: có thai)*.

Một đại nam nhân như thế sao có khả năng sẽ có hì mạch đấy? Tất cả mọi người cho rằng đây là khám sai, nhưng mà, mọi người trong ban trị sự của viện y học cũng đều nhận định là hì mạch.

Cái này làm cho thái hậu giận dữ, Hàn gia cũng bị vậy bị thái hậu ghì hấn, thậm chí không niệm tình lúc trước Thiên Tâm phu nhân là ân cứu mạng, vài lần giận dữ muốn giết chết Hàn Tông An.

Chuyện này tất nhiên là bí mật không ai biết, chỉ có hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu, Tần Vương cùng Hàn Tông An, Cổ thái y và mấy người trong ban trị sự của học viện y biết được. Những người khác, chỉ biết là Thái tử mắc bệnh quái lạ, đến nỗi quái bệnh gì cũng bị đồn thổi bay đầy trời.

Ban trị sự của học viện y đi rồi, bị kịch lại xảy ra với Hàn Tông An.

Kỳ thật ban trị sự học viện y cũng đều khám không ra kết quả, trong lòng thái hậu cùng hoàng thượng cũng hiểu rõ, thỉnh người khác cũng sẽ không có kết quả, nên vẫn để Hàn Tông An tiếp tục trị liệu, để tránh sự tình bị tiết lộ ra ngoài, từ đó, mọi sự tức giận đều đổ lên thân một người là Hàn Tông An.

Hàn Văn Tịch sở dĩ biết được là do từ ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ ngẫu nhiên có lần nghe lên được.

Hiện giờ, hoàng đế cư nhiên muốn nàng đi bắt mạch? Chẳng lẽ đây là muốn nàng *mữ thừa phụ nghiệp**, tiếp nhận vị trí của Hàn Tông An?

**Nguyên văn: 女承父业: nữ thừa phụ nghiệp; nghĩa: con gái thừa kế sự nghiệp của cha.*

"Tiết công công, đây đúng thật là một hiểu lầm rất lớn!"

Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên, vẻ mặt sốt ruột, "Tiết công công, tuy rằng Hàn gia là thế gia y học, nhưng, ta trời sinh ra đã ngu dốt, mọi người đều biết ta không biết gì về y thuật, phải chăng Hoàng Thượng nghe lời đồn đãi bên ngoài, đã hiểu lầm ta hay không?"

Tiết công công cười cười, "Vương Phi nương nương thật khiêm tốn, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, Vương Phi nương nương nhất định là có bản lĩnh này, nếu không mọi người bên ngoài cũng sẽ không lưu truyền như thế."

"Đó là một sự sai lầm, là hiểu lầm, mẫu phi ta vừa mới mới đi ra ngoài làm sáng tỏ sự việc." Hàn Văn Tịch đều khóc không ra nước mắt.

Ai ngờ, Tiết công công lại nói, "Vương Phi nương nương, cho dù bên ngoài những lời kia đều là hiểu lầm, chuyện đó thật sự có thể tin đi? Sự tình của thiếu tướng quân, còn có sự tình của Trường Bình công chúa, Hoàng Thượng đều đã nghe nói đến. Bệnh của thiếu tướng quân cùng Trường Bình công chúa, Cổ thái y cùng Hàn thần y đều đã xem qua, cũng không thể tìm ra nguyên có, người lại bốc thuốc trừ bệnh, nửa ngày đã trị tận gốc. Hoàng Thượng nghe xong việc này, mặt rộng đại hỉ, khen người trò giỏi hơn thầy, rất có phong thái của Thiên Tâm phu nhân mẫu thân người năm đó."

Tiết công công nói với tâm trạng *hoan thiên hi địa**, Hàn Văn Tịch nghe đến lại ruột gan đứt từng khúc.

**Niềm vui vô biên.*

"Vương Phi nương nương, lần này chính là hoàng hậu nương nương tự mình tiến cử người, Vương Phi nương nương đứng thật là *thâm tàng bất lộ nha**!* Nếu người còn khiêm tốn, phải cẩn thận khi mặt rộng giận dữ." Tiết công công nửa đùa nửa thật nói.

***Cổ tài mà che dấu không để lộ ra.*

Hoàng hậu!

Cái gì gọi là tăng bốc chết người, đây mới là chân chính tăng bốc chết người, những lời đồn bên ngoài so với cái này thì chẳng là gì nữa?

Hàn Văn Tịch ngồi trở về, cuối cùng minh bạch.

Nàng lo lắng nhìn mặt Nghi thái phi, chỉ thấy bên môi Nghi thái phi ngấm một mặt chấm chọc, tựa hồ đang chờ xem trò hay của nàng.

Mà nàng Mộ Dung Uyển Như bên cạnh, một bộ dáng đồng tình, trong mắt rõ ràng là có ý lộ ra vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Dũng cảm, toàn lực ứng phó

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như ước gì Hàn Văn Tịch nhanh chóng làm hoàng đế thất vọng, bị hoàng đế nghiêm trị, tốt nhất là phế đi, từ đây không cần quay trở lại.

Đặc biệt là Mộ Dung Uyển Như, lời đồn lần này chính là nàng tung ra, ý muốn đuổi Hàn Văn Tịch ra khỏi Tần Vương phủ, không ngờ, lại kinh động đến cả Hoàng Thượng.

Có Hoàng Thượng tới thu thập nữ nhân này thì không còn gì có thể tốt hơn, hoàng đế bức Long Phi Dạ cưới nàng, hoàng đế tự mình phế đi nàng, còn có tình huống gì đại khái nhân tâm hơn thế này đâu?

Hàn Văn Tịch bất chợt nhìn qua Long Phi Dạ, chỉ thấy người nam nhân này cao cao tại thượng trước sau như một, biểu tình lạnh nhạt, xa lạ đến đáng sợ.

Trong lòng hắn, chắc là cũng đang vui sướng khi người gặp họa đi, cũng ước gì có thể phế bỏ nàng một chính phi đầu đầy sùi cao đi.

"Vương Phi nương nương, hôm nay đã muộn, hoàng thượng sai nô tài qua đây trước nhắn lời, để người hảo hảo nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, nô tài sẽ đến đón người vào cung."

Tiết công công vừa nói, vừa đứng dậy. Nghi thái phi vội vàng đi theo, "Tiết công công, thật khó mới tới đây được, ăn một bữa cơm rồi lại đi."

"Đa tạ ý tốt của thái phi nương nương, lão nô còn phải trở về phục mệnh. Thái phi nương nương, Tần Vương điện hạ, cáo từ."

Tiết công công nói, lại không quên nhắc nhở Hàn Văn Tịch, "Sáng sớm ngày mai, Vương Phi nương nương đừng chậm trễ, Hoàng Thượng sau khi lâm triều muốn phải nhìn thấy người."

"Ta đã nhớ kỹ, Tiết công công đi thông thả." Hàn Văn Tịch tự nhiên thoải mái, trên mặt mỉm cười, trong lòng lại lạnh đến thấu xương.

Nam nhân có hi mạch?

Đừng nói ở cổ đại, việc này ở thời hiện đại đều là kỳ vãn! Nàng thậm chí còn không chữa trị được bệnh nặng, huống chi là quái bệnh nha?

Lời đồn bên ngoài, Hàn Văn Tịch có thể không thêm đề ý, nhưng kỳ vọng của hoàng đế, nàng lại không thể bỏ qua.

Ngay cả Tiết công công cũng dùng cách này để nói, xem ra Thiên Huy hoàng đế ôm hy vọng rất lớn vào y thuật của nàng, nếu nàng vẫn cự tuyệt, rõ ràng là không nể mặt mũi hoàng đế, nhưng nếu nàng không cự tuyệt, đến lúc đó y thuật không tốt, kết cục như thế nào liền dựa vào tâm tính của hoàng đế.

Nghe nói, Thiên Huy hoàng đế tính tình rất không tốt.

Chuyện này vẫn là do hoàng hậu ở sau lưng quạt gió thêm củi, nếu như y thuật không tốt, hậu quả có thể dễ dàng nghĩ đến.

Tiền Tiết thái y rời khỏi, Nghi thái phi một bộ dáng như chưa hề có sự tình gì phát sinh, thức giấc, "Uyển Như, nhanh chóng truyền đồ ăn lên, ca người nhất định đã đói bụng."

Nàng tâm tình cực tốt, tức nhìn Hàn Văn Tịch một cái, hiếm khi ôn tồn, "Văn Tịch, người cũng ở chỗ mẫu phi ăn đi, ăn no rồi trở về ngủ, sáng mai ngàn vạn lần đừng chậm trễ."

Tuy rằng Hàn Văn Tịch tâm đầu lạnh, nhưng nàng vẫn mỉm cười gật đầu, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như muốn nhìn nàng bị chê cười đúng không, nàng cố tình không cho xem!

Trên bàn cơm, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như rất ăn cần, không ngừng gấp đồ ăn cho Long Phi Dạ, thịnh canh, Long Phi Dạ lại không ăn nhiều, trước sau vẫn không nói một lời.

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bị xem nhẹ nên cực mất, chính mình tự ăn cơm ăn canh.

Thôi, là phúc thì không phải họa mà nếu là họa thì tránh không khỏi, ngày mai hành sự tùy theo hoàn cảnh đi.....

Hàn Văn Tịch ăn uống xong, nàng cho rằng mình đã có thể ngủ ngon giấc, đáng tiếc, trần trọc một đêm, nàng đánh phải bực chán dựa vào bên cửa sổ phát ngốc.

Nhưng mà, đang lo lắng thì phát hiện cách đó không xa tẩm cung Long Phi Dạ vẫn còn sáng đèn. *Đã muộn như thế, tên kia còn chưa ngủ? Hắn vì cái gì mà không ngủ được nha?*

Cũng không biết vì sao, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu hán từng nói qua, "*Bốn vương ở đây, người không cần phải sợ*".

Khoảnh khắc này, Hàn Văn Tịch có loại xúc động, muốn chạy qua đó hỏi hắn một câu, "*lần này có thể cũng giống như lần trước tiến cung thỉnh an một hồi như vậy hay không, cùng đi với ta một lần nữa có được hay không?*"

Chỉ là, nhớ tới gương mặt trầm mặc lạnh băng của hắn, hai mắt sáng ngời của nàng lập tức ảm đạm xuống, *thôi*.

Hít sâu một hơi, đóng cửa sổ lại, Hàn Văn Tịch yên lặng nói với chính mình, *không có gì to tát cả, không sợ!*

Cho dù một đêm không ngủ, hôm sau Hàn Văn Tịch vẫn thức dậy rất sớm, để tiểu Trầm Hương ti mi trang điểm chải chuốt cho nàng một phen, tinh thần cả người có vẻ đặc biệt tốt.

Nếu như sự tình không thể trốn tránh được, vậy đừng cảm đối mặt với nó đi, Hàn Văn Tịch âm thầm nói với chính mình, không chi phải đừng cảm đi làm, hơn nữa cần phải nỗ lực làm hết sức, làm thật tốt.

Khi Tiết công công tới đón, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều tới.

Thứ nhất là nể mặt mũi Tiết công công, thứ hai, chính là tới để xem nàng bị chê cười. Thấy các nàng nhìn nàng cười, Hàn Văn Tịch cười so với các nàng còn xinh đẹp hơn.

Nàng là loại người thấy quan tài cũng không rơi lệ, còn có thể để các nàng chê cười hay sao?

Sau khi lên xe ngựa, Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng trước sau không nhìn thấy thân ảnh Long Phi Dạ. Khi nàng ra khỏi Phủ Dung Viện, đến trong tẩm cung hắn đã sớm tắt, đại môn đóng chặt, có thể hắn còn đang trong giấc mộng, chắc là sẽ không tới.

Khi đã tới trong cung, Thiên Huy hoàng đế đã hạ triều và ngồi trong ngự thư phòng chờ nàng. Hành lang dài của ngự thư phòng, là nơi yên tĩnh nhất so với bất cứ nơi nào trong cung. Cách đó không xa có thể nhìn thấy cung nữ thái giám đứng ở hai bên, không hề nhúc nhích, phẳng phai như những pho tượng.

Trong không gian một mảnh yên tĩnh, tiếng bước chân của Hàn Văn Tịch và Tiết công công có vẻ rất rõ ràng.

"Vương Phi nương nương, đi nhanh một chút, hoàng thượng ghét nhất là phải đợi người." Tiết công công thấp giọng thúc giục, mặc dù đang ở hành lang rất dài, khi hắn nói chuyện đều đặc biệt hết sức cẩn thận.

Bầu không khí yên lặng như thế, làm Hàn Văn Tịch vốn đã có chút thấp thỏm càng thêm khẩn trương.

Theo hiểu biết của nàng, Thiên Huy hoàng đế cũng được xem là nửa bạo quân, tính tình đặc biệt táo bạo, khi giết người, đều không nhân mày chút nào.

Rất nhanh, đã đến ngự thư phòng.

Tiết công công dừng bước ở ngoài cửa, thấp giọng, "Vương Phi nương nương, người tự mình vào đi thôi."

Chuyện của Thái tử, chỉ sợ Tiết công công cũng không có tư cách đề biết, hắn rất tự giác.

Nói xong, không đợi Hàn Văn Tịch phản ứng lại, liền uốn giọng hô to, "Bẩm..... Tần Vương phi đã đến....."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhanh chóng đi vào.

Nàng lần đầu tiên tới nơi này, chỉ cảm thấy bầu không khí căng thẳng đến dọa người, nàng không hiểu lễ nghi, cũng không biết nên đi chỗ nào, vì thế cứ thẳng tắp phía trước đi vào.

Có điều nơi này yên tĩnh đáng sợ, so với bên ngoài còn muốn an tĩnh hơn vài lần, làm nàng cảm thấy tiếng bước chân của mình như có tội.

Rốt cuộc, Hàn Văn Tịch nhìn thấy phía trước có một bức rèm châu khá lớn, loáng thoáng có thể nhìn thấy có một người đang đứng bên trong thư án.

Thiên Huy hoàng để đang ở nơi đó sao?

Tìm Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, tay nhỏ đan chéo nhau, lúc này mới cúi đầu đi vào.

Nàng thật cẩn thận nhấc một góc rèm châu lên, ai ngờ, một đạo ánh mắt sắc bén như ưng lập tức bắn lại đây, tức khắc làm Hàn Văn Tịch cảm giác được sát khí nổi lên bốn phía.

"Người chính là Tần Vương phi, Hàn Văn Tịch?" Thiên Huy hoàng để lạnh giọng, tuổi tầm bốn mươi, một bộ râu ngắn, mặt lạnh như Diêm Vương, không giận dữ nhưng tôn nghiêm đáng sợ.

Khác với lĩnh (*lạnh lùng*) của Long Phi Dạ, Long Phi Dạ lãnh là một loại lạnh nhạt, vô tình, cao cao tại thượng, mà lĩnh của Thiên Huy hoàng để lại là một loại nghiêm túc, hung dữ.

Hàn Văn Tịch đã khản trương lại thêm khản trương, nhưng vẫn có tỏ ra bình tĩnh, nàng tự nhiên hào phóng khom người hành lễ, "Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp chính là Tần Vương phi Hàn Văn Tịch."

Ai ngờ, Thiên Huy hoàng để lại đột nhiên lạnh giọng, "Ai cho ngươi tùy tiện tiến vào? Ai ăn chuẩn cho ngươi tiến vào?"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức sững sờ ngay tại chỗ. Nàng xuyên qua một cái đã tới nơi đây, chỉ biết lễ nghi cơ bản, làm sao mà biết được ngự thư phòng nhiều quy củ như vậy a. Hơn nữa, vừa mới rồi không phải là Tiết công công đã có thông báo, không phải nói nàng có thể vào hay sao?

Hàn Văn Tịch vẫn giữ thần mình cúi đầu, nghĩ không ra mình sai ở điểm nào, trong lúc nhất thời đáp lời cũng không được, không đáp cũng không xong.

Tuy rằng mình là Tần Vương phi, nhưng, ở trong mắt hoàng đế, Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là một bá tánh hèn mọn tầm thường mà thôi.

Ngay khi Hàn Văn Tịch đang khó xử, một thanh âm quen thuộc ở một bên truyền đến.

"Hoàng huynh, nàng vốn là một nữ nhân không có giáo dưỡng, hà tất cùng nàng so đo, chính sự quan trọng hơn."

Thanh âm trầm thấp, mang theo tư tính đặc biệt, lạnh băng khiến người run lên, tuy rằng tràn đầy trào phúng, nhưng giờ này khắc này, khi Hàn Văn Tịch nghe thấy, lại mặc danh ám áp.

Là hắn, Long Phi Dạ!

Nàng bất giác ngừng đầu, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ mặc một bộ cẩm trang màu trắng, tuấn đạt tôn quý, lúc này đang ngồi ở một cái bàn trà bên cạnh, bụng một ly trà nóng bốc khói chậm rãi uống xuống.

Gia hỏa này cư nhiên tới, hơn nữa còn tới sớm hơn cả nàng!

Nhìn thấy hắn ngồi đó khí định thần nhàn như vậy, Hàn Văn Tịch có cảm giác như trời trút được gánh nặng, thở dài nhẹ nhõm một hơi khó hiểu.

Hắn là vì nàng mà đến hay sao? Đây lòng Hàn Văn Tịch hiện lên một niềm hy vọng xa vời mà ngay chính nàng cũng chưa từng nghĩ đến.

Không thể nghĩ ngợi, lời Long Phi Dạ nói rất có phân lượng, Thiên Huy hoàng để nhìn qua, không nói gì nữa, chỉ phát phát tay ý bảo Hàn Văn Tịch hãy bình thần.

Sau một lúc thật lâu, Hàn Văn Tịch mới biết được, cho dù là hoàng hậu tới ngự thư phòng cũng đều phải ở phía ngoài rèm châu mà hành lễ, đến khi hoàng đế cho phép mới có thể tiến vào bên trong điện kiến.

"Tạ ơn Hoàng Thượng." Hàn Văn Tịch bình thần, ánh mắt trộm liếc nhìn Long Phi Dạ cảm kích một cái, đáng tiếc, Long Phi Dạ không để ý đến nàng.

Tuy là đệ muội, chung quy vẫn là quân thần nên có khác, huống chi, nàng căn bản không lọt được vào mắt hoàng đế.

Long Phi Dạ đến có thể ngồi, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đứng.

"Trẫm nghe hoàng hậu nói, Mục Thanh Vĩ hôn mê, rêu độc của Trường Bình, tất cả các đại phu đều bỏ tay không có biện pháp gì, người chỉ dùng một bát được liền trị hết?" Thiên Huy hoàng để đi thẳng vào vấn đề, cao cao tại thượng bề ngẩng nhìn Hàn Văn Tịch, căn bản không xem nàng là đệ muội mà đối đãi.

"Bẩm Hoàng Thượng, đúng là có việc này, nhưng, nghiêm khắc mà nói, thiếu tướng quân cùng Trường Bình công chúa đều không phải là bị bệnh, mà là bị trúng độc, thần thiếp có thể giải độc, nhưng không biết xem bệnh."

Mặc kệ thế nào, Hàn Văn Tịch cần thiết phải nói lời nói thật, nàng có thể thử xem qua Thái tử một chút, nhưng trước hết nàng vẫn nên thành thật tại đây.

Ai ngờ, hoàng đế lại nói, "Y và độc vốn là một nhà. Năm đó trẫm có nghe mẫu thân người nói qua, tất cả bệnh tật ở trên người đều do độc tố tạo nên, đạo lý này, người chắc là hiểu chứ?"

Khụ.

Hàn Văn Tịch suýt nữa bị chính nước bọt của mình làm sặc, nàng không rõ làm có phải Thiên Tâm phu nhân đã từng nói qua những lời này hay không, nhưng không thể không nói câu nói này có vẻ đã vượt qua hiểu biết trong thời đại của nàng ấy.

Nếu nhìn theo quan điểm của y học phương Tây, nguyên nhân gây bệnh thật đúng là đều do *virus (病毒: khuẩn độc sinh ra bệnh)* gây ra.

Đáng tiếc, đây đều không nhất thiết là trường hợp của nàng, độc tố cùng virus cũng không phải là cùng một khái niệm, nàng có thể giải phần lớn độc tố, độc tố của động thực vật trong tự nhiên, hoặc độc tố do người phối chế ra.

Thậm chí bỏ qua những điều này, những lời của Thiên Huy hoàng để cũng khiến cho Hàn Văn Tịch khó xử. Nàng không có cách gì phủ định lời của mẫu thân đã từng nói, nhưng cũng không có cách gì giải thích để cho Thiên Huy hoàng để hiểu rõ được vì điều trong đó.

Hàn Văn Tịch suy nghĩ một lúc, khiêm tốn đáp, "Y độc một nhà, đó là khi *y* *già* cùng *độc già** đạt cảnh giới cao nhất, Văn Tịch bắt tài chỉ học được da lông của mẫu thân mà thôi."

**Y già (医者): người hành nghề y (bác sĩ);*

Độc già (毒者): người chuyên dùng độc.

"Ha ha, trách không được hoàng hậu nói người rất khiêm tốn, bệnh mà ngay cả phụ thân người cùng Cố Bắc Nguyệt đều trị không được, người lại dễ như trở bàn tay trị khỏi. Nếu đây tính là da lông mà nói, vậy phụ thân người cùng Cố Bắc Nguyệt chẳng phải chính là phế vật hay sao?" Thiên Huy hoàng để nghiêm túc hỏi lại.

"Bẩm hoàng thượng, Hàn thần y cùng Cố thái y có thể chữa bệnh, Văn Tịch có thể giải độc, đây là hai việc không thể so sánh với nhau." Hàn Văn Tịch vẫn cố gắng giải thích.

Ai ngờ, hoàng đế lại không kiên nhẫn, không vui nói, "Tần Vương phi, trẫm cho truyền người tới là để chữa bệnh, không phải cho truyền người tới để khiêm tốn! Trẫm còn phải trông cậy vào người cũng có thể chữa khỏi bệnh cho Thái tử bằng một chén được! Chẳng lẽ người còn muốn tiếp tục thăm tâng băt lỵ?"

Lời này vừa ra, tìm Hàn Văn Tịch đập mạnh một cái, trời mới biết hoàng hậu thời đó gốc rễ như thế nào, cư nhiên làm hoàng đế tin tưởng vững chắc y thuật của nàng cao siêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 52: Bệnh kỳ lạ, nam nhân có hỉ mạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đổi mặt với sự không kiên nhẫn của Thiên Huy hoàng để, Hàn Văn Tịch biết nếu tiếp tục giải thích thì sẽ biến thành cãi cọ. Cãi cọ cùng hoàng đế, không phải nàng sẽ mất đầu hay sao?

Bất giác kín đáo liếc Long Phi Dạ một cái, nàng chỉ biết giải độc, gia hỏa này cũng đã biết đến, tốt xấu cũng nên giúp nàng nói vài lời đi.

Đáng tiếc, Long Phi Dạ vẫn đang thanh thân phà trà, căn bản không để ý tới sự tình của nàng bên này.

Hàn Văn Tịch bên mỗi gọi lên một mặt trụ gối, nàng suy nghĩ quá nhiều, gia hỏa này làm sao có khả năng tới để giúp nàng đâu, hẳn là nhàn rỗi không có việc gì làm nên tới nhìn xem đi.

Giải thích không được liền không giải thích, Hàn Văn Tịch nàng sẽ tận lực trị liệu, ngay cả khi nàng không thể trị hết, hoàng đế cũng không thể giết nàng đi.

"Hoàng Thượng, nếu như đã cho truyền Văn Tịch tới chữa bệnh, vậy trước tiên để Văn Tịch bắt mạch cho Thái Tử điện hạ đi." Nàng nghiêm túc nói.

Thiên Huy hoàng đế chờ chính là những lời này của nàng, "Hàn Văn Tịch, ngươi cũng đừng khiến trẫm thất vọng."

Áp lực bức tới, Hàn Văn Tịch nỗ lực chống cự, rất nhanh đã cùng hoàng đế và Tần Vương đi tới Đông Cung.

Vừa đến cửa liền phát hiện ở đây canh gác rất nghiêm ngặt. Thái tử bị bệnh kỳ lạ, không ít người biết được sự tình. Nhưng Thái tử rốt cuộc bị quái bệnh gì, lại là một bí mật rất lớn.

Mà Hàn Văn Tịch, cũng chỉ biết đó là hi mạch. Tình trạng hiện giờ của Thái tử như thế nào, nhiều năm qua như thế bệnh tình có biến hay không, nàng đều không rõ ràng lắm. Chỉ biết rằng 7 năm trước từ khi Thái tử phát bệnh đến nay, không hề rời khỏi Đông Cung.

Thái tử từ nhỏ đã rất thông minh, lại là trưởng tử do hoàng hậu sinh ra, thân phận tôn quý, được hoàng đế sủng ái vô cùng, khi hẳn được ba tuổi, Thiên Huy hoàng đế đã phải không ít tâm tư bồi dưỡng đến nay.

Nhưng ai biết, cuối cùng lại thành nạn nhân của một căn bệnh kỳ lạ, nếu như trị không hết, Thiên Huy hoàng đế một lần nữa lại phải suy xét người được chọn làm *trữ quân* (người thừa kế ngai vàng).

Một khi lập trữ quân khác, không chỉ có căn phải tiêu phí thời gian cùng tính lực, hơn nữa, còn khiến cho trong triều kết bè kết phái tranh cãi, các hoàng tử tranh giành lẫn nhau.

Thiên Ninh quốc chính là lúc đang trên đà phát triển, nội loạn là điều mà Thiên Huy hoàng đế không muốn nhìn thấy nhất. Cho nên, chẳng sợ Thái tử bị bệnh bảy năm, đến nay hẳn cũng chưa từng từ bỏ, mà chỉ giam cầm Thái tử. Cho dù là nằm trên giường, Thái tử mỗi ngày vẫn đều quan tâm đến triều chính, đối với hết thảy đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đi vào Đông Cung, nhìn thấy phòng thủ so với bên ngoài càng thêm nghiêm ngặt, trái tim Hàn Văn Tịch lại chìm xuống thêm ba phần.

Nàng nhìn không được tự đặt ra một vấn đề để suy xét, Thái tử không phải là bị mắc căn bệnh quái lạ, mà là xấu hổ vì xuất hiện hi mạch, theo nghĩa nào đó mà nói, thì đây là sự sỉ nhục của hoàng tộc Thiên Ninh, thậm chí sẽ bị xem thành là dấu hiệu của tai họa.

Một khi đến cuối cùng hoàng đế đành phải từ bỏ Thái tử, đến lúc đó, những người biết được căn bệnh kỳ lạ của Thái tử, còn có thể sống hay sao?

Hàn Tông An, Cố Bắc Nguyệt..... Còn có, nàng là người sắp nhìn đến Thái tử.

Tuy rằng nàng là Tần Vương phi, nhưng từ thái độ của hoàng đế vừa rồi kia, rõ ràng không xem nàng là người trong hoàng tộc nha!

Trầm mặc một đường, đã tới trong tầm cung rồi, chỉ thấy thái hậu cùng hoàng hậu sớm đã đến, mà Hàn Tông An cùng Cố Bắc Nguyệt lại không thấy tới, Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng bọn họ chắc cũng sẽ qua đây.

Có vẻ như, Thiên Huy hoàng đế sớm quyết định đem toàn bộ đại sự đều giao cho nàng.

Cách rèm châu, chỉ loáng thoáng nhìn thấy giường trong phòng bị màn lụa che lấp, Thái tử hẳn là nằm ở trên giường.

Khoảng cách này, nếu như có độc mà nói, hệ thống giải độc hẳn là sẽ nhắc nhở nàng.

Hàn Văn Tịch không hề nghe được nhắc nhở nào, nhưng nàng vẫn luôn ôm một tia hy vọng, đợi lát nữa lúc tới gần hơn thì rà quét toàn thân một chút, mới có thể khẳng định hoàn toàn.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, thái hậu nương nương liền đặc biệt thân thiết, gait gao giữ chặt tay nàng, vẻ mặt kích động, phảng phất như lúc trước trao tặng lệnh bài cho Bắc Cung Hà Trạch không phải là nàng ta làm.

"Văn Tịch a, lệnh của người thật sự là ngoài ý muốn của ai gia, ai gia vốn tưởng rằng mẫu thân người đi rồi, phúc tinh của ai gia cũng đi rồi, không nghĩ tới người có thể thừa kế thừa y thuật của mẹ người, tốt tốt, rất tốt nha!"

Giải thích cho hoàng đế đều không có hiệu quả, nói gì đến giải thích cho vị chủ mưu trước mặt này? Hơn nữa, Hàn Văn Tịch không tin các nàng thực sự có thành tâm thành ý muốn nhìn thấy nàng cứu Thái tử.

Bất quá là muốn đem củ khoai lang phóng tay này từ trên tay Hàn Tông An ném đến trên tay nàng, từ đây có nhiều thêm một cái cơ để trị tội nàng.

Hàn Văn Tịch lui biện giải thêm, chỉ khẽ cười, "Ta cũng không rõ ràng lắm về tình huống cụ thể, ta sẽ tận lực thử xem."

Lúc này, hoàng hậu cũng tiến lên, giữ chặt một tay khác của Hàn Văn Tịch, bộ dáng phảng phất như rất thân thuộc với nàng. "Văn Tịch, người đừng quá khiêm tốn, bôn cung không cho phép người trị không hết! Nếu ngay cả người đều trị không được, kia..... kia....."

Hoàng hậu nói, rút khăn tay ra che mặt, nước nờ.

Hoàng thượng thấy thế, đẩy mắt hiện lên một mặt không kiên nhẫn, "Tốt tốt, Tần Vương phi, người cùng trẫm vào đi."

"Vâng." Hàn Văn Tịch gật đầu, thấy thái hậu cùng hoàng hậu đều không tính đi vào, nàng cho rằng Long Phi Dạ cũng sẽ không đi vào, nhưng ai biết gia hỏa này vẫn luôn trầm mặc, cư nhiên đi ở phía trước nàng.

Một câu cũng đều không giúp nàng nói, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch nhìn thấy gia hỏa này thật sự có chút chướng mắt.

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, bước vào mặt thất, tới bên trong rồi, có thể ẩn ẩn nhìn thấy người trên giường.

Chỉ thấy người nọ được bọc chân, nằm ngửa, nhìn không rõ tướng mạo lắm, nhưng là Hàn Văn Tịch biết, hẳn đang tỉnh.

Đây, chính là Thái tử Thiên Ninh quốc, Long Thiên Mặc.

Trong khi Hàn Văn Tịch đang nhìn, thì nghe Long Thiên Mặc nói, "Thiên Mặc không thể xuống giường thành an, mong phụ hoàng thứ lỗi, Tần hoàng thúc thứ lỗi!"

Hàn Văn Tịch kinh ngạc trong lòng, nàng nguyên bản cho rằng Long Thiên Mặc sẽ bị sa lầy trong tuyệt vọng, tính khí bất thường, không nghĩ tới hẳn vẫn có lẽ nghĩa như thế.

Nghe thanh âm của hẳn, mặc dù có chút suy yếu, nhưng không hề có dấu hiệu suy sút người người bị bệnh đã lâu.

Bảy năm a, suốt bảy năm, hẳn đã trải qua căn bệnh kỳ lạ này, cho dù hẳn không nói lời nào, hay là đuổi mọi người ra ngoài, về tình cảm cũng đều có thể tha thứ.

Nam tử này, tố chất tâm lý của hẳn cường đại như thế nào nha? Không trách gì, Thiên Huy hoàng đế lại coi trọng hẳn như thế, đến nay vẫn không buông tay.

Thân là đại phu, Hàn Văn Tịch rất nhạy cảm loại tức có thể thấy được ý chí cường đại cầu sinh (cầu được sống) của hẳn, những mặt khác bỏ qua không nói, Hàn Văn Tịch thực sự rất thích loại người bệnh như thế này.

Nhưng gia hỏa này hoàn toàn xem nhẹ nàng, tốt xấu, nàng cũng mang thân phận hoàng thất nha, được thôi, Hàn Văn Tịch thừa nhận nàng thích không nổi.

Cách màn lụa, Hàn Văn Tịch ngồi xuống bên cạnh giường, nhàn nhạt nói, "Tay."

Sau một lúc lâu, Long Thiên Mặc mới vươn tay ra, không nói một lời, rõ ràng là không vui, không tin Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch kỳ thật muốn nói cho hẳn rằng, nàng so với hẳn còn không vui hơn nhiều, nhưng Hàn Văn Tịch sau khi đáp tay lên mạch tượng, liền vứt bỏ tất cả tạp niệm, nghiêm túc lại.

Thấy nàng nghiêm túc, Thiên Huy hoàng đế cùng Long Thiên Mặc cũng đều trầm mặc, cũng có chút khản trương. Long Phi Dạ một mình ngồi ở một bên, đánh giá khuôn mặt nhỏ của Hàn Văn Tịch, cũng không biết hẳn đang nhìn cái gì.

Hàn Văn Tịch cũng không lập tức bắt mạch, mà là âm thầm tiến hành khởi động hệ thống rà quét kiểm tra theo trình tự, đáng tiếc, kết quả làm nàng rất thất vọng: không có độc.

Thu liễm tâm tư, lúc này nàng mới bắt đầu nghiêm túc bắt mạch.

Tuy rằng là độc y, nhưng nếu phải xem bệnh nàng vẫn có thể xem, chỉ là không tinh thông.

Bắt mạch, là đơn giản nhất, đồng thời cũng là khó bậc nhất. Nàng vừa tiếp xúc với mạch tượng của Long Thiên Mặc, liền có hiểu biết đại khái, lại không dám chắc chắn.

Thoạt nhìn, thật sự rất giống hi mạch.

Hi mạch, trên thực tế nói đúng ra thì không tính là loại mạch tượng, chỉ có thể nói "hi mạch" là một loại trường hợp đặc biệt của "hoạt mạch*", chỉ áp dụng với phụ nữ.

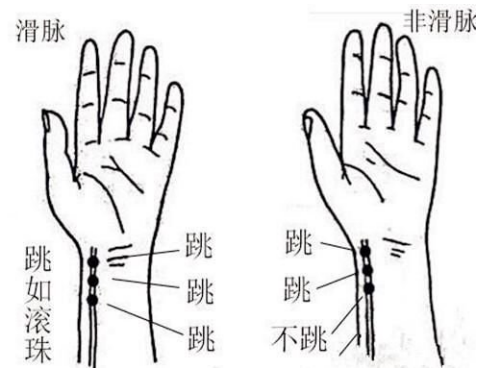
Giải thích:

滑脉: hoạt mạch: Một loại mạch tượng. Hoạt là trơn tru, síc mạch đi trơn tru như chuỗi hạt châu (viên ngọc) lăn (động) dưới ngón tay. Chủ về đàm ẩm, thực trệ, và người có thai.*

Theo y học cổ truyền Trung Quốc, phụ nữ bình thường nếu có mạch thai thì được gọi là *hi mạch*(喜脉). Nếu kỳ kinh của phụ nữ không tới, không có bệnh tật gì, lại có mạch tượng là *hoạt mạch*(滑脉), thì phải suy xét có mang thai hay không. Hoạt mạch, đập đều lưu loát, một phần nổi, một phần thực, một phần số, mạch thể có hình cầu sâu cảm.**

Giải thích:

****Nguyên văn: 滑脉, 搏动流利, 偏浮、偏实、偏数、脉体有圆湛感。: mình chỉ hiểu được như thế, đã google search về "hoạt mạch" và cũng chỉ tra được chừng ấy. Ai không hiểu thì... tự google tiếp nhé!**

Nếu có thiếu máu, bệnh phong thấp, nhiễm cảm cấp tính rồi lại bị sốt, viêm ruột dạ dày cấp mạn tính, các bệnh sơ gan cổ trướng hay một số triệu chứng khác, cũng sẽ xuất hiện hoạt mạch.

Hàn Văn Tịch kiểm tra chính là hoạt mạch, dựa trên quan điểm đó, thân thể Long Thiên Mặc cũng không có ô bệnh gì tương ứng.

Trong lúc nhất thời, Hàn Văn Tịch cũng mê mang, như vậy tính là mạch gì đây?

Hàn Tông An cùng những người đức cao vọng trọng trong ban quản trị học viện y đều xem ra hi mạch, nâng thì sao?

Cơ bản kiến thức của cô nhân không hiểu, nhưng nàng thì hiểu nha, nam nhân làm gì có dạ con và tử cung mà sinh hài tử từ nha!

Tuy rằng ở hiện đại có không ít y học lý luận đưa ra có thể thông qua thực hiện giải phẫu để nam nhân sinh con như một kỳ tích, nhưng là, đây chỉ là những lý luận mà thôi, huống hồ còn phải thông qua giải phẫu đâu.

Long Thiên Mặc này tính là cái gì?

Điều này chỉ có thể nói là không có bất luận triệu chứng gì của hoạt mạch đi.

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch buông tay Long Thiên Mặc ra.

Thấy thế, Thiên Huy hoàng đế vội vàng hỏi, "Như thế nào?"

"Hoàng Thượng, có thể mới Có thái y tới hay không?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, ngay cả mạch tượng này nàng cũng muốn thỉnh giáo Cố Bắc Nguyệt một phen.

Nghe Hàn Văn Tịch vừa nói lời này, sắc mặt Thiên Huy hoàng đế không vui, "Cố Bắc Nguyệt đã xem qua? Hắn không có biện pháp! Người rốt cuộc nhìn ra cái gì?"

Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, nói lời nói thật, "Hoàng Thượng, mạch tượng của Thái tử là hoạt mạch, tính hướng cụ thể của mạch tượng, Văn Tịch tạm thời không thể khẳng định chắc chắn, muốn làm thêm một số bước kiểm tra, ta cần có Cố thái y phụ trợ."

"Không phải hi mạch sao?" Hoàng đế chấn kinh.

Long Phi Dạ cũng nghiêm túc nhìn qua, thực sự kinh ngạc, lúc này, thái hậu cùng hoàng hậu cơ hồ là đồng thời vọt vào.

"Không phải hi mạch sao? Thật sự không phải hi mạch sao?"

"Văn Tịch, đó là cái gì nha? Người mau nói!"

"Văn Tịch, ai gia biết người sẽ không làm Hoàng Thượng thất vọng, người nhanh chóng nói, chuyện là như thế nào."

.....

Thái hậu cùng hoàng hậu đều rất kích động, trong nháy mắt nhìn thấy như thế, Hàn Văn Tịch nhanh chóng tin tưởng rằng các nàng đúng thật là thiết tình.

Nhưng đúng lúc này, Long Thiên Mặc đột nhiên nhấc chân lên, chỉ vào bụng của chính mình, chăm chọc chế điều, "Tần Vương phi, người nói không phải là hi mạch, vậy đây là cái gì?"

Mặc dù là cách màn lụa, Hàn Văn Tịch đều thấy rõ ràng.

Thiên a!

Chỉ thấy bụng của Long Thiên Mặc rất lớn rất lớn, quả thực chính là bụng hoài thai bảy tháng!

Đây là.....

Hàn Văn Tịch tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nàng đã biết, *sự tình thực phiền toái, rất phiền toái!*

"Ngay cả mạch tượng cũng xem không chuẩn, phụ hoàng, nhi thần cự tuyệt để nàng trị liệu." Long Thiên Mặc ngữ khí rất lạnh lùng, hẳn đã phiền muộn với Hàn Tông An, làm sao có khả năng còn tin tưởng nữ nhi phế vật của Hàn Tông An đây?

Cho dù Hàn Văn Tịch là Tần Vương phi, ngay cả hắn cũng kiêng kị Tần hoàng thúc ở đây nhất, hẳn cũng sẽ không khách khí, hẳn biết, Tần hoàng thúc vĩnh viễn sẽ không nhìn đến nữ nhân này.

"Là xem mạch sai sao?" Thái hậu bỗng cảm thấy mất mát.

"Ta còn tưởng rằng có kỳ tích xuất hiện, Văn Tịch, nguyên lai người còn chưa nhìn thấy bụng của Thiên Mặc nha! Ta còn tưởng rằng người..... Ai nha, người nói ngay cả mạch tượng người đều xem không ra, còn cứu người như thế nào nha!" Hoàng hậu cũng liền tục thở dài.

Long Thiên Mặc đắp chăn lại, đơn giản quay người đi.

Thấy thế, giữa lòng mày của Thiên Huy hoàng đế biến thành những đường kẻ thẳng đứng "||", hẳn phần nọ nhìn Hàn Văn Tịch, lạnh giọng, "Mua danh chuộc tiếng! Lừa dối lấy tiếng! Người..... Còn có phụ thân người, các người..... Người tới, mang ra ngoài đánh 30 đại bần cho trẫm!"

Thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau liếc mắt một cái, rất ấn ý gợi lên ý cười lạnh băng. Long Phi Dạ trước sau vẫn ngồi đó, lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch, dường như nữ nhân này cũng không phải Vương phi của hắn, không có chút quan hệ gì với hắn.

Thái hậu cùng hoàng hậu đều chờ Hàn Văn Tịch cầu xin tha thứ, chờ bỏ đá xuống giếng, bọn họ có thể gán cho nàng cái tội khi quân. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch chỉ nhấp nháy ánh mắt, lộ ra vẻ mặt tức giận.

Nàng cư nhiên..... Cư nhiên phản nộ mà trừng Thiên Huy hoàng đế, không có chút khiếp sợ nào. Hai nắm tay nàng nắm chặt, thân mình nhỏ xinh như ẩn giấu một cỗ lực lượng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nữ nhân này, nàng muốn làm gì? Nàng biết chính mình hiện tại đang làm gì hay sao?

Thiên Huy hoàng đế không thể tin nổi cũng trừng lớn mắt, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám trừng hắn như thế!

Chương 53: Kiên định, chính là hần sai

Hàn Vân Tích phần nộ.

Nàng vẫn hiểu đạo lý "nói không truyền kinh, y không gõ cửa".

**Nguyên văn: 道不传经, 医不叩门: đạo bất truyền kinh, y bất khấu môn: nói không truyền kinh, y không gõ cửa; Nghĩa: đừng truyền đạo cho những người không muốn học, đừng chữa trị cho những người không muốn chữa. ("Don't spread the Dao to those who will not learn it, don't knock on doors for those who don't want treatment")*

Rõ ràng là Thiên Huy hoàng đề cho truyền năng tới để trị liệu, như thế nào lại giống như là đang nói năng tới cửa lừa người?

Nàng khi nào thì mua danh chuộc tiếng? Khi nào thì lừa đời lấy tiếng? Không phải những lời đồn đãi bên ngoài là do có người cố ý hay sao?!

Hai tên tiểu thái giám một bên muốn tiến lên đều bị một màn này dọa tới, sợ hãi không dám lộn xộn.

Thấy thế, thái hậu cùng hoàng hậu đều hai mặt nhìn nhau không thể tin nổi, nha đầu này không khỏi quá lớn mật đi, ở trước mặt hoàng thượng mà dám làm càn như thế?

Nhưng mà, bên môi Long Phi Dạ lại bất động thanh sắc nổi lên một mặt cong rất đẹp.

Trong yên tĩnh, Hàn Vân Tích lạnh lùng mở miệng, một chữ một chữ nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, là ai đã chẩn bệnh ra tới hi mạch, ta mặc kệ. Ta nói lại lần nữa, mạch tượng của Thái tử chỉ là hoạt mạch, không phải là hi mạch. Nếu người cho truyền ta đến chỉ để nghiệm chứng kết quả chẩn bệnh của người khác, vậy người tìm lầm người rồi!"

Lời này, làm Thiên Huy hoàng đề nói không nên lời. Hi mạch, là sự tình đã sớm xác định, hần thỉnh Hàn Vân Tích tới là muốn để năng trị liệu chứng bệnh hi mạch này.

Bởi vì, sau khi bụng của Thái tử to lên, Hàn Tông An từng kê thuốc sinh non, đáng tiếc, một chút hiệu quả cũng không có. Hàn Tông An cũng không biết xuống tay từ đâu, chỉ có thể mỗi ngày bắt mạch và cho Thái tử uống thuốc dưỡng thân thể, Thiên Huy hoàng đề không thể không lo lắng nếu có một ngày, Thái tử thật sự sinh ra hải tử!

Lại không nghĩ rằng, Hàn Vân Tích xem qua mạch tượng, lại không phải là hi mạch.

Nhìn thấy Thiên Huy hoàng đề vẫn phần nộ như trước, Hàn Vân Tích tiếp tục nói, "Hoàng Thượng, nam nhân không có khả năng mang thai. Vân Tích dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo, Thái Tử điện hạ không phải là hi mạch. Ở bệnh chỉ có thể ở trong bụng điện hạ, chắc hẳn là một bướu thịt rất lớn, cho nên thoát nhìn giống như là thai nhi, cũng có thể mới xuất hiện mạch tượng hoạt mạch. Nếu như không trị liệu, một khi bướu thịt tiếp tục lớn lên, nhất định nguy hiểm tới tính mạng của Thái tử!"

Lời này vừa ra, toàn trường kinh hãi!

Nữ nhân này cư nhiên có thể nói ra nhiều lời đúng lý hợp tình như thế?

Hàn Tông An trị liệu bảy năm, đều chắc chắn xác định là hi mạch, xác định trong bụng là một thai nhi. Hàn Vân Tích a Hàn Vân Tích, năng dựa vào cái gì mà nói là ở bệnh nằm ở trong bụng đây?

Long Thiên Mặc đột nhiên xoay người nhìn qua, không thể không thừa nhận, tuy rằng hần không ôm một chút hy vọng gì đối với Hàn Vân Tích, nhưng sau khi nghe kết quả chẩn bệnh, mắt hần vẫn không khống chế được lộ ra một tia sáng hy vọng.

Nếu không phải là hi mạch, chỉ là căn bệnh quái lạ, chỉ là bướu thịt như Hàn Vân Tích đã nói, thì toàn bộ cuộc đời hần sẽ có hy vọng quay trở lại!

Phải biết rằng, nếu như xác định đúng là hi mạch, cho dù chữa trị được, nó cũng sẽ để lại một vết nhơ rất lớn trong cả cuộc đời hần, một khi bại lộ sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Nếu như là u ác tính, vậy thì nó chỉ là điều bình thường, hần sẽ không phải hao hết tâm tư để phòng những hoàng tử khác nhìn trộm hay điều tra.

Nhìn về mặt quyết cường của Hàn Vân Tích, Long Thiên Mặc đột nhiên có loại xúc động muốn tin tưởng nàng.

Mà lúc này, hoàng hậu lại có vẻ mặt phức tạp, năng đương nhiên hy vọng nhi tử mình không có việc gì, nhi tử chính là toàn bộ của nàng. Chính là, năng trước sau đều không thể nào tin tưởng hoàn toàn vào Hàn Vân Tích, càng không hề hi vọng Hàn Vân Tích lập công trong việc này.

"Vân Tích, nhưng..... Phụ thân người bảy năm nay mỗi ngày đều bắt mạch cho Thái tử nha, cũng không thể đều luôn sai đi?" Hoàng hậu lo lắng mở miệng.

Lời này, không chỉ có nhắc nhở Hàn Vân Tích, đồng thời cũng nhắc nhở Thiên Huy hoàng đề cùng Thái tử, hoàn toàn đánh nát hy vọng của bọn họ.

Một cái mạch tượng, đại đại phu bình thường đều tính là rất đơn giản, huống chi là Hàn Tông An?

Đáy mắt Hàn Vân Tích hiện lên một tia phức tạp, nhưng thái độ vẫn rất kiên định, "Chính là hần sai!"

Đây là.....

"Vân Tích, nếu không, người hãy lưu lại vài ngày, quan sát thêm xem sao?" Hoàng hậu dò hỏi.

"Ta xác định một trăm phần trăm là hần đã sai rồi."

Hàn Vân Tích thanh âm không lớn, lại tràn ngập cảm giác quyền uy chân thật đáng tin, nhìn nàng nghiêm túc, biểu tình kiên định, ngay cả hoàng hậu cũng thấy dao động.

Ngay lúc này, Long Thiên Mặc đột nhiên mở miệng, "Phụ hoàng, truyền Hàn Tông An tới, đối chất cùng nàng."

Thiên Huy hoàng đề chặn chờ một lát, lập tức đáp ứng, "Người tới, truyền Hàn Tông An tới đây!"

Trong quá trình chờ đợi, một thái yên tĩnh, tất cả mọi người vừa hoài nghi, vừa dùng ánh mắt mong chờ nhìn Hàn Vân Tích. Hàn Vân Tích thân là đại phu, năng đã quen với loại ánh mắt này.

Nàng giống như không coi ai ra gì, an tĩnh ngồi ở một bên, trong đầu cố gắng tìm tòi những loại trường hợp tương tự mà nàng đã từng nghiên cứu qua.

Căn bệnh này của Thái tử thật sự rất kỳ lạ, nhưng kỳ lạ thì kỳ lạ, cũng không phải là chưa từng có tiền lệ. Trong trí nhớ, thời điểm nàng còn đi học cũng đã từng nghe qua trường hợp tương tự. Có khoảng 100 trường hợp tương tự được ghi lại trong tài liệu lịch sử y khoa hiện đại, có thể nói là rất hiếm thấy.

Thời điểm bắt mạch năng cũng có điều hoài nghi, sau khi nhìn thấy bụng của Thái tử phình to, năng cơ bản có thể chẩn đoán chính xác.

Bướu thịt cái gì, bắt quái là lý do để năng thoái thác mà thôi, còn đó là chứng bệnh gì, năng rất rõ ràng chính mình cũng không thể nói ra, một khi nói ra, năng nhất định sẽ không toàn mạng.

Vấn đề hiện giờ năng gặp phải, chính là làm sao để phủ nhận Hàn Tông An.

Rất nhanh, Hàn Tông An đã đến.

Đó là một người đàn ông 50 tuổi, với bộ râu màu xám như râu dê, mặc một bộ trường bào màu xám, tuy rằng ở trong cung có tình mạng điệu bộ thấp kém, nhưng khó nén nổi nét phong phạm và uy nghi của một gia chủ.

Đây là kể từ sau khi Hàn Vân Tích xuyên qua đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy "phụ thân" năng.

Sau khi Hàn Tông An tiến vào, nhất nhất hành lễ, chẳng sợ đối mặt Hàn Vân Tích, hần cũng cung kính hành lễ, xưng hô một tiếng Tản Vương phi.

Hàn Vân Tích ngừ khí lạnh nhạt, nhàn nhạt nói, "Miễn lễ."

Đối với người phụ thân này, không chỉ có xa lạ, mà còn có rất nhiều hận ý.

Cuộc đời Hàn Vân Tích thống hận nhất chính là nam nhân ghen ghét nữ nhân, cố tình, Hàn Tông An chính là một người như thế.

Năm đó, Thiên Tầm phu nhân vì sao khó sinh mà chết, năng vì sao vừa sinh ra đã là xấu nữ, mang theo một vết sẹo độc lớn lên, đường đường là một thế gia y thuật thế nhưng không ai trị liệu cho nàng, nghĩ vấn đó, Hàn Vân Tích sớm hay muộn có

một ngày sẽ tìm hiểu rõ ràng

Hoàng hậu gấp gấp không chờ nổi nên mở miệng, "Hàn Tông An, Tần Vương phi nhận định trong bụng Thái tử là u ác tính, người xem thế nào?"

Hàn Tông An vốn tưởng rằng đối mặt với căn bệnh kỳ lạ này, Hàn Văn Tịch bỏ tay không có biện pháp gì, Thiên Huy hoàng đế mới cho truyền hán qua đây, nhưng ai biết lại là cái dạng tình huống thế này.

Hắn không thể tin nhìn về phía Hàn Văn Tịch, nha đầu thú này không khỏi quá to gan lớn mật đi, ngay cả cho dù nàng học được y thư do mẫu thân nàng lưu lại, đó bắt quá cũng chỉ là thuật giải độc mà thôi, năng cư nhiên dám chuẩn ra bệnh như vậy?

Hàn Tông An liên tục lắc đầu, "Tần Vương phi, người nói đó là u ác tính, có chứng cứ không?"

"Vậy người nói đó là thai nhi, có chứng cứ không?" Hàn Văn Tịch hỏi ngược lại.

Bên môi Hàn Tông An xẹt qua một mặt châm chọc, "Mạch tượng chính là chứng cứ, bụng của Thái Tử điện hạ cũng là chứng cứ, Tần Vương phi, ngay cả ban quản lý của học viện y Văn Không cũng xác định, đây chính là hi mạch."

"Tồn tại tranh cãi chính là mạch tượng, mạch tượng không phải là bằng chứng đầy đủ." Hàn Văn Tịch thái độ cường ngạnh.

Nếu không phải e ngại thân phận của nàng, còn có mọi người ở đây, Hàn Tông An đã sớm phát giận. Chẳng trách mấy ngày nay thái hậu cùng Nghi thái phi đều phái người điều tra hắn, cái nha đầu thú này thật sự là đã thay đổi hoàn toàn.

Nếu là trước kia, cho dù nàng đã trở thành Tần Vương phi, cũng chưa chắc dám nói lời như thế với hắn nha!

"Vậy người nói đây là bướu thịt, thì như thế nào mà nhìn ra tới?" Hàn Tông An chất vấn nói, nha đầu thú này nếu thật sự có thiên đại bản lĩnh, chẩn bệnh chung quy vẫn không tránh khỏi mạch tượng.

Nàng cư nhiên nói mạch tượng không phải là bằng chứng đầy đủ, hắn lại muốn nhìn một cái, nàng sẽ lấy cái gì ra để làm bằng chứng.

"Độc!" Hàn Văn Tịch tự tin mười phần nói.

Lời này vừa ra lại khiến cho mọi người hít thở một hơi, *cư nhiên là độc?*

"Thái Tử điện hạ trúng độc, một loại độc tố gọi là *độc u thịt**, loại độc này sẽ không lập tức lấy đi tính mạng, nhưng nếu như lưu lại trong thân thể lâu dài, nó sẽ hấp thụ tất cả khí bản trong lục phủ ngũ tạng của cơ thể người, hình thành nên u ác tính. Một khi u ác tính lớn lên chèn ép lên kinh mạch, thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

**Độc u thịt hay còn gọi là bướu thịt (肉瘤·sarcoma): cơ bản là một khối u thịt; ung thư ác tính, tăng trưởng thịt.*

Kỳ thật đây là do Hàn Văn Tịch biên soạn đề nói dối, nhưng lời nàng nói lại rất bình tĩnh, giống như là có thật.

Mọi người ở đây lại nghe đến trọn mắt há hốc mồm, thứ nhất không nghĩ tới trên thế giới này có tồn tại một loại độc tố quỷ dị như thế, thứ hai càng không nghĩ tới Thái tử lại bị căn bệnh quái lạ như vậy!

Đây căn bản so với hi mạch và mang thai là hoàn toàn khác nhau nha!

So với nam nhân mang thai, cách nói này của Hàn Văn Tịch có vẻ hợp tình hợp lý cỡ nào nha! Có thể tin cỡ nào nha! Ngay cả hoàng hậu một lòng muốn làm khó dễ Hàn Văn Tịch nàng, đều hiện lên vẻ kinh hi, giờ này khắc này, cũng nguyên ý tin tưởng Hàn Văn Tịch cỡ nào nha!

Hàn Tông An cũng ngăn ra, sau một lúc lâu mới nói nên lời, "Kia..... Vậy người có chứng cứ gì?"

Hàn Văn Tịch sẽ không ngây ngốc mà nói xem mạch tượng mà ra, trong mắt nàng lập loè ánh sáng tự tin, nói, "Ta có thể hóa độc giải độc, lấy u ác tính ra. Đã bảy năm qua, người có thể đỡ đẻ ra hài tử hay sao?"

"Người....."

Hàn Tông An rốt cuộc nhịn không được, lui ra sau hai bước, vẻ mặt không thể tin nổi. Những ai không biết bọn hắn là hai cha con, nhất định sẽ nghĩ bọn hắn là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau.

"Vương Phi nương nương, người cũng không thể lấy tính mạng của Thái Tử điện hạ ra nói giỡn a!" Hàn Tông An nghiêm túc nói, tuy rằng hắn không quen thuộc với độc tố, nhưng hắn như thế nào cũng không muốn tin Thái tử là do trúng độc gây ra.

Mạch Tượng rõ ràng là hi mạch, trong bụng rõ ràng là sinh mệnh, ngay cả hắn đã sai, chẳng lẽ những người quyền uy nhất trong giới y học của học viện y cũng sẽ sai sao?

Tuy rằng ban quản lý học viện y đều đã đi rồi, nhưng những năm gần đây, hắn vẫn luôn bí mật khám sau đó thảo luận vấn đề này với vài vị trong ban trị sự.

Xác định là hi mạch, bọn họ cần tham thảo chính là làm sao để bụng Thái tử nở xuống, làm sao đem cái thai nhi không nên tồn tại kia bóp chết, nhưng không gây nguy hiểm cho tính mạng của Thái tử.

Thuốc phá thai hoàn toàn không có hiệu quả, vì vậy chỉ có thể sinh ra hài tử.

Nhưng sự tình sinh ra hài tử, đối với nữ nhân mà nói vốn đã rất nguy hiểm, huống chi là nam nhân?

Nói một cách trung thực, bọn họ đều minh bạch phải cân nhắc một điều, nam nhân nên sinh ra hài tử từ nơi nào, khai dao mổ bụng lại là sự mạo hiểm mà bọn họ không dám làm.

Huống chi, nếu thật sự nở ra hài tử, mạng của hắn cũng mất rồi. Hoàng đế vẫn luôn tin tưởng đó là hi mạch, nhưng đáy lòng trước sau vẫn luôn ôm kỳ vọng khám sai nha.

"Bổn vương phi không lấy tính mạng của Thái tử ra nói giỡn, ngược lại là người, ngay cả mạch tượng trúng độc cũng nhìn không ra, kéo dài những 7 năm, người có biết hay không nếu như sớm giải độc, bụng của Thái Tử điện hạ sẽ không lớn như vậy! Là người lĩnh phí thời gian của Thái tử 7 năm qua!" Hàn Văn Tịch phẫn nộ phản bác.

Nàng thừa nhận, là nàng mượn cơ hội để báo thù.

Đừng tưởng rằng nàng không biết, sự tình thiếu tướng quân, Hàn Tông An cũng cảm một chân. Không nói đến sự tình nàng bị khi dễ ở nhà mẹ đẻ, chỉ cần một chuyện hy sinh nữ nhi đi lấy lòng thái hậu, cũng đủ để cho Hàn Văn Tịch ghi hận hắn cả đời, loại người này mà cũng xứng làm phụ thân của nàng?

"Người, người nói bậy! Nói hươu nói vượn." Hàn Tông An nóng nảy, không rảnh lo đến thân phận, tức giận chỉ trích.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại phẫn nộ rần dấy, "Hàn Tông An lớn mật, đây là thái độ của người khi nói chuyện cùng với bổn vương phi hay sao? Kề dưới phạm thượng với người trên, thì bị tội gì?"

Lời này vừa ra, đều nằm ngoài ý muốn của mọi người ở đây, ai cũng chưa từng nghĩ đến Hàn Văn Tịch này là một Tần Vương phi không được sủng cư nhiên lại làm trò trước mặt mọi người, đối với Hàn Tông An mang tư thái của một Vương phi.

Nữ nhân này, cũng khá là thú vị không phải sao?

Chỉ thấy độ cong bên môi Long Phi Dạ càng thêm đẹp, mà Thiên Huy hoàng đế lại vuốt ve dưới cằm, suy tư.

Hàn Tông An hết trọn mắt lại há hốc mồm, lúc đầu không thể tin nổi, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Hàn Văn Tịch cao cao tại thượng, bề ngễ nhìn hắn, "Ta có phải nói bậy hay không, chờ u ác tính được lấy ra thì rốt cuộc có thể nhìn thấy."

Trong khi nàng đang nói, quay người về phía Thiên Huy hoàng đế, "Hoàng thượng, kết quả chẩn bệnh ta đã nói rõ ràng, trị hay không trị thỉnh hoàng thượng làm chủ."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hy vọng, có cách để trị

"Trị hay không trị? Tần Vương phi ngu ý của người, chính là người có biện pháp trị liệu cho Thái tử?" Thiên Huy hoàng đế nghiêm túc chất vấn.

Ngay cả ca bệnh của Thái tử, nếu ở thời hiện đại chi cần làm một *siêu âm B-mode** đơn giản là có thể tìm thấy nguyên nhân, sau đó lập tức tiến hành giải phẫu mổ bụng, bắt quá là cùng loại với giải phẫu mổ bụng sản phụ mà thôi. Nhưng ở thời cổ đại này xét về điều kiện chữa bệnh, sẽ có điểm khó khăn.

**Siêu âm B (B超): Máy siêu âm bao gồm nhiều chế độ quét siêu âm khác nhau bao gồm: chế độ A, B, B+B, 4B, B+M, M và PW. Trong đó chế độ B-Mode là chế độ siêu âm 2B khá phổ biến và thông dụng...*

Nhưng mà, cho dù như thế, Hàn Văn Tịch vẫn không có chút do dự gì đâu, nàng tự nhiên có biện pháp khác.

"Trị liệu như thế nào?" Long Thiên Mặc vội vàng hỏi, lời này lập tức đã bại lộ ra hắn có tín nhiệm đối với Hàn Văn Tịch.

"Ta sẽ phối chế ra giải được của độc u thịt, đem khối u ác tính khá lớn trong cơ thể hóa giải thành máu độc, rồi sau đó động dao mổ bụng, dùng châm thuật tận lực bài trừ độc tố." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Nếu như trực tiếp mổ bụng lấy ra đồ vật kia từ trong bụng Thái tử, đó nhất định sẽ là một vết rạch rất lớn và rất sâu, dưới tình huống không có dụng cụ thích hợp, nàng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhưng nếu như lợi dụng được vật đem vạt trong bụng Thái tử hóa giải thành máu loãng, rồi sau đó mổ bụng bài độc, đây là một loại tiểu phẫu thuật giống như nàng đã từng làm với thiếu tướng quân Mục Thanh Vô.

Miền là không bị mất máu quá nhiều, rủi ro trong quá trình xử lý đều hoàn toàn nằm trong khống chế của nàng.

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Tông An liền lên tiếng, "Vậy người vẫn không có cách gì chứng minh trong bụng Thái tử là u ác tính."

"U ác tính hóa thành máu loãng, Hàn thân y vẫn có thể đem máu loãng đi kiểm nghiệm là có độc hay không có độc." Hàn Văn Tịch bên môi gọi lên châm chọc, cổ tình cường điệu ba chữ "Hàn thân y".

Mặt của Hàn Tông An lúc đó lúc trắng, cực kỳ hận, lại nói không nên lời.

"Muốn khai đao mổ bụng nha." Hoàng hậu chặn chờ.

"Này..... Không ổn đi." Thái hậu cũng do dự, trên mặt lộ vẻ lo lắng, là thật sự lo lắng, rốt cuộc Thái tử là trường tôn mà nàng thương yêu nhất.

"Lúc trước thần thiếp giải độc giúp thiếu tướng quân, cũng là khai đao mổ bụng, vì thế còn bị thái hậu hiểu lầm đầu. Thái hậu nương nương, nếu người còn chưa tin thần thiếp, vậy thì truyền thiếu tướng quân đến xem, thương thế ở bụng thiếu tướng quân, hẳn là còn giữ lại sẹo." Hàn Văn Tịch giọng điệu rất bình tĩnh.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên một mặt tức giận, *cái nha đầu thú này, cư nhiên còn nhớ tới chuyện này, đây rõ ràng là đang trào phúng nàng sao.*

Thái hậu trầm mặc.

Đưa ra một trường hợp đã mổ thành công, Hàn Văn Tịch lập tức đem cụ khai lang phóng tay ném cho Thiên Huy hoàng đế, đem quyền quyết định giao trên tay Thiên Huy hoàng đế.

"Hoàng Thượng, Văn Tịch đều đã nói rõ ràng, trị hay không trị, người làm chủ đi."

Thiên Huy hoàng đế liếc nhìn Long Thiên Mặc trên giường qua màn lụa đối diện, chậm chạp không có mở miệng.

Hàn Văn Tịch rất thông minh, nàng đưa ra một kết quả chuẩn bệnh hoàn toàn khác với Hàn Tông An. Thiên Huy hoàng đế nếu như tin tưởng nàng, thì để cho nàng trị liệu, nếu như không tin, cũng không thể lấy lý do gì để làm khó nàng.

Mà ở dưới lòng tình huống này, Hàn Tông An cũng không dám nhiều lời, rốt cuộc đã qua nhiều năm như thế hắn tìm không ra phương án trị liệu, nếu hắn lại làm miệng đơn giản là tìm đường chết.

Trong lúc nhất thời, một thất trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, Thiên Huy hoàng đế chậm rãi xoay người nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương, người cảm thấy thế nào?"

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới Thiên Huy hoàng đế lại đi hỏi Long Phi Dạ. Nhưng mà, Long Phi Dạ lại gặp biến bất kinh, tựa hồ sớm đã có tiêu liệu.

Thần thái của hắn rất thờ ơ, làm người đoán không ra, "Sự tình quan trọng đại, vẫn nên để hoàng huynh làm chủ."

Một câu nhân nhạ, quyền chủ động vẫn là ném lại cho Thiên Huy hoàng đế.

Đương nhiên, Thiên Huy hoàng đế cũng không phải là đèn cạn dầu, hắn lại tiếp tục hỏi, "Tần Vương tin tưởng Tần Vương phi sao?"

Hỏi như thế, bắt buộc Long Phi Dạ phải trực tiếp trả lời.

Hàn Văn Tịch trong lòng buồn bực, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bên ngoài loan truyền Thiên Huy hoàng đế cùng Tần Vương là tình thâm thù tặc (anh em thân thiết), Tần Vương không chế quyền lực, Thiên Huy hoàng đế luôn lễ nhượng ba phần.

Nhưng, nhìn xem trước mắt, quan hệ giữa Thiên Huy hoàng đế cùng Tần Vương nhìn như thế nào cũng không thấy được tình thâm thù tặc, ngược lại thật sự rất tình vì với nhau nha!

Thiên Huy hoàng đế vừa hỏi như thế, Long Phi Dạ nếu như trả lời tin tưởng, vậy vạn nhất Hàn Văn Tịch thất thủ, chẳng phải ngay cả hắn cũng có tội?

Nếu Long Phi Dạ trả lời không tin, vậy Hàn Văn Tịch coi như xong.

Lúc này, tất cả mọi người đều hướng Long Phi Dạ nhìn qua. Long Phi Dạ từng tự mình đến phủ Mục tướng quân cứu Hàn Văn Tịch, lần này, hắn sẽ nói như thế nào?

Hắn vì sao phải tự mình ra mặt tới phủ Mục tướng quân giáo huấn Trường Bình và quan nhà Đại Lý Tự, giải vây cho Hàn Văn Tịch?

Hắn vì sao cho phép lạc hồng khăn tòn tại, hắn cùng Hàn Văn Tịch thật sự có quan hệ phu thê hay sao?

Hay là bởi vì Hàn Văn Tịch không hề là xấu xí, lại có y thuật, cho nên hắn nhìn Hàn Văn Tịch với con mắt khác, trong lòng thừa nhận vị chính phi này sao?

Có khối người đều rất tò mò về mấy vấn đề này nha!

Tất cả mọi người đều chờ mong câu trả lời của Long Phi Dạ, nhưng ai biết hắn lại nhân nhạ nói, "Bổn vương tin tưởng nàng cũng vô dụng, nếu Hoàng Thượng cùng Thái tử tin tưởng nàng thì mới có thể dùng."

Một câu nhẹ nhàng, *bổn lạng đầy ngàn cân**, hóa giải bầu của Thiên Huy hoàng đế.

**Xem giải thích ở chương 29!*

Hàn Văn Tịch suýt nữa cười ra tiếng, gia hỏa này thật là rất giáo hoạt cáo già nha.

Thiên Huy hoàng đế chu chu môi, đang muốn tiếp tục hỏi, Long Phi Dạ lại nói, "Hoàng huynh, Thái tử không còn nhỏ nữa, cũng nên độc lập."

Lời này, không thể nghi ngờ chính là nói: việc của Thái tử thì nên chính mình tự làm chủ.

Sự ủng hộ của Tần Vương đối mỗi một vị hoàng tử đều có ảnh hưởng quan trọng nhất, hoàng đế tự nhiên là hy vọng hắn sẽ ủng hộ Thái tử.

Thiên Huy hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Thái tử, "Thiên Mặc, hoàng thúc người giáo huấn rất đúng, việc của mình thì tự mình làm chủ đi."

Bảy năm, Long Thiên Mặc thực sự là chịu đủ rồi.

Mặc dù ở sâu trong nội tâm hắn đối với Hàn Văn Tịch vẫn là không tín nhiệm, nhưng so với chờ chết, hắn thà rằng buông bỏ một tay, hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, bệnh này nếu như lại kéo dài, phụ hoàng nhất định sẽ vứt bỏ hắn.

Trong yên tĩnh, thanh âm của Long Thiên Mặc có vẻ đặc biệt trong trẻo, "Ta tiếp nhận trị liệu!"

Hàn Văn Tịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hàn Tông An mới bên khuôn mặt gà cạo lại đều đen. Không thể nghi ngờ, phản ứng của Thái tử chính là hoàn toàn loại bỏ hắn.

Đối với quyết định dừng cảm này của Thái tử, Thiên Huy hoàng đế rất vừa lòng, hắn gật gật đầu, nói, "Tần Vương phi, có thể lập tức bắt đầu sao?"

"Ta cần phải kiểm tra ti mi kỹ càng, xác định vị trí của bướu thịt, kích cỡ lớn nhỏ ra sao, mới có thể phối được được." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Đã quyết định sẽ trị liệu, cả người nàng đều thoải mái hơn, lập tức tiến lên kiểm tra ti mi kỹ càng.

Rất nhanh, nàng phát hiện vật trong bụng của Long Thiên Mặc so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn lớn hơn, hơn nữa, đúng thật là thực sự có sinh mệnh, bởi vì nàng ấn mấy cái huyết vị thì phát hiện vật kia sẽ động dẩy.

Chỉ thấy đáy mắt nàng đêm ngày đen tối, một mảnh phức tạp.

"Như thế nào?" Long Thiên Mặc khẩn trương hỏi.

Hàn Văn Tịch cười cười, "Yên tâm, hai ngày này người chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải suy nghĩ nhiều."

Nàng vừa nói, vừa lui ra ngoài, hoàng hậu cùng thái hậu cũng đều vậy lại đây.

"Như thế nào?"

"Có thể lập tức trị hay sao?"

"Cần phải có được gì, cứ việc nói."

.....

"Phương thuốc có chút phức tạp, ta phải nghiên cứu kỹ lưỡng, mới có thể xác định." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Lúc này, Hàn Tông An vội vàng chủ động xin đi giặt giặt, "Tần Vương phi, lão hủ bất tài, nhưng cũng hiểu biết về dược lý, nguyện ý phụ trợ người."

Hàn Văn Tịch nếu không trị được, Hàn gia cũng khó thoát một kiếp, trị được, hẳn làm trợ thủ cho nàng cũng có thể đỉnh vinh quang, đương nhiên, hẳn chủ yếu chính là muốn nhìn một chút, nha đầu thái này rốt cuộc tự tin từ đâu tới, rốt cuộc muốn trị liệu như thế nào!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch như không nghe được lời hân nói, chỉ nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, ta muốn thỉnh Cố thái y Cố Bắc Nguyệt làm phụ tá."

So với Hàn Tông An, Thiên Huy hoàng đế tự nhiên là tin nhiệm Cố Bắc Nguyệt hơn, hẳn lập tức đáp ứng, "Người tới, truyền Cố Bắc Nguyệt lại đây!"

Hàn Văn Tịch lại ngăn lại, "Hoàng Thượng, đây không phải là việc nhỏ, ta muốn đi đến Thái Y Viện nói chuyện cùng Cố thái y, trước khi mặt trời lặn sẽ viết ra phương thuốc."

Nơi này rốt cuộc người nhiều, Thiên Huy hoàng đế gắt đầu, sai người dẫn Hàn Văn Tịch đi.

Hàn Tông An bắt lực nhìn, lúc này, thái hậu lại lạnh lùng nói, "Hân thân y, ai gia nghĩ người vẫn nên trở về chờ tin tức tốt của nữ nhi người đi."

"Thái hậu nương nương, thảo dân đã hầu hạ điện hạ bảy năm, hiểu biết tình huống của điện hạ nhất, không bằng để thảo dân lưu lại, phòng ngừa....."

Hàn Tông An nói còn chưa nói xong, hoàng hậu liền nói giận, "*Phi phi phi*, Hàn Tông An, người nói lời đen tối gì vậy? Đồ vô dụng mà còn có mặt mũi đứng ở chỗ này nói nói. Bỏn cung nói cho người biết, hi mạch là do người bày ra, chờ Thái tử tốt lên, bôn cung sẽ hảo hảo thu thập người!"

Hàn Tông An sợ tới mức không dám nói nhiều, vội vàng cáo lui, chạy trốn chết.

Nhìn bóng dáng chập vạt của Hàn Tông An, đây mắt hoàng hậu toàn là khói mù, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch lần này nếu trị được cho Thiên Mặc, chuyện của Trường Bình sẽ tạm thời không tính đến, có thể để nàng ta đem công đền tội.*

Nhưng nếu như không trị được, nàng nhất định phải đem Hàn gia nhỏ có tận gốc, làm cho thế gia y học này vĩnh viễn biến mất ở Văn Không Đại Lục! Lâm Hàn Văn Tịch trở thành tội nhân diệt tộc.

Thái hậu và hoàng hậu đều không rời đi, canh giữ ở bên cạnh giường Long Thiên Mặc, mà Thiên Huy hoàng đế tựa hồ cũng không có ý định rời đi, thần sắc ngưng trọng.

Không thể không thừa nhận, bọn họ đều rất khẩn trương.

Đây là cơ hội cuối cùng của Thái tử, nếu như Hàn Văn Tịch không cứu được hân, Thiên Huy hoàng đế chỉ có thể nhận đau mà từ bỏ hân.

Kết quả, nắm giữ ở trong tay Hàn Văn Tịch, ai cũng không thể đoán trước điều gì.

Long Phi Dạ dường như là người chịu ít ảnh hưởng nhất, hẳn đứng đây đi tới, nói, "Hoàng huynh, đi thôi, thần đệ bồi người phẩm trà."

Thiên Huy hoàng đế lúc này mới bình thường trở lại, gắt gât đầu, cùng Long Phi Dạ đi ra cửa.

"Thật đơn giản dễ trị vì một quốc gia, nhưng thật khó dễ trị một nhà." Thiên Huy hoàng đế cảm khái nói.

"Thái tử cát nhân tự nhiên sẽ có thiên tướng, hoàng huynh không nên buồn phiền." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiên Huy hoàng đế thử hân, nhưng vẫn luôn thử không ra thái độ của hân, nên chỉ có thể từ bỏ.

Tuổi tác của hân đã cao, mặc kệ là Thái tử hay là những hoàng tử khác, không có một ai là đối thủ của Tần Vương, kỳ thật, lúc trước nếu không phải thái hậu thủ đoạn âm ngoan tính kế Nghi thái phi, hẳn cũng không chiếm được ngôi vị hoàng đế này.

Bắc Lịch là địch của Thiên Ninh quốc, nhưng ở trong mắt Thiên Huy hoàng đế, vị đệ đệ bên cạnh này cùng với tuổi của hoàng tử cũng không sai biệt mấy, so với hồ lang của Bắc Lịch quốc còn khủng bố hơn!

"Chuyện mật thám của Bắc Lịch, điều tra đến đâu rồi?" Thiên Huy hoàng đế hỏi.

"Còn có một con cá lớn đang ẩn nấp, thần đệ đã giăng lưới." Long Phi Dạ đứng sự thật đáp.

"Người phải biết rằng, nếu không có nội gian, những mật thám kia sẽ không thể sống to gió lớn như vậy." Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhắc nhở.

"Thần đệ minh bạch, hoàng huynh hãy thoải mái." Long Phi Dạ không chút hoang mang, bình tĩnh làm người cảm thấy lạnh.

Hai người vừa nói vừa đi vào Ngự Hoa Viên, mà lúc này, Hàn Văn Tịch vừa mới đến Thái Y Viện.

Cố Bắc nguyệt là người đứng đầu Thái Y Viện, Thái Y Viện tự nhiên chính là phạm vi thế lực của hân.

Vừa nghe nói Hàn Văn Tịch đến vì sự tình của Thái tử, hẳn lập tức sàng lọc tất cả các loại thuốc trong nghiên cứu của mình, lệnh người canh gác ngoài cửa, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Hàn Văn Tịch còn chưa nói câu gì, thấy thế, không khỏi âm thầm bội phục, Cố Bắc Nguyệt nhìn như nhu nhược, nhưng cũng là một người lợi hại.

Nếu nói Long Phi Dạ là hỗ ly lạnh băng, vậy thì, gia hỏa này chính là hỗ ly ôn nhu.

Tự mình đóng cửa lại, hẳn không chút hoang mang đi tới, nhàn nhạt cười, "Tần Vương phi, chẩn bệnh ra sao?"

Đại sự như thế, nếu đối thành là người khác, nhất định sẽ rất khẩn trương.

Nhưng Cố Bắc nguyệt vĩnh viễn đều luôn thông dong như vậy, Hàn Văn Tịch đặc biệt thích nhìn nụ cười ôn hoà của hân, loại tươi cười này có thể làm nàng trong nháy mắt liền bình tĩnh trở lại. Nhưng mỗi lần tựa hồ đều là nàng đánh vỡ bình tĩnh trong mắt hân.

"Không phải là hi mạch." Nàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chân tướng, cần phải che dấu

Không phải là hi mạch?

Cố Bắc Nguyệt có chút kinh ngạc, kiên nhẫn chờ Hàn Văn Tịch nói tiếp.

"Nhưng trong bụng xác thật là có một sinh mệnh." Hàn Văn Tịch nói thẳng.

Vừa không phải là hi mạch, trong bụng lại có một sinh mệnh, đây là có ý gì?

Cố Bắc Nguyệt nhường mày lên, nhưng vẫn không lên tiếng, muốn Hàn Văn Tịch tiếp tục nói.

Nhưng mà, về mặt của Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc hơn, "Kết quả chuẩn bệnh ta chỉ nói cho một mình người, người nguyên ý muốn biết hay không?"

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới kinh ngạc, "Rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

"Ta cần người phụ trợ, nhưng người cần thiết phải giữ bí mật." Hàn Văn Tịch lại nói.

Cố Bắc Nguyệt không chút do dự gật đầu, có lẽ, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao mình lại tin tưởng Hàn Văn Tịch như vậy.

Ngoại trừ Cố Bắc nguyệt, Hàn Văn Tịch thật đúng là không thể tìm được người thứ hai có thể tin nhiệm.

Bí mật này, thật sự là rất đáng sợ!

Ngay cả ở thời hiện đại, người hiện đại tất nhiên cũng khó mà tiếp thu được, huống chi là người cổ đại đâu?

Nàng thấp giọng, "Bệnh của Thái tử gọi là 'thai trong thai', hải tử trong bụng hắn, nghiêm khắc mà nói nó vốn là của hoàng hậu nương nương."

Lời này vừa ra, Cố Bắc nguyệt vẫn luôn thông dong đột nhiên lùi ra sau hai bước, lộ ra vẻ khiếp sợ. Chỉ là, rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại, "Tần Vương phi, lời này, không thể nói vậy."

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ muốn cười, nàng lại một lần nữa đánh vỡ sự ôn nhu bình tĩnh của người này. Nàng nhàn nhạt cười, "Ta biết, trước hết người hãy nghe ta giải thích."

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới tới gần, gật gật đầu.

"Lúc trước thời điểm khi hoàng hậu nương nương đang mang thai Thái tử, kỳ thật là mang thai hai đứa nhỏ, chỉ là, trước khi hải tử kia còn chưa thành hình, Thái tử đã đem hải tử kia bao bọc vào trong cơ thể mình."

Chính xác mà nói, thai trong thai chính là thai kỳ sinh, chính là phôi thai sinh đôi trong quá trình phát triển, một phôi thai bị một phôi thai khác bao bọc vào bên trong, lưu lại trong cơ thể. Khi đứa bé sinh trưởng, bào thai kia sẽ hấp thụ chất dinh dưỡng từ đứa bé, phát triển thành dị dạng.

Trong những tình huống khác nhau, một số thai trong thai trong quá trình phát triển, sẽ được phát hiện rất sớm, nhưng có một số thai bên trong lại phát triển chậm rãi, sau nhiều năm mới bị phát hiện.

Trong lịch sử y học có ghi lại, trường hợp lâu nhất là 32 năm, Long Thiên Mặc năm nay chưa đến 20 tuổi, kỳ thật thời gian cũng không lâu lắm.

Cố Bắc Nguyệt cũng không hiểu cái gì là tế bào, cái gì là phôi thai, Hàn Văn Tịch chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất để giải thích cho hắn hiểu.

"Nói cách khác, lúc trước hoàng hậu nương nương chính là mang song bào thai, nhưng thời điểm khi thai nhi còn chưa thành hình, bào thai Thái tử đã đem bao bọc lấy một cái bào thai hải tử khác vào trong cơ thể, sau này khi bào thai Thái tử thành hình, đến lúc sinh ra, một sinh mệnh khác đã được lưu lại bên trong thân thể hắn, dựa vào hấp thụ máu và dinh dưỡng từ hắn để duy trì sinh mệnh, dần dần lớn lên."

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới minh bạch, hắn không thể tin nổi lúc bấy giờ, "Không nghĩ tới lại tồn tại loại sự tình như thế này."

Hắn đương nhiên cũng không tin nam nhân có thể sinh hải tử, đã trải qua nhiều năm như thế, tuy rằng hắn không tham gia vào việc trị liệu cho Thái tử, nhưng đã lật qua y thư nghiên cứu về ca bệnh này không hề ít.

Tuy rằng đối với lời giải thích của Hàn Văn Tịch thực sự giật mình, nhưng hắn nghĩ lại, lời giải thích này của Hàn Văn Tịch rất là hợp lý.

Cố Bắc Nguyệt trầm mặc lại trầm mặc, đột nhiên ngừng đầu nhìn Hàn Văn Tịch, ánh mắt ngưng trọng, nghiêm túc nói, "Mệnh này, không thể giữ lại! Tuy rằng đã qua nhiều năm như thế đều nói là hi mạch, nhưng kỳ thật trong lòng hoàng thượng đều luôn không muốn tin."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết mệnh này không thể giữ, nếu không nàng cũng sẽ không giữ bí mật, bịa chuyện cái gì mà bụng bị bướu thịt.

Thai trong thai, cơ bản không phải là hải tử khỏe mạnh bình thường, nó thậm chí chỉ có chân tay mà không có trái tim cùng đại não, một khi cử ra, cũng không sống được lâu.

Bỏ qua một bên không nói, liền tính là một hải tử hoàn chỉnh khỏe mạnh, cũng không thể giữ lại.

Thai tử như thế nào có khả năng sinh hải tử đâu?

Một khi thật sự sinh ra hải tử, những người biết được chuyện này tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu, thậm chí bao gồm cả Thái tử cùng đứa nhỏ này.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hoàng tộc Long thị sẽ bị đưa ra và xác nhận là một Yêu tộc, giúp cho những thế lực ngoa vực rạch tạo phản có đủ cơ để kích động bá tánh.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không quản được nhiều như vậy.

Nàng chỉ biết là, nàng không thể nói thật, hơn nữa cần thiết phải cứu người, nàng mới có thể toàn mạng mà sống.

Nhìn ánh mắt ngưng trọng của Cố Bắc Nguyệt, thanh âm của Hàn Văn Tịch trở nên lạnh băng, "Cho nên, ta cần phải bóp chết nó ở trong bụng."

"Phụ thân người đã từng kể qua không ít được sinh non, đều không có hiệu quả." Cố Bắc Nguyệt nghiêm túc nhắc nhở.

Hàn Văn Tịch bên môi mới lên một mặt khinh thường, "Được của hắn đương nhiên sẽ không có hiệu quả, được sinh non là dùng cho nữ nhân."

Hàn Tông An kể những loại được đó chỉ có tác dụng đối với nữ nhân mang thai, Long Thiên Mặc nghiêm khắc mà nói thì không phải là mang thai, làm sao có khả năng sẽ có tác dụng đây?

"Ta cần một loại thuốc độc, đem vật trong bụng Thái tử hóa giải thành máu loãng, rồi sau đó dùng phương thức bài độc để bài xuất ra, hoàng thượng bọn họ nhìn đến sẽ chỉ là nước độc, Thái tử không hề mang thai, mà là bị ư ác tính đã lâu." Hàn Văn Tịch giọng điệu rất chắc chắn.

Nghe xong lời này, Cố Bắc Nguyệt trầm mặc một lát rồi giờ ngón tay cái lên, không thể nghĩ ngờ, cách làm này của Hàn Văn Tịch là thỏa đáng nhất, không chỉ có thể bảo vệ chính mình, cũng vĩnh viễn đem bí mật này chôn vùi.

Người không biết chân tướng, trong lòng vĩnh viễn sẽ không có nút thắt.

"Thái Tử diện hạ hắn là phải cảm tạ người." Cố Bắc Nguyệt cười.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ nhún vai, "Chỉ cầu mẫu hậu hắn ngày sau đừng tìm ta phiền toái là tốt rồi."

Cố Bắc Nguyệt biết, độc được đối với Hàn Văn Tịch mà nói thì cũng không khó, nữ nhân này vì sao còn muốn tìm hắn hỗ trợ đây?

"Người tìm ta....." Cố Bắc Nguyệt chặn chờ.

Ánh mắt kiên định của Hàn Văn Tịch đột nhiên âm trầm xuống, "Đồ vật kia rất lớn, lần này động dao mổ bụng so với lần trước tưởng quân khó khăn ít nhất phải gấp mười lần, chỉ sợ máu loãng mới bài xuất ra được một nửa, Thái tử sẽ có khả năng mất máu quá nhiều mà chết."

Hàn Văn Tịch chuẩn bị được cho Thái tử, thật ra chính là độc được, lấy độc ăn mòn hóa giải vật trong bụng kia, nàng có thể dùng được vật phối chế ra được có *được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc)* tính chuẩn nhất, cam đoan không ảnh hưởng đến các cơ quan bên trong cơ thể, chỉ đem vật kia hòa thành máu loãng.

Kể từ đó, những máu loãng kia sẽ có độc tính, cần phải lập tức bài xuất ra bên ngoài cơ thể. Hiện giờ vấn đề lớn nhất mà nàng gặp phải chính là mất máu quá nhiều, mà nàng thì cần phải có đủ thời gian để bài độc.

Ở hiện đại, chỉ cần truyền máu là được, nhưng hiện giờ, nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Cố Bắc Nguyệt.

Vấn đề này, Cố Bắc Nguyệt vừa nghe liền minh bạch.

Hắn nhìn Hàn Văn Tịch, đáy mắt liền lên một mặt phức tạp, hồi lâu mới mở miệng, "Theo ta biết có một loại được, được gọi là huyết sinh đan, sau khi dùng, ở trong thời gian ngắn sẽ có hiệu quả tạo ra máu....."

Còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã kinh hi, "Được này ở nơi nào?"

Thấy bộ dáng sốt ruột kia của nàng, đáy mắt Cố Bắc Nguyệt hiện lên một mặt sùng nịnh nhàn nhạt, "Tần Vương phi, được này rất khó có được."

"Hoàng thất có rất nhiều tiền có rất nhiều quyền, còn sợ không kiếm được?" Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra, tốt thôi, trong lòng nàng, hoàng tộc chính là bạo chúa, chính là cường đạo.

Cố Bắc Nguyệt càng thêm bất đắc dĩ, thấp giọng, "Tần Vương phi, ư Văn Không Đại Lục, hoàng tộc Thiên Ninh bất quá chỉ là một trong số các thế lực mà thôi."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết Văn Không Đại Lục rất lớn, có không ít thế lực, ngoa hồ tàng long. Nhưng hiện tại nàng quan tâm nhất chính là huyết sinh đan ở nơi nào, có huyết sinh đan, trị liệu cho Thái tử chỉ cần mất mấy phút là có thể hoàn thành.

"Vậy người nói cho ta biết vật kia rốt cuộc là ở trên tay ai nha?" Hàn Văn Tịch nóng nảy.

Cổ Bắc Nguyệt nói ra ba chữ, "Cổ Thất Sát."

Cổ Thất Sát?

Nói sâu thăm trong ký ức của Hàn Văn Tịch tựa hồ nghe nói qua cái tên này rất là nổi danh, nàng lẩm bẩm nói, "Quý tài Cổ Thất Sát, bị học viện y Văn Không đuổi đi?"

Cổ Bắc nguyệt gật gật đầu, "Đúng đúng. Gia hỏa này trời sinh ra đã là quý tài (*quy: ma quy; tài: tài năng*), hẳn rất có thiên phú về gieo trồng dược liệu, không ít dược liệu thường dùng hiện giờ chính là do thời trẻ hắn chiết cây nuôi trồng ra tới, vì thế mọi người gọi hắn là dược quý."

"Nghe nói hắn là con nuôi của trưởng lão học viện y, lấy được liệu thay ba bữa cơm, ăn được lớn lên?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Cổ Bắc Nguyệt gật gật đầu, hiểu biết của hắn nhiều lắm cũng chỉ có như thế, tuy rằng gia gia là quản lý học viện y, nhưng quản lý so với trưởng lão vẫn thấp hơn một cấp bậc, hắn căn bản không tiếp xúc được với người phía trên. Hơn nữa, hắn cũng ngốc ở học viện y không lâu thì đã theo gia gia chuyển về để đồ Thiên Ninh.

"Cổ Thất Sát kia hiện tại ở nơi nào?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Sau khi bị học viện Y đuổi đi, hắn tự lập môn hộ, thành lập Dược Quý Cốc, chuyên môn thu thập và nghiên cứu linh đan diệu dược trong thiên hạ, mua bán dược vật toàn bằng tâm tình, muốn từ trên tay hắn mua được huyết sinh đan, cũng không phải là việc dễ dàng." Cổ Bắc Nguyệt nói.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch về mặt nhẹ nhàng, "Ta còn tưởng rằng người cần phải trả phí rất lớn đâu, không nghĩ tới lại dễ dàng như thế, một viên đan được liền có thể thu phục được."

"Đan dược kia không dễ có được!" Cổ Bắc Nguyệt không thể không nhắc lại lần nữa.

Hàn Văn Tịch cười hắc hắc, "Ta chỉ phụ trách viết ra phương thuốc, sự tình tìm được ta không khoái phụ trách."

Đây là.....

Nhìn thấy nụ cười giảo hoạt kia của Hàn Văn Tịch, Cổ Bắc Nguyệt lúc này mới minh bạch ý tứ của nàng, chỉ cần đem phương thuốc viết ra, Hoàng Thượng tự nhiên phải nghĩ biện pháp lấy được huyết sinh đan tới tay.

Lấy không được, cũng không thể trách tội đến trên đầu hai người đại phu bọn họ.

Hàn Văn Tịch lập tức đến án thư cầm bút viết rất nhanh, viết xuống các thành phần và phân lượng (số lượng) mỗi vị dược liệu. Cổ Bắc Nguyệt tất nhiên là tò mò, ở bên cạnh nghiêm túc nhìn, bắt đầu đi càng xem càng không hiểu.

Hắn có thể nhận ra tất cả các dược liệu trong phương thuốc, đáng tiếc, trộn lại với nhau như vậy hắn lại hoàn toàn không hiểu sẽ có công hiệu thế nào.

Nếu muốn hạ độc hòa tan vật trong bụng của Thái tử, lại không làm ảnh hưởng đến các cơ quan trong cơ thể, công phu tạo ra dược này cũng không phải là đơn giản nha.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã viết xong danh sách một phương thuốc, đem huyết sinh đan viết ở cuối cùng.

"Tần Vương phi, phương thuốc này..... đã hoàn chỉnh?" Cổ Bắc Nguyệt nghi ngờ nói.

Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, "Bí mật!"

Phương thuốc này đương nhiên không phải là đã hoàn chỉnh, hơn nữa, mặc kệ phương thuốc này rơi đến trong tay ai, đều nhìn không ra được đây là một phương độc dược, bởi vì ba vị dược mấu chốt nhất cũng không được viết ở phía trên.

Phương thuốc bất quá chỉ là một cái hình thức mà thôi, trong hệ thống giải độc của nàng đã có được sẵn.

Hàn Văn Tịch là muốn giấu nghề nha, nếu nàng thật sự viết ra phương thuốc, vạn nhất ngày nào đó cháy tới trong tay cao thủ, không phải là nhược điểm bị rơi xuống hay sao, không phải là bại lộ chân tướng nàng trị liệu cho Thái tử thế nào hay sao?

Cổ Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng hề hề thần bí của Hàn Văn Tịch, cũng không truy vấn thêm, trong mắt lại thích thêm vài phần.

Có huyết sinh đan, vấn đề nan giải nhất của Hàn Văn Tịch đã được giải quyết, nàng có chút gấp gáp không thể chờ nổi để trở thành ân nhân cứu mạng của Thái tử, muốn xem một chút phản ứng của thái hậu và hoàng hậu.

Đương nhiên, nàng càng chờ mong phản ứng của Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, giờ này khắc này, các nàng nhất định đang sốt ruột ở trong Tần Vương phủ đi!

Ấn, trước tiên nàng phải lấy được huyết sinh đan!

"Hãy nhanh lên, đi giao phương thuốc!" Hàn Văn Tịch cầm cánh tay Cổ Bắc Nguyệt muốn đi.

Cổ Bắc Nguyệt sững sốt, chặn chờ một lát, chung quy vẫn là yên lặng đẩy tay ra.

Hắn cái gì cũng không nói, nhưng Hàn Văn Tịch lại sững sốt, theo bản năng quay đầu lại nhìn qua, Cổ Bắc Nguyệt lập tức né tránh ánh mắt nàng.

Gia hỏa này.....

Hàn Văn Tịch xì cười ra tiếng, cũng không giải thích, tốt thôi, nàng một khi cao hứng thì quên hiện tại đang ở chỗ đại, nàng đã có phu quân, không thể cùng nam nhân thân mật.

"Khụ khụ....." Nàng ho nhẹ, lăm bồm như không có gì xảy ra, xoay người sang chỗ khác, "Nhất thời nhanh tay quá, không phải cố ý phỉ lễ người nga."

Cổ Bắc Nguyệt đang định đi, lại sững sốt, nhưng rất nhanh vô thanh vô tức hiện lên một mặt cười ôn nhu nở rộ ở trên khuôn mặt hắn.

Hàn Văn Tịch không biết, nàng đã bỏ lỡ tươi cười tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Bá đạo, đi cùng bốn vương

Hàn Văn Tịch trình phương thuốc lên cho Thiên Huy hoàng đế, hơn nữa đứng sự thật nói về tầm quan trọng của huyết sinh đan.

Nàng âm thầm tính toán, mặc kệ Thiên Huy hoàng đế như thế nào đi xin thuốc, tốt xấu cũng phải mất mười ngày nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, nàng có thể quay lại Tần Vương phủ thư giãn chờ đợi, thân mang trọng trách, xem Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như dám đối xử với nàng như thế nào! Hơn nữa, nàng còn có thể lấy cơ đi tìm Cổ thái y để tham thảo (tham gia thảo luận), tự do ra vào Thái Y Viện.

Thái Y Viện có nhiều y thư như vậy, có nhiều dược liệu như vậy, địa phương này đối với nàng mà nói quả thực chính là một kho hàng cực lớn!

Đưa phương thuốc lên rồi, Hàn Văn Tịch tạm thời thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng ai biết.....

Thiên Huy hoàng đế buông phương thuốc xuống, nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương, Dược Quý Cốc không phải là nơi bình thường, người tự mình đi một chuyến đi."

Tuy là giọng điệu thương lượng, nhưng ai nghe cũng đều biết đây là hoàng lệnh.

Long Phi Dạ vẫn là gương mặt lạnh băng giống như trên bài Poker, gật gật đầu, "Vâng."

Hàn Văn Tịch ngấm hần hắc mặt một cái, nhìn không được vui sướng khi người gặp họa, khối băng lớn nha khối băng lớn, nhường người lần nữa khoanh tay đứng nhìn, bị tai ương đưa đến cá trong ao đi*.

**Trích từ một câu châm ngôn: Cửa thành cháy, vạ đến cả trong ao.*

Huyết sinh đan cũng không phải là dễ mua như vậy nga!

Vạn nhất mua không được, tất cả tội lỗi đều sẽ đổ trên người của người!

"Hoàng thượng, những dược vật khác trong phương thuốc này trong Thái Y Viện đều có, Văn Tịch sẽ cùng Cố thái y nhanh chóng phối chế thật tốt, chờ huyết sinh đan vừa đến, lập tức có thể tiến hành trị liệu." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Thiên Huy hoàng đế gật gù đầu, "Vậy chờ tin tức của Tần Vương."

Lập tức, mọi người đều tán di, Hàn Văn Tịch lấy cơ cùng Cố Bắc Nguyệt phối dược, cũng không cùng Long Phi Dạ cùng nhau hỏi phủ, Long Phi Dạ cũng không hề để ý tới nàng.

Hoàng hậu một đường bồi thái hậu rồi đi, lo lắng sốt ruột, "Mẫu phi, đây là..... trái tim thần thiếp đang loạn, rốt cuộc có thể tin Hàn Văn Tịch hay không nha!"

Trong lòng Thái hậu cũng không tự tin, chần chờ một lát, thờ thật dài một tiếng, "Nếu nha đầu này lần này có thể trị tốt cho Thiên Mặc, ai gia nhất định sẽ trọng dụng nàng!"

Năm đó Thiên Tâm phu nhân cứu thái hậu một mạng, thái hậu định bụng để Hàn Văn Tịch gả cho Tần Vương, thật ra là muốn dùng một nước cờ, để Hàn Văn Tịch nằm vùng bên cạnh Tần Vương. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch khi trưởng thành lại là một nữ nhi phế vật xấu xí, hơn nữa Hàn Tông An vẫn luôn không trị được bệnh cho Thái tử.

Hoàng hậu gật gù đầu, không nói thêm gì nữa.

Hàn Văn Tịch mãi đến khi đã khuya mới bụng rỗng trở về Tần Vương phủ, vừa vào cửa đã bị Nghi thái phi cho truyền.

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như cả ngày đều đứng ngồi không yên, ngóng chờ tin tức. Hàn Văn Tịch có thể bình an trở về, đây là chứng tỏ điều gì đây?

"Tình hình của Thái tử như thế nào? Có thể trị hay sao?" Nghi thái phi đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Văn Tịch buồn bực, Long Phi Dạ không phải đi trước hay sao? Chẳng lẽ hẳn còn chưa trở về?

Nàng cũng không quan tâm nhiều như vậy, thấy bộ dáng chờ mong của Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, đáy mắt nàng hiện lên một mặt khinh miệt, ra vẻ thờ dãi, muốn nói lại thôi.

"Tất từ, rốt cuộc là như thế nào, mẫu phi cùng ta đều lo lắng một ngày." Mộ Dung Uyển Như nôn nóng hỏi.

"Cũng không có như thế nào, như vậy đi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Như vậy là như thế nào a?" Nghi thái phi nhện không được.

"Cũng không có vấn đề gì lớn, ta có biện pháp trị liệu." Hàn Văn Tịch lúc này mới toạc ra.

Cũng không ngoài dự đoán của nàng khi nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Nghi thái phi, càng không là gì ánh mắt ghen ghét của Mộ Dung Uyển Như.

Người muốn nhìn nàng bị chê cười, sẽ luôn bị nàng mang chê cười trả trả trở về!

"Nói như thế, người đã chữa khỏi cho Thái tử?" Mộ Dung Uyển Như gấp gáp chờ không nổi nên hỏi.

"Còn thiếu một vị dược nên cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ là, vị dược kia rất khó tìm, cần phải đến Dược Quý Cốc để mua." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, bên môi Mộ Dung Uyển Như gọi lên một mặt châm chọc, nói, "Ta từng nghe nói qua Dược Quý Cốc, cốc chủ được mọi người gọi là dược quý đại nhân, là quái nhân rất khó chơi, cũng không nề mặt bất luận kẻ nào, đi mua thuốc 10 người thì có 8-9 người là tay không mà về, thậm chí có người bán mạng trụ ở nơi đó mới mua được dược."

Nghi thái phi nguyên bản còn khần trương, hiện tại khí định thần nhân (thong dong), "Như vậy nha, muốn chữa khỏi bệnh cho Thái tử vẫn thực là phiền toái."

Hàn Văn Tịch rất đồng tình, liên tục gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, rất phiền toái!"

Nhưng mà, rất nhanh, nàng đã chuyển chủ đề, nói, "Bất quá, hoàng thượng đã phái Tần Vương diện hạ đi xin thuốc, theo ta thấy, việc này cũng không khó khăn đi?"

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều ngăn ra.

Ngay sau đó, Nghi thái phi giận dữ đập bàn, "Cái gì? Để Tần Vương đi Dược Quý Cốc?"

Biểu tình của Hàn Văn Tịch vờ cũng tự nhiên và rất nghiêm túc, nàng gật gù đầu, "Tần Vương đi, nhất định có thể lấy được dược, quyết định của hoàng thượng sẽ không sai."

Ngược Nghi thái phi như bị một tảng đá đè lên, đột nhiên nắm chặt nắm tay, suýt nữa đã vung ra một cái tát.

Chính là, một câu cuối cùng kia của Hàn Văn Tịch "hoàng thượng quyết định" làm nàng đánh phải ức chế nuốt vào một hơi này.

Mộ Dung Uyển Như một bên ca người đều choáng váng.

Ai cũng đều biết rằng Dược Quý Cốc không phải là một địa phương tốt, càng không phải là nơi để người mua thuốc, vạn nhất khi Tần Vương đi nếu có chuyện gì không hay xảy ra? Vạn nhất hẳn không thể mua được dược trở về, mọi tội lỗi trong chuyện này chẳng phải đều đổ lên đầu Tần Vương hay sao?

Vì sao rõ ràng là họa của Hàn Văn Tịch, cuối cùng toàn bộ đều chọc tới trên người Tần Vương đây?

Nếu sớm biết tình thế sẽ phát triển thành ra như vậy, nàng sẽ không rài ra lời đồn nhằm hủy hoại Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như hối hận đến nỗi không chỉ có ruột biến thành màu xanh, ngay cả mặt cũng đều tái đi.

Một mỗi một ngày, trở về nhìn đến bộ dáng của hai mẹ con nhà này có khổ mà không thể nói, Hàn Văn Tịch lập tức thần thanh khí爽, quên hết một mối.

"Mẫu phi, hoàng thượng lệnh thần thiếp nghi ngơi thật tốt mấy ngày, chuẩn bị mọi việc thật tốt để trị liệu cho Thái tử, thời gian cũng không còn sớm, thần thiếp xin cáo lui trước."

Nàng vừa nói, vừa cung kính hành lễ, tùy tiện xoay người rồi đi.

Nghi thái phi phần nộ như muốn bùng nổ bất cứ lúc nào, trên mu bàn tay nắm chặt đều nổi gân xanh, nhưng không thể làm gì Hàn Văn Tịch.

Hoàng đế, không phải là người mà Nghi thái phi có thể dễ dàng trêu chọc.

"Rốt cuộc là ai rài ra lời đồn, thật đáng chết!" Nghi thái phi tức giận.

Mộ Dung Uyển Như hãi hùng khiếp vía, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng.

Hàn Văn Tịch bước chân đặc biệt nhẹ nhàng, nàng đây là đang sống trong thế giới hoàng quyền, lần đầu tiên phát hiện hoàng quyền thật sự là một thứ tốt!

Trở lại Phủ Dung Viện, xa xa nhìn thấy tấm cung Long Phi Dạ một mảnh đen nhánh, Hàn Văn Tịch không khỏi dừng chân.

Tên kia không trở về, lại đi đâu?

Chẳng lẽ đã trực tiếp đi Dược Quý Cốc? Không khỏi cũng quá thần tốc đi?

Nàng cần cần nói, nghĩ thầm, *tên kia vô công tốt như vậy, đi Dược Quý Cốc không đến mức gặp nạn đi, hơn nữa thanh danh hẳn lớn như vậy, không chừng dược quý Cố Thất Sát sẽ nể mặt hẳn cũng nên.*

Nghi đến điều này, Hàn Văn Tịch càng thêm yên tâm và thoải mái, ưu nhã xoay người hướng Văn Nhân Các của nàng mà đi.

Văn Nhân Các đèn đuốc sáng trưng, Hàn Văn Tịch nghĩ, nhất định là tiểu Trầm Hương lo lắng cho nàng, đốt đèn chờ nàng trở lại đi. Tuy rằng tiểu Trầm Hương là một tỷ nữ, nhưng là, trong nhà có một người chờ đợi nàng quay về, loại cảm giác này vẫn rất là ấm áp.

"Tiểu Trầm Hương....."

Hàn Văn Tịch còn chưa vào cửa đã kêu lên, nàng cực kỳ đói, để tiểu Trầm Hương tìm cái gì đó cho nàng ăn đi.

"Tiểu Trầm Hương, người....."

Nhưng ai biết, nàng vừa mới đến bậc cửa, đã nhìn thấy tiểu Trầm Hương cúi đầu khiếp đảm đứng ở bên cạnh cửa. Mà trong phòng là một gia hỏa nào đó đang pha trà, từ góc độ này của Hàn Văn Tịch nhìn lại, khối trà lượn lờ, mỹ nam như họa.

Thiệt tình..... không có một chút chán thật nào.

"Long Phi Dạ....." Hàn Văn Tịch nhin không được lăm bắm ra tiếng.

Người nọ ở trong phòng không phải là ai khác, đúng là Tần Vương Long Phi Dạ, xem ra, tựa hồ là đang đợi nàng.

"Chủ tử..... Điện hạ chờ người đã lâu."

Tiểu Trầm Hương thấp giọng nhắc nhở, Hàn Văn Tịch mới bình thường trở lại. *Chờ đã lâu? Chẳng lẽ hẳn sau khi rời rồi liền đến nơi này của nàng hay sao?*

Hàn Văn Tịch vội vàng đi vào, "Thần thiếp tham kiến điện hạ."

Long Phi Dạ châm trà, cũng không ngược mắt lên, nhàn nhạt nói, "Đã hoàn thành phương thuốc chưa?"

"Án." Hàn Văn Tịch lên tiếng, tìm đập như trống, cần nhắc không hiểu gia hỏa này vì sao mà đến, nàng biết gia hỏa này so với hoàng đế còn tinh vi hơn, nhưng dù vậy, bệnh tình của Thái tử hần hẩn là nhìn không ra sơ hở.

Hắn tới đây làm gì?

Ai ngờ, Long Phi Dạ đứng dậy, nhàn nhạt nói, "Hãy dọn dẹp một chút, cùng bốn vương đi Dược Quý Cốc một chuyến."

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch kinh ngạc thất thanh.

Long Phi Dạ lúc này mới nhường mây hướng nàng nhìn qua, "Có vấn đề gì sao?"

Có! Vấn đề rất lớn!

Đó không phải là cái nơi tốt đẹp gì, muốn nàng đi làm gì?

Hàn Văn Tịch ở trong lòng đã sớm có câu trả lời, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ khó xử, bắt đầu dĩ nói, "Điện hạ, thần thiếp cũng không quen biết dược quý kia, không giúp được gì, sợ liên lụy đến điện hạ."

"Bốn vương không sợ người liên lụy." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng thờ dài, lại nói, "Chính là, thần thiếp còn cần phải thương thảo tỉ mỉ chi tiết về việc trị liệu cùng với Cố thái y, sợ là....."

"Thái tử bị bệnh đã bảy năm, thêm ít ngày nữa cũng không có gì khác biệt, khi trở về rồi thương thảo cũng không muộn." Long Phi Dạ lại nói.

"Điện hạ, vạn nhất trên đường thần thiếp có gì bất trắc, sẽ rất khó giải thích với hoàng thượng nha." Hàn Văn Tịch lén mặt uy hiếp.

Đáng tiếc, có thể uy hiếp được Nghi thái phi nhưng lại không thể uy hiếp được Long Phi Dạ, hần rất bá đạo, "Sẽ không có việc không hay xảy ra."

Hàn Văn Tịch buồn bực, thế nhưng vắt hết óc lại không thể nghĩ được lý do có thể cự tuyệt hẳn, vì thế, nàng hỏi ngược lại, "Điện hạ, vì sao đột nhiên muốn thần thiếp đi cùng?"

Ít nhất nàng có thể hỏi lý do.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ không trực tiếp trả lời, ngữ khí lạnh băng càng cường ngang, "Cho người thời gian một chén trà nhỏ để chuẩn bị, bốn vương ở cửa sau chờ người."

Dứt lời, xoay người rồi đi, để lại Hàn Văn Tịch với vẻ mặt thất thần, sững sờ tại chỗ.

Long Phi Dạ, xem như người lợi hại!

Thời gian một chén trà nhỏ làm sao đủ để Hàn Văn Tịch thu thập, nhưng ai biết, tiểu Trầm Hương cư nhiên đã chuẩn bị tốt hành trang, còn có một phần điểm tâm chống đói.

Không thể nghỉ ngơi, đây là Long Phi Dạ đã sai khiến tiểu Trầm Hương chuẩn bị, hẳn là quyết tâm muốn mang nàng đi.

Hàn Văn Tịch khóc không ra nước mắt, tiểu Trầm Hương lại vui vẻ, "Chủ tử, ta nghe mọi người nói điện hạ chưa bao giờ mang nữ nhân ra khỏi cửa, hơn nữa, cũng chưa bao giờ dùng hầu gái, người là người thứ nhất nga."

Hàn Văn Tịch khòe miệng run rẩy, nàng nghĩ trong thiên hạ phòng chừng cũng chỉ duy nhất một nữ nhân là nàng biết được, cùng Tần Vương điện hạ ra khỏi cửa, sẽ không có chuyện tốt gì.

"Chủ tử, Dược Quý Cốc là nơi nào nha, người đi đến đó làm gì? Muốn đi bao lâu nha?"

Tiểu Trầm Hương vừa đưa Hàn Văn Tịch ra cửa, vừa tò mò dò hỏi.

Hàn Văn Tịch xem thường, "Người hưng phấn như thế, hay là người cũng cùng đi đi?"

Tiểu Trầm Hương sợ tới mức lập tức lui về trong phòng, dùng sức lắc đầu, cười đầy ái muội, mặt đều chuyển đỏ, "Nếu nô tỳ ở đó, sẽ bất tiện cho các người!"

Hàn Văn Tịch không nói nhìn trời, *tiểu Trầm Hương này tuổi còn nhỏ mà thật tinh ranh a, nghĩ rằng bọn họ là đi hưởng tuần trăng mật hay sao?*

Nàng bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, lười giải thích, hướng tiểu Trầm Hương phát phát tay, rồi đi.

Tới cửa sau rồi, Hàn Văn Tịch liền nhìn thấy xe ngựa.

Di, lần này gia hỏa này không mang theo nàng bay đi hay sao? Nàng dường như khá thích cảm giác phi hành gia.

Nghĩ cái gì đâu?

Hàn Văn Tịch lắc lắc đầu, một đầu chui vào xe ngựa, chỉ thấy Long Phi Dạ một tay gác đầu, lười biếng dựa người.

Nàng tìm vị trí một bên, cũng lười biếng dựa người, thăm nghĩ, *đi thì đi, ai sợ ai đâu? Dù thế nào, người đều phải phụ trách đem bốn vương phi bình yên vô sự trở về.*

Ai ngờ, Long Phi Dạ giương mắt nhìn nàng một lúc, lạnh lùng hạ lệnh, "Đi đường tắt, tới Xà Cốc trước."

Xà Cốc?

Trong lòng Hàn Văn Tịch có dự cảm cực kỳ xấu....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đấu xà, thực lực cường đại

Xe ngựa to vững vàng yên ổn chạy như bay, không có chút sóc nảy nào, nếu không phải nghe được tiếng gió, Hàn Văn Tịch cũng không biết rằng xe ngựa chạy nhanh như vậy.

Trong xe ngựa chỉ có nàng và Long Phi Dạ, từ lúc nàng lên xe đến nay, Long Phi Dạ gần như chỉ nhìn nàng một lần mà thôi, cái gì cũng không nói mà chỉ nhắm mắt lại.

Hàn Văn Tịch trời sinh gan lớn, ngay cả trước mặt hoàng đế, nàng cũng dám tranh cãi, nhưng không hiểu sao, đối mặt với con người lạnh băng này, nàng vẫn có chút khiếp đảm.

Nàng vốn là muốn hỏi hần sự tình về Xà Cốc, nhưng thấy hần nhắm nghiền hai mắt, nàng đành thôi không hỏi nữa, bắt tri bắt gác, cẩn thận đánh giá hần.

Giương mặt hần giống như là được trời cao điêu khắc, mắt hẹp, mũi cao, môi mỏng, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được.

Hàn Văn Tịch trước nay đều chưa từng nghĩ tới, trên thế giới này sẽ tồn tại nam nhân lạnh lùng như thế, mặc dù là thời điểm an tĩnh, toàn thân đều tản mát ra một cỗ băng lạnh chống người ở xa ngán đậm bên ngoài, làm người tự giác giữ xa khoảng cách.

Hắn từ nhỏ đã là như vậy hay sao? Đối với Nghi thái phi cũng lạnh nhạt như thế, đối tiền hoàng thi sao?

Trên thế giới này, đã có người nào từng nhìn thấy một mặt ấm áp của hắn, đã từng thấy qua khuôn mặt tươi cười của hắn hay chưa?

Bản khoản về vấn đề này, nàng nhận không được nghĩ, sẽ có thể xuất hiện một nữ tử hay không, có được hứa hẹn một đời của hắn, ba ngàn sùng ái?

Chỉ là, rất nhanh, Hàn Văn Tịch bật cười, nàng thật sự là suy nghĩ quá nhiều, nam nhân lạnh nhạt vô tình như thế, hắn sẽ có cảm tình sao?

Bỏ đi tạp niệm, Hàn Văn Tịch đòi tắm rửa, lưới biển dựa vào một bên, nàng vẫn nên cân nhắc Xà Cốc là một nơi như thế nào đi.

Tổng cảm thấy gia hỏa này mang năng ra ngoài, tràn ngập hương vị âm mưu đâu?

Lúc này, Long Phi Dạ chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, chỉ là, nhận nhạt liếc mắt một cái mà thôi, liền lại nhắm mắt lại.

Xe ngựa đã đi suốt một đêm, hôm sau, Hàn Văn Tịch vừa mở mắt, lập tức đón nhận ánh mắt lạnh băng của Long Phi Dạ.

"A....."

Nàng hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

"Tỉnh?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi.

"Người đang làm gì?" Hàn Văn Tịch hung hăng hỏi, gia hỏa này dựa gần như vậy làm gì?

Long Phi Dạ đẩy ra, đẩy mắt hiện lên một mặt chán ghét, "Muốn gọi người tỉnh dậy."

Ách.....

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch bình tĩnh lại, "Tôi rồi sao? Xà Cốc là cái địa phương gì? Rất nhiều rắn độc hay sao? Cho nên người dẫn ta cùng tới?"

Hàn Văn Tịch đêm qua nghĩ tới nghĩ lui, trừ bỏ nguyên nhân này, gia hỏa này không có lý do gì để mang năng ra ngoài.

"Cũng chỉ có một con rắn độc, xà đàn của nó là vật mà Cổ Thất Sát muốn nhất, lấy xà đàn đi đổi huyết sinh đan, hắn nhất định sẽ đổi." Long Phi Dạ giải thích nói.

Nguyên lai a..... tốt thôi, gia hỏa này quả nhiên là vạn năng, điều này cũng có thể tìm hiểu được.

Có được tin tức này, muốn lấy được huyết sinh đan sẽ dễ dàng hơn nhiều, đương nhiên, việc này mấu chốt nằm ở chỗ năng.

Lông tự tin của Hàn Văn Tịch lại tăng thêm vài phần, rắn độc cái gì, là thứ mà nàng không sợ nhất.

"Đi thôi, đưa ta đi nhìn một cái xem nó là chủng loại rắn độc gì."

Hàn Văn Tịch tràn đầy tự tin, nhảy xuống xe ngựa, đang muốn đi về phía trước, câu nói của Long Phi Dạ lại làm nàng lưu lo dừng bước, "Là độc cự mãng.*"

**Độc cự mãng (毒巨蟒): trần độc khổng lồ, rất lớn. (毒Độc trong độc được; 巨cự: to, lớn, khổng lồ; 蟒mãng: trăn)*

"Cái gì?"

Hàn Văn Tịch đột nhiên quay đầu lại nhìn, cau mày.

"Là độc cự mãng." Long Phi Dạ nhẫn nại nói lại một lần nữa, nếu là rắn độc bình thường, hắn hẳn là sẽ không mang năng tới, mang một nữ nhân lên đường, đủ loại phiền toái.

"Độc cự mãng....."

Hàn Văn Tịch lăm bậm tự nói, lần này là hoàn toàn chấn kinh rồi.

Phải biết rằng, *mãng xà (trăn)* là loài không có độc nha!

Những con rắn độc sẽ có những chiếc răng nanh có thể tiết ra học độc, nọc độc được phân bố đều trong thân kinh của chúng, dùng để tiêm vào trong cơ thể con mồi, chờ con mồi từ vong rồi sau đó cắn nuốt. Nhưng mà, mãng xà không có bản lĩnh tấn công bằng độc, công kích của chúng là dùng lực của sức mạnh đem con mồi cuốn lấy sau đó bóp chết, rồi mới cắn nuốt.

Mà nơi này mãng xà cư nhiên có độc, lại còn là cự mãng(trăn khổng lồ)?

Hàn Văn Tịch mê mang, nàng kiểm tra hệ thống giải độc một lần, một chút ghi lại cũng đều không có, không thể nghi ngờ, độc cự mãng này đối với nàng mà nói, là giống loài hoàn toàn mới.

Thấy vẻ mặt nàng tái nhợt, Long Phi Dạ hỏi, "Có vấn đề gì sao?"

"Xà này lớn bao nhiêu?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Ước chừng ba trượng (*1 trượng=3.3m*), hơn nữa di chuyển rất nhanh, còn phun ra khí độc." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Theo hiểu biết của hắn, không ít người có chủ ý giết con độc cự mãng này, nhưng đến nay vẫn không có người nào có thể bắt được nó, người chết ở trong Xà Cốc cũng không ít.

Ba trượng, đó chính là mười mét nha, còn có thể di chuyển rất nhanh, có thể phun khí độc..... đây không phải là thành tích hay sao?

Vừa nghe lời này, sắc mặt của Hàn Văn Tịch càng khó coi, nàng nhanh chóng quyết định, "Việc này ta trị không được, độc của độc cự mãng ta không giải được, người hãy nghĩ biện pháp khác đi."

Nàng tay không tác sát, nếu không giải được độc, đến khi tới gần độc cự mãng, không phải bị độc chết, thì chính là bị cuốn đi rồi bị bóp chết hay sao?

"Vì sao?" Long Phi Dạ khó hiểu.

"Trên thế giới độc trong thiên nhiên có vạn vạn loại, mà ta không phải là vạn năng." Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng thừa nhận.

Long Phi Dạ cũng không muốn tự mình tới nơi này, nguyên lai còn tưởng rằng mang độc nữ tử Hàn Văn Tịch này tới, sẽ nhẹ nhàng hơn một chút, cái này... hắn chán chừ.

Ai biết đúng ngay lúc này, con ngựa bên cạnh đột nhiên giờ móng trước lên, hí lên hoảng sợ.

"Không tốt!" Long Phi Dạ lạnh giọng, lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong rừng phía bên phải đột nhiên bay vụt ra một cái đầu rắn thật lớn, phun ra một cỗ khói độc.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Long Phi Dạ ôm lấy Hàn Văn Tịch, lập tức rút lui về phía hẻm núi, nhưng rất nhanh, một cái đuôi rắn khổng lồ giống như cây roi, hướng về phía chính diện bọn họ mà quất tới.

Long Phi Dạ không thể không lui tiếp, hướng trong sơn cốc mà đi, rất nhanh, toàn bộ thân thể độc cự mãng liền lộ ra tới, giống như một trường kiếm thật lớn, cấp tốc truy đuổi bọn họ.

Long Phi Dạ vừa cảnh giác động tĩnh quanh mình, vừa bay nhanh phía trước mà chạy.

Hàn Văn Tịch bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, xem đến trợn mắt há hốc mồm, thời điểm nghe Long Phi Dạ nói, nàng còn không có cảm giác thực quan như vậy, hiện giờ vừa thấy, thật sự bị khiếp sợ.

Xà này, thật là khủng khiếp a!

Có vài lần, khói độc suýt nữa phun đến trên người, nhưng hệ thống giải độc của nàng đều không có nhắc nhở, lại một lần nữa chứng minh loại độc này rất xa lạ.

Nếu để Hàn Văn Tịch có đủ thời gian thu thập hàng mẫu trở về, nàng vẫn có thể nghiên cứu ra giải được, chỉ tiếc, hiện tại một giây tánh mạng đều nằm giữa sự sống và cái chết!

Càng đi trong sơn cốc, cây cối càng thêm rậm rạp, kể từ đó, hệ số nguy hiểm của bọn họ càng lớn hơn nữa.

Long Phi Dạ vẫn luôn đi phía trước, tốc độ nhanh khủng bố, Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, nếu vào son cốc, gia hỏa này hẳn là nên nhanh chóng nghĩ cách tìm một cửa ra khác để chạy ra khỏi son cốc đi.

Nhưng!

Đột nhiên, Long Phi Dạ đổi phương hướng, ôm Hàn Văn Tịch hướng về phía rừng cây bên phải chạy trốn.

"Người không tính ra khỏi cốc hay sao?" Hàn Văn Tịch kinh hãi.

"Bỏ vương tôi là vì xà đan!" Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

So với độc cự măng này, được quý cốc Cổ Thất Sát càng khó đối phó hơn, hẳn không có nhiều nhân hạ thoải mái đi xin thuốc như vậy, nếu đã vào Xà Cốc, hẳn tuyệt đối sẽ không tay không mà về.

Độc cự măng tựa hồ cũng nghi ngờ hành động của Long Phi Dạ, nó ngừng lại một lát, lại ngay sau đó liền ập vào trong rừng cây rậm rạp.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch không rảnh lo khuyên Long Phi Dạ, hô to, "Nó biến mất rồi."

Long Phi Dạ nhanh chóng quyết định phi vọt lên, đồng thời cùng lúc khi hắn phi lên, độc cự măng phóng đến đã không nhìn thấy bọn họ nữa, *thật là mạo hiểm a!*

Tất cả đều là so tốc độ! Rất nhanh, độc cự măng lại không thấy đâu.

Long Phi Dạ dừng ở trên một cây đại thụ rất cao, một tay ôm lấy eo thon nhỏ của Hàn Văn Tịch, một tay ôm nhánh cây, cao cao tại thượng, quan sát toàn bộ son cốc.

Hàn Văn Tịch trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng lần đầu tiên đứng ở trên cao quan sát thế giới, chỉ cảm thấy cảm xúc mênh mông, kích động không thôi.

Cùng gia hỏa này ra khỏi cửa, tuy rằng không có chuyện tốt, nhưng là, mỗi lần đều rất kích thích.

Nàng biết rằng muốn hắn trốn đi là không có khả năng, nếu hắn muốn chạy trốn, cũng đã sớm chạy thoát, nếu đã tới nơi này rồi, đơn giản là bằng bất cứ giá nào, cùng độc cự măng kia đánh một trận đi, không chừng thật sự có thể lấy được xà đan.

"Nhìn kia, ở nơi đó!"

Hàn Văn Tịch mất sắc, rất nhanh đã nhìn thấy động tĩnh trong rừng cây, bởi vì tồn tại sương mù độc hại của độc cự măng ở trong cốc, động vật đều đã chết hết, hoặc đã chạy trốn từ lâu, động tĩnh lớn như thế, chỉ có thể là của độc cự măng.

Long Phi Dạ liếc qua, mang theo Hàn Văn Tịch dừng lại trên một chạc cây bên phải ở phía dưới.

"Đứng yên." Hắn lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch lập tức ôm chặt thân cây, không thể không thừa nhận, hắn buông lỏng tay ra, tất cả an toàn của nàng đều không có.

Long Phi Dạ không nắm bất kỳ cành cây nào, vững vàng đứng thẳng trên một nhánh cây ở trung tâm, thân hình đĩnh đạc như cây thông, trong tay hắn là cung và nỏ, tầm mắt lạnh băng nhắm ngay vào hình dạng không ngừng di động ở xa.

Hàn Văn Tịch từ một bên nhìn lại, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất tàn khốc, nhìn như thế nào cũng giống một sát thủ ác ám hàng đầu.

Đột nhiên, động tĩnh ở cây cối kia đột nhiên im bặt, độc cự măng ngừng lại.

Long Phi Dạ chậm rãi nhéo hai tròng mắt lại, không ngừng di động cung nỏ cũng theo một hướng, tên đã trên dây, tùy thời đều có khả năng phóng ra.

Hàn Văn Tịch khẩn trương hô hấp như ngừng lại, nhưng ai biết, ngay khi nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ bắn ra mũi tên, hắn thế nhưng thình lình xoay người một cái, sau đó nhắm ngay phương hướng nào đó phía dưới, nhanh chóng phóng mũi tên ra, "huru" một tiếng sắc bén.

Chỉ thấy mũi tên nhọn kia giống như một đạo tia chớp chém thẳng xuống dưới, khí thế cường đại, tốc độ kinh người.

Mặc dù mũi tên đã bay đi, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm giác được lực lượng cường đại đến từ trên đầu mũi tên nhọn.

Không nghĩ tới gia hỏa này cư nhiên vận nội công rót nhập vào trong mũi tên, chỉ là, hắn vì sao phải thay đổi phương hướng đây?

Hàn Văn Tịch còn đang bối rối, Long Phi Dạ đã bắn ra vô số mũi tên nhọn, một mũi một mũi giống như thiên thạch lướt qua bầu trời, lại giống như tia chớp đánh xuống, năng lượng tràn đầy vô hạn.

Khi một cái đuôi rắn khổng lồ bắt đầu vung lên từ trong cây cối, Hàn Văn Tịch lúc này mới minh bạch, mới vừa rồi Long Phi Dạ từ bờ đuôi rắn để bắn vào đầu rắn, nếu nàng đoán không nhầm, phần đầu của độc cự măng đã bị trọng thương, chính vì thế nên hoàn toàn hạn chế hành động của nó.

Phần đầu bị thương, phải kéo theo thân thể dài cùng với đuôi rắn như vậy, muốn chạy trốn là rất khó khăn.

Trận này bắn chết, nhìn như đơn giản, nhưng nếu đối thành là người khác, thứ nhất chưa chắc có thể thoát được sự đuổi bắt của trận độc, thứ hai, liên tính có thể đứng ở chỗ cao cao này giương cung bắn tên, cũng chưa chắc có thể bách phát bách trúng, làm độc cự măng bị trọng thương.

Hàn Văn Tịch biết, mỗi một mũi tên Long Phi Dạ bắn ra đều ẩn chứa lực lượng cực lớn, nếu không, một mũi tên nho nhỏ so với thân thể to lớn của độc cự măng, bất quá là chuồn chuồn lác cây mà thôi.

Long Phi Dạ đã dừng bắn, chính là, gân xanh trên mu bàn tay ở hai tay vẫn chưa biến mất.

Đuôi rắn khổng lồ điên cuồng vung vào không khí, rất nhanh đã san bằng tất cả cây cối quanh mình, Hàn Văn Tịch nhìn thấy đuôi rắn vung ném không lan đến đại thụ nơi bọn họ đang đứng, liền yên tâm cùng Long Phi Dạ hướng về phía đầu rắn nhìn lại.

Chỉ cần đầu rắn đã chết, đuôi rắn dù động tĩnh lớn bao nhiêu, bất quá cũng là kéo dài hơi tàn.

Bọn họ chờ, Long Phi Dạ lại lấy ra cung nỏ, nhưng mà, đúng ngay lúc này, phía đầu rắn đột nhiên vang lên một động tĩnh rất lớn, tựa hồ là đầu rắn gãy giữa một lần cuối cùng, chỉ là, không lâu sau, động tĩnh này liền dần dần biến mất.

"Rốt cuộc là đã chết?" Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi.

Long Phi Dạ không trả lời, đáy mắt cẩn thận lướt qua, tiếp tục đợi, ai ngờ, lúc này một đạo bóng trắng đột nhiên từ trên một cây đại thụ cách đó không xa bay vọt xuống, xồng thẳng phía đầu của độc cự măng mà đi.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy rất rõ ràng, đó là một bạch y nữ tử! (*Nữ tử mặc áo trắng*)

Thật to gan, cư nhiên dám ở trước mặt Long Phi Dạ ngồi hưởng ngư ông đắc lợi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Mất mát, lựa chọn của hắn

Dám cùng Long Phi Dạ đoạt đồ, bạch y nữ tử này sợ là chán sống rồi đi.

Khi Hàn Văn Tịch đang trầm ngâm, liền thấy rừng cây đột nhiên phun ra một màn khói độc màu trắng vuran tới tận trời, cơ hồ là hướng thẳng về phía nàng kia.

"Cẩn thận có độc!"

Đột nhiên, Long Phi Dạ kinh hô, trong phút chốc thân ảnh chợt lóe lập tức phi nhanh bay xuống!

Đây là.....

Hắn đây là đi cản, hay là đi cứu người a?

Dựa vào tính tình của hắn, không phải nên hừ lạnh "đáng đời", hoặc là "tìm chết" hay sao?

Hàn Văn Tịch ngốc người, không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm. Rất nhanh, nàng liền nhận định chính mình không có nhìn lầm, mà mới vừa rồi là một tiếng thét kinh hãi, nàng tựa hồ cũng không có nghe lầm, như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến

Long Phi Dạ cũng sẽ có lúc gấp gáp.

Bạch y nữ tử kia là người nào?

Tốc độ của Long Phi Dạ rất nhanh, mắt người đều nhìn không rõ lắm, chỉ thấy một đạo hắc ảnh hiện lên, đến khi nhìn đến hắc, hắc đã ôm lấy bạch y nữ tử bay về phía trên cây đối diện.

Nhìn hai thân ảnh kia gần bó dựa vào cùng nhau, trong lòng Hàn Văn Tịch bỗng nhiên ngăn ra, chỉ là, rất nhanh đã bị năng xem nhẹ.

Khói độc màu trắng tan đi, cây cối lại khôi phục về bình yên, ai cũng không biết đầu rắn đã chết hay chưa.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía cây đối diện, chỉ thấy Long Phi Dạ tựa hồ đang cùng nàng kia nói cái gì đó, đáng tiếc, khoảng cách quá xa, thứ nhất nàng không nhìn thấy tướng mạo nàng kia rõ lắm, thứ hai cũng không thể nghe được thanh âm của bọn họ.

Nàng kia rốt cuộc là người nào, cùng Long Phi Dạ có quan hệ gì?

Ngay lúc Hàn Văn Tịch đang buồn bực, đột nhiên một trận đất rung núi chuyển, chỉ thấy độc cự măng trong rừng cây cư nhiên đang xoay người, mà theo thân thể quay cuồng của nó, đuôi rắn khổng lồ kia thẳng tắp hướng cây đại thụ nơi Hàn Văn Tịch bên này vùng đánh lại đây.

Nhìn thấy đuôi rắn khổng lồ đang tới gần, Hàn Văn Tịch không biết phải làm sao, theo bản năng nhìn về phía Long Phi Dạ. Long Phi Dạ đang muốn qua chỗ nàng, ai ngờ, bạch y nữ tử đột nhiên lại phi thân xuống, thẳng hướng đầu độc cự măng bay đi.

"Quay lại đây!"

Long Phi Dạ hô to, nhưng bạch y nữ tử quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong mắt gọi lên sự khiêu khích, ngược lại tốc độ bay xuống lại càng nhanh hơn.

Ngay đúng lúc này, đuôi rắn vùng thật mạnh đánh vào trên thân cây đại thụ nơi Hàn Văn Tịch đang đứng, một tiếng "bang" rất lớn vang lên.

"A....."

Hàn Văn Tịch sợ hãi, từ độ cao hơn mười mét, nàng không nhảy cũng chết, nhảy cũng chết, theo bản năng ôm lấy thân cây đại thụ, chỉ hy vọng đại thụ có thể chậm rãi ngã xuống.

Ai ngờ, cái đuôi khổng lồ của độc cự măng cư nhiên lại một lần nữa vùng lại đây, "Bang!"

"A....."

Hàn Văn Tịch tuy rằng đã ôm chặt lấy thân cây, nhưng lực va đập mạnh như thế, chấn động làm nàng ôm cũng ôm không được, theo bản năng liền buông lỏng tay, cả người trong nháy mắt thẳng tắp rơi xuống.

Một màn này, Long Phi Dạ đều nhìn thấy tất cả, thấy mất hắc xẹt qua một mặt phức tạp, lại quay đầu đuổi theo bạch y nữ tử.

Hàn Văn Tịch chống vó, thẳng tắp rơi xuống, nàng không quay đầu nhìn thấy một màn phía bên kia của Long Phi Dạ, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, lấy tốc độ của hắc, nếu lựa chọn cứu nàng mà nói, đã sớm cứu!

Chính là, hắc không có tới, vẫn không bao giờ tới!

Cũng không biết khi nào thì nàng sẽ rơi xuống đất, thời điểm rơi xuống đất có đau hay không, Hàn Văn Tịch nhắm mắt lại, thanh âm nghẹn ngào, "Long Phi Dạ, người tên hắc đàn này! Ta sẽ hận người cho dù là đã chết!"

Trong khi Hàn Văn đang rơi xuống, Long Phi Dạ đã đuổi kịp bạch y nữ nhân, một chân hung hăng đá nàng văng khỏi độc cự măng, lạnh giọng, "Đoan Mộc Dao, người nên giữ đúng mực!"

"Ta còn tưởng rằng Phi Dạ ca ca cười vương phi, sẽ mặc kệ sống chết của Dao Dao." Đoan Mộc Dao một bộ bạch y xuất trần tuyệt mỹ, giống như nàng tiên nữ ở trên Cửu Thiên, khi cười lộ nổi lên hai má lúm đồng tiền nhỏ như ả nhân hiện làm nàng thêm vài phần đáng yêu.

Nàng là công chúa của quốc gia Tây Chu, là quốc gia có quan hệ đồng minh với Thiên Ninh quốc, cũng là sư muội của Long Phi Dạ.

"Bổn vương nói một lần cuối cùng, lập tức lăn, nếu không ta sẽ không khách khí!" Long Phi Dạ lạnh giọng, ánh mắt liếc về phía bên phải một cái, Hàn Văn Tịch liền phải rơi xuống đất.

Đoan Mộc Dao nường mày nhìn lại, "Phi Dạ ca ca, người nói tính mạng của ta quan trọng, hay là tính mạng của Vương phi người quan trọng đây?"

Nàng trong khi nói, cư nhiên lại muốn bay về phía đầu của độc cự măng bên kia.

Đây rõ ràng là đang dùng mạng của nàng để đe dọa áp chế Long Phi Dạ!

Long Phi Dạ thấy mất hắc liền một mặt tức giận ngập trời, lạnh giọng, "Nếu muốn tìm chết, chờ người qua 18 tuổi, bổn vương có thể tiễn người một đoạn đường!"

Hắn nói, nghiêng người dùng một chân hung hăng đá Đoan Mộc Dao, một mặt đem nàng đá đi rất xa, hoàn toàn rơi vào rừng cây nơi xa, mặt khác cũng mượn lực từ trên người nàng, đẩy nhanh tốc độ của mình hướng về phía Hàn Văn Tịch bên kia bay vút qua.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Hàn Văn Tịch đã từ bỏ hy vọng, tuy rằng nhắm hai mắt lại, tuy rằng đưa lưng về phía mặt đất, nhưng nàng cảm giác được rất rõ ràng chính xác, nàng ngay lập tức sẽ rơi xuống đất.

Người nhảy lâu, có phải có loại cảm giác này hay không?

Rất nhanh, sau đầu nàng sẽ mạnh mẽ va chạm trên mặt đất, óc nát ra, chân tay nàng tất cả đều gãy nát?

Là ai từng nói, có hắc ở đây, không cần phải sợ?

Là ai từng nói, sẽ không có chuyện không hay xảy ra?

Một giọt nước mắt, vô thanh vô tức mà chảy xuống từ khóe mắt của nàng, nàng cắn chặt răng, đơn giản mở mắt ra, cho dù chết, cũng muốn lần cuối cùng nhìn xem thế giới này một cái.

Nhưng ai biết, nàng vừa mở mắt, ánh vào ni mắt cư nhiên là một gương mặt tuấn mỹ đến người hay tiên cũng đều phải ghen tỵ, lạnh như băng sương, như điều như khác.

Mắt hắc như bề nước lạnh, môi hắc mỏng như cánh ve.

Quen thuộc như thế, rồi lại xa lạ như thế..... *Long Phi Dạ!*

Hàn Văn Tịch không thể cưỡng lại nên nở nụ cười, đây là ảo giác trước khi chết hay sao? Không nghĩ tới nàng vẫn còn có hy vọng xa vời rằng hắc sẽ tới cứu nàng.

Long Phi Dạ cúi người xuống, ôm lấy eo Hàn Văn Tịch, mang theo nàng chậm rãi xoay tròn rơi xuống.

Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy ảo giác này quá chân thật, quá tốt đẹp giống như đang mơ một giấc mơ đẹp, tựa hồ hết thảy đất trời tất cả đều biến mất, chỉ còn lại nàng và hắc.

Nàng đã quên hết mọi sợ hãi, đã quên hết hận ý, tận hưởng ánh mắt sâu thẳm, trong vô tri vô giác, nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắc.

Ai ngờ, lúc này, lại thấy lông mày tuấn lãng của Long Phi Dạ đột nhiên nhàn lại, hai tròng mắt vốn là lạnh băng lại lạnh xuống thêm ba phần.

Giờ khác này, Hàn Văn Tịch bình tĩnh!

Gia hỏa này đang nhủu mây..... Gia hỏa này là thật sự!

Nàng sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, tay cứng lại ở trên khuôn mặt hắc, mà hắc mang theo nàng vừa rơi xuống đất, liền buông tay, ngay sau đó chán ghét gạt tay nàng đang dừng ở trên má hắc ra.

Hàn Văn Tịch đã không kịp phản ứng lại, hai chân mềm nhũn liền ngã, một ngã này cuối cùng đem nàng ngã tỉnh.

Tưởng tượng đến chính mình vừa rồi mới thất thố, Hàn Văn Tịch tức khắc đó bưng mặt, xấu hổ đến nỗi quên cả bỏ dẫy.

Long Phi Dạ về mặt âm u, bề ngoài nhìn xuống, nhưng chung quy vẫn đuổi tay ra muốn kéo nàng đứng lên.

Hàn Văn Tịch đẩy mặt đó bưng, nhìn bàn tay to của hắc trong lòng vẫn cháy qua một tia ấm áp, đang muốn đuổi tay qua, ai biết Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Phiền toái."

Lời này vừa ra, tay Hàn Văn Tịch bỗng nhiên cứng lại, ngay sau đó nhanh chóng thu hồi về.

Đáy mắt hiện lên một mặt mắt mát, ngay sau đó liền nổi giận!

Nàng thậm chí còn không muốn đi theo hắn, là hắn buộc nàng tới đây, bức nàng tới để giải Xà Độc.

Nàng vừa trải qua cú sốc lớn như thế, còn chưa có chỉ trích hắn một câu đâu, hắn lại khen ngược, ghét bỏ nàng trước.

Phi tâm hồn nàng con có chút ấm áp, hiện giờ xem ra, tất cả đều là một bên tình nguyện, vừa mới sống chết trước mắt, hắn liền lựa chọn người khác, không màng sinh tử của nàng. Hiện giờ tới cứu nàng, phỏng chừng cũng là lo sợ khi trở về không thể giải thích nổi với Thiên Huy hoàng đế đi.

Hàn Văn Tịch dùng chính đôi tay của mình ấn ở trên mặt đất mượn lực, đột nhiên đứng lên, nhìn chăm chăm về phía Long Phi Dạ. "Ta mệnh tiện, ta phiền toái. Phiền toái cũng là người tự tìm! Đem bốn vương phi mang ra ngoài như thế nào, thì mang về như thế ấy! Thiếu một cây lông to, bốn vương phi tuyệt đối trị không được cho Thái tử!"

Long Phi Dạ biểu tình chán ghét hơi cứng đờ, lạnh giọng. "Đừng nhát gan như thế, mạng của người còn ở đây."

Hắn nói, tránh đi ánh mắt giận dữ của Hàn Văn Tịch, xoay người nhìn về phía độc cự măng còn đang gầy giữa hấp hối, chỉ thấy độc cự măng còn đang phun khói độc màu trắng, nhưng không nhiều như lúc trước nữa, rõ ràng là đang cố kéo dài hơi tàn.

Hàn Văn Tịch nghẹn lời, muốn nói lại thôi, đơn giản là cái gì cũng đều không nói.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, *bạch y nữ tử vừa rồi kia đâu? Đã rời đi rồi sao?*

Nữ nhân kia một lòng hướng về phía đầu rắn bên kia đi, tựa hồ không phải là tới đoạt xà đan, vậy thì làm cái gì nha?

Nàng ta cùng Long Phi Dạ có quen biết đi, mới vừa rồi rõ ràng là Long Phi Dạ sợ nàng ta trúng độc, nên muốn cứu nàng ta.

Hàn Văn Tịch đã tò mò lại thêm tò mò, càng phần nộ nhiều hơn, Long Phi Dạ có biết hay không nếu vừa rồi hắn đến chậm một bước, giờ nàng đã chết!

Tốt hay xấu cũng là do hắn mang nàng ra tới, hắn cứ như thế coi mạng của nàng như cỏ rác hay sao?

Long Phi Dạ chờ độc cự măng chết đi, Hàn Văn Tịch đơn giản ngồi xuống xếp bằng ở một bên, không nói một lời.

Nếu không phải kiêng kỵ độc tố của độc cự măng, lấy năng lực của Long Phi Dạ, phỏng chừng đã sớm lấy được xà đan, hiện giờ bọn họ chỉ có thể chờ độc cự măng tiêu hao hết tinh lực.

Nhưng mà, không được bao lâu, Long Phi Dạ đã không còn kiên nhẫn nữa.

Hắn nhảy lên một cây nhỏ bên cạnh, lấy ra cung nỏ nhắm ngay vị trí sương trắng độc đang toát ra, lại triển khai thế tấn công một lần nữa.

"Vút vút vút!"

Từng đạo mũi tên nhọn bay vút đi xuống, lực lượng không những không yếu bớt, ngược lại so với lúc trước còn cường đại hơn, chỉ thấy máu tươi văng ra khắp nơi.

Hàn Văn Tịch xem thấy mà kinh hồn táng đảm, lúc này mới từ từ nhận ra sự tức giận của người này, hắn thực sự không vui, đây rõ ràng là đang cố hả giận nha!

Nếu trong tay nàng không có lợi thế, có thể trở thành đối tượng hả giận của hắn hay không?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch cảm thấy sờn tóc gáy.

Nàng nghĩ, vừa rồi nàng chống đối, còn chưa đến mức làm gia hòa này phần nộ như thế đi, nàng trong mắt hắn sẽ không bao giờ có quan hệ đau khổ.

Hắn là bạch y nữ tử kia trêu chọc hắn đi.

Hàn Văn Tịch rất rõ ràng không nên tò mò nhiều như vậy, nhưng trong lòng thì vẫn luôn muốn hỏi hắn một câu.

Tuy biết rằng hắn sẽ không có khả năng nói ra, nhưng vẫn muốn hỏi hỏi nha.

Hàn Văn Tịch rồi rầm một lúc, được rồi, hiện tại nàng đâu có thể giận hay rùng mình cùng hắn đâu! Không hỏi!

Mặc dù thế công của Long Phi Dạ mãnh liệt như vậy, nhưng độc cự măng này dù sao cũng đã sống qua nhiều năm, không dễ dàng chết đi như vậy.

Đuôi rắn không lồ còn đang lắc lư diển cuồng, thậm chí, đầu rắn dầy máu tươi còn nảy lên hạ xuống vài lần, phun quanh mình một vòng sương độc màu trắng.

Thấy thế, Long Phi Dạ càng thêm mất kiên nhẫn, hắn nhảy xuống khỏi cái cây thấp, đi về phía trước tìm kiếm vị trí có lợi cho việc công kích.

Hàn Văn Tịch nhìn bóng dáng hắn, khuôn mặt nhỏ âm trầm, không nói một lời, thầm nghĩ, *họ Long, người hãy đi đi thôi, đi xa đi. Đem nàng ném ở chỗ này một mình, đợi lát nữa lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hắn hãy chờ mà chịu trách nhiệm đi!*

Ai ngờ, Long Phi Dạ còn chưa đi được vài bước, liền lộn trở lại, cao cao tại thượng quan sát Hàn Văn Tịch, mệnh lệnh nói, "Đứng lên."

"Đề làm gì?" Hàn Văn Tịch không khỏi hiếu kỳ nói.

Ai ngờ, Long Phi Dạ không trả lời nàng, mà là đột ngột tùm nằng lên, ôm chặt, một bước lên trời, bay đến trên một cây đại thụ gần đó cao 7-8 mét.

"A....." Hàn Văn Tịch một đường kêu to cho đến khi ở trên đỉnh đại thụ, mới vừa rồi ngã xuống suýt nữa ngã chết, nàng còn đang cố sau đi chứng được không, phỏng chừng trong vòng một năm cũng không dám lên cây!

Long Phi Dạ mất kiên nhẫn lạnh giọng. "Kêu ca cái gì?"

Hàn Văn Tịch thuận thế xoay người, vùi đầu vào trong lòng ngực hắn, đôi tay gắt gao khoanh hắn lại không rời, vừa sợ vừa giận, "Long Phi Dạ, ta cảnh cáo ngươi, ngươi lại đem đặt ta một mình ở trên cây, ta tuyệt đối..... ta tuyệt đối....."

Long Phi Dạ chờ.

Chính là, Hàn Văn Tịch lại ngẩn đầu, "tuyệt đối" sau một lúc lâu, mới nói ra được, "Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

Long Phi Dạ sững sốt, cúi đầu thấy người trong lòng ngực cứ nhiên đang run rẩy, ma xui quỷ khiến, bên môi hắn thế nhưng hơi hơi gọi lên, nổi lên một mặt cười nhạt.

Nhất định không có người nói với hắn, khi hắn cười lộ lên, toàn bộ thế giới trong sẽ nhảy mất sẽ trở nên âm đạm thất sắc, bởi vì, chưa từng có người gặp qua ý cười thuần túy của hắn như thế.

Mặc kệ Hàn Văn Tịch ôm chặt lấy hắn, Long Phi Dạ hai tay cầm cung nỏ, nhắm ngay chính miệng của đại xà mà bắn.

"Hừ....." Một mũi tên xuyên miệng!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tình địch, bạch y nữ tử

Một mũi tên xuyên miệng, hoàn toàn giải quyết độc cự măng.

Nhìn độc cự măng sau khi trở mình thật mạnh, không còn nhúc nhích, không còn phun ra khói độc màu trắng, Long Phi Dạ lúc này mới vừa lòng thu hồi cung nỏ.

Mà lúc này, nữ nhân nhát gan nào đó còn treo ở trong lòng ngực hắn, đối với hết thảy hoàn toàn không hay biết.

Bên môi hắn nổi lên một đường cong nhợt nhạt, hai tay đỡ phía sau, nhẹ nhàng phi xuống, dừng ở bên cạnh độc cự măng.

"Người có thể buông tay."

Khi giọng nói lạnh băng truyền đến như từ trên trời giáng xuống, Hàn Văn Tịch mới từ trong kinh sợ trở lại bình thường, phát hiện hai chân mình đã chấm đất, theo bản năng nằng nặng đầu nhìn lên, đón nhận ánh mắt tuyệt tình của người nào đó, lập tức buông tay như bị điện giật.

Long Phi Dạ không có để ý đến năng, rút chủy thủ ra đi lấy xà đan.

Hàn Văn Tịch ho nhẹ vài tiếng, vờ như chưa từng phát sinh sự tình gì đứng ở một bên quan sát, chỉ thấy động tác của hắn rất nhanh nhẹn dứt khoát, thành thạo lấy ra một viên xà đan nhỏ như viên đạn.

Có xà đan này, là tương đương với có huyết sinh đan, bọn họ đã thành công hơn phân nửa.

Hàn Văn Tịch lấy lại bình tĩnh, lấy kim châm ra đi thu thập máu của độc cự mãng, loại độc hiếm lạ này, năng đương nhiên muốn mang về nghiên cứu thật tốt.

"Người đang làm cái gì?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Không có gì." Hàn Văn Tịch khuôn mặt nghiêm túc, ngữ khí lạnh băng, tạm thời không muốn cùng hắn nhiều lời.

"Nhát gan." Long Phi Dạ lạnh lùng phát ra một ngum.

Hàn Văn Tịch gặn dừ, nắm chặt nắm tay, không nói gì.

Sau khi lấy máu xong, năng nói, "Xà đan cũng lấy được rồi, ta đối với ngươi mà nói cũng không có tác dụng gì, ta muốn đi về."

Long Phi Dạ hơi sững sốt, thế nhưng cũng không giữ lại, lạnh lùng nói, "Đi thôi, bốn vương mang ngươi xuất cốc."

Vì thế, hai người một đường trầm mặc mà quay lại đường cũ đi trở về.

Bất đắc dĩ, ra khỏi sơn cốc rồi lại phát hiện xe ngựa cùng xa phu đều bị độc chết hết, không có ai bảo vệ đường về cho năng.

Hàn Văn Tịch trong lòng trộm vui sướng, thầm nghĩ, *"Xem ngươi hiện tại tỉnh làm gì với cái phiền toái là ta đây! Ai kêu ngươi lại tự tìm tới phiền toái!"*

Ai ngờ, Long Phi Dạ cho năng hai lựa chọn, "Hoặc tự mình đi trở về đi, hoặc cùng bốn vương đi một chuyến."

Hắn nói xong, không cho Hàn Văn Tịch thời gian suy nghĩ, xoay người lại hướng phía trong sơn cốc mà đi.

Hàn Văn Tịch thật sự quý giá tính mạng của mình, dọc theo đường đi bọn cướp rất nhiều, nguy hiểm rất lớn, năng nào dám tự mình trở về, quan trọng là năng cũng không biết đường quay về!

Năng còn đang chần chờ, bóng dáng tên kia đã cách rất xa.

Hắn ta nghiêm túc chăng?

Hàn Văn Tịch nóng nảy, vừa bước nhanh đuổi theo, vừa kêu.

"Uy! Long Phi Dạ ngươi thật quá đáng!"

"Người đứng lại đó cho ta, Long Phi Dạ!"

"Ngươi nếu không đứng lại, ta lập tức sẽ đi!"

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Long Phi Dạ nghe được tiếng năng la hét, không những không dừng lại, ngược lại càng chạy càng nhanh, độ cong bên mỗi càng lúc càng lớn, Hàn Văn Tịch không thể không cố chạy nhanh hơn.

Vì thế, hai người một trước một sau, một đi một chạy, rất nhanh đã vượt qua sơn cốc.

Trên một cây cao trong sơn cốc, Đoan Mộc Dao vội lực ghé vào trên thân cây, bên môi còn ngậm vết máu, vừa rồi sức mạnh của chân Long Phi Dạ rất vừa vặn, làm năng bị trọng thương không thể nhúc nhích được, nhưng thương thế cũng không thể lấy đi tính mạng của năng.

Năng rõ ràng diện mạo như thiên tiên, nhưng lúc này một đôi mắt phượng lại hung ác nham hiểm như phù thủy, lạnh lùng nhìn hai bóng dáng đang đi ở phía xa kia.

"Hàn Văn Tịch, ngươi thật không biết xấu hổ, ngươi cư nhiên dám ôm sư huynh ta!"

Từng mà vừa rồi làm thị nữ của Đoan Mộc Dao cũng không thể tin nổi, Tần Vương luôn luôn có thói quen sạch sẽ cư nhiên cho phép nữ nhân gần người, còn ôm chặt cứng như thế?

Không phải là các năng đã nhìn lầm rồi chứ?

"Tiện nhân, ta nhất định phải giết ngươi." Đoan Mộc Dao càng nghĩ càng tức giận, phải biết rằng, lần này năng rời cung thật ra chính là hướng về phía Hàn Văn Tịch mà tới.

Thị nữ thấp giọng khuyên nhủ, "Công chúa, dưỡng thương quan trọng hơn."

"Ta sẽ không! Nếu ta chết, xem hắn sẽ làm gì, giải thích như thế nào cùng sư phụ!" Đoan Mộc Dao tức giận, vừa động, lại tác động đến nội thương, phun ra một ngụm máu tươi.

"Công chúa, ngươi cũng biết, Tần Vương hận nhất là bị người khác uy hiếp, ngươi hà tất....."

Thị nữ còn chưa nói xong, Đoan Mộc Dao liền lạnh giọng cắt ngang, "Chẳng lẽ ta ở trước mắt hắn cũng giống như người khác hay sao? Đây không phải là hắn thà rằng thương tổn ta, cũng muốn bảo vệ tính mạng nữ nhân kia hay sao? Hàn Văn Tịch ở trong lòng hắn khi nào thì quan trọng hơn bản công chúa?"

"Công chúa, Hàn Văn Tịch dù sao cũng là Tần vương phi do thái hậu Thiên Ninh chỉ định, Tần Vương cũng là bắt đắc dĩ đi." Thị nữ lại khuyên.

Đoan Mộc Dao cười lạnh, "Chỉ cần hắn không vui, thiên hạ sẽ không có việc gì là bắt đắc dĩ."

Hàn Văn Tịch gả vào Tần Vương phủ, là mệnh lệnh của Thiên Ninh hoàng đế, nhưng là, hắn vì cái gì vẫn muốn đem nữ nhân kia lưu tại trong Tần Vương phủ?

Đại hôn đã qua lâu như vậy, năng vẫn luôn yên lặng chờ hắn xử lý bỏ rơi Hàn Văn Tịch, nhưng chính là lần lại chậm chạp không có hành động gì, thậm chí còn mang theo bên người đầu?

Sư huynh sư muội nhiều năm như thế, từ nhỏ đến lớn, hắn đã bao giờ mang năng ra cửa hành sự qua?

Nữ nhân kia lại là phế vật nhất gan, rốt cuộc hắn vừa mắt ở điểm nào?

Đoan Mộc Dao càng nghĩ càng phẫn nộ, lạnh giọng, "Thu Nhi, chúng ta đi để đó Thiên Ninh. Ta muốn ở tại Tần Vương phủ..... đường thượng!"

"Công chúa, Thái Tử điện hạ còn ở Dược Quý Cốc để xin thuốc cho hoàng hậu nương nương, người tốt xấu cũng nên đi qua một chuyến." Thị nữ vội vàng nhắc nhở.

Đoan Mộc Dao lúc này mới nhớ tới chuyện này, chỉ có thể gặt đầu, thầm nghĩ, *chờ năng cầu được xong rồi đi để đó cũng không muộn.*

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Lúc này, Hàn Văn Tịch lại bị Long Phi Dạ ôm lấy, bay trên không phi hành, cấp tốc xuyên qua cây cối.

Năng tự rằng mặt lạnh nhìn Long Phi Dạ, nhưng trong lòng lại càng tò mò về bạch y nữ nhân kia, chỉ là, chung quy năng vẫn đoán không được ý đồ của năng ta.

Quả nhiên là tò mò hại chết miêu, rồi rầm hồi lâu, Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhìn không được đã mở miệng, "Uy, bạch y nữ tử vừa rồi là ai nha?"

Ai ngờ, năng rồi rầm lâu như vậy mới hỏi nên lời, Long Phi Dạ lại vờ như không nghe thấy, mắt nhìn phía trước, mặt vô biểu tình.

Hàn Văn Tịch mắt tròn trắng, hoàn toàn mất đi lòng hiếu kỳ.

Một ngày bốn ba, sáng sớm hôm sau bọn họ đã đến Dược Quý Cốc.

Vừa mới vào núi cốc, Hàn Văn Tịch đã ngửi thấy hương các loại thảo dược, trời mới biết trong sơn cốc gieo trồng bao nhiêu loại dược liệu nha, đây đúng thật là một địa phương thần kỳ.

Rất nhanh, bọn họ đã đến lối vào chân cốc, chỉ thấy một thân cây của cây nhô vút thành vòng trên cổng lớn và có hai dược đồng canh gác hai bên, mà trước cửa có hai đám người: một bên đang xếp hàng, một bên đang xếp dưới đất.

Nhìn có vẻ giống như xếp hàng chính là tới mua thuốc, mà quý là tới xin thuốc.

Hàn Văn Tịch nhìn bọn họ trong chốc lát, chỉ thấy sau khi người xếp hàng cùng một lão quân gia hàn huyên trong chốc lát, một đám đều ù rừ cụp đuôi, gia nhập đội ngũ xếp hàng cầu xin, nhìn có vẻ như là không mua được dược liệu.

Đột nhiên, một người đang xếp vọt qua, hô to, "Dược quý đại nhân, ta nguyện ý trả một ngàn vạn lượng hoàng kim cầu xin một gốc cây long cần thảo, xin lão nhân gia ngài hãy thương xót! Ta đang chờ dược để cứu mạng người!"

Lão quân gia lập tức đi tới, tức giận mắng, "Ồn ào cái gì vậy! Nơi này là chỗ để người khỏe giàu hay sao? Người tới, đem đuôi hất đi!"

"Minh quân gia, tiểu nhân nào dám khoe giàu, tiểu nhân là dùng toàn bộ gia sản của gia tộc để tới xin thuốc! Còn thỉnh Minh quân gia rủ lòng thương xót, đi thông báo một tiếng!" Người nọ vội vàng vừa quý vừa cầu.

Chính là, Minh quân gia lại không thông cảm với người nọ, bàn tay vung lên lệnh người đuổi đi.

Hàn Văn Tịch xem đến nhàn nhây lại.

Nâng biết long cần thảo này là dược liệu trân quý, chỉ là, dù sao cũng không đáng giá một ngàn vạn lượng hoàng kim nha! Hơn nữa, nhân gia đều đã tặng gia bại sản.

Nhìn người nọ lệ rơi đầy mặt, bộ dáng tuyệt vọng, Hàn Văn Tịch đặc biệt khó chịu, thật muốn đưa hẳn một gốc cây long cần thảo, hệ thống giải độc của nàng vừa lúc cũng có vài cộng.

Chỉ tiếc, nhìn trước mắt hàng trăm người, nàng vẫn là từ bỏ, giúp được một người, không giúp được toàn bộ.

Nếu như trước mắt chỉ giúp một người, nàng sẽ không bị xem như là người tốt, sẽ chỉ bị xem giống như ác nhân Dược Quý Cốc thấy chết mà không cứu.

Huống chi, bọn họ là tới xin thuốc, không phải tới để phá sản bãi của nhân gia.

Lúc này, Minh quân gia đã nhìn thấy bọn họ, khoa tay múa chân lại đây, "Uy uy, hai người các người, nói chính là hai người các người, đứng nơi đó làm gì? Không biết quy củ sao? Còn không đi xếp hàng?"

Long Phi Dạ nhìn lại, lạnh lùng mệnh lệnh, "Người, lại đây."

Minh quân gia sùng sốt, ngay sau đó về mặt không thể tin nổi, "Người nói cái gì?"

"Bảo người lại đây, nghe không hiểu tiếng người hay sao?" Long Phi Dạ hỏi ngược lại.

Minh quân gia lập tức phát hỏa, xông tới, liếc mắt một cái đã nhìn ra Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch khí chất bất phàm, giàu có và đáng kính. Nhưng là, quyền quý tới Dược Quý Cốc xin thuốc rất nhiều đi, người tôn quý hẳn đều kiến thức qua, nhưng chưa từng thấy qua kiểu ngạo như thế!

Hắn đánh giá Long Phi Dạ, phi thường khinh thường, "Người là cái thứ gì, dám nói chuyện với lão tử như thế, các người muốn xin thuốc, ha ha, không có cửa!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại một phen nắm lấy cổ áo hắn, đem hẳn giờ lên, lạnh giọng, "Lần đi nói cho Cổ Thất Sát, Long Phi Dạ mang xà đan của độc cự mãng tới, hỏi hắn đổi hay không đổi."

Minh quân gia đang muốn thờ dài, vừa nghe đến ba chữ "Long Phi Dạ", lập tức trừng lớn mắt, lại nghe được mấy chữ "Độc cự mãng đan", ngay sau đó dùng sức gạt đầu.

Long Phi Dạ lúc này mới thả người, lão quân gia còn chưa lập tức đi thông báo, thái độ cung kính hơn, "Không biết là Tàn Vương điện hạ, có điều đắc tội, thứ lỗi thứ lỗi, thỉnh Tàn Vương điện hạ chờ, tiểu nhân lập tức đi thông báo."

Hàn Văn Tịch ở một bên kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ba chữ "Long Phi Dạ" không chỉ có dùng tốt ở trong đế đô Thiên Ninh, ở bên ngoài tựa hồ cũng dùng thực tốt.

Thiên Ninh hoàng đế kiêng kỵ Long Phi Dạ, tất có nguyên do.

Chỉ chốc lát sau, lão quân gia cơ hồ là té ngã lộn nhào ra tới, chân chó cực kỳ, "Tàn Vương điện hạ, dược quý đại nhân cho mời, thỉnh đi theo tiểu nhân!"

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch vừa vào cửa lớn liền lên xe ngựa, một đường bay nhanh, Hàn Văn Tịch phát hiện, phía sau cánh cửa này, thăm thực vật tự nhiên tất cả đều là dược liệu, hơn nữa càng đi vào bên trong càng là trân quý.

Rất tốt, Cổ Thất Sát gia hòa này tuy rằng không có y đức, nhưng xác thực là một nhân tài khó có được nha!

Rất nhanh, xe ngựa đã dừng lại trước một toà biệt viện lịch sự tạo nên bên dòng suối, Minh quân gia cũng không theo chân bọn họ đi vào, chỉ thông báo một tiếng, "Tàn Vương điện hạ đến."

Rất nhanh, một thanh âm âm dương quái khí thông thả truyền ra tới, quý dị đến nỗi không giống như là tiếng người vọng lại, "Tàn Vương điện hạ, lần đầu tiên tới liền mang đến độc cự mãng đan, bản đại nhân nên lấy cái gì để đổi cùng người đây?"

"Huyết sinh đan." Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời.

Lời này vừa ra, trong phòng liền trầm mặc.

Một lúc lâu sau, thanh âm nửa nam nửa nữ quái gở mới lại vang lên, "Các người..... Vào đi."

Hàn Văn Tịch bị thanh âm quý dị kia làm nổi lên một thân da gà, theo phía sau Long Phi Dạ đi vào.

Mà khi nhìn thấy người trong nhà, Hàn Văn Tịch lại nổi thêm một tầng da gà, chỉ thấy vị trí chủ vị ngồi một hắc y nhân, thân hình cao lớn, một bộ áo đen che lấp toàn thân, ngay cả đầu đều đội một mũ choàng đen lớn, từ xa nhìn lại, phảng phất là một người không có mặt.

Đây, chính là quý tài Cổ Thất Sát.

Hàn Văn Tịch nguyên bản cho rằng hẳn hẳn là một lão nhân, hiện giờ, cơ bản là đoán không ra tuổi tác của hắn, thậm chí ngay cả giới tính cũng đều mơ hồ.

Hàn Văn Tịch tỏ mò, Long Phi Dạ lại không quan tâm nhiều như vậy, lạnh lùng nói, "Cổ Thất Sát, người đổi hay không đổi?"

"Ài....." thanh âm sâu kín của Cổ Thất Sát, thờ dài một tiếng, "Thật không khéo, có người cảm *thất tình đông trùng hạ thảo** tới, cũng muốn đổi huyết sinh đan, hai loại đồ vật khác nhau đều là vật mà bản đại nhân mơ tưởng đã lâu, các người nói bản đại nhân lựa chọn như thế nào đây?"

**Thất tình đông trùng hạ thảo (七情虫草): một vị thuốc.*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoài ý muốn, sư huynh sư muội

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton

Cái gì?

Cư nhiên cũng có người mang theo thất tình đông trùng hạ thảo tới trao đổi huyết sinh đan với Cổ Thất Sát? Lại còn tới sớm hơn cả bọn hắn.

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thực ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng sự tình đã nắm chắc thắng lợi, không nghĩ tới xảy ra việc ngoài ý muốn như thế.

Nhưng đáng mừng nhất chính là, Cổ Thất Sát còn chưa đem huyết sinh đan trao đổi ra ngoài, nếu không bọn họ đúng thật là đi không một chuyến.

"Dược quý đại nhân định lựa chọn như thế nào đây?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Ai nha..... Tàn Vương, người nói bây giờ nên làm sao đây?" Cổ Thất Sát thở dài rất nhẹ, nhưng vô cố lần người sồn lên cả tóc gáy, thanh âm kia phảng phất bay bay bên tai.

"Rất đơn giản, cùng bốn vương trao đổi." Long Phi Dạ lạnh lùng dứt lời, lập tức lấy ra độc cự mãng đan, trực tiếp xem nhẹ cái gì mà thất tinh đồng trùng hạ thảo kia.

Lúc này, trên mặt Dược quý đại nhân lập tức hiện lên một tia sáng, lộ ra một đôi mắt hẹp dài mà yêu dã, lẳng lẳng nhìn chăm chăm Long Phi Dạ như con mồi trong lòng bàn tay.

Hồ hự!

Đây là ý niệm thứ nhất trong lòng Hàn Văn Tịch, kia rõ ràng là một đôi mắt quyến rũ yêu mị a! Cái Dược quý đại nhân này, không phải đã là lão già hay sao? Như thế nào còn có đôi mắt tả mị như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng cười đùa từ một bên, "Tàn Vương điện hạ, còn chưa hỏi một chút bốn Thái tử có đáp ứng hay không đâu?"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người tới là một nam tử khí phách phi phàm, hình dáng khuôn mặt thâm thúy đại khí, thân hình cao lớn uy mãnh, một bộ hắc bào lớn màu đen tuyền viền vàng xa hoa làm tôn lên vẻ tôn quý cùng thần bí của hắn.

Hắn không nhanh không chậm đi tới, tầm mắt lãnh ngạo đảo qua Long Phi Dạ, lăm lăm đánh giá qua Hàn Văn Tịch, tựa hồ như trong lòng đã hiểu rõ thân phận của nàng, đáy mắt tuy có chút tia kinh ngạc, nhưng rất mau liền biến mất không thấy.

Hàn Văn Tịch ghét nhất loại đánh giá ngạo mạn vô lễ này, năng lạnh lùng nhìn qua, biết hắn tự xưng là Thái tử, nhưng không biết là từ nước nào.

"Diệp Thái tử chẳng lẽ không đáp ứng sao?" Long Phi Dạ mở miệng.

Ngay khi Long Phi Dạ lên giọng lạnh nhạt, ba chữ "Diệp Thái tử" tựa hồ là có tình nói cho Hàn Văn Tịch nghe, nói cho nàng biết địa vị của người nam nhân này là gì.

Nguyên lai là hắn!

Danh hào này Hàn Văn Tịch đã từng nghe qua, đây đúng là Thái tử Tây Chu quốc, Đoan Mộc Bạch Diệp, thường gọi là Diệp Thái tử.

Khác với Thái tử Thiên Ninh quốc, vị Diệp Thái tử Tây Chu quốc này ở Văn Không Đại Lục chính là có tiếng cực kỳ kiêu ngạo, tàn nhẫn âm hiểm, còn chưa đáng vị, đã đem những người bất đồng chính kiến trong triều diệt trừ không còn một mảnh.

Tây Chu quốc ở phía sườn tây Thiên Ninh quốc, là liên bang có quan hệ thông gia với Thiên Ninh quốc, theo lý, quan hệ giữa Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Long Phi Dạ hai người hẳn là không tồi, nhưng nhìn tình hình trước mắt này, tựa hồ như không tốt nha.

Đoan Mộc Bạch Diệp cao 1m8 không khác nhiều so với Long Phi Dạ, hẳn đến gần Long Phi Dạ, nhẹ nhàng ấn bả vai Long Phi Dạ, giọng điệu có tính chậm rãi, một chữ một chữ nói, "Không, đáp, ứng!"

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, trên vai Long Phi Dạ liền bộc phát ra một đạo lực mạnh mẽ rất hữu lực, hung hăng đem tay của Đoan Mộc Bạch Diệp hất ra, cùng lúc đó, Đoan Mộc Bạch Diệp đứng không vững, lui ra sau hai bước.

Hắn đột nhiên híp mắt, lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người hiểu cái gì gọi là tới trước đến sau hay sao?"

"Bốn vương không hiểu!" Long Phi Dạ giọng điệu so với hắn còn kiêu ngạo và ngạo mạn hơn, nói. Nháy mắt liền bức đến trước mặt Đoan Mộc Bạch Diệp, muốn đoạt lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo trong tay Đoan Mộc Bạch Diệp.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch sững sốt, ngay sau đó rất vui, gia hỏa Long Phi Dạ này đủ dã man, đủ bá đạo, năng thích!

Đoạt lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo, xem Đoan Mộc Bạch Diệp lấy cái gì trao đổi cùng Dược quý đại nhân?

Chấn động trên vai vừa rồi kia đủ để chứng minh Đoan Mộc Bạch Diệp không phải là địch thủ của Long Phi Dạ, hắn lập tức lui ra sau, vừa né tránh, vừa lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người hèn mọn!"

Người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, đề tiện cùng cao thượng chỉ có người thắng mới có quyền lực định ra.

Long Phi Dạ không những không dừng tay, ngược lại một chiêu so với một chiêu thậm chí còn tàn bạo và ngoan độc hơn, tốc độ nhanh đến nỗi Đoan Mộc Bạch Diệp đều không rảnh mà nói nhảm nhiều.

Hàn Văn Tịch ở một bên xem đến kinh hồn táng đảm, một lần lại một lần mắt đều thấy Long Phi Dạ gần như cướp được đồ vật, đáng tiếc lại bị tránh thoát.

Dược quý đại nhân cao tại thượng, lười biếng ngồi dựa trên vị trí chủ vị, hai tròng mắt hẹp dài híp lại, nhìn xem thích thú.

Đột nhiên, Long Phi Dạ một tay nắm lấy cổ tay Đoan Mộc Bạch Diệp, một tay kia bắt được hộp gấm trong tay hắn, nhưng ai biết, đúng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc này, Dược quý đại nhân đột nhiên hô to một tiếng, "Dừng....." Thanh âm này có tính kéo dài, lười biếng không thôi.

Long Phi Dạ vừa phân tâm, Đoan Mộc Bạch Diệp liền né tránh, ngay sau đó lạnh giọng, "Dược quý đại nhân, Dược Quý Cốc của người khi nào thì cho phép người ngoài tùy ý động thủ?"

Dược quý cốc có quy củ của Dược Quý Cốc, không cho phép người ngoài tùy ý động thủ.

"Ha ha, bản đại nhân bất quá là muốn kiến thức kiến thức võ công của nhị vị mà thôi, Diệp Thái tử, người làm bản đại nhân có chút thất vọng nha." Dược quý đại nhân thờ dài nói.

"Người!" Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận muốn tiến lên, ai ngờ, Dược quý đại nhân lại từ trong áo màu đen chậm rãi lấy một cái tay gậy tro xương ra tới, giống như tay của một lão yêu ngàn năm, trong tay thương thức mấy cái phi tiêu hình con bướm ánh vàng rực rỡ.

Không thể nghĩ ngờ, đây là cánh cáo.

Một con rồng mạnh vẫn không thể đàn áp một con rắn trong chính hang ổ của mình, Đoan Mộc Bạch Diệp chỉ có thể nén lại sự tức giận, mà đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, thu tay, lạnh lùng truy vấn, "Dược quý, người rút cuộc muốn đối với ai?"

"Dược quý đại nhân, trong thiên hạ không chỉ có một con độc cự mãng, nhưng thất tinh đồng trùng hạ thảo thì chỉ có một con, giống như cô lại giống như sâu, nhưng lại không phải cô cũng chẳng phải sâu, người có thể suy nghĩ thật kỹ, hơn nữa, là bốn Thái tử tới trước." Đoan Mộc Bạch Diệp lập tức nhắc nhở.

"Độc cự mãng không ít, nhưng độc cự mãng 500 năm này thì chỉ có một con." Long Phi Dạ cũng nhắc nhở.

"Ai nha nha....."

Dược quý đại nhân lại một lần than nhẹ, thanh âm sâu kín, phảng phất từ chỗ sâu trong địa ngục thờ dài truyền đến. Hàn Văn Tịch lại một lần nhìn không được rùng mình một cái, năng quan sát đến tay của dược quý đại nhân, nhìn thế nào cũng thấy không thấy khớp với mắt dài hẹp như hồ ly tinh của hắn.

Mặc kệ dược quý đại nhân than nhẹ, Long Phi Dạ cùng Đoan Mộc Bạch Diệp đều không nói lời nào. Hàn Văn Tịch ở một bên nhìn thấy, thật đúng là đoán không ra Dược quý đại nhân sẽ lựa chọn đồ vật của ai.

Cuối cùng, Dược quý đại nhân cười lên quái dị, "Ha ha, bản đại nhân đều muốn cả hai nha, nếu không, các người tiếp tục đánh một hồi đi?"

Hắn nói, cư nhiên còn thận trọng mà giải thích với Long Phi Dạ, "Tàn Vương, bản đại nhân cho phép người đoạt, nhưng cướp được đồ vật về thì sẽ là của bản đại nhân, như thế nào?"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch suýt nữa phun ra, cái lão nhân vô lương tâm này, quá tham, quá giá trị! Bất quá, năng thích, dù sao Long Phi Dạ chỉ dùng thêm chút sức lực mà thôi, bọn họ không mệt.

Sắc mặt của Đoan Mộc Bạch Diệp trong phút chốc biến trắng, hắn nắm chặt nắm tay, tức giận, "Cổ Thất Sát, người muốn chính mình phá hỏng quy củ của Dược Quý Cốc hay sao?"

Dược quý đại nhân lúc này mới mang một bộ đáng bùng tình đại ngộ, "Không thể phá hỏng quy củ nha, hay là các người ra ngoài cốc đánh đi?"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp suýt nữa hộc máu, Long Phi Dạ nhún vai, "Cũng đúng."

Ai ngờ, ngay đúng lúc này, một thanh âm thanh thúy truyền đến, "Ca, người ở bên trong sao?"

Gọi ca ca? Đây là muội từ tới tìm ca ca?

Hàn Văn Tịch buồn bực, chỉ thấy một bạch y nữ tử bước chân nhẹ nhàng đi vào. Nàng tuyệt mỹ xuất trần, tựa như thiên tử không dính khói bụi phàm tục. Khóe môi treo lên hai lúm đồng tiền nhỏ bên má nhưng lại không mất đi linh khí cùng hoạt bát của tiểu nữ tử. Nàng là sự kết hợp hoàn hảo của vẻ đẹp quyến rũ và mẽ say.

Hàn Văn Tịch ngay lập tức đã biết nàng ta là ai, nàng ta thân là muội muội của Đoan Mộc Bạch Diệp, văn-võ-mạo tam toàn của Tây Chu quốc, được nhiều người biết đến - Trường Nhạ công chúa, Đoan Mộc Dao.

Nghe nói, vị công chúa này từ sau khi thành hôn, hàng năm các quốc gia hay hậu duệ hoàng tộc, quý tộc đều đến Tây Chu hoàng cung cầu hôn càng ngày càng nhiều, mà vị công chúa này mất cao, đến nay cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua một người.

Hàn Văn Tịch nhớ rõ chính mình trước nay chưa từng thấy qua vị công chúa này, nhưng vì cái gì mà thân ảnh của nàng thoát nhìn lại có loại cảm giác quen thuộc đây?

Đoan Mộc Dao vừa vào cửa, nhìn thấy Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch thì sững sờ, không nghĩ tới sư huynh cũng sẽ tới đây, hơn nữa lại còn mang theo cả Hàn Văn Tịch!

Đáy mắt Đoan Mộc Dao hiện lên một mặt ghen tỵ, làm bộ chưa từng phải sinh sự tình lúc trước cùng Long Phi Dạ, bước dài tiến lên, cổ tình đụng phải Hàn Văn Tịch một chút, đoạt vị trí bên cạnh Long Phi Dạ, vui mừng nói, "Sư huynh, sao người cũng ở chỗ này?"

Cho đến bây giờ thì Hàn Văn Tịch đã biết, bạch y nữ tử ở trong Xà Cốc tìm chết, chính là nàng ta!

Nguyên lai a, nàng ta là sư muội của Long Phi Dạ, ở trong Xà Cốc nàng ta một mực lao đến khi độc của cự蟒 tìm chết, chẳng lẽ là muốn nháo cùng sư huynh sao, tựa hồ là ghen tuông của tiểu sư muội rất lớn nha!

Đoan Mộc Dao xuất hiện, đáy mắt Đoan Mộc Bạch Diệp hiện lên một mặt tính kế, cười nói, "Đao Dao, sư huynh người muốn đoạt huyết sinh đan cùng chúng ta đây? Hay là, người cùng hấn đánh một hồi?"

Đoan Mộc Dao chấn kinh, nhủ thầm nói, "Sư huynh, đây là sự thật chẳng? Người muốn huyết sinh đan làm gì?"

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không kiên nhẫn, đang muốn mở miệng, Hàn Văn Tịch lại đoạt trước. Nàng bước một bước đứng bên cạnh Long Phi Dạ, nương mảy nhìn về phía Đoan Mộc Dao, nghiêm túc nói, "Điện hạ, huyết sinh đan thần thiếp nhất định phải có!"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao lại một lần nữa chấn kinh, sao lại như vậy, sư huynh cư nhiên đoạt đồ vật vì một nữ nhân sao? Lại là tranh đoạt cùng nàng.

Không, nàng tuyệt đối không cho phép.

Hơn nữa, nàng không chịu nổi khi Hàn Văn Tịch ở trước mặt sư huynh tự xưng "thần thiếp".

"Sư huynh, huyết sinh đan là của ta! Ta thật vất vả mới tìm được thất tinh đồng trùng hạ thảo tới trao đổi, người không được tranh đoạt với ta!" Đoan Mộc Dao quá thực là giọng điệu mệnh lệnh, vừa bá đạo vừa nuông chiều.

Nhưng mà, Long Phi Dạ như thể không nghe thấy, không để ý tới Hàn Văn Tịch, cũng không để ý tới Đoan Mộc Dao, lạnh lùng nhìn về phía Đoan Mộc Bạch Diệp, "Diệp Thái tử, nếu Được quý đại nhân đã có ý tứ này, hai người đi ra ngoài đấu một hồi đi?"

Nếu như lúc trước, có lẽ Đoan Mộc Bạch Diệp sẽ đáp ứng, nhưng vừa mới so chiều vài lần, Đoan Mộc Bạch Diệp rất rõ ràng chính mình không thể chiếm tiện nghi.

Đáy mắt hiện lên một tia âm hiểm, Đoan Mộc Bạch Diệp cười, "Nếu Dao Dao đã tới, sư huynh sư muội các người nên hào hào luận bàn một hồi đi, theo ta thấy, cũng chỉ là luận bàn mà thôi, không cần phải xuất cốc."

Hắn nói, hướng Được quý đại nhân nhìn lại, "Được quý đại nhân, người cảm thấy thế nào?"

Được quý đại nhân cười lên "khanh khách" quái dị, "Sư huynh sư muội luận bàn, ha ha, bản đại nhân rất thích!"

Vừa nghe lời này, Đoan Mộc Bạch Diệp lập tức đem thất tinh đồng trùng hạ thảo giao cho Đoan Mộc Dao, cũng nói lại điều kiện của Được quý đại nhân, Đoan Mộc Dao cả kinh, lập tức nắm chặt thất tinh đồng trùng hạ thảo.

"Được quý đại nhân....." Long Phi Dạ đang muốn phản bác.

Được quý đại nhân lại cười ha ha, "Tần Vương điện hạ, bản đại nhân thực sự rất chờ mong." Hắn nói, liền ra lệnh người chăm trà, quyết định hào hào thưởng thức trò hay một hồi.

Cái đồ vật này thật không có lập trường, Long Phi Dạ neho hai trông mắt nguy hiểm lại, Hàn Văn Tịch trong lòng lại thăm mắng, để Đoan Mộc Dao ra mặt, quan hệ giữa sư huynh sư muội còn chưa rõ ràng, bây giờ quyết đấu cùng nhau, đứng nói đến kết quả, quá trình đều rất khó đoán.

Đoan Mộc Dao dường như là muốn liều mạng để bảo vệ thất tinh đồng trùng hạ thảo, Long Phi Dạ, sẽ nhường Đoan Mộc Dao hay sao?

Tuy rằng thái độ của hắn đối với Đoan Mộc Dao cũng rất lạnh nhạt, nhưng biểu hiện ở trong Xà Cốc lại rất tích cực nha, hắn sốt ruột như vậy rõ ràng là sợ Đoan Mộc Dao sẽ chịu tổn thương, thậm chí, có thể tủy ý ném sinh tử của nàng sang một bên.

Hàn Văn Tịch nghĩ đến điều này, dưới đáy lòng yên lặng rơi nước mắt một phen. Vì thế, nàng dứt khoát bỏ qua, dù sao nàng chỉ chịu trách nhiệm trị bệnh cứu người, có thể lấy được huyết sinh đan hay không, không nằm trong phạm vi trách nhiệm của nàng.

TO BE CONTINUED...

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tỷ thí, nữ nhân tranh chấp

Nghĩ như thế, trong lòng Hàn Văn Tịch cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lặng yên không một tiếng động thối lui ra sau, đến một bên ngồi xuống chuẩn bị xem diễn, *Tần Vương điện hạ, thần thiếp chờ mong biểu hiện tốt của người!*

Đã có lời của Được quý đại nhân, Đoan Mộc Bạch Diệp bên mỗi gọi lên một nụ cười châm chọc, "Tần Vương điện hạ, luận bàn mà thôi, không cần quá nghiêm túc."

Hắn dứt lời, liền lui sang một bên, một thất trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Long Phi Dạ, vừa khẩn trương lại chờ mong.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ một khi có phản ứng lại khiến người trở tay không kịp, mắt hắn lạnh băng cư nhiên dừng ở trên tay Đoan Mộc Dao, vẻ mặt rất lạnh khốc, thân ảnh đột nhiên chột lóe đã tới gần Đoan Mộc Dao.

Gia hỏa này đoạt thật a!

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại, thật muốn hô to trầm trồ khen ngợi Long Phi Dạ.

Tuy rằng nàng biết cử chỉ này của Long Phi Dạ là vì muốn lấy được huyết sinh đan, nhưng nàng vẫn là đặc biệt vui vẻ, quân gì đến sư huynh sư muội bọn hắn đi tìm chết, nàng quyết định tha thứ cho hành động của gia hỏa này ở Xà Cốc.

Ngươi ý muốn nhất không ai khác ngoài hai anh em Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Đoan Mộc Dao, nháy mắt Đoan Mộc Dao lùi ra phía sau, hốc mắt lập tức đỏ một vòng.

Sư huynh tuy rằng trước sau cũng không thêm nhìn nàng, nhưng đó là do tính tình của sư huynh rất lạnh lùng, đã qua nhiều năm như thế, sư huynh chưa từng đoạt đồ vật của nàng bao giờ nha!

Hôm nay, hắn cư nhiên vì Hàn Văn Tịch đoạt đồ vật với nàng, hắn muốn cướp đồ vật của nàng cho Hàn Văn Tịch!

Không!

Đoan Mộc Dao không tài nào tiếp thu được sự thật này, nàng hung tợn nhìn qua Hàn Văn Tịch, hận không thể hiện tại lập tức tiến lên xé xác nữ nhân kia!

Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận, "Long Phi Dạ, người đây là muốn cướp đồ vật của nữ nhân hay sao?"

"Đồ vật kia không phải là của nàng!" Long Phi Dạ khí phách phản bác.

Lúc trước Đoan Mộc Bạch Diệp đề tiện, bị chặn họng đến nỗi nói không nên lời, Đoan Mộc Dao thở phì phì, giống như, giống như, giống như Long Phi Dạ, đơn giản đem thất tinh đồng trùng hạ thảo tàng nhập vào trong ngực, sau đó ưỡn ngực thu bụng, không chút nào sợ hãi nói, "Sư huynh, khó có được cơ hội, chúng ta phải hào hào đánh giá một hồi, muốn cướp thì tới đi!"

Đấy là.....

Một thất đột nhiên yên tĩnh, ngay sau đó Dược quý lão nhân liền "Ha ha ha" cười ha hả, thanh âm khi thì âm dương quái khí, khi thì trầm thấp già nua, khi thì phóng ra sang sảng, tràn ngập toàn bộ gian nhà.

"Tốt! Tốt, biện pháp rất tốt, ha ha ha!"

Khóe miệng của Hàn Văn Tịch run rẩy liên tục, *Đoan Mộc Dao, xem như người lợi hại, có biết xấu hổ hay không a!*

Nam nhân đó tiện vĩnh viễn không thể so sánh với nữ nhân đề tiện! Mặt của Long Phi Dạ đều đen một vòng, đáy mắt hiện lên một mạt chán ghét, hai bên đều đang cầm cự, theo tiếng cười của Dược quý đại nhân, một thất lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Dược quý lão nhân cao cao tại thượng ngồi ở trên chủ vị, tâm tình cực kỳ vui sướng, Dược Quý cốc đã thất lâu thật lâu không có nào nhiệt qua như thế, hẳn nhất nhất đảo qua tất cả mọi người, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Hàn Văn Tịch, ngay sau đó hai tròng mắt hẹp dài kia liền phát tác mà mị.

Tất cả mọi người đều đang đứng, giằng co, nữ nhân này thật thú vị, cư nhiên cũng ngồi xem diễn giống như hần.

Vì thế, trong yên tĩnh, Dược quý lão nhân mở miệng, giọng điệu thông thả mà bình thản, "Tần Vương điện hạ, đoạt đồ vật của nữ nhân, vẫn nên là nữ nhân tới đoạt, tương đối thích hợp hơn."

Lời này không thể nghĩ ngờ là đem mục tiêu chỉ hướng về phía Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch tròng lớn mắt nhìn Dược quý đại nhân, *cái lão đồng tây này muốn làm cái gì?*

Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Đoan Mộc Dao cùng nhau nhìn qua Hàn Văn Tịch, lúc này mới chú ý tới năng cư nhiên thanh thản mà ngồi ở một bên.

Thấy tư thái nhàn nhã này của Hàn Văn Tịch, Đoan Mộc Dao càng thêm phần nộ, *nàng ta dựa vào cái gì nha!*

Đoan Mộc Dao đã sớm chứng kiến sự nhát gan cùng vô năng của Hàn Văn Tịch ở trong Xà Cốc, nàng vốn là không muốn động thủ cùng sư huynh, bây giờ thật tốt, Dược quý đại nhân đưa ra một ý kiến rất hay.

Bên mỗi gọi lên một mạt châm chọc, Đoan Mộc Dao cười lạnh nói, "Hàn Văn Tịch, muốn đồ của mình thì tự mình tới đoạt đi, bản công chúa có thể chấp người ba chiều."

Tiếng nói vừa dứt, Long Phi Dạ nhàn nhạt nói, "Dược quý đại nhân, nàng không biết võ công."

"Không biết võ công nha?" Dược quý đại nhân tựa hồ có chút hoài nghi, nữ tử không biết võ công lấy tự tin từ đâu ra, khi định thần nhân ngồi ở chỗ này như thế?

Đoan Mộc Dao làm sao biết được chân tướng vì sao Long Phi Dạ muốn huyết sinh thân, thấy hần báo vệ năng ta như thế, hai tròng mắt nàng giống như tràn ngập ý độc, "Không bán linh thi đừng ra ngoài mà mắt mặt xấu hổ."

Hàn Văn Tịch đối với biểu hiện của Long Phi Dạ có chút vừa lòng, ít nhất là trước sau đều cùng một chiến tuyến không thay đổi, thấy Đoan Mộc Dao kiêu ngạo như thế, nàng cũng không sốt ruột, chậm chậm đứng dậy, bộ dáng ra vẻ đáng thương hề hề, "Dược quý đại nhân, nữ nhân gia động tay động chân nhiều thì thật thô lỗ nha! Hơn nữa ta cũng không biết võ công, hay là, tỷ thi cách khác đi?"

Lời này vừa ra, Dược quý lão nhân còn chưa có cơ hội đề nói, Đoan Mộc Dao liền tức giận chất vấn trước, "Hàn Văn Tịch, ý tứ của người là gì, người nói ai thô lỗ đấy?"

"Ai dễ ỷ thị nói người đó." Hàn Văn Tịch khi định thần nhân nói, Đoan Mộc Dao đang muốn tức giận, ai ngờ, Hàn Văn Tịch ngay sau đó lại nói, "Đường đường là công chúa Tây Chu, danh dương Chu quốc, văn-võ-mạo tam toàn, tu dưỡng nhất định là rất tốt, sao có thể là người thô lỗ đấy?"

Ý nghĩa sau những lời này, làm Đoan Mộc Dao đang muốn phát tác đột nhiên không thể nói gì nữa, tức giận ngập trời cũng phát tác không ra, chỉ có thể khất nghẹn trong lòng.

Đoan Mộc Bạch Diệp neho lại hai tròng mắt, tuy rằng rất phần nộ, nhưng đáy mắt cũng tràn ra một tia bội phục, cái nữ tử không biết võ công này, so với nữ tử có võ công còn lợi hại hơn!

Khóe miệng Long Phi Dạ hơi gọi lên, Dược quý đại nhân lại mừng rỡ cười to ha ha ha, quả thích trận diễn này.

Đoan Mộc Dao không thể bộc lộ khi tức ra ngoài, liên tục hít sâu một hồi mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, "Tốt, Hàn Văn Tịch, bản công chúa đáp ứng người, tỷ thi cái gì tùy ý người tự chọn."

Hàn Văn Tịch nói không sai, năng ta chính là tài nữ có tiếng ở Văn Không Đại Lục, văn-võ-mạo tam toàn, tỷ thi với nữ tử yếu đuối bất quá chỉ là cầm cờ, thư pháp, họa linh tinh.

Vài thứ kia, từ nhỏ nàng đã luôn đánh thắng tất cả, Hàn Văn Tịch là một đích nữ thất sủng của một tiểu gia nhà nghèo, lấy cái gì mà so cùng nàng nha?

Hàn Văn Tịch nhàu mày suy tư, "Để cho công bằng, tỷ thi cái gì hãy để Dược quý đại nhân làm chủ đi."

Dược quý đại nhân tự nhiên là đáp ứng, dù sao mặc kệ các năng thắng thua như thế nào, hần đều có thể có được hai dạng bảo bối khác biệt, xem nữ nhân tranh đấu so với xem nam nhân đánh nhau còn đẹp hơn nhiều.

"Rất tốt, hãy quyết định như thế!" Hần lại cười quái dị lên một lần nữa, tựa hồ rất kích động. "Bản đại nhân ra đề, các người hãy tỷ thi thì....."

Chỉ là, nói tới đây lại bị mắc kẹt, tỷ thi cái gì đây?

Trong nháy mắt Dược quý đại nhân an tĩnh lại, nghe qua tiếng cười quái dị của hần, Hàn Văn Tịch không cảm thấy khủng bố như vậy, chỉ là, lúc này đột nhiên phát hiện, thời điểm cái quái vật này an tĩnh lại, là đáng sợ nhất.

Tuy rằng thật sự cách khá xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên người hần phát ra thần bí cùng khủng bố, trời mới biết hần sẽ ra cái đề mục kỳ quái đáng sợ gì đây?

Đoan Mộc Dao nâng cao cằm, khiêu khích nhân Hàn Văn Tịch, quyết tâm giành chiến thắng, thấp phần kiêu ngạo, mặc kệ là tỷ thi cái gì, hôm nay nàng nhất định phải biểu hiện thật tốt ở trước mặt sư huynh, càng muốn ở trước mặt sư huynh hào hào nhục nhã "Tần Vương phi" này một phen.

Tuy rằng trong lòng Hàn Văn Tịch không có tự tin, nhưng mặc kệ là cái gì so với luận võ đều tốt hơn nhiều lần, sức lực của nàng phòng chừng đều không động được tới Đoan Mộc Dao.

Hàn Văn Tịch thua người không thua trận, cũng nhường mấy khiêu khích nhìn qua.

Công chúa thì thế nào, công chúa bốn quốc nàng đều có thể thu thập, huống chi là công chúa nước láng giềng.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Một lúc lâu sau, Dược quý đại nhân mới chậm rãi ngừng đầu lên, "Bản đại nhân nghĩ kỹ rồi!"

Tất cả mọi người lập tức đều nhìn qua, Dược quý đại nhân tâm tình rất tốt, cười quái dị liên tục, "Tìm được, hai người các người hãy tỷ thi tìm được đi!"

Tìm được?

"Tìm được gì? Phương pháp tìm như thế nào?" Đoan Mộc Dao thực ngoài ý muốn, đây hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của nàng.

"Bản đại nhân sẽ cung cấp một phương thuốc, một quyển *được thảo đồ**, cho các người tìm trong toàn bộ Dược Quý cốc, người nào tìm đủ được vật trong phương thuốc, sẽ thắng." Dược quý đại nhân khoe khoang nói, đối với chủ ý của mình phi thường vừa lòng.

**Được thảo đồ (药草图): bản đồ thực vật, mô tả hình ảnh và đặc tính của cây thuốc.*

Đáy mắt Đoan Mộc Dao xẹt qua một mạt tính kế, nàng đối với được liệu chính là đốt đặc cán mai, còn Hàn Văn Tịch thì sao?

Nữ nhân này là phế vật của Hần gia, tuy rằng lời đồn đây trời về một đêm biến thành thiên tài thân y của nàng ta ở đó đó Thiên Ninh, nhưng Đoan Mộc Dao lại trước sau đều không tin, nàng cảm thấy đây bất quá là nữ nhân này tự mình tung tin vịt mà thôi, nếu không, nhiều người tới của tìm thấy trị bệnh như vậy, nàng ta như thế nào một người cũng đều không thấy đấy?

Cho nên, Hàn Văn Tịch hẳn là cũng giống như nàng, đối với được liệu là đốt đặc cán mai.

Nếu Hàn Văn Tịch cũng giống như nàng đối với được liệu là đốt đặc cán mai, có phải chính mình sẽ càng chiếm ưu thế hơn hay không, rốt cuộc Dược Quý cốc lớn như vậy, muốn đi khắp sơn cốc tìm được liệu sẽ cần một thể lực cực kỳ lớn.

Nhìn Hàn Văn Tịch kia đơn thân bực thế, xác định chắc chắn là kiếm không được, lui một bước mà nói, ngay cả khi thân thể nàng ta có thể kiếm được, tốc độ của nàng ta cũng còn lâu mới nhanh bằng nàng nha!

Nghĩ đến đây, Đoan Mộc Dao lập tức lên tiếng, nịnh nọt nói, "Dược quý đại nhân qua nhiên là cao nhân, ra đề đều không giống như thường nhân, chỉ là, không biết tìm được này có thể để người ngoài trợ giúp hay không?"

"Đã là hai người các người tỷ thi, tự nhiên không thể có người ngoài trợ giúp." Dược quý đại nhân nghiêm túc trả lời.

Vừa nghe lời này, Đoan Mộc Dao càng thêm có niềm tin, không có Long Phi Dạ trợ giúp, hai chân của Hàn Văn Tịch có thể đi bộ bao xa? Có thể đi nhanh bao nhiêu?

Nàng có khinh công phi một cái, có thể so với năng ta đi bộ nửa ngày đi.

"Được quý đại nhân, ta nguyện ý khuất chiến!" Đoàn Mộc Dao phi thường sáng khoái.

Được quý đại nhân rất vừa lòng, nhìn về phía Hàn Văn Tịch, "Tần Vương phi, người thì sao?"

"Có điểm khó khăn nha....." Hàn Văn Tịch khẽ thờ dãi.

"Hiện tại người cũng có thể nhận thua." Đoàn Mộc Dao lập tức trào phúng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc nói, "Mặc dù có điểm khó khăn, nhưng dù sao ta cũng là xuất thân từ thế gia y học, tỷ thí tìm được, Trường Nhạc công chúa người không cảm thấy không công bằng hay sao?"

Đoàn Mộc Dao chăm chọc cười, thấp giọng nói, "Nghe nói người từ xưa tới nay đều là phế vật của Hàn gia, thật đáng thương nha! Bản công chúa nhường người một chút cũng không hại gì."

"Nói như thế, Trường Nhạc công chúa cảm thấy trận tỷ thí này là rất công bằng sao?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Đoàn Mộc Bạch Diệp ở một bên nghe tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đang muốn mở miệng, Đoàn Mộc Dao trong lòng có quý, sợ Hàn Văn Tịch đề cập đến vấn đề thể lực, gấp không chờ nổi nói, "Rất công bằng, nếu người đáp ứng, thì lập tức bắt đầu đi."

Hàn Văn Tịch một bộ dáng bất đắc dĩ, gật gật đầu, "Được thôi."

Tốt thôi..... Đã có người muốn tự mất mặt, nàng có biện pháp gì đây? Hàn Văn Tịch mới sẽ không nói cho Đoàn Mộc Dao, thời điểm nàng học Trung y, đã từng có một đoạn thời gian chuyên môn huấn luyện lên núi tìm được!

Sinh trưởng và tập tính của dược vật không giống nhau, địa điểm sinh trưởng cũng không giống nhau, hơn nữa, có một số loại dược vật sẽ sinh trưởng ở bên nhau, còn có một số loại lại tuyệt đối không có khả năng cùng lớn lên bên nhau.

Chỉ cần quen thuộc những quy luật về tập tính và sinh trưởng của dược vật, đừng nói cho nàng là một cái son cốc, liền tính cho nàng cả một tòa núi lớn, giống nhau, nàng có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn đem dược liệu đã được chỉ định mang tới!

Dựa vào những kỹ năng như vậy dễ kiếm ăn, có thể bỏ qua mấy trò sở trường hay sao?

Nghe thấy Hàn Văn Tịch đã đáp ứng, bên mỗi Đoàn Mộc Dao gọi lên một mặt cười thâm kín, nàng đã gấp không chờ nổi muốn nhìn bộ dáng nàng ta thua trận và làm mất độc cự mững đan trước mặt Long Phi Dạ.

"Thật tốt, đã nói tốt thì sẽ không được dối ý, các người nếu như dối ý, bản đại nhân ta sẽ rất không vui!"

Tiếng cười kia của Được quý đại nhân, tựa hồ như vui đùa, lại tựa hồ như lời cảnh cáo, lúc này vừa dứt lời mới lười biếng đứng dậy, dáng đi ung dung hướng về phía án thư đi viết phương thuốc.

Được Quý cốc nhiều dược liệu như thế, hẳn sẽ viết ra phương thuốc như thế nào đây?

Bản đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Uy hiếp, được quỷ mang thù

Được quý đại nhân gây tro cả xương tay, cơ bản là da bọc xương, một màn kế tiếp khiến xương cốt đặc biệt rõ ràng, lại còn là màu đen, làm người nhìn thấy đều sồn tóc gáy, nhưng mà, dù là tay như vậy, cầm bút lại vẫn ra dáng ra hình, viết ra ký tự rất *kinh kiện hùng kỳ (mạnh mẽ & đậm nét)*, đáng vẻ thoải mái.

Rất nhanh, Được quý đại nhân liền *bá bá bá* tràn ngập một tờ giấy hoàn chỉnh, ước chừng có hơn hai mươi vị dược liệu.

Thấy thế, đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt cực tạp, không vui nói, "Chờ huyết sinh đan là cần dùng gấp để cứu mạng người, người muốn các nàng tìm đến ngày tháng năm nào?"

"Được quý đại nhân, không thể phí thời gian để cứu mạng người." Đoàn Mộc Bạch Diệp cũng mở miệng.

"Khụ khụ!"

Được quý đại nhân ho nhẹ vài tiếng, không cao hứng, *dược liệu không nhiều lắm, chỉ cần tìm trong chốc lát, không chơi nhiều lắm nha?* Ít nhất cũng tìm mất mười ngày nửa tháng đi, như vậy hẳn sẽ có thể mỗi ngày nhìn xem mỹ nhân tìm được, sẽ không quá nhàm chán.

Còn việc cứu mạng hay không cứu mạng, cùng hẳn có quan hệ gì đâu? Bên ngoài son cốc người chờ cứu mạng quá nhiều đi.

"Ngại nhiều, vậy đừng chơi." Được quý đại nhân cười lạnh.

Điều này làm Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Đoàn Mộc Dao đều nóng nảy, đang muốn đáp ứng, Long Phi Dạ lại nói, "Được."

Dứt lời, cư nhiên xoay người muốn đi, Được quý đại nhân đột nhiên hip mất, lạnh lùng nhìn bóng dáng Long Phi Dạ, toàn thân tan mát ra hơi thở nguy hiểm.

Long Phi Dạ có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở cường đại bức tới sau lưng, chỉ là, về mặt của hẳn vẫn lãnh ngạo như cũ, bước chân kiên định, thậm chí còn thúc giục Hàn Văn Tịch, "Còn không đi?"

Tỷ thí tìm được là thể mệnh của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ không nghĩ sẽ cự tuyệt, nhưng nếu phải tìm nhiều vị dược như vậy mà nói, dựa vào thể lực của Hàn Văn Tịch chắc chắn sẽ đuối không lại Đoàn Mộc Dao, cuối cùng Hàn Văn Tịch sẽ bị thua.

Một bước này, Long Phi Dạ sẽ không làm.

Hàn Văn Tịch đương nhiên trong lòng cũng biết rất rõ lời thể cùng bất lợi của bản thân, trong lòng âm thầm bội phục, gia hỏa Long Phi Dạ này quả nhiên có khí phách! Nàng không nói hai lời lập tức cùng rời đi.

Thấy hai người thật sự muốn đi, trong mắt Được quý đại nhân tức giận càng ngày càng lớn, Đoàn Mộc Dao cách hẳn gần nhất vô cố dăng lên sợ hãi, mà lúc này, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch đã đi tới cửa, sắp ra khỏi cửa.

Đột nhiên, một đạo phi tiêu hình con bướm từ trong tay Được quý đại nhân bay ra, nhìn không ra quỹ đạo của phi tiêu, chỉ thấy nháy mắt đã tới gần Long Phi Dạ, nhưng mà, Long Phi Dạ đều không có xoay người, phía sau chân ra một đạo lực vô hình, trực tiếp đẩy lùi những phi tiêu con bướm, bay ngược trả lại cho Được quý đại nhân.

Thấy thế, Đoàn Mộc Dao cùng Đoàn Mộc Bạch Diệp đều chấn kinh rồi, không nghĩ tới mới mấy tháng không gặp, vô công của Long Phi Dạ cư nhiên có tinh tiến nhiều như vậy.

Được quý đại nhân tâm tâm niệm niệm độc cự mững đan đã rất nhiều năm qua, làm sao có khả năng để Long Phi Dạ đi thật.

Hơn nữa, huyết sinh đan cũng không phải là độc dược duy nhất có ở Được Quý cốc, địa phương khác hẳn là cũng có, dựa vào năng lực của Long Phi Dạ chưa chắc sẽ tìm không thấy.

Nhìn Long Phi Dạ đầu cũng không quay lại, một chân bước ra ngạch cửa, Được quý đại nhân rốt cuộc lạnh lùng mở miệng, "Long Phi Dạ, bản đại nhân đáp ứng người!"

Lần này, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch mới quay trở lại, phải nói rằng, hai người này thật sự là có phu thê tương thông, đều khí định thần nhàn.

Được quý đại nhân lạnh lùng nhìn bọn họ, đáy mắt hiện lên một mặt hận ý, *Long Phi Dạ, lần này xem như người lợi hại, người tốt nhất vĩnh viễn đừng tới chỗ ta cầu độc môn bí dược của Được Quý cốc! Hơn nữa, hiện tại bản đại nhân sẽ báo thù cho người xem!*

Được quý đại nhân xé bỏ bí phương thứ nhất, một lần nữa đề bút.

Long Phi Dạ càng sốt ruột, hẳn càng phải kéo dài thời gian, không viết rất nhiều dược liệu, vậy thì viết mấy vị, hẳn cũng có thể làm cho Hàn Văn Tịch và Đoàn Mộc Dao một hai năm cũng đều tìm không thấy.

Đến lúc đó, hẳn muốn nhìn xem là Long Phi Dạ sốt ruột trước, hay là Đoàn Mộc Bạch Diệp sốt ruột trước.

Được quý đại nhân treo bút ở trên tờ giấy trắng, lần này cũng không có lập tức hạ bút, mà là nghiêm túc suy tư.

Được vật khó tìm có rất nhiều loại, có ngoại hình cùng loại với dược vật bình thường, che giấu bản tính vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng ở trước mắt mà lại tìm không thấy; có điều kiện sinh trưởng cực kỳ hà khắc, tìm khắp nơi đều tìm không thấy, hơn nữa đừng nói là dược liệu, còn có loại quý hiếm, đã sinh trưởng trong một thời gian dài, trong son cốc nhiều lắm cũng chỉ có một hai cây.....

Được quý đại nhân tất nhiên là muốn viết xuống các loại điều kiện cụ thể của dược vật.

Mọi người đều chờ, Đoàn Mộc Dao nãy phen hướng Hàn Văn Tịch nhìn lại, ánh mắt lạnh băng mà khinh thường.

Hàn Văn Tịch lần này không nghĩ cùng tham gia đấu ánh mắt cùng nàng ta, nàng tiến đến bên cạnh Long Phi Dạ cố ý dựa thật gần, thấy thế, Đoàn Mộc Dao lập tức tức giận quay đầu đi, không muốn nhìn xem!

Long Phi Dạ cúi đầu bề ngẩng nhìn Hàn Văn Tịch, ngay sau đó lui một bước ra xa cực tuyệt, Hàn Văn Tịch quả là xấu hổ, nhưng mà, một màn này Đoàn Mộc Dao cũng không có nhìn đến.

Hàn Văn Tịch không thể không thận trọng nha, nàng nghĩ hôm nay nếu không phải chính Long Phi Dạ muốn huyết sinh đan, mà là nàng muốn, phỏng chừng hẳn sẽ khoanh tay đứng nhìn mà thôi.

Kỳ thật cần bản không cần hỏi giá hóa này cùng Đoàn Mộc Dao là sư huynh sư muội hay là gì, bởi vì, giá hóa này đối với bất luận kẻ nào cũng đều là lạnh băng vô tình, ở trong lòng hẳn, không tồn tại ngoại lệ.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Rốt cuộc, sau một thời gian dài chờ đợi, Được quý đại nhân đã quyết định, hẳn đề bút viết ở trên tờ giấy trắng chỉ có ba loại được, viết thành hai bản, giao cho Hàn Văn Tịch cùng Đoàn Mộc Dao.

Hàn Văn Tịch cũng chưa nhìn xem, Đoàn Mộc Dao liền một niệm ra tới, "thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ, quý đã tường*,"

**Thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ, quý đã tường: 七煞鸢尾, 单白依米, 鬼打墙: tên các loại cây thuốc.*

Này:..... Vừa nghe đến những tên đó, nháy mắt Hàn Văn Tịch trợn mắt há hốc mồm

Nàng đột nhiên nhìn về phía phương thuốc trong tay, một chữ một chữ xem qua, xác định không có nhìn lầm.

Thiên a, thực sự là ba vị được này!

Hàn Văn Tịch mang về mặt kích động, kích động đến muốn khóc, vì thế, người bên ngoài thoát nhìn, giờ này khắc này về mặt của nàng chính là khóc không ra nước mắt.

Long Phi Dạ thấy bộ dáng này của nàng, đáy mắt hiện lên một mặt phức tạp, không cần nhắc nổi nữ nhân này.

Mà Đoàn Mộc Dao lại cười lộ lên, "Tần Vương phi, xuất thân là thế gia y học, người đã từng gặp qua ba vị được này đi?"

Hàn Văn Tịch kích động hít hít cái mũi, lắc lắc đầu, "Chưa từng thấy qua."

Đoàn Mộc Dao nháy mắt chắc chắn tự tin, *rất tốt, bây giờ hoàn toàn là lúc để đưa thế lực*. Rất nhanh, Được quý đại nhân ra lệnh cho người đưa tới hai tập được thảo đồ.

"Như thế nào..... Chúng ta, bắt đầu đi?" Được quý đại nhân gấp không chờ nổi dò hỏi

"Không thành vấn đề." Đoàn Mộc dao đã sớm nóng lòng muốn thử, chỉ cần có đồ tập để đối chiếu, chỉ với ba vị được, dựa vào tốc độ và thế lực của nàng, cho dù đem toàn bộ Được Quý cốc đảo ba thước đất cũng rất đơn giản.

Hàn Văn Tịch nắm chặt tập được thảo đồ, "Àn!"

"Tốt, bắt đầu! Bản đại nhân sẽ chờ ở chỗ này....."

Được quý đại nhân còn chưa nói xong, Đoàn Mộc Dao đã cất tập được thảo đồ vào trong ngực, thân ảnh chợt lóe xồng thẳng ra ngoài cửa rồi đi.

"Thật nhanh..... A ha ha ha! Bản đại nhân phi thường chờ mong."

Được quý đại nhân cười đến nổi cả người nhanh chóng nháy lên, đương nhiên lúc này hẳn chú ý nhiều hơn vẫn là Hàn Văn Tịch, ai bảo Long Phi Dạ đắc tội với hắn đâu?

Thấy Đoàn Mộc Dao như vậy mau, Hàn Văn Tịch sững sốt, ngay sau đó bình thường trở lại, cầm lấy tập được thảo đồ chạy ra, chỉ là, tốc độ chạy bộ của nàng, làm Được quý đại nhân cảm thấy nôn nóng thay nàng.

Được quý đại nhân đứng dậy, đi theo bên cạnh Hàn Văn Tịch, nhìn như bước chậm rãi, tốc độ lại nhanh hơn Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, sao lại chậm như thế, bản đại nhân không ngại nói cho người biết, toàn bộ Được Quý cốc cũng chỉ có một gốc cây quý đã tường, người đi chậm, sẽ thua nga!"

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn, về mặt ra vẻ khiếp sợ, "Thật vậy chăng?"

Được quý đại nhân cười khiến con người hẹp dài yếu đã đều biến thành một đường thẳng tắp, "Bản đại nhân chưa bao giờ lừa nữ nhân."

"Đa tạ."

Hàn Văn Tịch ngọt ngào cười, tốc độ nhanh hơn, cuối cùng chạy đến trong viện, mà lúc này, Đoàn Mộc Dao sớm đã không thấy tung tích.

Long Phi Dạ cùng Đoàn Mộc Bạch Diệp đã sớm ở bên ngoài chờ, thấy Hàn Văn Tịch lúc này mới đến, Đoàn Mộc Bạch Diệp bên mỗi gọi lên một mặt châm chọc, trêu ghẹo nói, "Tần Vương phi thông thả ung dung như thế, rất có tự tin sao?"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch cư nhiên quay đầu nhìn lại, khôi phục lại bộ dáng kích động như khi vừa mới nhìn thấy phương thuốc, liên tục gật đầu, rất tán thành lời nói của Đoàn Mộc Bạch Diệp.

Lần này nhìn như thế nào cũng đều không giống như khóc không ra nước mắt, mà là thật sự kích động.

Ách.....

Đoàn Mộc Bạch Diệp sững sốt, *đã xảy ra chuyện gì với nữ nhân này, biểu tình này của nàng là có ý tứ gì?*

Không thể không thừa nhận, Long Phi Dạ cũng bị Hàn Văn Tịch làm cho hồ đồ, *phản ứng của nàng như vậy rốt cuộc là sao đây? Ba vị được này nàng có nhận biết, hay là không nhận biết đây?*

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch cư nhiên mặc kệ bọn họ, tìm ghế đá ngồi xuống một bên, nhẹ nhàng đặt tay trên ngực làm mình bình tĩnh lại.

Thấy thế, ngay cả Được quý đại nhân hay khoe khoang cũng đều an tĩnh lại, *nữ nhân này..... không phải là muốn trực tiếp từ bỏ đi?*

Nếu là như thế, hẳn nên chuẩn bị hảo hảo cười nhạo Long Phi Dạ một phen.

Hàn Văn Tịch thiết tình không phải có ý tỏ vẻ huyền bí, nàng là thật sự thật sự rất kích động nha! Điều không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt!

Nhìn Được quý đại nhân, nàng đều muốn đi qua khen ngợi hẳn thật nhiều, *Được quý đại nhân thiết đúng là thiên tài a! Không không không, hẳn là quý tài! Hẳn viết ba vị được tất cả đều là độc được!*

Hôm nữa, máu chó nhất chính là, ba vị được này tất cả đều ở trong cái viện này đây!

Phải biết rằng, nơi này chính là nơi để bị mọi người xem nhẹ nhất, cho nên Đoàn Mộc Dao ngu ngốc kia lập tức liền lao đi.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Độc được có hai loại, một loại sẽ hiện ra độc tố sau khi đã trải qua đun sôi và chiết xuất, vì thế nó được phân loại là *độc thảo ẩn tính* (隐性毒草: loại không thể nhìn thấy). Một loại khác ngay khi này mầm sẽ hiện ra độc tố, vì thế nó được phân loại là *độc thảo hiện tính* (显性毒草: loại có thể nhìn thấy). Thực không khéo, ba vị được mà Được quý đại nhân viết ra toàn bộ đều thuộc về một loại phía sau.

Khi Hàn Văn Tịch vừa tiến vào Được Quý cốc, hệ thống giải độc lập tức nhắc nhở qua rất nhiều lần, sơn cốc này độc được không ít, mà thời điểm tiến vào cái sân này, hệ thống giải độc lại nhắc nhở lần nữa.

Nàng quen thuộc nhất chính là thảm thực vật độc được, đối với loại độc thảo hiện tính này, cần bản không cần qua kiểm tra, nàng tùy ý quét mắt liếc một cái liền biết là độc thảo gì.

Đoàn Mộc Dao, người phải hào hào tìm đi thôi, "thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ" hai loại độc thảo này đều không phải là được thảo tầm thường, mà là độc thảo cực kỳ hiếm lạ, mặc dù trong sơn cốc này có cây thứ hai cây thứ ba, trong một khoảng thời gian ngắn chính bản thân Được quý lão nhân cũng không nhất định có thể tìm ra chúng!

Mà quý đã tường cũng chỉ có một gốc cây, hẳn là Được quý lão nhân cố ý nuôi dưỡng, ở bên ngoài vĩnh viễn sẽ tìm không thấy.

Mặc kệ Long Phi Dạ, Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Được quý đại nhân đều kinh ngạc nhìn nàng, Hàn Văn Tịch để tay lên ngực, sự tình kích động nhân tâm như thế, nàng cần một chút thời gian để bình phục tâm tình một chút.

Rốt cuộc, Đoàn Mộc Bạch Diệp nhận không được, không vui hỏi, "Tần Vương phi, người còn không đi tìm hay sao? Người muốn nhận thua?"

Chết đã đến nơi rồi còn kiêu ngạo, chờ một lát nữa mà khóc đi.

Hàn Văn Tịch đứng dậy, cười nói, "Diệp Thái tử, Trường Nhạc công chúa nóng vội, người vì sao cũng nóng này theo đâu?"

Nàng nói, tay tuy ý đem tập được thảo đồ còn chưa lật xem qua trao cho Long Phi Dạ, "Điện hạ, giúp ta cầm."

Đáy mắt Long Phi Dạ loé lên một tia sáng, cũng không mở miệng nói gì, lặng im tiếp nhận tập được thảo đồ.

Đoan Mộc Bạch Diệp không có lời gì để nói, đáy lòng càng thêm bất an, chẳng lẽ nữ nhân này có phần nắm chắc? Chỉ là, rất nhanh ý tưởng này liền lại bị hấn phủ định, không có khả năng, mặc dù nàng nhận thức được những được liệu đó, cũng không có khả năng có thể tìm được ngay lập tức.

Nàng lấy từ tin từ đâu tới? Nàng bắt quả là đang cố đánh lừa mọi người mà thôi.

Nghĩ đến điều này, Đoan Mộc Bạch Diệp khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt cao lãnh, hẳn sẽ chờ xem, không tin Hàn Văn Tịch có thể làm ra trò trống gì.

Nhưng mà, Được quý đại nhân trong lòng có quý lại nổi lên bất an, *nữ nhân này ngồi ở trong viện không đi, không phải là nàng đã phát hiện cái gì đi?*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phế vật muốn nghịch thiên

Nhìn Hàn Văn Tịch như vậy, tựa hồ không tính sẽ rời khỏi sân, trong lòng Được quý đại nhân có quý nhện không được nổi lên hoài nghi, chỉ là, hẳn cuối cùng vẫn đều không tin Hàn Văn Tịch có thể tìm ra được ba vị được liệu.

Ba vị được liệu này nói thế nào cũng là hẳn đã hao hết tâm tư mới nghĩ ra được, hơn nữa tất cả đều sinh trưởng ở trong cái viện này, dù là người thông minh cũng sẽ không nghĩ đến nhanh như thế, hơn nữa, ngay cả khi Hàn Văn Tịch hoài nghi được thảo kia lớn lên ở trong cái viện này, nàng còn phải đi tìm đâu!

Được quý đại nhân đang nghĩ, tầm mắt dừng ở tập được thảo đồ trên tay Long Phi Dạ, đồ tập này Hàn Văn Tịch cũng chưa từng xem qua, cho dù nàng hoài nghi ba vị được thảo ở trong cái viện này, cũng phải thời gian đi tìm, cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Nghĩ như thế, được quý đại nhân yên tâm hơn nhiều, đối với đề mục mình ra vẫn rất có tin tưởng.

Hắn liếc mắt nhìn Long Phi Dạ bất động thanh sắc đến nay mặt vẫn vô biểu tình, con người yêu đã lộ ra một mặt cười tà ý, thầm nghĩ, *để xem tiểu tử này có thể kiêu ngạo đến khi nào, ít nhất sau ba ngày Hàn Văn Tịch không tìm ra được thảo, đến lúc đó hẳn đang vội vã cứu người còn không phải ngoan ngoãn tới cầu xin.*

Ai ngờ, ngay thời điểm được quý đại nhân đang khoe khoang, hẳn đột nhiên có cảm giác lưng như bị kim chích, theo bản năng quay đầu nhìn lại, thế nhưng đón nhận ánh mắt Hàn Văn Tịch tràn ngập ý cười.

Được quý đại nhân nao nao, đang buồn bực, ai ngờ, đôi mắt đẹp của Hàn Văn Tịch nhìn quanh, mắt đen lưu chuyển, nhìn về phía thềm đá bên phải ở sau lưng hắn.

Chỉ thấy dưới thềm đá kia mọc đầy rêu xanh, bên cạnh rêu xanh trải dài chính là một vòng cỏ đuôi chó.

Quý cốc đại nhân theo ánh mắt Hàn Văn Tịch nhìn lại, tầm mắt dừng lại ở trên đám cỏ đuôi chó kia, tức khắc, tim hắn đập lạc một chút, suýt nữa đã ngừng đập.

Phải biết rằng thất sát diên vĩ đã trà trộn bên trong một vòng cỏ đuôi chó ở đây nha!

Chẳng lẽ.....

Nếu có thể nhìn thấy được mặt của Được quý đại nhân, nhất định sẽ nhìn thấy mấy hấn trời chật thành ký tự "||", *không, đây nhất định chỉ là trùng hợp, Hàn Văn Tịch là một phế vật, làm sao có khả năng chưa nhìn tập được thảo đồ đã nhận ra thất sát diên vĩ, phải biết rằng, rất nhiều được sư cũng không biết thất sát diên vĩ trông như thế nào nha!*

Được quý đại nhân rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, đáy mắt hiện lên một mặt nham hiểm hung ác, tin tưởng vững chắc Hàn Văn Tịch sẽ không tìm thấy!

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đứng dậy, tự mình đi qua, cái này, tầm mắt Được quý đại nhân lập tức hướng theo qua, chỉ thấy Hàn Văn Tịch chuẩn xác chọn thất sát diên vĩ mà không hề cầm nhầm cỏ đuôi chó, đang muốn nhỏ tặn góc.

"Dừng tay!" Được quý đại nhân thất kinh hô lên, thanh âm này, một chút âm dương quái khí đều không có, một chút thấp trầm gờnua cũng không có, mà là rất hung hăng tàn ác, mơ hồ nghe được một tia âm sắc chân chính của hắn.

Hàn Văn Tịch không buông tay, cười nói, "Thất sát diên vĩ, đúng không?"

Tuy rằng nàng đã cầm trên tay, nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, Được quý đại nhân vẫn là có chút không thể nào tiếp thu.

Đây là trường hợp phế vật muốn nghịch thiên hay sao?

Được quý đại nhân neho hai tròng mắt lại, chậm rãi không trả lời.

Hàn Văn Tịch nhún vai, làm bộ muốn nhỏ lên, Được quý đại nhân khó thở, không thể không trả lời, "Dừng!"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp một bên đột nhiên đứng lên, vẻ mặt không thể tin nổi, "Hàn Văn Tịch, người....."

"Hàn Văn Tịch, người là làm thế nào biết được thất sát diên vĩ ở trong sân, lại như thế nào tìm ra được?" Được quý đại nhân cũng rất hiểu kì.

Nữ nhân này ngay cả đồ tập cũng chưa liếc mắt nhìn xem một cái đã tìm ra tới, thậm chí nàng cũng không thêm dành thời gian để tìm, tựa hồ chỉ liếc mắt một cái đã tìm ra.

"Bối vi ta thông minh." Hàn Văn Tịch thả tay cười, cây thất sát diên vĩ này còn rất nhỏ, nàng là người yêu được, sẽ không phạm của trời, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là nàng bởi không nói Được quý đại nhân.

"Thông minh? Ta thấy là gian lận đi! Người rõ ràng là một phế vật như thế nào có thể nhận thức thất sát diên vĩ?" Đoan Mộc Bạch Diệp châm chọc mỉa mai nói.

"Vừa rồi có người chính miệng nói công bằng, như thế nào, hiện tại muốn chơi xấu hay sao? Diệp Thái tử, ta mới tìm được một gốc cây mà thôi, người nên tin tưởng mọi người, không phải sao?" Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Một câu nói ra làm Đoan Mộc Bạch Diệp không lời nào để nói, nói thêm gì nữa, không thể nghi ngờ là đánh mất mặt chính mình cùng Dao Dao.

"A, bốn Thái tử cũng không tin người có thể tìm ra cây thứ hai!" Đoan Mộc Bạch Diệp oán hận nói.

"Bốn đại nhân cũng không tin người có thể tìm ra cây thứ hai....."

Được quý đại nhân híp mắt nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, tầm mắt trước sau không rời đi, thanh âm sâu kín, ánh mắt âm trầm, cho dù Hàn Văn Tịch ngẫu nhiên thế nào mà nhận thức thất sát diên vĩ, không đến mức ngay cả đan bạch y miễn cũng nhận được đi.

Hắn cũng không tin cái loại gian tà này!

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch hơi mỉm cười, con người linh động mà giao hoạt lại một lần nữa lưu chuyển, nhìn xuống bụi cỏ phía trước hàng rào.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, ngay cả Đoan Mộc Bạch Diệp cũng khẩn trương theo ánh mắt nàng nhìn qua, Đoan Mộc Bạch Diệp nhìn qua nhìn lại, nhưng cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không thấy nguyên cớ vì sao.

Nhưng mà, Được quý đại nhân lại trong nháy mắt hít vào một hơi khí lạnh, hai tròng híp lại trở nên nghiêm túc hơn, không cần nhìn theo ánh mắt Hàn Văn Tịch, hẳn cũng biết dưới bụi cỏ phía trước hàng rào có vật gì.

Đó là một mảng cỏ có một ít hoa đại đã nở, trong đó cũng chỉ có một dóa màu trắng, không đáng để chú ý tới, lại chính là cỏ đan bạch y miễn giá trị liền thành!

Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch ngay cả đan bạch y miễn cũng nhận thức?

Hàn Văn Tịch thu hồi tầm mắt, nhìn bộ dáng thần thế Được quý đại nhân cứng đờ, cười đến đặc biệt sáng lạn, "Đan bạch y miễn, còn muốn ta chỉ ra sao?"

Được quý đại nhân không trả lời, tầm mắt gắt gao chăm chú nhìn nàng, giống như mắt hắn thật sự bị đóng đinh trên người nàng.

Được quý đại nhân chưa từng thất thủ trong được học thượng thừa, hôm nay tuy rằng không phải hẳn tự mình tham gia tỷ thí, nhưng hẳn chính là người đã ra đề mục nha. Hấn tính toán vốn là không người nào có thể tìm ra, nhưng không nghĩ rằng Hàn Văn Tịch còn chưa đến nửa canh giờ cư nhiên đã tìm ra hai cây, tuy rằng nói là tìm, kỳ thật nàng căn bản cũng chưa có tìm, được không!

Nàng ngay cả đan bạch y miễn đều nhận thức, nói nàng là phế vật đâu?

Ngay cả một được sự cực kỳ lợi hại, cũng khó mà nhận thức được thất sát diễn vĩ đan bạch y mẽ so với thất sát diễn vĩ càng là được hiếm lạ hơn a, lại còn là độc được.

"Được quý đại nhân, đóa hoa trắng nhỏ kia chính là đan bạch y mẽ, muốn ta đi qua chỉ ra hay sao? Màu trắng kia, cũng chỉ có một đóa." Hàn Văn Tịch cố ý nói ra thật tỉ mỉ kỹ càng.

Được quý đại nhân hít sâu một hơi, hần vất hết óc để ra đề mục a, cư nhiên bị người phá giải dễ dàng như thế, còn có một mặt độc thảo quý đã tường cuối cùng, chẳng lẽ nàng cũng đã sớm tìm thấy?

Được quý đại nhân vẫn không có câu trả lời, Đoan Mộc Bạch Diệp lại đột nhiên lấy đồ tập được thảo đặt ở trên bàn trà của Long Phi Dạ, lật vài tờ đến khi tìm ra ký hiệu trên văn đồ giải thích về đan bạch y mẽ.

Hần cố ý đối chiếu qua lại nhiều lần, một đối chiếu này, Đoan Mộc Bạch Diệp liền choáng váng ngay tại chỗ, quả thật là đan bạch y mẽ!

"Diệp Thái tử, không sai chứ?." Hàn Văn Tịch cười hỏi.

Đồ tập rơi xuống đất, Đoan Mộc Bạch Diệp chậm rãi đứng lên, sắc mặt đen đến dọa người, "Một mặt được cuối cùng là quý đã tường người cũng đã tìm được rồi?"

Hàn Văn Tịch đẩy mắt hiện lên một mặt giảo hoạt, đột nhiên nhìn sang bên phải.

Đoan Mộc Bạch Diệp giống như phản xạ có điều kiện, lập tức cũng nhìn theo về phía bên phải, ngay sau đó Hàn Văn Tịch lại quay sang nhìn bên trái, Đoan Mộc Bạch Diệp lại quay đầu hướng sang trái.

"Ha ha ha, nó nằm ngay dưới chân người!" Hàn Văn Tịch cười to.

Đoan Mộc Bạch Diệp thể nhưng thật sự cúi đầu, thấy thế, Hàn Văn Tịch cười nghiêngngại, suýt nữa té ngã, dưới chân Đoan Mộc Bạch Diệp rộng tuếch, cái gì cũng đều không có.

Ách..... Cư nhiên bị lừa!

Sắc mặt Đoan Mộc Bạch Diệp vừa trắng vừa hồng, hai tay đều nắm thành nắm đấm.

Mà đây mắt Được quý đại nhân lại âm thầm đến tối, một mảnh phức tạp, quý đã tường là loại mà đích thân hần trông trên nóc nhà, nhìn qua không khác gì cỏ dại, đừng nói là được sự, ngay cả không ít đỉnh cấp độc sư tới nơi này của hần, cũng đều không nhận ra đâu!

Hàn Văn Tịch lừa Đoan Mộc Bạch Diệp như thế, phỏng chừng cũng không thể tìm ra đi?

Nghĩ đến điều này, Được quý đại nhân lấy lại được một chút tự tin, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, kỳ dị nhắc nhở, "Hàn Văn Tịch, thất sát diễn vĩ cùng đan bạch y mẽ người đã tìm được rồi, nhưng là, tìm không thấy quý đã tường, người cũng không thấy được."

Ai ngờ, tiếng nói của hần vừa dứt, ánh mắt của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên ý vị thâm trường, thấy thế, Được quý đại nhân trong lòng có chút luống cuống, chỉ là, ý vị thâm trường này rất nhanh liền biến mất, Hàn Văn Tịch như lơ đãng hướng lên nóc nhà liếc mắt một cái.

Phán lo đáng này, so với ý vị thâm trường vừa rồi lại làm cho Được quý đại nhân hải hùng khiếp vía nha!

Chẳng lẽ ngay cả quý đã tường nàng đều tìm được rồi? Nàng là thiên tài hay sao?

Phải biết rằng, Được quý đại nhân vì tìm cây quý đã tường này mang về gieo trồng, đã phải trèo đèo lội suối tìm suốt ba ngày ba đêm!

Thấy Được quý đại nhân khần trương, Hàn Văn Tịch cười, đặc biệt thờ ơ, cái gì cũng chưa nói.

Nhưng mà, Đoan Mộc Bạch Diệp một bên thấy nàng cùng Được quý đại nhân ý vị mắt đi mây lại, lập tức minh bạch, quý đã tường cũng ở trong cái viện này!

Sao có thể như vậy!

Đây đều là được liệu rất hiếm lạ, Được quý đại nhân vừa rồi còn nói quý đã tường cũng chỉ có một gốc cây, chính điều này làm cho Dao Dao lập tức đã sớm lao đi, bây giờ chạy đi đâu mà tìm nha!

Đoan Mộc Bạch Diệp lăm gì còn tâm trạng để lo lắng cây được thảo thứ ba nằm ở nơi nào nha, hần hiện tại quan tâm nhất chính là thân muội tử của hần, tuy rằng là người có thủ đoạn tàn nhẫn, âm hiểm, nhưng hần đối với cái thân muội muội này vẫn là đau đến trong xương cốt đi, không thể khiến nàng chịu một chút ủy khuất.

"Được quý, người ra đề rất tốt!"

Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận xoay người muốn rời đi, thân ảnh Long Phi Dạ lại chợt lóe lên ngăn cản trước mặt hần, âm thanh lạnh lùng nói, "Vừa mới định ra quy củ, người khác không thể tương trợ, người đừng quên."

Đoan Mộc Bạch Diệp khó thở, nhưng cũng không có lý do gì để rời đi, Được quý lão nhân ở đây, hần không dám chơi xấu, chỉ có thể hung hăng phát tay áo ngồi xuống một bên hờn dỗi.

Lần này, bọn họ nhất định là thua rồi.

Được quý đại nhân không có tâm tình quản Đoan Mộc Bạch Diệp, lúc này, tất cả lực chú ý của hần nằm tại trên người Hàn Văn Tịch, ánh mắt thẳng lăng lăng không hề rời đi.

Hần rất muốn biết, Hàn Văn Tịch rốt cuộc có nhận ra quý đã tường hay không, hần đang chờ Hàn Văn Tịch nói ra.

Mà Đoan Mộc Bạch Diệp cũng chỉ có thể chờ, chờ Hàn Văn Tịch công bố đáp án rồi mới đem Dao Dao tìm trở về, chính là, Hàn Văn Tịch lại có tính ngời, cái gì cũng không nói, mắt cũng không loạn chuyển.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, Đoan Mộc Dao Dao đã đi khắp sơn cốc tìm kiếm thất sát diễn vĩ, nàng nhìn tập được thảo đồ ba bốn lần về hình ảnh và mô tả của nó, trước khi khéo léo quyết định đầu tiên tìm một mảng cỏ đuôi chó, vì thế, khi nàng phi hành qua sơn cốc, vừa nhìn thấy một tảng lớn cỏ đuôi chó liền hạ xuống, đối chiếu với tập được thảo đồ, cẩn thận so sánh từng cây với hình ảnh trong đồ tập.

Nàng nói nào biết được hết thấy phát sinh trong viện Được quý đại nhân nha? Vừa tìm kiếm, vừa không quên nhớ thương Hàn Văn Tịch, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch có thể sẽ phải dành thời gian cả đời chỉ để tìm một đám cỏ đuôi chó đi!*

Sau khi loại bỏ một tảng lớn cỏ đuôi chó, Đoan Mộc Dao Dao điểm nhẹ mũi chân, tiếp tục bay đi tới nơi tiếp theo, tuy rằng nhiệm vụ hơi gian nan một chút, nhưng nàng vẫn rất có niềm tin.

Rất nhanh, trời đã bắt đầu tối dần.....

Trời tối, Hàn Văn Tịch vẫn chưa tìm được quý đã tường, đương nhiên, nàng trước sau cũng không hề rời khỏi sân.

Những ngọn đèn dầu được thắp sáng trong sân Được Quý cốc. Đoan Mộc Bạch Diệp dạo bước tới tới lui lui ở cửa sân, sắc mặt trắng bệch, lòng nóng như lửa đốt, lại không thể đi ra ngoài. Được quý đại nhân ngồi trên một chiếc giường có hoa nở bên cạnh, thỉnh thoảng ngấm nóc nhà một cái, thỉnh thoảng lại ngấm Hàn Văn Tịch một cái, nhẩn nại chờ đợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Không ngăn cản người nhận thua

Cả buổi chiều, Đoan Mộc Bạch Diệp cũng không ít lần thúc giục Hàn Văn Tịch nhanh chóng tìm quý đã tường, sự tình tới cực diện này rồi thì không thể vẫn hỏi được nữa, hần thà rằng sớm thua một chút, cũng không muốn để Dao Dao ngồi ở bên ngoài tìm kiếm.

Nhưng Hàn Văn Tịch lại không nóng nảy, lúc này, nàng đang cùng Long Phi Dạ ngồi ở bên bàn đá uống trà và ăn điểm tâm.

Long Phi Dạ ngồi thờ ơ, toàn thân tản ra khí phách lạnh nhạt, phảng phất hần mới là chủ nhân của sân này, Hàn Văn Tịch một tay chống đầu, một tay bưng chén trà, thích ý thanh thản.

Về cây quý đã tường cuối cùng kia, nàng cái gì cũng chưa nói, Long Phi Dạ cái gì cũng chưa hỏi, nhưng không thể không thừa nhận, nữ nhân này lại một lần nữa làm hần bất ngờ, dù để hần kinh ngạc.

Không có lý do, nhưng hần tin tưởng chắc chắn nàng nhất định có thể tìm được quý đã tường.

Long Phi Dạ lơ đãng giương mắt liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, trái mắt hiện lên một mặt âm trầm tán thưởng mà ngay cả chính hần cũng không phát hiện ra.

Đối với nữ nhân, lần đầu tiên hần tán thưởng như thế.

Trên người nữ nhân này, còn ẩn dấu ít nhiều bản lĩnh mà hẳn không biết đâu?

Rốt cuộc, trời hoàn toàn tối đen, mà Đoan Mộc Dao đến nay cũng chưa trở về.

Đoan Mộc Bạch Diệp thật sự nhận không được, bước đến trước mặt Hàn Văn Tịch, "Tần Vương phi, nếu người đã tìm được quý đá tường, hãy tiết lộ ra đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người."

Ngay cả khi Hàn Văn Tịch mang bộ dáng thanh thần này, Quý tài tin tưởng rằng cũng không tìm được quý đá tường đâu, *nàng kéo dài thời gian như thế, không nghỉ ngơi chính là đang cố ý muốn Dao Dao lẫn lộn nha!*

Mắt của Dược quý đại nhân sáng sủa hẳn lên, đáy mắt hiện lên tia phức tạp nhẹ nhàng, hẳn đã hy vọng Hàn Văn Tịch có thể tìm được quý đá tường khiến hắn kinh diễm một phen, đồng thời, lại không hy vọng đề mục mà chính mình tí mĩ nghĩ ra sẽ bị phá giải dễ dàng như thế, đương nhiên, hẳn hận nhất vẫn là không thể làm Long Phi Dạ ăn đau khổ.

Hàn Văn Tịch nhướng mày nhìn Đoan Mộc Bạch Diệp liếc mắt một cái, rất nghiêm túc nói, "Diệp Thái tử quá đề cao ta, theo ta được biết, quý đá tường này là loại dược rất tà mọn. Một ngọn núi cũng chỉ có thể trồng được đúng một gốc cây, nếu không tất cả đều sẽ chết. Sơn cốc này to như thế, Dược quý đại nhân cũng nói chỉ có một gốc cây dược thảo, thật tình rất khó tìm nha, ta làm sao có khả năng tìm được nhanh như thế đây?"

Hàn Văn Tịch lời này vừa ra, Dược quý đại nhân trong mắt liền lộ ra tia thường thức, đến bây giờ, hẳn không thể không bội phục nữ nhân này, ngay cả tập tính của quý đá tường nàng cũng biết, nhìn dáng vẻ rất là giống như người đồng đạo trong nghề.

Tuổi còn trẻ, lại là một nữ tử, không đơn giản a!

Dược quý đại nhân nhìn Hàn Văn Tịch, nhìn nhìn, hai tròng mắt dần dần nheo lại, tia thường thức dần dần thay thế dịch ý ban đầu.

Nhưng mà, những lời này của Hàn Văn Tịch đối với Đoan Mộc Bạch Diệp mà nói, lại là một loại trào phúng.

Dược quý đại nhân vừa mới nói quý đá tường cũng chỉ có một gốc cây, Hàn Văn Tịch hiện giờ cường điệu như thế, không thể nghi ngờ là muốn ám chỉ cho Đoan Mộc Bạch Diệp, nàng là cố ý, tốc độ của Đoan Mộc Dao không phải rất nhanh sao, ngay cả ở bên ngoài đi bộ nhiều hơn vài vòng, dù trời đã tối, nàng tạm thời cũng không nghỉ sẽ từ bỏ đi.

Đoan Mộc Bạch Diệp siết chặt nắm tay, nếu Hàn Văn Tịch là nam nhân, hẳn nhất định sẽ một quyền đánh qua đầu!

Nếu Hàn Văn Tịch ở trong sân kéo dài một ngày, Dao Dao phải vất vả một ngày, nàng kéo dài một tháng, Dao Dao phải vất vả một tháng, thậm chí một năm.....

Dao Dao hoàn toàn bị động!

Đoan Mộc Bạch Diệp rất hy vọng Dao Dao có thể nghĩ thông suốt, trở về trong viện tìm một chút nha, so với tìm quanh sơn cốc, tìm tại cái tiểu viện này

quả thực là dễ dàng hơn nhiều.

Chính là, ngay cả hắn cũng không tin Dao Dao có thể suy nghĩ thông suốt mà trở về, thứ nhất là Dao Dao không thông minh như vậy, thứ hai là tính tình của nha đầu này hẳn biết, nếu chưa tìm được một gốc cây dược liệu, nàng ngại mất mặt nên chắc chắn sẽ không trở về.

Đoan Mộc Bạch Diệp ngược như bị ghen, cổ trắn áp con thịnh nộ của mình, cảm thấy càng nhìn Hàn Văn Tịch ngực càng thêm đau, nữ nhân này thật giỏi hoạt, cái gì mà đệ nhất phế vật, cái gì mà không biết đến dược liệu, hết thảy đều là giả vờ đi!

Thời gian trôi qua từng chút một, Dược quý đại nhân truyền bữa tối, Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch phu thê cùng nhau ăn cơm, Đoan Mộc Bạch Diệp lại một chút đồ ăn đồ uống cũng đều không động đến.

Dao Dao a Dao Dao, người hãy trở về nhanh nhanh một chút nha!

Nhưng, cả một đêm, Đoan Mộc Dao cũng không có trở về, theo lão quân gia tới báo, nhìn thấy Trường Nhạc công chúa giờ cây đuốc phi khắp nơi trên toàn bộ sơn cốc.

Vừa nghe lời này, ngay trước mắt mọi người, Hàn Văn Tịch cười xi một tiếng, suýt nữa làm cho Đoan Mộc Bạch Diệp tức học máu.

Có Long Phi Dạ trông chừng Đoan Mộc Bạch Diệp, Hàn Văn Tịch rất yên tâm, nàng đã sớm đi ngủ tại phòng khách, không thể không nói, nàng đã khiến cho ngay cả Dược quý đại nhân cũng đều ngủ không được, đành bởi Long Phi Dạ trông chừng Đoan Mộc Bạch Diệp.

Xe ngựa một đường bốn ba, một đêm này Hàn Văn Tịch ngủ đến đặc biệt sâu, đặc biệt ngon, ngày hôm sau mặt trời lên cao nàng mới lười biếng đi đến sân.

"Chào buổi sáng." Hàn Văn Tịch tâm tình rất tốt, vấn an tất cả mọi người

Long Phi Dạ nhướng mày nhìn nàng một cái, không nói chuyện, Dược quý đại nhân chỉ lăm lăm không biết là nói cái gì.

Đoan Mộc Bạch Diệp híp mắt nhìn qua, thanh linh vọt tới trước mặt Hàn Văn Tịch, chỉ là, cơ hồ như đồng thời, Long Phi Dạ cũng tới trước mặt nàng rồi, đem nàng bảo vệ ở phía sau, lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Bạch Diệp, ánh mắt hiện lên một mặt không vui.

Tuy rằng biết Long Phi Dạ bảo hộ nàng là có lý do, chính là vì huyết sinh đan mà thôi, nhưng trong lòng Hàn Văn Tịch vẫn sinh ra một tia ám áp, điều này ít nhất chứng tỏ rằng mình xứng đáng có được sự bảo vệ của vị thiên hạ đệ nhất vương này.

"Các người rốt cuộc muốn như thế nào?" Đoan Mộc Bạch Diệp rốt cuộc bạo phát.

Tuy rằng chỉ mới một ngày một đêm, nhưng hẳn đau lòng thay thân muội tử của hắn nha, Dao Dao là kim chi ngọc điệp, từ nhỏ được mọi người nâng nui yêu chiều trong lòng bàn tay, cho dù là luyện công ở sư môn cũng chưa từng trải qua loại đau khổ này đi!

Huống chi, đây căn bản chính là do Hàn Văn Tịch bày bố, Hàn Văn Tịch ở chỗ này chế giễu, thời gian kéo dài càng lâu, đối với bọn họ mà nói sẽ càng thêm nhục nhã.

Đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Bạch Diệp bị ăn một một chuyến ở trước mặt nữ nhân, nhục nhã như thế, không thể nhận được nữa!

"Diệp Thái tử, tạm thời đừng nóng nảy, không phải ta cũng không tìm được cây dược thảo thứ ba hay sao, nếu người chờ không nổi, có thể đầu hàng, ta sẽ không ngăn cản người." Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc đề nghị.

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp đột nhiên gio tay lên muốn tát, tức giận, "Hàn Văn Tịch, người!"

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt sát ý, nắm lấy cổ tay của Đoan Mộc Bạch Diệp, lạnh giọng, "Tần Vương phi, không phải người mà người có thể đe dọa."

Thấy sát ý của Long Phi Dạ, Đoan Mộc Bạch Diệp trong lòng cả kinh, hẳn quen biết Long Phi Dạ nhiều năm như vậy, đầu đã từng gặp qua Long Phi Dạ sẽ tích cực vì nữ nhân như vậy nha?

"Tần Vương, đừng nói với ta rằng người thật sự là vì nữ nhân này mà đối lấy huyết sinh đan!" Đoan Mộc Bạch Diệp thăm dò nói.

Long Phi Dạ hung hăng đẩy hắn ra, làm hắn đụng vào một bên tường, lạnh giọng trả lời, "Cùng người không quan hệ, hoặc là nhận thua, hoặc là ở một bên chờ."

Đoan Mộc Bạch Diệp siết chặt nắm tay, lại không thể không chờ đợi.

Rất nhanh, nửa ngày đã trôi qua, Hàn Văn Tịch vừa phơi nắng, vừa uống trà, thanh thoảng hướng Đoan Mộc Bạch Diệp nhìn lại, cười như không cười, ý vị mỉa mai khiêu khích.

Đoan Mộc Bạch Diệp vốn đã giận, làm sao chịu được Hàn Văn Tịch khiêu khích như thế, hẳn cả đời kiêu hãnh, vẫn là lần đầu tiên bị nữ nhân nhìn qua như thế.

Có thể nhẫn hay không thể nhẫn?

Rốt cuộc, hẳn không nhận được, đứng lên, oán hận nói, "Dược quý đại nhân, chúng ta nhận thua, lập tức cho gọi Dao Dao quay về!"

Nhận thua.....

Dược quý đại nhân gãi gãi lỗ tai, lớn tiếng nói, "Cái gì, Diệp Thái tử đã nói cái gì vậy? Bản đại nhân không nghe rõ."

Đoan Mộc Bạch Diệp, Thái tử khát máu, khi nào chịu khuất phục qua như thế, khi nào lại dễ dàng nhận thua qua như thế?

"Chúng ta nhận thua, muốn thất tình đồng trùng hạ thảo thì lập tức tìm Dao Dao trở về!" Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận ngất trời, phát ra thanh âm âm trầm giống như từ trong địa ngục truyền ra tới.

Đáy mắt Dược quý đại nhân hiện lên một mặt khinh thường, lập tức hạ lệnh, "Người ơi, đi tìm Trường Nhạc công chúa mang về đây!"

Đoan Mộc Bạch Diệp thậm chí không muốn nhìn Hàn Văn Tịch nữa, nâng áo bảo ngồi xuống một bên, đen mặt.

Hàn Văn Tịch đại hì, cười ha ha nhìn về phía Long Phi Dạ, cũng không quan tâm đến sự tức giận của Đoan Mộc Bạch Diệp, tự nhiên hào phóng lớn tiếng nói, "Long Phi Dạ, ta đã thắng!"

Hàn Văn Tịch cười rặng rỡ khiến cả người toà ra một loại ánh sáng bức người, loại ánh sáng này, làm tâm mắt Long Phi Dạ như đóng băng trên mặt nàng, thật lâu đều không có dời đi.

Thấy khuôn mặt Long Phi Dạ không có biểu tình hay phản ứng gì, Hàn Văn Tịch nâng hai ngón tay lên thành một hình chữ "V", cười càng thêm sáng lạn, "Uy, chúng ta đã thắng."

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, cũng không biết là có phải cười hay không, tóm lại là cứng đờ, Hàn Văn Tịch thật muốn trợn trắng mắt, ngẫm lại vẫn là thôi đi, khối đại băng này trời sinh trên mặt đã bị tê liệt, nàng đã quen thói.

Đoan Mộc Bạch Diệp vốn đang khó thở, nghe Hàn Văn Tịch vui mừng như thế, càng tức giận không thể át xuống, vốn không muốn nhìn nàng, giờ này khắc này lại hung tợn mà nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kia nếu có thể giết người, Hàn Văn Tịch nhất định sớm đã *hồi phí yên diệt (bị giết không còn tro bụi)*.

Ánh mắt của Dược quý đại nhân lại sâu kín mà nhìn chăm chăm Long Phi Dạ, nếu không phải Hàn Văn Tịch tham gia trận tỷ thí này, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Long Phi Dạ mang huyết sinh đan rời đi.

Gia hỏa này từ nơi nào tìm được một nữ tử đáng chú ý như thế? Năng nếu có thể lưu lại Dược Quý cốc, thật sự là một lựa chọn không tồi.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Chẳng bao lâu sau, Đoan Mộc Dao đã được tìm trở về, cả người tối tăm ám đạm, chỉ thấy nàng tóc dài hỗn độn, váy trắng nguyên bản không dính bụi trần giờ loang lổ đất bần, hẳn là một đêm không ngủ đi, hai tròng mắt che kín to máu lộ ra một màu đen.

Người đưa nàng trở về cũng không nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì, khi tiến vào sân, thấy Hàn Văn Tịch cũng ở đây, Đoan Mộc Dao ngay lập tức phản chấn tinh thần, cười lạnh, "Như thế nào, Hàn Văn Tịch ngươi muốn nhận thua hay sao?"

Đừng nói bà cây thảo dược, liền tính là một gốc cây nữ nhân vậy đều tuyệt đối tìm không thấy, nàng ta không nhận thua, vậy tìm nàng trở về làm cái gì nha?

Hàn Văn Tịch không nói lời nào, nhưng nghiêng ngẫm lên xuống đánh giá nàng.

Đoan Mộc Bạch Diệp vừa đau lòng muội tử vừa tức giận, kéo Đoan Mộc Dao qua, không vui nói, "Lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo ra đi."

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao liền sùng sốt, "Cái gì?"

"Bọn họ thắng, đem đồ vật lấy ra." Sắc mặt Đoan Mộc Bạch Diệp trầm thêm vài phần.

Đoan Mộc Dao rất sùng sốt, ngay sau đó tức giận, "Không có khả năng! Thắng như thế nào, đồ vật đâu?"

Tuy biết rằng hoàng huynh sẽ không lừa nàng, nhưng, nàng vẫn không tin, chuyện này quá đột ngột!

"Là hoàng huynh ngươi tự nhận thua với Dược quý đại nhân, không tin người hỏi Dược quý đại nhân xem." Hàn Văn Tịch cười nói, vẻ mặt vô hại.

Đoan Mộc Dao đột nhiên hướng Dược quý đại nhân nhìn lại, thấy Dược quý đại nhân gật đầu, nàng không thể tin nổi thối lui vài bước, ngay sau đó nắm lấy cổ áo Đoan Mộc Bạch Diệp, tức giận chất vấn, "Ai bảo ngươi nhận thua, ai bảo ngươi nhận thua?"

Đoan Mộc Bạch Diệp đường đường là một Thái tử, thế nhưng bị muội muội nắm cổ áo như thế, cũng không tức giận, vẻ mặt ngược lại đau lòng thay nàng, thấp giọng giải thích.

Chính là, Đoan Mộc Dao một khi nghe xong, liền nói giận, lấy được huyết sinh đan là một chuyện, mất mặt lại là một chuyện khác, nàng làm sao có thể bại bởi Hàn Văn Tịch đây? Vẫn là làm trò trước mặt sư huynh!

"Đồ vật đâu, bản công chúa muốn đích thân nhìn một cái!"

Đoan Mộc Dao cực kỳ phẫn nộ, xông thẳng đến trước mặt Hàn Văn Tịch, ngay cả Đoan Mộc Bạch Diệp cũng ngăn không được.

Hàn Văn Tịch rất vui vẻ chỉ giáo, chỉ vào thất sát diên vĩ cùng đan bạch y mẽ ở trong viện cho Đoan Mộc Dao xem, Đoan Mộc Dao về mặt ngoài ý muốn, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện chính mình ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tới tay, tương lai gặp lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đoan Mộc Dao rốt cuộc phát hiện chính mình quá thực không chỉ là bị nhục nhã mà còn là tự mình tìm nhục nhã!

Hàn Văn Tịch căn bản không hề rời khỏi viện này, thậm chí ngay cả quý đại tướng nàng cũng tìm được rồi, cổ tình kéo dài thời gian, để nàng giống như cái vai hề chạy quanh sơn cốc.

"Hàn Văn Tịch, ngươi..... ngươi....." Đoan Mộc Dao vừa thẹn vừa bức, chỉ vào Hàn Văn Tịch, tức giận đến nói không nên lời, "Ngươi..... Ngươi gian lận! Ngươi xuất thân là thế gia y học quen thuộc với dược liệu, ta lại đối với dược liệu dốt đặc cán mai, cái này không công bằng! Ta không phục!"

Hàn Văn Tịch đã sớm biết vị công chúa này không có tín nhiệm gì, nàng nhìn về phía Dược quý đại nhân, "Dược quý đại nhân, người phải đứng ra chủ trì công đạo nha."

Lúc này Dược quý đại nhân nhìn như thế nào cũng đều thấy Hàn Văn Tịch rất thuận mắt, hẳn lên giọng âm dương quái khí cảnh cáo, "Ha ha, Trường Nhạc công chúa, trước khi tỷ thí là người nói quy tắc rất công bằng, hiện tại ngươi muốn đổi ý, bản đại nhân sẽ rất không cao hứng."

Đoan Mộc Dao không biết trời cao đất dày, còn muốn tiếp tục tranh cãi, Đoan Mộc Bạch Diệp giữ nàng lại, gắt gao bóp chặt cổ tay nàng, thấp giọng, "Đủ rồi, đây không phải là nơi để hồ nháo."

Dược quý đại nhân tuy rằng âm dương quái khí, âm tình bất định, thậm chí thần thần thao thao (lý lẽ khó hiểu), điên điên khùng khùng, nhưng hẳn tuyệt đối không phải dễ trêu chọc, đã bị nhục nhã một phen, Đoan Mộc Bạch Diệp không nghĩ một lần nữa sẽ đánh cuộc với thanh danh của mình, càng không muốn làm cho sự việc rắc rối hơn.

Hoàng huynh cũng có chút tức giận, Đoan Mộc Dao trong lòng mặc dù có một trăm điều không vui, vẫn phải quay người đi, ngoan ngoãn từ trong ngực lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo ra tới.

Sau khi giao đồ vào trong tay hoàng huynh, nước mắt nàng lập tức tràn mị, liếc mắt oán nhìn Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch một cái, tức giận quay đầu chạy ra ngoài.

Hàn Văn Tịch, ta hận ngươi, lần sau ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!

Đoan Mộc Bạch Diệp đem thất tinh đồng trùng hạ thảo giao cho Dược quý đại nhân, lạnh lùng nói, "Dược quý đại nhân, đã đánh cuộc thì phải chịu thua, tại hạ nói được thì làm được."

Dược quý đại nhân vươn tay gẩy tro cả xương ra để lấy, ôm đồm cất vào trong áo đen, rất nhanh liền phát ra tiếng cười khanh khách quái dị, không hề để ý tới Đoan Mộc Bạch Diệp.

"Tần Vương, tương lai gặp lại." Đoan Mộc Bạch Diệp còn tính có chút phong độ, chấp hai tay thi lễ.

Tuy là nói với Long Phi Dạ, nhưng lại có mười phần ý vị cảnh cáo nhìn Hàn Văn Tịch, *Hàn Văn Tịch, ngươi đứng là một nữ tử thủ vị, đừng tiếc người làm tổn thương Dao Dao, nhục nhã bốn Thái tử, người tốt nhất đừng có ngày rơi vào trong tay của bốn Thái tử!*

Hắn dứt lời, phất tay áo xoay người rời đi.

Cảnh cáo đáng sợ hơn nữa Hàn Văn Tịch cũng đều đã gặp qua, nàng mới không sợ, nói thầm một câu, "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, đây nơi nào là có chút chịu thua nha?"

Dược quý đại nhân cất kỹ thất tinh đồng trùng hạ thảo lại dùng giọng âm dương quái khí mà cười rộ lên, "Tần Vương phi, bản đại nhân thật sự rất khâm phục ngươi."

Hàn Văn Tịch lập tức sờn tóc gáy, theo bản năng trốn phía sau Long Phi Dạ, sự khâm phục của cái đồ quái vật này, nàng nhận không nổi.

Long Phi Dạ đưa lên độc cự măng đan, lạnh lùng nhắc nhở, "Dược quý đại nhân, người nên đem huyết sinh đan lấy ra đi."

Vừa nhìn đến Long Phi Dạ, Dược quý đại nhân lập tức thay đổi thái độ ngạo mạn, chậm rãi nói, "Chờ."

Nói xong, mới chậm rãi đi vào phòng trong để lấy, sau một lúc lâu, cuối cùng trở lại, mang ra một cái hộp gỗ, chậm chậm mở ra. Trong hộp nằm yên một viên đan dược nhỏ như viên đạn có màu đỏ như máu, tối gần còn ần ần có thể ngửi được mùi máu tươi.

Đây là huyết sinh đan mà Cố Bắc Nguyệt đã nói, hai mắt Hàn Văn Tịch lập tức như ánh sao, duỗi tay ra muốn lấy, ai ngờ Dược quý đại nhân lại vội vàng thu hồi lại, cười hắc hắc nói, "Tần Vương phi, người nói cho ta biết quý đại tướng ở nơi nào

trong sân đi, thứ này sẽ lập tức thuộc về ngươi, như thế nào?"

Hàn Văn Tịch sững sốt, đang muốn mở miệng, Long Phi Dạ đã lạnh giọng, "Cổ Thất Sát, chẳng lẽ ngươi cũng muốn đổi ý?"

"Bản đại nhân không nói chuyện cùng ngươi." Được quý đại nhân cũng lạnh giọng, trở mặt còn nhanh hơn.

Hàn Văn Tịch lại nói, "Nếu ta không nói?"

Ách.....

Ánh mắt Được quý đại nhân trầm xuống, hiện lên sát ý trong loé mắt trước khi được đầu đi, hần hít một hơi thật sâu, hai tay vẫn là dâng lên huyết sinh đan.

Hàn Văn Tịch sợ hần đổi ý, vội vàng nhận lấy cho vào túi an toàn, sau đó, nâng hít một hơi thật sâu, vật quan trọng nhất rốt cuộc đã tới tay, bệnh của Long Thiên Mặc có thể tính đã được bảo toàn hơn phân nửa.

Đồ vật đã tới tay, bọn họ tự nhiên muốn nhanh chóng trở về, toàn bộ Đồng Cung bên kia phòng chừng đều đang sốt ruột.

Ai ngờ, Được quý đại nhân cứ nhiên một đường theo chân bọn họ tới cửa, cười hắc hắc quần lên, "Tần Vương phi, người hãy nói cho ta đi, ngươi thật sự tìm thấy đúng không?"

Hàn Văn Tịch cười thần bí, "Hắc hắc, lần tới trở lại sẽ nói cho ngươi biết."

Được quý đại nhân còn muốn quần lâu hơn, Long Phi Dạ quay đầu lại cho hần một cái ánh mắt lạnh lùng, Được quý đại nhân chỉ cảm thấy sát ý tàn ra quanh mình, hai mắt cũng nheo lại một mắt ngay hiểm, khiêu khích trả lại.

Nhưng mà, thời điểm khi Hàn Văn Tịch cùng Long Phi Dạ đi ra khỏi sơn cốc, Được quý đại nhân cũng không còn dấy đưa nữa, mà chỉ nhìn từ xa xa, thấy bóng dáng bọn họ đã biến mất không còn, Được quý đại nhân mới cười ha hả.

Ai ngờ, thanh âm này không chỉ rất có sức thu hút, còn trầm thấp dễ nghe, rõ ràng là thanh âm của nam tử trẻ tuổi nhà.

Hai tay của hần vurun ra từ chiếc áo choàng màu đen, ôn nhuận như bạch ngọc, thon-dài-đẹp, hoàn toàn không giống như trước gầy trơ cả xương như vậy.

Mặc dù là độc cự măng đan cùng tinh thần đồng trùng hạ thảo rất quý đều đang nằm ở trong lòng bàn tay hần, cũng đều không đẹp bằng đôi tay này của hần.

Hần lẩm bầm tự nói, ý cười tinh tế, "Hàn Văn Tịch..... ha ha, có ý tứ! Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tương lai!"

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Ở trên đường trở về, Long Phi Dạ hỏi Hàn Văn Tịch, "Quý đã tưởng ở nơi nào trong viện?"

Không nghĩ tới ngay cả gia hỏa này cũng tò mò, Hàn Văn Tịch thần bí hề hề, "Không nói cho ngươi."

Người hần cứng đờ, phản ứng của Hàn Văn Tịch có chút ngoài ý muốn, chỉ là rất nhanh liền khôi phục vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Hai người đi lộ, sáng sớm ba ngày sau đã trở lại đế đô Thiên Ninh.

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch đã rời đi nhiều ngày, nhưng khiến cho đám người hoàng đế hoàng hậu rất lo lắng, nếu không phải Tần Vương đem người mang đi, phòng chừng tất cả mọi người sẽ cho rằng Hàn Văn Tịch đã chạy trốn.

Mới sáng sớm, nhưng Đồng Cung đã dậy người, Thiên Huy hoàng đế bài triều xong lập tức tới nơi đây, thái hậu cùng hoàng hậu đã nhiều ngày qua đều trông chừng không rời một tấc, ngay cả Hàn Tông An cũng không hề rời đi, cung cung kính kính hầu ở sau lưng thái hậu, bụng đầy tự khuật mà không dám nói, Cổ Bắc Nguyệt vẫn canh giữ ở bên cạnh giường trong phòng Thái tử.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Tần Vương cùng Tần Vương phi đang tiến cung, đang hướng về bên này lại đây."

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch mới vào cửa cung, Tiết công công cơ hồ là té ngã lộn nhào mà chạy tới bẩm báo.

Thiên Huy hoàng đế đại hỉ, "Huyết sinh đan mang về tới sao?"

Vừa nghe lời này, Hàn Tông An khẩn trương lên, hai mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào Tiết công công, chờ hần trả lời.

Hàn Văn Tịch đã đem bệnh tình phân tích thấu triệt đến như vậy, lại còn có một mực chắc chắn chẩn bệnh không sai, tuy rằng Hàn Tông An bị buộc đến không còn lời nào để nói, nhưng đến nay hần vẫn không tin kết quả chẩn bệnh của Hàn Văn Tịch!

Chỉ cần lấy được huyết sinh đan, Hàn Văn Tịch lập tức có thể bắt đầu trị liệu, một khi trị liệu, sẽ biết rốt cuộc là hần đúng, hay là Hàn Văn Tịch đúng rồi!

Trong bụng Thái tử chính là một hài tử, hần phải nhìn xem Hàn Văn Tịch làm thế nào mà biến hài tử thành u ác tính!

Tiết công công làm xấu hổ, "Nô tài..... Nô tài quên rồi!"

Kỳ thật, Tiết công công đã không dám hỏi, hần có tư cách gì đi hỏi Tần Vương điện hạ nhà, cho dù đi hỏi, Tần Vương điện hạ cũng sẽ không thêm liếc hần một cái.

"Đồ vô dụng, còn không chạy nhanh đi." Thái hậu quờ mắt, so với Thiên Huy hoàng đế còn sốt ruột hơn.

"Vâng vâng vâng, nô tài lập tức đi!"

Tiết công công đang muốn đi, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch đã vào tới, hai người một đường phong trần mệt mỏi, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng phong thái vẫn như cũ, đặc biệt là Long Phi Dạ, tiến vào, thân hình cao lớn cao ngạo lập tức làm cho mọi người có cảm giác uy áp, ngay cả hoàng đế uy nghi cũng khó có thể địch nổi.

Thiên Huy hoàng đế nóng vội vì lo lắng, nhưng không đến mức cuồng quit, vừa nhìn thấy Long Phi Dạ tiến vào, hần đã tiến lên, quan tâm nói, "Tần Vương, một đường có thuận lợi không?"

"Nhờ hồng phúc của hoàng huynh, hết thảy đều thuận lợi." Long Phi Dạ chấp tay thi hành lễ, Hàn Văn Tịch đi theo ở bên cạnh hần cũng khom người.

"Ha ha, tốt lắm tốt lắm tốt lắm, đều hãy bình thân." Thiên Huy hoàng đế cười nói, hần nhìn thì không nóng nảy, mà mọi người quanh mình lại lòng nóng như lửa đốt, toàn mắt trông mong nhìn Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch, chờ đợi tin tức.

"Kia, huyết sinh đan có mang về được không?" Thiên Huy hoàng đế lúc này mới hỏi chính sự.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều khẩn trương lên, đặc biệt là Hàn Tông An mảy trần đều nhần hết lại, phòng trong, Cổ Bắc Nguyệt cùng Thái tử Long Thiên Mặc cũng không hện mà cũng không nhúc nhích, an tĩnh lắng nghe.

Long Phi Dạ mặt không có chút biểu tình, không lo lắng như mọi người, bởi vì đồ vật không ở trên tay hần.

Hàn Văn Tịch liếc mắt quét qua mọi người một cái, mừng thầm, *để các người chờ cũng coi như là không uống công bốn vương phi đi vát và một chuyện như thế.*

Tầm mắt của nàng đảo qua Hàn Tông An, Hàn Tông An trong lòng tức khắc kinh hãi, cái nha đầu này có ý tứ gì đây?

Hàn Văn Tịch chỉ trì hoãn vài giây như vậy, chính là, người nóng vội thì chờ không được.

"Tần Vương, các người lấy được huyết sinh đan sao?" Hoàng hậu thật sự nhìn không được, đã mở miệng.

Long Phi Dạ không nói chuyện, nhưng hướng về phía Hàn Văn Tịch nhìn lại, ánh mắt kia ý tứ là nói cho nàng biết, *nên một vừa hai phải.*

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch cười, lập tức từ trong tay áo móc ra một hộp gấm rồi mở ra, "Đây là huyết sinh đan, thuận lợi tới tay!"

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người tất cả đều tập trung lại đây, Thiên Huy hoàng đế không dám xem thường, vội vàng kêu, "Cổ thái y, Cổ thái y người lại đây."

Cổ Bắc Nguyệt ra tới cửa, bước nhanh lại đây.

"Cổ thái y, đây là huyết sinh đan?" Thiên Huy hoàng đế chất vấn nói.

Người được mọi màu tươi, lại nhìn thấy màu sắc của nó, Cổ Bắc Nguyệt rất chắc chắn, hần đại hỉ, "Bẩm Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương, đây chính xác là huyết sinh đan, bệnh của Thái tử được cứu rồi, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!"

Có Cổ Bắc Nguyệt đích thân xác nhận, cuối cùng mọi người đều yên tâm.

Nhưng mà, huyết sinh đan vừa đến tay, đây cũng có nghĩa là Hàn Văn Tịch sẽ bắt đầu trị liệu, kỳ thật, Thiên Huy hoàng đế cùng thái hậu hoàng hậu cũng chưa hoàn toàn tin tưởng vào kết quả chẩn bệnh của Hàn Văn Tịch, chỉ là, so với kết quả

chẩn bệnh của Hàn Tông An, bọn họ đánh nguyên ý tin tưởng Hàn Văn Tịch nhiều hơn mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng coi như là Thiên Huy hoàng đế cho Thái tử một cơ hội cuối cùng.

Nếu trị được, tự nhiên là vạn sự đại cát; nếu trị không được, đó chính là Thiên Huy hoàng đế muốn từ bỏ Thái tử.

Quan hệ lợi hại này, hoàng hậu là người am hiểu thấu triệt nhất, đối với Thiên Huy hoàng đế mà nói, nhi tử rất nhiều, nhưng là, đối với hoàng hậu mà nói, nàng cũng chỉ có một nhi tử là Thái tử mà thôi.

Nàng mới mặc kệ Hàn Văn Tịch chẩn bệnh là đúng hay sai, mới mặc kệ trong bụng Thái tử chính là u ác tính hay là hài tử, nàng chỉ cần một cái kết quả, đó chính là Thái tử không có việc gì.

"Hàn Văn Tịch, hiện tại đã có thể bài độc hay chưa?" Trong mắt Thiên Huy hoàng đế cũng lộ ra khẩn trương nhẹ nhàng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, "Chưa được."

Cái gì, huyết sinh đan đều đã tới tay mà còn chưa được?

Lời này vừa ra, mọi người đều yên tĩnh, ngay cả Long Phi Dạ cũng nhíu mày nhìn qua.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Khẩn trương, thời khắc quan trọng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vì cái gì mà huyết sinh đan đã tới tay, Hàn Văn Tịch còn chưa thể bắt đầu bài độc đây?

Mọi người đều kinh ngạc, ai ngờ, Hàn Văn Tịch giải thích nói, "Ta quá mệt mỏi, buổi chiều hãy bắt đầu đi, để tránh sai sót."

Một đường bốn ba, Hàn Văn Tịch mới mệt, những người này sốt ruột, nhưng không phải năng, năng còn phải chiếu cố đến thân thể của mình nha.

Thân là đại phu chăm sóc đối với chính mình chính là chăm sóc đối với người bệnh, tuy rằng huyết sinh đan đã tới tay, bài độc đối với nàng mà nói bất quá là một phẫu thuật nhỏ, nhưng là, dù sao cũng phải khai đao, nếu trong quá trình không cẩn thận một cái, hậu quả liền không nói rõ trước được.

Nghe nàng vừa nói lời này, đáy mắt Thiên Huy hoàng đế xẹt qua vài phần không vui, chỉ là, kiêng kỵ bốn chữ "để tránh sai sót", Thiên Huy hoàng đế cũng không nhiều lời gắt gỏng đáp ứng.

Hàn Văn Tịch ngủ say cả một buổi sáng ở Đông Cung, ngoại trừ Long Phi Dạ, tất cả mọi người đều không hề rời đi, tuy rằng đều nóng vội, nhưng cũng chỉ có thể đợi nàng một buổi sáng.

Buổi chiều tỉnh lại, sau khi ăn một ít điểm tâm, Hàn Văn Tịch rốt cuộc trở lại trong viện, Cố Bắc Nguyệt đã làm tốt một ít chuẩn bị chờ nàng.

Không nhìn thấy Long Phi Dạ, đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

"Hàn Văn Tịch, hiện tại người đã có tinh thần đi?" Thiên Huy hoàng đế cao cao tại thượng hỏi.

"Bẩm Hoàng Thượng, tinh thần Văn Tịch đã hồi phục không ít." Hàn Văn Tịch cúi xuống một chút, đứng sự thật trả lời.

"Vậy là tốt rồi, người nên biết nếu xảy ra sai lầm gì....." Thiên Huy hoàng đế chưa nói hết về sau, nhưng so với nói tiếp càng có lực chấn nhiếp cảnh cáo cao hơn.

"Văn Tịch minh bạch," Hàn Văn Tịch cúi đầu, hai mắt hạ xuống, rất bình tĩnh, nếu Thiên Huy hoàng đế đã nói như thế, nàng tự nhiên cũng muốn đưa ra yêu cầu, "Hoàng Thượng, thời điểm khi thần thiếp đang trị liệu, ngoại trừ Cố thái y, không cho phép bất luận kẻ nào ở đây."

Lời này vừa ra, hoàng hậu là người thứ nhất bất an, lạnh giọng, "Hàn Văn Tịch, người đây là có thái độ gì?"

Hàn Tông An hầu hạ một bên mượn cơ hội lập tức nghỉ ngơi, "Tần Vương phi, chẳng lẽ lúc người trị liệu có âm mưu gì không thể để mọi người bắt gặp hay sao, nên muốn đuổi mọi người rời đi hay sao? Hay là, trong bụng của Thái tử vốn là một thai nhi, người sợ người khác nhìn thấy?"

Hàn Văn Tịch mặt lạnh liếc qua, châm chọc nói, "Nếu không, Hàn thần y người tới trị sao?"

"Người!" Hàn Tông An không đáp lại, ngược lại đối với Thiên Huy hoàng đế nói, "Hoàng Thượng, theo thảo dân thấy, ở đây nhất định có điều kỳ quái!"

Cố Bắc Nguyệt biết thói quen của Hàn Văn Tịch, đang muốn giải thích, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc bẩm Thiên Huy hoàng đế. "Hoàng Thượng, lần trị liệu này rất hao tâm tổn sức. Các người ở đây sẽ làm cho Văn Tịch có áp lực quá lớn, không thể nào chuyên tâm, để giảm bớt nguy hiểm trong lúc cứu trị, vì suy nghĩ cho sự an nguy của Thái tử, còn thỉnh Hoàng Thượng hãy hiểu cho. Còn về hoài nghi của Hàn thần y, Văn Tịch đã sớm nói qua, sau khi hoá giải u ác tính trong bụng Thái tử xong, Hàn thần y có thể tự mình tới kiểm nghiệm."

Khi Hàn Văn Tịch rơi vào trạng thái, một mặt nghiêm nghị chuyên nghiệp liền hiển hiện ra, tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng tràn ra một cỗ cảm giác uy quyền lệnh người không thể bỏ qua.

Không chờ Thiên Huy hoàng đế trả lời, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc nói, "Ngoài ra, Văn Tịch còn có một yêu cầu, trong quá trình Văn Tịch trị liệu, hy vọng có thể cam đoan cánh vật xung quanh hoàn toàn an tĩnh và an toàn, loại bỏ những quấy nhiễu không cần thiết và những điều ngoài ý muốn."

Ở đây đều là nhân vật tôn quý nhất đế quốc này, nhưng, giờ này khắc này, đại phu là lớn nhất!

Tuy rằng tái độ của Hàn Văn Tịch làm Thiên Huy hoàng đế thực sự không thoải mái, nhưng đã tới thời điểm quan trọng rồi, Thiên Huy hoàng đế chỉ có thể đáp ứng năng, không nói đến có trách nhiệm hay không có trách nhiệm, nếu có sai sót gì làm Thiên Huy hoàng đế không vui, chờ sau khi trị liệu kết thúc hẳn sẽ lập tức lệnh người kiểm tra hiện trường, Hàn Văn Tịch cũng không thể làm được trò xiếc gì.

"Được, trăm đáp ứng người, hy vọng người cũng đừng làm cho trăm thất vọng, vào đi thôi." Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói

Thiên Huy hoàng đế đã đáp ứng rồi, Hàn Tông An còn có thể nói gì nữa, hần phần hận nhìn Hàn Văn Tịch, mong chờ để kiểm tra sau trị liệu.

"Đa tạ Hoàng Thượng thông cảm, Văn Tịch sẽ không làm người thất vọng." Hàn Văn Tịch vẫn rất có tự tin, vẫn để mất máu quá nhiều rồi cuộc đã được giải quyết, vì thế lần trị liệu này khá đơn giản và thuận tiện.

Lúc này năng mới bình thân, cùng Cố Bắc Nguyệt muốn đi vào phòng, hoàng hậu vội đuổi theo, lôi kéo tay năng, "Văn Tịch, Thiên Mặc liền giao cho người."

Hàn Văn Tịch đang muốn mở miệng, ai ngờ, hoàng hậu lại đề thấp giọng, lạnh lùng cảnh cáo, "Hàn Văn Tịch, người tốt nhất đảm bảo Thiên Mặc bình bình an an, nếu không, bổn cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!"

Hoàng hậu nói, bên môi nổi lên một nụ cười ngạo mạn, "Đương nhiên, nếu người trị được cho Thiên Mặc, bổn cung và thái hậu cũng sẽ không bạc đãi người."

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, phiền toái trước mắt còn không phải là hoàng hậu đã tìm cho năng hay sao, cái gì mà bạc đãi hay không bạc đãi, năng mới không hiếm lạ, đừng lại tìm năng gây phiền toái năng liền cảm ơn.

Hàn Văn Tịch không trả lời, ánh mắt thật sâu liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, kín đáo đẩy tay năng ta ra, lập tức vào nhà, còn tự mình đóng cửa lại.

Thấy thế, hoàng hậu tức giận đến đen cả mặt, *giới cho một Hàn Văn Tịch, nếu không phải bởi vì người là chính phi của Tần Vương, bổn cung chỉ cần dùng một cái ngón tay đã có thể bóp chết người, đợi lát nữa người ra ngoài tốt nhất còn có thể nắm chắc được như thế, nếu không, bổn cung sẽ xử đẹp người!*

Khi cửa phòng đóng lại, thái hậu cùng hoàng hậu cũng không có rời đi, mà là đứng ở ngoài cửa cẩn thận nghe lén, hy vọng có thể nghe được động tĩnh gì đó, hoàng hậu tức giận chùng chất, nhưng lo lắng vẫn là nhiều hơn.

Hoàng đế cũng không đi xa, ngồi xuống ở trong sân, nhìn thái hậu cùng hoàng hậu len lút ở trước cửa, bộ dáng không ra thế thống gì, không khỏi có chút phiền chán.

"Mẫu hậu, qua đây ngồi đi." Hần nhân nhật nói.

Thái hậu lúc này mới qua đây, đẩy mắt tất cả đều là lo lắng, "Ài..... trái tim ai già cứ nhảy lên nhảy xuống, thật là bất an a!"

Hoàng hậu đang muốn phụ họa, thấy trong mắt hoàng đế không có kiên nhẫn, chỉ có thể từ bỏ, ngồi xuống một bên bởi thái hậu.

Thời gian chờ đợi, ngay cả nhiều hơn một giây cũng đều cảm thấy lâu dài, mà phòng trong, Hàn Văn Tịch bận rộn đã sớm quên mất thời gian.

Năng đã kiểm tra tất cả mọi thứ cần thiết cho Long Thiên Mặc, xác định sau khi dùng được gây tê lập tức có thể động dao.

Cần thiết phải gây tê toàn thân, thứ nhất, sau khi ăn độc được vào sẽ rất khó chịu, thứ hai, khi động dao, Long Thiên Mặc cũng chưa chắc chịu được; đương nhiên, quan trọng nhất chính là, năng không hy vọng Long Thiên Mặc nhìn thấy quá nhiều.

Hệ thống giải độc của năng có một loại được gây tê kiểu mới rất dễ dùng, chỉ chốc lát sau, Long Thiên Mặc đã hoàn toàn hôn mê.

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới bắt đầu đun sôi được, một bao được độc lớn nấu thành một chén canh độc được nhỏ. Quả nhiên là độc được, hương vị đặc biệt quý dị, ngay cả người như Cố Bắc Nguyệt từ nhỏ đã ngâm mình trong được lớn lên cũng chịu không nổi, may mắn là Long Thiên Mặc đã hôn mê, nếu không muốn hẳn uống được sẽ có phiền toái rất lớn.

Sau khi nấu được xong, Cố Bắc Nguyệt tự mình rót cho Long Thiên Mặc uống.

Hàn Văn Tịch đi đến trước ấm được, đang muốn động thủ xử lý bã của độc được, lại đột nhiên dừng lại, do dự, mùi của được này nồng hơn với dự đoán của năng nha!

Cho dù là năng giấu ở trong túi chứa bệnh, hay là giấu ở trong rương khám bệnh mang theo bên người của Cố Bắc Nguyệt, đều có khả năng sẽ đoán ra được, đến lúc đó nếu bị lực soát ra thì sẽ rất khó giải thích.

Làm sao bây giờ?

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn Cố Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, thấy lực chú ý của hần đều ở trên người Long Thiên Mặc, đẩy mắt năng hiện lên một tia phức tạp, đổi vị trí, đưa lưng về phía Cố Bắc Nguyệt để chặn tầm mắt hần.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không biết, giờ này khắc này, trên nóc nhà có một đôi mắt lạnh băng thăm thẳm đang chăm chăm nhìn năng đầu.

Long Phi Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấy sự khác thường của Hàn Văn Tịch, ngay lập tức hoài nghi ấm được kia có vấn đề, chỉ là, hần không có đủ thông tin để làm rõ chuyện là như thế nào.

Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch có điều gì giấu diếm Cố Bắc Nguyệt?

Lúc này, tay của Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng cầm lấy bã được, hình như đang ngủ, nhưng mà, ngay khi Long Phi Dạ phân tâm, tất cả bã được trong tay Hàn Văn Tịch bỗng nhiên biến mất không thấy.

Long Phi Dạ đột nhiên nhnú mày, lập tức dời thêm một mảnh ngói để có thể nhìn xem rõ ràng hơn một chút, chỉ thấy bã được trong ấm sớm đã rỗng tuếch, mà Hàn Văn Tịch xoay người đi đến rương khám bệnh mang theo bên người của Cố Bắc Nguyệt lấy ra một bao được.

Vật đã đi đâu?

Là hần nhìn lầm, hay là đã biến mất trong hư không nên không thể thấy? Long Phi Dạ nghĩ trăm nghìn lần cũng nghĩ không ra.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Đem bã của độc được thu vào hệ thống giải độc là an toàn nhất, không cách nào có thể nghĩ thấy nó từ trong đó.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, thấy hần còn đang cẩn thận nếm độc được cho Long Thiên Mặc, năng thở ra một hơi khí lạnh, cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Từ trong rương khám bệnh của Cố Bắc Nguyệt lấy ra được liệu đã được phối chế lúc ban đầu, những được liệu này chính là phương thuốc mà năng đã tùy ý viết ra lúc trước.

Năng đem nguyên cả một bao được liệu cho vào ấm được, chỉ thêm một nửa nước, đun lên một lần nữa, chờ năng bài độc xong rồi, được kia cũng đã nấu thành chỉ còn lại bã.

Đến lúc đó cho dù là Thiên Huy hoàng đế hay Hàn Tông An có kiểm nghiệm qua, năng cũng đều không sợ.

Sau khi đã rót hết một chén độc được, ánh mắt của Hàn Văn Tịch trở nên nghiêm túc hẳn lên, tuy rằng đây chỉ là một phẫu thuật nhỏ rất đơn giản, nhưng là, vẫn luôn có nguy hiểm, mà hiện giờ một bước này, đúng là một bước quan trọng nhất, cũng là một bước nguy hiểm nhất.

Độc được xuống bụng, bắt đầu hóa giải tại nhai trong bụng Long Thiên Mặc, nếu so với nói nó là thai nhi, Hàn Văn Tịch càng nguyện ý thay bằng "vật", bởi vì, vật kia bất quá là có sinh mệnh đặc thù, có lẽ sẽ không có hình dạng con người cụ thể.

Nghĩ như thế, cũng giảm bớt ác cảm tội ác mà năng phải đối mặt với sinh mạng con người.

Hàn Văn Tịch rất thần nhiên coi quần áo của Long Thiên Mặc, làm bụng to của hần lộ ra.

Tuy rằng biết lúc này thân phận của Hàn Văn Tịch là một đại phu, nhưng nhìn thấy động tác của năng một màn nhanh nhẹn như thế, Cố Bắc Nguyệt vẫn có chút lưu luyến, bất quá càng bội phục nhiều hơn, *nữ nhân này không ngưng ngừng xoắn xít như những nữ nhân khác, hành vi của nàng thật là liêu lĩnh, nhưng tâm rất bằng phẳng, làm việc rất quyết đoán, rất dứt khoát.*

"Cố thái y, trước khi ta động dao, không được nói chuyện cùng ta, cho dù xảy ra bất kỳ điều gì cũng không được quấy rầy ta!" Giọng của Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc.

Cần mất một thời gian nhất định để độc được hóa giải tại kia, Hàn Văn Tịch nhận thấy đã đủ thời gian để quyết định tiếp động dao.

Sớm quá, sẽ không thể hoá giải hết toàn bộ thai nhi trong bụng, muộn quá, khả năng độc tổ sẽ bắt đầu gây nguy hiểm cho lục phủ ngũ tạng, sinh ra phiền toái mới, hoặc là lưu lại di chứng sau này.

Những điều đó, Hàn Văn Tịch sẽ không cho phép xảy ra, mà nàng cũng gánh không nổi.

Phải biết rằng, ba vị bên ngoài kia cũng không phải là dễ trêu chọc, còn có một Hàn Tông An đang chờ nắm bím tóc nàng đầu.

Một bước này, chỉ cho phép thành công, không được thất bại!

Tuy rằng Cổ Bắc Nguyệt không rõ ảo diệu trong đó, nhưng hẳn biết rất rõ đây là một bước quan trọng nhất, nếu không vừa rồi Hàn Văn Tịch cũng sẽ không yêu cầu Thiên Huy hoàng để cái yêu cầu thứ hai.

"Tốt, người đừng quá khẩn trương." Cổ Bắc Nguyệt nói, xoay người lập tức tránh xa, cố gắng giảm bớt quấy nhiễu.

Tầm mắt của Hàn Văn Tịch dừng ở trên bụng phồng lên của Long Thiên Mặc, ánh mắt nghiêm nghị và chuyên chú hơn, nàng lập tức âm thầm khởi động chức năng rà quét tầng sâu của hệ thống giải độc, rà quét độc tố trong bụng của Long Thiên Mặc, theo dõi động thái di chuyển của chúng khắp cơ thể, dựa vào biến hoá độc tính của độc được, có thể tính toán được tiến độ ăn mòn của độc được đối với vật kia.

Giờ này khắc này Hàn Văn Tịch rất tập trung tinh thần, cả người nghiêm túc tẩn mẩn ra một cỗ không dung quấy rầy, không dung tới gần.

Tuy rằng chức năng rà quét tầng sâu của hệ thống giải độc là rất thông minh, nhưng vẫn yêu cầu nàng phải dùng ý thức để phối hợp, lực chú ý của nàng cần thiết phải đạt tới 100%, nếu không, nhất định sẽ ảnh hưởng tới tính toán rà quét của hệ thống mà sinh ra khác biệt, do đó ảnh hưởng đến thời gian động dao.

Cổ Bắc Nguyệt đứng từ xa nhìn nàng, đầy mắt toàn là kinh diễm, hẳn thích nhất là bộ dáng nghiêm túc của nữ nhân này.

Ai ngờ, đúng lúc này.....

I'm happy when I see you

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiêu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 67: Quấy nhiễu, là ai thu phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngay thời điểm Hàn Văn Tịch đang tập trung tinh thần, ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Hàn Tông An, hẳn đang cầu xin Thiên Huy hoàng để, lên giọng khá lớn.

Đáng chết!

Cổ Bắc Nguyệt mắng một tiếng, nhưng không dám mở cửa đi ra ngoài ngăn cản, sợ một khi mở cửa thì người bên ngoài đều sẽ tràn vào đây, sẽ càng khiến Hàn Văn Tịch bị ảnh hưởng nhiều hơn.

Ngoài phòng, Hàn Tông An ngay từ đầu vẫn đang chờ mong kiểm tra sau trị liệu, chỉ là càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng thêm khẩn trương, hẳn không thể ngồi chờ chết, vạn nhất Hàn Văn Tịch cầu kết với Cổ Bắc Nguyệt ở bên trong thật sự đang chơi trò gì thì sao? Chẳng phải là hẳn đã xong đời rồi sao.

Mặc kệ như thế nào, cho dù có một chút khả năng, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Hắn cần phải đi vào chính mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Hàn Văn Tịch.

"Hoàng Thượng, đề thảo dân cũng đi vào nhìn một cái đi! Thảo dân đã hầu hạ Thái Tử điện hạ nhiều năm như vậy, hiểu biết về tình huống thân thể của điện hạ so với Cố thái y còn nhiều hơn nha."

Thiên Huy hoàng để lạnh lùng nhìn hắn, do dự.

"Hoàng Thượng, đề thảo dân đi vào, tốt xấu cũng nhiều thêm một người, có thể thấy rõ rằng Tần Vương phi rốt cuộc là trị liệu như thế nào, dùng được như thế nào, kể từ đó, so với sau kiểm tra càng thêm an toàn, không phải hay sao?"

Lời này của Hàn Tông An rất rõ ràng, Thiên Huy hoàng để bây giờ vẫn còn nghi ngờ đối với Hàn Văn Tịch, vừa nghe lời này, thế nhưng gật đầu, "Người vào đi thôi."

Hàn Tông An đại hi, "Tạ Hoàng Thượng, thảo dân nhất định sẽ nhìn xem rõ ràng."

Hàn Tông An rất vui mừng, giọng nói cũng khá lớn, Cổ Bắc Nguyệt nghe rất rõ ràng mạch, mà Hàn Văn Tịch trước sau vẫn không nhúc nhích, cũng không biết có nghe được hay không.

Thấy Hàn Tông An sắp qua đây, trong lòng Cổ Bắc Nguyệt nóng như lửa đốt, tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào bây giờ.

Đề Hàn Tông An tới gõ cửa, cự tuyệt hẳn; hay là, hẳn đi ra cửa ngăn cản người, hai biện pháp này đều sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến Hàn Văn Tịch a!

Cổ Bắc Nguyệt vẫn luôn bình thản giờ này mà yều đều xoắn lại, mà lúc này, Hàn Văn Tịch thật ra cũng nghe được động tĩnh ở bên ngoài, chỉ là nàng đang cố gắng dùng năng lực xưa tan sự quấy nhiễu, trực tiếp bỏ qua.

Nhưng, không ai có thể cam đoan, đợi lát nữa Hàn Tông An qua đây gõ cửa, Hàn Văn Tịch còn có thể khống chế nổi lực chú ý của chính mình hay không.

Thời khắc quan trọng a, Hàn Tông An lại tới cửa.

Cổ Bắc Nguyệt quyết định bằng bất cứ giá nào, một tay đặt ở trên cửa, chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, Hàn Văn Tịch tựa hồ nhận thấy được động tác này của hắn, nháy mắt liền mất tập trung. Nàng lập tức cố gắng hoàn hồn lại chính mình, từng hạt từng hạt mồ hôi rất lớn thoát ra từ trên trán, mà lưng nàng sớm đã ướt đầm.

Chính là, lực chú ý không tài nào mà tập trung lại được, nếu cứ tiếp tục như thế chắc chắn sẽ xảy ra sai sót, còn có thể là sai sót rất lớn!

Làm sao bây giờ?

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm vạn phần khẩn cấp này, một giọng nói lạnh băng vang lên, "Hoàng Thượng, người vừa rồi không phải đã đáp ứng nàng, không được để bất luận kẻ nào quấy rầy hay sao?"

Giọng nói này là..... Tần Vương!

Tần Vương chính là Tần Vương, lời này vừa ra, Hàn Tông An liền lú lo dừng bước.

Cổ Bắc Nguyệt nghe được giọng nói này, trái tim treo cao ở giữa không trung cuối cùng cũng hạ xuống, tay đang ấn ở trên cửa cũng hạ xuống theo, mà Hàn Văn Tịch cũng thờ dãi một hơi nhẹ nhõm.

Giống như thời điểm khi năng cứu thiếu tướng quân, lúc nàng bị quấy nhiễu đến nỗi tay lấy ngón chấm đều run, nhưng mà, vừa nghe đến giọng của hắn, trái tim lập tức an tâm, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh đều an toàn.

Hai trông mắt nàng nháu lại, lập tức tiến vào trạng thái, quên hết thấy quanh mình.

Cũng không biết Long Phi Dạ ở bên ngoài đã làm gì, sau câu nói kia, ngay cả Cổ Bắc Nguyệt ở cạnh cửa cũng đều không nghe thêm nửa điểm thanh âm nào nữa.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Ngoài cửa, Hàn Tông An đã bị bịt miệng, Long Phi Dạ ngồi ở bậc cửa, tuy rằng ngồi hơi thấp, nhưng cả người vẫn tẩn mẩn ra hơi thờ tôn quý lệnh người khó bỏ qua, giờ tay nhắc chân đều rất tiêu sái.

Bởi vì đã hứa hẹn từ trước, Thiên Huy hoàng đế không nói nhiều lời, đẩy mắt hiện lên một tia phức tạp, hắn vẫn luôn cân nhắc Long Phi Dạ đối với chính phi này, rốt cuộc là có thái độ gì đây?

Một người từ trước đến nay đều cao cao tại thượng không quan tâm đến chuyện của người khác, cứ chỉ này của hắn, là suy nghĩ vì sự an nguy của Thái tử, hay là vì để tránh cho Hàn Văn Tịch mắc lỗi mà phạm tội đây?

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Trong phòng, vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Thời gian, trong chờ đợi dường như chậm lại, dần dần nghe được âm thanh *lộc lộc lộc* phát ra từ trong bụng Long Thiên Mặc, là độc được đang hóa giải thai cốt.

Thanh âm này, từ nhỏ đến lớn, sau đó là nhỏ dần, rồi dần dần biến mất, theo thanh âm biến mất, không khí một thất cũng khẩn trương tới cực điểm.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Văn Tịch sáng ngời, thấp giọng, "Chuẩn bị huyết sinh đan!"

Thành công!

Cổ Bắc Nguyệt nở nụ cười, lập tức chuẩn bị huyết sinh đan, tùy thời phối hợp với Hàn Văn Tịch để cho Long Thiên Mặc uống vào.

Hàn Văn Tịch lại đợi một lát, nghe được một tiếng nhắc nhở "*đỉnh*" của hệ thống rà quét, dây thần kinh căng chặt của nàng lập tức được thả lỏng.

Thời gian, tới rồi!

Hoạt động hai tay một chút, Hàn Văn Tịch lập tức bắt đầu động dao, động tác nhanh nhẹn lão luyện, hơn nữa rất xinh đẹp.

Lưỡi dao sắc bén rạch ở trên bụng Long Thiên Mặc một đường dài hai tấc (*20cm*), máu đỏ tươi bắt đầu chảy ra, nhưng một khi Hàn Văn Tịch bắt đầu thi châm, máu chảy ra liền biến thành màu đen.

Hàn Văn Tịch vừa tìm huyết thi châm, vừa quan sát lượng máu chảy ra, rất nhanh, toàn bộ giường đệm đều bị nhuộm đỏ.

Từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn cúi đầu, vẻ mặt rất chuyên chú, chuyên nghiệp, tuy rằng là có kỹ năng và đây là sở trường của mình, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ thiếu cảnh giác, "Cố thái y, dừng được!"

Cổ Bắc Nguyệt phối hợp rất tốt, huyết sinh đan quả nhiên là vật thần kỳ, sắc mặt của Long Thiên Mặc trắng bệch dần dần chuyển biến, bắt đầu hồng nhuận lên.

Hàn Văn Tịch giương mắt nhìn thoáng qua, lại kiểm tra mạch tượng, rất vừa lòng, tiếp tục vùi đầu tìm huyết thi châm.

Tuy rằng quá trình này rất lâu dài, nhưng hệ số nguy hiểm đã được giảm xuống đến mức thấp nhất.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ (1h), tất cả độc tố trong cơ thể Long Thiên Mặc đều bị thanh trừ hết, thậm chí sau đó cũng không cần tiếp tục dùng được để loại bỏ tàn dư nữa.

Hàn Văn Tịch dùng một ít dược giảm viêm, dùng được vật dính hợp thật tươi, thật cẩn thận băng bó vết dao thật tốt, cuối cùng, sửa sang lại quần áo cho Long Thiên Mặc, hoàn thành mọi việc.

Hàn Văn Tịch vừa quay đầu, liền "*hồ.....*" thờ ra một hơi thật dài, đã long tinh thần, sau đó cảm thấy kiệt sức, mới ngày qua một môi tích lũy, cộng với một môi hơn một canh giờ kia, tất cả đều bạo phát.

Nhưng mà, nàng vẫn kiên trì, bắt mạch, xem kỹ sắc mặt, cuối cùng sau khi xác định không có sai lầm gì, mới ngồi xuống một bên, nhân nhạ nói, "Cố thái y, mở cửa đi."

Đáy mắt Cổ Bắc Nguyệt ẩn một tia đau lòng, cũng không lập tức đi mở cửa, mà là đi lấy một ly nước ấm để Hàn Văn Tịch uống, sau đó lại từ trong buồng khám bệnh mang theo bên người của mình lấy ra vài miếng nhân sâm, ôn nhu nói, "Ngâm ở trong miệng, người nghỉ một lát trước đi, không vội."

Hàn Văn Tịch tiếp nhận nhân sâm và đặt nó vào trong miệng, liền biết thứ này có giá trị xa xỉ, không có ngàn năm cũng đến 500 năm đi, một mảnh nhỏ có giá trị thiên kim, hắn một lần đưa cho nàng lại là ba片片 to.

Cũng không biết có phải nàng quá mệt mỏi mà xuất hiện ảo giác hay không, nàng dường như nhìn thấy quanh thân Cổ Bắc Nguyệt quanh quần một vòng màu vàng nhân nhạ, giống như một vị Thiên Sư ôn nhu.

Thấy trên mặt Hàn Văn Tịch đã tốt hơn một chút, Cổ Bắc Nguyệt mới đi mở cửa ra.

Thiên Huy hoàng đế và mọi người đang nôn nóng chờ ở trong sân, vừa thấy cửa phòng mở ra, hoàng hậu là người đầu tiên bước nhanh lại đây, "Thái tử thế nào rồi?"

Cổ Bắc Nguyệt mỉm cười hồi bẩm, "Chúc mừng Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương. Trị liệu rất thành công, Thái Tử điện hạ không có việc gì!"

"Thật sự?" Thiên Huy hoàng đế đột nhiên đứng lên, đứng không vững còn suýt nữa bị ngã, động tác này đã hoàn toàn bại lộ sự khẩn trương của hắn.

Thái hậu cũng đứng dậy theo, vui mừng khôn xiết, không thể tin nổi, "Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?"

"Trị liệu rất thuận lợi, u ác tính trong bụng điện hạ đã hóa giải, tất cả độc tố đều đã bị bài xuất ra!" Cổ Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

"Mau..... Mau vào nhìn một cái!"

Hoàng hậu thật sự rất vui mừng, là người đầu tiên muốn đi vào, thấy bộ dạng sứt ruột kia của nàng, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng khuyên, "Hoàng hậu nương nương, người chậm một chút, cẩn thận vấp ngã."

"Không chậm được, đã qua nhiều năm như vậy, bốn cung năm mợ cũng nghĩ đến ngày này a! Bốn cung biết Thiên Mặc sẽ không có việc gì!"

"Hoàng đế, ai gia đã nói nhất định là Hàn Tông An khám sai, Thiên Mặc sao có thể có loại quái bệnh này đây?" Thái hậu cũng rất vui mừng nói.

Hai nữ nhân đều vui sướng đến độ đã quên mất thân phận của mình, vừa nói vừa dẫn đầu nhanh chóng bước vào trong phòng, Thiên Huy hoàng đế cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy, bước nhanh vào phòng.

Chỉ có Hàn Tông An trợn mắt há hốc mồm, ngã ngồi trên mặt đất, có lẽ là khiếp sợ quá mức, miệng mở ra quá lớn, miếng vải bịt mồm rớt xuống từ trong miệng hắn.

Người duy nhất bình tĩnh cũng chỉ có Long Phi Dạ, hắn liếc Cổ Bắc Nguyệt đang đứng ở cửa một cái, xoay người rời đi.

Trong phòng, trần ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi, lộ ra nước bắn mùi hôi thối, Hàn Văn Tịch đã thu thập hết đồ vật, chỉ để lại ẩm sắc thuốc cùng một khăn trải giường máu đen.

Long Thiên Mặc an an tĩnh tĩnh nằm ở trên giường, bụng lớn lúc ban đầu giờ cơ bản gần như biến mất, chỉ để lại một vết sẹo lớn lên trên da, vì bị một vòng lụa trắng quấn quanh nên cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Nói một cách chân thực, mùi máu tươi trong phòng rất khó ngửi, nhưng tất cả mọi người đều đang vui vẻ, ai cũng không rảnh lo ghét bỏ nó.

Dù sao cũng là mẹ ruột, hoàng hậu không quan tâm đến máu đen đầy giường, đặt móng ngồi lên trên, vuốt mặt nhĩ tử, kích động nghẹn ngào, "Thật sự tốt sao? Thật sự tốt đúng không?"

Thái hậu nhìn chăm chăm vào bụng hắn, vẻ mặt không thể tin nổi, "Tốt, tốt, tốt, thật sự rất tốt."

Nhưng Thiên Huy hoàng đế vẫn nhớ đến thân phận của mình, vẫn rất bình tĩnh, "Hàn Văn Tịch, Thái tử đã tốt rồi đúng không?"

"Bẩm Hoàng Thượng, giống như Cố thái y đã nói, u ác tính trong bụng của Thái tử đã hóa giải, hơn nữa tất cả đều đã bị bài xuất, sau khi hết thuốc tễ, Thái tử lập tức sẽ tỉnh lại, ta để lại ba loại được, mỗi ngày vào buổi tối hãy đổi một lần, miệng vết thương sẽ khỏi hẳn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc hồi bẩm.

"Mất bao lâu nữa mới có thể tỉnh?" Thiên Huy hoàng đế lại hỏi.

Ngay lúc đó, cả thái hậu và hoàng hậu đang đắm chìm trong vui sướng đều nhìn qua, Hàn Văn Tịch đương nhiên biết ý tứ của Thiên Huy hoàng đế, Thái tử còn chưa tỉnh, thì nàng sẽ không đi đâu được.

"Khoảng nửa canh giờ (1h) nữa." Nàng đứng sự thật trả lời.

"Tần Vương phi, người hãy lưu tại thiên điện nghỉ ngơi trước đi, để tránh xảy ra rắc rối phát sinh." Thiên Huy hoàng đế nhân nhạ nói, cũng không hỏi qua ý kiến của Hàn Văn Tịch, mà là mệnh lệnh.

Nhưng hân cũng không gọi thẳng tên họ của nàng, một tiếng "Tần Vương phi" đủ thấy thái độ của hân đối với nàng đã thay đổi.

Hàn Văn Tịch đang ước gì được nghỉ ngơi một chút, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, đang muốn đi cùng cung nữ, giọng nói của Hàn Tông An lại truyền đến từ bên ngoài, "Tần Vương phi, chậm đã!"

Rất nhanh, Hàn Tông An đã từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt nghiêm nghị, chấp tay thi lễ bái, "Hoàng Thượng, theo ý của thảo dân, bệnh tình của Thái Tử điện hạ kết luận vào lúc này vẫn còn quá sớm."

Kỳ thật, bụng to của Thái Tử điện hạ đã không còn nữa, chỉ cần Thái Tử điện hạ có thể tỉnh, lúc này lại truy cứu vật trong bụng Thái Tử điện hạ là cái gì, đã không cần nữa!

Cho dù thật sự là hải tử, Thiên Huy hoàng đế cũng tuyệt đối không cho phép chuyện này truyền ra ngoài!

Nhưng đối với Hàn Tông An mà nói, giám định này lại rất cần thiết, điều này quan hệ đến danh dự của hân, quan trọng hơn là liên quan đến tính mạng của hân.

Đương nhiên, dưới tình huống không có người ngoài ở đây, Thiên Huy hoàng đế cũng muốn biết chân tướng là gì.

Thiên Huy hoàng đế phát phát tay, ý bảo cung nữ hãy lui hết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chẩn đoán chính xác, tội diệt tam tộc

Tuy rằng Hàn Tông An nóng lòng muốn thử, nhưng Thiên Huy hoàng đế cũng không để hân lập tức kiểm tra, mà là chất vấn, "Cố thái y, người đã kiểm tra qua, máu kia thực sự là có độc?"

Cố Bắc Nguyệt chính là một con hồ ly ôn nhu, hân rất khiêm tốn, "Hoàng Thượng, người đều biết, độc không phải là sở trường của hạ quan. Không bằng để Hân thân y nhìn một cái."

Hân nói, lại bổ sung một câu, "Đương nhiên, sự an toàn là trên hết, cũng có thể thỉnh độc y chuyên về độc được tới kiểm nghiệm một phen?"

Hàn Tông An tin tưởng vững chắc kết quả chẩn bệnh của mình, đến nay vẫn tràn đầy tự tin, "Cố thái y nói đúng, xác thật cũng nên thỉnh độc y chuyên về độc tới kiểm nghiệm một phen."

Đang nói, nhìn về phía Hàn Văn Tịch ở một bên, "Tần Vương phi, người nói đúng không?"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, bên môi ngậm một nụ cười châm chọc, trước sau đều bất động thanh sắc.

"Người tới, đi tìm ba vị độc y lại đây, lập tức!" Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng hạ lệnh.

Tình hình này, thái hậu cùng hoàng hậu cũng đều hiểu, mẹ chồng nàng dâu hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Kỳ thật, vụn nhát máu đen kia không phải độc, mà là máu thai nhi, như vậy Hàn Văn Tịch cùng Hàn Tông An mặc kệ là ai đúng ai sai, đều sẽ có kết quả không tốt, bởi vì Thái tử đã tốt rồi, còn cần đại phu sao? Hàn Tông An tuy là danh y, lại bắt quá là chỉ là một thường dân, Hàn Văn Tịch tuy là Tần Vương phi, nhưng cũng chỉ có hư danh.

Hàn Tông An vội vã muốn chứng minh kết quả chuẩn bệnh của mình, lại xem nhẹ một điều quan trọng nhất.

Rất nhanh, ba gã độc y đã vào tới, Thiên Huy hoàng đế để bọn hân kiểm tra máu đen trên giường, cuối cùng bấm báo kết quả.

Nhìn ba gã độc y lấy máu để kiểm nghiệm, mỗi người trong phòng đều có tâm tư riêng, Hàn Tông An đảo mắt mắt qua túi chứa bệnh của Hàn Văn Tịch và rương khám bệnh mang theo bên người của Cố thái y, bộ dáng như phát hiện ra điều gì đó.

Hàn Văn Tịch dường như rất mệt mỏi, lặng yên không một tiếng động ngồi xuống một bên, tốt thôi, mệt thì mệt, nàng vẫn rất chờ mong kết quả kiểm nghiệm.

Rất nhanh, ba gã độc y phải đưa ra kết luận.

"Bẩm Hoàng Thượng, máu này xác thật là có độc, hơn nữa độc tính không đơn giản, có thể xem như kịch độc. Chỉ là hạ quan ngu muội, không biết đây là loại độc gì." Độc y đúng sự thật hồi bẩm.

Lời này vừa ra, Hàn Tông An đang tràn đầy tự tin đột nhiên kinh ngạc, tức giận, "Không có khả năng!"

Thiên Huy hoàng để mắt lạnh nhìn lại, Hàn Tông An lúc này mới bình tĩnh lại, để nén khiếp sợ cùng phần nộ, cung kính nói, "Hoàng Thượng, cho dù máu này có độc, nhưng cũng không thể xác định được máu đó đã có độc khi còn ở trong bụng điện hạ, hay là sau khi chảy ra mới bị hạ độc."

"Hàn thần y, lời này của ngươi là có ý gì?" Cổ Bắc Nguyệt vẫn luôn bình thản đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Hàn Tông An đương nhiên là hoài nghi cả Cổ Bắc Nguyệt, chỉ là, hắn không dám nói ra mà thôi.

"Hoàng Thượng, không có chứng cứ xác thực, không đáng tin cậy, càng không có cách để xác định chân tướng!" Hàn Tông An nhắc nhở nói.

"Đã muốn hạ độc, vậy tự nhiên là có giải được!" Cổ Bắc Nguyệt nói.

Thiên Huy hoàng để vẫn luôn tin nhiệm Cổ Bắc Nguyệt, hắn gắt gât đầu, tầm mắt dừng ở âm sắc thuốc cách đó không xa.

Cổ Bắc Nguyệt rất đậm nhiên, "Hoàng Thượng, được là do vì thần nẫu, không có độc. Bất quá, nếu như độc y đã tới, vậy không ngại cũng qua đó kiểm nghiệm?"

Mấy thứ này đã sớm bị Hàn Văn Tịch xử lý qua, làm sao có khả năng lộ ra dấu vết đây?

Thiên Huy hoàng để rất cẩn thận, gắt gât đầu, độc y lại đi qua kiểm nghiệm

Một lát sau đưa ra kết luận, "Hoàng Thượng, đây là được liệu, không có độc, chúng loại rất nhiều, bình thường hạ quan không quen thuộc với được liệu lắm, không sao phán đoán ra được vật cụ thể."

Nghe xong lời này, sắc mặt của Hàn Tông An lại trắng bệch thêm ba phần, mà trong lòng Thiên Huy hoàng để cũng hiểu rõ hơn về tình huống đã xảy ra.

"Hàn Tông An, ngươi tinh thông được liệu, không bằng, ngươi nhìn một cái xem đó là những được gì đi." Thiên Huy hoàng để nói, trong giọng nói lộ ra vài phần lạnh lẽo.

Hàn Tông An vẫn không tin, vẫn muốn nắm bằng được cái đuôi nhỏ của Hàn Văn Tịch, "Vâng!"

Vì thế, Hàn Tông An đem được vật trong âm được đều đảo ra ngoài, nhất nhất phân tích, kiểm tra, đem toàn bộ được vật đã tìm được viết xuống, viết thành một phương thuốc.

Hàn Văn Tịch từ đầu đến cuối đều nhìn với ánh mắt lạnh băng, năng thật sự không biết vì sao lúc trước mẩu thân lại gả cho một nam nhân như vậy, nhìn như thể nào mà lọt được vào mắt nha?

Một hồi lâu, Hàn Tông An rốt cuộc đem bã được đầu đã được phân tích, viết thành một phương thuốc hoàn chỉnh.

Hắn nghĩ, chỉ cần một vị được của phương thuốc này không giống với phương thuốc lúc ban đầu, đã đủ để chứng minh Hàn Văn Tịch động tay chân.

Phương thuốc được giao trong tay Thiên Huy hoàng để, mà lúc này, Cổ Bắc Nguyệt cũng lấy ra phương thuốc lúc ban đầu, Thiên Huy hoàng để tự mình đối chiếu, trong lúc nhất thời thất yên tĩnh, tất cả mọi người đều khản trương chờ đợi kết quả.

Cũng không biết có phải bị nhiễm phải không khí này hay không, Hàn Tông An cũng không nhận được mà khản trương lên, hai bàn tay vắt chéo ở sau lưng rồi rấm.

Rốt cuộc, trong yên tĩnh, Thiên Huy hoàng để ngừng đầu lên nhìn về phía Hàn Tông An, trong lúc nhất thời, trái tim mọi người như đập lạc một nhịp, kết quả so sánh rốt cuộc.....

"Bang!"

Đột nhiên, Thiên Huy hoàng để đập mạnh bàn, ngay sau đó đem hai bản danh sách phương thuốc ném trên mặt Hàn Tông An, tức giận nói, "Thật tốt cho một Hàn thần y, ngươi tự mình nhìn một cái đi!"

Sắc mặt của Hàn Tông An hoàn toàn biến trắng, nhất phương thuốc lên so sánh, phát hiện hai bản danh sách phương thuốc này cư nhiên là..... Cư nhiên là giống nhau như đúc!

Thiên..... sao có thể như thế?

"Không! Không!"

Hàn Tông An liên tục lắc đầu, "Hoàng Thượng, không thể, không thể! Nhất định là Hàn Văn Tịch đã hạ độc hãm hại hải tử, nhất định là có độc trong bã được, nhưng năng đã cắt đầu chúng rồi!"

Ít nhất hắn còn đoán ra được, đáng tiếc, hiện tại mới đoán ra, đã quá muộn.

"Hàn Tông An, ngươi nói hươu nói vượn gì thế?" Hoàng hậu ở một bên rốt cuộc nổi giận.

Sự thật đều đã phơi bày trước mắt, trong bụng Thái tử không có hải tử, trong bụng Thái tử chính là u ác tính, Hàn Tông An cư nhiên còn dám nói ra lời khinh miệt và bôi nhọ Thái tử!

"Hoàng hậu nương nương, Hàn Văn Tịch nhất định là hạ độc, nhất định sẽ có độc trong bã được! Ngươi hãy tin tưởng ta!" Hàn Tông An bên bờ sụp đổ.

Hắn đột nhiên nhắm phía rương khám bệnh của Cổ Bắc Nguyệt đặt ở một bên, mở ra và điên cuồng tìm kiếm, chỉ là, đừng nói là bã được, ngay cả độc được cũng đều không có.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng đem túi chữa bệnh của chính mình ném qua, "Hàn thần y, cũng nhìn một cái đi "

Hàn Tông An một khi tiếp nhận liền tìm kiếm, đem toàn bộ đồ trong túi chữa bệnh của Hàn Văn Tịch đều đảo ra tới, trong lúc nhất thời, các loại kim châm đủ kích cỡ rơi xuống đầy đất, còn có một ít bóng gác trắng, nhưng không có được ở bên trong.

Lần này, đừng nói là Hàn Tông An, mà Thiên Huy hoàng để, thái hậu và hoàng hậu thấy vậy, đều hoàn toàn tin Hàn Văn Tịch, hoàn toàn tin trong bụng Thái tử chính là u ác tính!

Hai tay Hàn Tông An mềm nhũn, buông túi trị bệnh của Hàn Văn Tịch ra, chỉ nghe thấy trong đầu "Ong" một tiếng, đầu tựa hồ bị đồ vật gì đó hung hăng va vào, lập tức có cảm giác chóng váng, ngay sau đó hai chân cũng nhũn ra!

"Không..... Không có khả năng!"

"Sao lại có chuyện này....."

Cư nhiên thật sự không có độc được? Hàn Văn Tịch chẩn bệnh lại đúng, nhưng, hắn cũng không nhìn lầm nha, đó chính là một hải tử a!

"Không..... Không có khả năng!"

"Tuyệt đối không có khả năng, ta không tin!"

.....

Hàn Tông An nói, hai chân mềm nhũn ngồi liệt xuống.

Thực tế kiên định ở trước mắt, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết giải thích như thế nào, hắn sai rồi, chẳng lẽ ngay cả ban trị sự của học viện y Văn Không cũng đều sai rồi hay sao?

Điều này hoàn toàn đảo lộn quan điểm của hắn, nhưng hắn lại không cách nào cãi lại.

Hắn đột nhiên nhìn về phía Hàn Văn Tịch, thấy Hàn Văn Tịch đang cười, hắn đột nhiên nổi giận, rống to, "Hàn Văn Tịch, ngươi nói cho ta biết tại sao! Thái tử rõ ràng là mang hải tử, rõ ràng là có!"

Lời này, có lẽ trước đây còn có thể nói, nhưng sau khi Thiên Huy hoàng để hoàn toàn tin tưởng Hàn Văn Tịch, lại nói những lời này chính là..... tìm chết.

Cái gì gọi là "họa là từ miệng mà ra"? Đây chính là "họa là từ ở miệng mà ra"!

Thiên Huy hoàng để vốn đã tức giận, nghe xong lời này càng thêm phần nộ.

Đang muốn nổi bão, hoàng hậu đã không thể kiềm chế tức giận trước, quở mắng, "Đồ hỗn trưởng, lừa dối lấy tiếng, khám sai hai người, chứng cứ vô cùng xác thực ngươi còn dám giáo biện? Nam nhân sinh con, một người cũng chẩn bệnh ra tới! Hàn Tông An, bốn cung hôm nay nếu như không giết ngươi, thì ta không thể xin lỗi vì những năm tháng mà Mặc nhi của ta đã chịu ủy khuất!"

Bị một giáo huấn như thế, Hàn Tông An đang điên cuồng giờ mới bình tĩnh lại, một câu cũng không dám cãi lại, vừa nghe đến từ "chết", đầu hắn càng thêm trống rỗng, không biết phải làm sao.

Hai trong mắt của Thiên Huy hoàng để lạnh lùng hiện lên sát ý, một chân hắn đá qua, lạnh giọng, "Hàn Tông An, đến lúc này ngươi còn không biết sai, còn dám bôi nhọ Thái tử! Ngươi thật sự là to gan lớn mật! Chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ! Ngươi tới, đem kẻ lừa đảo này tống vào thiên lao chờ thẩm vấn, trảm muốn tiêu diệt tam tộc họ hàn!"

Diệt tam tộc?*

{*灭三族: *diệt ba họ gồm: họ cha, họ mẹ, họ vợ (hoặc họ chồng)*}

Hàn Tông An khám sai chứng bệnh, nhục nhã Thái tử ảnh hưởng tới thanh danh của hoàng thất, chỉ cần một tội danh này cũng đủ để diệt tam tộc, huống chi, quái bệnh này còn kéo nhiều năm như vậy, lãng phí phần lớn tuổi thanh xuân của Thái tử a.

Diệt tam tộc, xem như tiền nghi Hàn Tông An, nhưng mà, ba chữ này đối với hắn mà nói lại giống như *ngũ lôi oanh đỉnh*![¶]

**Ngũ lôi oanh đỉnh (nguyên văn: 五雷轰顶): Năm tia chớp cùng đánh vào đầu. Nghĩa: phải chịu sự dả kích vô cùng lớn.*

Mặt khác, sắc mặt Hàn Văn Tịch vẫn luôn nhàn nhả bằng quan bồng hơi dỗi, vô thức ngồi dậy.

Hàn Tông An đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó gào lớn, "Hoàng Thượng, thảo dân sai rồi thảo dân biết sai rồi! Xin Hoàng Thượng tha mạng!"

"Hoàng Thượng, hãy vì Văn Tịch đã cứu Thái tử, xin hãy tha cho thảo dân, tha cho Hàn gia! Hoàng Thượng!"

"Tha mạng à! Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, xin niệm tình thảo dân đã cúc cung tận tụy nhiều năm qua, không có công lao cũng có khổ lao, xin tha cho thảo dân lần này....."

Hàn Tông An liều mạng đập đầu, liều mạng cầu xin, kêu trời khóc đất, đáng tiếc, rất nhanh người hầu đã đi lên áp người. Khuôn mặt lạnh lùng, giận dữ của Thiên Huy hoàng đế mặt làm người sợ hãi, một chút cũng không lưu tình.

Lúc này, Hàn Tông An rốt cuộc nhớ tới Hàn Văn Tịch vẫn là nữ nhi của hắn.

Hắn đột nhiên bỏ nhào dưới chân Hàn Văn Tịch, kêu to, "Văn Tịch a, nữ nhi a, người có ân với Thái tử, người hãy cứu cha, cứu tam tộc Hàn thị đi!"

Hai tròng mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một chút phức tạp.

Tuy rằng, Hàn Tông An chẩn bệnh không sai, hơn nữa, trị liệu báo thù của hắn cũng chuẩn xác, chuyện này Hàn Tông An đúng là bị oan uổng, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại không tính giúp hắn.

Không nói đến sự tình thiếu tướng quân, Hàn Tông An thân là phụ thân không những không hỗ trợ, còn còp dao nhỏ ở phía sau lưng nặng, nhưng tất cả những sai lầm mà nàng phải chịu đựng từ thời thơ ấu, đều có đủ lý do để Hàn Văn Tịch không cứu hắn.

Ở trong mắt nàng, Hàn Tông An xứng đáng.

Nhưng chuyện này lại liên quan tới tam tộc Hàn thị a.

Diệt tam tộc, tam tộc Hàn thị gồm phụ tộc, mẫu tộc, thê tộc, từ trên xuống dưới có ít nhất trăm người đi.

Hơn nữa, ngay cả nàng cùng người một tộc của mẫu thân đều bị liên lụy.

Thiên Huy hoàng đế có ý tứ gì đây?

Hàn Văn Tịch không để ý tới Hàn Tông An, do dự một lúc trước khi nhìn về phía Thiên Huy hoàng đế, đang muốn mở miệng, Thiên Huy hoàng đế đã lên tiếng, "Người có công cứu Thiên Mặc, trăm sẽ không liên lụy người, chỉ là, tội của Hàn Tông An không thể tha thứ, Hàn thị cần phải trả giá đại giới vì điều này!"

Hàn Văn Tịch đứng dậy hành lễ, nhưng vẫn mở miệng, "Thỉnh hoàng thượng suy nghĩ cẩn thận!"

Tuy rằng mấy phòng thê thấp trong Hàn gia, mấy huynh đệ tỷ muội đều đã từng ngược đãi nàng, nhưng tội không đáng chết, huống chi, tam tộc Hàn thị còn có rất nhiều rất nhiều người vô tội đâu!

Tuy rằng chuyện này là do Hàn Tông An dục lên, nhưng nàng cũng thoát không được can hệ, nàng không phải y gả thánh mẫu, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ trở thành đao phủ, không nghĩ sẽ trở thành tội nhân của một tộc Hàn thị.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Ép hỏi, cứ như vậy sao

Người dịch: Emily Ton

"Hoàng Thượng, Văn Tịch không dám tranh công, chỉ cầu Hoàng Thượng tha cho tam tộc Hàn thị!"

Hàn Văn Tịch nói, lập tức quỳ xuống, rất nghiêm túc, "Hoàng Thượng, Hàn Tông An chẩn ra quái bệnh, vẫn luôn giữ kín, Văn Tịch tin tưởng ngoại trừ Hàn Tông An, tam tộc Hàn thị đều không người biết đến tình huống cụ thể, cũng không có người dám phê bình Thái tử. Văn Tịch nguyện ý đoán công chuộc tội, cầu Hoàng Thượng tha người vô tội, cầu Hoàng Thượng khai ân."

Vừa nghe lời này, Hàn Tông An đang hoảng loạn cuối cùng bình tĩnh một chút, cũng vội vàng cầu theo, "Hoàng Thượng, thảo dân lấy tánh mạng đảm bảo, bệnh tình của Thái tử trước đây thảo dân tuyệt đối chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai, cầu Hoàng Thượng thay mặt cho mọi người trong này và Văn Tịch, tha cho thảo dân lần này."

Sắc mặt Thiên Huy hoàng đế khó chịu và không nói gì, thái hậu chỉ lặng im nhìn, cũng không lên tiếng, trong lòng lại cười lạnh không thôi, sự quyết đoán của Hàn Tông An kém rất xa so với Thiên Tâm phu nhân, hiện giờ so sánh cùng với nữ nhi, càng kém xa hơn rất nhiều.

Hàn Văn Tịch cầu tình cho tam tộc Hàn thị, Hàn Tông An thế nhưng vẫn chỉ cầu tình cho chính bản thân mình.

"Mẫu hậu, không thể tha bọn họ, nếu không Mặc nhi qua ừy khuất!" Hoàng hậu thấp giọng nói, hận không thể lập tức giết Hàn Tông An.

Ở trong hoàng tộc, một người có thể thay đổi toàn bộ thế cục, giống như nắm đó Thiên Tâm phu nhân cứu thái hậu. Nếu không có mấy năm nay bị chậm trễ, Thái tử đã sớm hoàn toàn đứng vững trong triều, những vị hoàng tử khác cũng sẽ không thể phát triển thế lực.

Nhưng thái hậu liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, đáy mắt hiện lên một mặt tính kế, nói, "Hoàng Thượng, tâm địa của Văn Tịch cũng giống với Thiên Tâm phu nhân a, tâm địa Bồ Tát, người hãy theo ý nàng đi."

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới thái hậu không những không bỏ đá xuống giếng, ngược lại mở miệng hỗ trợ nàng, có cảm giác kỳ lạ, cho dù nàng cứu Thái tử, thái hậu cũng chưa chắc sẽ đối đãi với nàng thật tình, chỉ là, trong lúc nhất thời nàng cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy.

Thiên Huy hoàng đế giương mắt nhìn thái hậu liếc mắt một cái, ngay sau đó lại nhìn về phía Hàn Văn Tịch, lúc này mới lên tiếng, "Được, hôm nay trăm sẽ nể mặt người cùng nương người, tha tam tộc Hàn thị....."

Lời vừa nói đến đây, Hàn Tông An đại hì, vội vàng đập đầu nói lời cảm tạ, nhưng ai biết Thiên Huy hoàng đế tức giận dùng một chân đá hắn văng ra, lạnh giọng, "Tam tộc Hàn thị có thể tha, phế vật nhà người, trăm tuyệt đối không tha!"

Hàn Tông An bị gạt ngã qua một bên, cả người đều choáng váng, đột nhiên cảm thấy sức lực đều mất hết, cả người nằm liệt dưới sàn nhà.

"Đạ tạ Hoàng Thượng!" Giọng nói của Hàn Văn Tịch vang dội, tự ty leng keng, nàng vốn cũng chỉ nghĩ cứu tam tộc Hàn thị, không tính toán cứu Hàn Tông An, kết quả này, nàng thực thỏa mãn.

"Người tới, còn không đem Hàn Tông An áp giải đến thiên lao cho trăm, ha ha, trăm muốn hắn đạo phổ thị chúng, ngo môn chém đầu!" Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói.

"Không..... Hoàng Thượng, Văn Tịch..... Không..... Cứu cứu ta đi..... Văn Tịch!"

Hàn Tông An kêu lớn, bắt đầu đi rất nhanh đã bị người hầu áp đi ra ngoài, tiếng gào càng ngày càng xa, đến khi biến mất không thấy.

Hàn Văn Tịch cân nhắc một câu của Thiên Huy hoàng đế "Ngo môn chém đầu", nhìn có vẻ như đang tính toán mượn cơ hội này đem bệnh tình của Thái tử thông cáo thiên hạ, để làm sáng tỏ mọi điều.

Rốt cuộc, căn bệnh kỳ lạ cũng dễ dàng làm người miễn man bất định, ảnh hưởng đến hình tượng Thái tử, nếu như nói là bị trúng độc, vậy thì rất bình thường.

Nhưng, kể từ đó, thế gia y học Hàn gia nhất định sẽ mất đi thanh danh, ngày sau sợ là sẽ rất khó đứng chân trong giới y học.

Đối với Hàn thị lấy y mà sống mà nói, không thể nghi ngờ đây là đại nạn cực lớn nha!

Bỏ qua một bên những ân oán oán đó không nói, huy hoại danh dự trăm năm của Hàn gia xác thật rất đáng tiếc, chỉ là, Hàn Văn Tịch biết, Thiên Huy hoàng đế có thể nhượng bộ, đây đã là kết quả tốt nhất.

Sau khi Hàn Tông An bị áp đi, sự tức giận của Thiên Huy hoàng đế đã giảm đi rất nhiều, hẳn lúc này mới tới gần giường, nghiêm túc đánh giá sắc mặt nhi tử, nhân nhạ hỏi, "Hàn Văn Tịch, còn một canh giờ nữa thì hồi tỉnh, đúng không?"

"Vâng!" Hàn Văn Tịch rất chắc chắn.

"Người tới, mang Tần Vương phi đi xuống nghỉ ngơi." Thiên Huy hoàng đế nhân nhạ nói, nhìn Thái tử, con người đen nhánh một lần nữa cháy lên ngọn lửa hy vọng.

"Tạ Hoàng Thượng." Hàn Văn Tịch thu thập xong túi chứa bệnh của mình, mới cùng cung nữ đi qua phòng bên cạnh.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, cũng tạm thời không có tính lực nghỉ nhiều về sự hình của Hàn Tông An. Còn một canh giờ, vì vậy nếu nàng không nằm trên giường, chỉ sợ sẽ không dậy nổi. Nàng dựa vào chiếc giường ấm áp, một tay chống đầu, đang định hép mắt nghỉ ngơi chờ lúc lất, ai biết một khi nhắm mắt liền đã ngủ rồi.

————

Trong phòng yên tĩnh, tiếng bước chân của Long Phi Dạ rất nhẹ, dường như cố ý thả chậm.

Hắn đi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, cao cao tại thượng bề thế nhìn nàng, vốn tưởng rằng nàng sẽ tỉnh lại, ai biết nữ nhân này ngủ sâu như vậy, hoàn cảnh lạ lẫm cư nhiên một chút dễ phòng cũng đều không có.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, ngồi xuống bên cạnh Hàn Văn Tịch.

Nhưng mà, hẳn ngồi xuống, Hàn Văn Tịch cũng không hề phát hiện, dung nhan khi ngủ thật an tĩnh và vui vẻ, không kém vài phần quyền rũ, vài phần kiều thái của tiểu nữ nhi.

Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ nhìn nàng gần như thế, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn nàng như thế, ánh mắt hẳn trời sinh đã lạnh lùng rồi dần trở nên bá đạo, tựa như khoá chặt con mồi, làm cản đánh giá từng chỗ kiêu mỹ trên người nàng.

Trong yên tĩnh, Long Phi Dạ làm càn vuốt tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng ấn ở trên kiều mồi của nàng, thấp giọng, "Hàn Văn Tịch, người rốt cuộc là người như thế nào?"

Hắn điều tra thật lâu, cũng hoàn toàn không tìm được sơ hở của nàng, nhưng, hẳn chung quy vẫn không tin, nữ nhân này là phe vật xấu nữ sợ phiền phức và nhát gan lúc trước.

Bởi vì, nếu nàng phải giả vào Tần Vương phủ, lúc trước sẽ không cần phải nguy trang, không cần thiết phải nhận hết uy khuất ở Hàn gia.

Nhưng mà, khiến hẳn hoàn toàn xác định suy đoán của chính mình chính là, hẳn vừa mới ở trên nóc nhà trong tầm cung Thái tử nhìn xem hết thầy đều rất rõ ràng.

Nữ nhân này đưa lưng về phía Cổ Bắc Nguyệt, giống như ảo thuật đem bã độc được trong ẩm dược tất cả đều làm biến mất không còn, khiến cho Hàn Tông An tìm đâu tìm không thấy, đây có thể xem là một kỹ năng độc hại của nàng hay không?

Đừng nói Hàn gia, ngay cả học viện y Vân Không cũng chưa chắc có loại kỹ năng này đi?

Trời mới biết Hàn Văn Tịch có bao nhiêu mặt nha, ngủ say như chết vậy, thẳng đến khi lòng bàn tay Long Phi Dạ tăng thêm lực, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy hai tròng mắt lạnh lẽo mà mê ly của Long Phi Dạ.

Ách..... Đây là.....

Hàn Văn Tịch rũ tầm mắt xuống, lập tức liền nhìn đến ngón tay của hắn đang ấn ở trên mồi nàng, động tác này, thật là ái muội a!

Hàn Văn Tịch mơ mơ màng màng tròng mắt lớn hơn nữa, nàng không phải là đang nằm mơ đi?

Nếu không, Long Phi Dạ sao có khả năng khi nàng đang ngủ lại đùa giỡn nàng như thế?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch đột nhiên cả kinh, lập tức đẩy tay Long Phi Dạ ra!

Nàng vuốt ve hai mắt của mình..... có phải là nàng đã ngủ đến ngốc hay sao?

Đây là ăn quả gòn được không!

"Long Phi Dạ, người đang làm gì?" Hàn Văn Tịch tức giận, đột nhiên lui ra sau, cuộn tròn dể phòng.

Long Phi Dạ không tính sẽ giải thích hành vi của mình, lười biếng dựa vào phía bên kia của giường, nương mảy đánh giá, "Hàn Văn Tịch, người thật là lén lút, dám hạ độc đối với Thái tử?"

Hàn Văn Tịch kinh hãi, *gia hỏa này cư nhiên biết?*

"Người nói cái gì vậy, ta không rõ ý tứ của người." Nàng đương nhiên muốn giả ngu.

"Bốn vương đều nhìn thấy, người đã đối ẩm độc dược." Long Phi Dạ lại nói.

Hàn Văn Tịch càng kinh ngạc, gia hỏa này cư nhiên nhìn lên, chẳng lẽ hẳn cũng nhìn thấy nàng đem độc dược tâng nhập vào trong hệ thống giải độc hay sao?

Tuy rằng thực sự bất an, nhưng là, Hàn Văn Tịch lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cho dù có bị vạch trần tại hiện trường, nàng vẫn có thể tự bảo vệ mình, huống chi không bị vạch trần tại hiện trường, nàng chết cũng sẽ không nhận.

"Không biết diện hạ là nhìn như thế nào, hẳn là nhìn lầm rồi đi." Nàng tự nhiên mà nói, lại nhắc nhở nói, "Điện hạ, loại lời nói này cũng không thể nói bậy, hạ độc là tội lớn, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, người và ta đều không dám đương nổi."

Nhìn vẻ mặt thanh thản của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ lại thả lỏng hơn so với nàng, nhân nhạ nói, "Bốn vương dám đương nổi."

Hàn Văn Tịch đáy mắt hiện lên một mặt âm trầm, nhưng vẫn nhẫn nại nói, "Điện hạ, nói loại lời này cần phải có chứng cứ, thời điểm thần thiếp trị liệu cho Thái tử, toàn bộ quá trình cũng có Cổ thái y ở đó, Cổ thái y có thể chứng minh lời nói của người là giả."

Ai ngờ, lời này vừa ra, Long Phi Dạ lại đột nhiên cúi người tiến đến, tới gần nàng.

Hàn Văn Tịch bị bắt ngờ, đột nhiên ngã ra sau, nếu không phải thành giường đủ cao, phòng chừng nàng đã sớm ngã bở nhào.

Nàng một tay che ở trước ngực hẳn, nhìn xem hẳn, gia hỏa này đang muốn làm gì, có thể háo hão nói chuyện hay không?

"Cổ Bắc Nguyệt dựa vào cái gì sẽ giúp người? Cổ Bắc Nguyệt đã biết quá nhiều đi." Long Phi Dạ cười lạnh nói.

"Điện hạ, Cổ thái y phụng mệnh hiệp trợ thần thiếp, tự nhiên muốn giúp thần thiếp." Hàn Văn Tịch giả ngu, nghiêm túc trả lời.

"Người biết bốn vương nói cái gì, bệnh tình của Thái tử rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ cũng nghiêm túc hẳn lên.

"Điện hạ, bệnh tình của Thái tử, thần thiếp đã nói rất rõ ràng." Hàn Văn Tịch căng thẳng.

Rốt cuộc Long Phi Dạ mất hết nhẫn nại, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, người cảm thấy Hoàng Thượng sẽ tin người cùng Cổ Bắc Nguyệt, hay là tin bốn vương?"

Điều này..... Hàn Văn Tịch nghẹn lời, lúc này mới phát hiện khối đại băng sơn này cư nhiên cũng có một mặt lưu manh!

Nàng bủi mũi, không vui nói, "Có thể háo hão nói chuyện hay không? Tránh ra!"

Bị nàng hung hăng như thế, Long Phi Dạ có chút ngốc lảng, nhưng cũng lui về, vẫn thanh thản lơ lửng biếng như cũ, ánh mắt lại không rời Hàn Văn Tịch, thế nào cũng phải làm nàng nói cho mình bạch.

Hàn Văn Tịch rơi vào đường cùng, chỉ có thể đem tình huống "thai trong thai" đứng sự thật nói ra.

Long Phi Dạ nghe rất nghiêm túc, cuối cùng mày hơi nhướn lên, có chút không thể tin nổi.

Hàn Văn Tịch thấy biểu tình của của hẳn, trong lòng cảm khái, gia hỏa này không giống như người bình thường, ngay cả Cổ Bắc Nguyệt nghe xong loại sự tình này đều rất khiếp sợ, còn hẳn chỉ có tò mò mà thôi.

Giải thích rõ ràng, Hàn Văn Tịch cũng không nhiều lời, lười nhác dựa vào trên gối cao, cùng hẳn đối diện.

Hỏi rõ ràng, hẳn muốn như thế nào đây?

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chỉ giao đãi một câu, "Chuyện này dừng ở đây, vĩnh viễn không cần phải nói lại cho những người khác."

Cắt lời, hẳn liền xuống giường, rời đi.

Cứ như vậy?

Có ý tới ép hoi nàng, cũng chỉ vì muốn biết chân tướng? Hàn Văn Tịch có chút kinh ngạc, nàng đều đã làm tốt chuẩn bị nếu bị uy hiếp. Hắn rốt cuộc có nhìn thấy nàng lấy đồ vật ra từ hệ thống giải độc hay không?

Hoài nghi, lại không có được câu trả lời, Hàn Văn Tịch nghĩ, nếu hắn không hỏi, hắn là không thấy được đi.

Tốt thôi, nàng không thể nhìn thấu người này.

Bị Long Phi Dạ làm phiền một hồi như thế, Hàn Văn Tịch tuy rằng rất mệt, cũng không buồn ngủ nữa, nàng cũng lười đi chuyển, cuộn trong trên giường suy nghĩ mọi chuyện.

Rất nhanh, thái giám trong hưng phấn chạy tới gõ cửa, "Vương Phi nương nương! Vương Phi nương nương, Thái Tử điện hạ đã tỉnh! Đã tỉnh!"

So với thời gian Hàn Văn Tịch dự đoán còn sớm hơn một chút, Hàn Văn Tịch đại hỉ, lập tức lấy lại tinh thần, đi qua phòng ngủ của Thái tử.

Phòng trong, hết thấy đều như cũ, Thiên Huy hoàng đế, thái hậu cùng hoàng hậu tất cả đều vây quanh ở bên giường, Thiên Huy hoàng đế truyền không ít thái y lại đây, đều nhất nhất bắt mạch cho Long Thiên Mặc!

Long Thiên Mặc vẫn nằm trên giường trong tư thế cũ, mắt lại mở rất to, con ngươi đen nhánh tràn ngập vui sướng nói không nên lời, chẳng ngại mình vẫn là bệnh nhân, lại làm người thấy được tinh thần phần chần của mình!

Nếu không phải bởi vì mẫu hậu cùng hoàng nãi nãi của hắn đều không thích nàng, Hàn Văn Tịch vẫn thực sự rất thích loại người bệnh kiên cường này.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Giật mình, cư nhiên thu mua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton

Vừa thấy Hàn Văn Tịch đi qua, thái độ của Thiên Huy hoàng đế so với trước đây hoàn toàn không giống nhau, "Vân Tịch, tới tới, mau xem mạch cho Thiên Mặc, các thái y đều nói là bình thường, người vẫn là nên nhìn một cái đi.

Trời mới biết Thái tử tỉnh lại đã làm Thiên Huy hoàng đế vui vẻ như thế nào đâu!

Từ "Hàn Văn Tịch" đến "Tần Vương phi" lại đến "Vân Tịch", Hàn Văn Tịch nghe thấy rất thoải mái, nàng biết nỗ lực của mình không hề uổng phí, mặc kệ là sâu trong nội tâm Thiên Huy hoàng đế nhìn nàng như thế nào, ít nhất phải thừa nhận đã có tôn trọng đối với nàng.

Nàng đi qua, thái hậu cùng hoàng hậu vội vàng tránh ra, đều mang vẻ mặt ôn hoà, ngay cả Long Thiên Mặc lúc trước rất khinh thường nàng, đều mang vẻ mặt cảm kích, "Tần hoàng thất, vất vả người!"

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, ngồi xuống nghiêm túc bắt mạch. Với điều này, một thất tất cả đều an tĩnh lại, an tĩnh đến nỗi ngay cả thanh âm một cây châm roi xuống đất cũng đều nghe được rất rõ ràng.

Mặc dù không có vấn đề gì, nhưng khi Hàn Văn Tịch tự thần xuất mồi, mọi người vẫn đều rất khâm trọng, Cố Bắc Nguyệt đứng một mình, nhìn bộ dáng Hàn Văn Tịch già vờ nghiêm túc, khóe miệng bất giác nổi lên một mặt cười ảm áp.

Nữ nhân này, cho dù là bộ dáng già vờ nghiêm túc, đều đẹp như vậy.

Sau một phen làm bộ làm tịch nghiêm túc, Hàn Văn Tịch mới mở miệng, "Không có việc gì, an dưỡng mấy ngày đúng hạn đối được, một khi miệng vết thương khép lại hẳn có thể xuống giường. Đã dùng huyết sinh đan, cũng không cần tắm bổ, không có việc gì."

Thiên Huy hoàng đế gật gù đầu, "Có thái y, đây đều giao cho người."

"Vâng!" Cố Bắc Nguyệt thấp giọng trả lời.

Hàn Văn Tịch đứng dậy, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cuối cùng đã đem chuyện khó giải này hoàn toàn thu phục, sự căng thẳng trong đầu nhiều ngày như thế cuối cùng có thể hoàn toàn thả lỏng xuống dưới.

Tuy rằng lúc trước thời điểm cầu tình cho tam tỷ Hàn thị, Hàn Văn Tịch đã nói muốn đem công để đổi, nhưng Thiên Huy hoàng đế vẫn muốn ban thưởng cho Hàn Văn Tịch, giao đãi cho thái giám một đồng đồ vật rất lớn, Hàn Văn Tịch cũng không nhớ hết được, chỉ có thể tạ ơn.

Thiên Huy hoàng đế vốn định ở bên Thái tử nhiều hơn, bắt đầu dĩ có nhiệm vụ khẩn cấp cần xử lý, chỉ có thể rời đi trước, trước khi rời đi còn giao đãi, nếu Hàn Văn Tịch rảnh rồi thì thường xuyên tiến cung tới bồi thái hậu, Hàn Văn Tịch tươi cười sáng lạn, đáp ứng.

Có điều, trong lòng nàng chung quy vẫn là bất an, thái hậu cùng Nghi thái phi là đối thủ một mắt một cùn, Thiên Huy hoàng đế sao lại không biết, hơn nữa, quan hệ giữa hắn và Long Phi Dạ càng rất vi diệu, nàng vẫn là nên ít can thiệp vào chuyện ở trong cung thì tốt hơn.

Từ câu chuyện mẫu thân cứu thái hậu kia, nàng đã sớm minh bạch một đạo lý, người hoàng tộc, sẽ không bao giờ thực sự mang ơn, có thể nói, tuyệt đối sẽ không bởi vì mang ơn mà mềm lòng, mà từ bỏ lợi ích.

Ngay cả khi người cứu tính mạng quý giá nhất của bọn họ.

Chuyện này, Hàn Văn Tịch chỉ xem như chính mình giải quyết một cái phiền toái mà thôi.

"Tần hoàng thất, đợi ta khỏi hẳn, nhất định tự mình tới cửa bái tạ!" Long Thiên Mặc đến nay còn đắm chìm trong vui sướng, thoát nhìn thật ra rất có thành ý.

Hàn Văn Tịch cười cười, "Việc nhỏ mà thôi, không cần ghi tạc trong lòng, Thái tử hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có gì không thoải mái nhất định phải nói với Cố thái y."

Sau khi giao đãi xong, Hàn Văn Tịch mới cùng thái hậu và hoàng hậu cùng nhau ra cửa. Đã đến lúc phải cáo từ, ai ngờ, thái hậu lại giữ tay nàng lại, giống lần đầu tiên gặp mặt thân thiết như vậy, "Vân Tịch, trước khoan trở về, đến chỗ ai gia dùng bữa tối đi, một hồi nhiều ngày như thế, ai gia nhất định phải hảo hảo giao đãi người."

"Ha ha, Vân Tịch, Bô tổ tông chưa từng lưu người dùng bữa, người thật là có phúc khí nha!" Hoàng hậu cũng cười nói.

Trời mới biết lời này là thật hay giả, nhưng hiện tại, lời này đã đưa Hàn Văn Tịch vào tử lộ, nếu như cự tuyệt, vậy không phải làm mất mặt thái hậu hay sao.

"Vây thần thiếp đánh cung kính không bằng tuân mệnh." Hàn Văn Tịch nhìn như vui mừng, nhưng trong lòng lại liên tục kêu khổ, hiện tại nàng chỉ muốn trở về hảo hảo tắm một cái, ngủ một giấc được không!

Nàng cũng biết thái hậu mở miệng giúp nàng, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, trời mới biết thời gian này, thái hậu muốn làm cái gì đâu!

Thái hậu đi ở giữa, hai bên là Hàn Văn Tịch và hoàng hậu, một đường hướng trong cung thái hậu đi tới, Hàn Văn Tịch lặng im không nói chuyện, bắt chợt nhớ tới Long Phi Dạ.

Tên kia hiện tại ở nơi nào? Đã ra khỏi cung hay là vẫn đang ở chỗ Thiên Huy hoàng đế đây?

Có thể qua đây mang nàng về nhà hay không?

Sự thật chứng minh, Hàn Văn Tịch suy nghĩ quá nhiều.

Tới trong cung thái hậu rồi, tiệc tối đã chuẩn bị tốt, rượu ngon món ngon, thập phần phong phú, vài ngày không ăn làm Hàn Văn Tịch nhìn thấy đều nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, *thèm nha*.

Sau khi ngồi xuống, nói vài lời khách sáo, thấy thái hậu cùng hoàng hậu đều đã động đũa, Hàn Văn Tịch lập tức vui mừng bắt đầu ăn uống thỏa thích.

"Vân Tịch, không cần khách khí, coi như ở nhà mình mà ăn cơm, ai gia cũng mẫu phi người không giống nhau, trên bàn cơm không có nhiều quy củ như vậy." Thái hậu vốn định giúp Hàn Văn Tịch gấp đồ ăn, ai ngờ, Hàn Văn Tịch tự mình gấp không ít, tựa hồ không nghe thấy thái hậu nói gì, vui đầu găm lấy găm để.

Hàn Văn Tịch không thấy xấu hổ, thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau, ngược lại cảm thấy kỳ tưng.

"Nhìn xem, đôi đi đi, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút." Hoàng hậu vội vàng lên tiếng, cấp một bịch thang cho thái hậu đi xuống.

Hàn Văn Tịch đang lắng nghe, câu đầu tiên lại là so sánh với Nghi thái phi, thái hậu muốn làm gì đây?

Nàng không lên tiếng, trồi đầu bao la, bụng lớn nhất, thiên đại sự tình, trước hết chờ nàng no bụng rồi lại tính.

Thái hậu uống mấy thìa canh, lại mở miệng, "Văn Tịch, lúc trước mẫu thân ngươi....."

"Thái hậu nương nương, món canh này là đầu bếp nào làm, uống ngon thật." Hàn Văn Tịch cười ngắt lời.

"Tổng quản của ngự trù phòng* tự mình nấu và trình bày ở đây, nếu ngươi thích, thường xuyên qua đây bảo đảm để ngươi uống đủ." Thái hậu cười ha ha nói.

**Tổng quản của ngự trù phòng (御廚房的总厨): đầu bếp trưởng của phòng bếp trong cung.*

"Thần thiếp không dám," Hàn Văn Tịch nói.

"Sao lại không dám? Ngươi không biết, lúc trước khi ngươi dính hôn tử trong bụng mẹ, ai gia thiếu chút nữa đã nhận ngươi....."

"Thái hậu nương nương, đồ ăn này cũng ngon, cũng là tổng quản làm sao?" Hàn Văn Tịch lại ngắt lời.

Rốt cuộc, thái hậu ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, không nói gì nữa. Vì thế, bữa cơm này Hàn Văn Tịch ăn rất thông thuận, rất thỏa mãn, rượu đủ com no rồi mới nói chuyện.

Sau khi rửa xong, chuyển qua một cái bàn trà, thái hậu rốt cuộc có cơ hội mở miệng, không nghĩ tới nàng vẫn tiếp tục nói câu lúc trước còn chưa nói xong, "Văn Tịch, trước khi ban hôn ngươi từ trong bụng mẹ, ai gia thiếu chút nữa đã nhận ngươi làm nghĩa nữ, mẫu thân ngươi cũng đã đáp ứng."

Vừa nghe lời này, tay bưng trà của Hàn Văn Tịch hơi cứng lại, thái hậu hiện giờ nói tới điều này, có mục đích gì đây?

Nàng không nói, lặng im tiếp tục chờ.

Thái hậu dừng một chút, cười nói, "Văn Tịch a, ngươi vẫn còn nguyên ý làm nghĩa nữ của ai gia sao?"

Khoẻ miệng của Hàn Văn Tịch có chút run rẩy, "Thái hậu nương nương, nhờ phúc của ngươi, đem Văn Tịch gả cho Tần Vương, Văn Tịch cả gan, sớm đã xem thái hậu nương nương như người một nhà."

Nói theo quan điểm khác, Hàn Văn Tịch cũng coi như là con dâu của thái hậu nha.

Cư nhiên muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, thông minh như Hàn Văn Tịch lập tức liền nghĩ được ý vị mượn sức người.

"Ha ha, tức phụ (con dâu) vẫn luôn không được thân mật như nữ nhi." Thái hậu giống như đang nói giỡn, vừa lời kéo tay Hàn Văn Tịch vừa cười.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn hoàng hậu một bên một cái, quả nhiên, sắc mặt của hoàng hậu cũng là tức phụ lập tức không hề đẹp chút nào, đương nhiên, lời này của thái hậu cũng không phải nhằm vào hoàng hậu, mà là nhằm vào Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch là tức phụ của Nghi thái phi, mà hiện tại thái hậu muốn nhận nàng làm nữ nhi, những lời này chính là đang muốn thu mua nàng để đối phó với Nghi thái phi!

Hàn Văn Tịch cuối cùng minh bạch vì sao lúc trước thái hậu lại đem nữ nhi của ân nhân dính hôn tử trong bụng mẹ gả cho nhi tử của địch nhân, nguyên lai là tính toán để nàng nằm vùng làm gián điệp nha!

Có điều, không nghĩ tới nàng trưởng thành lại là một phế vật xấu nữ không thể dùng.

Không nói đến sự tình gian tế, Hàn Văn Tịch không muốn làm, cho dù làm, cũng tuyệt đối sẽ không làm ở bên cạnh Long Phi Dạ. Thái hậu cùng Nghi thái phi tranh đấu, nói đến cùng vẫn là Hoàng Thượng cùng Long Phi Dạ tranh đấu, để nàng nằm vùng đến bên cạnh Long Phi Dạ, quả thực là đi tìm chết!

Thái hậu nương nương tuy rằng nói rất mật mờ, nhưng nếu một người thông minh lại có thể nghe hiểu rất rõ ràng.

Thấy Hàn Văn Tịch do dự, thái hậu đánh một cái ánh mắt cho hoàng hậu, hoàng hậu liền mở miệng, "Văn Tịch, thái hậu không có nữ nhi, vẫn đều luôn mong muốn có nữ nhi, nói là nghĩa nữ, tất nhiên là đối đãi giống như thân nữ nhi, đến lúc đó nếu như có người dám khi dễ ngươi, đừng nói là thái hậu cùng bốn cung, ngay cả hoàng đế, cũng sẽ không bỏ qua bọn họ."

Chắc chắc chắc, trong lòng Hàn Văn Tịch cảm khái, dù hoặc lớn bao nhiêu nha, đây là đang nói cho nàng biết chỉ cần nàng gật đầu, hoàng đế cũng có thể sẽ là chỗ dựa của nàng hay sao?

Nhìn y cười ôn hòa của hoàng hậu, còn có thái hậu mặt dày mặt chờ mong, Hàn Văn Tịch thật muốn nói cho các nàng, gian tế xưa nay đều là dùng xong liền giết, chỗ dựa cái gì, tất cả đều là ngón phiếu không.

Hàn Văn Tịch lặng im uống xong trà trong tay, cười cười, nói, "Nữ nhi tự nhiên là thân mật hơn tức phụ."

"Đừng vậy đừng vậy." Hoàng hậu gật đầu.

"Tức phụ chung quy vẫn là người ngoài." Hàn Văn Tịch lại nói.

Hoàng hậu cho rằng nàng đã đáp ứng rồi, lập tức gật đầu.

"Tức phụ không thân mật!" Hàn Văn Tịch lại nói.

Lúc này, hoàng hậu rốt cuộc nghe thấy có điều không thích hợp, chính mình chính là tức phụ a, bà bà đang ở ngay bên người nha!

Đáy mắt nàng hiện lên một mặt không vui, nhưng vẫn phải tiếp tục chịu đựng, có điều không hề gật đầu.

Tuy nhiên, Thái hậu lại nghe rất hài lòng, lúc trước nàng đã nói, chỉ cần Hàn Văn Tịch có thể trị được cho Thái tử, nàng sẽ không so đo hiềm khích trước đây nữa, dựa theo kế hoạch nhiều năm trước, để Hàn Văn Tịch trở thành mật thám xếp vào trong Tần Vương phủ.

Ban đầu còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ suy xét lâu hơn, ai biết nàng ta cư nhiên tán thành lời nàng nói như thế.

"Văn Tịch, ngươi đã minh bạch thì tốt, rất tốt, việc này nếu không ta liền....."

Ai ngờ, thái hậu còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã đứng lên, khom người hành lễ, "Có thể có được yêu thương của thái hậu nương nương là phúc phận của Văn Tịch, Văn Tịch tạ ơn thái hậu nương nương."

Thái hậu rất vui lòng, vuốt tay tới đỡ, "Nha đầu ngọc, nếu không phải nương ngươi đi quá sớm, chúng ta làm sao có chút hiểu lầm, ngươi cũng không cần phải ăn nhiều đau khổ như vậy nha, có ai gia chống lưng, Nghi thái phi thật sự sẽ không dám làm khó ngươi."

Hàn Văn Tịch đậm đậm cười, nhìn như bất đắc dĩ, kỳ thật là châm chọc, nàng nói, "Thái hậu nương nương, mẫu thân tuy đã đi về cõi tiên, nhưng Văn Tịch rốt cuộc đã gả làm vợ người, xuất giá tòng phu, việc nhận nghĩa nữ này Văn Tịch là không làm chủ được, không bằng thái hậu nương nương hỏi Tần Vương một câu đi?"

Cái gì?

Lời này vừa ra, thái hậu cùng hoàng hậu đều sùng sốt, ngay sau đó sắc mặt đại biến.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên một mặt hung ác nam hiểm, suýt nữa bùng nổ, *Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, nói lâu như vậy, ngươi cư nhiên đang chơi đùa ai gia!*

Rõ ràng biết chuyện này chính là hướng về phía Nghi thái phi cùng Tần Vương, nàng cư nhiên dám nói muốn đi tìm Tần Vương thương lượng!

Rất tốt!

Hay cho câu "xuất giá tòng phu", thật sự hoàn toàn cự tuyệt, cự tuyệt đến thật là khéo! Làm nàng cùng hoàng hậu đều không thể tức giận, không thể trách tội.

Sống biết như thế, nàng sẽ không mở miệng cầu tình cho tam tộc Hàn thị!

Hai tay gấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm tay, kim chế tức giận, thái hậu không thấy bậc thang để xuống, chuyện này một khi truyền tới lỗ tai của Tần Vương cùng Nghi thái phi, không chỉ làm cho bọn họ bị chê cười, còn hiểu ý sinh ra để phòng.

Hoàng hậu cũng tức giận, "Ai nha, quên không nói đến Tần Vương, mẫu hậu, ngươi thích Văn Tịch, nhưng ngươi ta chung quy là người của Tần Vương phủ, ngươi cũng không phải không biết tính tình của Nghi thái phi cùng Tần Vương. Chuyện môn cùng người tranh cãi, nếu bọn họ biết việc này, sự sẽ không thành!"

Note: Tạm dừng! Giống như những truyện khác của mình:

Mình dịch & edit, các bạn đọc & vote, vì vậy, sau chương này mình chờ truyện này đạt tầm 1.5k votes thì mình sẽ áp tiếp!

Các bạn vui vẻ đọc, mình vui vẻ dịch & edit ☐☐. Mình vẫn đọc đến đâu thì edit đến đó, chỉ là tạm thời ăn đi mà thôi.

Hoặc các bạn có thể chờ cùng đọc tiếp trên diễn đàn!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chanh chua gặp phải độc miệng

Hoàng hậu đã tạo ra bậc thang, thái hậu tất nhiên là theo xuống, "Nhìn xem, hôm nay ai gia thật cao hứng, đã quên mất chuyện phiên toái kia."

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, không nói gì, để mẹ chồng nâng đầu hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ, tự mình diễn trò.

"Mẫu hậu, ta nghĩ cũng không nhất thiết phải nhận con gái nuôi làm gì, đều là người một nhà, chỉ cần người yêu quý Văn Tịch, để Văn Tịch thường xuyên tới thăm, tất cả đều giống nhau." Hoàng hậu nói rất nhẹ nhàng, phảng phất như đây thật sự không phải là đại sự gì.

Thái hậu gật gù đầu, "Được rồi được rồi, Văn Tịch, người cảm thấy thế nào?"

"Hết thảy do thái hậu nương nương làm chủ, Tần Vương trăm công ngàn việc, thần thiếp sẽ không đi quấy nhiễu hần." Hàn Văn Tịch đương nhiên muốn bày tỏ ý kiến, cho dù không đầu nhập thái hậu, cũng không thể đắc tội tự tìm chết đi?

Có lời này của Hàn Văn Tịch, thái hậu mới miễn cưỡng tươi cười, "Ha ha, người đúng là một hài tử hiểu chuyện."

Sự tình nếu không thể đồng ý, Hàn Văn Tịch cũng không tiện ở lâu, sau một câu khách sáo, nàng liền đứng dậy cáo từ.

Người vừa đi, khuôn mặt thái hậu nháy mắt xụ xuống, quét qua chén trà Hàn Văn Tịch dùng qua, "Đồ không biết tốt xấu!"

"Mẫu hậu không nên tức giận, tổn hại đến thân thể mà mất nhiều hơn được. Thần thiếp đã từng nói, nha đầu này thật không đơn giản, sau này chúng ta cần phải lưu tâm đến." Hoàng hậu vội vàng làm dịu sự tức giận của thái hậu, giọng điệu khuyên bảo.

"Hừ, nha đầu thú vị không biết trời cao đất dày, ai gia dùng năng đó là cất nhắc nàng, lại dám cự tuyệt! Nàng ta hãy chờ xem, một ngày nào đó, ai gia sẽ khiến nàng ta phải hối hận, ai gia không tin nàng ta có thể sống tốt ở Tần Vương phủ! Lần này xem như nàng ta may mắn, lần sau nàng ta tốt nhất đừng nên thua trong tay ai gia!"

Thái hậu thật sự tức giận, nàng không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ cự tuyệt, tâm tình thật lâu cũng không thể bình phục lại.....

Hàn Văn Tịch chỉ nghĩ chuyện này giống như một trò cười, sau khi rời khỏi cung, nàng cuối cùng có thể hoàn toàn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Thời điểm đi ngang qua Hàn gia, nàng dừng chân nhìn một lúc lâu, Hàn gia ở đó đồ tuy không phải là hậu duệ quý tộc, nhưng cũng có uy tín danh dự như một đại thế gia.

Lúc này, đại môn màu đỏ như sơn đóng chặt, hết thảy thoát nhìn đều rất yên bình, nhưng là, Hàn Văn Tịch biết, ngày mai khi tội trạng của Hàn Tông An được định xuống, gia tộc này sẽ rối loạn, tàn lụi.

Kỷ ức thuộc về thân thể này, không ngừng hiện ra trong óc, tất cả đều là kỷ ức khi còn bé, đều là kỷ ức nhọc nhãi bị khi dễ, tuy rằng là kỷ ức của nguyên chủ, nhưng sớm đã theo thân thể này, đã biến thành hồi ức của chính nàng.

Từng mảnh rõ ràng chính xác như vậy, phảng phất vừa mới phát sinh hôm qua.

Một lúc lâu, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười lạnh nhạt, xoay người rời đi.

..... Người dịch: Emily Ton.....

Trở lại Tần Vương phủ đã là nửa đêm, Hàn Văn Tịch cũng không chắc chắn mình có thể gõ cửa hay không, nhưng ai biết, từ rất xa có thể nhìn thấy ngọn đèn dầu ánh ra từ cửa sổ, đặc biệt ngọn đèn trong đại đường là sáng nhất.

Thấy thế, trong lòng Hàn Văn Tịch thầm nghĩ, *đã nửa đêm rồi chẳng lẽ quý phi xử phạt ra đại sự gì? Với tính cách của Nghi thái phi, hiếm khi nàng sẽ bỏ lỡ giấc ngủ ngon đâu! Ngay cả khi trời sắp nắng cũng sẽ không thức đêm nha!*

Hay là Long Phi Dạ xảy ra chuyện gì?

Hàn Văn Tịch phỏng đoán đủ điều, không nhịn được nghĩ rằng *không biết liệu bọn họ có thể là đang đợi nàng hay không?*

Rất nhanh, nàng đã đi đến cửa, phát hiện lão nô thủ vệ cư nhiên đang đứng chờ nàng, nàng chỉ gõ một cái, cửa lập tức mở ra.

"Vương Phi nương nương, chúc mừng chúc mừng a! Thái phi đã chờ người rất lâu, nhanh chóng qua đó đi." Lão nô rất hưng phấn, cười không ngấm được miệng.

Chúc mừng?

Điều này, Hàn Văn Tịch hoàn toàn kinh ngạc, không ngờ thật đúng là có quan hệ cùng nàng! *Từ trong miệng nô tài của Nghi thái phi nói ra câu chúc mừng, có thể có chuyện tốt sao?*

Hàn Văn Tịch đẩy bụng hồ nghi, cũng không rảnh lo hỏi nhiều, lập tức đi đến đại đường.

Ai ngờ, vừa đến đại đường, lại nhìn thấy ba rương bảo vật đều đang rộng mở, một rương *kim nguyên bảo* (元宝: vàng thỏi), một rương *ngân nguyên bảo* (银元宝: bạc thỏi), còn một rương toàn là trang sức châu báu, bên cạnh đó là những cuộn lụa thượng đẳng.

Vâng lời, Hàn Văn Tịch nhìn thấy mắt đều phóng ánh sao, *từ đâu ra nhiều đồ tốt như thế a!*

Vàng bạc châu báu đều hoá hết cả mắt, trách không được Hàn Văn Tịch, nàng trước hết nhìn đồng vàng bạc châu báu, sau đó mới nhìn đến Nghi thái phi.

Nghi thái phi ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, khuôn mặt tinh xảo âm trầm đến độ có thể lấy nước ra khỏi đó. Mộ Dung Uyển Như hầu ở bên cạnh nàng, vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, trong mắt hiện ra ghen tị, ngưỡng mộ và gét bỏ!

"Mẫu phi, người tìm thần thiếp?" Hàn Văn Tịch khom người hành lễ.

"Ha ha, đại công thần đã trở lại nha, hãy nhanh chóng bình thần, đại công thần hành lễ, bốn cung sao gánh nổi?"

Giọng nói của Nghi thái phi trở nên chanh chua, phồng chĩnh nàng đã biết được sự tình trong cung.

Hàn Văn Tịch bình thần, nhìn lại từng hòm vàng bạc bảo vật, trong lòng hiểu rõ, đây hẳn là do Thiên Huy hoàng đế ban thưởng, thật là tốt, sao lại đưa đến nhanh như thế nha?

Hàn Văn Tịch kín đáo liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, khỏe miệng co giật vài cái, mẫu thân nàng cứu thái hậu, nàng cứu tôn từ của thái hậu, trách không được Nghi thái phi lại nổi bão.

"Tẩu tử, không nghĩ tới ý thuật của người lợi hại như vậy, ngay cả quái bệnh của Thái tử cũng có thể chữa khỏi, Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương nhất định rất vui về đi? Nhìn xem, tất cả đều là thưởng cho người, suốt đêm đã đưa lại đây." Mộ Dung Uyển Như cười nói.

Nghi thái phi còn đang nổi nóng, nàng ta nhắc tới hoàng đế cùng thái hậu, không thể nghĩ ngờ là thêm dầu vào lửa.

"Ha ha, làm Hoàng Thượng và thái hậu vui vẻ, ngày tháng trôi qua của người có thể sẽ tốt hơn một chút nha!" Nghi thái phi cười lạnh.

Nghi thái phi đây là đang có ý gì? Nửa đêm không ngủ được, nên bỏ dậy chanh chua nàng sao? Thật là không có lòng độ lượng!

Hàn Văn Tịch thật sự không chịu nổi loại ân ý này, chăm chọc mỉa mai, Nghi thái phi cũng đã từng trải qua vài lần đánh giá cùng nàng, nếu còn không biết tính tình nàng ta, nàng không ngại lại biểu hiện một lần nữa cho nàng ta xem.

"Mẫu phi nói rất đúng, Hoàng Thượng và thái hậu nương nương đều rất vui vẻ, Hoàng Thượng nói, nếu không phải lời đồn đãi lan rộng ở đế đô, hẳn cũng không biết thần thiếp tinh thông ý thuật." Hàn Văn Tịch cười trả lời.

Lời này vừa ra, mặt Mộ Dung Uyển Như lập tức trắng hơn ba phần.

Mặt Nghi thái phi cũng là trắng bệch, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch còn dám nói như thế, tiểu tiện nhân này thật đúng là càng lúc càng lớn mật.

"Vậy..... sao?" Nghi thái phi cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi, "Đây cũng là vận khí của người, ban thưởng nhiều như thế, bốn cung có phải nên chúc mừng người hay không đây?"

"Đương nhiên. Vinh quang của thần thiếp chính là vinh quang của mẫu phi, cũng là vinh quang của Tần Vương phủ, Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương nhất định sẽ nhớ kỷ ân tình này của Tần Vương phủ." Hàn Văn Tịch lại nói.

Sao với Nghi thái phi chanh chua, nàng quả thực là độc miệng a!

Luôn dùng dao nhỏ đâm vào miệng vết thương đau nhất của Nghi thái phi, chuyện này đối với nàng mà nói chính là si nhục được không, Hàn Văn Tịch cư nhiên lại nói đó là vinh quang của nàng, máu chó chính là, ngoài mặt nàng còn phải tươi cười với Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi tức giận đến nổi cắn cả hàm răng, không thể nói nên lời, nàng cũng không biết chính mình chờ đến nửa đêm, rốt cuộc là chờ Hàn Văn Tịch trở về để làm gì, chờ nàng trở lại khoe khoang, hay là trở về chăm chọc mỉa mai sao?

Thấy Nghi thái phi không nói, Hàn Văn Tịch lại nói, "Mẫu phi, lần này điện hạ cũng là đại công thần, là điện hạ liều mình lấy được huyết sinh đan, nếu không có huyết sinh đan, thần thiếp cũng không trị liệu được."

Cái gì?

Những lời này như nọc độc xuyên qua, khiến trái tim, lá lách, phổi và thận của Nghi thái phi đều đau, chính nhĩ từ mình yêu quý nhất cư nhiên mạo hiểm đi xin thuốc để cứu tôn từ địch nhân!

"A....."

Trong lòng Nghi thái phi rít gào, "Đủ rồi, Hàn Văn Tịch, người đủ rồi!"

Hai tay sớm đã nắm chặt thành nắm tay ở trong tay áo, móng tay đâm hết vào lòng bàn tay, nhưng cũng không đau bằng trái tim đau!

Nàng nghĩ, *nếu như để nàng biết lúc trước là ai đã rải ra lời đồn, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha!*

Mộ Dung Uyển Như bỗng nhiên chợt dạ, rốt cuộc đánh thu liễm lại, không dám thêm mắm thêm muối.

Nhìn Nghi thái phi tức giận đến nổi mặt đều vằn vện, Hàn Văn Tịch tâm tình rất tốt, đã nhanh chóng quên đi mệt mỏi, hừ, nàng không nổi bão, Nghi thái phi thật đúng là đang nghĩ nàng là con mèo điên hay sao?

"Mẫu phi, trị liệu cho Thái tử rất hao tổn tâm lực, ta cũng rất mệt mỏi, nếu không có điều gì để nói, thần thiếp xin cáo từ trước, hoàng thượng đã nói, để thần thiếp hào hào nghỉ ngơi."

Mặt sau lời nói kia của Hàn Văn Tịch chính là cô tinh nói cho Nghi thái phi nghe, nàng sẽ không ngốc đến nỗi lấy thái hậu tội uy áp Nghi thái phi, nhưng, hoàng thượng liền không giống nhau, nàng nói như thế, tốt xấu cũng có thể an bình mấy ngày, nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng đang muốn đi, ai ngờ, Nghi thái phi lại lạnh giọng mệnh lệnh, "Hàn Văn Tịch, người đứng lại cho bốn cung!"

Giọng nói này, rất hung dữ, Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy giọng nói của Nghi thái phi không giống như thường ngày, chỉ là, rốt cuộc không giống chỗ nào, nàng lại nghe không ra.

Nàng dừng bước, thong dong bình tĩnh, "Mẫu phi còn có điều gì muốn phản phó?"

"Hàn Văn Tịch, thái hậu lưu người ở lại trong cung dùng bữa tối?" Nghi thái phi lạnh giọng chất vấn, không chanh chua giống như vừa rồi, mà có chút nghiêm túc hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch giật mình, *việc này nàng ta đều biết, có vẻ như, trong cung chắc cũng có cơ sở ngầm của Nghi thái phi nha.*

"Vâng" Hàn Văn Tịch đứng sực thật trả lời.

"Thái hậu vì sao lại lưu người lại?" Nghi thái phi lại hỏi, nếu không phải nghe được tin tức này, nàng cũng không đến mức hơn nửa đêm không ngủ được ngồi chờ Hàn Văn Tịch trở về.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một mặt dễ phòng, Nghi thái phi đây là đang hoài nghi điều gì hay sao? Chuyện này rất lớn, vạn nhất làm Nghi thái phi hoài nghi nàng có gì đó cùng thái hậu, dựa theo tính tình Nghi thái phi, làm sao có thể bỏ qua cho nàng nha?

Hàn Văn Tịch tuy rằng không thay đổi thái độ, nhưng vẫn rất cẩn thận trả lời, "Thái hậu chưa bao giờ lưu người dùng bữa ở trong cung, nói thần thiếp có công trị liệu cho Thái tử, muốn thưởng cho thần thiếp."

Đáy mắt của Nghi thái phi trở nên đen tối âm đạm, tâm tình bất định, thái hậu từ trước đến nay không lưu người dùng bữa ở trong cung, nàng ta lưu nha đầu này lại chưa chắc đã là chuyện đơn giản!

Nàng ta có phải cùng nha đầu này nói điều gì đó hay không? Thiên Tâm phu nhân cứu nàng ta, nha đầu này lại cứu tôn nhi bảo bối nhất của nàng ta, nàng ta còn có lý do gì để oán hận nha đầu này đâu?

Huống chi, nha đầu này hiện tại không xấu, còn có một thân y thuật đâu! Đứng là có thể trọng dụng!

Nhớ tới trước đây, thái hậu đem nữ nhân của ân nhân chỉ hôn cho Tần Vương, chính là có dụng tâm kín đáo đi?

Nghi đến điều này, đáy mắt Nghi thái phi lại trở nên âm trầm hơn, nàng thẳng mắt nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, vẫn lặng yên không nói chuyện.

Hàn Văn Tịch còn tưởng rằng nàng sẽ truy vấn thêm, thấy thế, trong lòng nàng hơi hoảng, Nghi thái phi rốt cuộc có ý tứ gì? Nàng ta muốn làm gì đây?

Nghi thái phi nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch hồi lâu, ý vị thâm trường cười lạnh một tiếng, lúc này mới phát tay áo bỏ đi.

Nụ cười này, làm Hàn Văn Tịch cảm thấy sồn cả tóc gáy, nàng biết, những ngày tháng sau này của nàng chung quy là sẽ không có bình yên.

Tuy nhiên, sau khi đã trả qua những thử thách của mình, Hàn Văn Tịch rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, ánh mắt thản nhiên, thản thắng không sợ bóng xiêm*, Nghi thái phi muốn tra liền đi tra đi, nàng cũng không sợ.

**Thản thắng không sợ bóng xiêm (身正不怕影子斜): Hán-Việt: thân chính bất phạ ảnh từ tà. Nghĩa: chỉ người thẳng thắn, không chịu khuất phục. (Người Dịch: @EmilyTon)*

Chi là, trước khi điều tra rõ ràng, tốt nhất đừng mạo muội tới tìm nàng phiền toái, nếu không nàng nhất định sẽ toàn lực phản kích!

Nghi thái phi vừa đi, Mộ Dung Uyển Như chợt dạ âm thầm thở hắt ra, nàng sợ nhất không gì hơn chính là mẫu phi truy cứu người rài ra lời đồn, may mắn là việc thái hậu lưu Hàn Văn Tịch lại dùng bữa đã dời đi lực chú ý của mẫu phi.

Theo hiểu biết của nàng đối với mẫu phi, tiếp theo một đoạn thời gian rất dài, mẫu phi chắc hẳn vẫn sẽ canh cánh trong lòng, cũng nhất định muốn truy tra việc này đến cùng.

Hàn Văn Tịch, cho dù là đã trị được quái bệnh cho Thái tử, có hoàng đế chống lưng thì như thế nào, hoàng đế trăm công ngàn việc, mới không quên được nhiều như vậy đâu.

Mộ Dung Uyển Như tươi cười nhu nhược động lòng người đi tới, giọng khuyên bảo, "Tần tử, mẫu phi cũng là vì người mà cao hứng. Nhưng sau khi chờ đợi quá lâu, khó tránh khỏi có chút không vui, người đừng để ở trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Giàu có, thu mua nhân tâm

"Sao sẽ như thế. Uyển Như muội muội, người nhìn những đồ trang sức này một cái, chọn mấy thứ mình thích đi." Hàn Văn Tịch đặc biệt hào phóng.

"Không không, đây là Hoàng Thượng thưởng cho tần tử." Mộ Dung Uyển Như vội vàng cự tuyệt.

"Không cần ngại, nhiều như vậy ta cũng dùng không hết, chọn vài món." Hàn Văn Tịch rất nhiệt tình, kéo tay Mộ Dung Uyển Như lại đây.

Thật ra, những châu báu này Mộ Dung Uyển Như đã sớm liệt xem qua, Thiên Huy hoàng đế ban thưởng tất cả những thứ này đều là cống phẩm từ bên ngoài, có tiền cũng mua không được.

Trong đó có vài thứ Mộ Dung Uyển Như đặc biệt rất thích, thấy Hàn Văn Tịch nhiệt tình như thế, nàng cũng không đưa đẩy nữa mà đi lên chọn.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nói, "Ta nha, còn nghĩ một khi tra ra là ai đã tung tin truyền ra ta có thể chữa bệnh, cũng sẽ ban thưởng một ít cho người kia. Tốt xấu, nàng ta cũng có công lao, không phải sao?"

Lời này vừa ra, tay Mộ Dung Uyển Như tức khắc cứng lại.

"Uyển Như muội muội, người nói người tung tin đồn ấy sẽ là người gì đâu? Không phải là nàng ta muốn hại ta, mà là nghĩ muốn giúp ta đi?" Hàn Văn Tịch hỏi rất nghiêm túc.

Trên mặt Mộ Dung Uyển Như ngay trang rất hoàn hảo, nhưng tay lại bán đứng nàng ta, Hàn Văn Tịch còn kéo tay nàng ta, tay nàng ta lại như bị điện giật co lại.

Hàn Văn Tịch xem ở trong mắt, cười càng thêm sáng lạn, nhưng vẫn đem tay nàng kéo xuống, "Uyển Như muội muội, người nhanh chóng chọn đi nha, đừng khách khí."

Mộ Dung Uyển Như chợt dạ, miễn cưỡng ổn định lại, khách khí nói, "Không được không được..... hoàng thượng, đồ do hoàng thượng ban thưởng không thể tùy tiện tặng người. Tần tử, bây giờ cũng không còn sớm nữa, người đi nghỉ sớm đi, ta đi bồi mẫu phi."

Nàng dứt lời, không rảnh nhiều lời, cơ hồ là chạy trốn chết.

Hàn Văn Tịch nhìn bóng dáng nàng, đáy mắt chôn xuống một hạt giống cứu hận.

Có rất ít người biết nội tình nhiều như vậy, người có thể hoạch định rài ra lời đồn này lại càng ít hơn, trừ bỏ vài vị trong cung kia, chính là vị trong quý phủ này.

Nếu như hoàng hậu muốn để nàng trị liệu cho Thái tử, cũng không cần phải xoắn trên diện rộng như thế, chỉ cần thổi gió bên gối là được, cho nên, Mộ Dung Uyển Như là hiền nghi lớn nhất.

Lại là nàng ta, lần này lại là nàng ta, bạch liên hoa, lần này người hãy tâm đắc đi thôi; lần sau, bốn vương phi nhất định phải bắt bằng được đuôi cáo của người!

Sau khi Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như rời khỏi, Hàn Văn Tịch xem như hoàn toàn giải quyết hết bất bình của mình, nhìn phản thưởng lớn trước mắt, tươi cười hiện lên trong mắt.

Cảm giác này giống như là trúng xổ số, trở nên giàu có sau một đêm, từ đây về sau không cần phải đếm bạc sinh hoạt nữa.

Nàng tùy tay cầm lấy một thỏi bạc ném cho tỷ nữ một bên, "Đi tìm vài người tới giúp ta đem mấy thứ này dọn đến Phủ Dung Viên."

Tỷ nữ hoàng loạn tiếp được thỏi bạc nặng trĩu, hơi há hốc mồm, Vương Phi nương nương thật sự muốn cho mình nhiều như thế sao? Phải biết rằng, ngay cả thái phi nương nương cũng không có hào phóng như thế nha.

"Còn không đi?" Hàn Văn Tịch nhu mày hỏi.

"Đi, nô tỳ lập tức đi, Vương Phi nương nương chờ!" Tỷ nữ vui mừng khôn xiết, cắt bạc xong lập tức chạy đi.

Rất nhanh, tỷ nữ đã mang đến sáu bảy trắng đĩnh, bang nhân này xưa thấy Hàn Văn Tịch, tất cả đều là mắt lớn đổ ở trên đĩnh đầu, hiện giờ một đám đều cung đều kính, Vương Phi nương nương này Vương Phi nương nương nọ*, giống như chân chó.

**Nguyên văn: 王妃娘娘长王妃娘娘短: vương phi nương nương trưởng, vương phi nương nương đoản (vương phi nương nương dài, vương phi nương nương ngắn) {Người dịch: @EmilyTon}*

Có tiền có thể sai quý đầy ma (有钱能使鬼推磨), lời này tuyệt đối là chân lý.

Toàn bộ đồ được cẩn thận đưa đến Văn Nhân Các trong Phủ Dung Viên, ai ngờ, Hàn Văn Tịch phi thường hào phóng, cho bọn họ một thỏi vàng để bọn họ phân chia.

Mấy tên nô tài dôi này cũng chưa từng nhìn qua vàng vài lần, cũng không dám tin nổi, cung kính đối với Hàn Văn Tịch giống như nhìn thấy lão tổ tông, cảm tạ vài lần mới bằng lòng rời đi.

"Chủ tử, đó là vàng a! Đủ để trả tiền công vài tháng cho bọn họ!" Tiểu Trầm Hương thở phà phi.

"Tiểu Trầm Hương, người biết nguyên tác hạ độc hay sao?" Hàn Văn Tịch chất vấn.

Tiểu Trầm Hương tức tức đầu, Hàn Văn Tịch cười nói, "Muốn hạ độc triệt để, thì loại độc tràn đi khắp lục phủ ngũ tạng này là khó giải nhất. Đây cũng là một đạo lý thu mua nhân tâm"

Tiểu Trầm Hương vẫn tức tức đầu, không hiểu, Hàn Văn Tịch bắt đầu đi, "Ngươi cảm thấy Mộ Dung Uyển Như có thể hào phóng như thế hay sao?"

"Nàng cho dù có hào phóng như vậy, cũng không có tiền như chủ tử." Tiểu Trầm Hương bĩu môi nói, hiện tại ở trong mắt nàng, chủ tử chính là một phú bà.

"Chính là đạo lý này, cho nên, từ bây giờ trở về sau những người này chỉ biết hướng về ta, sẽ không hướng về nàng ta." Hàn Văn Tịch cười nói.

*Tài tụ nhân tán, tài tán nhân tụ**, Hàn Văn Tịch nghĩ sự tình một thời vàng nảy của nàng, rất nhanh sẽ truyền khắp trong bọn hạ nhân Tần Vương phủ, xem ai còn dám bắt kính đối với nàng.

**Tài tụ nhân tán, tài tán nhân tụ (財聚人散, 財散人聚): Nghĩa: Khi không có tiền cho thì không có người đến, nếu có thể đem tiền cho đi thì người sẽ đến. {Người dịch: @EmilyTon}*

Trời đã mờng lung sáng sủa, Hàn Văn Tịch đã không còn buồn ngủ, vì thế vừa đếm bạc cùng tiểu Trầm Hương, vừa cắt vừa chữa, thật tương ứng với câu nói kia, đếm tiền đếm đến rút gân tay.

Thời điểm trời sáng, cuối cùng thu thập xong hết mọi thứ, tiểu Trầm Hương một muốn chết, đang muốn đi hòa phòng kiểm bữa sáng, ai biết vừa mới ra khỏi Phủ Dung Viên, đã có hạ nhân bùng com sáng nóng hằm hạp đứng chờ!

Kỳ thật tiểu Trầm Hương cũng không hiểu những đạo lý mà chủ tử đã nói, nhưng là, nhìn đến một màn này trước cửa viện, nháy mắt nàng đã hiểu, có bạc thật tốt!

Hàn Văn Tịch ăn chút ít, có thể là do mệt nhọc quá độ, không muốn ăn gì cũng không thấy buồn ngủ, nhưng cả người đều nhấc không nổi, nàng cân nhắc một lát, sai tiểu Trầm Hương qua đi tắm cùng nhìn xem

"Chủ tử, Tần Vương điện hạ không trở về." Tiểu Trầm Hương rất nhanh liền tới hỏi báo.

Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ, thu thập đồ vật chuẩn bị đi qua suối nước nóng cọ rửa, ngày mùa đông một thành như vậy, biện pháp tốt nhất chính là ngâm mình trong suối nước nóng.

Sau khi nàng xác định phòng trong thật sự không có ai, để tiểu Trầm Hương gác ở ngoài cửa, một đầu chạy đến suối nước nóng trong hồ.

Cái hồ này tuy là ở trong phòng Long Phi Dạ, nhưng vẫn là một cái hồ thiên nhiên, nước rất mềm mại, nhiệt độ vừa phải, sâu cạn vừa vặn tốt, Hàn Văn Tịch ngâm mình xuống, lập tức thả lỏng toàn thân.

Nàng dựa vào bên cạnh hồ, ngửa đầu, tùy ý suối nước nóng gột rửa thân thể, hưởng thụ một khắc thanh thản này, rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã mơ mơ màng màng trong buồn ngủ.

.....

Một đạo thân ảnh dừng ở phía bên phải tường tắm cung, là chủ nhân đã trở lại.

Long Phi Dạ đang muốn đi tới, nhưng nhìn thấy tiểu Trầm Hương đang ngồi phát ngốc trước cửa, đáy mắt hần hiện lên một mặt hồ nghi, nhưng tựa hồ như nghĩ tới điều gì, ngay sau đó lặng yên không một tiếng động nhảy lên nóc nhà.

Tỷ nữ này ở cửa, chẳng lẽ là Hàn Văn Tịch ở phòng trong?

Nữ nhân này đến lãnh địa của hần làm gì?

Đáy mắt Long Phi Dạ trở nên u ám, thật cẩn thận rút ra một khối ngói, ai ngờ, ánh vào mí mắt lại là một bộ hoạt sắc sinh hương mỹ nhân tắm gội!

Ánh mắt lạnh băng cứng lại, Long Phi Dạ lập tức dời mắt đi, chỉ là, một lát mà thôi, hần lại một lần nữa nhìn xuống xem, chỉ thấy bên cạnh ao xiêm y hỗn độn đầy đất, nữ nhân kia vai ngọc lóa bối, xương quai xanh gáy ngọc, ả hiện trong sương khói, dụ hoặc bất tận.....

Nữ nhân này, thật to gan, dám chạy đến suối nước nóng nơi này của hần ngâm mình!

Con người lạnh băng của Long Phi Dạ càng thêm âm trầm, rõ ràng thực không cao hứng, chỉ là..... chỉ là, thời gian một chút xói mòn, hần lại chậm chạp không hề dời mắt đi.

Ánh mắt hần lãnh ngạo, lăm lăm, tựa như đang thưởng thức một kiện tác nghệ thuật, rõ ràng là nhìn xem, cũng có một chút vẻ hạ lưu, ngược lại cho người ta một loại cảm giác đương nhiên. Tốt thôi, hần giờ này khác này, khuôn mặt tuấn tú kia, biểu tình kia chính là kiểu người không rời được một tác phẩm nghệ thuật!

Đột nhiên, một trận gió thổi tới, Long Phi Dạ ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Sớ Tây Phong đang đến đây.

Đáy mắt hiện lên một mặt không vui, hần lập tức phát tay ngự ý bảo Sớ Tây Phong rời ra xa, ngay sau đó đem mái ngói để lại như cũ, lúc này mới tự mình rơi xuống phía sau hậu viện gấp Sớ Tây Phong.

"Chủ tử, người....." Sớ Tây Phong bụng đầy nghi hoặc, *chủ tử vừa mới đang làm gì đâu?*

Long Phi Dạ không trả lời, "Sự tình như thế nào?"

"Bẩm chủ tử, thù lĩnh mật thám Bắc Lịch rất có khả năng đang ẩn núp ở đó đó, là một kẻ am hiểu về độc, thuộc hạ tra khảo mấy người còn sống, tất cả khẩu cung đều như nhau, độc được của các nàng đều đến từ cùng một người, nhưng là người nào, các nàng cũng không biết." Sớ Tây Phong nghiêm túc trả lời.

Bắc Lịch đã sắp xếp rất nhiều mật thám trong Thiên Ninh, am hiểu dùng độc, mục tiêu là độc hại các đại tướng quân thân Thiên Ninh quốc. Nếu không phải Hàn Văn Tịch phát hiện trong cơ thể thiếu tướng quân có độc tiềm tàng, Long Phi Dạ cũng không nắm được manh mối nhanh như vậy.

Mấy ngày nay, hần đều bận rộn vì chuyện này.

"Theo dõi nguồn gốc của chất độc, trước đừng kinh động để thiếu tướng quân." Long Phi Dạ ra lệnh, độc tiềm tàng trong cơ thể thiếu tướng quân chính là độc mãn tính, ít nhất cũng đã bị hạ nhiều năm, có thể hạ độc này nhất định là người bên cạnh.

Nếu như độc trong người thiếu tướng quan hệ tới mật thám, như vậy có thể nói lên mật thám này ẩn núp ở Thiên Ninh đã nhiều năm, hơn nữa ẩn núp rất sâu.

"Vâng!" Sớ Tây Phong cung kính lĩnh mệnh.

Thời điểm Long Phi Dạ trở lại nóc nhà tắm cung, Hàn Văn Tịch đã ra ngoài, "nữ nhân ngu ngốc" thông minh này đối với hết thấy đều hoàn toàn không biết gì cả, mới tắm xong trông nàng như nước Phủ Dung, thanh lệ thoát tục, trên khuôn mặt nhỏ trần đầy tươi cười thỏa mãn, cùng tiểu Trầm Hương vừa nói cười, vừa hỏi Văn Nhân Các.

"Ngu ngốc, thời điểm nào mới có tâm đề phòng." Long Phi Dạ lăm bằm tự nói, phi thường bất mãn.

Thực tế thì, trách không được Hàn Văn Tịch, nàng không biết võ công, làm sao có thể dễ dàng nhận ra được động tĩnh quanh mình đâu? Hơn nữa, bởi vì sự chuyên nghiệp, nàng bắt đầu làm việc gì, năng lực bài xích quấy nhiễu rất lớn, cơ bản đều xem nhẹ hết thấy quanh mình.

.....

Nghĩ ngợi đủ rồi Hàn Văn Tịch quyết định mang tiểu Trầm Hương lên phổ một chuyến, gần đây có bạc, thứ nhất có thể mua thêm một ít vật phẩm yêu thích đã lâu, thứ hai, nàng nghĩ muốn đi nghe ngóng sự tình Hàn gia một cái.

Đến thời điểm này, Hàn Tông An cũng đã bị định tội đi, thông cáo hần là đã ban ra.

Thiên Huy hoàng để không những không dấu điểm chuyện này, mà còn giống trống khua chiêng xử lý Hàn Tông An, nhân cơ hội này báo cho thiên hạ biết tình trạng thân thể của Thái tử đã tốt đẹp.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch không nghĩ tới sự tình sẽ nháo lớn như thế, nàng vừa đến trên đường cái, liền nghe thấy các nơi đều đang nghị luận chuyện này, mà bố cáo cũng dán đầy trên đường cái.

Thiên Huy hoàng để định Hàn Tông An tội khi quân và mưu hại Thái tử, tuy rằng không viết rõ là Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, nhưng là, chuyện này cũng sớm lưu truyền trong giới thượng lưu.

Hàn Văn Tịch ngồi trong phòng riêng của một tuần lâu, nghe thanh âm nghị luận truyền đến từ bên ngoài.

"Hàn gia sáng nay đã đại loạn, nghe nói có mấy phòng di nương đều một mồi đóng gói đồ có giá trị rồi chạy!"

"Tội lớn như thế, thế nhưng chỉ trừng phạt một mình Hàn Tông An, ta nghĩ ở đây có điều gì mờ ám đâu!"

"Ha ha, Tần Vương phi là đích nữ Hàn gia, ta nghĩ là Tần Vương phi ra mặt bảo vệ Hàn gia đi?"

"Nghe nói ba ngày sau sẽ phái đạo phổ thí chúng, ai nha, Hàn Tông An cũng coi như là một thế hệ danh y, nhưng bây giờ....."

"Các người nói hần vì sao lại muốn mưu hại Thái tử đây? Không có lý do nha!"

"Sự tình thiên gia, không thể nhìn thấy, khó nói!"

.....

Hàn Văn Tịch thông dong nghe, những điều đó nàng đều không để ý, nàng nghĩ, ba ngày sau phải dạo phố thị chúng, nàng cũng nên đi đến phòng giám thẩm vị phụ thân kia, hỏi một câu về sự tình khó sinh của mẫu thân.

Chuyện này Hàn Văn Tịch đã hỏi thăm qua, cũng không nghe nói thai của mẫu thân không tốt, hoặc là bị bệnh gì cả, làm sao có thể sẽ khó sinh đây? Bản thân mẫu thân chính là đại phu nha, thân thể của mình hẳn là rõ ràng nhất.

Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy có điều mờ ám, mà người rõ ràng chân tướng nhất, hẳn chính là vị trưởng phu Hàn Tông An kia.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, vết sẹo trên mặt nàng như thế nào mà có, nếu như sinh ra đã có sẵn, điều này chứng tỏ có người muốn bóp chết nàng từ trong bụng mẹ nha, việc này càng phải điều tra rõ.

Chiều hôm đó, Hàn Văn Tịch sai tiểu Trầm Hương mang đồ vật đã mua về phủ trước, chính mình đi thiên lao.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Toàn mạng, cha con đàm phán

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Tông An là từ tù, không thể thăm hỏi, nhưng Hàn Văn Tịch có thân phận đặc biệt, hiện giờ lại là ân nhân cứu mạng Thái tử, tuy rằng sự tình không công khai, nhưng quan phủ Đại Lý Tự vẫn có cách để biết, đã sớm giao đãi xuống dưới nếu Hàn Văn Tịch tới nhất định phải cho vào. Những tên ngục tốt trước đây từng động tư hình với nàng, tất cả đều bị dọa trốn đi, sợ bị nhận ra.

Ngục tốt dẫn đường thấp giọng bẩm báo, "Vương Phi nương nương, Hàn Tông An từ đêm qua Đến giờ đều thét lên, nói muốn gặp người."

"Ân, người đi xuống trước đi, nếu có việc gì ta sẽ gọi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Hàn Tông An muốn gặp nàng cũng không có gì kỳ lạ, đơn giản là cầu nàng cứu hắn một mạng. Hàn Văn Tịch cũng không hiểu người như vậy, biết rõ là đối địch, vậy cần gì phải cầu đây? Có cầu cũng chẳng đến được đâu, ngay cả cốt khí cũng không thể có hay sao?

.....

Khi Hàn Tông An vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch, kinh ngạc vội vã phóng qua, may mắn có song sắt đỡ hẳn lại, mới một đêm và nửa ngày, Hàn Tông An đã không ra hình người, tóc trên đầu toán loạn, áo tù hỗn độn, rõ ràng là đã bị tra tấn qua.

Người tiến vào thiên lao, có thể không bị gia hình sao? Chính Hàn Văn Tịch cũng đã từng trải qua.

https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

"Nữ nhi, người rốt cuộc đã tới....."

"Cha biết người nhất định sẽ đến! Cha biết người nhất định sẽ không bỏ cha mà không quan tâm."

Giọng nói của Hàn Tông An như ngọn nôi cổ họng, hốc mắt thâm sâu, hai tròng mắt đỏ rực, giống như một lão nhân nghèo đói đáng thương hề hề, không biết còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch là một nữ tử bất hiếu đã bỏ rơi hắn.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn, dựa vào ven tường, xếp bằng ngồi xuống, thấy thế, hốc mắt Hàn Tông An lại đỏ một vòng, ôm song sắt, chậm rãi ngã ngồi xuống dưới.

"Nữ nhi, hiện tại cũng chỉ có người mới có thể cứu cha!"

"Cha tất cả đều trông cậy vào người nha..... Người nói một câu đi?"

.....

Ánh mắt Hàn Tông An tràn ngập thân thiết và hy vọng, giọng nói già nua đau thương, nhưng Hàn Văn Tịch lại vẫn thờ ơ.

Nàng lạnh lùng nhìn kỹ hắn. Hàn Tông An thấy nàng lạnh nhạt, hơi cứng đờ, đột nhiên trầm mặc, dùng ánh mắt thật sâu nhìn nàng, cực kỳ thâm trầm.

"Hàn Tông An, người cuối cùng cũng nhớ tới, ta là nữ nhi người nhà." Hàn Văn Tịch lúc mới mở miệng, vẻ mặt trào phúng.

Trong trí nhớ, vị cha này có từng một lần gọi qua một tiếng "Nữ nhi"?

Hàn Tông An nhấp nhấp miệng, sờ soạng mặt già một phen, liên tục lắc đầu, lẩm bẩm tự nói, tựa hồ rất hối hận, nhưng Hàn Văn Tịch cũng không nghe rõ hắn đang nói gì.

Rất nhanh, Hàn Tông An lại ngẩng đầu lên, kích động ôm song sắt, "Nữ nhi, cha biết sai rồi, cha đã ở tuổi này, người hãy tha thứ cho cha đi? Cha cầu người!"

"Bằng vào cái gì?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, hài tử đều đã trưởng thành mới đến cầu xin tha thứ, thật là buồn cười.

"Văn Tịch, tốt xấu ta cũng là cha người nhà, chẳng lẽ người có thể trơ mắt nhìn cha bị đạo phỉ thị chúng hay sao? Cha già rồi không chịu nổi mất mặt như vậy nha!"

"Hiện giờ cũng chỉ có người mới có thể cứu cha, coi như cha cầu người, cầu người..... Cầu người hãy vì mẫu thân đã mất của người, cứu cha lần này đi!"

Hàn Tông An không nói lời này còn tốt, vừa nói lời này, lửa giận của Hàn Văn Tịch lại bùng lên, nàng không kiên nhẫn ngắt lời, "Hàn thần y, người đã quá đề cao ta, tử tội của người đều đã định rồi, ta không có mặt mũi lớn như vậy."

"Không! Người cứu mạng Thái Tử điện hạ nha, hoàng thượng nhất định sẽ nghe người! Nữ nhi, ngay cả Hàn thị tam tộc người đều cứu được, người hãy cứu cứu cha đi. Hoàng Thượng nhất định sẽ nghe người! Người hiện tại là đại công thần nha!"

"Nếu không, người đi cầu Tần Vương, Tần Vương nói Hoàng Thượng sẽ nghe!"

Hàn Tông An như là bắt được một cọng rom cứu mạng cuối cùng, dùng sức mà nói, dùng sức mà cầu, "Văn Tịch, chỉ cần người cứu cha, tất cả mọi sự cha đều đáp ứng người."

Nhưng mà, hắn càng như vậy, Hàn Văn Tịch lại càng sinh ra chán ghét.

"Tất cả mọi sự đều đáp ứng, phải không?" Nàng cười lạnh hỏi.

Hàn Tông An vội vàng gật đầu, đáng thương cực kỳ.

"Rất tốt, vậy người nói cho ta biết, nương ta đã chết như thế nào." Hàn Văn Tịch lạnh lùng chất vấn, đây cũng là mục đích duy nhất chuyến này của nàng.

Ai ngờ, lời này vừa ra, Hàn Tông An đang cầu xin đột nhiên im bặt. Hàn Văn Tịch không bỏ qua nháy mắt phức tạp ẩn trong đáy mắt hắn, truy vấn nói, "Nương ta khó sinh mà chết, có nhân chứng không? Có cố gắng nào để cứu giúp không?"

Câu nói thẳng của Hàn Văn Tịch, vẫn để vô cùng sắc bén khiến cặp mắt già của Hàn Tông An vẫn đục đau thương, lập tức rõ nét hơn rất nhiều.

Hắn vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch nhất định cũng giống mẫu thân nàng, mềm lòng, dễ thương lượng, chỉ cần hắn hào hào cầu xin một phen, nha đầu này sẽ mềm lòng, sẽ cứu hắn. Lại không nghĩ rằng, nàng vì chuyện này mà tới.

Nhìn biến hoá trên sắc mặt của Hàn Tông An, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười lạnh lùng, nàng biết, nàng hoài nghi là đúng.

"Như thế nào, thấy rất kỳ quái vì sao ta sẽ hỏi như thế sao?"

Trong giọng nói của Hàn Văn Tịch ẩn chứa tức giận, nàng nghĩ, nếu chân tướng giống như nàng suy đoán, là do Hàn Tông An ghen ghét thiên phú y học của mẫu thân mà thấy chết không cứu, hại chết mẫu thân, như vậy, trước khi nam nhân này chết, nàng nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết!

Chỉ là, tình huống thế nhưng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hàn Văn Tịch.

Hàn Tông An nhìn Hàn Văn Tịch, đột nhiên nở nụ cười, "Không nghĩ tới a, không nghĩ tới Hàn Tông An ta sẽ có một ngày như thế, a ha ha ha!"

Hàn Văn Tịch nhủ mấy nghìn lần, không thể lý giải vì cái gì mà nam nhân một khắc trước còn đau khổ cầu xin nàng, giờ khắc này lại cười đến thế lương như vậy?

Đối mặt chất vấn của nàng, không phải hắn nên chột dạ, nên sợ hãi hay sao?

Chẳng lẽ, chân tướng không phải giống như nàng tưởng?

"Người nói, hay là không nói?" Hàn Văn Tịch không có nhẫn nại tốt như vậy.

"Hàn Văn Tịch, người xác định không cứu v phụ sao?" Hàn Tông An đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, trong giọng nói hơi lộ ra ý uy hiếp.

Điều này, Hàn Văn Tịch bây giờ mới phát hiện, cái lão đồng tây này từ này tới giờ vẫn luôn diễn kịch, cố gắng diễn khổ tình để kiểm lấy sự đồng tình.

Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên, lạnh giọng cảnh cáo, "Người mơ tưởng! Người có thể không nói, nhưng là, ta nói cho người, ta có rất nhiều biện pháp làm người mở miệng."

"Nếu người bảo toàn cho ta một mạng, ta sẽ nói chân tướng cho người, người có bằng lòng hay không?" Hàn Tông An cũng đứng lên, một bộ dáng giả nua hoảng loạn, trở nên thông dong, tự tin mười phần.

"Người đã không có tư cách nói điều kiện với ta!" Hàn Văn Tịch tức giận.

"Có ta biết chân tướng, người nhất định sẽ rất cảm thấy hứng thú, đó là do ta đã ước định cùng Thiên Tâm phu nhân." Hàn Tông An cố tình dè dặt giọng nói, tràn ngập cảm giác thần bí.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc, Hàn Tông An cư nhiên lại gọi mẫu thân nàng là "Thiên Tâm phu nhân", sao nghe ngữ khí này, đều không giống như là đang nói chính thể từ của mình nha!

Nhìn sắc mặt của Hàn Văn Tịch, đáy mắt Hàn Tông An hiện lên một mặt ghen ghét, vì cái gì Hàn Văn Tịch lại thông minh như vậy, mà nhóm người Hàn gia giúp phế vật này sao lại ngu xuẩn như vậy? Vì cái gì mà hắn không có một nữ nhi như vậy?

"Rất cuộc chuyện là như thế nào?" Hàn Văn Tịch càng thêm bất an.

Hàn Tông An khi định thần nhân nói, "Chỉ cần người đáp ứng bảo toàn một mạng cho ta, ta nhất định nói cho người biết."

"Người không nói cho ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết." Hai tròng mắt của Hàn Văn Tịch đều thu hẹp thành một đường thẳng tắp, toàn thân tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Chính là, phân lượng lợi thế trong tay Hàn Tông An lại quá nặng, hắn cũng không sợ hãi, hơn nữa, hắn là một chi gia chủ, sự tình to lớn cỡ nào mà hắn chưa từng gặp qua, chưa từng trải qua, há có thể dễ dàng thỏa hiệp?

"Cứ việc tới, dù sao lão phu cũng là người sắp chết, sống không bằng chết cũng bất quá ba ngày." Hàn Tông An cười lạnh nói.

"Người!" Hàn Văn Tịch tiến tới gần hơn.

Hàn Tông An không lui ra sau, thần thái thản nhiên, "Nếu người không tin, người có thể thử xem."

Lão đồng tây này!

Hàn Văn Tịch thối lui trở về, đôi tay giấu ở trong tay áo gắt gao nắm thành nắm tay, "Được, ta đáp ứng người, người chờ!"

Nàng dứt lời, không nhìn Hàn Tông An lâu mà chỉ liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Vì muốn biết chân tướng năm đó, nàng chỉ có thể đáp ứng Hàn Tông An, nàng không dám mạo hiểm, vạn nhất Hàn Tông An không nói, nàng vĩnh viễn sẽ không biết được chân tướng.

Nhưng là, nàng chỉ đáp ứng bảo toàn cho hắn một mạng, không hề đáp ứng sẽ đem hắn ra khỏi phòng giam.

.....

Vừa rời khỏi thiên kiao, Hàn Văn Tịch lập tức tiến cung, không phải là đi gặp Thiên Huy hoàng đế, mà là Thái tử.

Thiên Huy hoàng đế từng nhượng bộ một lần, đã rất không tình nguyện, lại đi cầu lần nữa, chưa chắc có thể cầu được gì, ngược lại sẽ khiến Thiên Huy hoàng đế cảm thấy phản cảm, còn có Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cân bản không dám nghĩ.

Nàng chỉ có thể đi tìm Thái tử.

Lấy lý do kiểm tra miệng vết thương để gặp Thái tử, cũng không cần thông báo, thái giám một đường cung cung kính kính đưa nàng tới Đông Cung.

Cổ Bắc Nguyệt vừa mới rời đi, vì thế hai người không gặp nhau.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tới, thực nằm ngoài mong đợi của Long Thiên Mặc. Ngày đó, sau khi Hàn Văn Tịch giao công việc đổi được cho Cổ Bắc Nguyệt, cũng đã giao đãi rất kỹ càng tỉ mỉ, Long Thiên Mặc cho rằng nàng sẽ không quay lại nữa.

Lúc trước Long Thiên Mặc đối với xấu nữ Hàn Văn Tịch đặc biệt rất khinh thường, cho dù là do hoàng nữ nài nỉ chỉ hôn, hắn đều cảm thấy cười Hàn Văn Tịch, thật là ủy khuất cho Tần hoàng thúc, nhưng mà, lúc này từ đáy lòng hắn đối nàng lại tràn đầy thương thức và cảm kích.

Hắn không giống thái hậu, hoàng hậu và Nghi thái phi từng có oán oán với Hàn Văn Tịch, tuy rằng biết phụ hoàng có đề phòng với Tần Vương, nhưng, hắn cũng biết, phụ hoàng vẫn luôn hy vọng hắn nhận được sự ủng hộ của Tần Vương, cho nên, đối với Tần Vương phi, hắn rất vui lòng giữ mối quan hệ tốt đẹp.

"Hoàng thân, còn phiền người tự mình vất vả tới." Long Thiên Mặc rất khách khí, tuy rằng tuổi tác không sai biệt nhiều, nhưng vẫn có sự tôn kính ở đây.

Hàn Văn Tịch không kiểm tra miệng vết thương, chỉ xem mạch tượng. "Khỏi phục không tồi, nhìn có vẻ là hai ba ngày sau thật sự có thể xuống giường."

"Tất cả là nhờ hoàng thân lợi hại." Long Thiên Mặc khách khí.

Tuy rằng Hàn Văn Tịch không biết trái tim của Long Thiên Mặc là đen hay trắng, nhưng là, cách đối đãi ngoài mặt, so với Trường Bình công chúa thì tốt hơn nhiều, tu dưỡng như thế, không hổ là trư quân.

Khách khí một phen, Hàn Văn Tịch thử hỏi, "Thái tử, bệnh nặng của người bây giờ đã khỏi, Hoàng Thượng có nghĩ đến sẽ đại xá thiên hạ hay không?"

Long Thiên Mặc cũng là người thông minh, vừa nghe lời này của Hàn Văn Tịch, đáy mắt lập tức hiện lên một tia phức tạp, chần chờ một lát, mới trả lời, "Cũng chưa từng nghe phụ hoàng nhắc tới."

"Vậy Thái tử có tính toán này không?" Hàn Văn Tịch dò xét.

Lời nói đến đây, Long Thiên Mặc cơ bản đã xác định Hàn Văn Tịch có việc tới cầu, hắn cười cười, rất dứt khoát, "Chẳng lẽ, hoàng thân có người muốn xá tội?"

Không nghĩ tới Long Thiên Mặc sẽ trực tiếp như thế, ngược lại khiến Hàn Văn Tịch cảm thấy ngỡ ngàng, nàng cũng cười, "Thái tử thật là người thông minh nha."

Người dịch: Emily Ton

"Hoàng thân quá khen. Có sự tình gì, hoàng thân đừng ngại cứ việc nói thẳng." Long Thiên Mặc nghiêm túc nói.

"Phụ thân Hàn Tông An của ta, hiện giờ đã bị định tử tội, ba ngày sau đạo phổ thị chúng, ngo mồn chém đầu." Hàn Văn Tịch nói, than nhẹ một tiếng, "Tuy hắn chết vẫn chưa hết tội, nhưng chung quy lại vẫn là phụ thân ta, ta là nữ nhi tông không thể thật sự tro mắt nhìn hắn chết đi, cả đời cầm tù so với cái chết cũng còn tốt hơn."

Hàn Văn Tịch cố ý nhấn mạnh những lời nói phía sau, lời nói đến đây, Long Thiên Mặc lập tức đã hiểu ý tứ của nàng.

Trên thực tế, Hàn Văn Tịch không nói, hắn cũng đoán được, Hàn Văn Tịch muốn đại xá thiên hạ, đơn giản là muốn cứu phụ thân nàng.

Chỉ là, chuyện này, chỉ cần nàng và Tần hoàng thúc mở miệng, Tần hoàng thúc đề nghị với phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ đáp ứng, không nghĩ tới nàng không đi tìm Tần hoàng thúc, lại tới đây tìm hắn, điều này quả là rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Chân tướng, vượt quá mong đợi 1

Nhìn Hàn Văn Tịch, Long Thiên Mặc mặc dù có chút không hiểu, nhưng hắn cũng không cự tuyệt hỗ trợ.

Tuy rằng phụ hoàng đã có ban thưởng, nhưng on cứu mạng của Hàn Văn Tịch là hắn thiếu, hắn vốn cũng tính toán tìm cơ hội trả on. Hon nữa, đại xá thiên hạ là lý do rất tốt, hắn có thể nhân cơ hội tranh thủ dành lại trái tim dân chúng, yên lặng nhiều năm như vậy, một lần nữa rời núi, cần phải có động tác khai hòa!

Long Thiên Mặc gật gù đầu, nói, “Bốn Thái tử bị bệnh đã lâu nay được chữa khỏi, đại xá thiên hạ là ý kiến rất hay, hoàng thân cứ về trước, tối nay thời điểm phụ hoàng lại đây, ta sẽ bẩm việc này.”

Tuy rằng biết Long Thiên Mặc sẽ đáp ứng, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, Hàn Văn Tịch rất vui, càng nhìn Thái tử này với con mắt khác.

Trước khi đi, Long Thiên Mặc gọi nàng lại, “Tần hoàng thân, nếu gặp hoàng thúc, thay ta vãn an, nói sau khi ta khỏi hẳn, sẽ qua gặp hắn.”

Hàn Văn Tịch gật đầu, theo những gì nàng biết, Long Phi Dạ cùng Thái tử và các hoàng tử khác, cũng không thân cận lắm, cứ chỉ này của Long Thiên Mặc, rõ ràng là có ý lấy lòng Long Phi Dạ.

Chỉ là, nhân gia bị bệnh đã lâu, Long Phi Dạ cũng không hề tới nhìn một cái, thực sự có chút lạnh tâm.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy, trong lòng nàng hiện tại đều toàn là sự tình của Hàn Tông An.

Hàn Văn Tịch trở lại Tần Vương phủ liền không ra khỏi cửa, vẫn luôn mong đợi tin tức, còn thường xuyên đề tiểu Trầm Hương đi ra bên ngoài hỏi thăm.

Ai ngờ, đến buổi chiều ngày thứ hai, báo cáo trên đường cái vẫn chưa được gỡ bỏ, nghị luận vẫn đầy đường như trước. Nghe nói mấy phòng bên trong Hàn gia, người trước người sau đi thăm tù, nhưng đều không thể gặp được Hàn Tông An, lúc sau trở về vì tranh đoạt gia sản mà đánh nhau.

Nhưng mà, sáng sớm hôm sau, tin tức tốt đã tới.

Tiểu Trầm Hương vừa gõ cửa, vừa hô to, “Chú tử, chú tử, sáng sớm hôm nay hoàng thượng đã ban bố lệnh đại xá thiên hạ, trừ bỏ tội danh mưu phản, những tử tội khác được miễn, sửa thành sẽ bị giam cầm vĩnh viễn! Nói là Thái tử tự mình xin lệnh!”

Hàn Văn Tịch cơ hồ là nhảy dựng lên ở trên giường, rửa mặt mặc đồ xong, com cũng không rảnh để ăn, lập tức chạy đến thiên lao.

Lệnh đại xá thiên hạ vừa mới được ban bố, tin tức truyền đến nhanh nhất không nơi nào khác chính là thiên lao. Hàn Tông An từ xa nghe được không ít thanh âm nghị luận, thậm chí còn nhìn thấy mấy tử tù bị áp giải ra khỏi nhà lao dành cho tù từ đem đến phòng giam.”Nghe nói là Thái tử đề nghị muốn đại xá thiên hạ, ha ha, lần này chúng ta xem như là nhờ phúc Thái tử a!”

“Chính xác, rất nhanh chúng ta có thể ra ngoài đứng không?”

“Nhìn xem, mấy tử tù kia đều bị mang đi, phòng chừng là muốn thả bọn họ đi đi! Ha ha, rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chân tướng, vượt quá mong đợi 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thật đúng là một gia hỏa cứng đầu!

Hàn Văn Tịch kêu một tiếng này, Hàn Tông An mới ngừng lại, ai ngờ vừa chuyển đầu nhìn qua, lập tức một trận choáng váng, cả người lập tức tê liệt ngã xuống!

"Người....."

Hàn Văn Tịch kinh hãi, vội vàng kêu ngục tốt đến mở cửa, Hàn Văn Tịch đi vào nhìn một cái, thờ dài nhẹ nhõm.

May mắn, đầu lâu của Bão Hàn Tông An xương cốt chắc chắn là đủ cứng, chỉ là bị thương chảy máu ngoài da, bởi vì choáng váng mà té ngã, não cũng không bị chấn động.

Hắn nằm liệt trên mặt đất nhắm hai mắt lại, cũng không hoàn toàn ngất đi.

Hàn Văn Tịch ý bảo ngục tốt lui ra, nàng ngồi xuống bên cạnh Hàn Tông An, dù sao đã đáp ứng hắn, vậy chờ hắn nghỉ ngơi đủ rồi lại hỏi tiếp đi.

Hàn Tông An tuy rằng không có trở ngại gì, nhưng cũng bị chóng mặt nghiêm trọng, rốt cuộc hắn đã ở chỗ này bị lẫn lộn mấy ngày mấy đêm.

Hàn Văn Tịch ở một bên kiên nhẫn chờ, căn nhắc *Thiên Tâm phu nhân và Hàn Tông An rốt cuộc có quan hệ gì, thân sinh phụ thân nàng rốt cuộc là ai? Thiên Tâm phu nhân có phải sắp chết đều không thể nhắm mắt hay không?*

Hàn Văn Tịch kiên nhẫn chờ, Hàn Tông An lại nóng nảy, tuy rằng còn choáng váng, lại nóng vội hỏi, "Hàn Văn Tịch, người đáp ứng rồi? Thật sự đáp ứng rồi?"

Hàn Văn Tịch mắt lạnh nhìn lại, bĩu môi, không vui nói, "Người hiện tại có thể nói cho ta chân tướng sao?"

Nhưng mà, Hàn Tòng An lại không vội nói ra chân tướng, mà cúi đầu thở dài, "Hàn Vân Tịch, ta già rồi, lần này đã là thân bại danh liệt, y thuật của Hàn gia lại không có người kế thừa. Máy nhĩ tử dưới gối của ta người đều hiểu biết, không người nào có thể làm được, đặc biệt là lão đại. Chỉ có lão Thất là đáng để bồi dưỡng thành nhân tài, đáng tiếc tuổi của hắn quá nhỏ gánh không nổi a, người ngàn vạn ngàn vạn che chở hắn giúp ta."

Hàn Vân Tịch lúc này không có nhiều tâm tư, lạnh lùng thúc giục, "Ta minh bạch, người có thể nói."

Lúc này, Hàn Tòng An từ trong lồng ngực móc ra một cái khăn, Hàn Vân Tịch liếc mắt một cái liền biết đây là khăn tay của nữ nhân, hơn nữa kiểu dáng rất xưa cũ.

Chỉ thấy Hàn Tòng An mở khăn tay ra, trên mặt khăn tay cư nhiên có hàng chữ bằng máu, Hàn Vân Tịch kinh ngạc, nghiêm túc nhìn kỹ hơn thì phát hiện đây cư nhiên là một thỏa thuận!

Thiên a, đây là thỏa thuận giữa Thiên Tâm phu nhân cùng Hàn Tòng An, bọn họ lại là phu thê thỏa thuận (hôn nhân hợp đồng)!

"Hàn Vân Tịch, ta và mẫu thân ngươi, cũng chính là Thiên Tâm phu nhân, bất quá là phu thê hữu danh vô thực mà thôi, thời điểm nàng gả cho ta, đã mang thai ngươi." Hàn Tòng An nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi vì sao cưới nàng?" Hàn Vân Tịch khiếp sợ, buột miệng thốt ra, vốn còn tưởng rằng mình được thành hình sau khi cưới gả, không nghĩ tới lại là một chuyện như thế.

"Bởi vì....." Hàn Tòng An dừng lại, cong môi lên cười tự chế giễu, "Bởi vì nàng y thuật tinh thông, có thể giúp ta lên làm quản lý của học viện y khoa. Chúng ta bất quá chỉ là một hồi giao dịch mà thôi."

Nếu không có thỏa thuận này, Hàn Vân Tịch có lẽ vẫn không tin, chính là, chứng cứ đang nằm ngay trước mặt, nàng mặc danh có chút khấn trương, cắn chặt răng hỏi, "Nàng vì cái gì muốn gả cho ngươi, thân sinh phụ thân ta đâu?"

Nhưng mà, Hàn Tòng An lại liên tục thở dài, "Ta cũng muốn biết nha."

Cái gì?

Hàn Tòng An cũng không biết?

Hàn Vân Tịch quả thực không thể tin được lỗ tai chính mình, "Ngươi cái gì cũng không biết, cũng dám cưới nàng?"

"Khuê nữ nha, ta không chỉ không biết phụ thân ngươi là ai, hơn nữa, ta cũng không biết địa vị của mẫu thân ngươi, mẫu thân ngươi khi mang thai ngươi được một tháng thì tới tìm ta, hứa hẹn có thể giúp ta trở thành ứng cử viên cho vị trí quản lý học viện y khoa, không quá mười năm có thể lên làm quản lý, điều kiện là, cưới nàng và cho nàng danh phận vị trí chính thất, thừa nhận ngươi là hài tử của ta, cho ngươi một gia đình."

Hàn Tông An liên tục thở dài, đối mặt với một nữ tử có y thuật kỳ tài như Thiên Tâm phu nhân, hắn sao lại không tâm động, sao lại không tiếc hận, hắn đã từng thử qua, hỏi qua, Thiên Tâm phu nhân đều không nói gì.

Hắn thậm chí đã từng nghĩ tới, khiến cho Thiên Tâm phu nhân xoá sạch hài tử trong bụng, cùng hắn bắt đầu một lần nữa, nhưng bị Thiên Tâm phu nhân vô tình cự tuyệt.

Sau khi "cưới" Thiên Tâm phu nhân, hắn càng phát hiện thêm nữ nhân này y thuật rất tinh thông. Khi Thiên Tâm phu nhân dùng y thuật của mình trị cho những ca bệnh tuyệt vọng, nổi danh ở đế đô Thiên Ninh và trở thành người phát ngôn của Hán gia, hắn rất ghen ghét!

Mặc kệ là ở danh vọng, hay là ở tài năng y thuật, hắn không thể chịu đựng được thế tử mình đều tài giỏi hơn mình, ngay cả khi thế tử này bắt quá chỉ là phu thê thỏa thuận mà thôi.

Hắn đã từng điên cuồng truy tra thân thế nàng, đáng tiếc, một chút manh mối đều tìm không được.

Hàn Vân Tịch rất khó hiểu, buồn bực hỏi,
"Nương ta không phải là người dòng họ Bách Lí
thuộc huyện Hà Trạch hay sao?"

Này đó, Hàn Vân Tịch cũng từng điều tra qua, ai
ngờ, Hàn Tông An lại cười lắc đầu, "Thân phận
này là ta thay nàng bịa đặt ra, dùng bạc mua một
gia tộc ở huyện Hà Trạch. Ta sớm điều tra qua,
đáng tiếc, một chút manh mối đều không có,
nàng nha, tựa như xuất hiện từ trong không khí
mỏng."

Nói đến đây, đáy mắt Hàn Tông An hoặc nhiều
hoặc ít vẫn lộ ra một chút bất đắc dĩ cùng sùng
nịnh. Mặc dù ghen ghét, nhưng là, đáy lòng Hàn
Tông An đến nay vẫn tồn tại một tấm chân tình
đối với Thiên Tâm phu nhân.

Chỉ tiếc, thân phận của Thiên Tâm phu nhân rất thần bí, y thuật tinh vi, hần chung quy vẫn là trèo cao không đến.

Hàn Vân Tịch rất ngoài mong đợi, kiểu gì cũng chưa từng nghĩ đến sự tình thế lại là thế này, địa vị Thiên Tâm phu nhân lại thần bí như thế, Hàn Tông An cũng không biết, vậy còn ai sẽ biết đây?

Thiên Tâm phu nhân gả cho Hàn Tông An không đến một năm thì khó sinh mà chết, ở đó đó Thiên Ninh nàng thậm chí đều không có bằng hữu.

Nàng tên gọi Bách Lí Thiên Tâm, nói vậy đây cũng là giả danh đi.

"Cho nên, người cũng không điều tra xem phụ thân ta là người nào?" Hàn Vân Tịch lẩm bẩm tự nói.

Hàn Tông An bất đắc dĩ nở nụ cười, "Ta cũng giống người, cũng rất muốn biết."

Rốt cuộc là nam tử như thế nào, mới có thể chiếm giữ được trái tim Thiên Tâm phu nhân đây, nữ nhân kia không chỉ có y thuật tinh vi, hơn nữa trí tuệ rất rộng lớn, tiền hoàng chỉ gặp qua nàng một lần, đều khen ngợi không thôi.

"Vậy vì sao nàng lại khó sinh mà chết!" Hàn Vân Tịch đột nhiên chất vấn, rất nhiều điều nằm ngoài ý muốn, nàng cũng không có quên vấn đề mà nàng quan tâm nhất.

Ai ngờ, Hàn Tông An lại nở nụ cười khinh thường, "Hàn Vân Tịch, ngươi nghĩ là nguyên nhân gì đây? Ta nói cho ngươi, trí tuệ của mẫu thân ngươi vượt qua ngươi rất xa, theo ta thấy trong nhà mấy phòng thiếp thị kia, nàng căn bản không thêm để ở trong mắt, hơn nữa, ngươi cảm thấy ta nguyện ý để nàng chết hay sao?"

Hàn Tông An nhìn ra được Hàn Vân Tịch đang hoài nghi hắn, nhưng là, hoài nghi như vậy làm hắn cảm thấy đặc biệt buồn cười.

"Hàn Vân Tịch, ta là người không có động lực giết hại mẫu thân ngươi nhất." Hàn Tông An một chữ một chữ nói rất nghiêm túc.

Tuy rằng ghen ghét, tuy rằng cực kỳ thống hận bào thai trong bụng Thiên Tâm phu nhân không có quan hệ huyết thống gì với hắn, nhưng là, Hàn Tông An còn không đến mức tàn nhẫn như vậy, nhẫn tâm hạ sát thủ. Hơn nữa, Thiên Tâm phu nhân còn đáp ứng hắn sẽ giúp hắn lên làm quản lý học viện y, Thiên Tâm phu nhân chết, ảnh hưởng tới hắn và Hàn gia là lớn nhất.

"Ta tuyệt đối không tin là do khó sinh mà chết, chỗ này nhất định có vấn đề nào đó! Mẫu thân ta là đại phu, chẳng lẽ nàng còn không rõ ràng về tình trạng thân thể của mình hay sao?" Hàn Vân Tịch tức giận hỏi.

Hàn Tông An không có lý do gì giết hại mẫu thân, nhưng là, lý do khó sinh, nàng không cách nào tiếp thu, theo hiểu biết của nàng, trước khi sinh Thiên Tâm phu nhân cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường gì.

Cơ thể Thiên Tâm phu nhân nhất định là không có trở ngại gì, nếu như khó sinh, vậy đó có thể là do thai vị có vấn đề.

Hàn Tòng An nhìn Hàn Vân Tịch, sau một lúc lâu mới mở miệng, "Hàn Vân Tịch, người khi sinh ra là chân đạp hoa sen, mệnh người có thể bảo toàn, xem như người mạng lớn."

Lời này vừa ra, không thể nghi ngờ đã xác minh những suy đoán của Hàn Vân Tịch. '*Chân đạp hoa sen*' nói thì dễ nghe, nhưng trên thực tế rất là khủng bố, mấy chữ này chính là một tên gọi khác cho cái gọi là "*mông vị*"*, nói cách khác hài tử là chân hạ xuống, thời điểm sinh ra là chân ra trước.

* 臀位: *breech position*: *Mông vị*; hay còn gọi là *vị trí ngôi mông trong sinh nở*; *đẻ ngược*: *chân hoặc mông đưa trẻ ra trước chứ không phải đầu*)

Loại tình huống này rất dễ gây ra sự thiếu dưỡng khí đối với thai nhi, cơ thể mẹ mất máu quá nhiều. Ở hiện đại cần thiết phải là sinh mổ, nếu không không có bệnh viện nào dám đỡ đẻ; Mà ở cổ đại, điều kiện chữa bệnh rất hạn chế, tuy rằng sẽ có trường hợp đặc biệt, nhưng bà mẹ cơ bản đều sẽ hỏi một câu: *muốn cứu người lớn hay là cứu đứa nhỏ*.

"Trước khi nương sắp sanh không có giao đãi qua điều gì sao?" Hàn Vân Tịch chất vấn nói.

Tuy rằng tình huống 'chân đạp hoa sen' thường rất nguy hiểm, nhưng là, bản thân Thiên Tâm phu nhân chính là một trường hợp đặc biệt. Dựa vào y thuật của Thiên Tâm phu nhân, nàng ít nhất có thể cảm nhận được thai vị bằng tay. Một khi biết thai vị bất thường, liền có thể lợi dụng châm cứu để điều chỉnh. Ngay cả khi cuối cùng cũng không điều chỉnh được, ít nhất trước khi sắp sanh cũng có thể báo cho bà mụ, chuẩn bị sẵn sàng.

Chính là, trước khi Thiên Tâm phu nhân sắp sanh lại không hề nói gì, sinh hài tử là việc đại sự, nàng vì sao lại để mình lâm vào tình huống nguy hiểm đây?

Sự nghi ngờ của Hàn Văn Tịch, thật ra cũng chính là điều mà Hàn Tông An vẫn luôn không thể hình dung được, hần lắc lắc đầu, "Không có, ta đã hỏi qua mấy lần, nàng đều nói rất tốt."

Hàn Tông An nhớ rõ khi đó trong cung có cử bà nọ lại đây trước, nhưng, cũng không nghe bà mụ nói gì, trước thời điểm sinh thì phát hiện ra hài tử là chân đạp hoa sen, bà mụ cũng đều bị dọa.

Hàn Văn Tịch liên tục lắc đầu, khẳng định, "Nhất định là có vấn đề!"

"Vấn đề có lẽ xảy ra ở chính trên người nương người, đáng tiếc....." Hàn Tông An thở dài, người đều đã đi nhiều năm như vậy rồi, đáp án này sợ là vĩnh viễn như tảng đá chìm dưới đáy biển đi.

"Sẹo độc trên mặt ta đây lại là chuyện thế nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, nếu nàng không nhớ lắm, vết thương có độc này là nàng vừa sinh ra liền có.

Đó chính là độc a, như thế nào lại vừa sinh ra sẽ có, chẳng lẽ Thiên Tâm phu nhân bị hạ được? Muốn đưa Thiên Tâm phu nhân vào chỗ chết? Kể từ đó, hài tử còn sống của nàng chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao?

Đây xem như là manh mối duy nhất còn lại, Hàn Văn Tịch nôn nóng nhìn Hàn Tông An, chính là, Hàn Tông An lại cúi đầu.

"Chuyện như thế nào?" Hàn Văn Tịch khấn trương.

Hàn Tông An sau khi trầm mặc một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn lên, "Sẹo độc trên mặt người, thật ra không phải sinh ra đã có, là..... là lão phu hạ độc."

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch giãn tím mặt, nàng không mong đợi điều này!

Hàn Tông An tránh đi ánh mắt phẫn nộ của Hàn Văn Tịch, nhàn nhạt nói, "Nương người đã chết, ta lưu người lại thì có lợi gì?"

Hàn Vân Tịch đối với hắn mà nói, bất quá là cốt nhục của người khác, không có chút quan hệ gì với hắn, nhưng, chính là một hài tử như vậy, sinh ra đã được chú định thân phận tôn quý là Tần Vương phi, hắn không chỉ phải nuôi nấng lớn lên, mà còn phải cung phụng giống như tổ tông, tôn kính.

Nếu như Thiên Tâm phu nhân còn sống, có lẽ, Hàn Tông An có thể nhận, chính là, Thiên Tâm phu nhân đột nhiên không còn, Hàn Tông An làm sao mà nhận?

Hắn không chỉ không nhận nổi, mà còn hận Hàn Vân Tịch, nếu không phải vì đứa nhỏ này, Thiên Tâm phu nhân sẽ không chết!

Dứa nhỏ này, giết không được, bỏ không xong, biện pháp duy nhất của hắn chính là hủy hoại nàng, hủy hoại dung mạo nàng, không cho nàng học y, kể từ đó, thái hậu cũng chỉ có thể từ bỏ nàng.

Quả nhiên, sau khi thái hậu biết được nàng là một xấu nữ, chỉ quan sát bên ngoài một đoạn thời gian, sau lại biết được Hàn Vân Tịch không có thiên phú y học gì, tuy rằng không hủy bỏ hôn ước, nhưng cơ bản là tuyệt vọng. Phải biết rằng, lúc trước thái hậu chính là ngóng trông Thiên Tâm phu nhân có thể sinh ra một nữ tử kỳ tài giống như Thiên Tâm phu nhân.

Bởi vì có hôn ước trong người, Hàn Tông An vẫn luôn nuôi dưỡng Hàn Vân Tịch, bất quá là xem như đang nuôi dưỡng một hạ nhân, hắn thậm chí còn trồng cây có tiểu thư nào khác trong phủ có thể thay thế Hàn Vân Tịch xuất giá. Chỉ tiếc, hắn tiếp nhận ca bệnh khó giải quyết của Thái tử, từ đây bị thái hậu ghi hận, hắn cũng không dám để cập bất cứ điều gì về cuộc hôn nhân đã sắp xếp này lần nữa.

Hàn Vân Tịch xem như chân chính thấy rõ ràng Hàn Tông An, bên môi nàng trước sau đều ngậm ý cười lạnh lùng, "Hàn Tông An, người lưu ta lại thì có ích gì, người dám nói vị trí quản lý học viện y của người, không có công lao của nương ta sao? Người là người quân tử chỉ biết lấy oán trả ơn!"

Thiên Tâm phu nhân tuy rằng đã chết, nhưng là, nàng vẫn thực hiện hứa hẹn năm đó giúp Hàn Tông An lên làm quản lý học viện Y. Không phải là bởi vì có danh hiệu này, những năm gần đây Hàn gia có không ít chỗ tốt hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Công tử nhà ai thế vô song

Đổi ý?

Hàn Vân Tịch mặt lạnh nhìn Hàn Tông An, cúi người lấy chìa khoá nhà kho trong tay hắn, "Người suy nghĩ nhiều quá."

Nếu như nàng đã đáp ứng việc gì, nàng tất nhiên sẽ không đổi ý.

Hơn nữa, chuyện này cũng không phải là nhỏ, cứu Hàn gia, cùng cứu tam tộc Hàn thị kỳ thật là một đạo lý, Hàn gia từ trên xuống dưới ít cũng phải trăm người, mỗi người đều không phải là ác nhân, trong đó cũng không thiếu hạng người thiện lương vô tội, hơn nữa, y thuật Hàn gia cần phải có truyền thừa, để có thể cứu được nhiều người bệnh hơn.

Nhớ trước đây, Thiên Tâm phu nhân sở dĩ lựa chọn Hàn Tông An, sợ là không phải nhìn trúng Hàn Tông An, mà là nhìn trúng Hàn gia.

Hàn Vân Tịch sẽ không đem chuyện này đặt thành chuyện quan trọng nhất phải làm, nhưng là, nàng sẽ tận lực.

Thấy Hàn Vân Tịch nhận lấy chìa khoá nhà kho, Hàn Tông An yên tâm hơn nhiều, hắn cũng rất rõ ràng mình phạm vào đại tội như vậy, từ tội có thể miễn, nhưng trừng phạt là khó thoát, đời này sợ là vĩnh viễn sẽ phải ở trong phòng giam.

Hàn Vân Tịch không nghĩ sẽ nói nhiều với người này nữa, xoay người rời đi, nhưng mà, Hàn Tông An lại gọi lại, "Hàn Vân Tịch, người từ từ!"

Hàn Vân Tịch dừng bước, đầu cũng không quay lại. "Có gì chỉ giáo?"

"Hàn Vân Tịch, bệnh của Thái tử....." Hàn Tông An nói tới đây, dừng một chút, ngay sau đó ngừng khi kiên định, "Lão phu rất tin tưởng mình chẩn bệnh không sai!"

Hàn Văn Tịch nao nao, nghĩ thầm, *người này thật là đáng giận, nhưng y thuật vẫn rất khó lường.*

Nhưng mà, nàng cũng không tính sẽ trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Tông An lại truy vấn, ngăn ở cửa nhà lao, "Kết cục đã định, ta chỉ muốn biết chân tướng!"

Bên mỗi Hàn Văn Tịch nổi lên một mặt chăm chọc, "Hàn thần y, người hãy ngừng lại thật kỹ đi, dựa vào thiên phú trác tuyệt của người, ta tin tưởng rất nhanh người sẽ hiểu ra!"

Hàn Văn Tịch nói, đẩy tay hắn ra, đi nhanh ra khỏi nhà lao, tự mình khoá cửa lại.

"Ta thật không rõ!" Giọng nói của Hàn Tông An cao lên vài phần, rất kích động.

Hàn Văn Tịch vói về mặt thờ ơ, "Nếu không hiểu rõ, vậy thì tiếp tục ngừng lại đi."

Nàng nói xong, dứt khoát xoay người rời đi, không nói chân tướng cho Hàn Tông An, cũng coi như là một loại trừng phạt đối hẳn đi, khiến hắn sẽ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Hàn Văn Tịch cũng không có cảm giác áy náy, hết thấy vậy đều là trừng phạt Hàn Tông An đúng tội, nếu hắn có thể lấy một trái tim biết ơn, đưa nàng trở thành nữ nhi mà nuôi dưỡng. Như vậy, hôm nay, cho dù nàng phải liều mạng, cũng nhất định phải cứu hắn ra ngoài.

Chi tiết, trên thế giới này không có nếu, mà mới vừa rồi, nàng cũng không nhìn thấy sự áy náy ở đáy mắt Hàn Tông An.

Đi qua hành lang dài âm u lạnh lẽo, Hàn Văn Tịch vòng tay quanh mình, cúi đầu, lăm vào trầm tư.

Mẫu thân chết, chân tướng là gì? Phụ thân nàng lại là người ra sao?

Nhiều năm qua như vậy, nàng nên điều tra từ chỗ nào; biến người mệnh mạng, nàng nên bắt đầu từ chỗ nào để tìm?

Thiên Tâm phu nhân vì sao đã thụ thai, lại gả cho người khác?

Là bởi vì tuyệt vọng, hay là bất đắc dĩ?

Nàng là một nữ tử truyền kỳ như vậy, trụ không tới một năm ở để đó Thiên Ninh, đã mang đến kinh diễm cho một thời đại. Dưới tình huống nào mà nàng, chưa lập gia đình mà đã có hài tử đây? Hay là, thật ra trước khi tới Hàn gia, nàng đã thành hôn?

Phụ thân, vẫn còn ở trên nhân thế, có biết đến sự tồn tại của nàng sao?

Rất nhiều nghi vấn bối rối Hàn Văn Tịch, biết càng nhiều, nghi vấn lại càng nhiều.

Cuối cùng, nàng thờ dài một tiếng, cất kỹ chìa khoá nhà kho trọng trung cho gia chủ Hàn gia, nàng nghĩ, nếu có thời gian vẫn nên đến chốn cũ Hàn gia đi nhìn một chút.

Đương nhiên, Hàn gia lúc này chính là đang loạn, Hàn Văn Tịch tạm thời không có tâm tình đi xem náo nhiệt, quyết định trước để vài vị phu nhân chanh chua, âm hiểm ác độc trai cô đánh nhau một phen.

Ra khỏi thiên lao, Hàn Văn Tịch rầu rĩ không vui, đi lang thang trên đường cái không có mục tiêu, thẳng đến khi trời tối mới trở lại Tàn Vương phủ.

.....

Thiên Huy hoàng để hạ lệnh ban bố đại xá thiên hạ, đồng thời cũng công khai tình hình thực tế căn bệnh kỳ lạ của Thái tử, ba ngày sau, Thái tử một lần nữa thượng triều, tham dự triều chính.

Thái tử chính là trừ quân, hắn vừa ra khỏi núi, chắc chắn sẽ gây nên một đợt sóng gió trong triều đình Thiên Ninh.

Tuy rằng sự tình Hàn Văn Tịch đã trị được bệnh cho Thái tử cũng không có công khai, nhưng sớm đã truyền khai trong tầng lớp trên cao, oán hận Hàn Văn Tịch muốn nhiều hơn so với cảm tạ. Đương nhiên, người lau mắt mà nhìn là nhiều nhất.

Những điều này, Hàn Văn Tịch cũng chưa cảm giác được, mấy ngày kế tiếp nàng đều dành thời gian ở trong Phủ Dung Viên.

Long Phi Dạ mấy ngày nay đều không trở lại, Nghi thái phi phòng chừng bị nàng làm cho tức giận cũng không nhẹ, nhưng cũng không tìm nàng phiền toái, mà bọn hạ nhân không một ai lại dám chậm trễ nàng, ngày của Hàn Văn Tịch cuối cùng là tốt hơn một ít so với trước đây.

Chỉ là, nàng chung quy vẫn vì sự tình của Thiên Tâm phu nhân mà tâm sự nặng nề, mỗi khi hỏi thăm sự tình Hàn gia, đều được báo lại rằng ai ai là người Hàn gia cùng ai ai lại đánh nhau một trận, ai ai lại một mồi ôm đồ chạy trốn.

Đương nhiên, ba đại phu nhân Hàn gia là sẽ không trốn, một bên vì tranh giành địa vị gia chủ khiến đầu roi máu chảy, một bên vừa tìm mọi cách muốn gặp Hàn Tông An, đáng tiếc, bởi vì không có phương pháp cho dù dùng bạc cũng không thể thấy người.

Hôm nay, Hàn Văn Tịch đang ở lật xem phần giới thiệu về học viện y Vân Không, tiểu Trầm Hương tới báo, "Chủ tử, nghe nói người học viện y đã đến Hàn gia, thu hồi danh hiệu thành viên quản lý học viện y của gia chủ Hàn gia, họ cũng cầm đi lệnh bài quản lý."

Đây là sự tình đã sớm được đoán trước, Hàn Văn Tịch cố ý lật xem phần giới thiệu học viện Y, đúng là đang muốn tìm manh mối. Thiên Tâm phu nhân sở dĩ có thể giúp Hàn Tông An lên làm quản lý, có lẽ có chút quan hệ ở học viện Y.

Vì chuyện này, nàng lại đi thiên lao một chuyến, bất đắc dĩ, Hàn Tông An cũng chỉ nói Thiên Tâm phu nhân chỉ dạy hắn y thuật, gả cho hắn chưa đến một năm thì chết, có thể lên làm quản lý học viện Y, nguyên nhân chủ yếu là do cá nhân hắn nỗ lực.

Hàn Văn Tịch tức giận đến nỗi không muốn lại nhìn đến hắn, muốn điều tra sự tình học viện Y, tìm Cố Bắc Nguyệt hỗ trợ hẳn là cũng giúp được.

Nguyên tưởng rằng Cố Bắc Nguyệt là người bạn ruột, muốn gặp thì cần phải hẹn trước, ai ngờ, buổi sáng Hàn Văn Tịch sai người đi truyền tin tới Cố phủ, buổi chiều Cố Bắc Nguyệt đã có thể gặp nàng.

Hai người ước định ở trà lâu lớn nhất để đó Thiên Ninh, Trà Tiên Lâu*.

**Minh Tiên Lâu (茗仙樓): 茗,Minh nghĩa là chè, trà; 仙,tiên trong thần tiên; 樓,Lâu: lầu, quán, tầng, gác. {Người dịch: @EmilyTon}*

Vừa nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch rất kinh ngạc, nhận không được nhớ tới một câu thơ: *mạch thượng thiếu niên nhan như ngọc, thụộ gia công tử thế vô song*.*

**陌上少年顔如玉，谁家公子世无双：Tạm dịch: Trên đường thiếu niên dáng như ngọc (đẹp), công tử nhà ai thế vô song (tuần tú).*

Không nghĩ tới Cố Bắc Nguyệt don giản bỏ đi một thân sam y bó tay bó chân, một bộ bạch y không dính bụi trần, lại đẹp như thế, nếu không nhìn đến đáy mắt hắn một mặt đạm nhiên thông dong, Hàn Văn Tịch thật hoài nghi chính mình đã nhận sai người.

Bạch y làm nổi bật da thịt trắng như tuyết của hắn, khí chất sạch sẽ, xuất trần phiêu dật.

Hắn ẩm áp, không phải là mềm mại, không nữ tính, mà là một loại hương vị nam nhân nói không nên lời, như là nước hoa, lệnh người ngửi một ngửi, liền cảm thấy đặc biệt an tâm, sẽ khó có thể quên.

Hàn Văn Tịch đã từng nói đùa, Cố Bắc Nguyệt cho người ta cảm giác giống như là Phật, Cố Bắc Nguyệt đều cười, lắc lắc đầu nói chính mình không mập.

Nữ dung mạo khuyên thành, nam tuấn mị vô song, hướng một toà trà lâu, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, đương nhiên, không ai biết được thân phận bọn họ.

Hai người bọn họ thế nhưng thật ra rất ăn ý bình tĩnh tự nhiên, đặc biệt là Cố Bắc Nguyệt.

Hàn Văn Tịch chần chờ hồi lâu, chung quy vẫn là giấu đi bất mị về thân thể, chỉ hỏi Cố Bắc Nguyệt một ít về sự tình học viện y Vân Không, rồi mới bắt đầu chất vấn về quá trình Hàn Tông An lên làm quản lý.

Từ nơi Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch biết được người được đề cử có tư cách trở thành quản lý học viện Y là trực tiếp tuyển chọn ra, và quản lý học viện Y sẽ được chọn ra từ những người được đề cử này.

Ba năm sau khi Thiên Tâm phu nhân mất, Hàn Tông An bởi vì đã là một gia tộc có danh vọng, nhờ vào y thuật cá nhân mà được người đề cử vào vị trí quản lý của học viện Y, sáu năm sau, chính thức trở thành quản lý.

Thiên Tâm phu nhân đã nói với hắn trong vòng mười năm, thật sự là mười năm sau thì hẳn lên làm quản lý.

"Thời điểm hẳn lên làm quản lý, ta cùng với gia gia đều rời khỏi học viện Y, cũng không biết tình huống cụ thể, nhưng hẳn là ứng cử viên trẻ tuổi nhất của học viện Y, cũng là người quản lý trẻ tuổi nhất."

Cố Bắc Nguyệt dừng một lát, lại bỏ sung, "Sự cạnh tranh về quyền quản lý rất kịch liệt, mặc dù người đã được đề cử nhưng để lên làm quản lý, mười năm hai mươi năm, thậm chí cả đời đều tranh cử mà không thể trở thành quản lý. Đó là trường hợp chỗ nào cũng có."

Tuy rằng lời không nói toạc ra, nhưng Hàn Văn Tịch hiểu, tuy rằng y thuật của Hàn Tông An rất lợi hại, nhưng nếu gặp phải một cao thủ cùng nhau so tài, cũng không tính là xuất chúng nhất.

Quản lý học viện Y phân đa đều là các lão tiền bối trên trăm tuổi, cho dù là được đề cử cũng không ít người tóc đã trắng xoá, Hàn Tông An một đường đi được như thế không khỏi quá thông thuận?

"Lúc trước đề bạt hẳn, là người nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Cố Bắc Nguyệt chỉ có thể lắc đầu, "Đây là bí mật, sợ là chính Hàn Tông An cũng không biết."

Nguyên lai là như thế, vậy thì xem ra, nàng cũng không cách gì hỏi ra được điều gì từ trong miệng Hàn Tông An.

Thấy nàng nháu mày, bên môi Cố Bắc Nguyệt xẹt qua ý cười mà không ai nhận thấy được, hẳn nhân nhật nói, "Ta thử nhờ người tra xem, chi là, chưa chắc có thể tra ra được."

Di, gia hòa này thật sự có phương pháp.

Lần này, Hàn Văn Tịch tươi cười, đặt chén trà ở trên bàn, sáng khoái thẳng thắn, "Trước cảm tạ người, một ngày khác nhất định sẽ mời người uống rượu."

Cố Bắc Nguyệt có chút không quen với ngữ khí này của Hàn Văn Tịch, chỉ cảm thấy điều này không giống Vương phi, một chút ưu nhã và tôn quý của chính cung nương nương nên có cũng đều không có, nhưng mà, trên người nàng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những điều này, lại hấp dẫn hẳn.

Cố Bắc Nguyệt nghĩ, *nếu như Hàn Văn Tịch không phải sinh ra ở Hàn gia, không phải là Tầm Vương phi, nàng nhất định có thể bay cao hơn*, nhưng chúng đều được giấu ở trong lòng hẳn, hẳn chỉ cười hờ hợt, không nói gì.

Khó được có cơ hội gặp mặt ở bên ngoài, hai người ngồi xuống an vị tới khi trời chạng vạng, Hàn Văn Tịch phát hiện Cố Bắc Nguyệt thoát nhìn rất ít nói nhưng cũng có nói chuyện mà không im lặng lúng túng.

Bọn họ hàn huyên về y thuật, hàn huyên về được học, còn hàn huyên không ít về các ca bệnh, Hàn Văn Tịch khi thì nghiêm túc suy tư, khi thì cười ha ha, nhưng mà, Cố Bắc Nguyệt lại trước sau chỉ nhân nhật cười, đặc biệt nho nhã.

Thẳng đến khi tiểu Trầm Hương chạy tới nhắc nhở, Hàn Văn Tịch mới phát hiện thời gian đã nhanh chóng trôi qua, trời đang trở nên đen tối.

"Ngày khác lại hẹn đi, ca bệnh kia ta còn muốn thỉnh giáo cùng người." Hàn Văn Tịch tính thông Độc Thuật, nhưng y thuật lại không đủ, nàng hiểu học lại bắt được Cố Bắc Nguyệt, vì thế không nghĩ sẽ buông tay, hận không thể mang về nhà làm giáo viên dạy kèm.

"Vương Phi nương nương, kỳ thật là đã vượt qua quy củ." Cố Bắc Nguyệt không thể không thấp giọng nhắc nhở.

Rời khỏi Tầm Vương phủ, hết thấy có quy củ hay không có quy củ đối Hàn Văn Tịch mà nói đều là vô nghĩa. Người càng thẳng thắn, càng không sợ ái muội, mà người càng dễ ý, trong lòng càng có quý.

Hai trông mắt trong sáng của nàng hiện lên một tia giáo hoạt, thấp giọng. "Ngày 15 mỗi tháng, liền hẹn ở chỗ này, người không phải Cố thái y, ta không phải Tầm Vương phi, chúng ta như bạn đồng hành, luận bàn y thuật, như thế nào?"

Luận bàn y thuật, nha đây là môn học y cùng hẳn, muốn cùng hẳn học y mà không muốn tiết lộ về Độc Thuật, Cố Bắc Nguyệt liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhưng cũng không nói ra.

Ngày 15 hằng tháng, quên hết thân phận, ước hẹn nói về y thuật, đây là sự tình tốt đẹp cỡ nào nha, chi tiếc, Cố Bắc Nguyệt ôn nhu vĩnh viễn vẫn rất có lý trí.

Hắn cười ảm áp, "Vương Phi nương nương thật biết cách nói giỡn, không còn sớm nữa, trở về đi."

"Cố Bắc Nguyệt." Hàn Văn Tịch đột nhiên nhủ thầm, nguyên tưởng rằng hẳn sẽ đáp ứng, không nghĩ tới gia hòa này cư nhiên cự tuyệt.

"Vương Phi nương nương, vì thân cũng không phải có thể tùy tiện ra khỏi cung, trở về đi." Cố Bắc Nguyệt vẫn cười.

Tươi cười kia, nhìn như ảm áp, nhưng mang theo một loại kiên định, làm mọi người nhìn thấy đều không có biện pháp, Hàn Văn Tịch mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ, tùy ý phát phát tay xem như lời cáo biệt.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chột dạ, vương phi vì sao phải trốn

Thời điểm xuống lầu, tiểu Trầm Hương lập tức mở miệng. "Chủ tử, ngài hồ đồ a!"

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Văn Tịch hỏi một cách lơ lửng.

"Chủ tử, ngài là Tầm Vương phi a, ngài..... ngài....." Tiểu Trầm Hương vẫn luôn cảm thấy chủ tử thực thông minh, nhưng lúc này lại cảm thấy bức bối với đầu đưa của nàng.

Nàng ta lời kéo tay chủ tử, dựa gần ở bên tai nàng thấp giọng. "Ngài đã là *phu chi phụ** (*phu nữ đã có chồng*), lại là chính phi thân vương! Việc này vạn nhất truyền tới lỗ tai Tầm Vương, ngài liền xong đời!"

**Phu chi phụ (夫之妇): 夫chồng, 妇vợ; nghĩa: phụ nữ đã có chồng.*

Tiểu Trầm Hương có thể có điểm ngốc ngếch, nhưng ở trong trường hợp nào đó vẫn rất miễn cảm.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ trợn trắng mắt, nàng đương nhiên hiểu những điều đó, nàng cũng không phải lên gặp tình nhân, đây bắt quả là cảm thấy Cố Bắc Nguyệt là bằng hữu có thể kết giao, ước hẹn ra ngoài tâm sự mà thôi, hơn nữa, nàng cũng không phải nói chuyện phẩm đức tiêu khiển, ve vãn yêu đương, nàng thực sự là có việc cầu nhân gia.

Hơn nữa, nàng cùng Long Phi Dạ chỉ là hữu danh vô thực, Long Phi Dạ còn làm trò trước mặt nàng ôm nữ nhân khác, cứu nữ nhân khác và bỏ mặc nàng không màng tới đâu!

Nghĩ lại sự kiện của Đoan Mộc Dao, Hàn Văn Tịch vẫn có chút không cách nào tiêu tan.

"Chủ tử, ngài có đề tâm không?" Tiểu Trầm Hương thực sự nghiêm túc.

"Ta cũng không làm ra bất cứ sự tình gì, người không cần sốt ruột như vậy được không, người nói giống như ta đã vượt quá ranh giới." Hàn Văn Tịch có chút không chịu nổi, nàng đối Cố Bắc Nguyệt, thuần túy chỉ là bằng hữu.

Ai ngờ, đang nói chuyện, bước chân nàng đột nhiên dừng lại, suýt nữa đã ngã quỵ xuống.

Chỉ thấy thân ảnh cao lớn cao ngạo vừa đến đang tiến vào cửa, rất là quen thuộc..... Long Phi Dạ!

Tuy rằng hẳn có tình ân mặc thấp điệu, nhưng là, Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái vẫn nhận ra.

Hàn Văn Tịch một khắc trước còn hào hùng, giờ khắc này theo bản năng xoay người liền hướng trên lầu mà chạy, tiểu Trầm Hương chạy theo sau. Tới trên lầu rồi, nàng trộm nhìn xuống dưới, thấy Long Phi Dạ không đi lên, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Trầm Hương rất kinh ngạc nhìn nàng. "Chủ tử, ngài vì sao lại chột dạ?"

Ách.....

"Ta..... ta..... có quá nhiều người giống như người sẽ suy nghĩ bậy bạ, vì vậy ta cần phải có biện pháp phòng ngừa." Hàn Văn Tịch tạo ra một cái có đề nói, trên thực tế, vừa mới kia là phản ứng thân thể mau hơn đầu, sau khi nàng nghĩ lại, vì sao nàng lại chạy?

Cố Bắc Nguyệt vẫn còn chưa đi, đem một màn này xem ở trong mắt, hẳn cũng không đi lên tiến đến, chi là bên môi nói lên một nụ cười nhân nhật, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Sau khi Hàn Văn Tịch bình tĩnh lại, lúc này mới nhớ tới Cố Bắc Nguyệt còn ở trên lầu, chi là, thời điểm nàng xoay người nhìn lại, đã không thấy bóng người.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch buồn bực.

Tiểu Trầm Hương giúp đỡ nhìn một vòng, cũng không thấy bóng người, "Chủ tử, không đúng rồi, rõ ràng là chúng ta đi trước."

Cầu thang bộ chỉ có một cái, các nàng lui về từ thang lầu vẫn luôn chắn ở ngay cầu thang, làm thế nào Cố Bắc Nguyệt lại có khả năng đi xuống trước?

Hàn Văn Tịch hồ nghi, cuối cùng đành đến cầu thang dẫn đi thông lầu ba, cũng không nghĩ nhiều, có thể Cố Bắc Nguyệt đã đi lên lầu.

Nhưng mà, nàng cũng không biết, Cố Bắc Nguyệt lúc này vẫn đang ở cửa khách điểm, hẳn quay đầu lại liếc mắt nhìn lầu hai một cái, nhân nhật cười, quay người lại, thân ảnh như ảo, lập tức biến mất không thấy.

Nếu đều đã lui về, Hàn Văn Tịch đơn giản sẽ chờ đến khi Long Phi Dạ rời đi, nàng mới xuống lầu.

.....

Một đường trên xe ngựa, tiểu Trầm Hương muốn cười cũng không dám cười, Hàn Văn Tịch bĩu môi, nhìn ngoài cửa sổ, không khi chủ tó hai người đặc biệt quý dị.

Trở lại Phủ Dung Viên, chỉ thấy đèn trong tám cung Long Phi Dạ vẫn sáng, thấy chủ tử nhìn qua, tiểu Trầm Hương rút cuộc không nhịn được, bật cười lên.

Ai ngờ, cười liền "ha ha ha" không ngừng lại được.

Hàn Văn Tịch thẹn quá hoá giận, chộc răng một cái, "Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, cười cái gì vậy! Còn không mau quay về!"

Dứt lời, tiểu Trầm Hương còn chưa kịp đi, nàng đã đi trước.

Một đêm này, cũng không biết vì cái gì, Hàn Văn Tịch mất ngủ, nàng bọc chăn dựa vào mép giường, nhìn đèn sáng trong tám cung Long Phi Dạ.

Kỳ thật, hôm nay tiểu Trầm Hương nhắc nhở, nàng vẫn nghe lọt tai.

Tuy đã gả vào Tần Vương phủ một thời gian, nhưng là, hôm nay mới đột nhiên mãnh liệt cảm giác được chính mình là nữ tử đã có phu quân, mặc dù hữu danh vô thực, nhưng chi cần mang danh phận này thì nàng sẽ bị trói buộc cả đời.

Long Phi Dạ có thể lại cười, nhưng nàng thì vĩnh viễn không thể tái giá.

Nghĩ nghĩ, Hàn Văn Tịch đột nhiên lắc đầu, *nghĩ cái gì vậy? Có thể còn mạng để sống, có thể sống yên ổn thì tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì?*

Thẳng đến khi trời sáng, Hàn Văn Tịch mới bắt đầu ngủ, một ngủ này liền ngủ thẳng đến chiều.

Mấy ngày trời qua, sự tình Hàn gia tuy rằng còn nghị luận ở đầu đường cuối ngõ, nhưng cũng không phải là chủ đề nổi bật nữa, Hàn Văn Tịch sở sở chìa khóa nhà kho trong tay áo, nghĩ thầm chính mình cũng nên đi Hàn gia một chuyến.

Ai ngờ, đang muốn ra cửa, thiếu tướng quân Mục Thanh Võ lại tới cửa cầu kiến.

Vừa thấy đến Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch liền thẹn ghẹo nói, "Thiếu tướng quân, nghe nói Trường Bình công chúa gần đây rất bận nha?"

Sau khi trên mặt Trường Bình công chúa đã được chữa lành, lo lắng bị che cười, lấy cớ tránh lạnh đi đến phía nam chơi, nếu không, nàng thật sự là có khả năng sẽ bám theo Mục Thanh Võ đến đây.

Mục Thanh Võ có chút bất đắc dĩ, cười cười tránh không đáp lại, chi nghiêm túc nói, "Tần Vương phi, tại hạ tiến đến là....."

Áp ứng giống như không phải là phong cách của vị thiếu tướng quân, rốt cuộc là vì sao mà lời đã đến bên miệng rồi còn nói không ra?

"Thiếu tướng quân có việc gì cứ nói." Hàn Văn Tịch buồn bực, gia hòa này có thể tìm tới Tần Vương phủ, hẳn là có chuyện quan trọng đi.

"Xác thật có việc, là về sự tình ta trúng Vạn Xà Độc, Vương Phi nương nương nói đây là độc mãn tính, quanh năm suốt tháng tích lũy mà thành, chỉ là, ta cùng phụ thân điều tra một phen, trước sau đều tìm không ra người hạ độc, cho nên..... hôm nay tới là muốn thỉnh Vương Phi nương nương đến quý phủ cùng quân doanh nhìn một cái."

Mục Thanh Võ tuy là võ tướng ngay thẳng, nhưng, một khi phải cầu người, nháy mắt thẹn thùng tựa như nam hài mới lớn.

Hắn chốt dạ nha!

Thứ nhất, *không có việc gì không đáng tam bảo điện**, thứ hai, đã nói nếu Hàn Văn Tịch có việc cứ việc thì cứ mở miệng, hiện giờ còn chưa giúp đỡ được gì cho Hàn Văn Tịch, ngược lại bây giờ lại tới mang đến phiền toái cho nàng.

**Xem giải thích ở chương 40. (Ở đây là muốn nhờ giúp đỡ)*

Nguyên lai là vì việc này nha, Hàn Văn Tịch cũng không cảm thấy điều gì, thật ra, lúc trước nàng cũng từng cân nhắc qua chuyện này. Rốt cuộc, Vạn Xà Độc cũng không phải là độc được dễ quản, chỉ là quá bận rộn nên đã quên.

Chần chờ một lát, Hàn Văn Tịch hỏi, "Các người điều tra như thế nào?"

"Thăm vấn hòa phòng cùng tỷ nữ bên ngoài, người hầu." Mục Thanh Võ đứng sự thật trả lời, sinh hoạt của Mục Thanh Võ rất đơn giản, không phải trong nhà thì chính là quân doanh, có thể tới gần hẳn, có thể hạ độc cũng chỉ có những người này.

Tuy rằng thăm vấn chưa chắc đã là biện pháp tốt nhất, nhưng là cũng vẫn có thể xem như là một loại phương thức điều tra.

"Trong quý phủ cùng quân doanh, ở phương diện nhân sự, gần đây nhất có biến động gì?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, nàng giải độc cho Mục Thanh Võ, sự tình đã sớm truyền ra ngoài, lại còn có thăm vấn hạ nhân trong phủ Đại tướng quân, người hạ độc nhất định sẽ có điều kiêng kỵ mà tránh hành động.

"Đều không có, cho nên....."

Mục Thanh Võ rất muốn nói cho Hàn Văn Tịch, Tần Vương cũng đã dò hỏi qua chuyện này, chỉ là, Tần Vương từng nói muốn bảo mật, hẳn suy nghĩ vẫn là không nên nói ra, "Cho nên chi có thể tìm người giúp đỡ."

"Ta cũng không phải là thám tử a." Hàn Văn Tịch cười bất đắc dĩ.

Tới cửa tới cầu đã rất thẹn thùng, Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, Mục Thanh Võ cũng không biết nói gì cho phải, gãi gãi đầu, cảm xúc viết hết ở trên mặt.

Nhìn bộ dáng nam hài mới lớn của hắn, Hàn Văn Tịch nhìn không được tưởng tượng đến bộ dáng anh dũng giết địch trên chiến trường của hắn, tổng cảm thấy tương phản quá lớn.

Hàn Văn Tịch chỉ có thể mở miệng kết thúc sự lúng túng của hắn, nàng hỏi nói, "Vậy các người mời ta, cụ thể là phải làm gì đây?"

Nàng xác thật không phải là thám tử nha.

Độc đều đã hạ, hiện giờ cũng đã giải, nàng đi cũng không có đất dụng võ.

"Vạn Xà Độc là độc hiếm thấy, người so với chúng ta quen thuộc hơn nhiều, có lẽ có thể tìm ra dấu vết để lại nào đó." Mục Thanh Võ nghiêm túc trả lời, kỳ thật, tới tìm Hàn Văn Tịch, cũng coi như là nỗ lực cuối cùng của bọn họ.

Nhưng mà, lời này tựa hồ nhắc nhở Hàn Văn Tịch điều gì đó, đáy mắt nàng hiện lên một tia phức tạp.

Cần nhắc một lát, Hàn Văn Tịch cũng không hỏi nhiều, sáng khoái đáp ứng, nghiêm túc giao đãi, "Như vậy đi, sáng sớm ngày mai ta đến quý phủ nhìn một cái đi, các người hãy xem như ta tới cửa tái khám, đừng để lộ ra, miễn cho rút dây động rừng."

Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy muốn hạ độc ở trong quân cơ trọng địa không phải là một chuyện dễ dàng, muốn tìm dấu vết để lại vẫn nên đến quý phủ tướng quân đi, rốt cuộc, các loại người trong quý phủ so với binh lính quân doanh phức tạp hơn nhiều.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Võ lập tức đại hi, vội vàng đứng dậy với đôi tay ôm quyền hành lễ, phi thường tích cực, "Đa tạ Vương Phi nương nương, ngày nào đó nếu có yêu cầu gì, thỉnh Vương Phi nương nương....."

Lời này còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ ngắt lời, "Thiếu tướng quân, sao lại nói lời khách khí như thế, chẳng lẽ đây là muốn cùng ta giao dịch phải không?"

Rốt cuộc, hắn lại nói lời tương tự như lần trước ghé qua.

Mục Thanh Võ đời này còn chưa từng phải đi cầu người như thế, nhất thời xấu hổ, vội vàng chấp tay thi lễ, "Tần Vương phi, hạ quan thành thật không phải có ý tứ này, chỉ là..... Ài..... phiền toái Tần Vương phi!"

Hàn Văn Tịch càng nhìn hắn càng cảm thấy thích thú hơn, nàng cũng không cố tính tính toán giao hảo cùng Mục Thanh Võ, nhưng là, nếu nhân gia đã tìm tới cửa, phân giao tình này vẫn là có thể có, rốt cuộc Đại tướng quân phủ ở trong triều chính là một cỗ thế lực không nhỏ.

Ở thờ đại mai xuất thân lớn hơn trời, xuất thân quyết định vận mệnh, nhà mẹ đẻ nàng đã như vậy, nàng tốt xấu tự mình nên tìm một số bằng hữu, tìm điểm hậu thuẫn.

Sau khi Mục Thanh Võ cáo từ, Hàn Văn Tịch chính thức nhớ tới câu nói của hắn "Ngày nào đó nếu như có yêu cầu gì, thỉnh cứ việc mở miệng", không nhịn được lại cười.

Nàng cũng không đem lời này nhớ ở trong lòng, nhưng là, Mục Thanh Võ lại dùng cả đời để thực hiện lời hứa hẹn, đương nhiên, đây là lời sau này sẽ nói.

.....

Hôm sau, sáng sớm yên tĩnh mang theo tiểu Trầm Hương đi Đại tướng quân phủ, Hàn Văn Tịch trực tiếp đến trong viện Mục Thanh Võ, Mục đại tướng quân cũng vẫn luôn chờ.

"Tần Vương phi, người hạ độc chắc chắn là nội gian!" Tâm tình Mục đại tướng quân rất ngưng trọng.

"Nếu không phải bởi vì độc trong người thiếu tướng quân dẫn tới độc phát ra Vạn Xà Độc, phỏng chừng người bị độc, còn phải sau thời gian mấy năm nữa, độc tính mới có thể phát tác ra ngoài." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Muốn tra ra người hạ độc, nhất định phải suy xét từ hai phương diện: một phương diện chính là hạ độc cùng phương thức độc phát, và phương diện khác đó là nơi phát ra độc được.

Trước nói về phương diện thứ nhất: hạ độc cùng phương thức độc phát.

Vạn Xà Độc tuy rằng là kịch độc, nhưng đồng thời cũng là một loại độc mãn tính. Sở dĩ nói là kịch độc, bởi vì một khi phát tác, sau một canh giờ nhất định sẽ không toàn mạng; sở dĩ nói là độc mãn tính, đó là bởi vì Vạn Xà Độc cần phải thâm nhập tiềm tàng từng chút một trong cơ thể người quanh năm suốt tháng, đến thời gian nhất định mới có thể đại bùng phát.

Cho nên, người có thể quanh năm suốt tháng hạ độc chút được, tuyệt đối là người có thể thường xuyên tiếp xúc với Mục Thanh Võ.

Mục Thanh Võ lấy ra một bản danh sách, "Tần Vương phi người nhìn một cái, hạ nhân quý phủ có thể tiếp cận ta, danh sách đều ở chỗ này, người đều đã thẩm tra qua, hiện tại toàn bộ đều đang bị nhốt."

Mục đại tướng quân có tình cảm rất sâu đậm với phu nhân đã mất, cũng không có thấp thỏm, cho nên, ngoại trừ Mục tướng quân cùng Mục Lư Nguyệt, có thể tiếp cận Mục Thanh Võ cũng chỉ có hạ nhân.

Hàn Văn Tịch đại khái xem qua danh sách, phát hiện không có nhiều người lắm, bao gồm người của hóa phòng cũng chỉ bảy tám người.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đánh cuộc, đặt cược thật lớn

Sự tình thăm vấn, Hàn Văn Tịch không tra qua, nếu Mục đại tướng quân đều đã thăm vấn qua, năng nghĩ cho dù năng thăm vấn lại một lần nữa cũng vô dụng.

Nếu đã xác định là nội gian, như thế chỉ có thể tìm chứng cứ.

Nhìn thoáng qua danh sách trong tay, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, "Đi thôi, trước ta muốn lục soát một lần, có lẽ sẽ có dấu vết gì để lại."

Chỉ cần trong tướng quân phủ còn sót lại một ít độc được, năng nhất định có thể tìm ra.

Hàn Văn Tịch trước tiên kiểm tra tất cả các đồ vật trong phòng Mục Thanh Võ, bao gồm mấy vại là trà được đưa về từ quân doanh.

Sau đó, Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ dẫn đường, bọn họ trực đi *hóa phòng (nhà bếp)*, đồ ăn trong tướng quân phủ đều được xuất ra từ nơi này, đây là nơi có hiềm nghi lớn nhất.

Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ nguyên tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ điều tra khá lâu, lại không nghĩ rằng năng chỉ đi một vòng quanh hóa phòng, liền đi ra.

"Không có." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Tần Vương phi, người xác định?" Mục đại tướng quân với vẻ mặt hoài nghi.

"Trăm phần trăm khẳng định, đi thôi, đi phòng chứa nước (phòng giặt) nhìn xem." Hàn Văn Tịch rất tự tin.

Tuy rằng không thể tin nổi, nhưng là, từ sau khi chứng kiến qua kỹ năng giải độc của Hàn Văn Tịch, Mục đại tướng quân không muốn tin cũng phải tin, Mục Thanh Võ cơ bản là không nghi ngờ Hàn Văn Tịch, nếu hỏi hẳn vì cái gì, hẳn chỉ có thể nói hẳn sẽ không đi hoài nghi người đã cứu mạng mình.

Tầm quan trọng của phòng chứa nước không phân cao thấp với hóa phòng, Hàn Văn Tịch khởi động hệ thống rà quét, đi một vòng rồi, thậm chí ngay cả ba cái giếng trong viện đều nghiêm túc kiểm tra một lần.

Đáng tiếc, phòng chứa nước cũng không có thu hoạch gì, sau đó bọn họ lại đi đến nơi ở của những người có tên trong danh sách hiềm nghi, thậm chí lục hết tất cả vật phẩm đều điều tra một phen, tất cả mấy gian nhà ở đều đi qua một lần. Hàn Văn Tịch đang muốn ra cửa, liền nhìn đến Mục Lư Nguyệt đang nghiêng diện đi tới.

Nàng ta lạnh lùng đánh giá Hàn Văn Tịch, bên môi ngậm một tia cười khinh thường.

"Làm càn, nhìn thấy Tần Vương phi không biết hành lễ sao? Còn thất thần làm gì?" Đại tướng quân quát mắng.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới không tính nguyên hành lễ, nhưng mà, châm chọc bên môi cũng không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm rõ ràng, Hàn Văn Tịch tới điều tra nội gian hạ độc, năng ta một khi biết chuyện này liền cảm thấy thật buồn cười.

Nữ nhân này bất quá cũng có y thuật lợi hại, cứu cả ca cùng Thái tử thì như thế nào, sau khi được người khen vài câu, năng thật đúng là cho rằng chính mình rất lợi hại, nên mọi thứ cũng sẽ lợi hại sao?

Hôm nay Mục Lư Nguyệt vốn là muốn ra cửa, nhưng khi nghe nói Hàn Văn Tịch tới liền có ý chờ.

"Tần Vương phi, người lợi hại như vậy, nhất định là đã tìm được manh mối gì đi?" Mục Lư Nguyệt cười lạnh hỏi.

Hóa phòng, phòng chứa nước cũng chưa tìm được gì, hiện giờ chỉ còn lại thiên viện này, tuy rằng ngữ khí của Mục Lư Nguyệt có chút chanh chua, nhưng, Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân cũng muốn biết kết quả nha.

Mục Thanh Võ hung tợn trừng mắt nhìn Mục Lư Nguyệt liếc mắt một cái, ngược lại đối Hàn Văn Tịch nói, "Vương Phi nương nương, như thế nào?"

"Không có." Hàn Văn Tịch đặc biệt thần nhiên, năng đã nói trước chỉ là tới điều tra mà thôi, cũng không cam đoan qua nhất định có thể tìm được manh mối, không có chính là không có, có gì mà phải ngượng ngùng.

Nhưng mà, Mục Lư Nguyệt lại nộ nộ cười ha ha, ngay sau đó lập tức che miệng lại, "Tần Vương phi, ta không phải chế cười người đâu, người đừng hiểu lầm."

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một tia cười lạnh, cũng chưa từng liếc nhìn năng ta một cái, năng không thèm để ý, đi thẳng ra bên ngoài.

Người vừa đi ra, Mục Thanh Võ liền một phen lôi kéo Mục Lư Nguyệt, lạnh giọng, "Nhà đầu thú, người đi rồi! Nơi này không có việc của người, quay về nơi người đã chạy đến!"

Mục Lư Nguyệt hung hăng ném tay hẳn ra, có ý hướng bên ngoài kêu, "Như thế nào, người cười cũng không được phép à! Có bản lĩnh thì khiến cho người tâm phục khẩu phục, không có bản lĩnh thì tới phổ trương thể hiện làm gì?"

Tiếng nói vừa dứt, Mục Thanh Võ liền bùng kín miệng năng ta lại, ai ngờ, Mục Lư Nguyệt một ngum cắn tay Mục Thanh Võ, đẩy hẳn ra, tiếp tục kêu lên, "Không có bản lĩnh mà còn sợ người ta nói nha?"

Tuy rằng, Hàn Văn Tịch đã đi xa, nhưng vẫn nghe được những lời này, khuôn mặt Mục đại tướng quân bởi ở một bên đều đã tái mét, đang muốn xoay người đi giáo huấn, lại bị Hàn Văn Tịch ngăn lại.

Nàng tự mình xoay người đi qua, thấy Hàn Văn Tịch tới, Mục Thanh Võ dùng sức một phen che lại miệng của Mục Lư Nguyệt, giải thích nói, "Nhà đầu này điên điên khùng khùng, nói mê sảng, Vương Phi nương nương đừng để ở trong lòng."

Mục Lư Nguyệt dù sao cũng thân là muội tử của Mục Thanh Võ, là nữ nhi thân sinh của Mục tướng quân, Mục Thanh Võ tuy rằng đang có giải thích, kỳ thật cũng là đang cầu tình giúp Mục Lư Nguyệt, sợ Hàn Văn Tịch tức giận, trị Mục Lư Nguyệt tội bất kính.

Mục Lư Nguyệt dù tệ thế nào chăng nữa, chung quy vẫn là thân muội tử hẳn, mà năng cho dù tới đến mấy, chung quy vẫn là người ngoài.

Điểm này, Hàn Văn Tịch đã nhìn thấu, hôm nay nếu năng đã tới, đương nhiên sẽ không bởi vì Mục Lư Nguyệt nói vài câu khó nghe, mà khiến Mục tướng quân phẫn nộ tan rã trong không vui.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Văn Tịch biết rõ ràng, tuy rằng thân phận mình cao quý, nhưng, trong tay không có thực quyền nhất định, không thể đàn áp người.

Không có được sự tán thành hoàn toàn của Long Phi Dạ, danh vị Tần Vương phi đối năng mà nói bất quá chỉ là một hư danh mà thôi, cho dù năng đã cứu Thái tử thì như thế nào, ai sẽ chân chính tán thành năng là Tần Vương phi?

Đừng nói đến Nghi thái phi, nếu hôm nay ở đây là Mộ Dung Uyển Như, Mục Lư Nguyệt cho dù có nhiều bất mãn, cũng chưa chắc dám kiêu ngạo như thế.

Nếu không phải bởi vì năng là ân cứu mạng, hai cha con Mục đại tướng quân cũng chưa chắc kính trọng năng như thế.

Muốn sống mà có được địa vị, có tôn nghiêm, chung quy vẫn là phải dựa vào chính mình.

Hàn Văn Tịch phát phất tay, ý bảo Mục Thanh Võ buông tay.

Mục Thanh Võ có chút lo lắng, cảnh cáo Mục Lư Nguyệt vài lần rồi mới buông tay, Mục Lư Nguyệt không ngu ngốc, không đến mức tiếp tục làm trò nói năng lỗ mãng trước mắt Hàn Văn Tịch.

Nàng ta đứng trước mặt Hàn Văn Tịch, vẻ mặt tươi cười, trầm nghĩ, "*Hàn Văn Tịch, cha ta cùng ca ca chúng quy vẫn sẽ che chở ta, người có thể làm gì ta đây? Cùng lắm thì lại bị phạt một hồi, bị đánh một hồi, bốn tiểu thư không sợ! Hôm nay bốn tiểu thư chính là muốn nhục nhã người một phen.*"

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn Mục Lư Nguyệt, thần nhiên cười, hỏi nói, "Mục Lư Nguyệt, người cảm thấy bốn vương phi sẽ tìm không ra hung thủ?"

"Lư Nguyệt không dám, Tần Vương phi là người kỳ diệu, là người thần, thiên hạ không có sự tình gì làm khó được Tần Vương phi." Mục Lư Nguyệt cố ý nói mỉa mai, ý châm chọc mười phần.

Một bên, sắc mặt Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ đều trắng bệch, Mục tướng quân thật sự nhện không được, tức giận, "Mục Lư Nguyệt, nơi này không có việc của người, lần!"

Lời này của Mục Lư Nguyệt đã hoàn toàn chọc giận Hàn Văn Tịch, lần trước cũng khiến nàng ta ăn mấy roi của Mục tướng quân, coi như nàng may mắn, không nghĩ tới lần này nàng ta còn dám *được một tác lại muốn tiến một thước*.

Nàng nổi danh không có uy quyền, nên không muốn phát sinh thêm thị phi, Mục Lư Nguyệt thật sự nghĩ rằng nàng dễ khi dễ vậy sao?

Hàn Văn Tịch ngăn Mục đại tướng quân lại, nhàn nhạt cười nói, "Mục Lư Nguyệt, về chuyện nội gian, cần bản có dám đánh cuộc một hồi với bản Vương phi hay không? Ai thua..... coi áo ngoài ra và chạy một vòng trên đường Huyền Vũ, như thế nào?"

Đặt cược, thật lớn!

Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ đều tròn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không thể tưởng được đường đường là Tần Vương phi cư nhiên sẽ nghĩ ra loại đặt cược này.

Mục Lư Nguyệt đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền hưng phấn lên, sợ bị Hàn Văn Tịch giành trước, vội vàng nói, "Đương nhiên dám, ta đánh cuộc người không tìm ra được nội gian!"

Đại tướng quân phủ tìm nội gian cũng đã tìm một tháng, bởi vì sự tình liên quan đến an toàn tính mạng ca ca, hoàng đế đã từng bí mật bày mưu đặt kế để vùi vùi mặt thámĐại Lý Tự qua đây điều tra, đáng tiếc đều không có kết quả.

Mục Lư Nguyệt cảm thấy ca ca đi nhờ Hàn Văn Tịch đến giúp đỡ, quả thực chính là đầu bị lừa đá (bị con lừa đá vào đầu), Hàn Văn Tịch tới, cũng bắt quả là làm ra vẻ ta đây mà thôi.

Hiểu chút ý thuật, liền thật sự cho rằng chính mình có khả năng nha? Thật là chế cười!

Nàng đương nhiên muốn đánh cược, đến lúc đó khiến Hàn Văn Tịch coi quân áo chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ, làm ra sự tình mất mặt xấu hổ như vậy, dù lý do để Tần Vương điện hạ hù nàng!

Bởi vì là chi hôn, nếu chính phi vô tội mà chết, vị trí chính phi liền phải vĩnh viễn để trống, nhưng nếu như bởi vì chính phi phạm phải *tam tông tứ đức**, phạm phải sai lầm lớn, vậy thì sau khi hù rút chính phi, Tần Vương liền có thể lập chính phi như cũ!

(Tam tông tứ đức: 三从四德: Quy tắc của nữ tử ở thời cổ đại, theo đạo Khổng Tử. Tam tông: 1) tuân lệnh cha trước khi kết hôn; 2) sau khi lấy chồng phải nghe chồng; 3) nếu chồng qua đời phải nghe con trai. Tứ đức: công dung-ngôn-hạnh. (Three Obediences and Four Virtues: in ancient china a woman was required to the rules, according to Confucian ethics: Three Obediences: 1) obey her father before marriage, 2) obey her husband during married life; 3) obey her sons in widowhood life. Four Virtues: fidelity, physical charm, propriety in speech and efficiency in needle work. Người dịch: Wattpad@Emily_Ton)

Mộ Dung Uyển Như ngóng trông Hàn Văn Tịch chết, mà Mục Lư Nguyệt thì hận không thể khiến Hàn Văn Tịch bị hù.

Thấy Mục Lư Nguyệt tự tin như vậy, đẩy mắt Hàn Văn Tịch liền lên một mặt giảo hoạt, nghiêm túc nói, "Được, nếu bốn vương phi tìm ra nội gian, liền tính người thua."

"Trong vòng một tháng, có dám hay không?" Mục Lư Nguyệt khiêu khích nói, nàng đương nhiên muốn hạn chế thời gian.

Một tháng, tựa hồ có chút ngắn nha, nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn vui vẻ đáp ứng, lần này, tìm ra nội gian là chuyện nhỏ, khiến vị đại tiểu thư này tâm phục khẩu phục mới là chuyện lớn!

Nàng như thế nào cũng phải tự mình giáo huấn thật tốt vị đại tiểu thư kiêu ngạo ngang ngược này một chút, khiến nàng ta sau này nhìn thấy nàng thì lập tức tìm đường vòng mà đi!

"Nếu trong vòng một tháng người không tìm ra nội gian, liền tính người thua!" Mục Lư Nguyệt chất vấn, muốn Hàn Văn Tịch trả lời khẳng định.

"Còn thỉnh Đại tướng quân làm chứng." Hàn Văn Tịch nhìn về phía vị đương gia Đại tướng quân phủ.

Tuy rằng, hôm nay đã đi một vòng mà cũng chưa điều tra ra điều gì, Mục tướng quân ít nhiều có chút mất mát, nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, hắn vừa không muốn nữ nhi mất mặt, cũng không muốn Tần Vương phi mất mặt nha!

"Vương Phi nương nương, ta nghĩ đánh cược này vẫn là thôi đi, rồi cuộc chuyện nội gian....."

Ai ngờ, lời còn chưa dứt, Mục Lư Nguyệt liền đánh gãy, "Cha, đây là Vương Phi nương nương chính mình nói muốn đánh cược, chúng ta không thể khiến Vương Phi nương nương mất hứng."

"Người còn nói!" Mục đại tướng quân tức giận đến suýt nữa quát roi.

Mục Lư Nguyệt không hề kiêng kị, lui ra sau một bước, lại khiêu khích nhìn Hàn Văn Tịch, sợ nàng hối hận.

"Đại tướng quân, đều nói *quân vô hí ngôn**, bốn Vương phi tuy là nữ tử yếu đuối, tốt xấu cũng là chính phi Tần Vương, nói chuyện sao lại không có đạo lý?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

**Quân vô hí ngôn: 君无戏言: vua không nói đùa.*

Lời đều đã nói đến mức này, Hàn Văn Tịch đã bùng tôn uy Vương phi ra tới, chính là, Mục đại tướng quân lo lắng a, ai thắng ai thua hắn đều gánh không nổi.

"Vương Phi nương nương, người hãy nhìn mặt lão thần....."

Lời còn chưa nói xong, ai ngờ Mục Thanh Võ một bên đã mở miệng, "Cha, Lư Nguyệt đã tự mình đáp ứng, cũng không thể lại phạm thượng, lật lọng đi!"

Lời này của Mục Thanh Võ thực ngoài ý muốn của Hàn Văn Tịch, nhìn dáng vẻ của hắn dường như đã hết kiên nhẫn đối mọii mọii được nuông chiều này rồi, rất tốt, gia hỏa này không làm nàng thất vọng.

Mục đại tướng quân liếc mắt nhìn Mục Thanh Võ một cái, lại thấy vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, không có lựa chọn khác, chỉ có thể đáp ứng.

Vừa thấy cha gật đầu, đây lòng Mục Lư Nguyệt tràn ngập niềm vui, nàng gấp không chờ nổi nghĩ đến viết thư nói tin tức tốt này cho Trường Bình công chúa, khiến Trường Bình công chúa nhanh chóng quay về để đồ để xem trò vui.

Nhưng mà, Mục Lư Nguyệt rất nhanh liền phát hiện, vui mừng của nàng đến quá sớm.

"Mục đại tướng quân, nếu ở quý phủ không tìm thấy dấu vết gì để lại, hiện giờ xem ra, chỉ có một biện pháp." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt liền nhủ mảy nhìn qua, thấy ánh mắt Hàn Văn Tịch tự nhiên không quan tâm, nàng vô có chút khản trương.

"Vương Phi nương nương thỉnh giăng." Mục đại tướng quân cũng khản trương.

"Tìm từ nguồn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Nguồn?" Mục Thanh Võ khó hiểu.

"Chính là nơi phát ra độc dược." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Vạn Độc Xã là một loại độc dược rất hiếm thấy, đây là hỗn hợp của mười loại Xã Độc độc nhất trên đời được tinh luyện thành.

Sở dĩ xưng là "Vạn Xã Độc", cũng không phải thật sự là từ một vạn nọc độc của xã độc phối chế thành, mà là bởi vì nọc độc của mười loại Xã Độc độc nhất có thể vượt qua một vạn nọc độc của rắn độc bình thường.

Chỉ cần tên này, dù thấy trình độ khủng bố.

Muốn điều phối ra loại độc dược này, cũng không phải là sự tình đơn giản, không chỉ phải hiểu được ti lệ điều phối, hơn nữa, mấu chốt nhất chính là phải tìm đủ 10 loại rắn độc độc nhất, chiết xuất ra nọc độc của chúng.

Tuy rằng nói y-dộc là chung một nhà, quá nhiều dược sẽ biến thành độc, một ít độc rất nhỏ có thể biến thành dược hiệu, nhưng mà, đây đều là tình huống đặc thù, y cùng độc vẫn có sự khác biệt rất nghiêm ngặt.

Nhưng là, mười loại Xã Độc này lại là trường hợp đặc biệt, chúng đều là kịch độc, cũng là thuốc hay dược dùng để trị liệu một số bệnh hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Mạnh mới, cần phải chính xác

Nếu muốn tìm đủ 10 loại Xà Độc, xác thật rất khó, nhưng nếu muốn tìm được vài loại trong đó, vẫn là tương đối dễ dàng.

"Đại tướng quân, trong 10 đại xà độc thì có 7 loại có thể làm thuốc, những dược phòng lớn cơ bản có bán, còn lại 3 loại là Xà Độc rất hiếm thấy. Nếu xác định người hạ được là người bên cạnh thiếu tướng quân, như vậy trong thời gian hai ba năm, nội gian này nhất định sẽ mua Xà Độc để chế độc dược, loại độc dược này sau khi phối chế nhiều lần chỉ có thể cất giữ trong vòng một ngày."

Một ngày!

Lời này của Hàn Văn Tịch vừa ra, Mục đại tướng quân liền kinh ngạc, đây là mạnh mới a, lại là mạnh mới mấu chốt.

Mục Thanh Vô đại hi, "Tần Vương phi, còn thỉnh viết xuống tên mười loại Xà Độc, hạ quan lập tức đi điều tra!"

Một phen lời nói của Hàn Văn Tịch khiến cho Mục Lưu Nguyệt cả kinh trợn mắt há hốc mồm, lại làm hai cha con Mục đại tướng quân kinh hi, tuy rằng đặt cược rất lớn, nhưng so với bắt được nội gian, chẳng phải lớn hơn sao.

Một ngày không bắt được nội gian, Mục Thanh Vô thậm chí là Mục đại tướng quân đều sẽ nguy hiểm thêm một ngày, hơn nữa, chuyện này còn có khả năng liên lụy đến gian tế Bắc Lệ quốc, càng không thể đại ý được.

Mục Thanh Vô đã sớm không quen nhìn Mục Lưu Nguyệt, hận không thể khiến nàng bị giáo huấn một trận, mà Mục đại tướng quân tạm thời cũng không quân được nhiều như vậy, trước tiên phải tìm ra được nội gian mới là điều quan trọng nhất, chuyện khác sau này lại nói đi.

Hàn Văn Tịch chỉ viết xuống 7 tên Xà Độc, giữ lại ba loại khác.

"Tần Vương phi, không phải có 10 sao?" Mục Thanh Vô khó hiểu hỏi.

"Người trước tiên hãy đi tìm bảy loại này đi, nhìn xem những tiệm thuốc nào có bán ra, có người mua qua hay không, trước điều tra rõ ràng, còn lại ta đều đã có an bài." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Mục Thanh Vô là người thông minh, không tiếp tục truy vấn, mà lúc này, Mục Lưu Nguyệt ở phía sau nhìn, không tự giác hiện lên lo lắng.

Nhưng, lo lắng thì lo lắng, Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là phỏng đoán mà thôi, kết quả điều tra như thế nào còn không biết đâu!

Mục Lưu Nguyệt chính là không tin, nàng muốn lập tức đi viết thư cho Trường Bình công chúa.

Đó là một ngày, sau khi Hàn Văn Tịch rời đi, Mục Thanh Vô liền tự mình đi điều tra chuyện này.

Hắn đã dành ba ngày, đem hết những tiệm thuốc lớn lớn bé bé trong ngoài để đồ đều điều tra một lần, xác thật như theo lời Hàn Văn Tịch, những dược vật kia không ít tiệm thuốc đều có bán ra, chỉ là, kết quả điều tra vẫn nằm ngoài ý muốn của hắn.

Ba ngày sau, Mục Thanh Vô lại đến Tần Vương phủ báo phòng.

..... *Editor: Emily Ton.....*

"Vương Phi nương nương, 32 tiệm thuốc lớn lớn bé bé trong toàn thành, tổng cộng mười tiệm thuốc có bán ra những loại Xà Độc này, nhưng....."

Mục Thanh Vô cau mày, thực nghiêm túc, "Nhưng, những chương quỷ ở các dược phòng đều nói, những Xà Độc đó thường không được sử dụng, nếu không phải là phương thuốc đặc thù, cơ bản không có đại phu nào dám khai ra những loại rắn độc này. Trong 10 dược phòng thì có 8 tiệm chưa từng bán được bất luận một loại nào trong 7 loại Xà Độc. Mà 2 tiệm còn lại, đều chỉ bán ra một lần, đều là sự tình 5-6 năm trước."

Vạn Xà Độc tích lũy ở trong cơ thể Mục Thanh Vô nhiều nhất là ba năm, nếu nói như thế, nội gian cũng không mua Xà Độc ở các tiệm thuốc.

"Vương Phi nương nương, có thể Xà Độc trong tay nội gian là từ nơi khác mang lại đây, ở bên trong phủ phối chế ra Vạn Xà Độc?" Mục Thanh Vô suy đoán nói.

Nhưng Hàn Văn Tịch quyết đoán lắc đầu, "Nếu như mang lại đây, nhất định phải mang không ít mới đủ dùng. Đây chính là độc, mang một lượng lớn độc dược bên cạnh, tuyệt đối không phải là sự tình nội gian sẽ làm"

"Hoặc, có người cung cấp đưa tới, thậm chí là đủ để chế ra độc dược và đưa vào Đại tướng quân phủ." Mục Thanh Vô tiếp tục suy đoán.

Loại độc mãn tính cần phải thực hiện một lần trong 2-3 ngày tiếp theo, sau khi thành độc dược chỉ có thể bảo quản một ngày, nếu không sẽ bắt đầu có mùi và thay đổi màu sắc.

"Thời gian ba năm, thường xuyên tặng đồ đến Đại tướng quân phủ như thế....." Hàn Văn Tịch như đang suy tư điều gì.

Tướng quân phủ khác với những dinh thự khác, Đại tướng quân cùng thiếu tướng quân sống ở nơi này, nếu như đặt ở hiện đại chính là quân khu đại viện, cũng coi như là địa điểm quan sự quan trọng, một nửa hạ nhân nơi này là binh lính, một nửa là nô bộc binh thường, mặc kệ là binh lính hay là nô bộc binh thường, đều là không cho phép tùy ý thường xuyên ra vào.

Đột nhiên, ánh mắt Mục Thanh Vô sáng ngời, kinh sợ nói, "Lão Lý chuyên thu thập nước thải, còn có lão Vương chuyên đồ *dạ hương (chất thải...!)*"

Hai người này cũng không phải là 2-3 ngày mới tới, mà là mỗi ngày đều tới.

Tuy rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng vẫn tốt hơn so với không có phương hướng nào cả.

"Thiếu tướng quân, người hãy dựa theo mạnh mới này điều tra đi, ta sẽ tra nguồn gốc của ba loại Xà Độc còn lại." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Được, nếu có tình huống gì xảy ra, hãy để thuốc hạ tùy thời tới bẩm!"

Mục Thanh Vô đứng dậy tới, lấy tiêu chuẩn của quân nhân, ôm quyền, khom người, làm ra động tác rất dứt khoát nhanh nhẹn, tràn ngập phong thái nam tính.

Tuy rằng già hóa này tuổi còn trẻ, thành tích trong quân cũng không cao, chính là, đại lễ như thế, trong triều cũng không quá vài người mới nhận được nha.

Mục Thanh Vô đang muốn đi, Hàn Văn Tịch lại kêu hắn trở lại, "Thiếu tướng quân, sau này thời điểm không có ai, đừng khách khí như thế, cũng đừng Vương phi này Vương phi no, hãy gọi thẳng tên của ta là được."

Biểu tình cương nghị của Mục Thanh Vô bỗng nhiên chuyển sang sùng sốt, ngay sau đó là hồ nghi, cúi tay giải đầu, lộ ra bộ dáng đại nam hài, "Vương Phi nương nương, người..... người vừa nói gì?"

Hàn Văn Tịch dờ khóc dờ cười, thôi thôi, hắn là người tuân thủ kỷ luật như vậy, nàng vẫn là không nên làm khó dễ hắn.

"Không có gì, người đi đi." Hàn Văn Tịch chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi Mục Thanh Vô rời đi, nàng lập tức sai tiểu Trầm Hương đi Cổ phủ truyền lời, định ngày hẹn với Cổ Bắc Nguyệt.

Nàng chỉ có thời gian một tháng, cho nên, biện pháp phá án nhanh nhất chuẩn xác nhất chính là phương pháp bài trừ. Bảy loại Xà Độc có thể dễ dàng mua được trong đế đô, cũng có khả năng được mua từ địa phương khác rồi đưa đến, rất khó để theo dõi, đây tạm thời được xem là mạnh mới kết thúc đi.

Nhưng mà, ba loại Xà Độc khác cũng không phải là loại phổ biến, huống chi, độc dược dùng để hạ độc trong ba năm không hề ít do đó lượng nọc độc cũng không hề ít, Hàn Văn Tịch tin tưởng, chỉ cần tìm ra nơi phát ra ba loại Xà Độc này, sẽ cách chân tướng không xa.

Ba loại Xà Độc phân biệt này là Mê Diệt (迷迭), Trúc Thanh (竹青), Tiểu Tương (潇湘), đều là loài rắn rất nhỏ, chỉ dài ba bốn tấc, nhưng là, độc tính lại không thua gì loại độc cự mãng mà Hàn Văn Tịch đã từng kiến thức qua.

Khác với độc cự mãng, số lượng ba loại rắn độc mê diệt, trúc thanh, tiểu tương cũng không thiếu, nhưng mấu chốt chính là có thể bắt lấy chúng, không nhiều người có thể thuận lợi bắt được và lấy ra nọc của Xà Độc, dựa theo tính toán của Hàn Văn Tịch, toàn bộ Văn Không Đại Lục không dưới 10 hộ gia đình có thứ này!

Đương nhiên, đây chỉ là suy tính của Hàn Văn Tịch, nàng không có phương pháp nào để điều tra, nhưng Cổ Bắc Nguyệt là người có thâm niên trong giới y dược, hắn là sẽ có phương pháp.

Cổ Bắc Nguyệt xác thật rất bận, cũng không có thời gian muốn gặp liền có thể gặp như trước, hoàng đế nhiệm phong hàn, hắn canh giữ ở trong cung, nửa bước không thể rời, cũng không biết khi nào mới có thể ra khỏi cung, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đợi.

"Chủ tử, người cùng Mục đại tiểu thư đánh cuộc một tháng, có đủ thời gian sao?" Tiểu Trầm Hương thực sự lo lắng.

"Phong hàn mà thôi, nhiều lắm là mất 5-6 ngày, thiếu tướng quân cũng cần thời gian để tìm hiểu." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn là Thiên Huy hoàng đế không phải bị bệnh gì nặng, nếu không Cổ Bắc Nguyệt trong vòng 1-2 tháng đều đứng mơ tưởng rời khỏi cung nửa bước.

Tiểu Trầm Hương ở một bên bữu môi, không cao hứng. "Chú tử, người vì sao không đi tìm Tần Vương diện hạ nhờ giúp đỡ?"

Hàn Văn Tịch rõ ràng nghe được, lại vờ như không nghe được, đứng dậy rời đi.

Tiểu Trầm Hương tiếp tục nhỏ giọng, "Tần Vương diện hạ có quan hệ rộng lớn hơn Cổ thái y nhiều, chủ tử người thật là phí phạm của trời."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch không thể không dừng bước, quay đầu mỉm cười nhìn qua, "Được rồi, trước đây không phải là ta chưa từng phí phạm của trời."

Nàng đương nhiên biết Long Phi Dạ có quan hệ rộng rãi hơn Cổ Bắc Nguyệt rất nhiều, chỉ là, nàng mới không tin tên kia ăn no không có việc gì làm sẽ giúp nàng đâu.

"Chú tử, cho dù người ngược ngừng đi tìm Tần Vương diện hạ nhờ hỗ trợ, người cũng có thể nói thiếu tướng quân đi tìm, đây là sự tình của phủ tướng quân." Tiểu Trầm Hương lại nhắc nhở.

Lần này, Hàn Văn Tịch híp mắt nhìn qua, "Ta ngược ngừng sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt chủ tử hiện lên bộ dáng nguy hiểm, tiểu Trầm Hương lúc này mới cảm miệng, thẳm nghĩ, "*người chốt dạ.....*"

Sau khi khiến tiểu Trầm Hương ngậm miệng, Hàn Văn Tịch đặc biệt tiểu sai bước đi, lý do khiến nàng bị mọi người làm khó dễ, còn không phải bởi vì không chiếm được sự tán thành chân chính của Long Phi Dạ hay sao. Nếu tên kia chân chính tán thành nàng, chứng thực vị trí chính phi Tần Vương nàng đang ngồi, phỏng nhân ra toàn bộ Thiên Ninh quốc, ai dám dễ dàng khiêu khích nàng, đặc tội nàng nha!

Thời đại này, mẫu bằng tử quý (mẹ dựa vào con trai mình), thế bằng phu tôn (vợ sống dựa vào chồng), mà nàng, chỉ có thể dựa vào chính mình, cũng chỉ có thể tin tưởng vào chính mình.

Hàn Văn Tịch vừa chờ tin tức, vừa lật xem 《Vân Không Chỉ》，đây là một quyển điển tịch giới thiệu các quốc gia và các thế lực ở Vân Không Đại Lục. Trong Vân Không Đại Lục có ba quốc gia là Thiên Ninh quốc, Bắc Lịch quốc, Tây Chu quốc, ngoài ba quốc gia này còn có các thế thực độc lập bên ngoài, nổi danh nhất chính là Tiểu Dao Thành, Nữ Nhi Thành cùng Y Thành.

Học viện y khoa mà Cổ Bắc Nguyệt thường đề cập đến, chính là một toà học viện quy mô rất lớn nằm ở Y Thành, có thể nói là uy tín nhất trong giới y học trong toàn bộ Vân Không Đại Lục.

Bất đắc dĩ, 《Vân Không Chỉ》 bất quá chỉ là một quyển điển tịch thuật tóm lược, đối với ghi chép tin tức về thế gia y học, độc môn lĩnh tinh lại rất ít, Hàn Văn Tịch cũng không thể tìm thấy những thứ nàng muốn ở trong đó.

"Chú tử, Hàn gia chính là thế gia y học nổi danh nhất Thiên Ninh quốc, nghe nói tàng trữ không ít được."

Tiểu Trầm Hương vừa thuận miệng nói như thế, nhưng mà, lời này lại nhắc nhở Hàn Văn Tịch!

Đúng vậy, Hàn gia!

Đế đô Thiên Ninh, thậm chí là toàn bộ Thiên Ninh quốc, trừ bỏ hoàng thất, phỏng chừng không có nhà nào tàng trữ được nhiều hơn Hàn gia, nàng sao có thể bỏ sót Hàn gia đây?

"Đi, đi Hàn gia nhìn một cái!" Hàn Văn Tịch nhanh chóng quyết định.

..... Editor: Emily Ton.....

Vào giữa trưa, Hàn Văn Tịch mang theo tiểu Trầm Hương tới gõ đại môn Hàn gia.

Thời điểm khi Hàn Văn Tịch xuyên qua, đã ngồi trên kiệu hoa rồi khỏi Hàn gia, tất cả ấn tượng về Hàn gia đều đến từ ký ức của nguyên chủ.

"Kéo kẹt....."

Cửa vừa mở ra, gãi sai vật thủ vệ bên trong tức giận thì thào, "Người nào a, đang giữa trưa còn để người ngủ nữa chứ?"

"Tần Vương phi giá lâm!" Tiểu Trầm Hương hô lớn.

"Tần Vương phi tới làm gì a?"

Gãi sai vật vẫn không cho là đúng, chỉ là, rất nhanh đã bình thường trở lại, sợ tới mức mở rộng đại môn, té ngã lộn nhào, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch lập tức quỳ xuống hành lễ, "Vương Phi nương nương! Tiểu nhân không biết Vương Phi nương nương đại giá quang lâm, Vương Phi nương nương tha mạng a!"

Gãi sai vật thật sợ sợ tới mức không nhẹ nha, đừng nói là hấn, ngay cả từ trên xuống dưới Hàn gia cũng không có người nào tin rằng Hàn Văn Tịch có thể bước vào đại môn Tần Vương phủ, hơn nữa, lúc ấy còn không ít người suy đoán vị đại tiểu thư này sẽ chết đâu!

Hoàng Thượng đã ra lệnh phải cưới, Tần Vương không cưới, muốn hóa giải một mâu thuẫn này, thì việc Hàn Văn Tịch chết là biện pháp duy nhất.

Chỉ là, ai cũng chưa từng nghĩ vị đại tiểu thư này không chỉ rất thuận thuận lợi lợi vào cửa, tinh tình cũng thay đổi hoàn toàn, kỹ năng vượt bậc trong y thuật trị liệu cho thiếu tướng quân, nhất thời nổi tiếng.

Hơn nữa, đã nhiều ngày qua còn có lời đồn đãi, nói đại tiểu thư thậm chí cũng tham gia trị liệu quái bệnh cho Thái tử, lóa giá bị định tội, đại tiểu thư lại bình bình an an, nguyên nhân đứng đầu ở đây, trong dân gian có rất nhiều cách nói.

"Đứng lên đi!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Gãi sai vật ngẩn đầu nhìn thấy vẻ đẹp của Hàn Văn Tịch, thấp phần kinh ngạc, nhưng lại đón nhận một ánh mắt sắc bén bức thẳng vào tâm người của Hàn Văn Tịch, hấn cũng không dám nhìn tiếp, không thể không tin những lời đồn đãi kia là sự thật, hấn vội vàng bỏ dậy, cũng không dám đứng thẳng người.

Hàn Văn Tịch bình tĩnh ngồi xuống ở ngạch cửa cao cao, hỏi, "Trong nhà còn lại mấy phòng phu nhân?"

Gãi sai vật nào dám dấu diếm, lập tức đứng sợ thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hàn gia, đại thiếu gia cuồng vọng

Không hỏi không biết, vừa hỏi đã bị dọa nhảy dựng.

Tiểu thiếp của Hàn Tông An không ít, nhưng là, tất cả đều đã đào tẩu chỉ còn lại nhị phu nhân Từ phu nhân, tam di nương Lý thị và Thất di nương Hách Liên thị.

Nghiêm túc mà nói, Từ phu nhân cũng là thị thiếp, chỉ có thể xưng di nương.

Nhưng vì Từ phu nhân có thân phận đặc thù, nàng là đích nữ của Lại bộ thượng thư, nắm đó vì ngưỡng mộ Hàn Tông An nên gả vào Hàn gia, bởi vì Thiên Tâm phu nhân là ân nhân cứu mạng của thái hậu, cho nên mặc dù Thiên Tâm phu nhân đã qua đời, nàng cũng không dám chiếm vị trí chính thất. Mà nắm đó đích nữ Lại bộ thượng thư sao có thể hạ mình là di nương? Hàn Tông An liền gọi nàng là nhị phu nhân, trong khi mọi người gọi nàng là Từ phu nhân.

Nhóm thị thiếp đào tẩu phần lớn đều cuộm đi không ít đồ trang sức và vật có giá trị, nhưng những người lưu lại đều là những người thông minh, kinh thường những thứ bạc đồ, các nàng muốn tranh chính là nhà kho được liệu quý báu cùng 《Hàn Thị Y Điển》của Hàn gia.

Vừa nghe gãi sai vật nói như thế, Hàn Văn Tịch không tránh khỏi nhăn mày lại, *chỉ còn lại những người này, nàng làm sao mà trọng chấn Hàn gia nha!*

Nội phòng Từ phu nhân cũng chỉ có một đại thiếu gia, nội phòng tam di nương có một nữ nhi, còn có nội phòng Thất di nương Hách Liên thị cũng chỉ có một nam hài tử, mới có sáu tuổi nha!

Đặt Hàn gia vào trên tay bọn họ, chẳng phải tàn bại nhanh hơn sao?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch tạm thời không thừa thời gian và tâm tư quản nhiều như vậy, lấy án tử của Đại tướng quân phủ làm trọng, bại bởi Mục Lưu Nguyệt, mất mặt là chuyện nhỏ, coi xiêm y chạy như điên chính là đại sự nha!

"Đừng gây phiền phức, đưa ta đi nhà kho." Hàn Văn Tịch thấp giọng nói.

Lời này vừa ra, gãi sai vật liền kinh ngạc, chẳng lẽ ngay cả vị đại tiểu thư đã gả ra ngoài rồi cũng muốn trở về tranh đồ vật trong nhà kho? Phải biết rằng, những ngày qua chỉ vì chia kho nhà kho, ba vị nữ nhân ở lại quý phủ chính là tranh đến người chết ta sống.

Đương nhiên, kinh ngạc chỉ để ở trong lòng, gã sai vật cũng không dám lên tiếng, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Nhị phu nhân nói muốn giảm bớt phí tổn, đã sa thải không ít hạ nhân, con đường gã sai vật mang Hàn Văn Tịch đi lại là nơi hẻo lánh, dọc theo đường đi cũng không gặp người nào.

Nhưng mà, ngay khi sắp đến nhà kho, một bên hành lang dài bỗng truyền đến một trận tiếng cười, tựa hồ có không ít người.

Hàn Văn Tịch dừng bước, theo tiếng nhìn lại, nhưng bị một mảnh trúc tông che lấp.

"Đó là nơi nào, chuyện gì đang xảy ra?" Nàng thấp giọng hỏi. Hàn gia đã trong tình cảnh như vậy, ai còn có tâm tình vui sướng cười đùa như vậy đây?

"Bẩm Vương Phi nương nương, bên kia là Văn Thủy Các của Thất di nương Hách Liên thị, có thể là đại thiếu gia bọn họ đang ở bên kia." Gã sai vật đáp.

Văn Thủy Các của Hách Liên thị?

Hàn Văn Tịch không có ấn tượng sâu sắc nào đối với vị phu nhân này, trong tất cả những vị phu nhân của Hàn Tông An, đó là vị vào cửa muộn nhất, vị trẻ tuổi nhất, đương nhiên, cũng là vị được sủng ái nhất. Nàng sinh được một nam hài cho Hàn Tông An gọi là Hàn Văn Dật, đứng hàng *lão thất* (*con thất bảy*), năm nay chỉ mới sáu tuổi, ở trong ngực Hàn Tông An đã giao đãi nằng, đúng là vị tiểu thiếu gia này.

Hàn Văn Tịch đối vị thiếu gia này cũng không có ấn tượng gì, nghe tiếng cười đều là thanh âm của những gã sai vật, nghĩ thầm *hắn là đang chơi đùa cùng tiểu thiếu gia đi, hài tử nhỏ như vậy thì hiểu cái gì nha?*

Hàn Văn Tịch hôm nay vội có chính sự, cũng không hỏi nhiều mà chuẩn bị rời đi, ai ngờ, lúc này, đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang "*bạch bạch bạch*" trộn lẫn với tiếng cười hỗn loạn, tựa hồ như đang đánh người.

Hàn Văn Tịch lú lo dừng bước, "Chuyện gì vậy?"

"Tiểu nhân phỏng đoán là thất thiếu gia lại bị đánh." Gã sai vật nói, bắt đầu đi thò dài, "Vương Phi nương nương, lão gia vừa xảy ra chuyện, thất thiếu gia được sủng ái nhất là người đầu tiên gặp tai ương. Tất cả mọi người đều hoài nghi chia khoá nhà kho ở trong tay Thất di nương! Cũng không biết Thất di nương nghĩ như thế nào, sớm có người khuyên nàng rời khỏi, nhưng nàng vẫn không đi. Ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không có người làm chủ cho nàng, làm sao mà đấu được với nhị phu nhân và tam di nương nhà!"

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch liền trầm mặt, lạnh lùng nói, "Mang ta qua đó!"

Chìa khoá nhà kho đang ở trên tay nàng, Hách Liên thị làm sao mà có chìa khoá. Hách Liên thị xuất thân nghèo khổ, huynh tẩu bên nhà mẹ đẻ lại không phải là người lương thiện, một khi nàng rời khỏi Hàn gia, sợ là không có nơi nào để đi.

Gã sai vật vội vàng đi phía trước dẫn đường, rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã đi dọc theo hành lang dài vòng qua dãy trúc tùng. Từ xa, Hàn Văn Tịch có thể nhìn đến một tiểu nam hài cỡi trần với đôi tay bị buộc, ngồi xổm trong bụi cỏ, mà phía sau hắn, là một đám người lớn đang vây xem, cầm đầu chính là đại thiếu gia Hàn gia Hàn Ngọc Kỳ đang cầm một cây gậy trúc mà "*bạch bạch bạch*" đánh vào lưng hắn.

Một đám người lớn ngược đãi một tiểu hài tử, cư nhiên còn cười lớn tiếng như vậy.

Hàn Văn Tịch ngăn ra, không khỏi nhớ tới khi nguyên chủ tuổi còn nhỏ cũng bị vị đại thiếu gia này quát đánh qua, nàng khi đó đã mười tuổi, mà đứa nhỏ trước mắt chỉ mới sáu tuổi, bị đánh so với nàng còn thảm hơn!

Quá phân!

Tức khắc, trong lòng Hàn Văn Tịch xôn lên một trận lửa giận, nàng bước nhanh tiến đến, tức giận ngập trời, "Hàn Ngọc Kỳ, người dùng tay lại cho ta!"

Mọi người vừa nghe đến giọng của Hàn Văn Tịch, đều đồng loạt nhìn qua, tuy rằng trên mặt nàng đã không có sẹo đỏ, nhưng tất cả vẫn lập tức nhận ra nàng, ngày ấy đại hôn, không ít người từng gặp qua nàng.

"Hàn Văn Tịch!" Hàn Ngọc Kỳ buột miệng thốt ra, không mong đợi Hàn Văn Tịch sẽ đến.

Hàn Văn Tịch sai bước lại đây, chỉ thấy tiểu hài tử đang run bần bật vì lạnh, tám lưng thon gầy tât cả đều là từng vết vết thương đầy máu, giống như bị roi quát đánh đã mất, cảnh tượng rất khủng khiếp.

"Trầm Hương, mau, quần áo!" Hàn Văn Tịch kêu lên.

Tiểu Trầm Hương đi nơi nào để tìm quần áo nha, may mắn nàng nhanh chóng gạt mình, lập tức sai gã sai vật đi cùng cời áo ngoài ra.

Hàn Văn Tịch cảm xiêm y, đang tiến lên muốn cứu hài tử kia, ai biết Hàn Ngọc Kỳ lại đưa mắt ra hiệu lệnh cho mấy gã sai vật ngăn xung quanh thất thiếu gia Hàn Văn Dật.

Hắn khoanh hai tay trước ngực và đi về phía trước, liếc mắt đánh giá trên dưới Hàn Văn Tịch một cái, lạnh lùng cười nói, "Hàn Văn Tịch, mấy tháng không gặp người đã trưởng thành hơn a! Người không an ổn ở Tần Vương phủ, dám chạy đến địa bàn của bốn thiếu gia xen vào việc người khác?"

"Làm cán, thấy Tần Vương phi còn không quý xuống, các người muốn tạo phản sao?" Tiểu Trầm Hương lạnh lùng răn dạy.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên cười ha ha, "Tần Vương phi? Tần Vương cưới nàng sao? Tần Vương nhận nàng sao? Đã kiểu môn của nàng sao? Nữ nhân không biết xấu hổ, tự mình đưa tới cửa, còn có mặt mũi tự xưng là Tần Vương phi!"

Hạ nhân quanh mình vốn đều đang kiêng kỵ thân phận Hàn Văn Tịch, kiêng kỵ những lời đồn đãi bên ngoài, hiện giờ thấy thái độ của đại thiếu gia, cũng đều sõi nổi ngẩng đầu lên, kính thường đánh giá Hàn Văn Tịch.

Nhớ trước đây vị đại thiếu thư này, không phải là luôn bị đại thiếu gia khi dễ từ nhỏ đến lớn hay sao? Ngay cả trước lúc đại thiếu thư xuất giá, đại thiếu gia suýt nữa còn xé hi phục của nàng, nàng cũng không dám làm gì.

Phải biết rằng, đại thiếu gia là nhi tử độc nhất của Từ phu nhân, là cháu ngoại của Lại bộ thượng thư, tin tức của hắn so với những lời đồn đại bên ngoài đáng tin cậy hơn nhiều.

Đại thiếu gia có loại thái độ này, nói vậy vị Tần Vương phi bất quá cũng là hư danh mà thôi.

"Hàn Ngọc Kỳ, người dám phạm thượng, người nên....." Tiểu Trầm Hương giận dữ, Hàn Văn Tịch ngăn lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Hàn Ngọc Kỳ.

Hàn Ngọc Kỳ vốn còn đang thò ơ, chỉ là, khi nhìn đến ánh mắt của Hàn Văn Tịch, hắn bỗng cảm thấy vô cơ có chút bất an, loại bất an làm hắn rất bực bội.

Vì sao hắn lại sợ Hàn Văn Tịch đây? Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là có hư danh Vương phi, vừa không được Nghi thái phi cùng Tần Vương yêu thích, cũng không được thái hậu yêu thích, mà hắn, còn có ông ngoại chống lưng, lão gia tử vừa vào ngục, Hàn gia tử trên xuống dưới liền không ai có hậu thuẫn như hắn.

Hắn sợ ai nha?

Nghĩ đến điều này, Hàn Ngọc Kỳ lạnh giọng, "Hàn Văn Tịch, thức thời liền tránh khỏi đường của bốn thiếu gia, nếu không, ngay cả người bốn thiếu gia cũng đánh!"

Hàn Văn Tịch không để ý tới hắn, mà lạnh lùng nói, "Trầm Hương, đi, báo Đại Lý Tự, nói Hàn Ngọc ở Kỳ Hàn gia mắc tội phạm thượng, xuất khẩu cuồng ngôn vũ nhục bốn vương phi!"

"Vâng!" Tiểu Trầm Hương lập tức liền đi.

Đám người này đúng thật là mắt chó xem người (*nguyên văn*: 狗眼看人), chờ người của Đại Lý Tự tới, khiến cho bọn họ kiến thức kiến thức sự lợi hại của Vương Phi nương nương!

Đại Lý Tự?

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên cười ha ha, "Đại Lý Tự nha, ai nha, bốn thiếu gia rất sợ hãi nha! Làm sao bây giờ nha!"

Giọng điệu âm dương quái khí kia, chọc đến mọi người cười to một trận.

Rất nhanh, Hàn Ngọc Kỳ lập tức đứng đắn hẳn lên, ánh mắt kính thường nhìn Hàn Văn Tịch một cái.

Hắn mới không sợ Đại Lý Tự đâu, hắn cũng không biết Đại Lý Tự Khanh* Bắc Cung Hà Trạch đã phạm vào tội gì, nhưng hắn từng nghe người ở phủ thượng thư nói qua, người phía trên chỉ định để ông ngoại hắn tự mình thăm vấn, mà đại nhân mới nhậm chức Đại Lý Tự Khanh là Âu Dương đại nhân cũng là do ông ngoại hắn tiến cử lên.

**Khanh: một quan hàm trong triều đại cũ. (Đại lý tự do quan Tự Khanh đảm đầu, Tự thiếu khanh thứ nhì và có các thuộc cấp Chủ sự, Tư vụ, Thư lại giúp việc.)*

Đại Lý Tự Khanh cùng Lại bộ thượng thư đều thuộc hàng tam phẩm, vì thế ông ngoại hắn rất có uy phong.

Mặc kệ tiểu Trầm Hương rời đi, Hàn Ngọc Kỳ khi định thần nhàn ngồi xuống một bên, nhường mây lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch, "Tâm tình của bốn thiếu gia hôm nay rất tốt, hãy chờ người của người tới vậy!"

Hàn Văn Tịch không để ý tới hắn, thấy bóng dáng hài tử một bên đang run bần bật, có cảm giác đau thay hắn, nàng đang muốn tiến lên, nhưng mấy gã sai vật lập tức ngăn cản, mà gã sai vật mang Hàn Văn Tịch tới, nào dám lên tiếng, yên lặng lui ra thù ở một bên.

Đó là một cảnh bề tấc.

Thấy hài tử từ cuộn tròn như quả bóng, dãy lưng Hàn Văn Tịch càng thêm sốt ruột, hài tử nhỏ như thế, nếu còn tiếp tục kéo dài thì không đau chết cũng sẽ bị lạnh chết.

Thở vài lần, nhưng mấy gã sai vật như một bức tường người không nhúc nhích, một bước cũng không nhường.

Hàn Văn Tịch không thể đẩy được bọn họ, nằng tức giận cảnh cáo, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi tốt nhất đừng hời hợt!"

"Hời hợt? Ha ha, Hàn Văn Tịch, người hời hợt sẽ là người đi!" Hàn Ngọc Kỳ cười ha hả, hẳn chỉ nghe nói qua về sự tình giải độc của thiếu tướng quân, đến nay cũng đều không tin, ai mà biết được tình huống cụ thể bên trong nhà, hẳn rất chờ mong bên Đại Lý Tự phái người tới.

Một đôi mắt phương của Hàn Văn Tịch đều thu hẹp lại thành một đường thẳng tắp, nơi này cách Đại Lý Tự cũng không xa, nằng chờ!

Nhưng mà, ngay khi hai bên đều đang trong thế giằng co, đột nhiên một tiếng kêu bên nhọt truyền đến, "Đặt Nhì! Đặt Nhì!"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ tầm hai mươi tuổi đang hoảng sợ chạy vội lại đây, người này không phải ai khác, chính là mẫu thân hải tử kia, Thất di nương của Hàn gia Hách Liên Tuý Hương.

Nàng đến, không rành lo nhìn đến ai, nhìn thấy tình cảnh của nhi tử, lập tức lớn tiếng khóc lên thảm thiết, giống như phát điên lao qua.

"Ngán nằng lại!" Hàn Ngọc Kỳ lạnh giọng, đột nhiên đứng lên.

Hách Liên Tuý Hương bất quá là một nữ tử yếu đuối, một gã sai vật tiến lên ngăn nằng lại, hung hăng đẩy nằng ngã trên mặt đất.

Nhưng, nằng nhanh chóng bò dậy, tức giận mắng Hàn Ngọc Kỳ, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi còn có phải là người hay không? Ngươi muốn làm gì hãy hướng về phía ta mà tới, làm khó một tiểu hải tử, ngươi là loại nam nhân gì?"

"Ha ha, hướng về phía ngươi? Vậy được, ngươi hãy ngoan ngoãn đem chìa khoá nhà kho giao ra đây, bọn thiếu gia lập tức sẽ thả ngươi đi." Hàn Ngọc Kỳ cười lạnh nói.

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch liền đã hiểu.

"Ta không có! Ta đã nói bao nhiêu lần với ngươi, ta không có chìa khoá, lão gia làm sao có khả năng đem chìa khoá giao cho hai mẹ con chúng ta! Lão gia đột nhiên xảy ra chuyện, chìa khoá nhất định vẫn còn ở trên người lão gia!" Hách Liên Tuý Hương nghiến tức nói.

"Ha ha, ngươi cho rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi sao? Từ khi ngươi vào cửa, cha ta mỗi ngày đều ngủ ở phòng ngươi, mỗi ngày đều giáo huấn y thuật cho tiểu tử kia, ngươi cho là ta không biết hay sao? Ngay cả khi cha ta không đem chìa khoá nhà kho giao cho ngươi, ngươi cũng nhất định biết hẳn đã giấu chìa khoá nơi nào!" Hàn Ngọc Kỳ hừ lạnh.

"Ta không biết! Lão gia mỗi ngày tới đó là bởi vì thấy Văn Đặt hiểu học, mỗi ngày lão gia đều tới tự mình dạy hẳn." Hách Liên Tuý Hương vội vàng giải thích. Nằng nói, thừa dịp gã sai vật không chú ý lại muốn hướng đi về phía nhi tử bên kia, nhưng, chung quy vẫn bị gã sai vật đẩy trở về, ngã trên mặt đất.

Lần này, Hách Liên Tuý Hương không thể đứng dậy nổi nữa, nằng hướng về phía hải tử từ kinh sợ khóc lớn, "Nhi tử, ngươi như thế nào? Hãy trả lời mẫu thân một câu!"

"Nhi tử, ngươi đừng hù dọa mẫu thân nha, ngươi hãy nói một câu với mẫu thân, ngươi hãy nhìn mẫu thân đi!"

"Nhi tử, nhi tử, ngươi đừng hù dọa mẫu thân được không!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Chìa khoá, có gan thì tới lấy

Editor: Emily Ton

Ngay cả khi Hách Liên Tuý Hương kêu to như thế, hải tử đang cuộn tròn như quả bóng đều không hề đáp lại. Hàn Văn Tịch liền kết luận, đứa nhò này đã lạnh tới mức mất đi ý thức, hơn nữa thân mình nhỏ bé phòng chừng đã cứng lại rồi, nếu cứ tiếp tục sợ là sẽ xảy ra đại sự.

Nằng lo lắng a, *tiểu Trầm Hương a tiểu Trầm Hương, cứu bình khi nào mới có thể đến nha!*

Nằng mang danh Vương phi chỉ là hư danh, tuy rằng không đối phó được Trường Bình công chúa, hay Mục Lưu Nguyệt, nhưng tốt xấu vẫn có thể kinh động được Đại Lý Tự Khanh, cho dù Hàn Ngọc Kỳ cậy vào Lại bộ thượng thư, cũng vẫn hù được.

Loại xuẩn ngốc tự đại như Hàn Ngọc Kỳ chính là thiếu giáo huấn!

Không nghe được lời nhi tử đáp lại, Hách Liên Tuý Hương đều như phát điên, nằng bò đến dưới chân Hàn Ngọc Kỳ, khóc lóc cầu xin, "Đại thiếu gia, chìa khoá nhà kho thật sự là không ở trên tay chúng ta, ta cầu xin ngươi, thả chúng ta đi!"

"Đại thiếu gia, nói như thế nào thì Văn Đặt cũng là đệ đệ ngươi, hãy vì lão gia, ngươi thả hẳn đi! Ta cầu xin ngươi!"

"Đại thiếu gia, ta dập đầu cầu xin ngươi!"

Hàn Văn Tịch thật sự nhìn không được nữa, đang muốn can, ai biết, Hàn Ngọc Kỳ cư nhiên phát rõ dùng một chân đá văng Hách Liên Tuý Hương, lạnh giọng, "Ngươi nói không có thì sẽ không có hay sao? Ngươi tới, soát người cho bọn thiếu gia!"

Cái gì?

Vừa nghe lời này, Hách Liên Tuý Hương sợ tới mức cuộn tròn trên mặt đất, mà Hàn Văn Tịch không nói hai lời, thỉnh linh đẩy gã sai vật đang che trước mặt mình, vọt tới trước người Hách Liên Tuý Hương giờ hai tay ra che chở.

"Chìa khoá nhà kho ở ngay trên người bốn vương phi, ai có gan hãy lục soát bốn vương phi!" Nằng lạnh giọng, mắt phương giận dữ, toàn thân tản mát ra một cỗ khí phách không dung néu xâm phạm, tất cả mọi người nhìn đến không khỏi giật mình một cái.

Cái gì?

Chìa khoá nhà kho ở trên tay Hàn Văn Tịch?

Hàn Ngọc Kỳ đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó cười ha ha, "Hàn Văn Tịch, trò đùa này không buồn cười một chút nào cả."

"Phải không?"

Bên môi Hàn Văn Tịch gọi lên một nụ cười châm chọc, chậm rãi từ trong tay áo rút chìa khoá ra tới trước mặt mọi người. Đây là chiếc chìa khoá bằng đồng, cổ xưa mà không mất đi vẻ tinh xảo, đã được truyền qua tay của bao nhiêu thế hệ Hàn gia, tựa hồ có linh khí, óng thoắng tắn ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tuy rằng, rất nhiều người ở đây cũng chưa thấy qua chìa khoá này, nhưng, đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ đã từng thấy qua thứ này nhiều lần trong tay phụ thân hẳn!

Đây là tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, là ước mơ tràn bão tha thiết của hẳn, vì thế hẳn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra!

Chỉ thấy mắt hẳn trừng lớn, nhìn đến ngây người.

"Hiện tại, có buồn cười không?" Hàn Văn Tịch cười lạnh hỏi.

"Ngươi..... cư nhiên..... ngươi tiện nhân này, ngươi có tư cách gì mà có được chìa khoá nhà kho! Đưa ta!"

Sau khi Hàn Ngọc Kỳ bình thường trở lại, biểu tình tham lam giống như chó bị bỏ đói lâu ngày nhìn thấy thịt, lúc này, mọi người xung quanh cũng đều chấn kinh.

Thiên a, chìa khoá nhà kho như thế nào lại ở trên tay Hàn Văn Tịch?

Điều này có nghĩa là gì a?

Chẳng lẽ lão gia tự mình giao cho Hàn Văn Tịch? Sao có thể có khả năng đó nha, lão gia không phải ghét nhất chính là nữ nhi con vợ cả hay sao?

Ai cũng đều không thể hiểu được, Hàn Ngọc Kỳ cũng không muốn hiểu, ánh sao tham lam bắn ra từ hai tròng mắt hần, hần thỉnh thoảng lại đẩy muốn cướp.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch đã sớm có dự đoán trước, lập tức thu chìa khóa vào trong lòng ngực, cất giấu ngay trước ngực.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ lia lo dừng bước, "Người!"

"Như thế nào?" Hàn Văn Tịch nhường mấy khiêu khích.

Bất kể Hàn Ngọc Kỳ có gan tày trời, cũng không dám đặt sự động tay động chân trên người nàng nha, rốt cuộc, dù nàng vô dụng, cũng là Tàn Vương phi!

Hàn Ngọc Kỳ có thể mở miệng cuồng ngôn, nói năng lỗ mãng, nhưng, thật sự muốn động thủ lúc soát nằng, đừng nói ông ngoại hần là Lại phi thượng thư, cho dù ông ngoại hần là hoàng đế, Long Phi Dạ cũng tuyệt đối sẽ không dễ yên!

Điều này liên quan đến phẩm giá và danh dự của một người nam nhân.

Mặc kệ nói như thế nào thì Hàn Văn Tịch vẫn là Tàn Vương phi, Long Phi Dạ có thể vĩnh viễn không chạm vào nàng, cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ nam nhân nào động thủ.

Vật mơ ước tha thiết ở ngay trước mắt, lại không chiếm được, Hàn Ngọc Kỳ tức giận đến nỗi ngực đều thở phập phồng.

"Hàn Văn Tịch, chìa khóa nhà kho vì sao lại ở trong tay ngươi? Có phải ngươi trộm hay không?" Hần lạnh giọng chất vấn, hần tuyệt đối không tin phụ thân sẽ đem chìa khóa cho nàng.

Không nói đến phụ thân ghét nằng nhất, hẳn nói nằng là nữ nhi đã già ra ngoài, chỉ cần điểm này, nằng đã không có tư cách để kể thừa vị trí gia chủ Hàn gia.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Ngọc Kỳ một cái, kinh thường trả lời, nằng tự mình đỡ Hách Liên Tuý Hương ngồi dậy, thấp giọng nói, "Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không có việc gì."

Hách Liên Tuý Hương cũng sợ hãi Hàn Văn Tịch tới mức không nhẹ, lúc này đều có chút ngốc, chỉ là, rất nhanh nằng liền phục hồi tinh thần lại, vội vàng cầu xin, "Văn Tịch, Văn Tịch! Người cứu Dật Nhi đi, Văn Tịch, ta cùng Dật Nhi trước đây chưa từng làm khó dễ người, người vì cha người, cứu Dật Nhi đi!"

Hàn Văn Tịch cũng không giận giữ đối với vị Thất di nương này, nhưng nằng nhớ rất rõ ràng, toàn bộ Hàn gia cũng chỉ có vị Thất di nương này chưa từng làm khó nằng.

"Hài tử là vô tội, cho dù ngươi từng làm khó ta, ta cũng sẽ cứu." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Ai ngờ, lời này nhắc nhở Hàn Ngọc Kỳ, hần đột nhiên cười ha ha, "Hàn Văn Tịch, lập tức đem chìa khóa nhà kho giao ra đây, nếu không bốn thiếu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhãi ranh kia!"

Hần trong khi đang nói, đi nhanh về phía Hàn Văn Dật, mấy gã sai vặt đều không kịp tránh ra, hung hăng bị hất ra.

"Bang!"

Đồ phát từ này, cư nhiên lại quất đánh Hàn Văn Dật, trời mới biết lần này hần đánh tàn nhẫn bao nhiêu a, đánh trên vết thương cũ đến mức da tróc thịt bong!

"Không....."

Hách Liên Tuý Hương kêu lên một tiếng sợ hãi, trước mắt lập tức tối sầm lại hôn mê trong lòng ngực Hàn Văn Tịch.

"Hàn Ngọc Kỳ!"

Hàn Văn Tịch không thể nhịn được nữa, buông Hách Liên Tuý Hương, đứng lên, toàn thân tàn máu ra một cổ sát khí đáng sợ, trong lúc nhất thời tất cả mấy gã sai vặt đều vậy lại đây, như thể Hàn Văn Tịch thật sự có thể làm điều gì đó chống lại chủ tử bọn họ.

Tâm Hàn Ngọc Kỳ bỗng nhiên khiếp sợ, nhưng bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, Hàn Văn Tịch là một nữ tử yếu nhược có thể làm gì hần nha?

"Như thế nào?" Trong tay Hàn Ngọc Kỳ thường thức roi trúc, khiêu khích hỏi.

Hàn Văn Tịch một tay lấy ra chìa khóa nhà kho, một tay ấn đầu mấy cái chấm độc, lạnh lùng nói, "Chìa khóa nhà kho ở ngay chỗ này, đừng làm khó dễ tiểu hài tử, người lại đây lấy đi."

Vừa thấy chìa khóa nhà kho, Hàn Ngọc Kỳ vui mừng ra mặt, không suy nghĩ nhiều, ném roi trúc xông tới muốn cướp.

Hàn Văn Tịch lui ra sau một bước, Hàn Ngọc Kỳ cũng chưa nhận thấy được sự khác thường, đang đuổi tay lại đây, ai ngờ, một tay kia của Hàn Văn Tịch đang cầm độc châm đã hung hăng hướng cổ tay hần phóng xuống!

"A....."

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên kêu to, "Người dám châm bốn thiếu gia!"

Hần đang nói liền giơ tay lên muốn đánh, ai ngờ đột nhiên cảm thấy tay phải giống như bị vật gì cắn một ngụm, đau khiến hần không tài nào nâng nổi tay lên.

"Hàn Văn Tịch, người....." Hàn Ngọc Kỳ thể mới biết mình đã trúng kế, tay trái nắm tay phải, khi đau đớn tăng lên, mày hần đều đan lại với nhau.

"Kiến độc, người hẳn từng nghe qua, lập tức thả hài tử kia ra, nếu không hãy chờ bị cắt đi!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng cảnh cáo.

Kiến độc (蚊毒), là loại độc cấp trung, ngay từ đầu sẽ đau đớn kịch liệt, rất nhanh sẽ có cảm giác cánh tay giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, vô cùng ngứa. Không một người bình thường nào có thể chịu đựng được, hơn nữa mặc kệ thứ kiến độc này!

Trừ phi có giải được, nếu không độc tố này sẽ dọc theo cánh tay dần dần lan tràn đến toàn thân, người sẽ không bị độc chết, nhưng sẽ tự cho chính mình đến nỗi người không ra người quỷ không ra quỷ, sống không bằng chết.

Nếu không có giải được, biện pháp tốt nhất chính là đem tất cả những bộ vị bị trúng độc đều chém rớt, ngăn cản độc tố lan tràn.

Nhưng, loại độc tố này có một đặc điểm, chỉ có bị độc kiến cắn trực tiếp mới có thể trúng độc, bởi vì không có cách nào chiết xuất ra loại độc này, tuy rằng Hàn Ngọc Kỳ không hiểu về độc thuật, nhưng tốt xấu cũng là xuất thân thế gia y học, hần biết thứ kiến độc này!

Tuy rằng tay rất đau, nhưng hần cũng không hoàn toàn tin vào lời cảnh báo của Hàn Văn Tịch.

"Hàn Văn Tịch, người nghĩ rằng một thủ thuật tầm thường sẽ gạt được ta sao?" Hàn Ngọc Kỳ nói, cũng bất động nhìn Hàn Văn Tịch, một cái ánh mắt, gã sai vặt một bên lập tức nhặt roi trúc lên xuống tay đối Hàn Văn Dật.

Nhưng, đang muốn quất đánh xuống, ai ngờ, Hàn Ngọc Kỳ bỗng nhiên hét hoảng kêu to, "A..... Ngứa!"

Chỉ thấy tay trái hần vốn đang cầm giữ tay phải, giờ này khắc này đã không tự giác bắt đầu gãi.

Lần này, mọi người đều kinh ngạc, *chẳng lẽ thật sự là kiến độc hay sao?*

Thiên a, Hàn Văn Tịch sao lại có loại độc này, lấy ra như thế nào nha!

Kiến độc vừa phát tác, Hàn Ngọc Kỳ làm gì còn lo lắng nhiều như vậy, hần bắt đầu vừa gãi như điên, vừa hét to, "Ngứa..... ngứa chết ta! Ngứa chết ta! Mau, mau tới giúp ta!"

Mấy gã sai vặt vội vàng tiến lên, giúp đỡ hần cùng nhau gãi ngứa bên tay phải, ban đầu chỉ là ngứa ở bàn tay cùng dưới cánh tay, nhưng, chỉ một lát mà thôi, cảm giác ngứa đã khuếch tán tới toàn bộ cánh tay.

"A..... Ngứa chết ta!"

"Bên này, bên này ngứa, ta chịu không nổi! Chịu không nổi!"

Hàn Ngọc Kỳ không rảnh lo giữ hình tượng, xé ống tay áo, hung hăng cào, lập tức trên cánh tay bị cào hiện ra một vết máu tươi thật dài, thấy thế, mấy gã sai vặt cũng không dám xuống tay.

"Gãi a! Nhanh lên, ngứa chết a, ta chịu không nổi!"

Hàn Ngọc Kỳ rống giận, lúc này hần sớm đã mất đi lý trí.

"Đại thiếu gia, đại tiểu thư nhất định có giải được!" Lúc này, một gã sai vặt nhắc nhở nói.

Lần này, Hàn Ngọc Kỳ mới từ trong điên cuồng bình thường trở lại, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại Hàn Văn Tịch, rống giận, "Tiện nhân, lập tức đem giải được cho ta!"

"Lập tức thả Dật Nhi, nếu không ta sẽ khiến ngươi ngửa toàn thân!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói, một bước cũng không nhường, độc thuật, đối với nàng mà nói, không chỉ có thể cứu người, cũng có thể đã thương người, giết người.

Nếu Hàn Ngọc Kỳ cảm thấy bây giờ còn có lợi thế nói điều kiện cùng nàng, vậy thì quá mức ngây thơ!

"Người..... Người mơ tưởng!" Hàn Ngọc Kỳ mới sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, thời điểm khi phụ thân không ở đây hẳn đều mơ tưởng đến chìa khoá nhà kho, huống chi, bây giờ đã bị bỏ tù.

Chịu đựng! Hẳn chịu đựng!

"Người tới, tiếp tục đánh cho bốn thiếu gia!" Hắc vừa hạ lệnh, vừa không tự giác gãi ngứa.

Nắm chặt nắm chặt, đột nhiên phát hiện không chỉ có cánh tay, toàn bộ bà vai đều đang bắt đầu ngứa, kiến độc lan tràn là từ chậm đến nhanh, ngay từ đầu chậm, sau đó dần dần rất nhanh, mà đáng sợ nhất không gì hơn chính là lan tràn đến trên mặt!

Trời mới biết kiến độc này của Hàn Văn Tịch có phải đã được cải tiến hay không, Hàn Ngọc Kỳ vừa mới cảm giác được ngứa nơi bà vai, ngay sau đó, cổ cũng bắt đầu ngứa, rất nhanh, cả khuôn mặt đều bắt đầu ngứa!

"Không..... Không....."

Hắn rống to, giống như con khỉ, gãi cổ và mặt, rốt cuộc kháng cự không được, "Giải được, Hàn Văn Tịch, cho ta giải được, ta lập tức liền thả Hàn Văn Dật!"

Hàn Văn Tịch đầu chịu dễ dàng nhượng bộ, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắc, một chữ một chữ nói, "Thả người trước, nếu không đừng bàn nữa!"

Hàn Ngọc Kỳ đã bị tra tấn đến mức không chịu nổi nữa, nếu tiếp tục như thế, hắc sẽ tự chặt đứt hai tay, thậm chí ngay cả đầu cũng sẽ chém rớt, quá ngứa, thật sự chịu không nổi!

Hắn đột nhiên quay đầu về phía gã sai vặt rống giận, "Thả người, mau, thả người!"

Gã sai vặt bị bộ dáng điên cuồng của đại thiếu gia làm cho sợ hãi tới mức không nhẹ, tất cả đều vội vàng tán ra, Hàn Văn Tịch bước xa tiến lên, tay rằng nóng vội, nhưng vẫn rất cẩn thận, sợ làm đau Hàn Văn Dật.

Nàng nhặt xiêm y trên mặt đất lên, nhẹ nhàng bao bọc lấy hắc từ phía sau, ngay sau đó ôm vào trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Quạt cường, làm tốt lắm

Vừa ôm Hàn Văn Dật vào trong lòng ngực, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc.

Thiên a, cho dù là cách một lớp áo ngoài thật dày, nàng cũng có thể cảm giác được thân thể lạnh lẽo của đứa nhỏ, hắc đang run rẩy.

Ngày mùa đông, trời mới biết lạnh bao nhiêu a!

Hàn Văn Tịch cho rằng đứa nhỏ này sớm đã đông cứng, sớm đã bất tỉnh nhân sự, nhưng, khi nàng nhìn đến khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của hắc, trong lòng không khỏi giật mình.

Đứa nhỏ này cư nhiên vẫn còn tỉnh!

Mỗi hắc tim tái còn đang run rẩy, lại gất gao cắn chặt hàm răng, cặp con ngươi, trắng đen rõ ràng, trong sáng sạch sẽ như những tảng băng trong tuyết, đáy mắt rõ ràng đang ngấm nước mắt quanh mi, nhưng trước sau vẫn không hề rơi xuống.

Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái đã thấy được, khỏe miệng tái nhợt của hắc đều thấm vết máu, chứng tỏ hắc đã cắn khớp hàm chặt biết bao nhiêu?

Hắc chỉ mới sáu tuổi, trên khuôn mặt còn chưa thoát khỏi tính trẻ con nhưng tất cả đều tràn ngập quạt cường cùng bất khuất.

Tuổi này, hài tử ít nhiều còn ăn vạ làm nũng trong lòng ngực cha mẹ, Hàn Văn Dật cũng đã hiểu được cái gì gọi là tôn nghiêm, cái gì gọi là không khuất phục!

Mặc dù đã bị coi quản ảo và bị cười nhạo, bị quát hơn một canh giờ, hắc cũng không hề kêu lên một tiếng đau, không hề khóc một tiếng, thậm chí đều không hề cầu xin tha thứ.

Giờ khắc này, khuôn mặt nhỏ non nớt mà lại quạt cường, như là dấu vết ở trong lòng Hàn Văn Tịch, khiến nàng cả dỗi đều không thể nào quên.

Nàng không tự giác ôm sát Hàn Văn Dật, hy vọng cho hắc nhiều thêm một chút ấm áp, "Dật Nhi, làm tốt lắm!"

Một bên, Hàn Ngọc Kỳ đều sắp tan rã, "Hàn Văn Tịch, giải được! Giải được đâu!"

Hàn Văn Tịch lúc này mới từ trong túi chứa bệnh tùy thân mang theo bên người lấy ra một bọc giải được nhỏ ném qua, Hàn Ngọc Kỳ vội vàng tiếp được, ăn ngấu ngiến.

Độc phát đến mau, nhưng giải được đến cũng mau, chỉ chờ lát sau, Hàn Ngọc Kỳ có cảm giác ngứa ngáy trên mặt, trên cổ đều biến mất, cuối cùng trên cánh tay cũng đều biến mất không thấy.

Chỉ là, hắc sớm đã chặt vật bất kham, hai ống tay áo tất cả đều bị xé rách, cổ áo cũng bị xé rách, trên cánh tay, trên cổ còn có trên mặt mũi, tất cả đều dày đặc vết cào, vài nơi đều cào nát da, vết máu mờ mờ.

Không biết còn tưởng rằng hắc cùng chó điên đã đánh nhau một trận.

Sau khi bình tĩnh lại Hàn Ngọc Kỳ thở hỗn hển, về mặt hung thần ác sát nhìn chăm chăm Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch ôm chặt Hàn Văn Dật, mắt lạnh nhìn qua, cũng không sợ hãi.

"Hàn Văn Tịch, ngươi dám ám toán bốn thiếu gia, ngươi cho rằng bốn thiếu gia sẽ dễ dàng buông tha ngươi sao?" Hàn Ngọc Kỳ từng bước một tới gần.

"Người sẽ không. Cho nên, thứ ta cho ngươi không phải là giải được." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói, tiểu Trầm Hương còn chưa mang cứu binh đến, thật vất vả mới có cơ hội hạ độc, nàng như thế nào sẽ dễ dàng giải độc như vậy đây?

Loại súc sinh như Hàn Ngọc Kỳ khi đã bị chọc giận, sự tình gì cũng đều làm được, đầu nàng lại không có lỗ thủng nên mới không ngu ngốc trung thực cùng hắc.

"Người!" Hàn Ngọc Kỳ khó thở.

"Người không phải là đang đợi người Đại Lý Tự tới sao? Có lòng, hãy chờ cho bốn vương phi! Nếu không, ta cam đoan mỗi nửa canh giờ ngươi liền độc phát một lần!" Hàn Văn Tịch cảnh cáo nói, tuy rằng là đang ngồi, tôn uy phát ra cũng đủ để chấn động toàn trường.

Hàn Ngọc Kỳ đã chịu qua một lần tội nơi nào còn dám dễ dàng mạo hiểm, hắc oán hận cắn răng, "Chờ thì chờ, bốn thiếu gia mới không sợ ngươi!"

Mặc kệ là ai tới tự Đại Lý Tự, đều biết hắc là thân cháu ngoại của Lại bộ thượng thư, đều biết Hàn Văn Tịch bất quá chỉ là hữu danh vô thực, Tần Vương phi bị hai bên khinh bỉ, ai dám khó xử hắc nha!

Hắc chờ!

Hôm nay nếu Hàn Văn Tịch không đem chìa khoá nhà kho giao ra đây, nàng đừng mơ tưởng rời khỏi Hắc gia một bước!

Hàn Ngọc Kỳ ngồi xuống, không rảnh lo một thân chật vật, trông mắt hắc không chuyển nhìn chăm chăm xem Hàn Văn Tịch, sợ chìa khóa nhà kho bay mất.

Tuy ý hắc nhìn xem nàng, Hàn Văn Tịch trấn an hắc từ trong lòng ngực.

Mặc dù ấm áp, Hàn Văn Dật vẫn gao gào cắn chặt hàm răng, cả người thân kinh căng thẳng căng lên, hắc nhận thức Hàn Văn Tịch, cũng nhìn ra được Hàn Văn Tịch tới cứu hắc, nhưng, hắc không dám thả lỏng, hắc sợ hãi một khi thả lỏng, hắc liền sẽ khóc.

Hắc sẽ không khóc!

Ở trong cái nhà này, mẫu thân được sùng ái nhất, nhưng cũng ảm đạm nhất, tuy rằng hắc cũng là nhi tử được cha sùng nhất, nhưng là, bắt đầu từ khi còn nhỏ, bởi vì mẫu thân ảm đạm, hắc nhận hết ỳ khuất.

Hắc chưa từng khóc qua, lần này, hắc cũng không muốn khóc.

"Văn Dật, không có việc gì, đừng cần căng, hãy thả lỏng được không?" Hàn Văn Tịch ôn nhu khuyên.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hàn Văn Dật, áp tay vào khuôn nhỏ lạnh băng của hắn làm ấm áp nhiệt, nhưng, Hàn Văn Dật vẫn thờ ơ, tuy rằng bóng dáng Hàn Văn Tịch ánh vào trong con ngươi trong vắt, nhưng, hắn cũng không muốn nhìn nắng.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch vẫn có tính nhẫn nại tiếp tục khuyên.

"Văn Dật, ngoan, nghe lời, người đã chảy máu."

"Không có việc gì, thả lỏng được không? Tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ bảo hộ người, bọn họ không dám làm gì nữa."

"Sau này tỷ tỷ đều sẽ bảo hộ người, không cần sợ hãi, không có việc gì."

.....*Editor: Emily Ton*.....

Nhìn nai như thế, dần dần trái tim Hàn Văn Dật ấm áp lên, mà dần dần, bóng dáng Hàn Văn Tịch trong mắt hắn càng ngày càng mờ hồ, Hàn Văn Tịch biết, đứa nhỏ này đã không chịu đựng nổi nữa, cũng dần dần nguyện ý từ bỏ căng cứng.

"Ng Sloan, không sợ, tỷ tỷ biết người kiên cường nhất." Nàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu tóc mềm mại của hắn, dụng tâm giống như đang âu yếm hài tử của mình.

"Văn Dật, tỷ tỷ biết, người là nam tử hán dũng cảm, người sẽ không khóc, người chưa bao giờ khóc, đúng không?"

"Văn Dật, một môi thì hãy ngủ đi, không có việc gì, tỷ tỷ ở đây, sẽ vẫn luôn ở đây."

.....

Giọng nói của Hàn Văn Tịch càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng nhỏ, mà mắt Hàn Văn Dật cũng dần dần khép lại, cuối cùng hắn thả lỏng, cuối cùng là kiệt sức ngủ thiếp đi.

Khi mắt hắn hoàn toàn khép lại, thời điểm khớp hãm cần chốt cũng buông ra, một hàng nước mắt cuối cùng cũng chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt hắn.....

Tuy rằng cũng không thật lòng nhận giao đãi của Hàn Tông An, nhưng, lúc này trái tim Hàn Văn Tịch cũng cảm thấy đau, nặng lắm lắm thấp giọng, "Đặt Nhì, tỷ không lừa người, tỷ đã đáp ứng cha người rồi, nhất định sẽ bảo hộ người."

Hàn Văn Tịch bế Hàn Văn Dật lên muốn đi vào trong phòng, mấy gã sai vặt lập tức muốn cản, nhưng mà, nàng dùng một ánh mắt sắc bén khiến cho bọn họ sợ hãi lui ra sau, đám sai vặt sỏi sỏi hướng ánh mắt dò hỏi về phía Hàn Ngọc Kỳ.

Hàn Ngọc Kỳ rất kinh thường phát phát tay ý bảo gã sai vặt lui ra, dù sao đi nữa thì Hàn Văn Tịch cũng trốn không thoát.

Hàn Văn Tịch đem Hàn Văn Dật ôm vào trong phòng, thừa dịp hắn hôn mê bất tỉnh không có cảm giác đau, nàng nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương trên lưng hắn, áp lên được vật tốt nhất, nghiêm túc băng bó.

Sau khi cẩn thận xử lý xong, nàng mới đắp chăn lên người Hàn Văn Dật, lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gào hung phấn của Hàn Ngọc Kỳ, "Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch người ra đây, người ra đây cho bọn thiếu gia!"

Người Đại Lý Tự tới sao? Hắn còn có thể kiêu ngạo như thế?

Hàn Văn Tịch hồ nghi, vội vàng ra cửa, một người Đại Lý Tự cũng chưa nhìn đến, chỉ thấy tiểu Trầm Hương thờ hồn hèn đứng ở cửa.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Chủ tử..... Chủ tử..... Ấu....." Tiểu Trầm Hương thờ hồn hèn, lời đều nói không rõ.

Nàng chạy đến Đại Lý Tự vừa nói sự tình của Tần Vương phi, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân liền cung kính kính, lập tức ngồi xe ngựa chạy qua đây. Con đường từ Đại Lý Tự đến Hàn gia thật sự phải chen chúc mà đi, tiểu Trầm Hương ghét bỏ xe ngựa chậm chạp, chạy như điên trở về, một đến nỗi nàng thiết tình không thể nói nên một câu vui sướng.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ cười ha ha, "Ha ha ha, sợ hãi muốn chết đi, không phải là bị người Đại Lý Tự đuổi ra chứ?"

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, bên ngoài đã truyền đến thông báo kinh hoàng của gã sai vặt, "Đại thiếu gia, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân đích thân tới, nói muốn gặp người!"

Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân tự mình tới đây?

Vốn còn tưởng rằng Đại Lý Tự khanh sẽ phái người lại đây, không nghĩ tới là tự mình tới. Hàn Ngọc Kỳ mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng tự mãn càng nhiều hơn, dù nói thế nào thì Âu Dương đại nhân cũng là do ông ngoại hắn tiến cử lên, đương nhiên phải nể mặt mới ông ngoại.

Cũng tốt, Đại Lý Tự khanh tự thân xuất mã tới giáo huấn Hàn Văn Tịch, xem nhà đầu Hàn Văn Tịch không biết trời cao đất dày sau này còn dám mang danh Vương phi tới Hàn gia ra vẻ ta đây nữa không!

Hắn hướng về phía Hàn Văn Tịch cười châm chọc, đều đã quên chính mình một thân chật vật, bước ra khỏi viện từ muốn đi nghênh đón.

Lúc này, Âu Dương đại nhân vừa lúc lại đây, thần sắc hắn hoảng loạn, bước chân vội vàng. Hắn cùng Lại bộ thượng thư chỉ là bằng hữu già nhiều năm, tất nhiên là nghe nói qua tính tình cháu ngoại này của hắn ta.

Hắn thật sự sợ đến chậm một bước, khiến Tần Vương phi bị úy khuất gì, hắn phải *ăn không hết gói đem đi*.

Phải biết rằng, một chuyện lần trước của Đại Lý Tự khanh tuy rằng là do Lại bộ xử trí, nhưng, nguyên nhân chân chính đúng là do đắc tội Tần Vương phi, chọc giận Tần Vương điện hạ nha!

Chuyện này tuy rằng không công khai, Lại bộ thượng thư cùng hắn đều hiểu rõ trong lòng, Tần Vương phi tuyệt đối không dễ chọc.

Thấy Âu Dương đại nhân lại đây, Hàn Ngọc Kỳ cười ha ha, vội vàng chấp tay thi lễ, "Âu Dương đại nhân, việc nhỏ thế này còn làm phiền người tự thân xuất mã, thật là....."

Hàn Ngọc Kỳ còn chưa nói xong, Âu Dương đại nhân đã từ bên cạnh hắn lướt người đi qua, bước xa đi vào trong viện.

Hắn bị bỏ qua? Hàn Ngọc Kỳ nhảy mắt liền sùng sốt, Âu Dương đại nhân có ý gì đi đây?

"Hạ quan tham kiến Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương cát tường, hạ quan cứu giá chậm trễ, mong rằng Vương Phi nương nương thứ tội!"

Sau khi nghe giọng nói của Âu Dương đại nhân cung cung kính kính truyền đến từ phía sau, Hàn Ngọc Kỳ kinh ngạc, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương đại nhân quỳ một gối ở trước mặt Hàn Văn Tịch, chấp tay thi lễ, cúi đầu, nhìn qua không chỉ có cung kính, thậm chí còn có chút khiếp đảm.

Điều này.....

Hàn Ngọc Kỳ nhìn không được véo véo mặt mình, *thiên a, đây không phải là đang nằm mơ đi, đã xảy ra chuyện gì với Âu Dương đại nhân vậy?*

"Âu Dương đại nhân, Hàn Ngọc Kỳ *đi hạ phạm thượng (người dưới mạo phạm người trên)*, nói ra lời cuồng ngôn uy hiếp bốn vương phi, người nói, phải bị tội gì!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn nói.

Nàng đương nhiên biết được quan hệ của Lại bộ thượng thư cùng vị Đại Lý Tự khanh mới nhậm chức này, chỉ là, vị Đại Lý Tự khanh mới này hẳn là cũng rất rõ ràng tính tình của nàng.

"Tất nhiên..... tất nhiên là....." Âu Dương đại nhân chân chò.

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch lạnh lùng truy vấn nói.

"Đi hạ phạm thượng, phạt đánh 50 trượng, uy hiếp Vương phi..... từ tội!" Âu Dương đại nhân đứng sực thật trả lời.

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ rốt cuộc bình thường trở lại, kinh hô, "Âu Dương đại nhân, người thật sự là đem chuyện của tiện nha đầu này xem như một chuyện nghiêm túc sao? Người sợ nàng cái gì a, nàng bắt quỉ là....."

"Im miệng!" Âu Dương đại nhân tức giận, nhưng mà, thanh âm đồng thời vang lên còn có Từ phu nhân.

Chỉ thấy một phụ nhân hơn ba mươi tuổi từ bên ngoài vội vàng đi tới, một thân đẹp đẽ quý phái, khí chất bất phàm.

"Không biết Vương Phi nương nương đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, còn thỉnh Vương Phi nương nương thứ tội!" Từ phu nhân vừa vào cửa đã hành lễ.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm, hắn nhớ rõ ngày hôm qua nẫu thân khi nghe được những lời đồn đãi ở bên ngoài về Hàn Văn Tịch, còn thực sự tức giận mắng Hàn Văn Tịch là phế vật đầu.

Hôm nay đi một chuyến trở về từ phủ thượng thư, như thế nào liền thay đổi thành một người khác nha!

Từ phu nhân mấy ngày nay đều vì sự tình thăm tử mà bận rộn, nàng đã nhiều lần tới phủ thượng thư cầu phụ thân, đều bị lão phụ thân cự tuyệt. Hôm nay lại đi một chuyến, lão phụ thân mới trộm đem một hồi chân tướng sự tình Bắc Cung Hà Trạch bị bãi miễn nói cho nàng nghe. Hơn nữa, còn nói cho nàng một sự kiện, người Hàn gia sở dĩ nơi nơi đều không tìm thấy phương pháp thăm tử, đúng là bởi vì Hàn Văn Tịch đã có giao đãi, không được cho người Hàn gia thăm tử.

Từ phu nhân vừa nghe việc này, liền biết đại sự không ổn, trước đây nàng cùng nhi tử đã luôn nhiều lần khi dễ Hàn Văn Tịch, một đường trở về, còn đang nghỉ ngơi nên dần bù như thế nào, nhưng ai biết vừa về tới lại nghe nói trong nhà đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Lập uy, trọng phạt đại thiếu (1)

Hàn Ngọc Kỳ không thể tin nổi nhìn nhìn Âu Dương đại nhân, lại nhìn nhìn mẫu thân Từ phu nhân, buồn bực không thôi, hai người này đều bị trúng tà hay sao? Khách khí với Hàn Văn Tịch như vậy?

"Mẫu thân....."

Hắn đang muốn mở miệng. Từ phu nhân vừa xoay thân mình, vừa trở nên nghiêm khắc, mắng, "Đồ không biết tốt xấu, mắt chó không thấy Thái Sơn! Còn không mau bồi tội với Vương Phi nương nương! Tuy rằng Vương Phi nương nương là tỷ tỷ người, cũng không thể chấp nhận được vui đùa kiểu này của ngươi!"

Nàng vừa tức giận rần dấy, vừa không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Hàn Ngọc Kỳ, nhưng, gia hỏa Hàn Ngọc Kỳ thật sự ngu dốt, một chút cũng đều không hiểu, hắn hồ nghi nhìn mẫu thân mình, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Từ phu nhân vừa tức giận vừa cấp bách, thỉnh linh nhéo lỗ tai trên người nhi tử, tức giận mắng, "Nghịch tử, ngươi quý xuống cho ta! Vui đùa cái gì không đùa, ngươi dám vui đùa này cùng tỷ tỷ người, ngươi có biết uy hiếp Vương Phi nương nương là từ tội hay không? Ngươi muốn tìm chết, không ai quản được ngươi!"

"A..... đau, buông ra..... buông ra!"

Hàn Ngọc Kỳ vì đau nên liên tục kêu khổ, không thể không thuận theo khuất thân mà xuống, mà ngay lúc này, Từ phu nhân nhân cơ hội ở bên tai hắn thấp giọng, "Tiểu tử thôi, ngươi cho rằng ta nguyện ý theo nàng ta sao! Đồn đãi là sự thật! Hàn Văn Tịch thật sự cấu Thái tử, chính miệng ông ngoại ngươi nói!"

Cái gì, đồn đãi là sự thật?

Hàn Văn Tịch thật sự cấu Thái tử, cho nên, hiện tại nàng là đại công thần sao?

Hàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy đầu như bị vật gì va vào thật mạnh, chấn kinh khiến hắn trong lúc nhất thời thất thần dừng lại, hai chân mềm nhũn trực tiếp quỵ xuống.

"Vương Phi nương nương, tiểu tử thôi này từ nhỏ đã không biết lựa lời, ngươi cũng biết, rốt cuộc tuổi còn nhỏ, ngươi tạm tha hắn lần này đi, đều là ta sai, là ta không dạy dỗ con mình, ta nhận lỗi với ngươi!"

Từ phu nhân đặc biệt thành khẩn, đầy mắt lại cất giấu sự bất mãn, phải biết rằng, trước đây nàng đối Hàn Văn Tịch từ trước đến nay đều là vênh mặt hất hăm sai khiến, hồ tới gọi đi.

Lúc này, Âu Dương đại nhân một bên cùng với vàng cầu tình, "Vương Phi nương nương, đại thiếu gia..... ha ha, đại thiếu gia xác thật là kỳ cục nha, chỉ là, đây cũng coi như gia sự của Hàn gia, thật sự nháo đến Đại Lý Tự, trên mặt người cũng không sáng sủa gì, còn khiến người bên ngoài chế giễu không phải sao?"

Trong lòng Hàn Văn Tịch cười lạnh, nàng đương nhiên biết được quan hệ giữa Âu Dương đại nhân cùng Lại bộ thượng thư, lời này của Âu Dương đại nhân nói ra thật đáng tin cậy.

Nàng không để ý tới Từ phu nhân cùng Âu Dương đại nhân, cao cao tại thượng bề ngạo nhìn Hàn Ngọc Kỳ, nửa nói giỡn hỏi, "Đại thiếu gia, mắng tiện nha đầu là ai đây?"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân cùng Âu Dương tướng quân hoàn toàn bị dọa, Hàn Ngọc Kỳ càng là kinh hồn táng đảm, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, quỵ đều quỵ không được.

"Hàn..... không không không, Vương Phi nương nương, thảo dân..... thảo dân chỉ nói giỡn, Vương Phi nương nương đừng xem là thật, thảo dân miệng tiện! Thảo dân nhận lỗi với người! Thảo dân sai rồi! Sai rồi!"

Hàn Ngọc Kỳ sợ tới mức nói năng đều có chút lộn xộn, nếu như Hàn Văn Tịch trở thành công thần vì đã cấu Thái tử, vậy nàng cũng không phải chỉ là đồ có kỷ danh Vương phi nha!

Ít nhất, hoàng thất đã thừa nhận nàng, kể từ đó, dựa vào thân phận bá tách binh dân như Hàn gia, hơi có bất kính đối với nàng, tất nhiên là trọng tội!

Nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình, Hàn Ngọc Kỳ hồi hận đến ruột gan đều tái.

Hắn thỉnh linh thương cho mình một cái tát, "Vương Phi nương nương, thảo dân miệng tiện, thảo dân tự phạt!"

Thấy thế, Từ phu nhân đột nhiên kinh hãi, che miệng lại không thể tưởng tượng, nhi tử là bảo bối của nàng nha!

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch mặt lạnh nhìn, bất động thanh sắc, không hề phản ứng.

Hàn Ngọc Kỳ chỉ có thể căng da đầu lại tát lần nữa, đương nhiên, động tác cũng không tính là mạnh, hắn sợ đau nha.

Chính là, lần tát thứ hai, Hàn Văn Tịch vẫn thờ ơ, mặt không có biểu tình nhìn hắn.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục đánh tiếp hay sao? *Không, hắn sợ đau!*

Hàn Ngọc Kỳ rơi vào đường cùng, chỉ có thể đưa ánh mắt về phía mẫu thân cầu cứu, Từ phu nhân thấy hai lần tát mà đau lòng vô cùng, muốn phát tác nhưng lại không dám, vội vàng khom người khuyên bảo, "Vương Phi nương nương, tốt xấu cũng là thân đệ đệ, hắn cũng là vô tâm có lỗi, không phải thật sự bất kính đối với người. Chỉ cần giáo huấn, lần sau hắn cũng sẽ không dám."

Lúc này, Hàn Văn Tịch rốt cuộc đã mở miệng, "Sợ đau nha?"

"Đau, mặt đều sưng lên, giáo huấn này cũng đủ để hắn nhớ suốt đời." Từ phu nhân vội vàng nói.

"Vậy sao....."

Hàn Văn Tịch cúi người xuống, khi định thân nhân nâng cằm Hàn Ngọc Kỳ, Hàn Ngọc Kỳ vô cùng khản trương, không dám lộn xộn.

Hàn Văn Tịch nghiêm túc quay nắm mặt hắn, ngoáy ngoáy phải, đều sạch sẽ trắng nõn, bảo dưỡng còn tinh tế hơn so với nữ tử, một chút dấu vết cũng đều không có.

Nếu hắn tính đây cũng coi như đau đớn, vậy trên cánh tay nàng khi còn nhỏ từng vết vết thương bị rơi vút qua thì tính là gì? Từng vết thương máu chảy đầm đìa sau lưng Hàn Văn Dật lại tính là gì?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một sự phẫn nộ, lạnh giọng, "Mặt sưng phù hay không, không phải là do các ngươi nói!"

Nàng dứt lời, hung hăng ném cằm Hàn Ngọc Kỳ ra, lạnh giọng, "Tiểu Trâm Hương, đánh cho bốn Vương phi!"

"Không....."

Từ phu nhân kinh hồ, nghĩ khi đột nhiên sắc bén ba phần, "Văn Tịch, hắn là thân đệ đệ người, các người đều là cùng một cha! Người không thể nhẫn tâm như thế!"

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Năm trong phòng kia cũng là thân đệ đệ, cũng là cùng một cha, vì sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy?"

Nhi tử mình làm gì, trong lòng Từ phu nhân đương nhiên hiểu rõ.

Nàng nhất thời nghẹn lời, chuyện vừa chuyện, lạnh lùng nói, "Văn Tịch, tiểu tử thôi này không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi cũng theo....."

Từ phu nhân còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã cười lạnh, "Như thế nào, Nhị di nương đây là đang trách Văn Tịch không hiểu chuyện sao?"

Nhị di nương?

Từ phu nhân sững sốt, trong lúc nhất thời cũng chưa phản ứng lại được cách xưng hô của Hàn Văn Tịch đối với nàng.

Đúng, nàng không phải là chính thất, nhưng, Hàn Tông An cưới nàng chính là dựa theo nghi lễ chính thất, nghề thủ dùng kiệu tám người nâng, từ ngày đầu tiên nàng vào cửa, tất cả mọi người đều gọi nàng là Từ phu nhân, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nghe được ba chữ "Nhị di nương"!

Ba chữ này, đại biểu cho thiếp!

Hàn Văn Tịch đây là đang nhục nhã lắm!

Tay trong tay áo Từ phu nhân đều căng thành móng vuốt, *được lắm Hàn Văn Tịch!* nàng đã cố gắng khuyên bảo, nàng ta còn muốn như thế nào a! Nếu không phải trên tay nàng ta có nhược điểm của Ngọc Kỳ, nàng mới không phải bận tâm như thế!

Từ phu nhân hít sâu một hơi, nỗ lực bỏ qua cách xưng hô của Hàn Văn Tịch, cố gắng giữ bình tĩnh, *hào hân không ăn một trước mắt*, nàng nhịn.

"Không không, ta sao sẽ có ý tứ này, Văn Tịch, người là đại tỷ, từ nhỏ người là người hiểu chuyện hơn so với bọn hần."

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Ý tứ của Nhị di nương, vẫn là trách ta không hiểu chuyện sao?"

Từ phu nhân lại nghẹn lời một lần nữa, cũng không biết nên nói gì, khuỷu tay huyếch Âu Dương đại nhân bên cạnh một cái.

"Vương Phi nương nương....."

Âu Dương đại nhân đang muốn khuyên, Hàn Văn Tịch lại gạt tay ngăn lại, hỏi, "Âu Dương đại nhân, người vừa mới nói đi hạ phạm thượng, phạt đánh 50 trượng, không phải là lừa bốn Vương phi chứ?"

Âu Dương đại nhân sùng sốt, thấy Hàn Văn Tịch nghiêm túc như vậy, sợ ôm tội vào thân, vội vàng lắc đầu, "Không dám không dám, xác thật là phạt đánh 50 trượng."

"Vậy vừa rồi Hàn Ngọc Kỳ lại mắng bốn vương phi là tiện nha đầu, đây cũng tính là đi hạ phạm thượng đi?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Âu Dương đại nhân đành phải gật đầu, "Tính."

"Nếu tính, vậy hai lần đi hạ phạm thượng, có phải nên đánh 100 trượng đúng không?" Hàn Văn Tịch đột nhiên lạnh giọng.

Lời này vừa ra, cả người Hàn Ngọc Kỳ lập tức nằm liệt, cả người vô lực, đầu óc trống rỗng. Từ phu nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mắt lạnh hướng về phía Âu Dương đại nhân nhìn lại, tất cả đều là cảnh cáo!

Nhưng, cảnh cáo thì sao, Âu Dương đại nhân cũng không dám đắc tội Hàn Văn Tịch nha, chỉ có thể tránh đi tầm mắt của nàng.

"Âu Dương đại nhân, đem người mang ra ngoài cho ta, chấp hình!" Hàn Văn Tịch không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Đánh 100 trượng, có thể sẽ ra mạng người, so với phạt trượng, bản tay tát mặt tính là cái gì nha?

Bọn họ chỉ có hai con đường, hoặc đánh, hoặc 100 lần trượng.

"Đánh!"

Từ phu nhân không có lựa chọn, nàng đột nhiên đứng lên, vội vàng nói, "Vương Phi nương nương, tiểu tử thói nên đánh! Nên đánh!"

Thừa dịp Hàn Văn Tịch còn chưa kháng kháng yêu cầu đánh trượng, nàng vội vàng tiến lên giữ chặt tay tiểu Trầm Hương, "Cô nương, người đánh! Đánh!"

Tiểu Trầm Hương cực kỳ chán ghét nẫu từ này, hung hăng vùng tay ra, lao thân ở đây, chậm rì rì nói, "Cô nương ta tay nhỏ, đại thiếu gia da dày, không chừng đại thiếu gia mặt chưa sưng, tay của ta đã sưng lên trước."

Hàn Văn Tịch cười thầm, *tiểu Trầm Hương này nguyên lai cũng là một tiểu độc miệng nha.*

Vừa nghe tiểu Trầm Hương nói không đánh, Hàn Ngọc Kỳ tựa hồ dọa cho choáng váng, ngồi liệt dưới đất vẫn không nhúc nhích. Đây mắt Từ phu nhân âm trầm, hiện lên một tia tính kế, hốc mắt đỏ lên liên khóc.

"Văn Tịch, người hãy buông tha cho đệ đệ người một con ngựa đi, ta cầu xin người....."

Cầu xin? Giá vợ đáng thương?

Bên mỗi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười lạnh, hướng về phía Thất di nương Hách Liên Tuý Hương vẫn còn đang hôn mê ở một bên nhìn lại, nếu cầu xin có tác dụng, vị nẫu thân đáng thương này sẽ không bị người uy hiếp muốn lục soát người.

Nếu cầu xin có tác dụng, nàng từ nhỏ đến lớn, cũng sẽ không bị ăn nhiều đau khổ như vậy.

Hàn Văn Tịch hung hăng ném tay Từ phu nhân ra, không lưu tình, "Âu Dương đại nhân, đem người mang đi cho ta!"

"Không! Không cần!"

Từ phu nhân hô to, ngăn Âu Dương đại nhân lại, "Ta đánh! Ta tự mình đánh! Văn Tịch, ta tự mình giáo huấn hần!"

Nàng nói, sợ Hàn Văn Tịch không cho cơ hội, không chút do dự hung hăng tát một cái trên mặt Hàn Ngọc Kỳ, "Bang!" Một thanh âm thật lớn vang lên.

Lần này, trực tiếp đánh tỉnh Hàn Ngọc Kỳ, hần theo bản năng che mặt lại, đang muốn trốn, Từ phu nhân lạnh giọng, "Người tới, giữ hần lại cho ta."

Một đám gã sai vặt quanh mình, mắt đều xem đến choáng váng, nghe Từ phu nhân kêu lên như thế, hai người mới đi lên nắm giữ Hàn Ngọc Kỳ.

"Nương....."

Hàn Ngọc Kỳ lời vừa ra khỏi miệng, Từ phu nhân lại một cái tát tung qua, "Bang!"

Tiếng vang trong trẻo, làm một đám gã sai vặt quanh mình toàn tâm run rẩy kinh sợ, mà Âu Dương đại nhân cũng không dám nhìn xem, quay đầu đi chỗ khác.

Hai cái tát này, khiến cho gương mặt Hàn Ngọc Kỳ xuất hiện dấu ấn hồng của bàn tay, hơi sưng vù lên.

Từ phu nhân tay đau, tâm càng đau, nàng yêu quý đứa con trai bảo bối này a! Đừng nói là bản thân nàng, ngay cả Hàn Tông An nàng cũng tuyệt đối không cho phép đánh nhi tử một chút.

Nhưng, hôm nay, nàng lại phải đích thân động thủ, tay Từ phu nhân đang run, trái tim đều vỡ tan thành từng mảnh.

Hàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy hai má nóng rát, đau khiến hần ngay cả sờ cũng không dám sờ.

Như vậy, đủ rồi chứ?

"Vương Phi nương nương, nó đã sưng lên, hoàn toàn sưng lên." Từ phu nhân nghẹn ngào nói, trong lòng hận không thể xông lên tát Hàn Văn Tịch!

Nó thực sự có chút sưng vù, nhưng so với vết thương trên lưng của Dật Nhị, đơn giản là quá tầm thường, *đánh hai cái tát để đổi lấy 100 trượng, Từ phu nhân không khỏi quá nhọc tâm tính toán đi?*

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói, "Bốn vương phi vừa rồi đã nói, sưng hay không sưng, không phải do người nói!"

Cái gì?

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ đều muốn khóc, Từ phu nhân đã bắt đầu khóc trước, nhưng lại không dám cãi cò, chỉ có thể cắn răng và tiếp tục.

Bên trái một tát, bên phải một tát liên tiếp không ngừng, 'Bang! Bang! Bang!' Tiếng vang hết đợt này đến đợt khác, nghe rất kịch liệt.

Từ phu nhân đau tay, Hàn Ngọc Kỳ đau mặt, hai mẹ con khóc thành một mảnh, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn không kêu bọn họ dừng lại.

Cuối cùng, tất cả những gã sai vặt quanh mình đều không dám nhìn, trong lòng sôi nổi sợ hãi, vị đại tiểu thư này, không..... chính xác phải nói là Tần Vương phi, thiệt tình không dễ chọc a, bọn họ hoàn toàn nhìn lầm!

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lập uy, trọng phạt đại thiếu (2)

Hách Liên Tuý Hương chết ngắt ở một bên cũng không biết tại thời điểm nào thì tỉnh lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn Từ phu nhân đánh chính nhi tử của mình, thẳng đến khi nhìn thấy Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân mới ít nhiều hiểu được những gì đã xảy ra.

Rốt cuộc, tay Từ phu nhân cũng không còn lực, mà mặt Hàn Ngọc Kỳ cũng sưng đỏ giống như mặt heo, Từ phu nhân ngã ngồi xuống dưới, "Vương Phi nương nương, người xem..... sưng lên! Thật sự sưng lên....."

"Ngẩng đầu lên để ta nhìn xem." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Hàn Ngọc Kỳ dù sợ đau bao nhiêu, đều phải chịu đựng cơn đau, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy đầu heo đỏ thẫm, Hàn Văn Tịch suýt cucri ra tiếng, đương nhiên, nàng vẫn là nhịn.

"Ấn, xem như sưng lên đi." Nàng nhân nhật nói.

Vừa nghe lời này, Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ song song ngã ngồi trở về, cuối cùng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nói tiếp, "Một tội đi hạ phạm thượng, có thể tính quên đi, nhưng là, một tội uy hiếp bốn vương phi "

Nàng không nói hết lời, mà là nhìn về phía Âu Dương đại nhân.

Cái gì?

Đều đã đánh thành như vậy rồi mà còn muốn tiếp tục vấn tội? Hơn nữa vẫn là uy hiếp hội tội.

Âu Dương đại nhân bất ngờ, tìm đều đập lạc một nhịp, không nghĩ tới nữ nhân này lại khó chơi như thế.

Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ lập tức đều sững sốt, chưa bình thường trở lại, vì sao lại như thế này, Hàn Văn Tịch rốt cuộc muốn làm gì như?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong viện một mảnh yên tĩnh, tất cả những gã sai vặt đã sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng dường như ngừng lại, không dám lớn tiếng.

Vừa mới đây tất cả mọi người đều nghe được chính miệng Âu Dương đại nhân nói qua, uy hiếp Tần Vương phi đó là từ tội!

"Âu Dương đại nhân, Hàn đại thiếu gia mang theo nhiều gã sai vặt uy hiếp bốn vương phi như vậy, còn muốn cướp đồ của bốn vương phi, đã đặt sự an toàn của bốn vương phi trong vòng nguy hiểm, một tội này, án luật nên phán như thế nào đây?" Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, tất cả những gã sai vặt có liên quan quanh mình đều "phù phù" quý xuống, xong rồi xong rồi, bọn họ cũng muốn gặp nạn!

Mà lúc này, người nghe tin đã tới vây đầy quanh sân, cơ hồ tất cả hạ nhân đều đã tới, mà Tam di nương Lý thị cùng nữ nhi nàng là Hàn Nhượng Tuyệt cũng ẩn thân ở trong đó.

Lý thị khoảng 30 tuổi nhưng được bảo dưỡng rất tốt, không thua gì thiếu phụ kiều mỵ, còn trẻ hơn so với thiếu phụ, mà nữ nhi Hàn Nhượng Tuyệt của nàng lớn lên cũng đặc biệt tương tự nàng, một đôi mắt to ngập nước rất động lòng người.

Các nàng không nói nhiều lời, bất động thanh sắc nhìn xem, so với mẫu tử Từ thị, mẹ con Lý thị có vẻ trầm ổn thông dong hơn nhiều.

Trong viện, trong một mảnh yên tĩnh, Âu Dương đại nhân phi thường khó xử, "Vương Phi nương nương, điều này..... điều này....."

Hắn còn chưa nói xong, Từ phu nhân đột nhiên hô to một tiếng, khốc lốc thâm thiết, "Văn Tịch a! Người thật sự muốn nhẫn tâm như vậy hay sao?"

"Văn Tịch..... Ngọc Kỳ chính là trưởng tử Hàn gia a, là người thừa kế Hàn gia, hy vọng của Hàn gia a! Cha người đã thành như vậy, chẳng lẽ người còn muốn hủy hoại hy vọng cuối cùng của Hàn gia sao?"

"Ta cầu xin người, tha hần lần này đi." Từ phu nhân chỉ có thể già vồ đáng thương, liên tục gạt lệ, đều không rảnh lo lắng cho hình tượng của mình.

Mà Hàn Ngọc Kỳ cũng khóc thành tiếng, cầu xin, "Tỷ, người muốn ta làm gì đều được, người tạm tha ta lần này đi, lần sau ta cũng không dám nữa."

Không thể không nói, một mặt này, làm đại vị mẫu tử Từ thị ở trong nhân tâm Hàn gia xuống dốc không phanh, mà Hàn Văn Tịch không thể nghĩ ngờ là đã lập hạ uy nghiêm!

Ngay cả mẫu tử Từ thị đều phải cầu nàng như thế, ngày sau từ trên xuống dưới Hàn thị, trong ngoài còn có người nào dám không đem nàng để vào mắt, không kiêng kị nàng đâu?

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, nàng chỉ chờ những lời này của Hàn Ngọc Kỳ, bất quá nàng chỉ muốn lừa dọa hai mẹ con này thôi, sao có thể sẽ thật sự đem sự tình nháo đến Đại Lý Tự, thật sự trị Hàn Ngọc Kỳ từ tội đây?

Nếu thật sự trị tội, không phải là nàng sẽ trở thành vô tình vô nghĩa trong mắt mọi người, là nữ nhân ác độc không niệm tình thù tử hay sao?

Hơn nữa, Hàn Tông An xem như đã bị phế, dù sao Hàn gia cũng phải có người chống đỡ, mà nàng là một nữ nhi đã gả ra ngoài, quyền lực dù lớn, chung quy cũng là người ngoài.

Từ phu nhân có hậu thuẫn mạnh nhất, có nàng ở đây, ít nhất những nhóm thân tộc sẽ không mơ ước đến gia sản của Hàn gia, Thất di nương một phòng chung quy quá yếu, tạm thời còn không có khả năng duy trì loạn trong gác ngoài của Hàn gia.

Hàn Văn Tịch nhìn kỹ Hàn Ngọc Kỳ, thật lâu sau, mới lạnh lùng nói, "Được, vì mặt mũi phụ thân, từ tội có thể miễn, tội sống khó tha!"

Vừa nghe lời này, hai mẹ con Từ phu nhân như được đại xá, trái tim treo ở giữa không trung của Từ phu nhân cuối cùng là thu trở về, mà Hàn Ngọc Kỳ miệng cộp gan thò thế nhưng suyết nữa bị dọa ngắt đi, may mắn mẫu thân hần đúng lúc đỡ lấy, hung hăng nhéo trộm ở trên eo hần một phen, mới làm hần thanh tĩnh.

Đã đủ mất mặt, lúc này nếu còn bị dọa ngắt xù, ngày sau làm sao có thể ngẩng đầu làm người ở Hàn gia nha!

"Đa tạ Vương Phi nương nương khai ân, đa tạ Vương Phi nương nương khai ân!"

Từ phu nhân liên tục tạ ơn, nhưng mà, thời điểm cúi đầu, đáy mắt lại hiện lên một tia hận ý.

Nàng sống trong nhung lụa, một người tâm cao khí ngạo, nàng là nữ chủ nhân toàn gia, hôm nay vì tánh mạng nhi tử, không thể không ăn nói khép nép, thậm chí trước mặt mọi người khốc lốc thâm thiết cầu xin Hàn Văn Tịch, nàng có thể không hận hay sao?

Dã nha đầu này có cha mà không có mẹ nuôi dưỡng, bay lên đầu lên thật sự xem mình là phượng hoàng hay sao?

Đừng tưởng rằng cứu được một mạng của Thái tử, thái hậu cùng hoàng hậu sẽ buông tha nàng!đừng tưởng rằng vào đội môn Tần Vương phủ, Nghi thái phi sẽ thừa nhận nàng; đừng tưởng rằng mình là Tần Vương phi, nàng liền có tư cách trở về quản sự tình Hàn gia!

Lần này, nàng cùng Ngọc Kỳ nhịn, ăn một chút ít, chỉ cần không có nhục điểm gì dừng ở trên tay nàng, nàng có thể lại làm gì bọn họ đây?

Tội sống khó tha vậy thì sẽ khó tránh thoát, chỉ cần không chết, bất quá là chịu chút khổ da thịt, Hàn Văn Tịch còn có thể làm gì khác với Ngọc Kỳ đây?

Sự tình Hàn gia, còn phải dựa vào phu nhân nàng cùng trưởng tử Ngọc Kỳ đứng ra làm chủ. Hàn Văn Tịch muốn lấy đi một phần một hào từ Hàn gia, đều là mơ tưởng, muốn bảo vệ một phòng Thất di nương, càng là không có cửa!

Âu Dương đại nhân trả lời không nổi, lúc này cũng có bậc thang đi xuống, vội vàng nịnh hót, "Vương Phi nương nương khoan dung đại lượng, là phúc của Hàn gia a!"

Hàn Văn Tịch cười cười, "Vậy Âu Dương đại nhân cảm thấy định tội sống như thế nào đây?"

Điều này.....

Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ trao đổi ánh mắt nhìn qua, Âu Dương đại nhân quyết đoán là nếu không tìm đường chết thì sẽ không phải chết, hần rất muốn trả lời một điều đã bị đánh sưng lên, tội sống nên xử lý nhẹ đi, chỉ là, nhìn biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười của Hàn Văn Tịch, hần nào dám nói, chỉ có thể xấu hổ cười cười, "Tất nhiên là nghe Vương Phi nương nương."

Lời này vừa ra, ánh mắt hai mẹ con Từ phu nhân kêu lên một câu ai oán.

"Tiểu Trầm Hương, người cảm thấy sao?" Hàn Văn Tịch lười nhác hỏi.

"Chủ tử, từ tội có thể miễn, nhưng tội sống thì phải đánh 100 trượng." Tiểu Trầm Hương tùy ý đáp, giống như đang nói về thời tiết.

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ liền trừng lớn mắt, Từ phu nhân chịu đựng tức giận, giữ nguyên giọng lạnh lùng, "Tiểu cô nương này thật biết nói giỡn....."

"Như thế nào là nói giỡn, ta xem chủ ý này cũng không tồi." Hàn Văn Tịch thuận miệng vừa nói như thế, cũng như là đang nói về thời tiết.

Giờ này, khuôn mặt mọi người đều hoàn toàn trắng bệch, ngay cả sắc mặt của Từ phu nhân cũng hoàn toàn đen, nàng nhịn không được nữa, Âu Dương đại nhân cũng thiếu kiên nhẫn, vội vàng khuyên, "Vương Phi nương nương, đánh 100 trượng

sẽ đánh chết người, lúc này vừa mới đánh qua, hạ quan xem ra, tội sống này liền xử nhẹ đi.”

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết đánh 100 trượng sẽ chết người, nằng bất quá là hù dọa Từ phu nhân, phải biết rằng có thể nhìn thấy vị đại tiểu thư Lại bộ thượng thư hoa dung thất sắc (mắt màu trên khuôn mặt), cũng không phải là sự dễ dàng.

Nàng lớn lên trong một ngôi nhà áp bức, bị hành hạ cho đến khi trưởng thành, ba ngày một lần nằng, năm ngày một lần đánh, vài lần dùng roi trúc đánh nằng đến nỗi hai tay cơ hồ bong da.

Hết thấy này phần lớn đều do Từ phu nhân ban tặng, tính tình Từ phu nhân nằng còn không rõ ràng hay sao?

Nữ nhân này, mặc kệ là ôn tồn khuyên can, hay là kêu trời khóc đất cầu xin, tâm nằng đều rất ác độc, giống như luôn ẩn giấu một nọc rắn độc, tùy lúc tùy thời sẽ cắn ngược lại.

Mà duy nhất có thể chế trụ nằng, không thể nghi ngờ chính là nhi tử bảo bối của nằng.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Từ phu nhân một cái, biểu tình như suy tư điều gì, "Xử lý nhẹ nha? Điều này....."

Thấy thế, mọi người đều rất khẩn trương, Từ phu nhân vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương đại nhân, Âu Dương đại nhân chần chờ một lát, thật cẩn thận khuyên, "Vương Phi nương nương, không

bằng không bằng ấn theo gia quy của Hàn gia,

như thế nào?"

Gia quy của Hàn gia cũng nghiêm khắc không kém, nhưng, mặc kệ thế nào cũng đều nhẹ hơn nhiều so với đánh 100 trượng.

Hàn Văn Tịch từ nhỏ chính là không ít lần chịu qua gia quy, hơn một trăm gia quy, trong lòng nằng đều hiểu rõ. Nhìn dáng vẻ thì dường như Âu Dương đại nhân cùng Từ phu nhân đến nay vẫn còn đang ôm hi vọng nha.

Rất nhanh, nằng rút cuộc đã khiến cho bọn họ tuyệt vọng, nằng lạnh lùng nói, "Bổn vương phi hiện tại trị hần chính là tội uy hiếp, Âu Dương đại nhân, người đừng kết hợp mọi thứ!"

Âu Dương đại nhân trong lòng ngăn ra, tức khắc bùng tỉnh đại ngộ, nhìn có vẻ như Hàn Ngọc Kỳ bất quá là không thể trốn thoát một kiếp này.

Từ phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn khuyên ngăn, Hàn Văn Tịch lại lạnh lùng nói, "Đánh 50 trượng, còn có ai vì hần cầu tình, cùng nhau đánh!"

Lời này vừa ra, toàn trường một mảnh yên tĩnh, Từ phu nhân không thể tin nổi nhìn Hàn Văn Tịch, không nghĩ tới tiện nha đầu này còn dám làm thật.

Đánh 50 trượng, cho dù không bị đánh cho tàn phế, thì cũng phải một hai tháng không xuống giường được. Tại thời điểm quan trọng này khi mọi người đang tranh đấu cho vị trí gia chủ, thân là đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ ngay cả giường đều xuống không được, như thế nào còn tranh cùng Tam di nương và Thất di nương a?

Đây không phải là có ý định khiến đại thiếu gia bị loại trừ trước tiên sao?

Từ phu nhân gất gao nắm chặt nắm tay, đang muốn bùng nổ, ai biết Hàn Ngọc Kỳ đã không chịu nổi trước, thỉnh linh vọt tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, người đừng cho mặt lại không cần! Bổn thiếu gia chịu đủ rồi, bổn thiếu gia nói cho người biết, hôm nay nếu người dám....."

Lời này còn chưa nói xong, Âu Dương đại nhân liền vội vàng tiến lên giữ chặt, "Đại thiếu gia, không được vô lễ!"

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên tránh thoát, còn muốn tiếp tục mắng, Âu Dương đại nhân vội vàng đi qua, thấp giọng nhắc nhở, "Từ phu nhân, không được không được! Nếu sự tình cứ đi xuống như thế nhất định sẽ không thể挽回, phải biết rằng, đại thiếu gia mạo phạm Vương Phi nương nương trước, mặc kệ địa vị Vương Phi nương nương hiện tại trong Vương phủ như thế nào..... Ài, nằng chung quy vẫn là mặt mũi của Tần Vương phủ, sự tình nháo lớn, cho dù Thượng Thư đại nhân ra mặt cũng chưa chắc....."

Âu Dương đại nhân còn chưa nói xong, Từ phu nhân cũng hiểu được đạo lý này, nằng dù rất không tình nguyện, cũng không thể không lập tức giữ chặt nhi tử, "Ngọc Kỳ, người đây là bị đánh nên hồ đồ rồi sao? Người còn không....."

Hàn Ngọc Kỳ đã quen với việc khi dễ người khác, hôm nay lại bị khi dễ thảm hại như vậy, làm sao mà giữ được bình tĩnh, tức giận đối Từ phu nhân nói, "Mẫu thân, người sợ nằng làm gì? Không phải người đã nói, cho dù nằng là Vương phi cũng không thể đối với chúng ta muốn làm gì thì làm hay sao, chúng ta còn có ông ngoại chống lưng! Ông ngoại cũng không phải là người ăn chay!"

Từ phu nhân đương nhiên đã từng nói qua như vậy, thậm chí nhiều điều còn quá thái hơn như thế, nhưng, không thể làm trò nói trước mặt Hàn Văn Tịch nha!

Nằng không thể không hung hăng nhéo xuống trên cánh tay Hàn Ngọc Kỳ, làm hần cảm miệng.

"Đồ rồi! Người nếu lại nổi điên nói hươu nói vượn, người liền cắt khỏi Hàn gia cho ta!" Từ phu nhân chỉ có thể cảnh cáo như thế.

Hàn Ngọc Kỳ sợ nhất chung quy vẫn là mẫu thân hần, vừa nghe lời này, chỉ có thể hậm hực trầm mặc xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lý thị, đề nén dục vọng

Hàn Văn Tịch vừa nghe Hàn Ngọc Kỳ nói, cũng không có gì bất ngờ, Từ phu nhân trong ngày nằng xuất giá, từng đối với kiểu hoa nói qua lời như vậy, còn có lời càng khó nghe hơn, càng kêu ngoạ hơn.

Những lời như, *Hàn Văn Tịch nằng không thể trở thành phượng hoàng cho dù có bay lên đâu, tiện nha đầu chính là tiện nha đầu*.

Những lời như, *Hàn Văn Tịch nằng gả cho Tần Vương chính là cóc muốn ăn thịt thiên nga*.

Những lời như, *nếu đối thành người khác, đã sớm đi đâm tường mà chết, cũng chỉ có nằng da mặt dày ba thước, mới dám bước lên kiểu hoa*.

Tuy rằng, ngày ấy đi nhầm đường là Nghi thái phi gao đài với hi bà, nhưng, Từ phu nhân cũng dễ hi bà dùng thủ đoạn chơi xấu cũng không ít, cho dù là hi phục, trang điểm hay là trang sức tất cả đều bị động tay chân, thậm chí còn cắt xén của hồi môn của nằng, khiến nằng khi xuất giá phải mang theo một cái rương quần áo cũ mà muội muội không cần.

Hết thấy này, Hàn Văn Tịch đều biết, hôm nay, nằng đã báo thù cho tiểu Dật Nhi, cũng là báo thù cho chính mình!

Thấy Hàn Ngọc Kỳ bất động, Hàn Văn Tịch lạnh lùng hạ lệnh, "Người tới, đem đại thiếu gia kéo ra ngoài cho ta, hung hăng mà đánh!"

Tuy rằng hạ nhân nằng mang đến chỉ có một mình tiểu Trầm Hương, nhưng, mấy gã sai vặt một bên của Hàn gia lại không người nào dám chậm trễ, vội vàng đi chuẩn bị, vài người kéo Hàn Ngọc Kỳ đi ra ngoài.

"Buông ta ra....., Buông ra!"

"Tần Vương phi, ta cầu xin người, tha mạng a! Tha mạng a!"

"Ta sẽ không dám nữa, sẽ không dám nữa....."

..... *Dịch: Emily Ton....*

Mặc kệ Hàn Ngọc Kỳ cầu xin như thế nào, Hàn Văn Tịch đều thờ ơ, hôm nay nếu đã đem sự tình nháo ra, nằng đơn giản liền đại nháo, khiến cho tất cả Hàn gia từ trên xuống dưới đều thấy rõ ràng, nằng là nữ nhi đã gả ra ngoài cũng không phải là dễ chọc.

Hàn Ngọc Kỳ bị mang ra ngoài, tất cả mọi người bên ngoài đều tự giác tránh ra, vây đầy hai bên trái phải.

Hàn Ngọc Kỳ bị đặt trên trường ghế, sao có thể an tâm nằm bò nha, lập tức muốn xuống dưới, thấy thế, Hàn Văn Tịch lạnh giọng, "Đem hần cột vào trên ghế cho ta! Thật chặt!"

"Vâng..... vâng....." Gã sai vật ngay cả răng cũng đều đang run rẩy, nhưng không thể không vâng theo.

Mà Từ phu nhân đuổi theo ra tới, đỡ lấy vách tường, mới miễn cưỡng đứng vững, nằng cũng không dám nhìn xem nhi tử, nằng nhìn Hàn Văn Tịch, cửu hận từ mắt phụt ra tới, hận nữ nhân này không lập tức chết đi!

Hàn Văn Tịch, người tốt nhất đứng có một ngày nằm trong tay bốn phu nhân, nếu không, bốn phu nhân nhất định sẽ đem người băm thấy vụn vụn!

Rất nhanh, Hàn Ngọc Kỳ đã bị cột kín mít vào trên ghế, hai gã sai vật một trái một phải, đều cầm *đại bàn tử (tám ván/khúc gỗ dài)*.

"Năm mươi lần, một chút đều không thể thiếu! Đánh cho ta!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng hạ lệnh.

Tiếng nói vừa dứt, "Bang!" Nghiêm từ liền đánh, chỉ cần nghe tiếng vang này, liền biết không biết dùng sức thế nào.

"Dừng!" Hàn Văn Tịch mất lạnh hướng già sai vật nhìn lại, "Như thế nào, dói bụng sao? Nếu không, để ngươi cũng ăn mấy bữa từ?"

Gã sai vật sợ hãi, không đợi Hàn Văn Tịch nhiều lời, lập tức nghiêm túc hung hăng hướng trên móng Hàn Ngọc Kỳ đánh tiếp, "Bang" một tiếng vang thật lớn vang lên!

Cùng lúc đó, Hàn Ngọc Kỳ cũng kêu to lên, "A....."

Vết xe đỗ, một gã sai vật khác nào dám chậm trễ, theo sát nghiêm túc hung hăng nện xuống.

"A....." Tiếng kêu của Hàn Ngọc Kỳ vô cùng thảm.

Năm mươi đại bản, một lần hạ xuống một lần hạ xuống, mỗi một lần hạ xuống đều rất nặng nề, mọi người quanh mình nhìn xem đến nỗi trái tim đang đập cũng theo đó mà nặng nề nhảy lên, Từ phu nhân che miệng, đỡ vách tường, như thế nào cũng không dám nhìn xem.

Trong viện yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm của bản từ, cũng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết "A a a" của Hàn Ngọc Kỳ, thật sự giống như đang giết heo.

Rốt cuộc, năm mươi đại bản, một lần một lần tất cả đều đánh xong, đôi tay của hai gã sai vật đều đã tê rần, móng Hàn Ngọc Kỳ quả thực là huyết nhục mơ hồ, cảnh tượng kinh tâm, người đã sớm hôn mê.

Từ phu nhân lo qua, thấy thế, đau lòng suýt nữa ngất xỉu, vội vàng hô to, "Đại phu, người tới, truyền đại phu!"

Nàng nói nào còn lo lắng đến chìa khoá nhà kho trên tay Hàn Văn Tịch, một bên sai người đem đại thiếu gia chạy nhanh về phòng, một bên thúc giục đại phu, cả người đều giống như điên.

Tất cả hạ nhân nhìn xem đều trợn tròn mắt, từ trước tới nay chưa từng thấy qua Từ phu nhân hoang mang lo sợ như thế.

Từ phu nhân cùng đại thiếu gia đi rồi, Hàn Văn Tịch mới nhìn về phía mọi người đang vây xem, vừa nhìn thấy, lập tức khiến tất cả mọi người đều cúi đầu, vội nổi tự giác lui ra.

Tam di nương cùng nhị tiểu thư lập tức ẩn thân ở bên cạnh một cây đại thụ, không lộ diện cũng không rời đi.....

Hai mẹ con Tam di nương là nghe nói trên tay Hàn Văn Tịch có chìa khoá nhà kho mới chạy tới, ai biết liền gặp được một màn Hàn Văn Tịch đang trọng phạt đại thiếu gia.

Từ phu nhân y vào thế lực lớn của nhà mẹ đẻ, hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy, đã sớm nên có người ra mặt giáo huấn một chút, chỉ là, các nàng trăm triệu đều không nghĩ tới người ra mặt sẽ là Hàn Văn Tịch.

Phải biết rằng, Hàn Văn Tịch tuy là đại tiểu thư con vợ cả, nhưng từ trước đến nay đều là nhất gan sợ phiền phức, ẩn nhẫn thoái nhượng chủ nhân nhà, hơn nữa, ngay cả khi nàng đã trở thành Tần Vương, đó cũng bất quá chỉ là bài trí mà thôi.

Nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyệt từ xa nhìn thấy khuôn mặt Hàn Văn Tịch, đáy mắt hiện lên một mặt ghen ghét, thấp giọng nói, "Mẫu thân, mặt nàng thật tốt a!"

Hàn Nhượng Tuyệt là nữ nhi xinh đẹp nhất Hàn gia, nhưng, hiện giờ sọc đỏ trên mặt Hàn Văn Tịch không còn, nhan sắc trực tiếp áp đảo Hàn Nhượng Tuyệt. Trong ngày đại hôn, không ít người Hàn gia từng gặp qua mỹ mạo của Hàn Văn Tịch, đám hạ nhân đã sớm nghĩ luận thật lâu, Hàn Nhượng Tuyệt chưa từng thấy qua, cho nên trước sau vẫn không tin.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy người thật, ngay chính nàng cũng đều không thể không thừa nhận.

"Bên ngoài truyền rằng nàng có thể giải độc, cứu thiếu tướng quân, theo ta thấy có thể là sự thật." Lý thị nhàn nhạt nói, đáy mắt có chút bóng ma.

Nếu không phải như thế, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân vì sao lại kiêng kị nàng như thế, nàng lại dựa vào cái gì mà dám mang thân phận Vương phi quay về nhà mẹ đẻ kiêu ngạo đây?

Lời này vừa ra, sắc mặt của Hàn Nhượng Tuyệt cũng phức tạp hẳn lên, chỉ là rất nhanh liền khôi phục, cười nói, "Mẫu thân, người nói nàng trở về, không phải là tới giành đồ trong nhà kho chứ?"

Lý thị hừ lạnh, "Nữ nhi đã gả ra ngoài, lễ tính nàng là hoàng hậu cũng không có tư cách này."

Tuy rằng Lý thị sinh đã sinh hạ nữ nhi, nhưng cũng không thiếu tâm tư bồi dưỡng, luận về y thuật, chẩn chính đánh giá, một thể hệ người Hàn gia có thể xem như nhân tài kiệt xuất.

Nàng vẫn luôn tìm kiếm tuyển chọn người tốt cho nữ nhi của mình, tính toán chiều hiền ở rể, kể từ đó, Hàn Nhượng Tuyệt sẽ có tư cách kế thừa vị trí gia chủ.

"Chìa khoá nhà kho như thế nào lại ở trên tay nàng? Ta nghĩ chắc chắn là nàng đã cướp lấy từ trong tay phụ thân, ngay cả nàng cũng có tâm tư này!" Hàn Nhượng Tuyệt oán hận nói.

Đáy mắt Lý thị lập loè ánh sáng phức tạp, nàng nhìn Hàn Văn Tịch hồi lâu, mới nói, "Tuyệt Nhi, đã rất lâu rồi ngươi không đi bãi phóng Mực đại tiểu thư đúng không?"

Hàn Nhượng Tuyệt gật gật đầu, quan hệ giữa Hàn Nhượng Tuyệt cùng Mực Lưu Nguyệt, tuy rằng không thân mật như Mực Lưu Nguyệt cùng Trường Bình công chúa, như những người bạn thân nhất, nhưng cũng coi như so là tỷ muội tốt, Hàn Nhượng Tuyệt luôn đưa đưa một ít ngôn y nhỏ hiểm lạ cho Mực Lưu Nguyệt, mỗi lần đều khiến Mực Lưu Nguyệt chơi thật sự vui vẻ.

Đương nhiên, tất cả đều là Lý thị chỉ giáo nàng. Lý thị nói treo lên Mực Lưu Nguyệt chẳng khác nào treo lên Trường Bình công chúa, có Trường Bình công chúa làm hậu thuẫn, so với Lại bộ thượng thư của Từ thị còn mạnh hơn nhiều.

Từ sau khi Hàn Văn Tịch gả vào Tần Vương phủ, Hàn Nhượng Tuyệt đều không dám đi tìm Mực Lưu Nguyệt, sợ Mực Lưu Nguyệt một khi phát giận, liên lụy đến trên người chính mình, rốt cuộc nàng cũng coi như là muội muội của Hàn Văn Tịch.

"Sự tình Đại tướng quân phủ, còn có một chuyện quái bệnh của Thái tử, ta nghĩ người vẫn nên đi thăm dò lời nói của Mực Lưu Nguyệt." Lý thị nhàn nhạt nói.

"Ta sẽ tận lực." Hàn Nhượng Tuyệt nghiêm túc trả lời, thấy mẫu thân phải đi, vội vàng ngăn lại, "Mẫu thân, chẳng lẽ cứ buông tha nàng như thế, tính đem chìa khoá của cha cho nàng, điều này cũng không hợp lý nha, nàng rốt cuộc là nữ nhi đã gả ra ngoài, chúng ta nên lấy lại nhà."

Lý thị dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn từ tay Hàn Nhượng Tuyệt đang túm chặt nàng chậm rãi di chuyển lên, dừng ở trên mặt Hàn Nhượng Tuyệt.

Thấy thế, Hàn Nhượng Tuyệt mới hậm hực buông tay, biết mẫu thân tức giận.

"Từ phu nhân còn chưa nóng nảy, người gấp cái gì? Muốn kích động, cũng không nên là chúng ta kích động." Giọng điệu của Lý thị vừa lạnh lại vừa nghiêm khắc.

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân đều lạnh băng như thế, Hàn Nhượng Tuyệt đã thành thói quen, nàng cúi đầu, "Vâng, nữ nhi minh bạch."

Hậu thuẫn của Từ phu nhân rất mạnh, hơn nữa lần này Hàn Văn Tịch đã vi phạm Văn Dật, đánh Hàn Ngọc Kỳ thành ra như vậy, dựa theo tính tình của Từ phu nhân, có thể tha cho Thất di nương, có thể không cùng tìm cách chống lại Hàn Văn Tịch hay sao?

Nếu nói Thất di nương Hách Liên Tuý Hương là ẩn nhẫn, như vậy Lý thị chính là một người *thấp điệu nhất (dễ nên dục vọng)*, nàng vĩnh viễn đều luôn thanh tĩnh nhân nhả đứng xem người làm trò, ngồi chờ ngư ông đắc lợi.

Hai mẹ con Lý thị lặng yên không một tiếng động rời đi, Hàn Văn Tịch đã đem Thất di nương đi đến trong phòng, Dật Nhi vẫn còn hôn mê, Hàn Văn Tịch sờ sờ trán hần, xác định không bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng mà phát sốt, lúc này mới yên tâm.

"Tần Vương phi, hôm nay..... hôm nay nếu không có người, ta cũng không biết....."

Thất di nương nhìn nhìn nhi từ an tĩnh trên giường, lại nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, nghẹn ngào đến độ nói không nên lời.

Hàn Văn Tịch nhìn Thất di nương, trong lòng bất đắc dĩ, một mẫu thân gây yếu ẩn nhẫn như thế, làm thế nào bảo hộ được Dật Nhi nhà, sợ là muốn dựa nhờ này tới bảo hộ mẫu thân đi.

Lần này nàng đã đem chìa khoá nhà kho ra, giáo huấn Hàn Ngọc Kỳ, ít nhất trong thời gian ngắn Từ phu nhân sẽ không dám động đến hai mẹ con này, nhưng, cũng chỉ là tạm thời mà thôi, chung quy không phải kẻ lâu dài.

Gia chủ mới của Hàn gia, chung quy là phải nâng đỡ lên nhanh một chút, mặc dù Dật Nhi tuổi còn nhỏ, có một thân phận gia chủ, đám người kia cũng không đến mức dám kiêu ngạo như vậy.

Chi tiết, nàng cùng Mực Lưu Nguyệt đã có đánh cuộc trước, cũng không có thời gian cùng đám người này đầu tư đầu dưng, nếu nói là chủ ý của Hàn Tông An, Hàn Tông An đều đã bị giam, phỏng chừng Từ thị cùng Lý thị cũng sẽ không đáp ứng.

Hàn Văn Tịch ý bảo Thất di nương không cần nhiều lời, trước ngồi xuống, nàng cân nhắc một lát, liền nói, "Tiểu Trầm Hương, người ở lại đây chiếu cố Thất thiếu gia."

"Vâng, chủ tử yên tâm, có nô tỳ ở đây, nhất định sẽ không để người khác khi dễ Thất thiếu gia!" Tiểu Trầm Hương lập tức lĩnh mệnh, nha đầu này đã trở nên thông minh hơn.

Vừa nghe lời này, Thất di nương vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy muốn quý tạ, "Đa tạ Vương Phi nương nương, Dật Nhi có thể được Vương Phi nương nương chiếu cố, là phúc phận từ luyện ba đời của hần!"

Hàn Văn Tịch tự mình giữ lưng nàng, nghiêm túc nói, "Thất di nương, chiếu cố thật tốt Dật Nhi, có đôi khi..... thời điểm cần cứng rắn cần thiết phải cứng rắn, Từ phu nhân cũng không phải là chính thất, Hàn Ngọc Kỳ tuy là đại thiếu gia, nhưng cũng là thứ xuất giống như Dật Nhi, không có gì phải sợ bọn họ. Sau này tiểu Trầm Hương sẽ ở nơi này, có sự việc gì cứ nói cùng nàng, minh bạch sao?"

Thất di nương kích động đến độ không biết nói gì cho tốt, liên tục gạt đầu, nước mắt cơ hồ là thành chuỗi rơi xuống.

Hàn Văn Tịch lại giao đãi tiểu Trầm Hương một số sự tình, lúc này mới đi ra cửa, mắt thấy trời đã trở nên tối đen, nàng thậm chí còn chưa hoàn thành chính sự hôm nay của mình!

Gã sai vật thú về lúc trước vẫn luôn hầu ở bên ngoài sân, không dám rời đi, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch ra ngoài, vội vàng giống như chân chó tiến đến, "Vương Phi nương nương, tiểu nhân vẫn luôn ở đây chờ ngài."

Gã sai vật này cũng coi như thông minh, Hàn Văn Tịch gạt gạt đầu, "Đ dẫn đường đi."

Lần này nàng xác thật là đi về hướng nhà kho, nhưng cũng không phải là muốn vật trong nhà kho, mà là muốn tra một tra xem trong nhà kho có ba vị Xã Đốc nàng muốn tìm hay không.

Dưới sự dẫn đường của gã sai vật, Hàn Văn Tịch rất nhanh đã đến nhà kho Hàn gia.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Nhà kho, tình huống thế nào

Nhà kho Hàn gia ở phía sau chủ viện Bách Thảo viện của Hàn Tông An, là một tòa mặt kho ngầm, lồi vào có hộ vệ chuyên môn gác nhà kho. Những hộ vệ đó cũng không phải là gã sai vật, một đám đều có võ công. Mặc dù Hàn Tông An đã bị giam giữ, nhưng bọn họ vẫn luôn thủ vững ở chỗ này, chờ đợi gia chủ đời kế tiếp xuất hiện.

Nhà kho là một khu vực bị cấm, tất nhiên là không cho phép tùy ý tới gần, rất xa, gã sai vật liền dừng bước, "Vương Phi nương nương đi thôi, tiểu nhân ở chỗ này chờ ngài."

Hàn Văn Tịch đi qua, lập tức có hộ vệ tiến lên ngăn cản, "Người nào, dám tự tiện tới gần nhà kho?"

"Đích nữ Hàn Văn Tịch." Hàn Văn Tịch lạnh lùng trả lời.

Hộ vệ nghiêm túc nhìn, lúc này mới nhận ra là Hàn Văn Tịch, nhưng vẫn như cũ không đi chuyển, "Đã là đại tiểu thư, thì càng nên biết gia quy Hàn gia."

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn lấy chìa khóa nhà kho ra, "Thấy chìa khoá nhà kho như thấy gia chủ, các người hẳn là rõ ràng đi."

Thấy thế, hộ vệ kinh hãi, mà mấy hộ vệ khác cũng đều bị thu hút lại đây, nhận ra đây xác thật là chìa khóa nhà kho.

Trên thực tế, thấy chìa khoá nhà kho như thấy gia chủ, bọn họ là hạ nhân, không có quyền chất vấn Hàn Văn Tịch như thế nào có được chìa khoá, chỉ có thể cung kính cho đi.

Hàn Văn Tịch dừng cảm tiếp cận, từ nhỏ nàng đã từng nghe nói nhà kho Hàn gia rất lớn, chỉ là, tự mình đi vào, mới biết được đến tột cùng nó lớn bao nhiêu.

Dùng chìa khóa mở cửa lớn nhà kho, phát hiện bên trong phân thành hai kho trái phải, bên trái là kho tiền, được lưu trữ toàn là thoi vàng thoi bạc, là tiền tài dự phòng của Hàn gia, chưa đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không bắt đầu dùng.

Bên phải là kho dược, Hàn Văn Tịch vừa đến cửa, mũi vị dược liệu nồng đậm liền ập vào trước mặt, loại hơi thở quen thuộc này, khiến tâm tình nàng cảm thấy thoải mái không ít.

Kho dược này giống như một tòa thư viện loại nhỏ, giá dược san sát cao ngất, mỗi một bên giá dược đều có dược liệu đã phân loại, mà trước ngăn kéo trên giá đều được viết tên dược liệu, phân loại, rất tỉ mỉ kỹ càng rõ ràng, rất tiện để tìm kiếm.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã tìm đến một loại độc dược, Hàn gia không phải độc môn, mà là y học thế gia, độc dược nơi này không phải là độc dược chính nghĩa, mà là những dược thảo đó có thể dùng làm thuốc độc.

Nếu không tìm thì không biết, một khi tìm đã bị dọa nhảy dựng. Hàn gia tăng trừ dược so với trong tưởng tượng của Hàn Văn Tịch muốn cao lớn và rộng hơn rất nhiều. Đáng tiếc, nàng đều đã đem mỗi loại độc dược trong mỗi ngăn kéo nhất nhất tìm một lần, ngay cả âm các cũng đều đã tìm, nhưng chỉ tìm được bảy vị Xã Đốc thường thấy, trước sau vẫn không thấy ba vị dược khác mà nàng đang muốn tìm.

Nhìn có vẻ như ba vị Xã Đốc kia cũng không phải xuất phát từ Hàn gia, tuyến này lại bị chặn đứt.

Hàn Văn Tịch đóng lại một ngăn kéo cuối cùng, nhẹ nhàng thở dài, lúc này, khoẻ nhất lại thoáng nhìn qua bản viết một bên, phía trên là một quyển sách, đã lật xem được một nửa.

Hàn Văn Tịch đi qua, lật đến bìa mặt, chỉ thấy bốn chữ to 《Hàn Thị Y Điển》, *nguyên lai thứ này nằm tại đây nha!*

Chần chờ một lát, Hàn Văn Tịch vẫn là đem 《Hàn Thị Y Điển》 thu vào trong tay áo, bên môi nàng nổi lên một nụ cười giảo hoạt, lẩm bẩm, "Vẫn còn quá sớm để đưa cho Dật Nhị, ta trước sẽ thay nó báo quán!"

Một đường đi ra khỏi nhà kho, Hàn Văn Tịch đều cúi đầu cân nhắc, hiềm nghi tại Hàn gia có thể được bài trừ, hiện giờ cũng chỉ có thể chờ xem bên Mục Thanh Võ có tra ra được manh mối gì hay không.

Thật hy vọng có thể nhìn thấy Cổ Bắc Nguyệt sớm chút, với quan hệ rộng rãi của hắn, nàng sẽ không cần phải tìm kiếm vất vả như vậy.

Rời khỏi nhà kho không bao lâu, gã sai vật thú về liền đuổi theo, "Vương Phi nương nương, phải về phủ sao? Tiểu nhân đưa ngài ra ngoài."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn chăm chăm, nhân nhật nói, "Người tên gì?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, tiểu nhân là Vương Tiểu Tử, là người canh gác đại môn, sự tình ra ra vào vào của quý phủ tiểu nhân đều biết." Vương Tiểu Tử vội vàng trả lời.

Hàn Văn Tịch đang lo không tìm được ai để sử dụng, không nghĩ tới có gia hỏa đã chủ động dâng lên như thế.

Nàng thấp giọng nói, "Đề ý đến phòng Thất di nương, hiểu không?"

Đang nói, ném một thoi bạc qua, "Đi uống rượu cùng với mấy huynh đệ, đường ở Hàn gia, bốn Vương phi vẫn nhận ra được!"

Vương Tiểu Tử là người thông minh, tiếp nhận bạc, vui mừng khôn xiết, liên tục tạ ơn, "Tạ Vương phi nương nương cất nhắc, tiểu nhân nguyện ý vì Vương Phi nương nương tận lực như chó hay ngựa."

Hàn Văn Tịch đã đi xa, Vương Tiểu Tử vẫn còn đứng tại chỗ đắm chìm trong vui sướng, đã làm thủ vệ nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng hắn cũng nắm bắt được cơ hội thăng tiến, hẳn có thể không vui sao?

Không nói đến thân phận cao quý Tần Vương phi, liền nói trên tay nàng có chìa khoá nhà kho, ngày sau còn không phải nàng nói ai là gia chủ, thì người đó chính là gia chủ hay sao? Trong cuộc tranh đấu của đại gia tộc, loại tiểu nhân giống như hắn phải tìm đúng hàng ngũ nào mà đứng là quan trọng nhất, chỉ cần đi theo Tần Vương phi, bảo đảm sẽ không đứng sai đội ngũ trong cuộc tranh đoạt vị trí gia chủ.

Để có một đội ngũ tốt, hắn đương nhiên cần mượn sức của một số huynh đệ để giúp đỡ Thất di nương, nghĩ đến điều này, Vương Tiểu Tử vui rạo rục cần thận cất bạc, lúc này mới vội vàng rời đi.

Lúc này, Lý thị từ một bên bụi hoa đi ra, nàng nhìn nhìn cửa vào nhà kho cách đó không xa, lại nhìn nhìn bóng dáng Vương Tiểu Tử, bên môi nổi lên một ý cười khinh miệt.....

.....

Sự cạnh tranh vị trí gia chủ Hàn gia rất khốc liệt, nhưng, Hàn Văn Tịch đánh cuộc cùng Mục Lưu Nguyệt còn cấp bách hơn, nàng chỉ có một tháng, nhảy mất 10 ngày đã nhanh chóng trôi qua.

Hàn Văn Tịch trở lại quý phủ, đợi hai ngày, nguyên bản cho rằng Cổ Bắc Nguyệt hẳn là đã có thời gian gấp nàng, thế nhưng ai biết bị kịch đã xảy ra.

"Vương Phi nương nương, quán gia Cổ phủ nói trong vòng một tháng Cổ thái y đều sẽ không thể ra khỏi cung, sự tình cụ thể là gì, tiểu nhân đã hỏi không được." Gã sai vật đứng sự thật bảm báo.

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch kinh sợ.

Gã sai vật cho rằng nàng chưa nghe rõ, vội vàng nói lại, "Quán gia Cổ phủ nói Cổ thái y ở trong cung, trong vòng một tháng sẽ không thể ra khỏi cung, tiểu nhân hỏi vì sao, quán gia nói không biết."

Sắc mặt Hàn Văn Tịch sớm đã trắng bệch, Cổ thái y một tháng không thể ra khỏi cung, vậy nhất định là bệnh tình của Thiên Huy hoàng đế đã chuyển biến xấu nha! Loại chuyện này, quán gia chưa chắc biết được, cho dù có biết, cũng chưa chắc dám nói ra.

"Hồng rồi!"

Hàn Văn Tịch lẩm bẩm tự nói, chần chờ một lát, liền ra cửa đi phủ Mục đại tự quản.

.....

"Vương Phi nương nương, vì thần đang muốn đi bái, không nghĩ tới người đã tới rồi." Mục Thanh Vô thực ngoài ý muốn, trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Lư Nguyệt đã đi ra ngoài với bằng hữu, bằng không để nàng nhìn thấy Tần Vương phi, không biết lại sẽ nháo ra sự tình gì.

"Sự tình lần trước người tra, có tiến triển gì không?" Hàn Văn Tịch hỏi.

Lần cuối cùng, bọn họ căn cứ vào được tính cùng tần xuất hạ độc Vạn Xà Độc, người hạ độc, hoặc chính là người bên trong Mục gia, hoặc chính là người thường xuyên lui tới Mục gia. Ngay cả nếu là người bên trong, cũng cần đến người thường xuyên cung cấp độc được.

Mục Thanh Vô thấp phần bất đắc dĩ, "Vương Phi nương nương, vì thần nghiêm túc điều tra qua....."

Mục Thanh Vô còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã thấy trán hắn mấy mồ che phủ, liền biết không có kết quả, manh mối này cũng bị chặt đứt.

Vì sao lại như vậy?

Lý luận của bọn họ cũng không có vấn đề gì nha, Vạn Xà Độc sau khi được phối chế nhất định phải dùng hết trong vòng một ngày, nếu không sẽ có màu sắc cùng hương vị, dựa vào sự cẩn thận của Mục Thanh Vô thì sẽ phát hiện ra.

Mà muốn tích lũy ra độc tố, ít nhất cũng cần phải hai ba ngày hạ độc một lần, mặc kệ nói như thế nào, người hạ độc nhất định có liên hệ vô cùng chặt chẽ với phủ Đại tướng quân.

Chỉ là, đã điều tra qua, đã thăm vấn qua tất cả mọi người tình nghi, thế nhưng vẫn không tìm ra.

Chẳng lẽ là bọn họ đã bỏ rơi chi tiết nào đó, xem nhẹ nhân vật nào đó hay sao?

Muốn tra ra nội gian, chỉ có hai con đường, một chính là tiếp tục điều tra những nhân vật hiểm nghi trong phủ Đại tướng quân, một đường khác chính là ba vị Xà Độc hiểm thấy kia, và sau đó, chính là mục đích chuyển đi này của Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lấy ra một đơn được đưa cho Mục Thanh Vô, "Thiếu tướng quân, đây là ba loại Xà Độc khác, là Xà Độc phi thường hiếm thấy, đừng nói là các tiệm thuốc, cho dù là đại bộ phận thế gia y học cũng sẽ không có, có lẽ, bắt đầu từ ba vị Xà Độc này, sẽ nhanh hơn một chút."

Nàng đã giữ lại chúng trước đây, nhưng, hiện giờ không tìm được Cổ Bắc Nguyệt, chỉ có thể đem manh mối này cũng giao cho Mục Thanh Vô, ít nhất, Mục Thanh Vô có nhiều quan hệ xã hội hơn nàng, nhiều thêm một đường hy vọng.

Mục Thanh Vô nhìn thoáng qua đơn được, chần chờ một lát, nhưng rất nhanh, liền ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Văn Tịch, trực tiếp hỏi, "Tần Vương phi lúc trước không đem ba vị Xà Độc này nói ra, là sợ..... Là sợ ta cùng phụ thân làm việc thiên vị đúng không?"

Chất vấn chột tốt như vậy, làm Hàn Văn Tịch trở tay không kịp, nhưng mà, Mục Thanh Vô hỏi rất đúng, nàng xác thật là có tâm tư này.

Nàng cùng Mục Lư Nguyệt đánh đổ một tháng, đánh cuộc người thua thì coi áo ngoài chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ, hậu quả của việc này dù là nàng hay là Mục Lư Nguyệt, ai cũng đều không thể thừa nhận. Nhưng, loại đánh cuộc này chỉ có thắng thua, không có tay thế giả những vào, hai người bọn nàng nhất định sẽ có một người thua.

Nếu như trong quá trình ta án, tất cả đều hoàn toàn dựa vào Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân, hai cha con bọn họ hoàn toàn có thể kéo dài thời gian, chờ đến một tháng sau mới tra ra nội gian, kể từ đó đối bọn họ không có tổn thất gì, hơn nữa cũng sẽ không làm Mục Lư Nguyệt thua trận.

Mục Lư Nguyệt dù như thế nào, chung quy vẫn là nữ nhi duy nhất của Mục đại tướng quân, nàng đương nhiên là muốn giấu nghề, tự mình đi điều tra, ai biết Cổ Bắc Nguyệt không thể ra khỏi cung đâu?

Nếu Mục Thanh Vô đã hỏi như thế, Hàn Văn Tịch cũng không có gì phải đầu đuôi, nàng thản nhiên cười, thoải mái hào phóng thừa nhận, "Đúng!"

Ai ngờ, Mục Thanh Vô luôn luôn khiêm tốn bỗng nhiên trở nên đặc biệt nghiêm túc, đặc biệt nghiêm trọng, hai tròng mắt trong veo của hắn thẳng bức nhìn Hàn Văn Tịch, nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương, ngoài nghĩ Mục Thanh Vô ta là người nào?"

Điều này.....

Nhìn đầy mắt Mục Thanh Vô lối lạc quật cường, Hàn Văn Tịch đột nhiên có cảm giác lấy bụng tiểu nhân đo dạ quân tử, nhưng, nàng cũng không cho rằng tự bảo vệ mình như thế là sai.

"Thiếu tướng quân, nếu mọi người thua, người thật sự sẽ thiết diện vô tư, để nàng coi quần áo đi ra bên ngoài chạy một vòng hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc chất vấn.

Ai ngờ, Mục Thanh Vô lại không hề do dự, "Ta sẽ!"

Trong lòng Hàn Văn Tịch hơi ngán ngạo, nàng không muốn tin, nhưng nhìn thấy cặp mắt trong sáng của Mục Thanh Vô, lại khiến nàng không thể nghi ngờ.

"Ta cùng phụ thân mấy ngày hôm trước còn từng khuyên qua nàng, để nàng biết điều không phải, ngay cả khi đó là đánh cuộc, chi tiếc nha đầu kia không thấy quan tài không đổ lệ." Mục Thanh Vô nhàn nhạt nói.

"Cho nên..... Người muốn khuyên ta?" Hàn Văn Tịch nhủ mấy hồi.

"Không, mỗi người đều phải trả giá cho sự lựa chọn riêng của chính mình, Vương Phi nương nương, đây là hai người người cùng Lư Nguyệt đánh cuộc, mà vì thần cùng người, chỉ có một chuyện tra án, thỉnh Vương Phi nương nương cứ việc yên tâm, vì thần nhất định toàn lực phối hợp." Mục Thanh Vô nghiêm túc nói.

Nhìn Mục Thanh Vô, trong lòng Hàn Văn Tịch tràn đầy cảm khái, không trách được Mục Thanh Vô tuy tuổi còn trẻ đã nắm giữ trọng binh, xuất thân danh môn quý tộc, lại có nguyên tắc như thế, quang minh lỗi lạc, đúng là hiếm có, trong cả triều văn võ Thiên Ninh quốc có thể có mấy người?

Hàn Văn Tịch biết, nàng có thể giải phóng trái tim một trăm lần.

"Thiếu tướng quân, ta sẽ tin tưởng người. Đầu tiên, ba vị Xà Độc này, nhanh chóng tìm người điều tra. Tiếp theo, theo ta thấy, phạm là người có thể tiếp cận người, cũng cần phải bí mật điều tra, bất luận thân phận là gì, bao gồm người chỉ thân." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Vô chấn kinh rồi, "Người chỉ thân?"

"Đúng, thiếu tướng quân, chúng ta đã bỏ qua chi tiết rất quan trọng, người hạ độc, có thể muốn mượn tay người khác, mà người bị mượn, rất có khả năng đến nay cũng còn chưa biết!" Hàn Văn Tịch nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Xà độc, bốn vương xử lý

Nếu đã xác định được người hạ độc có liên hệ chặt chẽ cùng Đại tướng quân phủ, như vậy, bọn họ cũng không thể bài trừ tình huống này nha!

Vừa nghe Hàn Văn Tịch nói như thế, lúc này Mục Thanh Vô mới hiểu được, "Tâm tư của Vương Phi nương nương quả nhiên rất kín đáo, vì thần minh bạch."

Sau khi Hàn Văn Tịch lại cùng Mục Thanh Vô thương nghị một số chi tiết, mới rời khỏi phủ Đại tướng quân. Nhưng mà, nàng cũng không biết, chân trước nàng vừa rời đi, chân sau của Long Phi Dạ đã đến.

Đây là lần thứ hai Long Phi Dạ đến Mục tướng quân phủ vì chuyện tình nội gian của Bắc Lịch quốc.

Hắn mặc một bộ hắc y, khí phách ngời trên vị trí chủ vị ở đại đường, mặt mày thanh lãnh, tự cao tự đại, tựa như vương giả thống ngự thế giới.

Toàn bộ đại đường an ổn tĩnh tĩnh, chỉ có Mục đại tướng quân đứng hầu bên trong.

Chỉ sau một lát, Mục Thanh Vô đã vội vàng chạy tới, vừa vào cửa, lập tức chào theo nghi thức tiêu chuẩn của quân đội, "Vi thần tham kiến Tần Vương điện hạ."

Long Phi Dạ giờ tay ý bảo hắn miễn lễ, lạnh lùng chất vấn nói, "Hàn Văn Tịch vừa mới rời đi?"

Hàn Văn Tịch?

Không thể không nói, ba chữ này nói ra từ trong miệng Tần Vương điện hạ, đã khiến hai cha con Mục đại tướng quân cảm thấy thật kỳ quái, trong ấn tượng của bọn họ, Tần Vương chưa bao xưng hô thẳng tên bất kỳ nữ nhân nào như vậy.

Đương nhiên, hắn không có khả năng sẽ gọi Hàn Văn Tịch là ái phi, trước đây hắn đều giống như mọi người gọi nàng là Tần Vương phi. Kể từ khi nào thì hắn bắt đầu thay đổi thói quen của mình?

Tò mò thì tò mò, mặc kệ là Mục đại tướng quân hay là Mục Thanh Vô đều không có la gan để hỏi, vì Tần Vương điện hạ trước mặt tại đây, áp lực so với ở trước mặt Thiên Huy hoàng đế còn lớn hơn.

“Vương Phi nương nương vừa mới rời đi, đây là manh mối mới nàng vừa đưa.” Mục Thanh Vô nói, vội vàng dâng lên đơn được vừa mới có được, giải thích thêm, “Đây là ba vị Xà Độc trước kia Vương Phi nương nương chưa nói ra, nói là vật rất hiếm thấy, người trong đại lục Văn Không có thể có vật ấy, rất ít.”

Long Phi Dạ gật gật đầu, hỏi, “Kết quả điều tra người hiếm nghi trong quý phủ ra sao?”

Mục đại tướng quân thấp phần xấu hổ, “Bẩm điện hạ, đến nay vẫn không có kết quả.””Mở rộng phạm vi người hiếm nghi, tiếp tục truy tra.” Long Phi Dạ nói, đáy mắt hiện lên một mặt ánh sao, thấp giọng nói, “Đặc biệt là nữ nhân.”

Vừa nghe lời này, Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân đều kinh ngạc, Tần Vương phụng hoàng mệnh truy tra gián tế Bắc Lịch quốc, thế nhưng điều tra ra đến nay tất cả đều là nữ nhân nha.

Nếu nói như thế, Mục Thanh Vô trùng điệp cùng chuyện này chần chẫn là có can hệ, nói cách khác, rất có khả năng mật thám Bắc Lịch sớm đã mai phục trong Đại tướng quân phủ.

Phải biết rằng, Đại tướng quân phủ chính là nơi rất mẫn cảm, không ít quân cơ mật đều xuất phát từ nơi này.

Sự tình, nghiêm trọng!

Lúc này, Mục đại tướng quân nơi nào còn lo lắng bệnh vực Mục Lưu Nguyệt là người nhà mình nha, sớm đã đem đánh cuộc giữa Mục Lưu Nguyệt cùng Hàn Văn Tịch vứt ra sau nào.

Hắn nhanh chóng quyết định, “Tần Vương điện hạ yên tâm, mật tướng nhất định sẽ mở rộng phạm vi điều tra, bất kể thân thích!”

Mục Thanh Vô vẫn luôn rất rõ ràng phụ thân sẽ thiên vị Lưu Nguyệt, thấy cơ hội này, hắn nghiêm túc nói, “Phụ thân, Tần Vương phi hoài nghi người hạ độc khả năng chính là mượn tay người khác, theo ý hải nhi, vài vị đường huynh muội thường xuyên lui tới, cũng không thể bỏ qua.”

Hắn nói, chần chờ một lát, lại bổ sung, “Đương nhiên, bên phía Lưu Nguyệt cũng đều phải tra một tra.”

Nếu đây là ngày khác, khi Mục Thanh Vô nói ra như vậy, Mục đại tướng quân nhất định sẽ tức giận mà mắng hắn hồ đồ, thân muội muội hắn như thế làm sao có khả năng sinh lòng xấu xa, như thế nào sẽ bắt can như thế.

Nhưng, hiện tại dưới tình huống thế này, lại đang ở trước mặt Tần Vương điện hạ, Mục đại tướng quân không dám đánh mất sự bình tĩnh của mình, nhìn Tần Vương, nói, “Vương Phi nương nương nói rất có đạo lý.”

Long Phi Dạ như suy tư điều gì, rất nhanh đã gật gật đầu, thu hồi đơn được, “Ba vị Xà Độc này bốn vương sẽ tự mình xử lý, sự việc còn lại, cần phải đẩy nhanh tốc độ hơn.”

“Rồi!” Hai cha con Mục đại tướng quân cùng nhau hô lên, cung kính lĩnh mệnh.

Long Phi Dạ đứng dậy rồi đi, chính là, khi đã đi tới cửa, lại đột nhiên dừng bước, hắn không quay đầu lại, giọng điệu trước sau như một lạnh băng, “Bốn Vương nghe nói..... Hàn Văn Tịch cùng Mục đại tiểu thư đánh cuộc?”

Cái gì?

Sự tình Hàn Văn Tịch cùng Mục Lưu Nguyệt đánh cược, Tần Vương điện hạ cư nhiên cũng biết.

Mục đại tướng quân vì để giảm bớt ảnh hưởng, đã sớm hạ lệnh cấm khẩu, tất cả những hạ nhân biết được việc này đều không được loạn truyền.

Tần Vương điện hạ như thế nào biết đến?

“Bẩm điện hạ, xác thật là có việc này, tiểu nữ không hiểu chuyện, cả gan làm loạn, mật tướng nhất định sẽ giáo huấn nàng thật tốt.” Mục đại tướng quân vội vàng giải thích.Mặc kệ như thế nào, hắn đều sẽ toàn lực ngăn cản chuyện này phát sinh, nếu như không được, dù phải bức bách hẳn cũng phải buộc Lưu Nguyệt đi xin lỗi, loại kết quả lưỡng bại câu thương, hắn gánh không nổi nha.

“Thỉnh điện hạ hãy tin tưởng, mật tướng nhất định sẽ.....”

Tuy nhiên, lời này của Mục đại tướng quân còn chưa nói xong, Long Phi Dạ đã ngắt lời, nhàn nhạt nói, “Bốn vương thật ra rất chờ mong kết quả.”

Hắn nói xong, cũng không hỏi thêm gì nhiều liền nhanh chóng rời đi, thần ảnh rất nhanh đã biến mất trong sân.

Đây là.....

Mục đại tướng quân sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mục Thanh Vô, “Người..... người vừa mới nghe..... nghe được Tần Vương điện hạ nói gì sao?”

Mục Thanh Vô cũng rất ngoài ý muốn, lẩm bẩm nói, “Điện hạ nói, hắn thật ra rất chờ mong kết quả.”

Sắc mặt Mục đại tướng quân trắng nhợt, nóng nảy, “Đây là..... đây là ý tứ gì?”

Chẳng lẽ Tần Vương điện hạ cũng muốn nhìn thấy Lưu Nguyệt cưỡi áo ngoài chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ hay sao? Nghĩ đến điều này, Mục đại tướng quân lập tức phủ định ý nghĩ của mình, hắn tuyệt đối là suy nghĩ quá nhiều, vô duyên vô cớ, Tần Vương điện hạ sao có thể nhân hạ thoái mái làm khó dễ một tiểu nữ tử như Lưu Nguyệt nha!

Chẳng lẽ..... hắn muốn nhìn thấy Tần Vương phi thua, cưỡi áo ngoài ra chạy một vòng?

Không không không!

Mục đại tướng quân tát một cái lên trán mình, điều này càng là không thể đi, Tần Vương phi nếu thật sự phải chạy như thế, đó chính là tát vào mặt Tần Vương điện hạ nha!

Mục đại tướng quân khó thở, mày rậm mắt gần trùng lớn nhìn Mục Thanh Vô, “Điện hạ đang kỳ vọng vào cái gì đây?”

“Kết quả đánh cược.....” Mục Thanh Vô sợ hãi nói.

“Kết quả của ai!” Mục đại tướng quân lại hỏi.

Mục Thanh Vô không có câu trả lời cho câu hỏi đó, Mục đại tướng quân gần dữ bữa môi, quay đầu đi chỗ khác, rút roi ra hung hăng quát một cái trong trong khí, “Mục Lưu Nguyệt! Nha đầu thú này khi nào mới có thể không gây thêm chuyện a!”

Tần Vương điện hạ nếu đã nói như thế, mặc kệ ý tứ của hắn là gì, dù sao Mục đại tướng quân là không thể nào buộc Mục Lưu Nguyệt đi xin lỗi, cũng không thể cầu Tần Vương phi hủy bỏ đánh cược.

Đến lúc đó, thật sự không biết làm sao để thu thập tàn cục đây!

Mục Thanh Vô thấy phụ thân tức giận như vậy, hắn nghiêm túc nói, “Phụ thân, Lưu Nguyệt cũng đã lớn, tự mình gây ra sự tình gì thì hãy để nàng tự mình phụ trách đi. Sự tình một chuyện nội gian rất quan trọng, vạn nhất thật sự là gian tế của Bắc Lịch quốc, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, chúng ta đều không thể giải thích.”

Sự tình nếu đã phát triển thành như vậy, Mục đại tướng quân còn có thể nói gì, hắn bực bội nhìn Mục Thanh Vô liếc mắt một cái, “Lập tức đem danh sách ra tới, tra xét từng người một! Nếu như thật sự là người của quý phủ, bản tướng quân tuyệt đối sẽ không tha!”.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton.....

Lúc này, Mục Lưu Nguyệt hoàn toàn không biết gì về sự tức giận của phụ thân nàng nha.

Nàng đang cùng bằng hữu ở trong một quán trà nổi danh nhất vùng ngoại ô để đô, Thiên Hương Trà Viên. Nàng đương nhiên quan tâm đến tiến triển của cuộc điều tra, đáng tiếc phụ thân cùng ca ca đều không nói. Nhưng là, nàng nhìn thấy bộ dáng phụ thân cả ngày mặt ủ mày ỉu, cũng đại khái đoán ra được điều tra không có tiến triển gì.

Đã 10 ngày qua đi, chỉ còn lại 18 ngày, xem tình huống trước mắt, Hàn Văn Tịch chính là dữ nhiều lành ít nha!

Hơn nữa, cho dù có tiến triển mới trong 18 ngày tới, nàng cũng không sợ, dù sao phụ thân cùng ca ca đều đang hỗ trợ tra án, nàng không tin ngay cả phụ thân cùng ca ca sẽ mặc kệ sống chết của nàng.

Dù nói như thế nào, cũng sẽ có biện pháp kéo dài hơn một tháng.

Lần này, nàng không chỉ muốn Hàn Văn Tịch tự ăn ác quả*, mà còn phải dùng một đạo lý thật tàn nhẫn nói cho Hàn Văn Tịch: uống cho cái danh vị trống rỗng Tần Vương phi, còn không bằng kẻ có nền tảng gia đình tốt! Nàng có thể gả vào Tần Vương phủ cũng không có gì để cao ngạo!

*Tự thực ác quả (自食恶果: zhìshí èguo): tự ăn ác quả, nghĩa là chịu đựng những hậu quả của hành động do mình gây ra. (eat her own bitter fruit: meaning to suffer the consequences of one's own actions, to stew in one's own juice @EmilyTon)

Nghĩ đến điều này, Mục Lưu Nguyệt cười ha ha.

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt đang tự mình mang một ấm trà đi tới, thấy thế, cười nói, “Đại tiểu thư của ta, đang nghĩ đến sự tình gì, khiến người vui vẻ như vậy, nói ra để muội muội ta cũng vui cùng đi.”

Nàng nói, đem ấm trà đặt ở bên cạnh bàn, ngồi bắt chéo chân, đôi tay chống cằm, dùng tư thái ngồi chờ Mục Lưu Nguyệt nói.

Mục Lư Nguyệt nhìn nàng một cái, lại ha ha cười vài tiếng mới bình tĩnh trở lại, “Không có, sao có thể có sự tình gì?”

Hàn Nhục Tuyệt ái muội nhìn nàng một cái “Trên mặt đều cười như hoa nở, không phải là nghĩ đến nhà ai.....”

Lời này còn chưa nói xong, Mục Lư Nguyệt liền cầm lấy chén trà trước mặt muốn đập vỡ nó, Hàn Nhục Tuyệt vội vàng ngăn lại, “Được được được, ta không hỏi là được! Ta tự mình và miệng!”

Hàn Nhục Tuyệt làm bộ nhẹ nhàng đánh vài cái vào miệng mình, trước khi nâng tới, còn tưởng rằng vị đại tiểu thư này sẽ bối vì sự tình của Hàn Văn Tịch mà không thích nâng đầu, không nghĩ tới thái độ trước sau vẫn như một.

Bất quá, nghĩ đến cũng là chuyện bình thường, trước đây Mục Lư Nguyệt sở dĩ nguyên ý kết giao cùng nàng, không chỉ bởi vì nàng đã tặng không ít hậu lễ, mà càng là bởi vì từ nơi nàng có thể nghe được không ít tin tức về Hàn Văn Tịch.

Mục Lư Nguyệt liếc mắt nhìn nàng một cái, lại cười, “Cũng không khác nhau nhiều lắm”

Thấy tâm tình của Mục Lư Nguyệt không tồi, Hàn Nhục Tuyệt kín đáo nghĩ, hôm nay xem như đúng thời điểm để gặp.

“Tối tối tối, nô tỳ lại pha thêm một ấm trà ngon, bồi tội với đại tiểu thư.” Hàn Nhục Tuyệt giả vờ bắt chước giọng hạ nhân nói.

Mục Lư Nguyệt nhướng mày, “Tốt thôi, bốn tiểu thư chờ.”

Vừa nói, hai người vừa cười, Hàn Nhục Tuyệt mở hộp đựng lá trà ra, đưa qua, “Người người, xem nó có mùi hương thế nào.”

Người Thiên Ninh rất nghiện trà, đặc biệt là những người ở đế đô. Bên trong thành đế đô Thiên Ninh đều là trà lâu lớn bé, trong khi những vùng ngoại ô phần lớn đều là trang trại trà. Những người như Mục Lư Nguyệt và nàng đây chính là loại người thấp phần chú ý đến trà đạo, đều sẽ không đi trà lâu, là trà cùng nước suối của bọn họ so với trà lâu muốn tốt hơn rất nhiều.

Nếu bọn họ nhận hạ thoái mái, hoặc là có việc không tiện thương nghị ở trong nhà, phần lớn các nàng sẽ hẹn ước đến vùng ngoại ô tới trang trại trà, lựa chọn lá trà vừa mới ngắt đã được hong khô, sau đó lấy nước suối trong núi, dùng để pha trà, màu sắc và hương vị lại đạt tới một cảnh giới cao hơn so với trà nhà.

Nghiêm túc mà nói, Mục Lư Nguyệt cùng Hàn Nhục Tuyệt cũng xem như bạn trà. Bất cứ khi nào hai người hẹn gặp nhau, luôn luôn là trang trại trà, Hàn Nhục Tuyệt đã tặng rất nhiều loại trà có giá trị liền thành cho Mục Lư Nguyệt.

Mục Lư Nguyệt nhẹ nhàng ngửi ngửi, hương trà thâm nhập vào mũi, thấy nó rất trong và tươi mát, nàng nhắm mắt lại vừa thưởng thức mùi thơm vừa ra dấu ý bảo Hàn Nhục Tuyệt pha trà.

Ngay cả khi có cùng một loại lá trà, nước, ấm trà, cũng có thể pha được một ấm trà khác nhau dưới tay của những người khác nhau. Hàn Nhục Tuyệt là cao thủ trong phương diện này, vì vậy Mục Lư Nguyệt rất thích uống trà do chính tay tay nàng ta pha.

Nhưng mà, nàng cũng không biết được rằng, trà đạo của Hàn Nhục Tuyệt là học được từ mẫu thân nàng ta, Lý thị.

Rất nhanh, một tách trà nhẹ được đưa đến trước mặt Mục Lư Nguyệt, Mục Lư Nguyệt trước tiên ngửi hương trà, lại nhắm nhĩ nếm thử vị trà một chút, sau đó mới chân chính uống xuống.

Sau khi nếm trà dư vị một lát, liền liên tục khen ngợi, “Kỳ diệu thay! Kỳ diệu thay! Ta nghĩ lần sau phải mời Trường Bình công chúa cùng đi theo, để nàng nếm thử.”

Vừa nghe lời này, trong lòng Hàn Nhục Tuyệt mừng thầm, từ lâu nàng đã sớm muốn kết thân với Trường Bình thông qua Mục Lư Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Uống trà, mỗi người ôm một tâm tư

Người Dịch: Emily Ton

Mục Lư Nguyệt lần này cũng không phải là lần đầu tiên nhắc tới Trường Bình công chúa trước mặt Hàn Nhục Tuyệt.

"Thật hay giả, người đã đáp ứng ta rất nhiều lần rồi." Nàng ỳn khuất nói thầm

Mục Lư Nguyệt cười, "Vài lần trước đây không phải đều có việc nên bị trì hoãn hay sao, thế này thì sao, khi hội Hoa Mai bắt đầu, ta sẽ nói Trường Bình công chúa cũng mời người đi, như thế nào?"

Lời này vừa ra, Hàn Nhục Tuyệt lập tức phản khởi, "Lư Nguyệt, người không thể chỉ nói những điều khiến ta cao hứng!"

Hội Hoa Mai, ba năm một lần, là do Trường Bình công chúa khởi xướng tổ chức từ mấy năm trước, lấy thưởng mai phẩm trả làm vui, tất cả mọi người tham dự đều là nữ tử, đều là người do Trường Bình công chúa tự thân tuyển chọn sau đó phát thiệp mời, mỗi phần lớn là nữ nhi quyền quý Thiên Ninh quốc.

Một khi được mời, nghĩa là được tán thành trong vòng thượng lưu ở Thiên Ninh, cho nên, thịnh hội này vẫn luôn được chúng nữ tử hưởng tới.

Trước đây lúc Hàn Tông An còn chưa vào ngục, Hàn gia cũng coi như là gia đình có thanh thế, chi tiết là thân phận thường dân, không có ảnh hưởng, cho nên, Hàn Nhục Tuyệt căn bản không có cơ hội.

"Ta thế cũng không được sao? Không tin ta như thế?" Mục Lư Nguyệt nói, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

"Không cần không cần, ta đương nhiên tin người!" Hàn Nhục Tuyệt đều bị hưng phấn làm rối đầu óc, cũng không hoài nghi vì sao Mục Lư Nguyệt đột nhiên mời mình.

Đương nhiên, hưng phấn thì hưng phấn, Hàn Nhục Tuyệt nàng cũng không quên mục đích của chuyện này, nàng trêu ghẹo cười nói, "Thật ra cũng không phải là ta không tin người, nhưng một thời gian dài như vậy người không hẹn ước ta, ta còn tưởng rằng Mục đại tiểu thư của chúng ta đã quên ta rồi?"

Lời này vừa ra, tựa hồ làm giảm đi sự hứng thú của Mục Lư Nguyệt, ỳ trà thứ hai vừa mới nhắc lên liền lại buông xuống.

Nàng ý vị thâm trường nhìn Hàn Nhục Tuyệt, lạnh lùng nói, "Người còn dám trách ta? Trong khoảng thời gian này ta suýt nữa bị vị đại tiểu thư kia của người làm cho lẫn lộn gần chết!"

Hàn Nhục Tuyệt biết cơ hội đã tới, chần chờ một lát, thấp giọng, "Nhân gia hiện tại chính là Tần Vương phi."

Mục Lư Nguyệt hừ lạnh, "Tần Vương phi thì như thế nào, cũng phải chờ Tần Vương thừa nhận nàng."

"Nghe nói....." Hàn Nhục Tuyệt muốn nói lại thôi.

"Nghe nói cái gì?" Mục Lư Nguyệt nhàu mày, sắc mặt lại khó coi vài phần, ghét nhất là loại muốn nói lại thôi.

"Nghe nói nàng cứu ca ca người, lần trước đã được truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ, nói gì mà y thuật của nàng rất lợi hại, thâm tàng bất lộ, còn có người nhìn đến không ít quyền quý đến cổng lớn Tần Vương phủ cầu trị." Hàn Nhục Tuyệt sợ hãi hỏi.

Mục Lư Nguyệt nhấp nháy ánh mắt không vui, những việc này rốt cuộc liên quan đến việc ca ca bị hành thích, hiện giờ hung thủ còn chưa bắt được, hơn nữa người hạ độc cũng chưa bắt được, phụ thân ngàn vạn lần dặn dò không thể công khai. Hơn nữa, những việc này Hàn Văn Tịch xác thật có công lao, nàng cũng không muốn nhắc tới.

Nhưng mà, nhìn thấy bộ dáng vội về mặt khiếp sợ của Hàn Nhục Tuyệt, Mục Lư Nguyệt lại rất khó chịu.

"Lư Nguyệt, không phải là sự thật đi, Hàn Văn Tịch thực sự lợi hại như vậy sao? Trước kia lúc nàng còn ở nhà chính là phế vật nha? Chẳng lẽ trước kia nàng đều luôn giả vờ? Nàng là thiên tài?"

Hàn Nhục Tuyệt về mặt khoa trương, thấy Mục Lư Nguyệt vẫn không dao động, nàng lại tiếp tục nói, "Nếu là như thế, vậy chúng ta thật đúng là xem thường nàng nha, nha đầu này....."

Lời này còn nói chưa xong, Mục Lư Nguyệt đã nhịn không được, lạnh lùng ngắt lời, giọng ngữ thô thiển, "Thiên tài cái rắm!"

Hàn Nhục Tuyệt vội vàng hoảng loạn hướng xung quanh nhìn nhìn, "Đại tiểu thư, suy..... Người không lựa lời mà nói, nếu như bị người nghe được, ngại mai người chính là vai chính trong những câu chuyện phiếm của cả đế đô!"

Khuôn mặt nhỏ của Mục Lư Nguyệt trở nên tối tăm u ám, bĩu môi không vui, "Hàn Văn Tịch bất quá chỉ biết giải độc mà thôi, không tính là thần y gì, rất nhiều người trong thiên hạ cũng biết giải độc."

Nói đến đây, Mục Lư Nguyệt vẫn chưa cam lòng, lại bổ sung nói, "Giải độc thì có bản lĩnh gì, chỉ cần có giải được thì ai cũng đều có thể giải độc, được không?"

Nhưng mà, Hàn Nhục Tuyệt lại giật mình, "Nguyên lai ca ca người là trúng độc nha! Không phải nói bị đâm hay sao?"

"Trên thân kiếm của thích khách có độc!" Mục Lư Nguyệt lại nói.

"Như vậy a..... Nhưng..... vì sao bên ngoài lại tung tin đồn nhảm nói rằng nàng còn bị giam vào thiên lao, sau đó lại được thả ra, Đại Lý Tự khanh liền thay đổi người, đây rốt cuộc chuyện như thế nào?" Hàn Nhượng Tuyệt truy vấn nói.

Thấy đáy mắt Mục Lư Nguyệt chần chờ, nàng biết, nơi này nhất định có bí mật, vì thế, nàng lại bổ sung một câu, "Ta còn nghe mấy tỷ muội nói, là Tần Vương đã đứng về phía nàng, nói gì mà Tần Vương không hỏi đúng sai, tự mình đến thiên lao đem nàng ra ngoài?"

Tần Vương đứng về phía nàng?

Hàn Nhượng Tuyệt lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt liền đập bàn thật mạnh một tiếng "*Bang*", "Nực cười, Hàn Văn Tịch cũng xứng đáng sao!"

Hàn Nhượng Tuyệt kinh ngạc nhìn nàng, đáy mắt lộ ra sắc thái hoài nghi.

Mục Lư Nguyệt thực sự không thích loại ánh mắt này, nàng hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, "Bây giờ, ta sẽ nói cho ngươi một bí mật, ngươi phải chắc chắn rằng sẽ không lộ ra ngoài, nếu không, sau này ngươi cũng đừng tới gặp ta."

Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng gật đầu, "Lư Nguyệt, ngươi cũng không phải không biết, những lời ngươi nói cho ta, từ trước đến nay chỉ có tiến không ra."

Mục Lư Nguyệt chần chờ trong chốc lát mới gật đầu, hạ giọng, "Thật ra, ca ca ta trúng hai loại độc."

"Cái gì?" Hàn Nhượng Tuyệt sợ hãi, nàng thật sự rất ngạc nhiên.

"Suyt....." Mục Lư Nguyệt hưng tơn trừng mắt liếc nàng một cái, Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng che miệng lại, tỏ vẻ không dám.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới tiếp tục nói, "Loại thứ nhất đã bị Hàn Văn Tịch giải, sau đó ta ca lại phát tác, không tốt và không ngừng sốt cao, vì vậy Hàn Văn Tịch đã bị hạch tội. Ai biết loại độc thứ hai đã ẩn núp nhiều năm qua, may mắn là nàng cũng biết cách xử lý, sau đó đưa ra giải pháp nên cũng thoát tội."

Mục Lư Nguyệt nói, vì muốn đánh mất uy tín của Hàn Văn Tịch, nên cố ý nói dối, "Trên thực tế, nàng cũng chỉ là mèo mù dưng phải chuột chết (瞎猫碰到死老鼠), vừa vận biết giải hai loại độc kia mà thôi. Chuyện này từ đầu chỉ cuối Tần Vương chưa từng xuất hiện, Tần Vương mới mặc kệ sống chết của nàng, người đứng nghe bên ngoài loạn truyền."

Đáy mắt Hàn Nhượng Tuyệt hiện lên một tia phức tạp, nàng đương nhiên biết Mục Lư Nguyệt đã không nói hết sự thật, nhưng là, sự tình Hàn Văn Tịch cứu thiếu tướng quân phòng chừng không phải là giả.

"Nguyên lai là như thế này a, ha ha, không nghĩ tới nàng có thể giải độc." Hàn Nhượng Tuyệt thì thầm.

Mục Lư Nguyệt cảm thấy rất khó chịu khi nghe những lời này, luôn cảm thấy Hàn Nhượng Tuyệt tựa hồ rất ngưỡng mộ Hàn Văn Tịch.

Đáy mắt hiện lên một mặt tinh kế, nàng thấp giọng nói, "Nhượng Tuyệt, còn có một việc, ta chỉ nói với một mình ngươi thôi, ngươi phải giữ nó như một bí mật."

"Đương nhiên, ngươi yên tâm!"

Thấy bộ dáng Mục Lư Nguyệt rất thần bí, Hàn Nhượng Tuyệt rất khẩn trương, nàng vốn là tới hỏi sự tình thiếu tướng quân, không nghĩ tới còn có thể biết nhiều hơn nữa.

Sớm biết như thế, nàng nên mời Mục Lư Nguyệt uống trà sớm hơn.

Giọng nói của Lư Nguyệt ép tới đặc biệt thấp, "Nhượng Tuyệt, sự tình cha ngươi bị bỏ tù..... thật ra cũng có liên quan đến Hàn Văn Tịch."

Lời này vừa ra, Hàn Nhượng Tuyệt liền choáng váng, mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Mục Lư Nguyệt.

"Nhìn cái gì mà nhìn, choáng váng nha!" Mục Lư Nguyệt vẫy vẫy tay trước mặt nàng, kéo nàng lại gần, tiếp tục nói, "Việc này, ta chỉ mới nghe được những điều này khi tiến cung mấy ngày trước. Tuy rằng không biết thật giả, dù sao, ngươi vẫn nên lưu tâm đến nó."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha!" Hàn Nhượng Tuyệt nóng nảy.

"Nghe nói bệnh của Thái tử, là Hàn Văn Tịch hiệp trợ Cổ thái y cùng nhau trị, Hàn Văn Tịch còn hoàn toàn loại bỏ các kết quả chuẩn bệnh của cha ngươi." Mục Lư Nguyệt nói.

Sự tình Thái tử, hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ chỉ nói Hàn Tông An khám sai, bệnh lâu ngày của Thái tử đã được chữa khỏi, chân tướng là gì, tất cả mọi người đều không thể biết rõ.

Nhưng là, Mục Lư Nguyệt là người nào nha, nàng đã sớm biết chân tướng, đương nhiên, nàng cũng sẽ không nói chân tướng cho Hàn Nhượng Tuyệt, nàng sẽ chỉ thêm nắm thêm muối vào trong chân tướng, bởi den Hàn Văn Tịch một phen.

Thấy Hàn Nhượng Tuyệt thất thần, Mục Lư Nguyệt hạ giọng tới mức thấp nhất, "Hàn Văn Tịch chính là đang mưu đồ gây rối nha!"

Hàn Nhượng Tuyệt vẫn luôn mơ tưởng tìm người ở rể, trở thành gia chủ đời kế tiếp của Hàn gia, Mục Lư Nguyệt châm ngòi như thế, Hàn Nhượng Tuyệt làm thế nào mà không hận chết Hàn Văn Tịch.

"Nếu nói như thế, chính là nàng hại cha!" Hàn Nhượng Tuyệt tức giận.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới lui về ngồi lại, tự mình rót một ly trà cho Hàn Nhượng Tuyệt, nàng cũng không tiếp tục nói, chỉ gật đầu.

"Được nha, chẳng trách nàng không cho chúng ta thăm hỏi cha, chẳng trách chia khoá nhà kho của Hàn gia lại ở trên tay nàng, nữ nhi đã già ra ngoài, nàng còn mơ tưởng trở về tranh giành gia sản hay sao?"

Hàn Nhượng Tuyệt không bình tĩnh, thở phì phì, nơi nào còn có sự nhàn hạ thoải mái mà ngồi uống trà nha, nàng cần phải lập tức trở về nói chuyện này cho mẫu thân.

"Lư Nguyệt, sự tình trọng đại, ta phải trở về!" Hàn Nhượng Tuyệt đứng dậy, nghiêm túc nói.

Mục Lư Nguyệt đi chuyển này cũng đã đạt được mục đích, nàng gật đầu, thấp giọng nhắc nhở, "Ngươi ngàn vạn lần đừng bán đứng ta nha."

"Yên tâm! Ta đi trước." Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng rời đi, đã quên là trà đặt ở một bên. Lá trà này chính là mẫu thân nàng chọn lựa rất kỹ càng, mỗi lần uống trà cùng Mục Lư Nguyệt, nàng đều tặng nàng ta một vại.

Sau khi châm ngòi thành công, tâm tình của Mục Lư Nguyệt cũng tốt lên, nơi nào còn quan tâm đến ý đến là trà, nàng lại uống thêm vài chén trà, lúc này mới lười biếng đứng dậy, nàng muốn tới suối nước trà nóng và ngắm mình vào đó, thư giãn.

Nàng nghĩ, người Hàn gia rất nhanh sẽ đến tìm Hàn Văn Tịch gây phiền toái, mà Trường Bình công chúa lúc này chắc cũng đã nhận được tin tức của nàng, mấy ngày nữa sẽ quay về để đi đó. Đến lúc đó, nhất định Hàn Văn Tịch sẽ vội đến nỗi không còn thời gian để điều tra chuyện nội gián.

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Buổi chiều ngày hôm đó, Hàn Nhượng Tuyệt đã trở lại Hàn gia, đi thẳng đến chỗ Lý thị.

"Mẫu thân, Hàn Văn Tịch chính là có tâm tranh gia sản, ta nghĩ chúng ta nên đi tìm Từ phu nhân cùng nhau thương lượng, dù thế nào cũng nên đòi lại chia khoá nhà kho trước rồi lại nói." Hàn Nhượng Tuyệt đến nay lòng còn nóng như lửa đốt, sự tình liên quan đến vị trí gia chủ của nàng nha.

Nhưng mà, Lý thị chỉ có chút kinh ngạc mà thôi, cũng không hoảng loạn giống như Hàn Nhượng Tuyệt, "Nói như thế cũng coi như nàng đã cứu Thái tử, ha ha, trách không được khí thế lớn như vậy, ngay cả Âu Dương đại nhân cũng phải nhường, nói vậy Từ thị cũng biết nội tình đi."

Lời này vừa ra, Hàn Nhượng Tuyệt liền sáng tỏ, nếu không phải Từ phu nhân có điều kiêng kị, ngày ấy sao sẽ để Hàn Ngọc Kỳ ăn đánh như vậy?

"Nhưng, cho dù nàng có hậu thuẫn thì sao, nữ nhi đã già ra ngoài sao có thể nắm giữ chia khóa gia chủ, nói thế nào đều không thông, không có đạo lý!" Hàn Nhượng Tuyệt nghiêm túc nói.

Lý thị liếc mắt đánh giá nữ nhi một cái, đáy mắt toàn là ghét bỏ, thấy thế, Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng muốn giải thích, nhưng Từ thị đã lạnh giọng răn dạy, "Tình tình này của ngươi, tương lai làm sao lo nổi đại sự? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, bình tĩnh ổn định, người rốt cuộc đã nghe lọt được lần nào?"

Hàn Nhượng Tuyệt lúc này mới bình tĩnh lại, hậm hực cúi đầu, nhớ tới giáo huấn của mẫu thân trước đây, chuyện này Từ phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua, các nàng hiện tại không cần thiết phải xuất đầu lộ diện.

Tùy ý Hàn Nhượng Tuyệt đứng đó, cúi đầu, Lý thị khi định thần nhìn ngời pha trà uống, sau mấy chén trà nóng ấm người, mới nói, "Sự tình ngày hôm nay ta sai người đi hỏi, người đã hỏi ra được gì?"

Lần này định ngày hẹn Mục Lư Nguyệt, chủ yếu là hỏi về sự tình của thiếu tướng quân nha.

Hàn Nhượng Tuyệt đương nhiên không quên chuyện này, nhưng, nàng không rõ, mẫu thân hỏi sự tình thiếu tướng quân, không phải là muốn biết Hàn Văn Tịch có bao nhiêu tự tin hay sao?

Hiện giờ đã biết Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, vậy sự tình của thiếu tướng quân còn tính là gì nha?

"Đã hỏi, giống như lời lưu truyền bên ngoài không sai biệt lắm." Hàn Nhượng Tuyệt nhàn nhạt nói.

"Ta nói, muốn người hỏi kỹ càng tí mi!" Lý thị lạnh giọng, nắm tay đều nắm chặt, nha đầu trước mắt này nếu không phải là nữ nhi thân sinh của nàng, phỏng chừng đã sớm bị kéo đi ra ngoài đánh.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 89: Lý thị, bí mật không ít

Editor: Emily Ton

Đối mặt với sự sắc bén của mẫu thân, Hàn Nhượng Tuyệt giặt mình một cái, vội vàng trả lời, "Mục Lưu Nguyệt nói Hàn Văn Tịch không phải chữa bệnh cho thiếu tướng quân, mà là giải độc!"

Lời này vừa ra, nắm tay Lý thị đột nhiên cứng đờ, chỉ là, nàng cái gì cũng chưa nói.

"Thiếu tướng quân bị thích khách đánh lên, trên thân kiếm có độc, Hàn Văn Tịch vừa vận có thể giải độc, cứu thiếu tướng quân, nhưng, ai biết thiếu tướng quân còn trúng một loại độc mãn tính, vừa vận cũng bị Hàn Văn Tịch phát hiện, cũng có thể giải." Hàn Nhượng Tuyệt nói.

Tiếng nói vừa dứt, nắm tay Lý thị đột nhiên buông lỏng, chỉ thấy nàng tròn mắt há hốc mồm, hai mắt trống rỗng, cả người ngẩn ra.

Hàn Nhượng Tuyệt bị dọa, vội vàng đi qua nâng đỡ, "Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì? Người cảm thấy nơi nào không thoải mái hay sao?"

Lúc này Lý thị mới bình thường trở lại, biểu tình trên mặt còn có chút cứng đờ, nàng lắc lắc đầu, "Không..... không có gì, người rót một ly nước ấm tới đây giúp mẫu thân."

Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng đến một bên rót nước, lúc này Lý thị mới thở ra một hơi thật dài, làm mình bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn phía sau lưng Hàn Nhượng Tuyệt, đáy mắt đêm ngày đen tối, âm tình bất định, sau một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói, "Hàn Văn Tịch làm sao phát hiện ra độc mãn tính?"

"Mục Lưu Nguyệt không nói rõ, ta cũng không hỏi nhiều." Hàn Nhượng Tuyệt đáp.

"Thiếu tướng quân vì sao lại trúng độc mãn tính đây? Độc mãn tính dù sao cũng cần thời gian lâu dài để hạ." Lý thị lại hỏi.

Hàn Nhượng Tuyệt xoay người lại, "Nuông, lúc ấy ta cũng nghĩ như vậy, trong phủ Đại tướng quân chắc chắn là có người muốn hại thiếu tướng quân, loại sự tình này ta cũng không tiện hỏi."

Lý thị gật gật đầu, chậm rãi uống thêm mấy ngụm trà, thuận miệng lại hỏi, "Tuyệt Nhi, hôm nay để người tặng Mục đại tiểu thư trà xuân, người đã tặng rồi sao?"

Hàn Nhượng Tuyệt bây giờ mới nhớ tới chuyện này, cúi đầu, "Ta..... ta đi vội quá, nên đã quên."

Gánh nặng trong lòng Lý thị bỗng nhiên được giải tỏa, lại hỏi, "Vậy là trà không rề kia, người để chỗ nào?"

"Liền đặt ở ngay bên cạnh bàn, nếu không, ta hiện tại sai người đi lấy, trực tiếp đưa đến Đại tướng quân phủ?" Hàn Nhượng Tuyệt hỏi.

"Không cần." Lý thị lập tức cự tuyệt, "Quên đi, coi như đưa cho người có duyên vậy."

Hàn Nhượng Tuyệt hậm hực, cũng không dám nhiều lời sai trái.

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ trong chốc lát, người đi xuống đi." Lý thị nhàn nhạt nói, nói xong lười biếng dựa xuống gối cao.

"Mẫu thân, để ta bắt mạch cho người xem sao?" Hàn Nhượng Tuyệt thực sự quan tâm, nhưng mà, Lý thị chỉ phất phất tay, ý bảo nàng đi ra ngoài.

Từ nhỏ, mẫu thân chính là nghiêm khắc như thế, có đôi khi thậm chí rất lạnh nhạt, Hàn Nhượng Tuyệt sớm thành thói quen.

"Vậy người nghỉ ngơi thật tốt." Nàng lại rót ra một chén nước đặt một bên, sau đó mới lui ra.

Hàn Nhượng Tuyệt vừa đi, Lý thị lập tức ngồi dậy, khuôn mặt vốn đang lặng im nháy mắt thay đổi hoàn toàn, âm u giống như mây đen dày đặc trên trời, ngay cả ánh mắt luôn trầm tĩnh cũng trở nên sắc bén.

"Người tới!" Nàng trầm giọng nói.

Tiếng nói vừa dứt, một nữ thị vệ trong trang phục màu đen liền đi ra từ phía sau bình phong một bên.

"Lập tức đi vườn trà Thiên Hương mang vật kia về, còn có, hãy rửa sạch căn nhà gỗ nhỏ có chứa Xà Độc!" Lý thị nghiêm túc giao đãi.

"Vâng! Thuộc hạ mệnh bạch!" Hắc y thị nữ lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Lý thị ngồi hồi lâu, mắt phương sắc bén chậm rãi nheo lại, "Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, bốn phu nhân thật sự là xem thường người, người dám làm hư chuyện tốt của bốn phu nhân! Năng lực của người thật lớn nha! Bốn phu nhân tuyệt đối sẽ không để người yên!"

.....Dịch: Emily Ton.....

Thời gian từng ngày qua đi, bất tri bất giác lại qua ba ngày, chỉ còn mười lăm ngày liền hết một tháng.

Sau khi giao đãi hết mọi sự tình cho Mục Thanh Vô, Hàn Văn Tịch bên này cũng không hề nhàn rỗi.

Mấy ngày nay nàng đều không ra khỏi cửa, tránh ở trong thư phòng Văn Nhân Các nghiên cứu về Vạn Xà Độc.

Trên tay nàng cũng không có mười vị Xà Độc kia, nhưng, trước đây khi thu thập mẫu kiểm nghiệm, nàng đã để máu có chứa độc tố Vạn Xà Độc của Mục Thanh Vô vào trong hệ thống giải độc. Hệ thống giải độc sẽ tự phân tán các độc tố khác nhau trước khi tạo ra các bản sao, bổ sung vào kho độc.

Hàn Văn Tịch đã nhiều ngày qua, luôn cân nhắc về phương thức hạ độc.

Trong nhiều trường hợp, phương thức hạ độc là một rào cản cho người hạ độc. Ví dụ như, có một số độc được dễ dàng sinh ra phản ứng với đồ vật khác, khiến độc tính bị suy yếu, đôi khi sẽ phát sinh màu sắc hoặc thay đổi mùi vị, do đó chỉ có thể hạ ở trong nước sạch. Mặt khác, cũng có một số độc được không thể hạ ở trong nước sạch, nếu không sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Hàn Văn Tịch cân nhắc, muốn hạ độc trong nước sạch để Mục Thanh Vô uống thường xuyên cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi, phòng nước phòng lửa, còn có tất cả hạ nhân hầu hạ Mục Thanh Vô đều đã tra qua, cũng không có dị thường gì.

Có phải nàng nghĩ sai rồi hay không, Vạn Xà Độc cũng không phải bị hạ ở trong nước?

Căn cứ theo ghi chép trong hệ thống giải độc, Vạn Xà Độc chỉ có thể hạ ở trong nước sạch, hơn nữa một khi phối chế xong, cần thiết phải dùng hết trong vòng một ngày, nếu không sẽ biến sắc biến vị.

Nhưng, hệ thống giải độc này dù thế nào thì vẫn là trí năng hóa, chung quy cũng là do con người nghiên cứu ra. Ở hiện đại cũng không có Vạn Xà Độc, những ghi chép từ hệ thống giải độc cũng là sau khi tra ra từ sách cổ, được biên soạn vào.

Không công nhận rằng, hệ thống giải độc trong phương diện kiểm tra đo lường độc tính, hay là phương diện điều phối giải độc đều có công năng rất lớn, vượt qua cả đại não của bất cứ thiên tài nào, nhưng là, ở phương diện chế độc, hệ thống giải độc vẫn còn khá yếu.

Có lẽ, có biện pháp hạ Vạn Xà Độc vào trong dung dịch khác, ở dưới tình huống không những không ảnh hưởng tới độc tính, còn có thể không sinh ra biến đổi về màu sắc và mùi vị?

Hoặc có lẽ, người hạ độc đã động tay động chân trong thời điểm chế độc, thay đổi độc tính của Vạn Xà Độc, hoặc thay đổi tính chất nào đó của Vạn Xà Độc, khiến cho phương thức hạ độc cũng thay đổi theo?

Tuy rằng, loại khả năng này rất thấp, bởi vì muốn điều phối ra Vạn Xà Độc cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu muốn tiến hành cải tiến đối Vạn Xà Độc, lại càng thêm khó.

Nhưng, dưới tình huống đã điều tra lâu như vậy cũng chưa tra ra manh mối gì, Hàn Văn Tịch không thể không thận trọng suy xét đến khả năng này.

Nếu không hạ ở trong nước sạch, vậy cũng nên hạ ở trên đồ vật mà Mục Thanh Vô thường xuyên ăn uống, trừ bỏ một ngày ba bữa cơm, Hàn Văn Tịch rất nhanh liền nghĩ tới một thứ, *trà!*

Người Thiên Ninh rất ham mê uống trà. Trong đó đó, từng nhà đều sẽ trang bị lá trà, từ buổi sáng đến buổi tối đều không rời khỏi nước trà.

"Có thể là trà hay không?" Hàn Văn Tịch lẩm bẩm tự nói, đang muốn gọi tiểu Trầm Hương tới, lại đột nhiên nhớ tới tiểu Trầm Hương đã bị nàng lưu tại Hàn gia bảo hộ Thất thiếu gia.

Nàng chỉ có thể tự mình ra Phủ Dung Viên một chuyến, tìm gã sai vật giúp nàng tìm đủ các chủng loại lá trà tới.

Ai ngờ, mới vừa phân phó gã sai vật xong và quay trở lại trong viện, từ xa đã nhìn đến một hình bóng quen thuộc, đang đi từ hành lang dài bên kia.

Thần ảnh kia cao lớn cao ngạo như vậy, khí thế bức người, đáng đi lại ưu nhã, tôn quý như vậy. Hình bóng một mình từ xa khiến cho tất cả hết thấy quanh mình đều âm đạm không ánh sáng, lệnh người không thể bỏ qua.

Vào buổi chiều yên tĩnh trong hành lang dài, mỹ nam tử ưu nhã lạnh lùng độc hành, nếu nói cảnh đẹp yên tĩnh chính là một bức họa, mỹ nam này ưu nhã đó chính là tiên trong bức họa kia.

Là hắc..... Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, không tự giác nhìn đến thất thần.

Đột nhiên, tiên trong bức họa không thấy nữa, không..... là Long Phi Dạ đột nhiên biến mất không thấy!

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, thấp phần kính ngạc, *người đâu?*

Theo bản năng nàng tiến lên vài bước, nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy người.

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, chỉ cảm thấy dường như đã lâu rồi chưa gặp gia hỏa này, một lần gặp mặt cuối cùng hẳn là ở trà lâu, nàng thấy hắc, nhưng hắc cũng không phát hiện ra nàng.

Nàng vẫn luôn lo lắng trong lần trị liệu cho Thái tử, khi nàng giấu đi bất thục nên khởi động hệ thống giải độc đã bị hắc nhìn coi, nhưng, tên kia đến nay cũng chưa từng hỏi tới sự kiện kia, phòng chừng cũng không nhìn thấy gì đi.

Hiện tại mới qua buổi trưa, gia hỏa này trở về thật là sớm nha.

Kỳ thật, hắc trở về ngày nào, thời điểm nào sẽ trở về, ngày nào đó không trở về, Hàn Văn Tịch đều rất rảnh rịch, ai khiến nàng đứng ở cửa sổ gác mái là có thể nhìn đến ngọn đèn trong tâm cung hắc đâu?

Thời điểm này thường thì gia hỏa này sẽ không trở về, qua đêm nơi nào đó sao? Hôm nay sao lại trở về sớm như thế, để làm gì đây?

"Kỳ quái....."

Nàng lẩm bẩm tự nói, đồng thời cũng thu hồi lòng hiếu kỳ, tên kia đều luôn giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đột nhiên biến mất cũng không tính là gì.

Nhưng mà, ngay lúc Hàn Văn Tịch muốn tiếp tục đi về phía trước, bỗng một giọng nói trầm thấp lạnh băng của người nào đó truyền đến từ phía sau, "Hàn Văn Tịch, người tìm bốn vương có việc gì?"

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, đột nhiên xoay người nhìn lại, chỉ thấy người vừa mới rời rõ ràng còn ở phía trước, giờ này khắc này đã đứng ở phía sau nàng, thân hình cao lớn nguy nga tựa như một ngọn núi phía sau nàng, khiến nàng đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Hàn Văn Tịch theo bản năng lui ra sau một bước, kéo ra khoảng cách với hắc, giữ mình an toàn, đương nhiên, nàng có chút không thể hiểu được, "Điện hạ, ta không phải đang tìm người."

"Vậy người đứng ở chỗ này nhìn xung quanh làm gì?" Long Phi Dạ chất vấn nói.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức xấu hổ, bị hắc phát hiện?

Nàng không thể không ngẩng đầu nhìn lên, ai ngờ, vừa nhắc đầu liền đón nhận ánh mắt đầy khinh thường và không kiên nhẫn của Long Phi Dạ, "Có việc?"

Gia hỏa này!

Cho hắc một cái ánh mắt, hắc thật đúng là đang nghĩ chính mình là tiêu điểm?

Tốt thôi, tuy rằng hắc xác thật là tiêu điểm, nhưng là, Hàn Văn Tịch hiện tại vẫn không thể thừa nhận điều đó.

Vì sao hắc vẫn luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ cho dù nàng nỗ lực nhiều bao nhiêu, trong mắt hắc vẫn không chịu nổi hay sao?

Vẫn luôn khinh thường thể hiện bản thân mình với người khác, cũng không ngại ánh mắt người khác nhìn mình. Hàn Văn Tịch cũng không biết được chính mình hiện tại vì sao lại để ý đến ánh mắt người nam nhân này nhiều bao nhiêu, nàng chỉ cảm thấy đây là vũ nhục.

Càng tức giận, tươi cười trên mặt nàng càng sáng lạn.

Nàng cười đặc biệt kiều ngạo, "Không có việc gì. Ta nghĩ là điện hạ đã hiểu lầm, ta ở chỗ này nhìn xung quanh, là muốn tìm người khác, không phải tìm điện hạ."

Lời này vừa ra, ánh mắt Long Phi Dạ vốn đang lạnh băng đột nhiên lạnh thêm ba phần, dường như khiến nhiệt độ không khí quanh mình đều giảm xuống vài độ.

Hừ, người lại cao ngạo lần nữa xem.

Hàn Văn Tịch bỏ qua lạnh băng trong mắt hắc, lại nói, "Nếu điện hạ không có chuyện gì khác đề nói, thần thiếp xin cáo từ."

Đang nói, nàng cao cầm, ưu nhã xoay người muốn rời đi, ai ngờ, đúng ngay lúc này, Long Phi Dạ lạnh lùng đã mở miệng, "Chậm đã, bốn vương còn có việc."

Hàn Văn Tịch lú lo dừng bước, xoay người lại, vẫn mỉm cười rất ngọt ngào, "Không biết điện hạ còn có chuyện gì?"

"Vào nhà nói." Long Phi Dạ cũng không liếc nhìn nàng, ném xuống lời này, xoay người liền đi.

Hàn Văn Tịch cho rằng hắc sẽ đi đến tâm cung bên kia, ai biết tên kia cư nhiên đi về hướng Vân Nhân Các.

"Thực sự là có chuyện sao?" Hàn Văn Tịch hồ nghi, vội vàng cùng đi qua.

Long Phi Dạ vừa vào cửa liền ngửi được một mùi rất khó chịu, tuy rằng chưa từng bước vào phòng của bất cứ nữ nhân nào, nhưng là, hắc cũng biết phòng của nữ nhân hẳn là rất sạch sẽ.

Đôi lông mày không tự giác nhăn lại, hắc theo hướng mùi vị phát ra mà đi, liền tới thư phòng của Hàn Văn Tịch. Chỉ thấy trên một cái bàn to rộng đang bày biện vài chén chất lỏng màu đen, mùi tanh tươi đang thoát ra từ những thứ chất lỏng đó.

Long Phi Dạ đánh giá cảm phòng một vòng, ánh vào mi mắt tất cả đều là đồ bẩn, lộn xộn, và hỗn loạn. Hắc có thói ở sạch nên rất chán ghét cảnh hỗn loạn này, nhưng, không hiểu vì sao hắc cũng không hề rời đi ngay lập tức.

Hàn Văn Tịch theo sau tiến vào, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ đến thư phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 90: Lá trà, kiểm tra không có kết quả

Hàn Văn Tịch tự biết thư phòng rất hôi, nàng ngượng ngùng cười, "Điện hạ, mời ra bên ngoài, không khí nơi này hơi khó ngửi."

"Bên ngoài đều hôi như nhau." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

"Vậy chúng ta đi đến sân thôi." Hàn Văn Tịch nhún vai, không ngượng ngùng vì có chủ nhân ở đây, cũng không phải là nàng đã mời hắc qua đây.

Thần là bác sĩ, nàng cũng có một chút thiên về ở sạch, nhưng, phẩm là khi nàng dốc lòng với nghiên cứu độc dược không quen thuộc, lập tức sẽ không chú ý đến sạch hay bẩn. Hiện tại, thư phòng này còn tính là chưa có trở ngại gì, nếu qua một hai ngày, phòng chừng sẽ còn dơ bẩn hơn cả đồng rác.

Đương nhiên, chờ nàng nghiên cứu xong, lập tức sẽ thu dọn sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề.

"Người đang chế độc?" Long Phi Dạ không có ý định rời đi.

"Nhâm chán chơi chơi mà thôi." Hàn Văn Tịch đáp, trên thực tế, trên bàn sách chính là mấy chén Vạn Xà Độc, buổi chiều ngày hôm qua nàng đã lấy ra từ hệ thống giải độc và để vào trong nước trong, qua một ngày liền biến thành như bây giờ.

"Đây là độc gì?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Vạn Xà Độc, lần trước đã thu thập một ít độc tố trong máu của thiếu tướng quân, nhân rồi không có việc gì nên nghiên cứu." Hàn Văn Tịch đáp, đó không phải là nói thật, nhưng cũng không phải là nói dối.

Nhưng mà, trong mắt Long Phi Dạ, nàng chính là đang nói dối.

Nhìn dáng vẻ nữ nhân này là đang bận rộn vì sự tình Mục Thanh Võ, nhưng, vì sao nàng lại muốn gạt hắn? Nghe Sở Tây Phong nói nàng đi tìm Cổ Bắc Nguyệt hai lần, nhưng Cổ Bắc Nguyệt đều không thể ra khỏi cung.

Long Phi Dạ cũng không vạch trần ngay tại chỗ, nhưng nằm ngoài dự đoán đó là tìm một vị trí ở một bên ngồi xuống, nhân nhạ nói, "Vậy người đang nghiên cứu cái gì?"

Hàn Văn Tịch liếc qua, phát hiện ngay cả khi hắn đang ở giữa đống được liệu dơ loạn có mùi, vẫn đều cao quý sạch sẽ như vậy, giống như vị thần từ trên trời giáng xuống, không một tia bụi bặm có thể dính chạm vào người.

Hắn có ý tứ gì a? Liệu có phải muốn có một cuộc trò chuyện hay không?

"Còn chưa nghiên cứu ra được cái gì?" Hàn Văn Tịch nhân nhạ trả lời, nàng nói, cũng không cho Long Phi Dạ cơ hội tiếp tục hỏi, hỏi ngược lại, "Điện hạ vừa mới nói còn có việc..... Là chuyện gì?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ vừa mới ngồi xuống, lại đứng lên, giọng điệu lạnh băng không có một tia độ ấm, "Không có việc gì."

Hắn nói, liền đi qua bên cạnh nàng, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi Văn Nhân Các.

Cứ như vậy, không có việc gì?

Hàn Văn Tịch thực sự buồn bực, đuổi tới cửa, chỉ thấy bóng dáng Long Phi Dạ sớm đã đi xa, *gia hỏa này rồi cuộc tới làm gì nha?*

Mỗi lần đều không thể hiểu được như thế!

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Long Phi Dạ bước đi nhìn như chậm rãi, kỳ thật thần ảnh không ngừng chuyển động, chớp mắt đã về đến cửa tẩm cung.

Sở Tây Phong đang chờ ở cửa mang về mặt kính ngạc, "Điện hạ, không phải người sớm đã về rồi sao?"

Phải biết rằng, hắn chính là đang có tin tình báo rất quan trọng để bẩm báo nha, dựa theo tính tình vị chủ tử này, như thế nào lại có khả năng đến trễ?

Hon nữa, nhìn sắc mặt hắn, bộ dáng tâm tình tựa hồ không thông thuận lắm.

Long Phi Dạ không nói tiếng nào, đẩy cửa vào nhà, Sở Tây Phong đi theo phía sau hắn, cũng không nhìn thấy hắn đang nhuu mày.

Đáng chết, rõ ràng đang vội vả muốn tới gặp Sở Tây Phong, nhưng ở trong sân nhìn đến nàng lại thà chậm bước chân, thậm chí còn đi vòng vòng chỗ đó của nàng. Hắn chán ghét loại hành vi vô ý thức, chán ghét loại cảm giá không thể khống chế này.

Thấy chủ tử dừng bước, Sở Tây Phong theo sau, thấp giọng nói, "Điện hạ, có tin tức."

Long Phi Dạ lúc này mới trở lại bình thường từ trong trầm tư, nghiêng đầu nhìn lại, sườn mặt hiện lên đường cong lạnh lùng mà thần bí, "Nhà ai?"

Hiệu suất làm việc của Long Phi Dạ, còn phải nói sao?

Ngày đó từ trên tay Mục Thanh Võ cầm đến đơn được của Hàn Văn Tịch, hắn lập tức tự mình liên lạc người quen trong giới y được, tiến hành âm thầm điều tra.

"Điện hạ, ba vị Xà Độc kia xác thật hiếm lạ, chỉ có ba gia đình có cả ba vị Xà Độc, nhưng trong nhà có đầu một hoặc hai vị trong đó, lại có mười mấy gia đình."

Sở Tây Phong đứng sự thật trả lời, có chút thất thần, tổng cảm thấy chủ tử hôm nay có chút không thích hợp, nhưng cũng không nói gì.

Long Phi Dạ đội một lát, thấy Sở Tây Phong không nói nữa, lập tức xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú vốn bình tĩnh đã che một tầng sương lạnh, "Còn gì nữa?"

Sở Tây Phong nhện không được rùng mình một cái, sợ hãi nói, "Ba gia đình có cả ba vị Xà Độc là: Lý gia ở Bắc Lịch quốc, ngư được phòng của hoàng thất Tây Chu, noi thứ ba chính là Được Quý Cốc. Còn lại mười mấy gia đình khác, vẫn chưa điều tra được rõ ràng, thuộc hạ đã lệnh người tăng cường điều tra Lý gia ở Bắc Lịch quốc, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức cụ thể hơn."

Sau khi có bài học từ tâm trạng của Long Phi Dạ, Sở Tây Phong bắm xong sự tình tìm được, lập tức lại bắm một sự kiện khác, "Điện hạ, mật thám bị nhốt tại bị lao có hai người đã chết vì đói, hiện giờ chỉ còn lại hai người sống, theo thuộc hạ nhìn thấy, muốn các nàng mở miệng không phải là chuyện dễ dàng."

Long Phi Dạ gật gật đầu, "An bài đi, bốn vương tự mình thăm vấn."

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Trên gác Văn Nhân Các, Hàn Văn Tịch lười biếng tựa ở bên cửa sổ nhìn toà cung điện thần bí cách đó không xa, cau mày, gã sai vật còn chưa đem lá trà lại đây, tiểu Trầm Hương lại không có ở đây, nàng nhân tới mức không có việc gì nên cũng không biết vì sao lại lên tới trên lầu dạo chơi, tựa cửa sổ phát ngốc.

Chỉ chớp lát sau, nàng đã nhìn thấy Sở Tây Phong đi ra từ tẩm cung, bước chân vội vàng rời đi, tựa hồ như có việc gấp gì đó.

Rốt cuộc Long Phi Dạ suốt ngày bận rộn gì đây? Hắn quyền cao chức trọng ở Thiên Ninh quốc, hắt xì một cái đều có thể khuấy động cả triều đình Thiên Ninh phải đáp lại. Nhưng, hắn rất hiếm khi thượng triều nghị sự, càng rất hiếm khi tiến cung. Chẳng lẽ chuyện tình mật thám Bắc Lịch quốc vẫn chưa kết thúc?

Khi Hàn Văn Tịch còn đang suy ngẫm, lúc này, thị vệ đã đưa lá trà tới.

Trong vườn Phù Dung, tất cả hạ nhân đều là thị vệ của Long Phi Dạ, một tỷ nữ cũng đều không có, Long Phi Dạ chỉ cho nàng một tiểu Trầm Hương, tiểu Trầm Hương không có ở đây, nàng đương nhiên phải dùng chung thị vệ của Long Phi Dạ.

"Bẩm Vương phi, đây là đồ sai vật ở hòa phòng bên kia đưa lại đây." Thị vệ mang đến một đồng hồ lá trà lớn, cung cung kính kính hầu ở ngoài sân, cũng không dám vào cửa.

"Giúp ta đưa nó tới thư phòng." Hàn Văn Tịch hét lên từ trên lầu.

Ai ngờ, thị vệ lại nghiêm túc nói, "Bẩm Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ có lệnh, không cho bất luận kẻ nào bước vào Văn Nhân Các nửa bước."

Hàn Văn Tịch sững sốt, cho rằng chính mình nghe lầm, "Cái gì?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ có lệnh, không cho bất luận kẻ nào bước vào Văn Nhân Các nửa bước."

Lần này, Hàn Văn Tịch mới nghe mình bạch, cắn giận buột miệng thốt ra, "Vì cái gì nha?"

Thị vệ nào biết đâu rằng, mệnh lệnh này đã được Sở Tây Phong hạ xuống không lâu trước đây, ngày đó thật ra không chỉ có Sở Tây Phong, nhiều người đều nhìn thấy điện hạ ngồi trên nóc nhà ở tẩm cung, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với điện hạ.

"Thuộc hạ không biết, thỉnh cầu Vương Phi nương nương tự mình tới lấy." Thị vệ nói xong liền đem đồ đặt ở cửa, xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch đảo mắt liên tục, *Long Phi Dạ đúng là quỷ hẹp hòi!*

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể tự mình xuống lầu để lấy lá trà, lá trà không nặng, nhưng rất nhiều chủng loại, nàng phải dọn ba chuyến mới xong.

Gã sai vật ở hòa phòng làm việc thực đáng tin cậy, cơ bản đã tìm đủ hết tất cả các chủng loại lá trà có thể uống, hơn nữa phân loại theo từng chủng loại rất rõ ràng.

Bốn chủng loại phổ biến: hồng trà, trà xanh, bạch trà, hắc trà. Phía dưới mỗi một chủng loại đều căn cứ vào nơi sản xuất khác nhau mà phân ra không ít chủng loại, thêm vào cũng có 50 loại.

Những chủng loại trà có thể khác nhau, bởi vì thổ nhưỡng (đất trồng), nước tưới, khí hậu, trình độ công nghệ. Sự biến đổi về thời gian cùng với phương pháp bảo quản khác nhau, thành phần trong lá trà đều không giống nhau, vì vậy khi uống lên vị cũng hoàn toàn không giống nhau.

Đương nhiên, chỉ những quý tài có thẩm niên với trà mới có thể nhắm nháp ra được, Hàn Văn Tịch cũng yêu trà, nhưng cũng không phải là cấp cao thủ, đương nhiên không có khả năng nhắm nháp ra tới.

Nhưng, nặng có hệ thống giải độc nha! Hệ thống giải độc được chế tạo có thể phân biệt được tất cả các loại được và phân giải ra tất cả các thành phần có trong chúng.

Y được Trung cổ gọi là các loại thảo mộc, bao gồm các loại được thực vật (rễ, thân, lá, quả), được động vật (nội tạng, da, xương...) cùng các được khoáng vật tạo thành.

Lá trà tự nhiên cũng được xem như là một loại trong được thực vật.

Hàn Văn Tịch lấy từng mẫu từ trong năm mươi loại trà, pha ra 50 chén nước trà, sau khi để vào hệ thống giải độc để phân tích, nặng liền đi ngủ.

Thời điểm khi đang ngủ, ý thức đều được thả lỏng nhất, không có quá nhiều nhất, cũng là thời điểm hệ thống giải độc làm việc có hiệu suất tối cao nhất.

Có lẽ là lượng công việc quá lớn, thẳng đến sáng sớm hôm sau Hàn Văn Tịch mới thanh tỉnh lại.

Kết quả như thế nào?

Hàn Văn Tịch rất thất vọng, không nghĩ tới cho dù là nhằm vào lá trà, hay là nhằm vào nước trà, các loại thành phần được phân tích ra đều không tương thích với Vạn Xà Độc.

Nói cách khác, chính là nếu muốn đem Vạn Xà Độc trà trộn ở trong lá trà, hoặc là nước trà, căn bản đều không có khả năng. Một khi trộn lẫn vào: hoặc là độc tính lập tức hiện ra, nước trà sẽ biến chất; hoặc là độc tính sẽ chịu ảnh hưởng, sau khi người dùng một thời gian và kết quả kiểm tra phân tích ra sẽ không phải là Vạn Xà Độc.

Hàn Văn Tịch ngồi ở thư phòng nghiên cứu lá trà, đôi mày tú lệ đan chéo nhau, *chẳng lẽ nặng lại sai rồi, độc cũng không phải được hạ thông qua lá trà?*

Không phải nước, cũng không phải lá trà, vậy còn có vật gì đây?

Lúc trước nặng từng hỏi qua Mục Thanh Võ, Mục Thanh Võ xưa nay trừ bỏ ngày ba bữa cơm bình thường, cũng không ăn gì đặc biệt hay dùng điểm tâm gì, tất cả những gì hắn uống cũng chỉ có hai loại là nước trong cùng trà.

Đương nhiên, ngày ấy khi đi kiểm tra trong quân phủ, nặng đã kiểm tra hết đồ vật của Mục Thanh Võ, lá trà trong quý phủ cùng lá trà trong quân đều đã kiểm tra qua, cũng không có gì khác thường.

Ngủ lâu, đầu nặng nề, nhìn trên bản sách một đồng đồ vật hỗn độn, Hàn Văn Tịch không khỏi thêm phiền muộn.

Rốt cuộc, rốt cuộc đã bị lỗi nơi nào, để sót chỉ tiết nào đây?

Tính đến hôm nay, chỉ còn 14 ngày nữa sẽ tròn một tháng, đã nhiều ngày qua phía bên Mục Thanh Võ cũng không có tin tức gì.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch càng nhìn mây khói tương, khỏe mắt hạ xuống, nhìn chăm chăm vào án thư hồi lâu, cả người bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, trên mặt viết người sống chó gần.

Đúng vậy, tâm tình..... không tốt!

Cũng không biết qua bao lâu, nặng đột ngột đứng lên xoay người rồi đi, nặng quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, đến Hàn gia để thăm Hàn Văn Dật.....

.....

Trong Văn Thủy các Hàn gia, tiểu Trầm Hương đang cùng Thất di nương làm công việc thủ công trong sân, cho dù Hàn Tông An có ở đây hay không, tất cả tài chính đều do Từ thị quản trưởng, tiền lệ mỗi tháng chia cho các phòng đều là hữu hạn, bên Thất di nương càng là bị cắt xén đến lợi hại, Thất di nương không thể không trộm lăm chút tài công để trợ cấp chi phí.

Thất di nương tuy rằng được Hàn Tông An sủng ái, nhưng vẫn luôn chịu đựng mà không phản nà, chỉ có thể nhún nhường. Trên thực tế, Hàn Tông An vẫn luôn biết rằng Từ thị bất công, bất đắc dĩ kiêng kỵ quyền thế nhà mẹ đẻ Từ thị, cũng chỉ có thể ủy khuất Thất di nương.

Có lẽ, cũng đúng là bởi vì Thất di nương không tranh, Hàn Tông An mới nguyện ý thường đến nơi này của nặng.

"Thất di nương, chỉ cần người chờ đợi, Vương Phi nương nương sẽ nâng đỡ tiểu thiếu gia chúng ta lên dòng chính, đến lúc đó nơi này sẽ do người đảm đương, phong thủy thay chuyển theo thời gian, ta nhất định nghĩ cách giúp người dọn dẹp Từ phu nhân thật tốt một chút!"

Tiểu Trầm Hương nói rất nghiêm túc, Thất di nương lại mang về mặt sợ hãi, "*Phi**..... Trầm Hương, người nói gì vậy, nhỏ giọng một chút!"

**tiếng hà hơi, thờ dài.*

Tiểu Trầm Hương bắt đầu đi nhìn trời, cảm giác như bị tan vỡ a!

Mấy ngày qua, nặng vẫn luôn khuyên bảo Thất di nương, cố gắng tạo cho nặng ấy niềm tin, nhưng ai biết Thất di nương vẫn luôn mang đức hạnh này, rất cẩn thận, dù nói một câu đều sợ đắc tội Từ thị, chọc phải phiền toái.

Tiểu Trầm Hương buông tay xuống, hít sâu một hơi, đứng lên nghiêm túc nói, "Thất di nương, chìa khóa nhà kho đều đang nằm trên tay chủ tử nhà ta, người còn sợ gì đây? Ngày đó chủ tử nhà ta thu thập đại thiếu gia, người cũng chính mắt nhìn thấy, phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Tình cờ gặp mặt, nhanh mồm dẻo miệng

"Trầm Hương!" Thất di nương nóng nảy, một tay kéo nặng ngồi xuống, "Trầm Hương, người không hiểu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Dật Nhi còn nhỏ, ta đều không muốn gì hết, chỉ cầu hắn có thể bình bình an an lớn lên."

"Ngày đó nếu không phải chủ tử nhà ta ngăn cản đúng lúc, tiểu thiếu gia còn có đường sống hay sao? Thân thể nhỏ bé của hắn sao chịu được vài lần đánh nhá?" Tiểu Trầm Hương cực kỳ tức giận.

Lúc này, Tiểu Dật Nhi đang ghé vào trên cửa sổ, trộm nhìn mẫu thân.

Xiêm y của hắn thực sự rất cũ, tẩy trắng lại tẩy trắng, ống quần tay áo đều đã ngả. Tuy rằng không mới và đẹp giống như những hài tử khác, khéo léo vừa người, nhưng vẫn rất sạch sẽ, còn có một khí chất khó nói nên lời.

Nghe xong lời mẫu thân nói, trên khuôn mặt non nớt của Tiểu Dật Nhi dần dần hiện lên biểu tình mất mát, hắn cắn răng, vài lần muốn mở miệng, chỉ tiếc, mỗi lần lời nói vừa đến bên miệng đều lại nuốt trở về.

Mẫu thân ân cần, đã dạy hắn phải nhẫn, hắn là hài tử hiểu chuyện nhất, chỉ là, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến nay đều vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Tiểu Trầm Hương càng nói càng tức giận, chỉ có thể không ngừng khuyên nhủ Thất di nương, cuối cùng đã đổi đề tài, tiểu Trầm Hương cũng không phát hiện, nói nói, liền nói về vấn đề khác.

Tiểu Dật Nhi cảm thấy mất mát nên hạ khóa mắt xuống, búi cái miệng nhỏ, chậm rãi trượt xuống từ trên cửa sổ, nhưng mà, đúng ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Tiểu Trầm Hương, xem ta mang đến cái gì ăn ngon cho các người!"

Giọng nói này.....

Tiểu Dật Nhi đột nhiên ngó đầu nhỏ ra từ trên cửa sổ, chỉ thấy người tới là đại tỷ tỷ ngày đó đã cứu hắn - Hàn Văn Tịch, nặng xách hai bao đồ lớn đi vào từ bên ngoài.

Là nặng!

Tiểu Dật Nhi vĩnh viễn đều sẽ không quên khuôn mặt xinh đẹp, cặp mắt kiên định kia, càng sẽ không thể quên giọng nói chi nghe qua một lần kia.

Ngày đó hàn lạnh đến độ nhanh chóng quên đi ý thức, đưa lưng về phía mọi người, cũng không biết phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe được giọng nói của nàng giáo huấn Hàn Ngọc Kỳ, âm lượng không lớn, nhưng rất có khí phách, rất mạnh mẽ.

Ngày той điểm hàn bắt đầu hôn mê, nặng nói, "Dật Nhi, không sợ, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo hộ người."

Cho dù hàn kính trọng cha nhất, cho dù hắn yêu mẫu thân nhất, nhưng chưa từng có người nói qua với hắn như vậy.

"Tỷ....."

Nhìn Hàn Văn Tịch đi vào, Tiểu Dật Nhi kín đáo thấp giọng gọi một tiếng, có chút khiếp sợ, có chút thật cẩn thận. Hắn có rất nhiều tỷ tỷ, nhưng vẫn là lần đầu tiên hô lên từ này.

Tâm tình Hàn Văn Tịch không tốt lắm, mua sắm là lựa chọn đầu tiên, xách hai bao đồ lớn tiến vào, một bao là đồ ăn vặt nóng hổi hấp, một bao là được liệu cho Thất di nương cùng Dật Nhi bồi bổ thân mình.

"Chú từ, người rót cuộc đã tới!" Tiểu Trầm Hương đặc biệt hưng phấn, lập tức chạy qua, chú từ nếu vẫn chưa tới, nàng sẽ cho rằng chính mình đã bị vứt bỏ.

Thất di nương vội vàng đứng dậy hành lễ, "Gặp qua Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương....."

Lời còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch liền phát tay, "Miễn miễn, Dật Nhi đâu, nhanh chóng kêu ra đây, ta mang đồ ăn ngon tới cho các người!"

Tiểu Dật Nhi vừa nghe đã hưng phấn lên, đang muốn lao ra ngoài, nhưng mẫu thân còn chưa gọi, hắn vẫn là dừng bước.

"Vương Phi nương nương, người chiêu cổ Dật Nhi như thế, còn phiền người tiêu pha, ta đây....." Thất di nương rất áy náy.

Tâm tình Hàn Văn Tịch vốn không tốt lắm nên ra ngoài hít thở không khí, nghe Thất di nương khách sáo như thế, lập tức thiếu kiên nhẫn, "Thất di nương, lại nói lời khách khí, người đợi bên ngoài, chúng ta cùng Dật Nhi ăn trước."

Lời này vừa ra, Thất di nương liền sững sờ, mà Tiểu Dật Nhi đang tránh ở một bên nhìn không được xi cười một tiếng.

"Ai đang cười?"

Hàn Văn Tịch theo tiếng nhìn lại, Tiểu Dật Nhi lập tức trốn khỏi tầm nhìn, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch mắt sắc đã nhìn thấy đỉnh đầu nhỏ của hắn.

Tiểu từ này ngây đó đứng cảm như vậy, hôm nay sao lại thẹn thùng? Còn trốn nấp như con mèo con?

Hàn Văn Tịch nhủ lại hai tròng mắt, cảnh cáo tiểu Trầm Hương cùng Thất di nương đều không được lên tiếng, nàng lặng yên không một tiếng động đi đến cạnh cửa sổ, thăm dò nhìn lại, cư nhiên không nhìn thấy người.

Hàn Văn Tịch vui vẻ, tìm ở trong phòng, liền nhìn đến Tiểu Dật Nhi đang tránh ở phía sau bình phong, đồ mới cái đầu nhỏ ra ngoài nhìn nằng từ phía xa, biểu tình ngoan manh, lộ ra chút khiếp đảm, tựa hồ như muốn tới gần, nhưng lại không dám.

Hàn Văn Tịch nhếch miệng cười, đi vòng qua đại môn, lăm lăm muốn chạy tới, Tiểu Dật Nhi cá kinh, xoay người chạy ra cửa sau, điều này làm Hàn Văn Tịch càng thêm thích thú.

"Tiểu ngu ngoan!" Nàng cười, trực tiếp chạy ra phía sau để chặn người, ai biết tốc độ của Tiểu Dật Nhi lại nhanh như vậy, ngay thời điểm Hàn Văn Tịch chạy đến cửa sau, hắn đã vọt ra.

Thất di nương ở một bên đang muốn kêu dừng lại, tiểu Trầm Hương lập tức tiến lên che miệng nàng, thật hiếm khi Vương Phi nương nương có tâm trạng chơi đùa, như thế nào lại ngăn lại đây?

Hàn Văn Tịch bắt vào không khí, hai tròng mắt nhủ lại, cười hắc hắc, "Dật Nhi, xem ai chạy trốn mau hơn!"

Thấy nàng cười, Tiểu Dật Nhi nhấp nhấp miệng, ánh mắt nhỏ chọt chọt cái, lại chạy xa hơn, kéo ra khoảng cách.

Hàn Văn Tịch lập tức đuổi theo, lần này tốc độ còn nhanh hơn, Tiểu Dật Nhi bị dọa, xoay người chạy ra phía ngoài sân, ai ngờ, chạy hướng này lại trực diện đụng phải Từ phu nhân đang muốn tiến vào!

"A....."

Từ phu nhân la hoảng, lui ra sau hai bước suýt té ngã, may mắn tỷ nữ bên cạnh nâng đỡ đúng lúc.

Tiểu Dật Nhi lú lo đứng bước, vừa nhắc đầu nhìn đến khuôn mặt Từ phu nhân thì biến sắc, hắn lập tức thối lui ra sau.

Từ phu nhân kinh hoàng còn chưa trấn định lại, tỷ nữ một bên đã quở trách, "Tiểu tạp chủng nhà người, nương người dạy người như thế nào, không có mắt à!"

"Đám Từ phu nhân bị thương rồi, người bồi được sao? Người đứng lại!"

Trong cửa viện vì có thạch bình chống đỡ, Từ phu nhân nhìn không thấy người bên trong, nhưng người bên trong lại nghe rất rõ ràng lời quở trách của tỷ nữ kia.

Thất di nương vội vàng muốn đi ra ngoài, tiểu Trầm Hương lại níu nàng lại, thấp giọng, "Vương Phi nương nương ở đây, sợ gì?"

Tiểu Trầm Hương ở chỗ này lâu như vậy, còn đang chờ Từ phu nhân tới cửa tính sổ, không nghĩ tới Từ phu nhân thật là không biết chọn ngày xung đột, cố tình lựa chọn thời điểm khi Vương Phi nương nương tới đây cũng cùng tới.

Lúc này, Hàn Văn Tịch vẫn đứng ở phía sau bình phong, không hề nhúc nhích, cách Tiểu Dật Nhi không xa.

Tiểu Dật Nhi cũng không phân bác, phần nộ nhìn chằm chằm tỷ nữ kia, lui ra sau từng bước một.

Từ phu nhân lấy lại bình tĩnh, vừa nhìn thấy ánh mắt phần nộ của tiểu Dật Nhi, nàng lập tức nổi giận, "Hàn Văn Dật, bảo người đứng lại người nghe không hiểu hay sao? Ánh mắt này của người là có ý gì? Chẳng lẽ người còn có lý khi đụng phải bốn phu nhân? Nương người đã dạy dỗ người đối đãi với trưởng bối như thế hay sao? Đồ không có giáo dưỡng!"

Đã nhiều ngày trôi qua, Từ phu nhân đều ở bên nhi tử, mừng Hàn Ngọc Kỳ nở hoa, chỉ có thể nằm không thể xuống giường, tính tình rất táo bạo. Từ phu nhân bồi ở bên người nhiều ngày, hắn mới bằng lòng tra được, cảm xúc cũng ổn định hơn một ít.

Vừa được nhân nhả một chút, đương nhiên chuyện thứ nhất Từ phu nhân muốn làm chính là tới nơi Thất di nương!

Nàng biết tỷ nữ bên người Hàn Văn Tịch đang ở nơi này, nhưng, tỷ nữ bên người thì thế nào? Đừng nói là tỷ nữ bên người, cho dù là Hàn Văn Tịch cũng không quản được việc nhà của Hàn gia.

Lần trước bởi vì nhi tử chống đối và mạo phạm, vì thế mới có nhược điểm ở trên tay Hàn Văn Tịch, Từ phu nhân mới không thể không thu liễm khí thế, không thể không thoái nhượng.

Có điều hiện tại, bọn họ không còn có nhược điểm gì dính ở trên tay Hàn Văn Tịch, nàng thật muốn nhìn xem, nhi nữ đã già ra ngoài như Hàn Văn Tịch có tư cách gì quay về và nhúng tay vào sự tình nhà mẹ đẻ.

Nàng hôm nay chính là có ý tới tìm Thất di nương phiền toái, đang lo không nắm được bí mật nào của Thất phòng, không ngờ, đã đụng phải Hàn Văn Dật.

Từ phu nhân nói, ra hiệu một ánh mắt, tỷ nữ liền tiến lên muốn bắt người.

Ai ngờ, ngay đúng lúc này, Hàn Văn Tịch một phen tóm lấy Hàn Văn Dật, chính mình lao ra từ phía sau bình phong. Trong nháy mắt, cũng không biết là Hàn Văn Tịch đụng phải tỷ nữ, hay là tỷ nữ đụng phải Hàn Văn Tịch, tóm lại, Hàn Văn Tịch sau khi lui lại mấy bước, không cẩn thận, đứng không vững và ngã xuống mặt đất!

"Ai nha....." Nàng hô to, "Đồ không có giáo dưỡng nơi nào, dám dám bốn Vương phi!"

Từ phu nhân không nghĩ tới Hàn Văn Tịch cũng ở đây, trong lúc nhất thời không thể trấn tĩnh, trợn mắt há hốc mồm, mà động tác của tỷ nữ kia bỗng nhiên tê liệt, nàng cũng không rõ ràng lắm mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch ngồi ở dưới đất, sắc mặt nàng biến trắng, cả người sợ tới mức suýt nữa sụp đổ, "Nô tỷ..... nô tỷ..... nô tỷ không phải cô ý!"

"Nữ tỷ trong phòng ai, lỗ mũi, ta nghĩ người chính là cô ý!" Hàn Văn Tịch tức giận mắng, cố ý làm lơ sự tồn tại của Từ phu nhân.

Tỷ nữ bị nàng rống lên như thế, hai chân mềm nhũn quỵ xuống, sợ tới mức lời đều nói không rõ, "Nô tỷ..... nô tỷ không phải....."

Từ phu nhân ở một bên nhìn thấy, Hàn Văn Tịch không thèm nhìn nàng, nàng càng không muốn nhìn đến Hàn Văn Tịch!

Tiểu tiện nhân này lại tới làm gì? Chi có nhi nữ đã già ra ngoài bị hù mới chạy về nhà mẹ đẻ, nàng thật tình là không biết xấu hổ à!

Đương nhiên, hết thái độ phần nộ này Từ phu nhân đều giấu ở trong lòng, dù sao nàng cũng xuất thân là tiểu thư khuê các, lại quản lý gia đình nhiều năm như vậy, những thứ trên mặt bàn, nàng vẫn rất hiểu.

"Hiểu lắm hiểu lắm, thật sự không phải là cô ý, Văn Tịch, người tới lúc nào, sao ta lại không biết." Từ phu nhân ôn tồn nói, vội vàng tiến lên muốn đỡ.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt cũng lập tức biến đổi, cười nói, "Ta đây xem ra Dật Nhi cũng không phải có ý đụng vào người đi, nhị di nương?"

Từ phu nhân sững sờ, rốt cuộc cũng hiểu ra dụng ý của Hàn Văn Tịch, lại nghe ba chữ "Nhị di nương", ánh mắt trở nên lạnh lùng, khuôn mặt tình xảo trở nên dữ tợn.

"Đúng vậy nha, sao có thể là cô ý. Hạ nhân không hiểu chuyện, chúng ta là chủ tử tự nhiên sẽ không so đo." Từ phu nhân miễn cưỡng cười nói.

Không thể không nói, Từ phu nhân nói chuyện vẫn rất lợi hại, lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch nếu như lại so đo, chẳng phải sẽ biến thành 'hạ nhân' không hiểu chuyện trong miệng nàng sao.

Hàn Văn Tịch cũng không phải ăn no không có việc gì nên đi tìm lỗi, chẳng qua là vì muốn cứu Tiểu Dật Nhi, nên vừa nghe Từ phu nhân nói như thế, tự nhiên cũng bỏ qua sự tình vừa rồi.

Ánh mắt nàng liếc nhìn về phía Hàn Văn Dật đang tránh ở một bên, nhân nhọt cười nói, "Nhị di nương là tới tìm Thất di nương đi?"

"Ta đặc biệt qua đây muốn nhìn thương thế của Thất thiếu gia một cái, thấy hần tung tăng nhảy nhót, hẳn là không có việc gì đi? Ta cũng không cần phải lo lắng." Từ phu nhân lười biếng nói, nụ cười bên môi kèm theo một tia châm chọc.

"May mắn được cứu trợ đúng lúc, nếu không, ai biết sẽ bị thương thành dạng gì đâu, không chừng mười ngày nửa tháng đều không xuống giường được." Hàn Văn Tịch cũng không khách khí.

Mười ngày nửa tháng không xuống giường được chính là Hàn Ngọc Kỳ được không, Từ phu nhân lại bị thua thêm một vòng, nhất thời lửa giận công tâm, thật sự nhện không được, lạnh lùng nhắc nhở, "Văn Tịch nha, từ khi ta già vào Hàn gia, chính cha ngươi đều luôn gọi ta là phu nhân, Hàn gia không có nhị di nương, chỉ có Từ phu nhân."

"Phải vậy không? Sao ta lại không biết việc này, thái hậu nương nương dường như cũng không biết....."

Hàn Văn Tịch còn chưa nói xong, Từ phu nhân đã ngắt lời, học giọng điệu lạnh lùng của Từ phu nhân, nói, "Nhị di nương nha, từ sau khi ta già vào Tần Vương phủ, chính cha ta đều luôn gọi ta là Tần Vương phi, nơi này không có Văn Tịch, chỉ có Vương Phi nương nương."

Hàn Văn Tịch cười cười, thầm nghĩ, *Từ thị a Từ thị, người ít nhất còn biết sợ hãi.*

"Ai nha, bất quá chỉ là xưng hô mà thôi, bốn Vương phi quen thói gọi ngươi là nhị di nương, thân thiết hơn."

"Văn Tịch, kỳ thật việc này....."

Từ phu nhân còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã ngắt lời, học giọng điệu lạnh lùng của Từ phu nhân, nói, "Nhị di nương nha, từ sau khi ta già vào Tần Vương phủ, chính cha ta đều luôn gọi ta là Tần Vương phi, nơi này không có Văn Tịch, chỉ có Vương Phi nương nương."

Đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 92: Hứa hẹn, lớn lên sẽ bảo vệ ngươi

Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch, nha đầu thái nữ cứ tự nhiên dùng lời năng nói quay lại kính nể. Từ phu nhân khó thở, ngực bị đè ép, một dòng máu tươi lập tức tràn lên cổ họng, nếu không phải nàng cố nén lại, phỏng chừng thật sự sẽ phun ra máu!

Nhưng!

Đồ tiện nhân không biết liêm sỉ này, thật đúng là cho rằng chính mình cứu Thái tử thì có thể lấy danh thái hậu ra điều võ dương oai hay sao?

Nàng không khỏi quá ngây thơ rồi!

Tay Từ phu nhân giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm tay, lồng mày dài ra, sắc bén gần đứt. Nàng vốn đang tính toán chờ thương thế nhi tử tốt hơn một chút, nàng sẽ lấy danh nghĩa trưởng tử đòi lại chìa khoá nhà kho từ tay Hàn Văn Tịch, hiện tại nàng không rảnh lo nhiều như vậy!

Chọn ngày chỉ bằng nhắm ngày, hiện tại nàng phải lấy lại chìa khoá nhà kho, đàn áp sự kiêu ngạo của Hàn Văn Tịch!

"Vương Phi nương nương nói đúng, là dân phụ thất lễ." Từ phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, cúi người.

"Không đáng ngại, sửa đổi là tốt." Hàn Văn Tịch rất đủ tự tin, cũng không chột dạ.

"Thất thiếu gia nếu không có việc gì, ta đây sẽ không vào nữa. Vương Phi nương nương, người tới vừa lúc, ta còn đang nghĩ khi nào thì tới cửa bái phỏng đây. Không bằng, đến bên kia của dân phụ uống chén trà?" Từ phu nhân lại nói.

Lời này vừa ra, trong lòng Hàn Văn Tịch liền hiểu rõ, Từ phu nhân là muốn chìa khoá nhà kho!

Tiểu Trầm Hương đã nhiều ngày nay vẫn luôn tràn đầy tin tưởng khuyên nhủ Thất di nương, nàng nói nào nào biết được lo lắng của Thất di nương nha, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại hiểu.

Nàng là nữ nhi đã già ra ngoài, mặc dù dựa vị tôn quý, nhưng nói theo luân lý thế tục, đừng nói là nhúng tay vào sự tình trong nhà mẹ đẻ, ngay cả thường xuyên về nhà mẹ đẻ, đều sẽ khiến người đàm tiếu.

Phải biết rằng, Thiên Ninh quốc còn tính tương đối coi trọng văn minh, rất nhiều nơi nữ nhi đã già ra ngoài, chỉ có bị lưu mới có thể quay về nhà mẹ đẻ.

Cho nên, nếu Từ thị liên hợp với mấy di nương thương thảo muốn lấy lại chìa khoá nhà kho trong tay nàng, nàng thật đúng là phải trả lại.

Bất quá, Hàn Văn Tịch nếu dám đến, tất nhiên đã chuẩn bị đối sách ứng phó. Không sợ!

"Có sự tình gì không thể nói ở chỗ này sao?" Hàn Văn Tịch ra vẻ cái gì cũng không biết, tò mò hỏi.

"Việc này có thể đúng hay sai, hiện giờ Hàn gia vẫn do ta quản sự, nên đến phòng ta nói chuyện thì tương đối thích hợp hơn."

Từ phu nhân nói xong, đang muốn đi, nhưng lại xoay người lại, khinh thường liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, hướng trong viện hô, "Thất di nương, nếu không người cùng qua đây đi."

Thất di nương trong lòng ngăn ra, biết đại sự không ổn, nhưng, nàng cũng không thể nể hà, chỉ có thể đi theo, trước khi đi dặn dò Tiểu Dật Nhi, "Ngươi đợi ở trong viện cùng với Trầm Hương tỷ tỷ, đừng chạy loạn, biết không?"

Hàn Văn Dật ngoan ngoãn gật đầu, trộm nhìn bóng dáng Hàn Văn Tịch, ánh mắt nhỏ đen bóng nhìn chằm chằm không chớp mắt, giống như từ đây về sau sẽ không thể nhìn thấy vị tỷ tỷ này nữa.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã bước đi vài bước rồi, đột nhiên quay đầu nhìn lại, "Tiểu Dật Nhi, lại đây, cùng đi với tỷ."

Tiểu hài tử đứng là tiểu hài tử, Hàn Văn Dật lập tức nhếch miệng lên cười, không giấu được cảm xúc, đang muốn chạy tới, nhưng Thất di nương lại nói, "Vương Phi nương nương, chuyện người lớn thương lượng, tiểu hài tử vẫn nên....."

"Cũng không phải là đại sự gì, để hần tôi cũng không sao! Ta thích hần." Hàn Văn Tịch cười, vẫy tay về phía tiểu Dật Nhi.

Đáy mắt Thất di nương hiện lên một tia lo lắng, muốn nói lại thôi, nàng vốn định chờ Vương Phi nương nương tới, sẽ nói sự tình chìa khoá nhà kho cùng nàng, ai biết, đến lúc này lại đụng phải Từ phu nhân, sự tình liền không nói được.

Thấy mẫu thân cũng không ngăn cản, Tiểu Dật Nhi cực kỳ hưng phấn, lập tức chạy như bay lại đây, chỉ là, tiểu tử này chung quy vẫn thẹn thùng, rõ ràng đang chạy về phía Hàn Văn Tịch, nhưng cuối cùng lại kéo tay mẫu thân hần lại.

Hàn Văn Tịch bị chọc cười, một phen bế tiểu Dật Nhi lên, "Sợ ta như thế làm gì? Ta đã cứu ngươi, cũng sẽ không ăn ngươi!"

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Dật Nhi đỏ lên, không nói chuyện.

Từ phu nhân ở một bên nhìn thoáng qua, bên mỗi gọi lên một tia châm chọc, mặc kệ Hàn Văn Tịch yêu quý tiểu tử này, chìa khoá nhà kho cũng không đến phần hần!

Hàn Văn Tịch, người cá cười đi, bốn phu nhân rất chờ mong phản ứng lát nữa của ngươi.

"Đi, đi mời cả Tam di nương, cứ nói có chuyện quan trọng, nhất định phải qua đây!" Từ phu nhân thấp giọng phản phó.

Đọc theo đường đi, Hàn Văn Tịch đều trừu chọc tiểu Dật Nhi, tiểu Dật Nhi tuy rằng thẹn thùng, nhưng tính tình cũng rất quật cường, mặc kệ Hàn Văn Tịch trừu chọc như thế nào, hần đều không nói một lời, có lẽ là duyên phận đi, Hàn Văn Tịch đã rất kiên nhẫn, cũng không tức giận.

"Ủy uy uy, tiểu tử, ngươi biết ta là ai sao? Ngươi không trả lời ta, ta sẽ trị tội ngươi!" Hàn Văn Tịch cảnh cáo nói.

Đáng tiếc, Hàn Văn Dật chỉ nhìn nàng, chớp đôi mắt to đáng yêu, không trả lời.

Hàn Văn Tịch nghĩ nghĩ, hỏi, "Tiểu tử, tỷ tỷ đang tính sẽ trở thành người giám hộ ngươi, bảo hộ ngươi, đến khi ngươi trưởng thành, định cam on ta thế nào đây?"

Ai ngờ, lần này Tiểu Dật Nhi cứ nhiên chu chu môi, sợ hãi mở miệng, "Chờ ta trưởng thành, ta..... ta sẽ bảo vệ ngươi."

Hàn Văn Tịch bất ngờ, cười vui tươi hơn hơ, "Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng mở miệng nha, được, tỷ tỷ ta nhớ kỹ, tới, ngoan tay!"

Nàng nói, vươn ngón tay út ra, Tiểu Dật Nhi thẹn thùng cười, cũng vươn ngón tay út ra.

Lời kéo ngón út của Tiểu Dật Nhi, trong lòng Hàn Văn Tịch thật ra có chút nặng nề, *Tiểu Dật Nhi, ngươi hãy thuận thuận lợi lợi lớn lên nha!*

Ngoại trừ U Lan Cư của Thiên Tâm phu nhân, các phòng trong quý phủ chỉ có Lạc U Cư của Tử phu nhân là lớn nhất, vị trí tốt nhất.

Ban đầu, viện này còn phù hợp với tên gọi của nó: yên tĩnh và đẹp. Đáng tiếc sau khi trải qua mấy phen cải tạo của đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ, hoàn toàn mất đi lịch sự tao nhã vốn có, trở nên xa hoa cao điệu, không biết còn tưởng rằng đã đến nhâm địa phương.

Dọc theo đường đi Tử phu nhân đều chờ mong, đợi lát nữa thương thảo chìa khoá nhà kho cùng Hàn Văn Tịch, nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào?

Nàng đã nghĩ kỹ tất cả các loại lý do, lần này nếu Hàn Văn Tịch vẫn không giao ra chìa khoá nhà kho, nàng ta muốn ra khỏi đại môn Hàn gia sẽ không đơn giản như vậy!

Nhưng ai biết, một đám người vừa đến cửa Lạc U Cư, đã nhìn thấy nhị tiểu thư Hàn Nhục Tuyệt chật vật chạy ra từ bên trong, giống như là đang chạy trốn.

Chuyện gì đang xảy ra?

Hàn Nhục Tuyệt quay người lại, nhìn thấy mấy người Hàn Văn Tịch, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó là ghen ngào, "Tử phu nhân, đại thiếu gia quá khi dễ người!"

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tử phu nhân nhu mày hỏi.

Ai ngờ, Hàn Nhục Tuyệt còn chưa kịp cáo trạng, đã nghe được một mảnh xao động bên trong cánh cửa, ngay sau đó liền nhìn đến một đám gã sai vặt và tỷ nữ như ong vỡ tổ tràn ra từ đại môn, không ít người còn bị vấp ngã trên mặt đất, lăn lộn mấy vòng.

"Phu nhân, phu nhân, đại thiếu gia lại phát hỏa, không những đuổi hết toàn bộ mọi người ra ngoài, còn đập vỡ vài thứ, suýt nữa khiến nhị tiểu thư bị thương!"

"Phu nhân, đại thiếu gia còn đập vỡ tất cả các loại được, kể cả thuốc mỡ lúc sáng người bôi trên người hấn cũng không thoát, tiểu nhân khuyên như thế nào cũng không khuyên được."

.....

Nghe gã sai vặt bẩm như thế, mặt Tử phu nhân lập tức biến đen, thời điểm nàng rời đi không phải còn rất tốt hay sao? Nghiệt tử này như thế nào lại biến đổi tâm trạng nhanh như vậy!

Ở trước mặt Hàn Văn Tịch cùng Thất di nương nháo lên như thế, đây không phải là quá xấu hổ hay sao?

Gã sai vặt còn muốn nói thêm, Tử phu nhân lạnh lùng ngắt lời, "Đủ rồi, các người đều là đồ vô dụng, không một kẻ có thể hầu hạ người thật tốt, trách không được đại thiếu gia đuổi các người ra! Còn không cút hết cho ta!"

Gã sai vặt và tỷ nữ nào dám lẩm miệng, tất cả đều sôi nổi tự nhận xui xẻo lui ra.

"Tử phu nhân, là người mời ta cùng mẫu thân tới, đại thiếu gia là có ý tứ gì đây! Thật là quá đáng?" Hàn Nhục Tuyệt cá giận nói.

Tam di nương Lý thị tự tay rằng xuất thân không tốt như Tử phu nhân, nhưng nhân gia tốt xấu cũng có xuất thân từ nhà giàu, nhà mẹ đẻ ở thành Thiên Thủy miền bắc Thiên Ninh cũng coi như là nhân gia không tồi.

Tuy rằng Lý thị là nữ nhi thứ xuất, nhưng thời điểm gã đi năm đó, của hồi môn cũng không ít, hơn nữa nàng từ trước đến nay đều khẳng khái rộng lượng, không trực tiếp xung đột quá nhiều cùng Tử thị. Tử phu nhân cùng nàng cũng xem như nước giếng không phạm nước sông, đều có phần chịu đựng và khoan dung đối với hai từ từng người.

"Nhục Tuyệt, nương người đâu? Còn ở bên trong sao?" Tử phu nhân ra vẻ quan tâm.

"Nương ta sai ta qua đây trước, nàng sẽ đến sau, may mắn không tới cùng nhau, nếu không, ta dám cam đoan ngay cả nương ta, đại thiếu gia cũng dám đá thương!" Hàn Nhục Tuyệt xưa nay không quen nhìn nhất đương nhiên là Hàn Ngọc Kỳ, tất nhiên tóm được cơ hội tốt này liền cáo trạng một phen.

"Ai nha, là hấn không tốt là hấn không tốt! Người hãy nề tình hấn bị thương như thế, đừng so đo cùng hấn." Tử phu nhân an ủi nói.

"Tử phu nhân người yên tâm, ta mới không keo kiệt như vậy đâu." Hàn Nhục Tuyệt nói, lúc này mới làm bộ làm tịch, giả bộ lo lắng ngẩng đầu, nhìn thấy mấy người Hàn Văn Tịch.

"Văn Tịch! Đây không phải là Văn Tịch tỷ hay sao?" Hàn Nhục Tuyệt kinh hi hô lên một tiếng, ra vẻ oán giận trừng mắt liếc nhìn về hướng Thất di nương, lại dậm chân một cái, đập đất diễn trò như thật, "Thất di nương, Văn Tịch tỷ tới vào lúc nào, người cũng không nói cho ta một tiếng!"

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, thầm nghĩ: *Được lắm Nhị tiểu thư xinh đẹp và tinh vi, quan hệ cùng các phòng đều rất tốt, lúc trước vì sao lại không đối tốt với nàng đây?*

Đã từng là tỷ tỷ nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được nàng ta kêu một tiếng Văn Tịch tỷ.

Năm đó nàng là đại tiểu thư con vợ cả đã thất thế, Hàn Nhục Tuyệt thân là nhị tiểu thư cũng chính là lão đại của các tỷ muội, nhưng không ít lần lên lét xúi giục các muội muội phòng khác gây khó dễ cho nàng, *đừng tưởng rằng tránh ở phía sau thì nàng không biết!*

Hàn Nhục Tuyệt nghiêm túc đánh giá khuôn mặt Hàn Văn Tịch, hưng phấn đều viết hết ở trên mặt, "Văn Tịch tỷ, mặt người thật tốt nha, thật xinh đẹp, ta....."

Ai ngờ, Hàn Nhục Tuyệt còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lạnh lùng ngắt lời, "Nhị tiểu thư, bốn Vương phi không thân với người, phải không?"

Ách..... biểu tình của Hàn Nhục Tuyệt lập tức trở nên cứng ngắc, chỉ là, rất nhanh nàng đã khôi phục lại, "Văn Tịch tỷ chính là thích nói giỡn."

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch không tính toán cho nàng mặt mũi, lạnh lùng nói, "Bốn Vương phi không phải đang nói đùa."

Lời này vừa ra, không khí đột nhiên lạnh xuống, đáy mắt Hàn Nhục Tuyệt hiện lên một tia hận ý, nghĩ thầm, *Hàn Văn Tịch đáng là đồ không biết xấu mặt, hại cha bị giam, đoạt được chìa khoá nhà kho rồi, cư nhiên còn dám đến Hàn gia điều võ dương oai.* Nàng cho rằng nàng làm những chuyện gièm pha đó không ai biết hay sao?

Nàng nấn, nàng muốn chờ xem Tử phu nhân làm thế nào để đòi lại chìa khoá nhà kho, làm thế nào thu thập nàng ta!

Tử phu nhân triệu hồi tất cả mọi người tới đây nhất định chính là vì sự tình chìa khoá nhà kho. Nghĩ đến điều này, Hàn Nhục Tuyệt nhin tức giận xuống, hơi cổ mím cười, cố ý làm đại lễ với Hàn Văn Tịch, "Dần nữ Hàn Nhục Tuyệt tham kiến Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Hàn Văn Tịch quá kờri biếng để nhìn đến nàng, lạnh lùng nói, "Miễn lễ."

Lúc này, trong viện đột nhiên truyền đến một trận rống giận, "Tiện nhân không biết xấu hổ đang ở đâu? Nàng còn dám tới đây sao? Bốn thiếu gia nghĩ rằng nàng chính là tặc cái, đã trộm đồ nhà ta mà còn dám tới nhà ta điều võ dương oai!"

"Bốn thiếu gia thật muốn nhìn xem tiện nhân này còn có thể kêu ngao đến lúc nào!"

"Thức thời thì nhanh chóng đem đồ trả lại, nếu không, bốn thiếu gia nhất định sẽ khiến nàng phải hối hận!"

.....

Tiếng náo nhào này, không chi tên nói họ, nhưng từng câu đều rõ ràng đang ám chỉ Hàn Văn Tịch. Thực rõ ràng, vị đại thiếu gia bên trong đã biết Hàn Văn Tịch tới, mắng chính là vì Hàn Văn Tịch đang cầm chìa khoá nhà kho!

Mất phương của Hàn Văn Tịch híp lại, khiếu khích như thế, nàng đương nhiên sẽ không ngu ngốc tranh chấp cùng Hàn Ngọc Kỳ, không đánh đã khai, đem chính mình ví như tên trộm.

Hàn Ngọc Kỳ muốn có được chìa khoá nhà kho, kiếp sau cũng đừng mơ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Đòi hỏi, lý do đầy đủ

Dịch: Emily Ton.

Từ phu nhân nguyên bản còn cảm thấy mất mặt, vừa nghe nhi từ mắng như thế, trong lòng đại hỉ, cuối cùng nhi từ đã có tiến bộ.

Nàng cười lạnh nhìn Hàn Văn Tịch, chờ Hàn Văn Tịch phản bác!

Mà Hàn Nhượng Tuyệt cũng rất bất ngờ, vô cùng vui sướng khi người gặp họa, "Ai nha, Từ phu nhân, đại thiếu gia đây là đang mắng ai vậy? Thật là khó nghe."

"Mắng người nên bị mắng, ai là phạm tội ai là tặc, thì chính là mắng người đó." Từ phu nhân cười ha ha nói, chỉ hận không có người tới đây cùng nàng kẻ xướng người hoạ.

"Như vậy a, ha ha, là tặc đương nhiên nên mắng, so với chuột cống ngấm còn hôi hơn, chẳng biết xấu hổ!" Hàn Nhượng Tuyệt phụ họa nói.

"Cũng chỉ thế thôi, đáng tiếc, đầu năm nay loại người này còn đặc biệt nhiều."

.....

Từ phu nhân cùng Hàn Nhượng Tuyệt mượn cơ hội dùng giọng lạnh lùng châm chọc, vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ nổi bão, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch vẫn cứ thờ ơ, thấy thế, hai người chỉ cảm thấy nắm tay đánh tới trên bông, không thể sử dụng hết sức lực đẩy người, nghẹn đến mức khó chịu.

Hàn Nhượng Tuyệt không cam lòng, đang muốn mở miệng, đúng lúc này, Hàn Văn Tịch lại mở miệng, "Nhị di nương, người thỉnh mọi người tới, là đứng ở đây nghe đại thiếu gia chửi đồng hay sao?"

Nàng nói, tùy tay buông tiểu Dật Nhi ra, giao cho Thất di nương, lại nói, "Đường đường là đại thiếu gia Hàn gia, như thế nào lại có loại tổ chất này, cùng đàn bà đánh đá có gì khác nhau?"

Từ phu nhân đang muốn trả lời, đột nhiên, một cái bình nước được ném ra từ bên trong, "Lăn, tiện nhân! Cút hết cho ta!"

Vừa nghe lời này, sắc mặt Từ phu nhân vốn đang đắc ý đột nhiên thay đổi, *tiểu tử thái Ngạc Kỳ có vấn đề gì sai, đầu óc không rõ ràng lắm hay sao? Như thế nào lại mắng tất cả mọi người?*

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn những mảnh vỡ nhỏ của bình hoa đầy đất, nhẹ nhàng cười, bên môi gợi lên một tia châm chọc, không nói gì.

Nhưng, ý cười châm chọc giống như một cây kim đâm vào tim Từ phu nhân, Từ phu nhân có cảm giác mất mặt.

Để mọi người chờ ở chỗ này, nàng cũng không biết nhi từ sẽ làm ra sự tình mất mặt như vậy, rõ ràng là không thích hợp, mà Hàn Văn Tịch cũng sẽ không vui. Nhưng nếu để mọi người cùng nhau đi vào, trời mới biết trong phòng đã bị tiểu tử Ngạc Kỳ lần lộn biến thành dạng gì, đến lúc đó chẳng phải khiến Hàn Văn Tịch chế giễu hay sao?

Từ phu nhân còn đang cân nhắc một lúc, tự hỏi có nên đi đến đại sảnh chính ở tiền viện hay không, đúng lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt đã mở miệng, "Từ phu nhân, nếu không, chúng ta đứng đi vào, đại thiếu gia đang dưỡng bệnh cần được thanh tịnh. Nương ta còn chưa qua đây, hay là chúng ta đến viện nương ta đi, cách nơi này rất gần, chỉ mất vài bước đi bộ sẽ đến."

Hàn Nhượng Tuyệt không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội tốt như thế! Nàng hận không thể lập tức xem Từ phu nhân gây khó dễ cho Hàn Văn Tịch vì sự tình chia khoá nhà kho!

Hàn Nhượng Tuyệt đã đưa ra một bậc thang lớn như thế, Từ phu nhân tự nhiên vui sướng, liên tục gật đầu, "Cũng tốt cũng tốt."

"Vương Phi nương nương, thỉnh dời bước, nương ta có trà Xuân tốt nhất nga." Hàn Nhượng Tuyệt tâm tình rất tốt.

Trà Xuân?

Hàn Văn Tịch buồn bực, Thiên Ninh quốc hiện tại vẫn đang là trời đông giá rét, phải một tháng nữa mới đến Tết âm lịch, lấy đâu ra trà Xuân nha?

"Đi thôi, trời đông giá rét uống trà Xuân, cho dù phải đi xa, bốn Vương phi cũng muốn đi qua." Nàng nhàn nhạt cười nói.

"Tam di nương tuy là người phương bắc, nhưng chính là lý qua trà. Ta nghĩ trà Xuân nhất định là được mua với giá cao từ Nam Cương về đi?" Từ phu nhân cũng cười nói.

Nguyên lai là từ Nam Cương tới, Nam Cương lúc này hẳn đang là mùa xuân.

Sự tình mất dài như thế, Hàn Nhượng Tuyệt trước nay đều sẽ không kiêng dè, dọc theo đường đi khoe ra rất nhiều sự tình có quan hệ với lá trà. Hàn Văn Tịch yên lặng lắng nghe, trước kia từng đứng là không biết Tam di nương cùng Hàn Nhượng Tuyệt đối trà đạo có nhiều nghiên cứu như vậy.

Lạc Hà Uyển của Tam di nương quả nhiên rất gần sân của Từ phu nhân, xuyên qua một mảnh cỏ liền đến.

Thời điểm Hàn Văn Tịch các nàng đến, Lý thị đang muốn đi ra cửa.

Vừa thấy người tới, Lý thị vội vàng bước nhanh tiến lên, khom người hành lễ với Hàn Văn Tịch, "Dẫn phụ Lý thị, gặp qua Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương vạn phúc."

Không thể không nói, Lý thị khiến Hàn Văn Tịch có cảm giác còn muốn tốt hơn so với Thất di nương, Thất di nương quá mức hèn mọn nhất gan, Lý thị này không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến người rất thoải mái.

Đối với Lý thị, Hàn Văn Tịch không có ấn tượng sâu đậm, trong trí nhớ vị Tam di nương này chưa từng có xung đột cùng với bất cứ phòng nào, nhân gia không dám trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không chủ động trêu chọc người khác.

Xuất hiện trong công chúng, luôn là người hào phóng khéo léo, sẽ không bị bỏ qua, nhưng cũng không đưa tới quá nhiều chú ý.

Hàn Văn Tịch nghĩ, nếu Hàn Nhượng Tuyệt là thân nam nhi mà nói, có lẽ Hàn Tông An sẽ suy xét nhường vị trí gia chủ cho Tam phòng đi.

Tuy rằng Hàn Nhượng Tuyệt có thể chiều té ở rẻ, nhưng, điều này chung quy cũng không phải sự tinh sáng sủa gì, huống chi, Hàn gia cũng không phải là không có nam nhi kế thừa.

"Bình thân." Hàn Văn Tịch phất phất tay, cho phép Tam di nương đứng lên.

Tam di nương đứng dậy, cũng không quên gật đầu chào hỏi Từ phu nhân, Thất di nương, thái độ của nàng rất khách khí, tu dưỡng cực tốt, còn cười với Tiểu Dật Nhi. Hàn Văn Tịch xem ở trong mắt, bất động thanh sắc.

Từ phu nhân giải thích ý đồ đến đây, Tam di nương liền mời mọi người tiến vào viện tử.

Vừa vào sân, lập tức đã có hương trà tràn vào trong mũi, nghe nói từ trước tới nay Tam di nương không bao giờ ngừng uống nước trà trong phòng mình.

Mọi người vào phòng, tam di nương tự mình mang tới một vài trà Xuân, cười nói, "Ta cũng là mấy ngày trước đây mới có được trà này, đang nghĩ ngợi đưa một ít tới cho các vị nếm thử chút mới mẻ, vừa vận hôm nay đều tới, Từ phu nhân, mặc kệ người có sự tình gì, nếu đã tới, chúng ta phải nếm thử trà này trước"

Từ phu nhân đương nhiên đáp ứng, mặc dù bản tâm, vẫn ngon lành uống xuống vài chén trà. Thất di nương thứ nhất là không hiểu về trà, thứ hai cũng không có tâm tư, lo lắng sốt ruột đều viết hết trên mặt, vài lần muốn nhắc nhở Hàn Văn Tịch, nhưng cũng không biết nhắc nhở như thế nào.

Thế nhưng Hàn Văn Tịch thật ra không hề nóng lòng, thường thức phẩm trà, phải nói rằng, trà Xuân này quả thực so với loại trà nàng mang về làm thực nghiệm còn muốn tươi ngon hơn nhiều!

Gã sai vật đưa ra cho nàng chính là trà Thu, tuy rằng được bảo quản khá tốt, nhưng rốt cuộc thời gian đã lâu, vì thế màu sắc hương vị đều kém xa.

Hàn Văn Tịch vừa uống, vừa cân nhắc, cùng một cây trà, hương vị trà Xuân và trà Thu vẫn khác hẳn nhau, nói vậy thành phần lá trà cũng sẽ kém rất nhiều đi!

Nàng có nên lấy một ít trà Xuân và tiến hành kiểm tra đo lường hay không?

Nàng còn đang chần chờ, hỏi, "Tam di nương, vì sao hương vị trà Xuân này lại ngon hơn cả trà Thu vậy?"

Tam di nương cười cười, nói, "Ý nghĩa chân chính của trà Xuân, cũng không phải là lá trà được ngắt vào mùa Xuân, mà là sau khi trải qua đông, cây trà sẽ nảy ra mầm diệu lực đầu tiên sẽ được thu thập và chế biến thành lá trà. Lá trà của trà Xuân đầy đặn và dày, trong lá trà chứa đựng hương thơm nhất định, còn có rất nhiều chất đặc biệt khác, cho nên so với trà Hạ trà Thu mà nói, hương vị tươi thơm hơn, mùi vị cũng hợp lòng người nhất."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch liền cảnh giác, hương thơm nhất định, cùng với những chất khác?

Tam di nương có ý gì đây? Chẳng lẽ chính là các loại nguyên tố vi lượng có trong lá trà?

Phải biết rằng, mấy thứ này chỉ được nghiên cứu rộng rãi ở trong thời hiện đại, ở thời cổ đại cho dù là được sư Trung y cũng chỉ có hiểu biết thô sơ về thành phần và được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc) mà thôi, trên đơn được hiếm khi sẽ xuất hiện đơn vị nhỏ như "đồng cân**".

**đồng cân (錢: qian): ở đây ý nói đến một đơn vị đo lường, xấp xỉ 1/10 của một lượng, hoặc 3.78g.*

Không nghĩ tới Tam di nương cư nhiên có thể nghiên cứu những chi tiết cụ thể như thế!

Đến tết cùng là trong thời đại này những quý trà đều có thể nghiền cứu tinh tế như vậy, hay là do Tam đi nương đặc biệt nghiền cứu ra đây?

Trong lòng Hàn Văn Tịch cả kinh, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, nàng tiếp tục hỏi, "Nếu nói như thế, trong phương diện bảo quản trà Xuân, chân cũng khác với các loại trà khác đi?"

Tam đi nương tựa hồ đã nhận ra điều gì, đáy mắt hiện lên một tia dễ phòng, cười cười, "Trà Xuân chân chính rất cuộc rất hiếm, trong một tháng phần lớn đều có thể uống hết, vì vậy sẽ không chú ý nhiều về phương diện bảo quản."

Hàn Văn Tịch lại định thử hỏi thêm mấy vấn đề, sắc mặt Tam đi nương vẫn không đổi, trước sau khẽ mỉm cười, rất kiên nhẫn, nhưng mà, những câu trả lời lại chính là những điều mà Hàn Văn Tịch đã biết, cũng không có gì mới mẻ.

Sau vài ly trà, Từ phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, bắn cho Tam đi nương một cái ánh mắt, khiến nàng dừng nói chuyện.

Tam đi nương ngậm miệng, thay đổi ngậm là trà khác, một lần nữa đi pha trà.

Từ thị rất vừa lòng, buông chén trà xuống, nhân nhặt cảm khái, "Vương Phi nương nương, sau khi lão gia bị giam, nhà này đã xảy ra không ít chuyện, mấy phòng đi nương đều cuốn đi không ít bạc, hiện giờ chỉ dư lại ba tỷ muội chúng ta. Ài....."

Từ phu nhân nói, có ý nhìn nhìn Lý thị, lại nhìn nhìn Thất đi nương, tiếp tục nói, "Lão gia đã bị phán vĩnh viễn sẽ bị giam cầm, ngay cả thăm hỏi đều không được. Hiện giờ gia nghiệp lớn của Hàn gia, ngay cả người làm chủ cũng không có, có bao nhiêu người trong tộc đều đang thêm khát nữa? Hôm qua Tam đường thúc còn tới hỏi ta, nói rằng nếu các thiếu gia trong nhà không chống đỡ nổi, thì hãy nhanh chóng giao chìa khoá nhà kho cho hắn. Còn nói rằng chìa khoá nhà kho cùng 《Hàn Thi Y Điển》là một phần của gia tộc Hàn thị, chứ không phải là của chúng ta. Các người nói xem, lời này có tức người hay không?"

Tiếng nói vừa dứt, một mảnh tĩnh lặng, ai cũng đều biết chìa khoá nhà kho đang ở trên tay Hàn Văn Tịch. Thất đi nương cúi đầu không dám lên tiếng. Tam đi nương bận rộn với việc pha trà nên cũng không lên tiếng.

Người thông minh đều nghe ra được, lời của Từ phu nhân nói ra rất đẹp đẽ, cũng không đem mũi tên chia về phía Hàn Văn Tịch, nhưng rõ ràng chính là đang ám chỉ Hàn Văn Tịch không có tư cách giữ chìa khoá nhà kho nhất.

Hàn Văn Tịch cũng không mở miệng, một tay nâng ôm túi Dật Nhi, một tay trực tiếp châm trà, lão thần khắp nơi, khí định thần nhàn. Trà Xuân này ngon mà không nhờn, hương vị tuyệt vời, nàng có chút luyến tiếc.

Ở đây chỉ có biểu tình của Tiểu Dật Nhi là nghiêm túc nhất, ánh mắt đen bóng rất chuyên chú, tựa hồ đang nỗ lực nghiền ngẫm những lời nói của Từ phu nhân.

Thấy không ai có phản ứng gì, Từ phu nhân cũng không hoảng hốt, hôm nay nâng tâm Thất đi nương cùng Tam đi nương tới đây, cũng không trông cậy hai vị đi nương này sẽ nói chuyện giúp nàng, bất quá chỉ cần có các nàng ở đây mà thôi, miễn cho khi chìa khoá nhà kho đứng ở trên tay nàng, hai vị này sẽ không thừa nhận.

Từ phu nhân nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, lại nói, "Hôm qua là Tam đường thúc tới, sáng nay Từ đường thúc cũng tới một chuyến, ý tứ không sai biệt lắm so với Tam đường thúc. Các người nói bọn họ đây không phải là đang khi dễ Hàn gia không có ai hay sao?"

Tuy rằng không người trả lời, Từ phu nhân vẫn nói rất hăng say, "Dù nói thế nào thì Ngọc Kỳ chúng ta cũng đã thành niên, đường đường là đại thiếu gia, bọn họ sao có thể như vậy a?"

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Tam đi nương rốt cuộc nhịn không được, hỏi, "Từ phu nhân, cha ta đã bị giam cũng được một khoảng thời gian, vì sao bọn họ bây giờ mới tìm tới cửa?"

Lời này vừa ra, Tam đi nương lập tức hung hăng dậm lên một chân Hàn Nhượng Tuyệt ở dưới bàn, Hàn Nhượng Tuyệt rất đau, nhưng không thể không cố nén.

Có một người đáp lại, trong lòng Từ phu nhân chứa hi, thờ dài nói, "Ài, cũng không biết bọn họ nghe được tin tức từ nơi nào, nói rằng chìa khoá nhà kho đang nằm ở trong tay Vương Phi nương nương. Cho rằng là bởi vì các thiếu gia chúng ta đều không chống đỡ nổi đương gia, thế nào cũng phải dựa vào quyền thế của Vương Phi nương nương, vì vậy mới đem nhà kho chìa khoá để lại cho nương nương!"

Giọng nói của Từ phu nhân vừa rơi xuống, rốt cuộc bắt gặp ánh mắt Hàn Văn Tịch nhìn lại, "Vương Phi nương nương, người nói việc này..... việc này nếu truyền ra ngoài, Hàn gia bị mất mặt không quan trọng, nhưng sẽ ảnh hưởng không tốt đối với người nhà! Nếu Nghi thái phi phát hiện ra, xác định chắc chắn cũng sẽ không cao hứng đi."

Nếu Nghi thái phi biết được, đương nhiên sẽ không cao hứng! Hàn gia tuy rằng là đại gia nghiệp, nhưng cũng không bằng một góc bằng sơn của Tần Vương phủ, Nghi thái phi sao có thể sẽ quan tâm đến chút gia sản nhỏ nhỏ của Hàn gia đây?

Việc này một khi truyền ra ngoài, không nói những điều khác, chỉ cần một chuyện Tần Vương phi quay về nhà mẹ đẻ tranh đoạt gia sản, cũng đủ khiến Hàn Văn Tịch trở thành đầu đề đứng đầu ở đó đó!

Nói đến cùng, chính là làm mất mặt Tần Vương phủ nhà!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 94: Ép hỏi, lý thị lên tiếng

Edit & Dịch:Emily_Ton.

Tần Vương phi chỉ là vinh quang nơi danh hào, đồng thời cũng mang lại cho Hàn Văn Tịch rất nhiều sự hạn chế, Hàn Văn Tịch đã sớm lĩnh ngộ đạo lý này.

Tuy rằng loại thủ đoạn uy hiếp này của Từ phu nhân rất có hiệu quả, đáng tiếc, với nàng cũng hoàn toàn không có gì mới mẻ nữa.

Bất quá, nếu Từ phu nhân muốn chơi, nàng cũng sẽ không để ý mà bởi nàng chơi đến cùng!

Nàng cười cười, nói, "Nhị đi nương, Hàn gia rối loạn như thế, người còn có thể quan tâm đến tâm tình mẫu phi ta, bốn vương phi nhất định sẽ chuyển đạt quan tâm của người tới mẫu phi."

Lời này vừa ra, Từ phu nhân liền không bình tĩnh, Hàn Văn Tịch có ý từ gì đây? Chẳng lẽ nàng không sợ hay sao? Còn gọi mẫu phi mẫu phi thân thiết như vậy?

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn, lại nói, "Nếu vài vị đường thúc quan tâm tới chìa khoá nhà kho như vậy, quan tâm đến người thừa kế Hàn gia, vậy lần sau bọn họ còn tới, thỉnh Nhị đi nương chuyển cáo bọn họ một tiếng, cứ nói, cha ta bất quá chỉ là bị giam, còn chưa chết đâu. Chọn gia chủ cho nhà này, trong lòng lão nhân gia hắn sẽ tự hiểu rõ! Không cần phải ăn no không có việc gì làm, nhọc lòng người mang ý xấu!"

Từ phu nhân vừa rồi dùng những lời lẽ ám chỉ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch lúc này lại dùng *chỉ cây dâu mà mắng cây hòe** trả lại, điều này, Từ phu nhân sao có thể còn ngồi yên được a!

**Nguyên văn: 指桑骂槐: chỉ cây dâu mắng cây hòe, giống như chỉ chó mắng mèo, nói bóng nói gió. (means pointing at the mulberry tree but cursing the locust tree; abuse a person by ostensibly pointing to someone else)*

Nàng không nghĩ tới Hàn Văn Tịch còn dám đề cập đến Hàn Tông An!

Nàng có được tin tức từ Lại bộ bên kia, Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, bác bỏ kết quả chẩn bệnh của Hàn Tông An, đây đúng là nguyên nhân chân chính khiến Hàn Tông An bị giam. Nói câu khó nghe, chính là Hàn Văn Tịch đã hại Hàn Tông An!

Hiện giờ nàng lại hạn chế người Hàn gia đến thăm hỏi Hàn Tông An, đây rõ ràng là đã đoạt chìa khoá nhà kho, sự sự tình bại lộ!

Nhà đầu thì không biết xấu hổ này, cư nhiên còn có tự tin dùng sự tình của phụ thân nói ra, Từ phu nhân vô tình cắn chặt hàm răng.

Hôm nay nếu đã nói ra sự tình này, nàng sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy!

"Vương Phi nương nương nói lời này rất có lý. Chỉ là, theo dân phụ thấy, Vương Phi nương nương dù sao cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, chìa khoá nhà kho của Hàn gia đặt ở trên tay người, khó tránh khỏi sẽ bị người đảm tiếu."

Nói đến đây, Từ phu nhân ngừng lại, nói tiếp, "Ta tin rằng lúc trước lão gia cũng là dưới tình thế cấp bách, mới đem chìa khoá nhà kho phó thác cho người, để người chuyển giao lại cho Hàn gia đi?"

Hàn Văn Tịch không nói chuyện, nương này bắt đầu nghiền ngẫm đánh giá Từ phu nhân, trong lúc nhất thời, quanh mình đột nhiên trở nên an tĩnh, không khí đều khẩn trương lên.

Từ phu nhân rõ ràng rất đúng lý hợp tình, cũng không biết vì cái gì bị Hàn Văn Tịch đánh giá như thế, bỗng nhiên vô cớ chột dạ.

Rốt cuộc, nàng nhịn không được, "Lý thị, Hách Liên thị hai người các người cũng nói vài lời đi, hiện giờ quý phụ cũng chỉ còn lại ba tỷ muội chúng ta, đúng là thời điểm cần phải đồng tâm hiệp lực, Hàn gia cũng không thể thua ở trên tay chúng ta!"

Hách Liên thị dừng nói là trả lời, ngay cả ngừng đầu cũng không dám, Lý thị vẫn trầm mặc như cũ, một bộ dáng không liên quan đến mình, đang ngồi thêm trà cho mọi người và làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.

Hiện trường, lại một lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Ai ngờ, đúng ngay vào lúc này, đột nhiên một tiếng thì thầm truyền đến từ bên ngoài.

"Các người đang ở đây thương thảo chìa khoá nhà kho sao? Bốn thiếu gia tốt xấu cũng là trưởng tử Hàn gia, các người có phải nên tôn trọng ý kiến của bốn thiếu gia hay không?"

"Chìa khoá nhà kho ở đâu, lập tức lấy ra đây!"

.....

Trước nghe giọng, sau mới thấy người, chỉ thấy đại thiếu gia đặc biệt kích động, một tay chống gậy, một tay che miệng, khắp khiêng đi tới đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch.

Chắc là vừa rồi hẳn mới biết được Từ phu nhân muốn bàn về sự tình chia khoá nhà kho, nếu không lúc trước đã sớm lao tới từ Lạc U Cư.

Lúc trước bị Hàn Ngọc Kỳ nằng nhừ như vậy, Hàn Văn Tịch đã không so đo, không nghĩ tới hẳn cư nhiên còn tìm đến nơi đây.

Hàn Văn Tịch không có nhẫn nại tốt như vậy, lạnh lùng nói, "Chìa khoá nhà kho ở trên tay bốn Vương phi, người thì thăm gì vậy?"

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ càng thêm kích động, đột nhiên muốn nhanh chóng tiến lên, ai biết dưới chân không cẩn thận một cái, cả người ngã về phía trước như chó ăn phân (*nguyên văn*: 身子前倾正给摔了个狗吃屎), "Bịch" một tiếng đặc biệt nặng nề.

"Ai u!"

Đại thiếu gia kêu lên đau đớn, không thể ngẩng đầu lên.

Thấy thế, mọi người đều ngốc lảng, đầu tiên là tiểu Dật Nhi cười ha ha, ngay sau đó Hàn Văn Tịch cũng vui vẻ, "Ha ha, đại thiếu gia trên mặt đất không có phân đâu, người nằm lên đó làm gì?"

"Nhì từ!" Từ phu nhân hô to một tiếng, vội vàng tiến lên, "Nhì từ, người không sao chứ!"

Từ phu nhân cố hết sức dẫu hẳn, thật vất vả mới khiến Hàn Ngọc Kỳ ngừng đầu lên, chỉ thấy trên trán hẳn, hai má, còn có chớp mũi tất cả đều trắng da, đỏ một mảnh, nói có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu buồn cười.

Thấy thế, tất cả mọi người lập tức cười vang một mảnh, ngay cả Thất di nương rất cẩn thận đều nhịn không được cũng bật cười.

Lúc này, Từ phu nhân đang nâng Hàn Ngọc Kỳ bỗng xoay người lại, ai biết, vừa nghiêng người, mông rơi xuống đất, Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên hô to, "Đau..... Đau!"

Hắn giống như bị điện giật đột nhiên nghiêng người nằm xuống, nằng mông khỏi mặt đất, ngay sau đó đẩy Từ phu nhân ra, hung hăng đáng sợ, "Người muốn đau chết ta à?"

Từ phu nhân thấy hẳn đau đến nổi khuôn mặt đều vận vẹo, chính mình cũng đau lòng vô cùng, quan tâm vô cùng, "Nương không phải có ý, người không sao chứ! Còn đau không? Chúng ta trở về, nương tra được cho người."

Nhưng mà, Hàn Ngọc Kỳ lại quay đầu trừng mắt nhìn hướng về phía mọi người một bên, dữ dằn, "Cười cái gì mà cười, buồn cười thế sao?"

Lúc này, trừ bỏ Hàn Văn Tịch, tất cả mọi người đều ngừng cười, đặc biệt là Thất di nương, nằng lập tức đưa mắt ra hiệu cho tiểu Dật Nhi, tiểu Dật Nhi chỉ có thể mím miệng chịu đựng.

"Thực buồn cười nha, ha ha ha, ta đều cười đến đau cả bụng! Đại thiếu gia, người sao lại chưa từng trải qua bị đánh như vậy nha, mới vài cái đã bị thương nặng như vậy?" Hàn Văn Tịch vui sướng.

"Người!" Hàn Ngọc Kỳ suýt nữa bị tức chết, động tác thỉnh linh lại muốn nhào lên, Từ phu nhân vội vàng dè lại, "Người chậm một chút! Chậm một chút!"

Vừa bị nhắc nhở, Hàn Ngọc Kỳ mới bình tĩnh lại, một tay che miệng, một tay ấn tay Từ phu nhân, thật cẩn thận đứng lên.

Thân hình cao to hơn nửa béo phì, sự thật trọng này có vẻ đặc biệt buồn cười, tóm lại, Hàn Văn Tịch chính là cười không ngừng, cười đến đau cả bụng.

Tiểu Dật Nhi ở ngay bên cạnh Hàn Văn Tịch, ghen đến lâu, thấy Hàn Văn Tịch cười thành như vậy, rất cuộc cũng nhịn không được, "Xi" ra tiếng.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ vừa mới đứng vững lập tức hướng mắt lạnh nhìn qua, tức giận, "Hàn Văn Dật, người dám chế cười bốn thiếu gia?"

Không làm gì được Hàn Văn Tịch, hẳn vẫn có thể mắng Hàn Văn Dật đi!

"Tuổi còn nhỏ, dám cười nhạo huynh trưởng, người đúng là đồ không có giáo dưỡng!"

Lời này vừa ra, Tiểu Dật Nhi lập tức an tĩnh, Thất di nương hạ thấp đầu, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng. Làm trò trước mặt mẫu thân mắng nhi từ không có giáo dưỡng, không thể nghi ngờ đây là một loại vũ nhục.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia ánh sáng lạnh lùng, một tay ôm Tiểu Dật Nhi, cười lạnh nói, "Dật Nhi, muốn cười thì cứ cười. Người đã lớn như vậy, trưởng bối ở đây hẳn cũng dám nói năng lỗ mắng, hẳn cũng xứng nói từ giáo dưỡng? Còn có nha, ngay cả đường cũng đi không tốt, ta xem nha, nương hẳn không chỉ không dạy hẳn làm người như thế nào, ngay cả đường đi cũng chưa chỉ giáo đâu! Thật là quá buồn cười! Nếu là ta nha, sợ người chế cười liền chạy đi trốn, làm bám gi nha?"

Hàn Văn Tịch nói, lại có tình cười ba tiếng "ha ha ha", nằng trêu chọc khuôn mặt nhỏ của Tiểu Dật Nhi, "Tối, cười một cái tý xem!"

Có đại tỷ ty che chở, Tiểu Dật Nhi không sợ gì nữa, chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười tuyệt đẹp với Hàn Văn Tịch.

"Đừng rồi! Cười một cái, tâm tình sẽ thoải mái hơn nhiều!"

Từ phu nhân tức giận đến nổi sắc mặt đều tím, Hàn Ngọc Kỳ ăn nói vụng về, làm sao có thể phản bác được. Vì thế tức giận xống lên, lập tức rống to, "Tần Vương phi, đừng nói nhảm nữa, hiện tại hãy giao chìa khoá nhà kho ra đây! Đó là vật của Hàn gia, người đã là người xuất giá, không có quan hệ cùng người! Lập tức giao ra đây!"

Chung quy, tất cả vẫn đều hướng về phía chia khoá nhà kho.

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn, nằng cao cầm, "Không mang!"

"Người!" Hàn Ngọc Kỳ nắm chặt nắm tay, cắn răng thấp giọng, "Tiện nhân, tìm đánh!"

Từ phu nhân sớm đã muốn động thủ, chỉ là, nằng đã từng trải qua không ít mưa gió nên chung quy vẫn có sự bình tĩnh. Nằng dè tay Hàn Ngọc Kỳ lại, thấp giọng, "Đã bị ăn một lần rồi còn chưa đủ à? Xúc động làm gì? Hãy xem lão nương thu thập nằng như thế nào!"

Vừa nhắc tới 50 đại bản kia, trong lòng Hàn Ngọc Kỳ vẫn còn sợ hãi.

Hắn chỉ có thể tạm thời cẩn chặt mà nhịn! Dù sao chờ đến lúc chia khoá nhà kho tới tay, hẳn sẽ chậm rãi tra tấn Hàn Văn Tịch. Nằng yêu thương Hàn Văn Dật đứng không, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ "hầu hạ" tiểu từ thái kia thật tốt!

Từ phu nhân hít sâu một hơi, đỡ nhi từ đi qua, Hàn Ngọc Kỳ không thể ngồi, chỉ có thể đứng ở một bên.

Thấy thế, Lý thị lúc này mới lên tiếng, "Người tới, còn không tới đỡ đại thiếu gia!"

Hai gã sai vặt vội vàng chạy tới, trái phải đỡ Hàn Ngọc Kỳ, lúc này, Từ phu nhân mới yên tâm, một lần nữa ngồi xuống.

Vấn đề vừa mới hỏi, nằng vẫn luôn nhớ tới!

"Tần Vương phi, vậy lúc trước lão gia chính là dưới tình thế cấp bách, mới đem chìa khoá nhà kho phó thác cho người, để người chuyển giao cho Hàn gia đi?" Từ phu nhân lại một lần nữa đặt câu hỏi.

Hôm nay nằng thế nào cũng phải bức cho Hàn Văn Tịch không thể không trả lời vấn đề này.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn trầm mặc.

Chìa khoá nhà kho đối Hàn Ngọc Kỳ mà nói, quả thực giống như là ma chú, vừa thấy Hàn Văn Tịch trầm mặc, hẳn lập tức chất vấn, "Tần Vương phi, người trả lời nha, không phải là chột dạ đi?"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch vẫn trầm mặc không nói.

Thấy thế, trong lòng Hàn Ngọc Kỳ càng thêm khảng định, chìa khoá nhà kho nhất định là Hàn Văn Tịch đã đoạt lấy từ trên tay phụ thân. Hẳn đang muốn làm khó dễ, ai ngờ, lúc này Lý thị vẫn luôn im miệng không nói lại đột nhiên mở miệng, "Ta nghĩ, chìa khoá nhà kho ở trên tay Vương Phi nương nương, lão gia nhất định đã có giao đãi đi?"

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia cười lạnh, nằng trầm mặc, chính là đang chờ Tam di nương mở miệng!

Lúc trước còn cảm thấy Từ thị nói chuyện lợi hại, nhưng vừa nghe lời này của Lý thị, mới biết được cao thủ chân chính, chính là Lý thị.

Lý thị vừa nói như thế, rõ ràng là đang thử.

Nếu như chia khoá nhà kho là do Hàn Tông An chủ động giao cho nằng, nhất định sẽ có giao đãi với nằng đem chìa khoá cho một phòng nào đó, mà lúc này, nằng cũng nên nói ra.

Nếu như chia khoá nhà kho là do nằng đoạt lấy từ trên tay Hàn Tông An, đối mặt với vấn đề như vậy, nằng có thể sẽ khó trả lời.

Lý thị thật sự thông minh. Theo lẽ thường, thời điểm khi Hàn Tông An giao chìa khoá quán gia cho Hàn Văn Tịch, chính là muốn nhờ nàng chuyển giao cho người Hàn gia. Đáng tiếc, Lý thị đã đánh giá quá cao về tình huống của Hàn gia mà xem nhẹ Hàn Tông An.

Hàn Tông An có thể hồ đồ với những chuyện của Thiên Tâm phu nhân, nhưng hẳn rất đủ sáng suốt trong những vấn đề khác. Hẳn biết rõ đức hạnh của mấy thiếu gia, cũng rất rõ ràng tâm tư của mấy phòng di nương. Trong lòng hẳn không có thiện vị đặc biệt nào, hết thấy đều là vì Hàn gia.

Mặc dù hẳn đặc biệt giao đãi Hàn Văn Dật, nhưng cũng không nói muốn để Hàn Văn Dật kế thừa vị trí gia chủ, hẳn đem quyền lựa chọn giao cho Hàn Văn Tịch.

Sao với thế lực phía sau của Từ phu nhân là Lại bộ, Hàn Tông An càng thêm nguyện ý tin tưởng Hàn Văn Tịch.

Vừa nghe lời này của Lý thị, trong lòng Từ phu nhân đại hỉ, vội vàng bổ sung, "Đừng nha, lão gia nhất định có giao đãi gì đó với người đi, Vương Phi nương nương, đây đã là lúc nào rồi, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, người hãy nói đi."

Trong lòng Hàn Văn Tịch cười lạnh, nàng vốn dĩ tính toán điều tra xong sự tình tương quân phủ xong thì sẽ xử lý đến sự tình Hàn gia. Hiện giờ, nếu Từ phu nhân nóng vội như thế, Lý thị cũng kìm nén không được, nàng nói ra trước cũng không có trở ngại gì.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngoài ý muốn, kinh hiện xà độc

Hàn Văn Tịch chậm rãi uống một ly trà, lúc này mới mở miệng, "Phụ thân, xác thật giao đãi một việc với ta."

Lời này vừa ra, ngay cả Thất di nương vẫn luôn cúi đầu cũng đều ngừng lên, nâng cau mày, thấp phần lo lắng.

Lý thị lại rất bình tĩnh, Hàn Nhược Tuyết cũng giống Từ phu nhân, rất khản trương.

Đương nhiên, khản trương nhất không ai hơn Hàn Ngọc Kỳ, hẳn gấp không chờ nổi buột miệng thốt ra, "Việc gì?"

"Đại sự." Giọng nói của Hàn Văn Tịch trở nên trầm trọng, điều này khiến cho Hàn Ngọc Kỳ càng thêm khản trương, hẳn cũng quên truy cứu thật giả, không vô thức nghiêng về phía trước, vội vàng truy vấn, "Đại sự gì nha?"

"Phụ thân nói, chìa khóa nhà kho tạm thời giao cho ta báo quán, chờ có người thích hợp được chọn làm gia chủ, ta lại đem chìa khóa giao ra, trong khoảng thời gian này, hy vọng các thiếu gia tiểu thư các phòng đều dốc lòng nghiên cứu y học, không cần có nhiều tưởng niệm đến hiệu quả và lợi ích."

Lời này vừa ra, ánh mắt Hàn Ngọc Kỳ trở nên lạnh lẽo, tức giận nói, "Không có khả năng! Người gạt người!"

Hẳn biết, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ tìm cơ như vậy, chỉ là, hẳn nghĩ nếu muốn lừa gạt người ở đây, không khỏi quá ngây thơ rồi đi!

Phụ thân sao có khả năng làm như thế?

Không nói đến phụ thân là vì nàng mới bị giam, ngay cả trước khi bị giam, phụ thân ghét nhất, không thích nhất chính là vị đại tiểu thư này!

Cho dù hiện tại phụ thân còn chưa có ý lập gia chủ khác, cũng không có khả năng sẽ đem chìa khóa nhà kho ủy thác cho Hàn Văn Tịch a! Nàng tính là gì nha!

"Vương Phi nương nương, lời nói ra không có chứng cứ, hình như không thích hợp." Giọng nói của Từ phu nhân cũng lạnh đi.

Hàn Nhược Tuyết ở một bên dường như không nhận được, đối với nàng mà nói thì những gì Hàn Văn Tịch nói ra quả thực giống như một trò đùa.

"Vương Phi nương nương, loại vui đùa này không hề buồn cười một chút nào. Hay là, người thông khí với Đại Lý Tự, để mọi người được gặp mặt phụ thân, miễn cho..... chúng ta tin tưởng người, nhưng những người trong tộc cũng không tin người nha!"

Lời này của Hàn Nhược Tuyết nói rất trực tiếp, lần này, Lý thị cũng không cần nâng.

Hàn Ngọc Kỳ vội vàng phụ họa, "Đúng! Tần Vương phi, có báo linh thì hãy đi Đại Lý Tự châm chước châm chước, để chúng ta gặp mặt phụ thân một lần! Nếu không, chúng ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng người!"

"Nhưng, Vương Phi nương nương, nghe nói giam cầm vĩnh viễn cũng không có quá nhiều quy định hạn chế như vậy, mỗi năm đều cho phép người nhà vào thăm một hai lần. Ta từng nhớ rất nhiều người nhưng đều không thể gặp được lão gia, không chừng đã có người phía trên áp xuống, nếu người đi châm chước, hẳn sẽ không thành vấn đề đi?" Từ phu nhân cũng gấp không chờ nói, truy vấn.

"Vương Phi nương nương, chúng ta tất nhiên là tin người, nhưng, việc này dù sao cũng là đại sự, người vừa rồi cũng nói lão gia chỉ là bị giam, hẳn vẫn còn sống. Theo ta thấy, việc này vẫn nên để cho vài vị thiếu gia và tiểu thư gặp qua lão gia, tương đối thỏa đáng, cũng miễn cho người bị mang tiếng hiểu lầm." Lời của Lý thị nói luôn đẹp mắt như vậy.

Hàn Văn Tịch gật gù đầu, thật tốt, Nhị phòng cùng Tam phòng rốt cục là đứng trên cùng một mặt trận thống nhất.

Mọi người đều đang chờ Hàn Văn Tịch mở miệng, vốn tưởng rằng nàng sẽ chột dạ mà cự tuyệt, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch cư nhiên gật gù đầu, "Được, vậy sau khi bốn Vương phi trở về sẽ lập tức làm việc này, nhanh chóng an bài để các người có thể gặp mặt lão gia."

Nàng nói vân đạm phong khinh như vậy, giống như đang nói về thời tiết hôm nay không tồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, lộ ra biểu tình không thể tin nổi, ngay cả Thất di nương không tỏ thái độ cũng kinh ngạc, *các nàng..... các nàng không nghe lầm đi?*

Hàn Văn Tịch nguyên bản cảm thâm thù, đúng là bởi vì không hiểu biết tình huống của Hàn gia, không hiểu biết về Hàn Văn Dật, sợ những người Hàn gia này sau khi gặp Hàn Tông An, nói nhiều, sẽ phần nào ảnh hưởng đến việc nàng nâng đỡ gia chủ Hàn gia.

Hiện giờ, sự thật chứng minh tiểu Dật Nhi cũng nàng hợp ý nhất, người được nàng chọn cũng đã sớm âm định, lúc này, nàng cũng không sợ người Hàn gia đi gặp Hàn Tông An nữa.

Nàng còn ước gì đám người này nhanh chóng đến gặp một lần, sau này ít tới tìm nàng phiền toái.

Hôm nay tới Hàn gia, vốn là nghĩ đến nhìn xem Tiểu Dật Nhi, trừu giần một chút, không nghĩ tới Từ phu nhân lại gấp không chờ nổi muốn thảo luận về chìa khóa nhà kho cùng nàng như thế.

Cũng tốt, nhân lúc còn sớm giải quyết việc này, sau đó còn phải chuyển tâm cần nhắc sự tình Đại tướng quân phủ.

Hàn Văn Tịch uống xong ly trà, buông Tiểu Dật Nhi, lười biếng đứng lên, sự tình nếu đã định ra như thế, nàng cũng nên quay về.

Ai ngờ, ngay thời điểm khi nàng đứng lên, một trận gió Tây Bắc thổi qua, hệ thống giải độc đột nhiên cảnh báo, "*đó, đó, đó.*"

Có độc!

Cảnh báo bất ngờ của hệ thống giả độc nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, khiến nàng lập tức cứng đờ.

Nhưng, chỉ một lát mà thôi, gió ngừng, cảnh báo của hệ thống giả độc cũng ngay lập tức dừng lại.

Với tần suất nhắc nhở mới vừa rồi của hệ thống giả độc mà nói, độc tố cách chỗ nàng rất gần, nhưng, nàng đã ngồi ở chỗ này lâu như vậy vì sao hệ thống giả độc đến nay mới đưa ra lời nhắc nhở đây? Vì sao khi gió nổi lên mới nhắc nhở đây?

Không thể nghi ngờ, một trận gió Tây Bắc vừa rồi đã thổi độc tố tới, trong gió có hơi thở của độc!

Nói như vậy, chỉ những độc tố có độc tính rất kịch liệt mới có thể bị gió thổi qua, có thể có tàn lưu hơi thở vương vào trong gió.

Hơi thở lưu lại trong gió cũng biến mất rất nhanh, có thể bị hệ thống của nàng kiểm tra đo lường ra, vậy chứng tỏ rằng chất độc cách nơi nàng đứng cũng không xa.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch đột nhiên xoay người nhìn về phía góc Tây Bắc của sân, chỉ thấy phía góc Tây Bắc của viện này có một gian nhà gỗ nhỏ, không có cửa sổ, cửa bên ngoài đã được khoá.

Chẳng lẽ là nơi đó?

Chỉ là, khoảng cách này cũng không xa, không vượt qua phạm vi kiểm tra của hệ thống giả độc, chẳng lẽ hàm lượng độc được nơi đó cực kỳ ít, vì vậy chúng chỉ có thể được phát hiện khi có gió thổi dấu vết của chúng lên?

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bị gọi lên lòng hiếu kỳ, Tam đi nương trong viện sao lại có độc dược đây? Nó đã được cất giữ trong căn nhà gỗ, vì sao lượng dược lại ít như vậy? Độc dược gì đã được cất giữ?

Nàng bước đi theo bản năng, ai ngờ, lúc này Tam đi nương đột nhiên đứng lên, gọi lại, "Vương Phi nương nương, người nhìn cái gì vậy?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, chặn chờ một lát, nhưng cái gì cũng không nói, cười cười, "Không có gì."

Tuy nói không có gì, nàng vẫn bước đi qua, đáy mắt Tam đi nương hiện lên một mặt cảnh giác, nhưng cũng không qua ngăn cản.

Hàn Văn Tịch sau khi tới trước cửa căn nhà gỗ nhỏ, chính thức khởi động hệ thống giải độc và bắt đầu rà quét, kết quả thật đáng kinh ngạc!

Thiên a!

Hoà ra là Xà Độc!

Nhịp tim Hàn Văn Tịch đập nhanh hơn, hệ thống giải độc phân tích thêm một bước, rất nhanh đã phân tích ra ba vị Xà Độc, tuy rằng không phải là ba vị phối phương hiếm lạ nhất của Vạn Xà Độc, nhưng, lại là ba vị khác trong bảy vị Xà Độc!

Hàn Văn Tịch không khống chế được nhịp đập "thịch thịch thịch" tăng tốc của trái tim, không thể không nghĩ ngợi!

Nàng không bao giờ nghĩ rằng có thể kiểm tra ra Xà Độc ở nơi này, vì sao lại xảy ra thuận lợi như thế?

Căn nhà gỗ nhỏ này còn ẩn dấu cái gì?

Lập tức kiểm tra phân lượng đã rà quét, phân lượng cực kỳ ít, rất có khả năng là tàn lưu phần độc. Nếu không có hệ thống giải độc, cho dù nàng đi vào và xem xét thật kỹ, cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Phân lượng này, nếu như ẩn nấp trên cơ thể người, hoặc là hạ vào trong nước, chưa chắc có thể kiểm tra ra, cũng chưa chắc sẽ nguy hại đến tánh mạng, tuy nhiên, nếu đặt trong hình thức là phần độc, bắt quả vẫn không trốn được "hỏa nhãn kim tinh*" của hệ thống giải độc.

**Hỏa nhãn kim tinh (火眼金睛): Mắt lila người vàng, dùng để mô tả đôi mắt sáng suốt (golden-gaze fiery-eyes)*

Hàn Văn Tịch không cam lòng, lại kiểm tra đo lường thêm một lần nữa, nhưng mà, trừ bỏ ba vị Xà Độc ra, không có gì khác!

Thấy nàng vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, mọi người đều rất buồn bực.

Tay Tam đi nương giấu ở trong tay áo dần dần nắm chặt thành nắm đấm. Nơi đó, đúng là nơi nàng xưa nay dùng để điều chế độc, tuy nhiên, trước đó mấy ngày nàng đã sớm phân phó hạ nhân xử lý toàn bộ độc dược, tất cả các tù được đều được thu thập sạch sẽ, Hàn Văn Tịch sao có thể nghĩ ngợi nơi đó?

Hàn Văn Tịch giải độc cho thiếu tướng quân, lại xác định độc kia chính là độc mẫn tính, Đại tướng quân phủ nhất định là muốn tóm bằng được *nội quỷ** hạ độc. Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch cũng đang hỗ trợ tìm kiếm nội quỷ hay sao?

**Nội quỷ (内鬼): Con quỷ/ma bên trong (ý nói nội gián).*

Cho dù là như vậy, nha đầu thú Hàn Văn Tịch có thể giải độc, chẳng lẽ cũng có thể tra độc hay sao?

Thậm chí lui lại một vạn bước, cho dù nàng có thể tra độc, cho dù trong phòng có độc dược, nàng ta cũng không có lý do gì vô duyên vô cớ mà hoài nghi đến trên đầu nàng, vô duyên vô cớ có hứng thú đối với căn nhà gỗ nhỏ này nha!

Nghĩ đến đây, Tam đi nương nắm chặt nắm tay lần nữa, nàng nghĩ, *nàng nhất định là đã suy nghĩ quá nhiều, Hàn Văn Tịch bất quá chỉ đơn thuần là có hứng thú đối với căn nhà gỗ nhỏ này mà thôi.*

Nàng từ trước đến nay đều rất bình tĩnh, không thể tự mình rối loạn đầu trận tuyến.

"Vương Phi nương nương, người đây là đang làm gì vậy?" Hàn Nhượng Tuyệt mở miệng, nhà tranh nhỏ này là nơi mẫu thân xưa nay dùng để học phối dược, thật là kỳ quái, Hàn Văn Tịch vì sao đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với căn nhà này đây?

Hàn Văn Tịch lúc này mới quay đầu nhìn qua, tầm mắt lơ đãng đảo qua Tam đi nương, tuy nhiên, cũng không dừng lại, nhàn nhạt cười nói, "Ta thấy kiến tạo căn nhà gỗ rất tinh xảo, rất thích nó."

Lời này vừa ra, trái tim Tam đi nương cuối cùng cũng được buông xuống, nàng đã biết là chính mình lo lắng quá nhiều.

Hàn Nhượng Tuyệt đang muốn mở miệng, Tam đi nương đã đoạt trước, "Vương Phi nương nương, nhà này là phòng phối dược của ta, mấy năm trước đã được kiến tạo nên."

Nguyên lai là phòng phối dược nha!

Hàn gia là thế gia y học, con cái đều phải học tập y dược, mà các đi nương sau khi gả vào Hàn gia, dù nhiều dù ít cũng đều phải học y, các nàng phần lớn đều học dược lý, kiến thức về dược, phân biệt dược, phối dược.

Tam đi nương nói, đi tới, "Vương Phi nương nương nếu thích, vậy không bằng đi vào nhìn một cái, lúc trước lão gia thấy nhà này của ta, cũng rất thích."

Hàn Văn Tịch hiện tại đang hoài nghi Tam đi nương, ai biết Tam đi nương cư nhiên lại thân nhiên như thế, thật là thú vị.

Đáy mắt nàng hiện lên một mặt phức tạp, cười cười, "Vây đi vào nhìn một cái đi."

Khi cánh cửa căn nhà gỗ nhỏ vừa được mở ra, mùi hương thảo dược liền đập vào mặt, chỉ thấy không gian trong phòng cũng không lớn, hai bên trái phải đều là tủ dược. Ở giữa là một cái bàn dài cùng một bếp lò dùng để sắc thuốc. Tất cả đều đã được dọn dẹp rất chỉnh chỉnh tề, rất sạch sẽ.

Hàn Văn Tịch bước vào, tùy ý kéo ra mấy cái ngăn kéo, phát hiện bên trong đúng thật là dược liệu. Nàng chậm rãi đi qua, lặng yên không một tiếng động khởi động hệ thống giải độc, từ từ tìm kiếm vị trí cụ thể của ba vị Xà Độc.

Nhà gỗ nhỏ quá nhỏ, những người khác đều đứng ngoài cửa nhìn vào, chỉ có Tam đi nương tự mình theo vào, đi ở sau lưng Hàn Văn Tịch, nặng nề bước thong thả, bình thản ung dung.

Nhưng không lâu sau, Hàn Văn Tịch dừng bước, nhẹ nhàng đặt tay lên một cái ngăn kéo trước mắt.

Thấy thế, Tam đi nương đột nhiên kinh hãi, nàng nhớ rất rõ ràng, ngăn kéo này chính là nơi cất giữ một vị Xà Độc.

Theo Hàn Văn Tịch chậm rãi kéo ngăn kéo ra, trái tim của Tam đi nương lại đập nhanh thêm một lần.

Trong ngăn kéo đương nhiên không có Xà Độc, mà là dược liệu khác, nhưng, cũng không biết vì sao, nàng vẫn vô cớ chợt sợ.

Dược liệu?

Hàn Văn Tịch kinh hãi, nàng rõ ràng kiểm tra ra chính là Xà Độc, vì sao lại biến thành dược liệu?

Không hề nghi ngờ, Xà Độc vốn ở nơi này đã bị thay đổi, hơn nữa hẳn là cách đây không lâu, cho nên lượng độc tố nhỏ như vậy vẫn còn có thể bị kiểm tra đo lường ra.

Hàn Văn Tịch vốn muốn hỏi, nhưng, chặn chờ một lát, vẫn quyết định trước mắt không nên hỏi.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh lại tập trung vào một cái ngăn kéo khác, lúc này, Tam đi nương lại kinh hãi, cái ngăn kéo này cũng từng cất giữ Xà Độc.

Hàn Văn Tịch mở ra, vẫn như cũ chỉ nhìn thấy dược liệu, nhưng, hệ thống giải độc lại nhắc nhở nàng, nơi này còn sót lại lượng độc tố rất nhỏ, là nọc độc của Xà Độc.

Lại bị thay đổi sao? Tình cờ như thế?

Hàn Văn Tịch nghĩ ngợi, lơ đãng xoay người nhìn về phía Tam đi nương. Tam đi nương không nghĩ tới nàng sẽ xoay người, không kịp chuẩn bị, sắc mặt lộ ra một chút hoảng loạn, "Vương phi..... Vương Phi nương nương, xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hứa hẹn, mười ngày sau

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy Lý thị lộ ra biểu tình hoảng loạn, Hàn Văn Tịch trong lòng có chút hồ nghi, cũng không biết là bởi vì do mình xoay người quá nhanh, khiến nàng ấy sợ, hay là trong lòng nàng ta có quỷ.

"Không có việc gì, nơi này của người còn chứa khá nhiều dược liệu." Hàn Văn Tịch cười nói, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch quay người lại, Tam di nương mới âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nàng cũng không bỏ lỡ động tác của Hàn Văn Tịch khi mở ra ngăn kéo thứ hai từng chứa Xà Độc, rõ ràng so với lúc trước còn thông thả hơn nhiều.

Người có thể giải Vạn Xà Độc, nhất định sẽ biết được *phương dược (phương thuốc/thành phần)* chế độc Vạn Xà Độc.

Chẳng lẽ Hàn Văn Tịch hoài nghi gì sao?

Không!

Tất cả độc dược đều đã được rửa sạch, cho dù Hàn Văn Tịch mở hết một đám ngăn kéo ở nơi này ra, nàng cũng sẽ không phát hiện được gì. Thậm chí Hàn Văn Tịch thật sự hoài nghi đến trên đầu nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ sự hoài nghi này.

Tam di nương chung quy vẫn là Tam di nương, nàng rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp tục đi theo phía sau Hàn Văn Tịch.

Lần này, Hàn Văn Tịch cũng không trực tiếp mở ra cái ngăn kéo có hơi thở Xà Độc kia, mà là tùy tay mở ra mấy cái ngăn kéo bình thường không có độc tố, cuối cùng mới mở ra cái ngăn kéo có hơi thở Xà Độc.

Cuối cùng vẫn không nhìn thấy Xà Độc đâu, chỉ có dược liệu.

"Tam di nương, dược liệu nơi này của người đều không hề rề rã." Hàn Văn Tịch cười trêu ghẹo nói.

"Vương Phi nương nương nói đùa, dược liệu của ta không nhiều cũng không hiếm lạ, được phòng Hàn gia mới gọi là nhiều, nhà kho mới gọi là hiếm lạ. Vương Phi nương nương nếu có hứng thú, mấy người chúng ta bồi người đi qua được phòng nhìn một cái?" Tam di nương cười nói, nhìn không ra có gì khác thường.

Dược phòng Hàn gia xác thật có rất nhiều dược liệu, so với nhà kho còn nhiều hơn, chẳng qua đều là những dược liệu bình thường mà thôi, Hàn Văn Tịch cũng không có hứng thú.

Thậm chí ở dược phòng phát hiện 7 trong 10 vị Xà Độc thường thấy, đó cũng là điều bình thường, bởi vì những vị Xà Độc đó đều có thể làm thuốc.

Nhưng mà, nơi này của Tam di nương thì lại không đơn giản.

Nếu nói, ba vị Xà Độc này của Tam di nương, cũng là dùng để phối dược, điều này cũng có khả năng. Chỉ là, Hàn Văn Tịch trước sau đều không muốn tin, sẽ có sự trùng hợp như vậy. Cả ba vị Xà Độc tất cả đều biến mất, bị thay thế bởi dược liệu khác.

Mím cười đánh giá Tam di nương, Hàn Văn Tịch nghĩ, *nếu lúc này mà hỏi Tam di nương, có thể sẽ rút dây động rừng hay không?*

Thận trọng suy xét một lát, nàng quyết định trước hết không nói gì cả.

"Hôm nay ta sẽ không đi, ta cũng đã mệt mỏi, cần phải trở về." Nàng nói, lười biếng đuổi eo lười, lúc này mới đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ.

Bên ngoài, mẫu tử Từ phu nhân cùng Hàn Nhượng Tuyệt đều đang sốt ruột vì sự tình chia khóa nhà kho, thấy thái độ vô tư của Hàn Văn Tịch, bọn họ thật sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là Hàn Ngọc Kỳ.

"Vương Phi nương nương!" Hần gọi bốn chữ này bằng một giọng kỳ lạ, hơi dừng lại trước khi tiếp tục nói, "Người thật sự muốn an bài chúng ta gặp mặt phụ thân, không phải là đang cố lừa chúng ta đi?"

"Như thế nào, đại thiếu gia nghi ngờ lời nói của bốn Vương phi hay sao?" Hàn Văn Tịch lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Không phải nghi ngờ, chỉ là không biết có thể tin tưởng hay không." Hàn Ngọc Kỳ nói một câu vô nghĩa bằng giọng điệu kỳ lạ.

Từ phu nhân cũng mở miệng, cười khúc khích, "Vương Phi nương nương, ta nghĩ hay là như vậy, người hãy định ra một khoảng thời gian, để tất cả chúng ta còn có chuẩn bị."

"Đúng vậy, có thời gian xác định, chúng ta cũng có chuẩn bị tốt hơn." Hàn Nhượng Tuyệt nóng vội cũng vội vàng phụ họa.

Đương nhiên bọn họ muốn định ra một thời gian, nếu không trời mới biết khi nào thì Hàn Văn Tịch mới làm chuyện này đâu, cuối cùng không chừng cứ kéo dài mãi không giải quyết được gì.

Hàn Văn Tịch nhất nhất đánh giá qua tất cả mọi người, ra vẻ suy tư, một bộ dáng khó xử.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ liền cười lạnh, "Vương Phi nương nương, người không phải là muốn nói người không thể khiến Đại Lý Tự bên kia chấm dứt được đi?"

"Việc này nha, thật đúng là khó làm." Hàn Văn Tịch thờ dãi.

Thấy Hàn Văn Tịch khó xử như thế, mọi người đều mừng thầm, đều cho rằng đã bức nàng đến tuyệt cảnh, khiến nàng không thể đáp lại.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch thờ dãi và thờ dãi trước khi nói, "Mười ngày đi, mười ngày sau, ta sẽ an bài cho các người đến gặp phụ thân."

Kỳ thật, chỉ cần nàng nói một câu, người Hàn gia lập tức có thể nhìn thấy Hàn Tông An, nhưng là, đám người này sốt ruột như thế, nàng đương nhiên muốn khiến cho bọn họ chờ đợi giống như sống một ngày bằng một năm.

Bọn họ chờ nàng chế cười, chờ nàng vạch trần "quý kẻ". Mà nàng, lại muốn chờ xem phản ứng của bọn họ sau khi nhìn thấy Hàn Tông An.

Nói vậy, phản ứng của Từ phu nhân cùng đại thiếu gia nhất định sẽ là xuất sắc nhất.

Không nghĩ tới Hàn Văn Tịch nhanh như thế đã đưa ra thời gian cụ thể, đều nằm ngoài dự đoán của Từ phu nhân và Hàn Nhượng Tuyệt. Hàn Ngọc Kỳ không dám tin, lại truy vấn một câu, "Vương Phi nương nương, người chắc chắn? Người đừng nói không giữ lời, chơi đùa chúng ta!"

Điều này khiến Hàn Văn Tịch nổi giận, lạnh giọng, "Như thế nào, đại thiếu gia muốn bốn Vương phi viết chứng từ hay sao? Chẳng lẽ là thành viên trong hoàng thất, khi nói chuyện còn không thể tính toán gì hết hay sao?"

Một câu "người hoàng thất" nhắc nhở Hàn Ngọc Kỳ nói chuyện phải đúng mực, nếu mong không muốn bị ăn trượng hình (roi), tốt nhất hẳn nên thu liễm lại.

Căm giận liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, Hàn Ngọc Kỳ không cam tâm tình nguyện nói, "Ta sẽ tin người một lần!"

Thất di nương là trầm mặc nhất, nàng nhìn Hàn Văn Tịch, chủ yếu vẫn là hiện lên lo lắng.

Nàng cũng không tin vào gia sẽ đem sự tình lớn như thế phó thác cho Vương Phi nương nương, thật sự sợ rằng Vương Phi nương nương sẽ nháo ra sự tình gì đó bất lợi với chính mình.

Vương Phi nương nương thật vất vả mới cứu được thiếu tướng quân cùng Thái tử, ở trong hoàng tộc cũng có chút địa vị, vạn nhất lại nháo ra sự tình mất mặt nào đó, vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, một khi Vương Phi nương nương thất thế, đặc tội với Từ phu nhân như thế, cuộc sống sau này của nàng và tiểu Dật Nhi sẽ càng không dễ chịu lắm.

Thất di nương hiện giờ chỉ có thể ngóng trông mười ngày sau có thể gặp mặt Bào gia, Bào gia có thể an bài một phần cho hai mẹ con bọn họ.

Lấp kín miệng Hàn Ngọc Kỳ, Hàn Văn Tịch sờ sờ đầu tiểu Dật Nhi, nói, "Dật Nhi, người hãy xem y thư thật tốt, đừng giống người nào đó không có học vấn không có kỹ năng, suốt ngày chỉ biết tranh quyền đấu lợi. Chúng ta tương lai là phải trở thành đại phu, đương nhiên điều đầu tiên mà đại phu cần là nhân phẩm, tiếp theo mới có thể nói đến y phẩm*, minh bạch sao?"

**Nhân phẩm (人品): đạo đức làm người; Y phẩm (医品): đạo đức của người thầy thuốc. (Dịch: Emily Ton)*

Lần này, Tiểu Dật Nhi không nhìn mẫu thân hân, mà trực tiếp gật đầu, rất nghiêm túc đáp ứng, "Minh bạch!"

Hàn Văn Tịch vui mừng, phân phó Thất di nương, nói: "Thất di nương, có việc gì cũng đừng giấu ghẹn ở trong lòng, cứ việc tìm tiểu Trầm Hương mà nói, nhìn thấy nàng cũng giống như nhìn thấy ta."

Lời này, cùng với nói cho Thất di nương nghe, cũng chính là muốn nói cho Từ phu nhân nghe, nàng còn muốn tiếp tục để tiểu Trầm Hương lưu tại Hàn gia.

Sau khi giao đãi xong, tâm tình Hàn Văn Tịch đặc biệt tốt, nàng lại quay đầu lại liếc mắt nhìn căn nhà gỗ nhỏ một cái, mới xoay người rời đi.

Nàng nghĩ, nàng nên lấy một ít trà Xuân về và kiểm tra đo lường, còn phải nghĩ ra biện pháp nào đó tự mình tới kiểm tra cái sân này của Tam di nương, không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ khác. Đương nhiên, việc này phải làm càng nhanh càng tốt, nếu không Tam di nương cảnh giác, nàng sẽ không tìm thấy bất cứ cái gì.

Mùa đông khắc nghiệt, trà Xuân đúng là vật hiếm lạ, nhưng cho dù là hiếm lạ, Tam di nương vẫn có thể có nó, Hàn Văn Tịch nhất định cũng phải có được.

Chuyện thứ nhất sau khi trở lại Tần Vương phủ, Hàn Văn Tịch lập tức đưa một lượng lớn bạc cho Hạ quân gia, để hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem tới một lượng lớn Trà Xuân và Trà Hạ được bảo quản tốt nhất tới đây.

Lúc trước nàng đã làm thực nghiệm với Trà Thu, phân loại đầy đủ hết, cổ tình còn sót lại Trà Xuân và Trà Hạ. Lần này, từ cảm hứng của Tam di nương, nàng chờ mong có thể phát hiện ra điều gì đó.

Sau khi Hàn Văn Tịch rời đi, Mộ Dung Uyển Như mới đi ra từ nơi ẩn nấp của mình, khí định thần nhàn, lạnh lùng nhìn về phía Hạ quân gia.

Từ khi Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, sau đó lại dự yến cùng thái hậu, tâm thần Nghi thái phi luôn cảm thấy không yên. Mỗi ngày nay không đến tìm Hàn Văn Tịch phiền toái, nhưng vẫn luôn dằn dò Mộ Dung Uyển Như, nhất định phải giám sát chặt chẽ Hàn Văn Tịch, một khi có dấu vết gì để lại, lập tức tới bắt bảo.

Mộ Dung Uyển Như đương nhiên vẫn luôn canh chừng, nhưng, trái với dự tính của nàng chính là, Hàn Văn Tịch cũng không có liên lạc gì với người trong cung, ngược lại phát sinh không ít chuyện ở Hàn gia.

Theo tin tức thám tử từ tin cậy mà nàng đã gửi đi, Hàn Văn Tịch nắm giữ chìa khoá nhà kho tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, lại còn dám đánh đại thiếu gia.

Nữ nhi đã già ra ngoài cư nhiên còn nhúng tay vào sự việc bên nhà mẹ đẻ, không chế chia khoá gia chủ? Việc này nếu truyền ra ngoài, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ lại trở thành đối tượng nghị luận ở đầu đường cuối ngõ, bị mọi người chỉ trích.

Mộ Dung Uyển Như cũng không lập tức bảm bảo việc này với Nghi thái phi. Nàng chờ! Chờ người Hàn gia đem sự tình này nháo lớn hơn một chút!

Theo hiểu biết của nàng, Từ phu nhân ở Hàn gia cũng không phải là người dễ trêu chọc, đương nhiên nếu Từ phu nhân không thể nháo lớn một trận, nàng sẽ không dễ ý cũng trộm giúp Từ phu nhân một phen.

"Hạ quân gia, tâu từ ta phân phó người làm gì vậy? Đường như rất gấp?" Mộ Dung Uyển Như cười hỏi

"Vương Phi nương nương sai tiểu nhân đi mua một ít trà, có thể là hóa phòng bên kia đưa qua đây chưa đủ." Hạ quân gia nói, vội vàng lấy ra ngân lượng mà Hàn Văn Tịch vừa mới đưa cho hắn.

"Ha ha, nàng cũng biết uống trà?" Mộ Dung Uyển Như cười cười khinh thường, lo lắng nhìn thoáng qua ngân lượng ở trên tay Hạ quân gia, ánh bạc lấp lánh, nàng nhìn đến đó cá mắt.

Nàng đã tính toán tất cả vàng bạc trang sức do hoàng thượng ban thưởng, cũng đủ để nuôi Hàn Văn Tịch cả đời! Mà nàng, mỗi tháng chỉ dựa vào tiền sinh hoạt để sống, tuy rằng không ít, nhưng chung quy vẫn không đủ để nàng tiêu xài hoang phí, mỗi khi tới cuối tháng vẫn phải từng quản mấy ngày.

Một khi so sánh chúng, thật là khó thờ!

Nghi đến điều này, Mộ Dung Uyển Như không chút khách khí lập tức cầm một nửa bạc trong tay Hạ quân gia, không nói hai lời, chỉ hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Hạ quân gia đương nhiên không dám lên tiếng, nhưng trong lòng lại cực kỳ oán hận. Trước kia, sau khi Nghi thái phi ban thưởng cho hạ nhân, không ít lần đều bị Mộ Dung tiểu thư cướp đi.

Trong quý phủ ai mà không biết vị tiểu thư dưỡng nữ này ái mộ Tần Vương đã lâu? So với Nghi thái phi, vị tiểu thư dưỡng nữ này còn thống hận Vương Phi nương nương nhiều hơn đi.

Tuy nhiên, không nói đến ban thưởng hào phóng, trong khoảng thời gian gần đây, không ít trái tim của hạ nhân đã hướng về phía Vương Phi nương nương.

Vương Phi nương nương là người hiền lành, chưa bao giờ gây khó dễ với hạ nhân, chỉ cần điểm này cũng có thể gạt Mộ Dung Uyển Như qua mấy con phố.

Nếu không phải vì Nghi thái phi yêu quý Mộ Dung Uyển Như, mọi người chưa chắc đã sợ một tiểu thư dưỡng nữ như nàng.

Hạ quân gia nói lời vừa rồi cũng là vì Vương Phi nương nương, chỉ nói với nàng ta mình phải đi mua ít trà, cũng không nói mua nhiều hay ít, càng không nói là mua Trà Xuân. Tuy rằng hắn không biết Vương Phi nương nương muốn nhiều lá trà như vậy để làm gì, nhưng tóm lại đừng để Mộ Dung tiểu thư biết là tốt rồi.

May mắn là Vương Phi nương nương đã đưa rất nhiều bạc, mặc dù đã bị lấy đi một nửa, Hạ quân gia vẫn có đủ để dùng.

.....

Hàn Văn Tịch khôi phục lại tâm tình, đang định trở lại Văn Nhân Các thu dọn và vệ sinh, rửa sạch sẽ thư phòng một chút.

Ai ngờ, vừa mới đến cửa sân, đã nhìn thấy một lão ma ma tầm 40 tuổi, khuôn mặt nhàn từ thần thiện, trang điểm mộc mạc, tay chân nhanh nhẹn, xách một đồng lớn rác rưởi từ bên trong đi ra.

Hàn Văn Tịch sững sốt, *đấy là người nào?*

"Lão nô Triệu ma ma thỉnh an Vương Phi nương nương, lão nô là do Tần Vương điện hạ phái tới. Tần Vương điện hạ nói, để lão nô cùng Trầm Hương hầu hạ nương nương." Triệu ma ma vội vàng hành lễ, tự giới thiệu, cũng không quên trộm liếc mắt ngắm Hàn Văn Tịch một cái.

Hàn Văn Tịch lúc này mới hiểu ra, nàng đánh giá Triệu ma ma, bất giác nhẹ nhàng cắn cắn môi, "Ồhhh....."

Giọng điện "Ồhhh" đặc biệt kéo dài, nghe có vẻ có ý ý thâm trường. Triệu ma ma bỗng cảm thấy bất an, nhìn nhìn chính mình, thấy rác trên tay, vội vàng giải thích, "Vương Phi nương nương, đây đều là do điện hạ sai nô tỳ rửa sạch."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Có việc, thật sự là có việc

Edit & dịch: Emily Ton.

Tầm mắt lo lắng của Hàn Văn Tịch dừng ở trên đồng rác trong tay Triệu ma ma, trong lòng hồ nghi, Long Phi Dạ sai bà ấy tới?

Tên kia vì sao lại đột nhiên phái người tới cho nàng sai sử?

Chẳng lẽ là hắn biết tiểu Trầm Hương đã đến Hàn gia, sợ nàng không có hạ nhân dùng nên điều thêm nhân thủ mới tới cho nàng?

Lạnh nhạt như khối băng lớn như vậy, thời điểm nào đã bắt đầu "xen vào việc của người khác" như thế?

Thấy ánh mắt kia của Hàn Văn Tịch, Triệu ma ma cảm thấy bất an, vội vàng nghiêm túc giải thích, "Vương Phi nương nương, lão nô không có ném loạn đồ vật, mấy thứ này đều là do Tần Vương điện hạ chỉ định lão nô vứt bỏ."

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới bình thường trở lại, nàng cũng không chú ý tới lời của Triệu ma ma vừa nói, chỉ "ồ" một tiếng, hỏi, "Triệu ma ma, đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy." Triệu ma ma vội vàng trả lời.

"Không có việc gì, người đi đi, cẩn thận một chút." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, tiếp tục đi về phía trong viện.

"Vương phi....." Triệu ma ma tựa hồ còn muốn nói thêm điều gì, chỉ là, thấy Vương Phi nương nương đã tiến vào viện, chỉ có thể từ bỏ.

Nàng nghĩ, *vị Vương Phi nương nương này đúng thật là không hề xấu chút nào, so với trong tưởng tượng còn đẹp hơn nhiều, thậm chí còn dằn dò nàng để tắm, trái tim tựa hồ cũng không tệ lắm.*

Hàn Văn Tịch vừa đi vừa bêu mồm cân nhắc, khối băng lớn kia làm sao biết được tiểu Trầm Hương không có ở đây, làm sao lại đột nhiên phát thiện tâm phái thêm nhân thủ cho nàng?

Tốt thôi, mặc kệ như thế nào, tính ra hắn còn có tâm, nàng có phải nên đi qua tạ ơn hay không?

Hàn Văn Tịch bước chân nhẹ nhàng vô thức, đang nghĩ tới xoay người đi đến tâm cung Long Phi Dạ một chuyến, ai ngờ, đúng lúc này trong Văn Nhân Các lại đột nhiên truyền ra một giọng nói quen thuộc, "Vừa trở về, người lại muốn đi đâu?"

Giọng nói trầm thấp, mang theo đá lạnh như băng, khiến Hàn Văn Tịch bất giác rung mình một cái, vừa vào nhà đã thấy, quả nhiên là Long Phi Dạ đang ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng.

Thường nhìn thấy hắn luôn mặc hắc y, hôm nay hắn lại mang một bộ bạch y, áo rộng tay dài, trên cổ áo chữ V có thêu bằng vàng. Chi tiết bỏ sung này càng khiến hắn thêm phong thần tuấn lãng, xuất trần thoát tục, có cảm giác tôn quý nói không nên lời, khiến người không dám mạo phạm.

Cũng không biết có phải vì hiếm khi nhìn thấy hắn hay không, hay là không quen Long Phi Dạ mặc đồ trắng. Hàn Văn Tịch khẽ dăng nhấp thần nhìn xem, mơ hồ.

Cổ tình, Long Phi Dạ ghét nhất lại chính là ánh mắt nhìn như hoa si thế này.

Hai trong mắt sâu thăm thẳm thủy trầm xuống, hân lạnh giọng, "Tính toán đi đâu?"

Hắn đã đợi nàng ở chỗ này hơn một canh giờ (2h), Trầm Hương không ở đây, nữ nhân này vừa ra khỏi cửa, cơ bản sẽ không ai biết nàng đi hướng nào, tìm đều tìm không thấy người, nếu ở bên ngoài xảy ra sự tình gì, chỉ sợ cũng sẽ không người biết được.

Hàn Văn Tịch lập tức hoàn hồn, thẳm mắng chính mình vì sao lại lăm vào mơ hồ như thế, nam sắc bậc này, không phải có thể tùy tiện thương thức.

"Không biết điện hạ qua đây, thất lễ."

Hàn Văn Tịch khách khách khí khí cúi cái người, lúc này mới trả lời, "Vừa rồi gặp Triệu ma ma trước cửa, biết là hạ nhân do điện hạ ban thưởng, đang định đi qua tạ ơn điện hạ quan tâm."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lạnh lùng nói, "Trong Phủ Dung Viên* của bốn vương, không chấp nhận được nơi dơ bẩn, sau này Triệu ma ma sẽ chỉ phụ trách dọn sạch Văn Nhân Các."

Cái gì?

"Điện hạ đây là chê ta ở bẩn?" Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra.

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, dừng một lát, cuối cùng vẫn trả lời, "Đúng."

Hàn Văn Tịch lập tức hít một hơi khí lạnh, nguyên lai gia hỏa này phải Triệu ma ma qua đây là để chuyên quét tước vệ sinh, nói trắng ra một chút, gia hỏa này chê nàng dơ bẩn, sợ Văn Nhân Các của nàng ô nhiễm Phủ Dung Viên*.

**Phủ Dung Viên (芙蓉园); Phủ Dung Viện (芙蓉院): "viên" nghĩa là vườn; "viện" nghĩa là đình viện, khu nhà ở có tường bao xung quanh. (Dịch: Emily Ton)*

Nàng còn nghĩ rằng hắn đã biết Trầm Hương không có ở đây, thông cảm nàng không có thù hata, sợ nàng vất vả.

Quả nhiên chỉ là mơ tưởng của riêng nàng.

Gia hỏa đáng giận này, nàng nên sớm biết khi hắn "xen vào việc của người khác" tuyệt đối là không có ý định gì tốt!

"Đa tạ điện hạ quan..... tâm, thần thiếp nhớ kỹ!" Giọng nói của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên lạnh lẽo, cổ nói ra hai chữ "quan tâm" với ý vị sâu xa.

Nàng cho rằng gia hỏa này hẳn rồi không có việc gì lăm, đặc biệt tới nhắc nhở nàng chuyện vệ sinh sau này. Bây giờ mọi chuyện đã xong hẳn là nên đi, nhưng mà, Long Phi Dạ lại vẫn ngồi bất động trên ghế chủ nhà.

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn, đón nhận hai trông mắt lạnh băng của hắn, mặt không có biểu tình gì hạ lệnh trực khách, "Điện hạ nếu không có chuyện gì khác, thần thiếp muốn nghỉ ngơi."

Mỗi lần nhìn đến người này, thời điểm khi hắn không nói lời nào thật đúng là một loại hưởng thụ, nhưng, một khi hắn mở miệng, nàng liền không muốn nhìn đến hắn.

Nếu Long Phi Dạ không nhớ lầm, lần này cũng không phải lần đầu tiên Hàn Văn Tịch hạ lệnh trực khách đối với hắn, nhiều nơi trong thiên hạ đều trông ngóng hắn đại giá quang lâm, nữ nhân này có tính lại không biết tốt xấu.

"Bốn vương tới tìm người, nhất định phải có việc sao?" Giọng nói của Long Phi Dạ ngoại trừ lạnh băng, còn lộ ra một tia cường ngạnh.

Gia hỏa này tới đây là để cãi nhau hay sao?

"Vây điện hạ tới đây làm gì?" Hàn Văn Tịch hỏi lại, thật ta nàng muốn hỏi chính là *"Người là vì không có việc gì nên tới đây tìm việc hay sao?"*

Nếu nàng nhớ không nhầm, lần cuối cùng người này qua đây hình như cũng không có sự tình gì.

Hàn Văn Tịch vừa hỏi như thế, Long Phi Dạ đột nhiên không biết trả lời như thế nào, đáy mắt lạnh băng hiện lên một tia không vui, hắn đứng lên, rất dứt khoát, mệnh lệnh nói, "Tìm người giải độc, đi ngay bây giờ."

Lúc trước bắt được mấy tên nội gian Bắc Lịch quốc, cho dù hắn dùng biện pháp gì, tất cả đều không hề cung khai, thậm chí không ăn không uống, đã chết đói mấy tên, còn lại bốn người cư nhiên tất cả đều trúng độc.

Hắn đã triển khai phòng hộ rất tốt, cũng không để lại con đường cho các nàng tự sát, hơn nữa những người đó đã bị bắt tới hơn một tháng, *như thế nào lại vô duyên vô cớ liền bị trúng độc.*

Sở Tây Phong tìm mấy vị độc y nghiên cứu trong hai ngày, nhưng bọn họ thậm chí cũng không nhìn ra được đó là độc gì, sáng nay lại bị chết thêm một tên, hiện giờ chỉ còn lại ba tên nội gian.

Những người đó nhất định là đã uống thuốc độc, mà uống thuốc độc tự sát liền chứng tỏ rằng các nàng đã không chịu nổi thẩm vấn. Tại thời điểm mấu chốt này, một khi để các nàng tự sát thành công, sẽ lãng phí mọi công lao của hắn.

Hai vị độc y cũng không có biện pháp, hân lập tức liền nghĩ tới Hàn Văn Tịch.

Giọng điệu mệnh lệnh của Long Phi Dạ khiến Hàn Văn Tịch cảm thấy khó chịu, lại nghĩ đến vừa rồi hắn ghét bỏ nàng dơ bẩn, nàng lập tức lười biếng trả lời, "Điện hạ, thần thiếp mệt mỏi, người hãy thỉnh cao nhân khác đi."

Đối với cự tuyệt của Hàn Văn Tịch, Long Phi Dạ cũng không có ngạc nhiên, bước chân vừa muốn bước ra ngoài đột nhiên im bất, hắn cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng cười khinh thường, tùy tay ném về phía sau một túi bạc, chuẩn xác không sai đúng ở trên bàn trà bên cạnh Hàn Văn Tịch, một tiếng "cạch" vang lên, nghe thanh âm liền biết bạc bên trong không hề ít.

Nếu là trước kia, Hàn Văn Tịch sẽ hiếm lạ bạc này, rồi cuộc nàng cần phải có bạc để sinh hoạt, mua được liệu.

Nhưng sau khi được Thiên Huy hoàng đế ban thưởng, chỉ cần nàng không tiêu xài hoang phí, hay kiến tạo phòng xá dinh thự, bạc tồn kho cũng đủ nàng chi tiêu cả đời.

Hiện giờ nàng có thể tùy hứng mà nói, *tiền đời bốn vương phi không còn là vấn đề nữa.*

Đương nhiên, trước mặt người giàu có như Long Phi Dạ, nàng vẫn không có tự tin như vậy.

Nàng không nhúc nhích, nhân dịp nói, "Điện hạ, thần thiếp đã mệt nhiều ngày nay, sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác khi chẩn bệnh, còn thỉnh điện hạ thỉnh cao nhân khác, miễn cho hồng việc."

Lời này vừa ra, thần thể cao ngạo của Long Phi Dạ hơi hơi cứng đờ, rõ ràng không lường trước được Hàn Văn Tịch sẽ lại cự tuyệt lần nữa, hắn chậm rãi nhắm lông mày tuấn lãng, quay đầu nhìn lại.

Hàn Văn Tịch lập tức cảm giác được một đôi mắt đen lạnh lẽo như băng bắn đến, nói không chột dạ là không có khả năng, nhưng, hôm nay nàng chính là muốn giằng co cùng gia hỏa này!

Không đi chính là không đi, nàng muốn nhìn xem, gia hỏa này làm thế nào để thay đổi nàng?

Hàn Văn Tịch cúi đầu thu liễm đôi mắt, im lặng không nói, mà Long Phi Dạ lạnh lùng nhìn nàng, cũng không nói một lời.

Một thất yên tĩnh, không khí tràn đầy căng thẳng, thời gian tựa hồ như đang đóng băng tại chỗ, như thể bề tắc này vĩnh viễn sẽ không bị đánh vỡ.

Bề tắc như thế, ai sẽ mở miệng trước đây?

Sau một hồi lâu, Hàn Văn Tịch bất giác mỉm cười, cũng không biết có phải bởi vì căng thẳng thần kinh hay không, vật cực tất phản*, nàng đột nhiên thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Long Phi Dạ.

**Vật cực tất phản (物极必反): vật đi đến tận cùng ắt hẳn sẽ quay trở lại; nghĩa đen: mọi thứ sẽ đi theo hướng ngược lại khi đạt đến giới hạn nào đó. (when things reach an extreme, they can only move in the opposite direction - idiom; a thing turns into its opposite if pushed too far) (Dịch: Emily Ton)*

Liệu có đáng sợ hay không?

Hiếm khi gia hỏa này cũng có sự tình không làm được, cũng có thời điểm ăn một nhai!

Chỉ là, thời điểm lúc nàng cẩn thận muốn ngẩng đầu nhìn lên, Long Phi Dạ lại đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng hạ xuống, không nói một tiếng đã nhanh chóng rời đi.

Hàn Văn Tịch bất ngờ, vội vàng ngẩng đầu nhìn hắn rời đi, cũng không nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của hắn, chỉ nhìn thấy một bóng dáng lạnh lùng.

Cuối cùng, không có ai phá vỡ sự im lặng, chính tự nó tiêu tan.

Bởi vì, hắn đi rồi.

Không hiểu sao, một sự thất vọng này lên trong lòng, Hàn Văn Tịch thực sự có chút mất mát, dường như sự tình không nên kết thúc như thế này, thay vào đó nên phát sinh thêm nhiều điều hơn nữa.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch cũng không biết sự tình nên xảy ra như thế nào.

Nàng rõ ràng không muốn đi, hiện giờ cũng không cần phải đi, vì cái gì mà một chút cảm giác may mắn cũng đều không có?

Nàng rõ ràng muốn nhìn thấy hần bị đánh bại một lần, hiện giờ, cũng coi như đã khiến hần tức giận đi, nhưng, vì sao một chút cảm giác sáng khoái trà thù nàng đều không có?

Với tính cách của gia hỏa kia, đã bị cự tuyệt một lần, sau này hần là sẽ không lại đến tìm nàng giải độc đi?

Nàng nên vui mừng nha!

Hàn Văn Tịch thở hắt ra, nhún vai, càng ít can thiệp tới sự tình của tên kia, sẽ càng ít đi một phần phiền toái, khá tốt.

Nghĩ thông suốt, Hàn Văn Tịch mới duỗi eo lưng, ngồi xuống rót nước uống.

Mà cũng ngay lúc này, nàng mới chú ý tới trong phòng có biến hóa.

Kỳ thật cũng không thể nói biến hóa, chỉ là sạch sẽ và gọn gàng hơn rất nhiều, sàn nhà, bàn ghế tất cả đều được cọ rửa sạch sẽ bóng loáng, có thể chiếu ra bóng người.

Nguyên bản thư phòng truyền tới mùi vị tanh tươi, đã sớm biến mất không thấy, trong không khí còn tràn ngập hương thảo được nhàn nhạt, tựa hồ ngay cả không khí cũng đều bị tinh lọc qua.

"Sạch sẽ như thế? Triệu ma ma sẽ không có thói ố sạch nghiêm trọng đi?" Hàn Văn Tịch nhìn ngạc cảm thán, lăm bầm lâu bầu đi về phía thư phòng, chỉ thấy thư phòng cũng bị thu thập rất sạch sẽ, tất cả những nước trà độc trên bàn sách đều không còn nữa.

Trên bàn, tất cả những vật nàng đã đặt trên đó đều không quan trọng, không sợ bị ném đi, nhưng, không thể không nói Hàn Văn Tịch cũng không thích người khác chạm vào đồ vật trong thư phòng nàng.

Đáy mắt hiện lên một tia không vui, nàng đến gần, nhất nhất kiểm tra, phát hiện những thứ vứt bỏ đều là nên vứt, còn tất cả những vật hữu dụng đều được lưu lại, còn được lau chùi rất sạch sẽ và được bày biện ngay ngắn có thứ tự ở bên nhau.

Hơn nữa, ở giữa án thư, còn có một chậu nước dưỡng cỏ đồng tiền*, sinh trưởng rất xanh mượt xum xuê, làm tăng thêm sức sống cho thư phòng màu xám này, thoạt nhìn đúng là cảnh đẹp ý vui.

**Đồng tiền thảo (铜钱草): cỏ đồng tiền; là một loại cỏ lâu năm được dùng làm thảo dược trong y học cổ truyền Trung Quốc (Asiatic pennywort: a small perennial plant used as a medicinal herb in traditional Chinese medicine) (Dịch: Emily Ton)*

Được rồi, Hàn Văn Tịch thừa nhận rằng nàng rất vào lòng, với trình độ sạch sẽ thế này, nàng có thể sẽ không so đo về việc Triệu ma ma đã chạm vào đồ vật của nàng.

Lúc này, Triệu ma ma đang từ bên ngoài trở về, thấy Hàn Văn Tịch ở trong thư phòng, bà vội vàng qua đây, "Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ đi rồi?"

"Án," Hàn Văn Tịch gật gù đầu, lại bỏ sung nói, "Ngày sau hần tới đây, người đến báo cho ta một tiếng, còn có, sau này đồ vật trong thư phòng ta, người vẫn đừng nên dịch chuyển, ta sẽ tự mình thu thập."

Triệu ma ma cũng không giải thích rằng vừa rồi thật ra bà muốn nói, có muốn giữ Tần Vương điện hạ ở lại ăn cơm hay không, nhưng vì chủ tử của mình đi quá nhanh nên bà không kịp giải thích, bà chỉ cung kính trả lời, "Vâng."

Mất thấy hôm nay trời đã tối, bà vốn tưởng rằng Tần Vương điện hạ sẽ lưu lại dùng bữa, ai biết đã đi rồi đâu?

"Vương Phi nương nương, bữa tối thích ăn gì? Để lão nô đi phân phó người bên hòa phòng làm." Triệu ma ma hỏi.

Hàn Văn Tịch đang muốn trả lời, lại đột nhiên nhớ tới lời Long Phi Dạ nói lúc này, vì thế, nàng nhường mảy liếc mắt đánh giá Triệu ma ma một cái, nghiền ngẫm cười nói, "Triệu ma ma, người không phải chỉ phụ trách công việc dọn sạch Văn Nhân Các thôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Đang hưởng phúc, không biết đó là phúc!

Chỉ phụ trách công việc quét dọn, Tần Vương điện hạ không nói qua như thế nha!

Triệu ma ma sững sốt, ngay sau đó liền nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương, lão nô..... không rõ ý tứ của người là gì."

Điều này, Hàn Văn Tịch cũng hồ nghi, "Tần Vương điện hạ để người qua đây làm gì?"

Triệu ma ma không biết Vương Phi nương nương vì sao đột nhiên lại hỏi như thế, bà lặp lại lời tự giới thiệu lúc trước, nói "Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ để lão nô qua đây hầu hạ người, ngày sau có việc gì, cứ việc phân phó cho lão nô."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch cũng sững sốt.

Tên Long Phi Dạ kia, lừa nàng! Không đúng, tên kia chính là cố ý mượn cơ hội nói rằng nơi này của nàng dơ bẩn!

Nơi này của nàng dơ bẩn thì có liên quan gì đến sự tình của hần, hần cần thiết phải độc miệng nói nàng như vậy hay sao?

Nhàm chán!

Hàn Văn Tịch bĩu môi, đang muốn mở miệng, Triệu ma ma lại nói, "Vương Phi nương nương, người cứ việc yên tâm, lão nô tuy già, nhưng so với những nha hoàn trẻ tuổi hiện tại đều có thể sai sự nhiều hơn. Từ khi Tần Vương phủ được xây dựng nên, lão nô đã hầu hạ ở chỗ này."

"Sớm như thế? Vậy người cũng coi như nhân vật cấp bậc nguyên lão đi?" Hàn Văn Tịch thực sự ngạc nhiên, tiểu Trầm Hương là người mới tới, một chút bối cảnh đều không có, cho nên, nàng đại khái có thể yên tâm dùng.

Triệu ma ma có lịch sử lâu như thế, nhất định đã trải qua kinh nghiệm phức tạp, sẽ không có liên lụy gì cùng Nghi thái phi đi?

"Ha ha, lão nô xác thật là nhân vật cấp bậc nguyên lão." Triệu ma ma rất tự hào, "Vương Phi nương nương, lão nô trước kia là người trong cung, nhìn điện hạ lớn lên! Điện hạ tin nhiệm lão nô, sau khi được phong vương, liền mang theo lão nô từ trong cung ra ngoài làm nô tỳ, mọi sự tình lớn nhỏ bé bé trong Phủ Dung Viên đều là do lão nô thu xếp."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch càng bất ngờ hơn, *nguyên lai Phủ Dung Viên cũng có nô tỳ*, nàng từng cảm thấy kỳ lạ, *một cái sân lớn như vậy mà không có nô tỳ sai sử, những thị vệ đó sao có thể sửa sang sạch sẽ đến như vậy?*

"Trước kia, vì sao ta chưa từng nhìn thấy người?" Đương nhiên, nàng quan tâm nhất là vấn đề này.

"Mấy tháng trước ta về quê ở phía nam, hôm nay vừa mới quay lại, điện hạ liền kêu lão nô tới." Triệu ma ma nói, sợ Hàn Văn Tịch không tin, vội vàng bổ sung thêm, "Vương Phi nương nương, thị vệ trong viện này lão nô đều quen biết, không tin người có thể hỏi bọn hần."

Triệu ma ma vừa đến, hành lý cũng chưa kịp thu thập, đã bị điện hạ kêu qua dọn dẹp Văn Nhân Các, đặc biệt là gian thư phòng kia.

Triệu ma ma sau khi qua đây, mới biết là tới nơi ở của Tần Vương phi, bà rất ngạc nhiên, chưa từng nghĩ đến điện hạ sẽ cho phép nữ nhân này đến sống trong Phủ Dung Viên.

Trước đây không phải rất bài xích cộc hôn sự này sao?

Khi bà nhìn đến mớ hỗn độn trên án thư trong thư phòng, bà lại gạt nẩy mình, phải biết rằng điện hạ có thói ố sạch nghiêm trọng, ghét nhất là dơ bẩn hỗn loạn, hần cư nhiên có thể cho phép Vương Phi nương nương biến nơi này thành ra như vậy?

Chỉ sau khi Triệu ma ma thu thập sạch sẽ hết thấy, điện hạ mới vào nhà, lát sau ngồi xuống ở chủ vị, câu nói đầu tiên chính là, "Triệu ma ma, ngày sau người hãy ở tại chỗ này hầu hạ."

Triệu ma ma tự nhiên là tò mò, thử hỏi một câu, "Nghe nói Tần Vương phi lớn lên rất đẹp."

Nhưng, điện hạ không thốt ra từ nào, cũng không liếc nhìn bà một cái, Triệu ma ma tất nhiên là không dám hỏi nhiều, trong lòng hoài nghi vị Tần Vương phi này phải chăng có được sủng ái hay không.

Lợi dụng thời gian quét tước sân vườn, bà đã tìm thấy vệ dõ hồi, bắt đặc đi, thị vệ cái gì cũng không biết.

Tuy rằng Triệu ma ma nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng là, bà có thể khẳng định một điều, nếu điện hạ lưu Tần Vương phi ở tại Phủ Dung Viên, còn để bà qua đây hầu hạ, mặc kệ như thế nào, trong lòng điện hạ vẫn là đã thừa nhận vị Vương Phi nương nương này.

Tất nhiên nếu là nữ nhân được điện hạ thừa nhận, bà đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ.

Vừa nghe Triệu ma ma nói như thế, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt hỏi, "Triệu ma ma, nếu nói như thế, người là người đã hầu hạ điện hạ lớn lên đi?"

Triệu ma ma cười gât gât đầu, rất hiền lành, "Nhiều năm như thế, điện hạ cũng chỉ quen lão nô hầu hạ, tính tình của hần, lão nô còn rõ ràng hơn cả Nghi thái phi."

"Người qua đây, vậy điện hạ bên kia....." Hàn Văn Tịch thử hỏi.

"Vương Phi nương nương, đây không phải đều là trong một viện hay sao. Người yên tâm, lão nô sẽ không lười biếng." Triệu ma ma cười nói.

Hàn Văn Tịch sững sốt hồi lâu, mới "ngơ" một tiếng, phát phát tay, "Minh bạch, không có gì khác, người có thể bận rộn với mình trước đi."

"Vương Phi nương nương, buổi tối muốn ăn gì, lão nô lập tức đi phân phó hóa phòng." Triệu ma ma làm đúng phận sự.

"Người làm chủ đi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, toàn bộ đầu của nàng đều loạn, nơi nào còn lo lắng muốn ăn cái gì.

Sau khi Triệu ma ma cáo lui, nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Long Phi Dạ cư nhiên đem một nô tỳ quan trọng như thế đưa cho nàng?

Có thể có âm mưu gì hay không? Chẳng lẽ là tới giám thị nàng?

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền phủ định ý tưởng này, nàng ở trong Phủ Dung Viên, vốn dĩ đã ở trong phạm vi thể lực của Long Phi Dạ, muốn giám thị nàng không phải rất dễ dàng sao?

Thật là kỳ quái!

Tên kia rốt cuộc có ý tứ gì nha?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Buổi tối hôm đó, Triệu ma ma phân phó hóa phòng làm không ít đồ ăn, còn cố ý nấu canh sẫm bôi bỏ thần mình cho Hàn Văn Tịch.

Không thể không nói, so với tiểu Trầm Hương, Triệu ma ma xác thật là một hạ nhân có thẩm quyền không lời nào nói được, không nhiều lời lắm, làm xong chuyện nên làm liền chủ động lui xuống, sẽ không vô cớ quấy rầy.

Hàn Văn Tịch cũng không biết, Triệu ma ma đã trộm quan sát nàng ở trong bóng tối đầu.

Tuy rằng ấn tượng đối với Vương Phi nương nương này không tồi, nhưng là, Triệu ma ma dù thế nào cũng đều nghĩ không ra, *Tần Vương điện hạ vì cái gì mà nhìn nhận nữ nhân này?*

Bà còn từng đánh đổ cùng Sở Tây Phong. Sở Tây Phong đánh cuộc rằng điện hạ trước ba mươi tuổi sẽ không có hứng thú đối với nữ nhân, còn bà đánh cuộc rằng điện hạ đời này đều sẽ không gần nữ sắc.

Bất quá, nếu nữ chủ tử Phủ Dung Viên đã tới, Triệu ma ma vẫn rất vui vẻ, ít nhất Tần Vương điện hạ bọn họ sẽ không phải sống cô độc trong quảng đại còn lại.

Triệu ma ma nghĩ, nàng nên đến gần chủ tử này nhiều thêm một chút, đến khi quen thuộc, lại dạy nàng chiêu cổ điện hạ như thế nào.

.....

Sau khi Hàn Văn Tịch bận rộn xong ở thư phòng, ngồi trong viện uống trà, vậy vẫy tay với Triệu ma ma, ý bảo bà lại đây.

"Vương Phi nương nương có gì phân phó?" Triệu ma ma rất cung kính.

"Triệu ma ma, nơi này của ta không đa lễ như vậy, đừng làm phức tạp lên, ngồi đi." Hàn Văn Tịch nói, vỗ vế vị trí bên cạnh.

"Vương Phi nương nương, tôn ti có khác, nô tỳ không thể ngồi." Triệu ma ma đặc biệt nghiêm túc.

Hàn Văn Tịch trầm than, quả nhiên là người trong cung ra tới, hoàn toàn khác với tiểu Trầm Hương.

"Vậy người ngồi ghế đầu đi." Hàn Văn Tịch nói.

"Cảm ơn Vương Phi nương nương." Triệu ma ma lúc này mới ngồi xuống một bên, thấp hơn Hàn Văn Tịch một cái đầu.

Hàn Văn Tịch chần chờ một lát, liền thấp giọng hỏi, "Điện hạ có một sự muội, người biết không?"

Lời này vừa ra, đáy mắt Triệu ma ma hiện lên một nụ cười, "Biết, là Trường Nhạc công chúa Tây Chu quốc, Đoan Mộc Dao."

Hàn Văn Tịch bất quá chỉ muốn thử thôi, không nghĩ tới Triệu ma ma thật đúng là biết, lại còn thật sự trả lời nàng.

"Vậy bọn họ thuộc môn phái nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Thiên Sơn Kiếm Tông." Triệu ma ma trả lời không chút suy nghĩ.

Hàn Văn Tịch kinh ngạc, cư nhiên dễ dàng nói cho nàng như vậy.

Thiên Sơn Kiếm Tông (天山剑宗: Celestial Mountain Sword Sect), chính là một trong ba thế lực trong võ lâm, chuyên luyện về kiếm thuật trong thiên hạ, nghe nói khảo hạch nơi đó rất nghiêm khắc, mỗi năm chỉ chiêu nạp một đệ tử.

Long Phi Dạ có thể vào đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, gia hỏa kia vốn là loại người cường hãn, điều Hàn Văn Tịch ngạc nhiên chính là, Đoan Mộc Dao cư nhiên cũng có thể vào, nói như thế, võ công của nàng ta không hề thấp.

Đương nhiên, hiện tại nàng không rảnh để suy xét vấn đề này, nàng đang tò mò Triệu ma ma thật sự sẽ hỏi gì đáp nấy như vậy hay sao?

Đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt, Hàn Văn Tịch lại nói, "Triệu ma ma, điện hạ hần ban đêm thường xuyên không về ngủ, bên ngoài hần là còn có nơi để ở đi?"

Nhưng mà, lần này Triệu ma ma lại chần chờ, thấy thế, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười, có vẻ như nàng đã đưa ra câu hỏi đúng.

Ai ngờ, phản ứng của Triệu ma ma lại nằm ngoài dự kiến của nàng.

Triệu ma ma nhìn nhìn quanh mình, ép giọng nói xuống thật thấp, "Vương Phi nương nương, đây là việc riêng tư của điện hạ, lão nô nói cho người, người đừng nói là lão nô đã nói, cũng đừng nói đi ra ngoài."

Ách.....

Hàn Văn Tịch bất ngờ, trừng lớn mắt, Triệu ma ma đang muốn nói, Hàn Văn Tịch ngăn cản, nghi ngờ nói, "Từ từ! Người vì sao lại muốn nói cho ta?"

Triệu ma ma sững sốt, thật vô tội, "Vương Phi nương nương, là người hỏi trước nha."

"Ta hỏi người liền nói sao?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Triệu ma ma nhìn nàng, đột nhiên bật cười, giống như một lão ngoan đồng, "Nguyên lai, Vương Phi nương nương đây là đang thử nô tỳ."

Bị bóc mẽ nên Hàn Văn Tịch có chút xấu hổ, nàng kéo kéo khóa miệng, "Triệu ma ma người suy nghĩ quá nhiều, không có việc gì, người đi xuống đi."

Nhưng mà, Triệu ma ma cũng không rời đi, mà là cười nói, "Vương Phi nương nương hoài nghi cũng là chuyện thường tình, rốt cuộc nơi này là Tần Vương phủ, Vương Phi nương nương cũng không được hoan nghênh."

Lời này vừa ra, ánh mắt Hàn Văn Tịch trở nên lạnh lùng, *lão ma ma này quả nhiên không đơn giản a, đang tính toán muốn ngà bài cùng nàng hay sao?*

"Người còn muốn nói điều gì?" Nàng lạnh lùng hỏi.

Nhưng, Triệu ma ma lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của nàng.

"Vương Phi nương nương, người có thể yên tâm, lão nô tuyệt đối là người của điện hạ. Lão nô là do tiền đề ban thưởng cho điện hạ, cũng không có quan hệ gì với Nghi thái phi. Lão nô trung thành và tận tâm đối điện hạ!" Triệu ma ma bởi vì rất nghiêm túc, nếp nhăn trên mặt càng trở nên căng chặt.

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới bà ta sẽ nói ra như vậy, *nguyên lai không có quan hệ gì với Nghi thái phi nha!*

Tuy nhiên, nàng vẫn không rõ, nghi ngờ nói, "Đã là trung thành và tận tâm, vì sao người lại dễ dàng bán đứng hần như thế?"

"Vương Phi nương nương là chính thể của điện hạ, lão nô trả lời người mấy vấn đề, như thế nào lại xem như bán đứng điện hạ đây?"

Những lời này của Triệu ma ma khiến Hàn Văn Tịch nói không nên lời, nàng chỉ cảm thấy đặc biệt chăm chọc.

"Triệu ma ma, người thật sự là hồ đồ, hay là giả bộ hồ đồ, ta bất quá chỉ là vật trang trí mà thôi, người thật đúng là xem ta thực sự là người đó sao? Người hầu hạ điện hạ nhiều năm như thế, hẳn là phải biết điện hạ không cam tâm tình nguyện cưới ta."

Chính thể?

Nàng ngay cả hạ nhân bên cạnh Long Phi Dạ còn không bằng, bọn họ, ngay cả bằng hữu đều không được tính, bất quá chỉ có mấy lần giao dịch như những người xa lạ.

Danh hiệu chính thể này mang đến cho nàng bao nhiêu phiền toái nha, nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch mang một bụng đều là lửa giận, lại nói, "Triệu ma ma, điện hạ không tìm ta phiền toái ta liền cảm ơn trời đất, đối với chính thể, hẳn yêu ai thì cứ cưới người đó đi, ta sẵn sàng từ bỏ vị trí của mình bất cứ lúc nào."

Triệu ma ma từ trước tới nay chưa từng nghe qua nữ nhân nào dám ghét bỏ điện hạ như thế!

Phải biết rằng, đừng nói là Phù Dung Viên, nữ tử muốn tiến vào đại môn Tần Vương phủ có thể xếp hàng dài ra đến vùng ngoại ô đi, vị nương nương này cư nhiên khinh thường như thế.

Triệu ma ma rất tức giận, không chút suy nghĩ liền nói, "Vương Phi nương nương, điện hạ có thể lưu người ở lại Phù Dung Viên, còn để lão nô qua đây hầu hạ, sao có thể không nghiêm túc như thế? Hơn nữa, trước đây Nghi thái phi muốn lão nô rời khỏi điện hạ, điện hạ cũng không chịu đâu! Vương Phi nương nương đừng đang hưởng phúc mà không biết đó là phúc!"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch đột nhiên nhu chặt mày, mà Triệu ma ma cũng rất kinh ngạc, sợ tới mức vội vàng quý xuống, "Nô tỳ hồ đồ! Nô tỳ nhất thời xúc động nói không lựa lời nên đã mạo phạm Vương Phi nương nương, thỉnh Vương Phi nương nương giáng tội!"

Khóe miệng Hàn Văn Tịch run rẩy, cũng không biết vì sao, tim đột nhiên đập nhanh lên *thịch, thịch, thịch*.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đứng lại, hãy làm một thoả thuận

Editor: Emily Ton.

Triệu ma ma quý xuống, cúi đầu, lòng tràn đầy sợ hãi.

Mặc dù đã hầu hạ Tần Vương điện hạ nhiều năm qua, nhưng hạ nhân vẫn chính là hạ nhân, kiêng kỵ nhất không phải sự tình làm không xong, mà là mạo phạm chủ tử.

Ngay trong giây đầu tiên tới Văn Nhân Các, bà đã mạo phạm Vương Phi nương nương, cuộc sống từ nay về sau sẽ trôi qua như thế nào đây?

Vạn nhất, Vương Phi nương nương cáo trạng với Tần Vương điện hạ, sự tình càng thêm nghiêm trọng. Phải biết rằng, bà đã can trọng hầu hạ bên cạnh Tần Vương điện hạ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng khiến điện hạ không hài lòng.

Triệu ma ma sợ hãi, Hàn Văn Tịch lại choáng váng, bên tai quanh quẩn lời khiển trách vừa rồi của Triệu ma ma.

"Vì sao điện hạ lại không nghiêm túc với người?"

Có vẻ như, vì lão ma ma này đột nhiên trở về, cũng đột nhiên qua đây, còn chưa biết rõ ràng quan hệ giữa nàng và Long Phi Dạ, bà ta hẳn là có hiểu lầm gì đó.

Nhưng, rõ ràng biết đó là hiểu lầm, bên môi Hàn Văn Tịch vẫn bắt gặp nổi lên một tia cười trộm, chính mình cũng không phát hiện ra.

"Khu khu!"

Nàng ho nhẹ vài tiếng, nhân nhại nói, "Triệu ma ma, hãy quên lần này đi, niệm tình người cũng không phải có ý đó. Về quan hệ của điện hạ với ta....."

Hàn Văn Tịch dừng lại một chút, nhịn không được cười ra tiếng, nàng vỗ vỗ bả vai Triệu ma ma, cười nói, "Ha ha, sau này người sẽ minh bạch."

Nói xong, cất bước nhẹ nhàng đi vào nhà.

Triệu ma ma chậm rãi ngừng đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Hàn Văn Tịch, lại nghĩ đến lời nàng vừa mới nói, càng thêm cảm thấy không thích hợp.

Bà nên đi tìm tiểu tử Sở Tây Phong hỏi tình huống thật ti mỉ kỹ càng một chút.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Đêm khuya tĩnh lặng, tầm cung Long Phi Dạ vẫn còn sáng đèn, một đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước cửa.

Ám vệ ẩn ở một bên đã sớm biết có người tới gần, chỉ là thấy người tới, ai cũng không dám lên tiếng.

Người tới, không phải người khác, đúng là Tần Vương phi Hàn Văn Tịch.

Từ rất xa đã thấy tầm cung còn sáng đèn, Hàn Văn Tịch lập tức tới đây, nhưng, tới cửa rồi lại chần chờ.

Sau khi chần chờ một lúc lâu, Hàn Văn Tịch vẫn không gõ cửa, xoay người muốn rời đi, nhưng ai biết đúng ngay lúc này, đại môn đột nhiên chuyển động.

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, theo bản năng muốn trốn, nhưng đáng chết cư nhiên ở ngay lúc này không cẩn thận bị lộ bậc thang, ngã xuống!

"A!"

Nàng kêu lên một tiếng, lập tức che miệng lại, đáng tiếc là quá muộn. Đại môn mở ra, Long Phi Dạ đứng ngay ở bên trong cánh cửa, một bộ trang phục hắc y, giống như một vị vua bóng đêm, mắt lạnh cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng.

"Làm gì?" Giọng nói của Long Phi Dạ so gió đêm đông còn muốn lạnh lẽo hơn.

"Ta..... ta....." Hàn Văn Tịch khẩn trương, ấp úng nói không nên lời.

Nhưng mà, khuôn mặt Long Phi Dạ quá lạnh đến mức đáng sợ, bước ra khỏi cửa, đi qua bên cạnh nàng, cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Ta sẽ đi giải độc cùng người!" Hàn Văn Tịch vội vàng buột miệng thốt ra.

Lúc trước không đòi Triệu ma ma còn cảm thấy yên tâm thoải mái, sau khi dò hỏi Triệu ma ma, nàng cảm thấy rất áy náy, hơi rối rắm, nhưng vẫn tới đây.

Nàng cũng không biết chính mình vì sao lại áy náy, có lẽ, giúp hẳn giải độc, coi như là hỏi báo hẳn thu lưu nàng ở tại Phù Dung Viên, giúp nàng giải quyết không ít phiền toái đi.

Long Phi Dạ dừng bước, sau khi trầm mặc một lúc lâu, lạnh lùng hỏi, "Vì sao lại thay đổi chủ ý?"

"Vừa rồi..... vừa rồi đã ngủ trong chốc lát, tinh thần khá hơn nhiều, hẳn là có thể chẩn bệnh chính xác." Hàn Văn Tịch đáp.

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một mặt cười lạnh, "Đáng tiếc, bốn vương không cần."

Hắn vừa nói, vừa tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên, không biết rằng chân đã bị treo, một động tác kịch liệt này khiến nàng đau đến nỗi lại bị ngã trở lại, đau quá nhịn không được nên kêu lên một tiếng, "A nha!"

Long Phi Dạ liú lo dừng bước, nhưng, bất quá chỉ là một lát mà thôi, lập tức lại sai bước rời đi.

"Long Phi Dạ, người đứng lại, ta tới là muốn thỏa thuận với người!" Hàn Văn Tịch vội vàng buột miệng thốt ra.

Điều này, Long Phi Dạ thật sự dừng bước, thấy thế, Hàn Văn Tịch vội vàng nói, "Dù nói thế nào thì ta cũng từng giúp người hai lần, người cũng nên giúp ta một hồi, đúng không?"

"Nếu bốn vương nhớ không lầm, hai lần tìm người làm việc, bốn vương đều đã thanh toán chi phí." Long Phi Dạ không quay đầu lại, lạnh lùng nhắc nhở.

"Cho nên lúc này đây ta cũng sẽ không bạc đãi người, ta giúp người giải độc, người giúp ta một việc, chúng ta theo như nhu cầu, giúp đỡ lẫn nhau hai bên cùng có lợi." Hàn Văn Tịch cười nói.

Sau một hồi lâu, Long Phi Dạ rốt cuộc xoay người nhìn qua, "Việc gì?"

Hàn Văn Tịch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, biết rằng gia hỏa này vẫn chưa tìm được người giải độc.

Kỳ thật năng cũng không phải tới thỏa thuận điều kiện với hắn, mà là cảm thấy hắn tới tìm năng giải độc, hắn là dụng phải trường hợp khó khăn, hơn nữa đợi năng hơn một canh giờ, hắn là rất cấp bách đi.

Đối với việc thỏa thuận, bất quá chỉ là vừa rồi nghĩ ra được do cấp bách quá mà thôi.

Thấy khuôn mặt Long Phi Dạ vẫn lạnh lùng như khối băng, Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, năng cười hắc hắc làm lành, vẫy vẫy tay, "Người qua đây nói chuyện."

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, rõ ràng là thiếu kiên nhẫn, nhưng là, hắn vẫn đi qua, cúi xuống.

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới hạ thấp giọng, "Ta giúp người giải độc, người dẫn ta đi một chuyến lên vào Hàn gia, ta muốn tìm vài thứ ở trong phòng Tam đi nương Lý thị."

"Làm thế?" Long Phi Dạ nhướn mày.

"Không phải!" Hàn Văn Tịch lập tức phủ định, ép giọng nói thấp hơn, "Ta đi tra án! Mục Thanh Võ nhờ ta tra độc, lần trước hắn trượng Vạn Xà Độc."

Long Phi Dạ đã sớm biết được chuyện này, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch lại không biết hắn cũng đang chú ý tới nó.

"Người hoài nghi Hàn gia?" Long Phi Dạ có chút kinh ngạc.

"Cũng không thể xem là hoài nghi, nhưng bên kia có chút manh mối, ta phải đi tìm một chút mới có thể xác định chắc chắn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, để gia hỏa này biết sự tình Đại tướng quân phủ cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Năng đây cũng không phải là yêu cầu hắn hỗ trợ, mà là thỏa thuận giao dịch, đương nhiên, nếu hắn sẵn sàng giúp đỡ, năng cũng sẽ không dễ tâm.

Long Phi Dạ chần chờ một lát, nhàn nhạt nói, "Đi giải độc trước."

"Điện hạ đây là đáp ứng rồi?" Hàn Văn Tịch vui vẻ.

Long Phi Dạ trước sau vẫn mặt lạnh, đứng lên, mặt không có biểu tình, "Àn."

Hàn Văn Tịch muốn đứng lên đi theo, lúc này mới ý thức được mắt cá chân của mình bị kẹt, năng chỉ có thể dùng đôi tay chống trên mặt đất, dùng một chân đứng lên.

Thân là bác sĩ, tuy không phải khoa chính hình, nhưng năng vẫn hiểu những điều thông thường này.

Từ mức độ đau đớn, cũng biết năng không bị thương đến xương cốt, chỉ là chút đau đớn, không có trở ngại gì.

Năng thứ nhẹ nhàng để chân xuống, sự đau đớn tựa hồ vẫn nằm trong phạm vi tiếp thu của năng, khắp thân thể hắn là không thành vấn đề.

Sau khi thở một hơi nhẹ nhàng, năng nhàn nhạt nói, "Điện hạ, dẫn đường đi."

Long Phi Dạ bắn ánh mắt nhìn qua chân năng một cái, lập tức đi nhanh về phía trước, Hàn Văn Tịch khắp thân thể đuổi theo, nhưng, không lâu sau đó, tốc độ của động tác càng cao khiến mắt cá chân càng thêm đau làm năng chịu không nổi!

Lại cố chịu đựng trong chốc lát, rốt cuộc, năng dừng bước, "Điện hạ, chờ một chút!"

Long Phi Dạ xoay người nhìn qua, ánh mắt lạnh băng khóa ở mắt cá chân của năng, Hàn Văn Tịch thật bất đắc dĩ, nghĩ thầm, *lại bị người này cười nhạo*.

"Chân ta dường như....."

"Bốn vương cho rằng chân người là làm bằng sắt, có vẻ như bốn vương lại đánh giá người quá cao." Long Phi Dạ lạnh lùng ngắt lời.

Hàn Văn Tịch tròn trĩnh mắt, cũng biết hắn sẽ chế cười năng, đang muốn phản bác, ai ngờ, Long Phi Dạ lại đi tới, thình lình dùng một tay bẻ năng lên.

Hàn Văn Tịch xúc không kịp đề phòng, theo bản năng dùng hai tay ôm cổ Long Phi Dạ, chớp mắt lo lắng chạm phải sườn mặt hắn, *lạnh quá!*

Khoảnh khắc này, Hàn Văn Tịch cứng đờ, ngoại trừ nhịp đập trái tim "*thịch thịch thịch*", toàn bộ thân thể đều cứng.

Vì sao đột nhiên.....

Đây là..... đây là "bể công chúa" trong truyền thuyết sao?

Gia hỏa này muốn làm gì?

Tựa hồ cảm nhận được hình dáng trong lòng ngực cứng đờ, khóe miệng Long Phi Dạ lộ ra một đường cong nhẹ nhàng, cũng không biết là ý khinh thường, hay là ý cười. Hắn điểm nhẹ mũi chân, thân ảnh mạnh mẽ, ôm Hàn Văn Tịch nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Lúc này, Sở Tây Phong cùng Triệu ma ma mới từ một bụi hoa bên cạnh cần thận lộ đầu ra, hai người hai mặt nhìn nhau, không thể tin nổi.

"Tiểu sư a, không phải người nói bọn họ không có gì sao? Đây là..... đây là..... chuyện gì vậy?" Triệu ma ma không hiểu gì cả.

"Ta thật sự cũng không rõ ràng lắm, dù sao từ khi nữ nhân này sống ở đây, rồi mới..... còn lại ta cũng không biết." Sở Tây Phong bất đắc dĩ trả lời.

"Không phải..... bọn họ đây..... điện hạ đối năng....." Triệu ma ma vẫn là không thể lý giải. Nếu điện hạ đến bây giờ vẫn không thừa nhận nữ nhân này là Tần Vương phi, không nhìn đến nhân gia, vậy hắn vì sao vẫn muốn lưu người nha.

Hơn nữa, cư nhiên còn ôm nhân gia!

Tần Vương điện hạ có thói ỏ sạch nghiêm trọng, đừng nói cùng nữ nhân, ngay cả bắt tay cùng nam nhân, hắn đều không vui nha!

Thời điểm Sở Tây Phong lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vương điện hạ ôm Hàn Văn Tịch, vẻ mặt của hắn so Triệu ma ma lúc này còn khoa trương hơn, đương nhiên, vẻ mặt hắn lúc này cũng rất mờ mịt.

"Tiểu sư a, cái này..... ta hoàn toàn hồ đồ rồi!" Triệu ma ma nhàu mày một cái, làm sâu thêm nếp nhăn trên mặt.

Sở Tây Phong phát phát tay, "Ma ma, đừng nhìn lòng về sự tình của điện hạ, trở về đi trở về đi, ngày sau hậu hỷ Vương Phi nương nương hãy tự mình lưu tâm để mắt là được, đừng thật sự xem năng giống như nữ chủ tử."

Sở Tây Phong nói, lại cảm thấy không đúng, lập tức bổ sung, "Nhưng cũng đừng xem năng không giống như chủ tử!"

"Thế giới người trẻ tuổi, lão nhân gia ta thật sự không hiểu nổi!" Triệu ma ma bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nhớ tới những lời bản thân mình đã nói với Vương Phi nương nương, không khỏi thêm ảo não, đáng tiếc, hồi hận cũng không kịp.

Ái, trong lòng Vương Phi nương nương nhất định là đang chế cười bà.....

.....

Long Phi Dạ mang Hàn Văn Tịch tới một ngôi nhà giấu sâu trong ngõ nhỏ.

Nơi này nhìn từ bên ngoài chính là một ngôi nhà riêng, nhưng vào bên trong lại phát hiện ra đây chính là biệt viện riêng của Long Phi Dạ, tên gọi *Cô Uyển* (孤苑: *Solitary Enclosure*).

Vừa vào cửa, Long Phi Dạ lập tức đặt Hàn Văn Tịch lên bàn, để năng ngồi xuống. Hàn Văn Tịch một đường khăn trương, đến nay trái tim vẫn còn đập rất mạnh.

Gia hỏa này rất cao lớn, mặc dù năng đang ngồi ở trên bàn, cũng không cao bằng hắn đứng.

Nàng ngẩng đầu liếc mắt ngắm hân một cái, hỏi, "Người trúng độc ở chỗ này?"

"Àn," Long Phi Dạ rầu rĩ lên tiếng, xoay người đi lấy một ít được tán lại đây, Hân Văn Tịch vừa ngửi mùi liền biết là thuốc trị bong gân, trị trẹo chân cho nàng.

Gia hỏa này tính ra còn có lương tâm, cũng biết trước tiên nên xử lý vết thương trên chân nàng.

Hân Văn Tịch vội vàng bỏ đi giấy vớ, lộ ra một chân ngọc mượt mà trắng nõn. Long Phi Dạ vừa quay đầu lại thì nhìn thấy chân ngọc của nàng, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó nhần mảy lại, bắt đầu đánh giá Hân Văn Tịch.

Nữ nhân này không có chút kiêng dè gì sao? Đối người khác, cũng là dạng này sao?

Nàng là nữ tử xuyên qua, lại còn là một bác sĩ, lộ tay hay lộ chân đối nàng mà nói đều hết sức bình thường.

Thấy biểu tình cau mày của Long Phi Dạ, nàng xem thể nào cũng cảm thấy không thích hợp.

Có cái gì đẹp sao?

Nàng cúi tay qua, "Đem được cho ta, ta còn có sở trường xoa bóp."

Nhưng mà, Long Phi Dạ, tầm mắt lạnh nhạt chậm rãi nhìn xuống, nhìn chăm chăm chân ngọc mềm mại của nàng.

Làm gì vậy?

Hân Văn Tịch nhìn hân một cái, theo tầm mắt hân nhìn xuống dưới, lúc này mới chú ý tới chân mình như bạch ngọc, mềm mại trắng nõn, cân xứng rất đẹp.

Nàng tựa hồ bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Long Phi Dạ, bắt gặp ánh mắt thâm trầm của hân, tim nàng đập đột nhiên đập lạc một nhịp, luống cuống.

Trời!..... cư nhiên nàng đã quên ở thời cổ đại, lộ cánh tay đều phải gài chõng nha!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Bá đạo, danh nghĩa là người của ta

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi trở lại bình thường, Hân Văn Tịch giống như bị điện giật vội vàng đem chân lùi về trong váy, lại nhìn ánh mắt kia của Long Phi Dạ, mặt nàng tức khắc đỏ ửng!

Gia hỏa này sẽ không cho rằng nàng là lời ong bướm đi? Hoặc là cho rằng nàng đang câu dẫn hân đi?

Tất cả mọi thứ!

Hoàn toàn mất mặt!

"Điện hạ, thần thiếp tự mình có thể bôi được, ngại ra ngoài trước đi." Hân Văn Tịch miễn cưỡng mở miệng.

Nhưng mà, Long Phi Dạ không những không đi, ngược lại kéo ghế dựa lại đây, ngồi ở trước mặt nàng, mở thuốc dầu trị bong gân ra.

Đấy là muốn giúp nàng bôi được hay sao?

Tương tượng đến ánh mắt vừa rồi của hân, Hân Văn Tịch cảm thấy không được tự nhiên, miễn cưỡng tươi cười, "Điện hạ, ta..... có thể tự mình làm."

"Vương Phi nương nương đều đã kéo vớ cời giấy, bốn vương tử nhiên cũng muốn cống hiến sức lực." Trong giọng nói lạnh băng của Long Phi Dạ lộ ra một chút châm chọc.

Hân Văn Tịch ý sao nghe thể nào đều cảm thấy giọng điệu này không thích hợp, hơn nữa, nàng cũng không tin gia hỏa này thật sự sẽ có hảo tâm như vậy, tự mình thay nàng bôi được, sự tình gán cốt bị thương, vạn nhất hân không lưu ý tay dùng lực lớn, chẳng phải nàng sẽ đau đến chết?

"Điện hạ, ngại và ta tuy là phu thê, nhưng là..... nhưng là....."

Hân Văn Tịch chần chờ một lát, đơn giản nói thẳng, "Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, ngại vẫn nên đi ra ngoài trước đi."

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt bá đạo bắt đầu tập trung đánh giá nàng, "Tần Vương phi, ngại xác định muốn cùng bốn vương thảo luận vấn đề phi lễ hay sao?"

Hân Văn Tịch bỗng nhiên có chút chột dạ, nhưng vẫn đứng lý hợp tình trả lời, "Tần Vương điện hạ, ngại và ta vốn là hữu danh vô thực, ta bất quá chỉ là Vương phi trên danh nghĩa, ta vì cái gì không thể cùng ngại thảo luận vấn đề phi lễ? Thành ngại hãy nghiêm túc hơn!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại hỏi lại, "Hân Văn Tịch, bốn vương thời điểm nào nói qua ngại là Vương phi trên danh nghĩa? Ngươi vào đại môn Tần Vương phủ ta, chính là mang danh nghĩa người của Long Phi Dạ ta."

Hân nói, liếc mắt nhìn giấy mặt bên một cái, lạnh lùng cảnh cáo, "Thỉnh ngại nhớ kỹ chính mình là phụ nữ đã có chồng, giữ gìn tốt nữ tắc của ngại!"

"Ngươi!" Hân Văn Tịch chán nản, gia hỏa này rõ ràng là đang nhục nhã nàng không biết giữ đạo làm vợ!

Chẳng qua chi là cời giấy ra, nàng nói nào nghĩ nhiều như vậy, là tâm hân bất chính, nghĩ nhiều quá nên nghĩ sai lệch đi!

Thật đáng giận, tuy nhiên, đáng chết, Hân Văn Tịch phát hiện chính mình cư nhiên không phản bác lại.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Long Phi Dạ, Hân Văn Tịch quyết định bằng bất cứ giá nào, đơn giản vươn chân ra, trực tiếp duỗi đến trước mặt Long Phi Dạ, chỉ thiếu chút nữa là đá đến trên mặt hân.

"Vậy làm phiền điện hạ rồi!" Nàng một chữ một chữ, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Long Phi Dạ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, cặp mắt lạnh lùng, lại thăm đến thăm người, hân giờ tay bắt lấy chân nhỏ của Hân Văn Tịch, dùng một chút lực thật mạnh, kéo xuống!

"A!"

Hân Văn Tịch đau khóc ở trong lòng, tay gia hỏa này đã dùng lực nắm nơi sưng đỏ mà nàng bị trật khớp, *có thể không đau sao?*

Nhưng, nàng rất quật cường, mấy điều không nhẫn một chút, loại đau đớn khủng bố hơn nàng đã từng trải qua, chút đau đớn này tính là cái gì?

Long Phi Dạ giương mắt nhìn nàng một cái, trên mặt âm u, một cái tay khác duỗi tới, nâng chân nàng lên từ phía dưới, từ dưới hướng lên trên lại nắm chỗ mắt cá chân bị thương của nàng.

"Con mẹ quái quỷ nhà ngươi!" (Nguyên văn: "你他娘的魂淡!")

Hân Văn Tịch đau đớn mắng ở trong lòng, âm thầm cắn răng, vẫn không lên tiếng.

Bên môi Long Phi Dạ ngậm một độ cong lạnh lẽo, lấy dầu trị bong gân xoa vào chỗ vết thương trên chân Hân Văn Tịch.

Nước thuốc lạnh băng, đụng tới chỗ bị thương, nóng rất đau đớn của Hân Văn Tịch lập tức giảm đi rất nhiều, nàng bắt giác âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng ai biết, nàng vừa mới buông lỏng dây thần kinh đang căng chặt, ngón tay Long Phi Dạ liền duỗi qua, ngón trỏ cùng ngón giữa cùng nhau bắt đầu bôi!

Bôi, xoa!

Xác thật là danh xứng với thực, tay nam nhân vốn dĩ đã lớn, hơn nữa hân lại cố ý làm, trong chỗ lát hướng lên trên, một hồi lại đi xuống, dùng sức bôi nước thuốc ở trên miệng vết thương của nàng.

Đau!

Mỗi một chút đều rất đau, hơn nữa, theo tay hần dùng sức bôi, cảm giác lạnh lẽo của nước thuốc rất nhanh liền biến mất, thay thế là cảm giác nóng rát, dường như làn da, ngay cả gân cốt đều có loại cảm giác bỏng cháy!

Loại cảm giác này, quả thực giống như là đang xèo thịt trên miệng vết thương, huyết nhục mờ hồ! Không thể chịu đựng được!

Mới trong chớp mắt, sau lưng Hàn Văn Tịch đã ướt đầm, mồ hôi toát ra lớn như hạt đậu, nhưng mà, nàng vẫn cắn chặt khớp hàm, trước sau cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm xem miệng vết thương, vẫn không nhúc nhích, tùy ý Long Phi Dạ lần lộn.

Không chết được, đau thì đau đi!

Long Phi Dạ cho rằng nàng sẽ cầu xin tha thứ, nhưng ai biết, thật lâu sau đó, tay hần đã có chút đau, nữ nhân này cư nhiên vẫn không lên tiếng.

Long Phi Dạ theo bản năng ngừng đầu nhìn qua, thấy nàng vẫn đang êm đẹp không hề té xỉu, hần mới nhẹ nhàng thở ra, ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nghiêm túc nhìn lại, chỉ thấy Hàn Văn Tịch cúi đầu, mồ hôi đầy đầu, hần nghĩ, *nữ nhân này sắp chịu không nổi, nên đầu hàng đi?*

Nhưng ai biết, đúng ngay lúc này, Hàn Văn Tịch ngừng đầu nhìn lên, một chút bộ dáng muốn đầu hàng đều không có, ngược lại là vẻ mặt quật cường. Ánh mắt nàng không có chỗ nào sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hần, phảng phất muốn nhìn xem hần chết dạ.

Long Phi Dạ nao nao trong lòng, không khỏi nhủ mảy, cũng nhìn vào mắt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, xung quanh không tiếng động, một kẻ quật cường, một kẻ lạnh nhạt, bọn họ giống như là thù địch, ai cũng đều không chớp mắt trước, ai cũng đều không muốn nhường một bước.

Nhưng Long Phi Dạ cũng không ý thức được chính mình đã ngừng tay, mà Hàn Văn Tịch cũng không ý thức được, chân đã không còn đau.

Thời gian trôi qua trong yên tĩnh, trời đất cũng bất tri bất giác tĩnh lặng.....

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, truyền đến tiếng đập cửa "*bang bang bang*", ngay sau đó là nghe tiếng thị vệ nôn nóng bẩm báo, "Điện hạ, dưới dạ lao lại chết thêm một người!"

Lúc này, hai người mới phục hồi tinh thần lại, cùng nhau định thần nhìn nhìn đối phương, lập tức cùng nhau tránh đi.

Hàn Văn Tịch cúi đầu, không nhớ nổi vừa mới xảy ra chuyện gì với mình, nhìn hần làm gì đây?

Long Phi Dạ mặt mày trầm xuống, hơi mắt về bình tĩnh thường ngày, hần bấu môi, ném đi thuốc trị bong gân, lạnh lùng nói, "Lập tức xử lý cho tốt, ta chờ người ở cửa."

Hần vừa nói, vừa xoay người rời đi, bước chân rõ ràng hơi nhanh, cũng không biết là vì sự tình bên ngoài khẩn cấp, hay là vì nguyên nhân khác.

Hàn Văn Tịch lúc này mới ngừng đầu lên, thấy hần đóng cửa lại, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như trút được gánh nặng.

"Hồn đàn!" Nàng mắng một tiếng, tiếng nói vừa dứt, Long Phi Dạ lập tức thúc giục ở cửa, "Hàn Văn Tịch, người tốt nhất nhanh lên!"

"Vương bát đàn!"

Hàn Văn Tịch lại mắng thêm một câu, nhanh nhẹn lấy được trên mặt đất, bọc một tảng lụa trắng quanh mắt cá chân, muốn đi giày vào, lại phát hiện giày này quá phức tạp, chân bọc vải lụa trắng cần bàn không xuyên nổi.

Nàng chần chờ một lát, chỉ có thể dùng vải lụa trắng bọc kín hết tất cả bàn chân của mình, bọc kín mít vài tầng, như vậy, cũng không xem như lộ chân đi?

Không thể không nói, thuốc chữa bong gân của Long Phi Dạ rất hữu dụng, không bôi trực tiếp tại trên miệng vết thương, cảm giác lạnh băng thật tốt, giảm đi cảm giác đau đớn rất nhiều.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không hiếm lạ, tùy tay ném thuốc bong gân ở trên bàn, nhẹ nhàng nhảy xuống bằng một chân, khắp khiêng đi ra ngoài.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn dưới chân nàng một cái, nhưng không nhìn thấy gì, làn váy của nàng rất dài, thời điểm đi đường hai chân phần lớn cũng là giấu dưới làn váy.

"Người trúng độc đã chết sao?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Đã chết một người." Long Phi Dạ nói, ở trước mặt nàng hơi ngồi xổm xuống, muốn cống nàng, "Lên đi."

Hàn Văn Tịch chân chờ, nhưng Long Phi Dạ lại không có kiên nhẫn, "Mau, độc phát rồi."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch mới biết rằng hần là đang vội đi giải độc, không có lựa chọn, nàng vội vàng leo lên, hai tay ôm cổ hần, nàng hai chân lên.

Hàn Văn Tịch rất nhẹ, Long Phi Dạ cũng nâng chẳng cần phải cố hết sức, Hàn Văn Tịch cũng chưa cảm thụ được chút cảm giác được hần cống là gì, thân ảnh hần đã biến mất trong bóng đêm.

Tốc độ của hần rất nhanh, xuyên qua hoa viên, thông qua mật đạo, chỉ một lát đã đến địa lao, đặt Hàn Văn Tịch ở phía sau đình thi đài (停尸台 - *đình thi đài: nơi để thây người chết*).

Tuy rằng Hàn Văn Tịch bị mang lại đây, nhưng có cảm giác giống như chính mình vừa chạy xong 400m, gấp đến độ không thở nổi một hơi.

Nàng vừa đứng vững, hệ thống giải độc lập tức có cảnh báo.

Có độc!

Kỳ thật, không cần hệ thống giải độc cảnh báo, Hàn Văn Tịch cũng có thể nhìn ra, thi thể trên đình thi đài chính là do trúng độc mà chết.

Khu vực ở giữa lòng mây của người chết, mỗi ngón tay tất cả đều biến thành màu đen, đây là hiện tượng trúng kịch độc mà chết.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở hồn hển một hơi, lúc này mới mở miệng, "Người này hần là đã chết một hai ngày đi?"

Long Phi Dạ gật gật đầu, chỉ một cỗ thi thể phía một bên khác, "Đó là vừa mới chết."

Hàn Văn Tịch đi qua nhìn, quả nhiên lại thấy một khối thi thể, nàng vừa đến gần thì thấy, dấu hiệu trúng độc vẫn chưa hoàn toàn hiển hiện ra ngoài, nhưng mới đã biến thành màu đen.

Sau khi nàng kiểm tra mắt và mũi người chết, lại dò xét móng tay, nhàn nhạt nói, "Uống thuốc độc tự sát?"

"Nàng không có cơ hội uống thuốc độc." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Nội gian bị hần giam cầm trong địa lao này, hai tay hai chân tất cả đều bị trói. Toàn bộ vũ khí và độc dược trên người cũng đều bị lục soát ra hết, hơn nữa, mỗi người đều được giam riêng. Từng người một, tất cả đều bị nhét khăn trong miệng, phòng ngừa âm ỉ sẽ cắn lưỡi tự sát.

Ngoài ra, xét thấy nội gian này am hiểu dùng độc, trước khi cầm tù, Long Phi Dạ đã sớm mệnh lệnh độc y kiểm tra trong khoang miệng của các nàng rồi, cũng không phát hiện dấu hiệu cất giữ độc.

Trước đây đều là do Sở Tây Phong thẩm vấn, đám người này đều không nói gì, cũng không ăn không uống, muốn chậm rãi đối chết, lúc trước đã chết đói mấy tên.

Mà mấy ngày trước, Long Phi Dạ tự mình tới thẩm vấn, bị khổ hình, bắt đầu phát hiện có người trúng độc mà chết.

Địa lao sẽ không có nội gian, rất rõ ràng là những người này không thể chịu nổi khổ hình, nên uống thuốc độc mà chết.

Hiện tại, Long Phi Dạ không rõ chính là các nàng lấy độc dược từ đâu, làm sao để uống thuốc độc?

Bây giờ chỉ còn lại hai tên nội gian, vạn nhất lại lục tục trúng độc mà chết, đều sẽ uống phí sức lực lúc trước hần thẩm vấn lâu như vậy.

Hàn Văn Tịch vừa dùng ngón châm lấy máu độc từ hai cỗ thi thể kiểm tra, vừa nghe Long Phi Dạ nói về tình huống xảy ra.

Ngay từ đầu nàng đã không có hứng thú gì, nhưng mà vừa nghe tình huống này, nàng liền tò mò.

Thông thường, một người muốn uống thuốc độc tự sát, phần lớn sẽ đem độc dược giấu ở dưới hàm răng, nhẹ nhàng cắn một cái lập tức sẽ trúng độc, nhưng, những phạm nhân này đều đã bị kiểm tra qua khoang miệng.

Các nàng uống thuốc độc như thế nào?

Hàn Văn Tịch mượn cơ lấy đồ trong túi chữa bệnh, đem máu đổ vào trong hệ thống giải độc, chỉ trong giây lát đã có kết quả: **Mẽ Độc***!

**Mễ độc (米毒): Mễ (米) nghĩa là gạo. (Độc gạo : Rice Poison) (Dịch: Emily Ton)*

"Cứ nhiên là Mễ Độc!" Hàn Văn Tịch chấn kinh, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ khó hiểu, "Mễ độc?"

Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, "Còn có người sống không?"

"Còn có hai người." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch chấn chờ một lát, nghiêm túc nói, "Hãy lấy mỗi người một giọt máu lại đây, còn có, tìm một chén nước com tôi đây."

Long Phi Dạ làm theo, rất nhanh, máu tươi của hai tên tù phạm, cùng một chén nước com đều được đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch múc một muỗng nước com để vào trong máu tươi của một tù nhân, im lặng nhìn.

Trong một thời gian dài, máu tươi không có biến hoá gì, Long Phi Dạ khó hiểu, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn Hàn Văn Tịch cau mày. Hắn trước sau cũng không mở miệng, tuy nhiên hai thị vệ quanh mình đều tò mò không thôi, *Vương Phi nương nương đang làm gì nha?*

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Bí mật, cường giả đứng phía sau

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong phòng giam một mảnh yên tĩnh. Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn chăm chăm nước com trước mặt. Biểu tình nghiêm túc của nàng làm trái tim mọi người tò mò quanh mình đều không tự giác trầm xuống, cùng chờ với nàng.

Tâm mắt Long Phi Dạ dừng ở trên mặt Hàn Văn Tịch, tựa hồ đã thật lâu hắn không nhìn đến nữ nhân này nghiêm túc, chuyên nghiệp.

Nếu lưu nàng lại bên cạnh, giống như một độc sư ngư dụng, có thể là một lựa chọn có lý trí hay không?

Ngay khi Long Phi Dạ đang cân nhắc, ánh mắt nghiêm túc của Hàn Văn Tịch đột nhiên sáng ngời, kinh hô, "Quả nhiên đúng!"

Long Phi Dạ vội vàng nhìn lại nước com, chỉ thấy nước com nguyên bản có màu trắng trong đột nhiên trở nên vẩn đục, chỉ chớp lát sau liền biến đen!

"Cho nên, trong máu các nàng có độc?" Long Phi Dạ tất nhiên là người thông minh, đại khái minh bạch chuyện là như thế nào.

Nước com không có độc, khiến nước com biến đen không thể nghi ngờ chính là máu tươi của tù phạm.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Đúng! Trong máu bọn họ có độc, loại độc này chính là Mễ Độc."

"Sao có thể như thế?" Long Phi Dạ hỏi. Nếu trong máu có độc, tù phạm này vì sao còn có thể sống đến tận bây giờ, vì sao lúc trước hắn thỉnh độc y đều tra không ra dấu hiệu các nàng bị trúng độc?

Tuy rằng đối độc tố cũng không hiểu biết, nhưng là, Long Phi Dạ cũng biết, độc tố một khi lan truyền vào máu, trình độ trúng độc sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí là không cách nào cứu trị.

Vừa rồi hắn lệnh người lấy máu từ trên ngón tay tù phạm, bất quá chỉ là vài giọt máu tùy y mà thôi, thử một lần liền có độc như thế, độc này phỏng chừng đã hoàn toàn lan rộng vào trong máu khắp người tù phạm đi.

Một thân máu đều là máu độc, nhưng vẫn giống như người bình thường, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Long Phi Dạ chưa chắc sẽ tin.

"Đây là một loại độc rất đặc thù. Sở dĩ tên là Mễ Độc, đúng là bởi vì độc tố này chỉ khi gặp được loại thực phẩm là gạo, mới có thể hiện ra độc tố." Hàn Văn Tịch ngừng lại, lại nói, "Nếu ta đoán không sai, người trúng độc này, trước khi trúng độc nhất định đều uống qua nước com."

Long Phi Dạ lập tức nhìn thị vệ một bên.

"Bắt đầu hạ, đúng là như thế, cả ba bữa com đều là nước com, đều mạnh mẽ ép uống, sẽ có người uống xuống, cũng có người lập tức nhổ ra." Thị vệ vàng bầm báo.

"Nói cách khác, nếu đồ ăn thực sự không có quan hệ cùng gạo, các nàng vĩnh viễn sẽ không trúng độc?" Long Phi Dạ nghiêm túc hỏi.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Đúng, vĩnh viễn đều sẽ không trúng độc, hơn nữa cho dù độc y lợi hại bao nhiêu, đều kiểm tra không ra trong máu các nàng có chứa độc tố."

Nàng đang nói, lại tùy tay đem nước com đổ vào một ly máu tươi khác, không lâu sau, cũng xuất hiện tình huống giống nhau, màu trắng của nước com dần thủ biến đen.

Không thể nghi ngờ, máu của hai tên tù phạm đều có độc.

"Thì ra là thế." Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười lạnh, trách không được hắn tra như thế nào cũng đều tra không ra, không nghĩ tới đối phương lại tăng độc thâm đến như vậy.

"Thay vì đối chết, vì sao không uống nước com, trúng độc mà chết?" Long Phi Dạ hỏi.

Hắn nghĩ không ra, một đám nội gian này đều không cung khai, nếu muốn chết, vì sao lại không ăn không uống?

Bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một ý cười bất đắc dĩ, "Điện hạ, tên Mễ Độc này nghe thì rất bình thường, nhưng là một khi độc phát, người bình thường rất khó có thể chịu nổi, nếu đối thành ta, ta cũng thà rằng đối chết, cũng sẽ không muốn bị độc phát mà chết."

Lúc này Long Phi Dạ mới minh bạch, có vẻ như những người này trúng độc, đều là bởi vì thị vệ ép các nàng uống nước com, không cần thận nên uống xuống.

"Điện hạ, chủ tù phía sau của các nàng..... Tuyệt đối là không bình thường!" Ánh mắt Hàn Văn Tịch lộ ra lo lắng, nghiêm túc nhắc nhở. Cao thủ hạ độc lợi hại như vậy, thật khó đối phó nha.

Tới đây và nhìn thấy những người này, nàng đương nhiên biết ở đây chính là đang cầm tù nội gian Bắc Lịch quốc. Lần trước, nàng cùng Long Phi Dạ xuống vực sâu, gặp phải người có thể khống chế đàn muỗi độc, cũng là nội gian Bắc Lịch quốc. Mỗi tên nội gian đều là cao thủ dùng độc, nếu nàng đoán không lầm, phía sau đám người này còn có một tên thủ lĩnh, mà Mễ Độc chính là do tên thủ lĩnh này hạ.

Không chỉ Mễ Độc rất khó phối chế ra, mà người biết được sự tồn tại của Mễ Độc cũng đều rất hiếm và rất ít. Hàn Văn Tịch dám cam đoan, 10 độc y trong thiên hạ, ít nhất có 9 người không biết tồn tại của loại độc này.

Trên tay nàng cũng không có loại độc này, bởi vì loại độc này đã thất truyền ở hiện đại, mà căn cứ vào sách cổ ghi lại, phối phương của loại độc này ở thời cổ đại cũng bị thất truyền từ lâu, không nghĩ tới lại có thể dụng phải ở đây.

Nếu không phải hệ thống giải độc có ghi lại tư liệu lịch sử, Hàn Văn Tịch nghĩ, cho dù nàng nghiên cứu trong mấy năm, cũng chưa chắc tìm ra câu trả lời nha.

"Chôn độc tì mi như thế, xác thật là không bình thường!"

Long Phi Dạ hừ nhè, ngay sau đó hạ lệnh, "Người tới, chuẩn bị hình cụ, bốn vương hiện tại sẽ thẩm vấn! Bốn vương muốn để các nàng biết, trên thế giới này còn có sự tình so Mễ Độc phát tác còn đáng sợ hơn!"

Hàn Văn Tịch không có giải được của Mễ Độc, nhưng là, cũng coi như đã giúp Long Phi Dạ giải được đáp án, nàng đang muốn thúc giục hắn nên đi Hàn gia, vừa nghe hắn nói lạnh lùng như thế, nàng không khỏi có chút khiếp đảm.

Nhìn đường cong lãnh nghị của hắn, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, Hàn Văn Tịch bất giác lùi ra sau mấy bước, quyết định vẫn nên nhịn, chờ hắn hoàn thành sự tình của mình trước đi.

Nàng đã gặp qua bộ dáng lạnh như băng của gia hỏa này, còn chưa gặp qua bộ dáng nghiêm túc như thế của hắn, có vẻ như chuyện nội gian Bắc Lịch quốc, đã làm phiền hắn một thời gian dài.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch cũng tò mò, ở Vân Không Đại Lục, độc y là một nhánh thuộc bên ngoài, không thuộc về nhánh chủ lưu. Rất ít người nghiên cứu độc tố, ngay cả học viện y Vân Không cũng không xem độc y như là trọng tâm chính của chương trình học, ở trên toàn bộ đại lục, cao thủ dùng độc hẳn là không nhiều lắm nha!

Người đứng phía sau đám nội gian này là một người như thế nào đây?

Người này là đang ở Bắc Lịch quốc, hay là cũng giống như những nội gian này, đang ẩn thân ở để đồ Thiên Ninh? Tất cả nội gian đều là nữ tử, người phía sau chẳng lẽ cũng sẽ là một nữ nhân?

Nếu không có hệ thống giải độc phụ trợ, đánh giá, năng sẽ thua sao? Hàn Văn Tịch càng nghĩ, càng tò mò, thật đúng là muốn gặp thủ lĩnh đứng phía sau một lần.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Thấy Long Phi Dạ đi sâu vào hẻm ngục, năng chặn chờ một lát, cũng khập khiễng bước chân đi qua.

Hàn Văn Tịch vào cửa thì thấy, phạm nhân còn chưa bị mang lại đây, bọn thị vệ đang chuẩn bị hình cụ. Long Phi Dạ thì ngồi ở một góc bên trong, ánh lửa u ám bao phủ trên khuôn mặt hắn. Trông hắn giống như người thống trị vạn vật đang ẩn thân ở trong bóng tối nhìn xem thế gian, thần bí, lạnh lùng, uy nghiêm, ánh mắt tràn ngập khí phách cuồng vọng!

Bạch y lam hắn giống như tiên, hắc y lại lam hắn giống như quỷ.

Hàn Văn Tịch đứng bằng một chân, nhìn xem đến nỗi không rời mắt được, người nam nhân này rõ ràng cách năng không quá vài bước, lại giống như xa tận chân trời.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn năng một cái, không nói gì, cảm khẽ năng, ý bảo năng phía bên phải cách đó không xa có vị trí để ngồi.

Hàn Văn Tịch cũng không nói gì, gật gật đầu, khập khiễng đi qua, ngồi xuống, tức khắc có cảm giác hai chân đều được giải phóng.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Văn Tịch mới chú ý tới trong gian hình phòng cũng không có hình cụ, chỉ có một cái lồng sắt lớn, những lưới sắt rất gần nhau và rất vững chắc, ở một bên còn mở ra một cái miệng hình tròn, lớn bằng khuôn mặt người thường.

Đây là hình cụ sao?

Hàn Văn Tịch suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được hình cụ nên dùng như thế nào, càng muốn biết như thế nào mà loại hình cụ này so với Mễ Độc phát tác còn đáng sợ hơn?

Rất nhanh, thị vệ đưa tới một cái lồng chuột bằng sắt, bên trong có nhốt một con chuột đen đáng sợ, đầu và đuôi như được gắn thêm vào, uóc chừng dài bằng cánh tay người, hơn nữa miệng con chuột này còn đặc biệt bén nhọn.

Hàn Văn Tịch không đoán được chuột này dùng để làm gì, chỉ là, nhìn vài lần thì bất giác rung mình từng đợt, sồn tóc gáy.

Tựa hồ ngay cả thị vệ cũng rất sợ hãi chuột này, cũng không dám trực tiếp dùng tay bắt, mà là mở lồng chuột ra, đem chuột đen để vào lồng sắt lớn, ngay sau đó đóng miệng lồng sắt lớn lại.

Chuột lớn rơi xuống lồng sắt lớn, lập tức giống như điên bắt đầu chạy cuồng trên dưới trái phải, tựa hồ bị giam lâu rồi, đã rất lâu không được hoạt động, lại tựa hồ như vội vã muốn chạy trốn ra khỏi lồng sắt, tóm lại, con chuột đặc biệt hung phẫn.

Hàn Văn Tịch càng xem càng thấy buồn bực, đứng ngay lúc này, thị vệ ném vào một khối thịt tươi to bằng ngón tay cái, ném ở phía sau lưng con chuột lớn, chính là khứu giác chuột lớn phi thường nhanh nhạy, lập tức xoay người bật lại đây, cơ hồ là một ngụm nuốt thịt tươi kia, cắn cũng chưa cần!

Hàn Văn Tịch bất giác ngồi ngay ngắn, kính hồ, "Con chuột này là dùng thịt tươi nuôi dưỡng!"

Long Phi Dạ không trả lời, thị vệ rất cung kính, "Bẩm Vương Phi nương nương, đúng vậy."

Hàn Văn Tịch lập tức minh bạch chuyện là như thế nào, nhịn không được giật mình một cái, ôm chặt hai cánh tay, quá khủng bố!

Con chuột ăn thịt này rõ ràng đã bị bỏ đói vài ngày, đối diện với vừa nhảy xuống đã đi tìm đồ ăn. Hơn nữa, nó hẳn là đã từng vào cái lồng sắt lớn này rất nhiều lần, biết rằng vừa tiến vào sẽ có thịt ăn, mới có thể hưng phấn tán loạn như thế.

Nếu Long Phi Dạ đem tù phạm khoá vào trong lồng sắt này, vậy chẳng phải là.....

Hàn Văn Tịch nghĩ cũng không dám nghĩ, bất giác quay đầu nhìn về phía Long Phi Dạ, chỉ thấy Long Phi Dạ mặt không có biểu tình, hai trông mắt lạnh băng vô tình, giống như một hòn ma ác độc ban đêm.

Khổ hình này, quả nhiên so Mễ Độc phát tác còn muốn khủng bố hơn, đối mặt với loại khổ hình này, sẽ còn có người không cung khai sao?

Rất nhanh, hai nữ tù phạm đều bị mang lại đây, hai tay bị trói ở sau lưng, đầu tóc đều rối loạn, bộ dáng như cây khô héo, phỏng chừng là đã đói bụng vài ngày.

Một nữ tù phạm bị áp đến một bên và trói chặt, trong khi một người khác bị áp đến bên lồng sắt. Ngay khi khăn trong miệng được lấy ra, năng liền tức giận hướng về phía Long Phi Dạ mắng. "Long Phi Dạ, ngươi đừng uống phí sức lực, ngay cả khi ta chết, cũng tuyệt đối không trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngươi!"

"Ta khuyên ngươi đừng lại uống phí sức lực, vô dụng!"

Bên mỗi Long Phi Dạ gọi lên một nữ cưỡi chăm chọc, không trả lời năng, với một ánh mắt sắc bén, thị vệ liền áp nữ tù phạm qua.

Đầu của nữ tù phạm hung hăng bị dè vào trên lồng sắt, mà con chuột đen lớn bên trong một khi ngửi được mùi "đồ ăn", đột nhiên bật lại từ bên trong, móng vuốt sắc bén cách lưới sắt dày đặc, cào xé như điên, tựa hồ như muốn phá lưới sắt kia.

Hàn Văn Tịch xem đến kinh hồn táng đảm, nếu không phải có lưới sắt dày đặc ngăn lại, trời mới biết đầu của nữ tù phạm này sẽ bị cào thành bộ dáng gì nha!

Chó ăn thịt chuột, mặc kệ người là ai, chỉ cần có thịt, nó nhất định ăn!

Nữ tù phạm tựa hồ cũng ý thức được khổ hình lần này không giống như lúc trước, năng đột nhiên giãy giụa, nhưng, thị vệ lại gắt gao bóp chặt cổ năng, để đầu năng ở trên mạng lưới.

Nữ tù phạm lớn tiếng kêu gào, "Long Phi Dạ, ngược đãi nữ nhân, ngươi còn xem như một nam nhân hay sao? Có bản lĩnh ngươi hãy giết ta đi!"

"Long Phi Dạ, ngươi có nghe hay không, ngươi là đồ máu lạnh vô tình, ngươi không phải là người!"

"Ngươi tính là anh hùng hảo hán gì! Hãy một đao giết chết ta đi!"

.....

Long Phi Dạ không nói chuyện, thị vệ đột nhiên liền kéo nữ tù phạm ra, lấy khăn bịt miệng năng.

Một thất lập tức an tĩnh lại, lúc này, Long Phi Dạ mới sâu kín mở miệng, giọng nói u lãnh đến nỗi làm nhiệt độ quanh mình hạ xuống vài độ.

"Trong mười năm qua, hơn 10 người đã chết ở trên tay ngươi, bao gồm một hài tử mới sáu tuổi, cùng một đứa trẻ còn trong tã lót. Ngươi cũng xứng nói chuyện làm người cùng bốn vương?"

Hàn Văn Tịch nguyên bản còn có chút đồng tình với nữ tù phạm, vừa nghe Long Phi Dạ nói như thế, năng lập tức phẫn nộ, những nội gian này, làm những điều người nhận không ra, cư nhiên ngay cả hài tử cũng không buông tha, quả thực quá đáng giận, năng ta xứng đáng có ngày hôm nay!

Nữ tù phạm bắt mắt quay đầu giãy giụa, nhưng mà, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Chấp hình."

Chấp hình? Đây là đem người ném vào hay sao? Hay là.....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Thẩm vấn, thủ đoạn lang tính

Edit & Dịch: Emily Ton

Hàn Văn Tịch cho rằng thị vệ sẽ đem nữ tù phạm ném vào trong lồng sắt, để con chuột gặm cắn, nhưng, kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ngay cả bản thân nữ tù phạm cũng chưa từng nghĩ đến sẽ là như thế!

Thị vệ nắm nữ tù phạm, áp mặt năng đến bên cạnh lồng sắt, tay chân lạnh lẽo mở cửa sổ nhỏ lớn bằng đầu người ra. Trước khi con chuột ăn thịt còn chưa lao lại đây, nắm đầu nữ tù phạm, cố gắng đem đầu nữ tù phạm chặn lại cái cửa sổ nhỏ kia!

Thiên a!

Hàn Văn Tịch tức khắc hít một hơi thật mạnh, hậu tri hậu giác*, nguyên lai kết cục đắc tội với Long Phi Dạ, khủng bố như thế!

**Hậu tri hậu giác (后知后觉): Nhận thức muộn màng; (slow to understand; hindsight)*

Đầu của nữ tù phạm vừa ngăn chặn nơi cửa sổ nhỏ, con chuột ăn thịt dúi là nháy mắt liên nhào tới. Chân sau bắt lấy thiết võng, ổn định thân thể, chân trước giống như một cái móc sắt, xuyên qua đầu tóc nữ tù phạm và móc vào da não nàng. Miệng lộ ra răng nanh nhọn nhọn, hướng về phía đầu nữ tù phạm bắt đầu gặm xuống!

"Ồ ồ.....Ồ ồ ồ....."

Nữ tù phạm đương nhiên biết đang xảy ra điều gì phía sau đầu mình, sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt trừng lớn tựa như chuông đồng, tràn ngập sợ hãi. Nàng dùng sức gậy giữa, dùng sức để động dẩy thân thể, trong miệng đã bị lấp kín phát ra thanh âm nức nở, như là đang cầu tha thứ.

Long Phi Dạ cũng không để ý tới, nhưng mà, nữ tù phạm lại nức nở không ngừng, nhìn về phía Long Phi Dạ, hai tròng mắt sợ hãi lộ ra sắc thái cầu xin rất rõ ràng.

Bất cứ ai cũng đều nhìn ra được, nàng đang cầu xin tha thứ.

Lúc này, Long Phi Dạ nhẹ nhàng nâng tay, thị vệ mới ném một miếng thịt vào trong lồng sắt. Con chuột ăn thịt lập tức dúi khỏi mục tiêu, buông đầu nữ tù phạm ra sau, hướng về phía miếng thịt lao đi. Thị vệ lập tức lợi dụng cơ hội này, kéo nữ tù phạm ra, đóng lại cửa sổ nhỏ.

Nữ tù phạm nhắm mắt, hai chân mềm nhũn, ngồi liệt dưới đất, sức lực cả người tựa hồ mất hết, sợ tới mức run lên bần bật, kinh hồn chưa định.

Hàn Văn Tịch cau mày, nhìn về phía sau đầu nàng, chỉ thấy tóc dài hỗn độn, một mảnh huyết nhục mờ mờ.

Nàng lại nhìn về phía con chuột lớn trong lồng sắt, lập tức có loại cảm giác ghê tởm, không muốn xem nhiều.

"Hiện tại, người có thể quyết định muốn viết ra danh sách hay không?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi, vật hẳn muốn chính là danh sách toàn bộ nội gian, một khi nắm được thứ này, trận trò chơi với Bắc Lịch quốc sẽ hoàn toàn kết thúc!

Nữ tù phạm cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết có phải bị dọa đến choáng váng hay không, ít nhất theo Hàn Văn Tịch, nàng đã bị dọa cho choáng váng.

Nhưng mà, sự thật chứng minh Hàn Văn Tịch đã quá xem nhẹ nội gian này.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy nàng kia chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa rồi còn nhìn Long Phi Dạ cầu xin, lúc này lại hung tợn trừng mắt liếc nhìn Long Phi Dạ một cái, quay đầu đi nhìn về hướng khác, không trả lời vấn đề của hắn.

Nếu như có cốt khí như thế, vừa rồi vì sao lại nức nở cầu xin tha thứ?

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhàu mày, không thể đánh giá cao những người như thế.

Long Phi Dạ không có nhân nại tốt như vậy, nheo hai tròng mắt lại, lạnh lùng nói, "Tiếp tục!"

Thị vệ lập tức lại nắm nữ tù phạm lên, đẩy mắt nữ tù phạm hiện lên một tia sợ hãi, nhưng trước sau vẫn không cầu xin tha thứ, nàng nghĩ, *trên tay Long Phi Dạ chỉ còn lại hai người, nhất định sẽ không dễ dàng để các nàng chết, chi cần chịu đựng qua một kiếp này thì sẽ không có việc gì.*

Nhưng ai biết, lần này thị vệ cũng không nắm đầu nàng đi chặn nơi cửa sổ nhỏ của lồng sắt, mà là đột nhiên túm nàng lại đây, để khuôn mặt nàng đối mặt với cửa sổ nhỏ!

"Không....."

Nữ tù phạm lập tức minh bạch thị vệ định làm gì, dưới đáy lòng nàng lớn tiếng rít gào, trừng lớn mắt, "Không cần....."

Đây là để con chuột ăn thịt gặm cắn mặt nàng!

Nàng hồi hận, nàng kịch liệt gậy giữa giống như bị điên, phát ra tiếng khóc *ồ ồ ồ*, nước mắt lập tức chảy dài trên mặt, nhưng, lần này, Long Phi Dạ cũng không kêu dừng lại, thế nhưng thật sự muốn nàng chết!

"Bang!"

Một tiếng vang lớn, thị vệ nắm lấy nàng và để mặt nàng nghênh diện với cửa sổ nhỏ, đối diện với chuột lớn!

Lúc này, con chuột ăn thịt còn đang gặm cắn miếng thịt mà thị vệ đã ném vào ở cách đó không xa, vừa tham lam vội vàng cắn xé, vừa không quên liếc liếc đôi mắt một cái lại đây.

"Ồ ồ.....Ồ ồ....."

Nữ tù phạm cố gắng lắc đầu, cố gắng lui ra sau, nhưng đều vô ích, thị vệ giữ nàng rất chặt.

Rốt cuộc, chuột lớn sẵn thịt đã ăn xong miếng thịt thị vệ ném vào lúc trước, nó chậm rãi xoay người, trực diện mặt nàng!

"Ồ....."

Nữ tù phạm sợ tới mức hốc mắt đều muốn nứt ra, nỗi kinh hoàng tràn ngập trong mắt như muốn phồng lên, mà rất nhanh, chuột lớn ăn thịt đã nghênh diện nhào tới!

Hàn Văn Tịch quay đầu đi, không dám nhìn, nhưng rất nhanh đã nghe được thanh âm cắn xé tàn nhẫn.

Ánh mắt Long Phi Dạ lạnh băng, vô tình tới cực điểm, hẳn chậm rãi quay đầu nhìn một nữ tù phạm đang bị trói ở một bên, lạnh lùng nói, "Người đâu?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới một bên còn có một nữ tù phạm, búng tỉnh đại ngộ, Long Phi Dạ nguyên bản đã tính toán là giết chết người nọ, hẳn đây là *giết gà dọa khỉ** nha!

**Giết gà dọa khỉ (杀鸡儆猴): nghĩa đen là giết người này để răn đe người khác. (killing the chicken to warn the monkey; to punish an individual as an example to others) (Dịch: Emily Ton)*

Hắn chân chính muốn thăm vấn chính là nữ tù phạm đang bị trói ở một bên!

Nhìn đường cong lạnh trùng trên sườn mặt của người nam nhân này, Hàn Văn Tịch đột nhiên cảm thấy hẳn giống như là một con sói, đối đãi địch nhân, vĩnh viễn đều bình tĩnh như vậy, quyết đoán, thậm chí là tàn nhẫn!

Lúc này, nữ tù phạm kia còn đang hoảng sợ nhìn đồng bạn của mình, nàng như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Long Phi Dạ sẽ giết đồng bạn nàng, phải biết rằng, nội gian Long Phi Dạ bắt được cũng chỉ còn lại hai người các nàng mà thôi.

Một khi các nàng chết, Long Phi Dạ sẽ bị chặt đứt tất cả các manh mối!

Lúc trước Long Phi Dạ không phải còn thực sự lo lắng các nàng sẽ chết hay sao? Thậm chí còn tìm độc y kiểm tra xem vì sao trong số các nàng đột nhiên có người trúng độc bỏ mình, nhưng, lần này hẳn vì sao lại tàn nhẫn như thế?

Thấy nữ tù phạm không có phản ứng, Long Phi Dạ ra hiệu một ánh mắt, thị vệ liền rút khăn nhét trong miệng nữ tù phạm ra, nữ tù phạm đột nhiên lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người cũng có thể giết ta! Ta sẽ không đầu hàng!"

Bên mỗi Long Phi Dạ gọi lên một nụ cười lạnh, lưỡi biếng lưỡi đứng lên, từng bước một đi đến lồng sắt.

Đáy mắt nữ tù phạm hiện lên một tia lo lắng, ánh mắt theo sát, chỉ thấy Long Phi Dạ đột nhiên dùng một tay kéo ra nữ tù phạm đang dán mặt trên cái lồng sắt, ngã trên mặt đất, con chuột ăn thịt tựa hồ rất sợ hãi Long Phi Dạ, lập tức trốn chạy ra xa, không dám đuổi theo ra.

Mà nữ tù phạm kia ngã trên mặt đất, chông vó, khuôn mặt hoàn toàn bị hủy, nhưng không chết! Cả khuôn mặt đều bị cắn xé rách nát, nhưng vẫn không chết.

Nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt cơ hồ đã bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ, miệng cũng bị cắn, không thể nói nên lời.

Long Phi Dạ lúc này mới ngừng đầu nhìn nữ tù phạm đang bị cột vào một bên, cười lạnh nói, "Bỏn vương sẽ không giết các người, nhưng là, nhất định sẽ khiến các người sống không bằng chết!"

Hắn nói, lạnh lùng hạ lệnh, "Người tới, dẫn đi tìm đại phu tới tra được, vết thương lành lại tiếp tục chấp hình! Người tiếp theo."

"Không....."

Nữ tù phạm bị trói không tự giác nói ra, chính mắt thấy đồng bạn chịu chịu hình, nàng rất rõ ràng hình chuột này rất khủng bố, nàng thừa nhận chính mình cũng không dám đối mặt, đừng nói đối mặt, cho dù chỉ là một chút suy nghĩ đều sờn cả tóc gáy.

"Người hiện tại hồi hận còn kịp." Long Phi Dạ lạnh lùng nhắc nhở.

Nữ tù phạm nghĩ cũng không nghĩ nhiều, cực kỳ kích động, "Ta đáp ứng!"

Nhanh như thể đã đáp ứng rồi?

Hàn Văn Tịch đang buồn bực, ai biết, nữ tù phạm lại nói, "Long Phi Dạ, ta đáp ứng ngươi! Nhưng là, trước hết xin hãy cho ta ăn cơm no, bình phục tâm tính một chút."

Đôi bụng mấy ngày mấy đêm, một chút sức lực cũng không còn, nếu muốn cung khai, xin một bữa ăn trước, đó cũng là điều rất bình thường.

Nếu Hàn Văn Tịch không giải được bí mật của Mễ Độc, có lẽ, Long Phi Dạ sẽ đáp ứng.

Nhưng, nữ tù phạm cũng không biết, hôm nay Long Phi Dạ sợ đi sẽ *dại động can qua** như thế, mạo hiểm dùng hình nguy hiểm chết người để thăm vấn, đúng là bởi vì hắn đã biết được bí mật của Mễ Độc.

**Đại động can qua (大动干戈-dàdòng-gāngē): đi đến chiến tranh (go to war)*

Một khi tù phạm bị thăm vấn có tâm tự sát nhưng lại không thể chết được, như vậy, các nàng chỉ có thể cung khai!

"Com?" Long Phi Dạ lạnh lùng cười, "Ngươi cảm thấy bốn vương sẽ giúp ngươi uống thuốc độc tự sát sao?"

Lời này vừa ra, sắc mặt nữ tù phạm đột biến, Long Phi Dạ nói như thế, chẳng lẽ hắn đã biết sự tồn tại của Mễ Độc?

Không, điều này tuyệt đối không có khả năng!

Thủ đoạn hạ độc của chủ tử các nàng ẩn nấp như vậy, Mễ Độc chính là độc được thượng cổ, người biết được đã thiếu lại càng thêm thiếu, Long Phi Dạ như thế nào biết được?

Nữ tù phạm không thể tin nổi nhìn Long Phi Dạ, Long Phi Dạ lại không có nhần nại lảng phí thời gian cùng nàng, "Ngươi tới, chấp hình!"

Không chết được, chậm rãi tra tấn, lần thứ nhất không cung khai, lần thứ hai không cung khai, lần thứ ba rõ cuộc sẽ cung khai!

Nàng muốn chết, chỉ có cách chờ thời gian, đối chết!

Nhưng là, trước khi đối chết, nàng sẽ phải đối mặt với sự tra tấn không thể nào tưởng tượng được.

Rất nhanh, thị vệ đã áp nữ tù phạm lại đây, khuôn mặt nữ tù phạm nhọt nhọt không màu, kinh hồn táng đảm, hai chân nhũn ra, gần như không thể đi đứng.

Sau khi đi qua bên cạnh người bạn đồng hành của nàng, liếc mắt nhìn một cái khi lướt gần khuôn mặt nàng ấy, tức khắc hoang mang lo sợ, đột nhiên nhắm mắt lại, kinh thanh, "Ta đáp ứng! Long Phi Dạ, ta đáp ứng ngươi!"

Nếu nàng không cung khai, trước khi nàng đối chết, sẽ phải nhận bao nhiêu lần hình chuột nha?

Không, nàng chịu không nổi, cho dù chỉ một lần đều chịu không được, không cách nào uống thuốc độc mà chết, nàng không thể chờ đến ngày tử vong!

"Đưa giấy bút cho nàng!"

Long Phi Dạ nói, trở về chỗ ngồi, trên người tàn ra khí phách không dung nếu trái nghịch.

Nữ tù phạm run rẩy, "Ta không biết đồng đảng có những người nào..... chúng ta đều không quen biết lẫn nhau!"

Long Phi Dạ cười, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng có vẻ đặc biệt đáng sợ ở trong phòng giam yên tĩnh.

"Ta chỉ biết những người chúng ta phải giết trong vòng ba năm tới, những mặt khác ta thật sự là không biết gì." Nữ tù phạm vội vàng cung khai.

Nhìn nữ tù phạm bị dọa thành như vậy, không giống là đang nói dối, thị vệ rất nhanh liền đưa giấy bút tới, nữ tù phạm dùng bàn tay run rẩy cầm lấy bút, rất lâu sau đó, mới viết xuống một phần danh sách.

"Ta chỉ biết về 20 người này, mặt khác ta thật sự không biết!" Giọng nói của nàng nghẹn ngào, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Long Phi Dạ vừa cầm lên để xem, tựa hồ thấy được cái gì, đáy mắt lập tức hiện lên một tia phức tạp, chỉ là, hắn cũng không biểu hiện ra ngoài.

Hắn lạnh lùng hỏi, "Chủ tử ngươi có vị trí nào ở Bắc Lịch Quốc? Bọn họ có ẩn núp ở Thiên Ninh không?"

Tổ chức nội gián nghiêm mật như vậy, đã ẩn núp ở Thiên Ninh Quốc từ 3 - 4 năm, thậm chí còn lâu hơn, người chủ phía sau tuyệt đối không phải là người bình thường.

"Ta không biết!" Nữ tù phạm buột miệng thốt ra, vội vàng giải thích thêm, "Chúng ta chỉ nghe lệnh từ đội trưởng, ta chỉ thấy qua đội trưởng, từ trước tới nay chưa từng thấy qua người phía trên."

Loại phương thức tổ chức này, thật ra rất giống tổ chức nội gián, mặc dù người phía dưới bị phát hiện, bị nghiêm hình tra tấn, cũng không thể bán đứng được người phía trên.

"Đội trưởng ngươi là vị nào?" Long Phi Dạ rất có hứng thú hỏi.

"Nàng gọi là Muối tỷ, trước đó không lâu đã chết ở trên tay ngươi." Nữ tù phạm đứng sự thật trả lời, dừng một chút, mới bổ sung, "Nàng có thể khống chế đàn muối độc....."

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ mới nhớ tới, nguyên lai là nữ mật thám có thể chỉ huy muối độc.

Thật không nghĩ tới nàng ta lại là đội trưởng của nhóm nữ gián tể, nếu lúc trước không phải bởi vì hắn ở trong sơn cốc, vì sợ xảy ra điều ngoài ý muốn, thật sự không nên giết nữ nhân kia nhanh như vậy.

Long Phi Dạ lại thăm vấn nữ tù phạm một số vấn đề, mới đứng dậy ý bảo thị vệ đem người đều dẫn đi, tiếp tục giam cầm.

Hàn Văn Tịch đem hết thấy xem ở trong mắt, vẫn luôn trầm mặc không nói, chỉ âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sự tình tàn nhẫn như thế cuối cùng đã qua đi, mà lúc này, Long Phi Dạ lại đem danh sách đưa qua, đáy mắt hiện lên một cái nhìn căm tức, "Ngươi hãy nhìn xem....."

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Ngoài ý muốn, nàng là người nguy hiểm nhất

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn thấy biểu tình của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch bỗng cảm thấy bất an, nàng tiếp nhận danh sách, liếc mắt nhìn xem một cái, tím suýt nữa ngừng đập!

Trên danh sách có 20 tên, cơ nhiên có 5 tên là của tiểu hải tử, lớn nhất đều không vượt qua 10 tuổi, tất cả đều là cháu đích tôn hậu duệ nhà quý tộc Thiên Ninh, thậm chí còn bao gồm một hoàng tôn!

So với đám người này mà nói, sự tàn nhẫn vừa rồi của Long Phi Dạ được coi là cái gì đây?

Nhưng là, đây cũng không phải là điều khiến Hàn Văn Tịch khiếp sợ nhất, nàng khiếp sợ nhất không gì hơn bằng cái tên nàng rất quen thuộc..... Mục Thanh Vô!

Thiên a!

Mục Thanh Vô cơ nhiên cũng ở trong danh sách, là người mà nữ mật thám dự kiến sẽ giết trong vòng 3 năm tới.

Lúc trước Hàn Văn Tịch cũng hoài nghi người hạ độc Mục Thanh Vô có khả năng sẽ là mật thám Bắc Lịch Quốc, nhưng, đó bất quá chỉ là một ý niệm mà thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Rốt cuộc Mục đại tướng quân phủ ở Thiên Ninh quốc quyền cao chức trọng, không chế binh quyền, thủ địch ở quốc nội cũng không ít.

Không nghĩ tới độc trong cơ thể Mục Thanh Vô, thật đúng là do những nữ mật thám này hạ, nói như thế mật thám hạ độc ẩn núp ở quanh tướng quân phủ đã nhiều năm nha!

Nếu không có cơ hội một hồi ngẫu nhiên kia, ai cũng không thể phát hiện được độc đã tiềm tàng trong cơ thể Mục Thanh Vô. Dựa theo kế hoạch của nữ mật thám, trong thời gian ba năm tới tiếp tục hạ độc đối Mục Thanh Vô. Một khi Vạn Xá Độc tích lũy đến phần lượng nhất định, Mục Thanh Vô nhất định sẽ độc phát vong thân, thân tiền đại lại đều không cứu được.

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngừng đầu lên, không thể tưởng tượng nhìn về phía Long Phi Dạ, mà độ cong trên khoé môi Long Phi Dạ cũng càng lúc càng lớn, lạnh lùng cười nói, "Hàn Văn Tịch, bốn vương hiện tại sẽ mang ngươi đi Hàn gia, hy vọng ngươi đừng khiến cho bốn vương thất vọng."

Lời này vừa ra, trong lòng Hàn Văn Tịch ngẩn ra, sắc mặt chợt trắng bệch!

Nàng lui lại phía sau mấy bước, cau mày, "Người có ý tứ gì?"

"Là người đã nói với bản vương, người hoài nghi tam di nương Hàn gia Lý thị, sao lại mau quên việc này như thế?" Long Phi Dạ hỏi.

Kết quả thăm vấn hôm nay khiến hắn rất vừa lòng, mà tin tức Hàn Văn Tịch mang đến, càng làm hắn thêm chờ mong.

Tuy rằng hắn không hiểu gì về độc, nhưng, hắn biết Vạn Xà Độc mà Mục Thanh Vô trùng là một loại đặc thù nhất. Có thể lặng yên không một tiếng động hạ độc nhiều năm như vậy với Mục Thanh Vô, nhất định không phải giống như nữ gian tế.

Có lẽ, lúc này đây đi Hàn gia, bọn họ sẽ có thu hoạch rất lớn!

Những gì Long Phi Dạ đang suy xét, đương nhiên Hàn Văn Tịch cũng hiểu, nàng lập tức biện giải, "Không phải hoài nghi, chỉ là khả năng sẽ có manh mối mà thôi, còn thỉnh diện hạ không cần ôm hy vọng quá nhiều, miễn cho thất vọng quá lớn."

Nàng đang cũng không phải cố gắng biện giải vì tam di nương, mà là đang biện giải vì Hàn gia.

Hàn Tông An lưng đeo tội danh đã đủ để khiến cho Hàn thị diệt tộc, may mắn kết quả chuẩn bệnh lúc trước không được công khai, nàng cũng đã đoái công chuộc tội. Lần này, vạn nhất thật sự tra ra được cái gì đó ở Hàn gia, lại vạn nhất thật sự điều tra ra có người Hàn gia là gian tế của Bắc Lịch quốc, vậy thì Hàn gia từ trên xuống dưới sẽ đều rất khó thoát khỏi kiếp nạn này!

Phải biết rằng, thông đồng với địch phản quốc là một tội lớn giết không tha, cho dù là đại xá thiên hạ, cũng có quy định minh xác, không đặc xá cho tội danh này.

Gần như kỳ hạn cuối cùng đánh cuộc cùng Mục Lưu Nguyệt sẽ nhanh đến, Hàn Văn Tịch so bất luận kẻ nào đều hy vọng có thể tra ra được gì đó từ nơi Lý thị, nhưng, giờ này khắc này, nàng lại cũng so bất luận kẻ nào đều không hy vọng hung phạm hạ độc sẽ ở Hàn gia.

Không nói đến những người vô tội ở Hàn gia, chỉ cần một Tiểu Dật Nhi, đã khiến cho nàng luyến tiếc.

"Mặc dù chỉ là có khả năng....." Long Phi Dạ nhượng nhượng mày, cười nói, "Bản vương vẫn rất có hứng thú."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn, cau mày, sau một lúc lâu đều nói không nên lời.

Sớm biết rằng Long Phi Dạ hội thăm ra danh sách này, nàng sẽ không nói sự tình Hàn gia cho hắn, chính nàng trước hết nên nghĩ biện pháp đi tra một tra, nắm bắt mọi thứ trong lòng trước, mới biết được nên ứng đối như thế nào nha.

"Như thế nào, Vương Phi nương nương muốn làm việc thiện vị để giúp đỡ thần nhân?" Long Phi Dạ hỏi, khó có thể nhìn thấy bộ dáng hoảng loạn của nữ nhân này, đáy mắt nghiền ngẫm của hắn lại dày thêm ba phần.

"Ta không có!" Hàn Văn Tịch lập tức phủ nhận, nhưng, đón nhận ánh mắt soi kỹ của Long Phi Dạ, nàng vẫn là tránh đi.

"Nhân lúc trời còn chưa sáng, đi thôi?" Long Phi Dạ từng bước ép sát.

Thiên hạ không có bức tường nào không tiết lộ những bí mật của nó, Hàn Văn Tịch biết một khi tam di nương thực sự có hiểm nghi gì, nhất định sẽ không trốn nổi mắt người này, bị điều tra ra là chuyện sớm hay muộn. Hiện tại nếu nàng còn muốn đầu đuôi, không bằng nói thẳng, phòng bị với những khả năng chưa xảy ra.

Nàng cắn chặt răng, nghiêm túc nói, "Điện hạ, ta cam đoan sẽ không làm việc thiện vị để giúp đỡ thần nhân, nhưng là, muốn thỉnh người đáp ứng một việc với ta, như thế nào?"

Long Phi Dạ có chút bất ngờ, hắn ngồi trở về, tỉnh ngịch dò hỏi, "Vương Phi nương nương đây là đang nói điều kiện cùng bản vương sao?"

Theo hiểu biết của hắn, từ nhỏ Hàn Văn Tịch vẫn luôn bị ngược đãi ở Hàn gia, nàng đối Hàn gia cũng không có tình cảm gì, thậm chí nàng còn đem Hàn Tông An đưa đến thiên lao, đối những người Hàn gia khác còn có lưu luyến gì đây?

Nàng là vì người nào, để ý như thế?

Ý nghĩ ngày, làm tâm tình Long Phi Dạ vốn không tồi đột nhiên có chút không thoải mái.

Hàn Văn Tịch rất muốn trả lời hắn "Đúng", nhưng, hiện tại nàng không có chút tự tin này, nàng cũng không biết tam di nương có trong sạch hay không.

"Điện hạ, thần thiếp hiểu rõ độc tính, có thể trợ người giúp một tay. Chỉ cần người đáp ứng thần thiếp một thỉnh cầu nhỏ nhỏ, thần thiếp nhất định sẽ tận lực cố gắng sức lực vì điện hạ, bất tất cả mặt thánh!"

"Cho nên, người không phải đang nói điều kiện cùng bản vương, mà là đang uy hiếp bản vương?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi lại, khó có được sự nhẫn nại tốt như thế.

"Người!" Hàn Văn Tịch chán nản, *ý định của gia hòa này là gây khó khăn cho nàng sao?*

Thấy Hàn Văn Tịch phản nộ, Long Phi Dạ cũng không nói lời nào, ánh mắt thật sâu, tỉnh ngịch nhìn nàng.

Hàn Văn Tịch chán chờ hồi lâu, mới mở miệng, "Điện hạ, người không ngại thì trước hết nghe ta nói điều kiện, sau đó suy xét cũng không muộn."

Long Phi Dạ như suy tư điều gì gật gù đầu, "Nói."

"Vạn nhất thật sự tra ra có mặt thám ở Hàn gia, thần thiếp khẩn cầu điện hạ buông tha người vô tội ở Hàn gia." Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc.

"Những người vô tội nào?" Long Phi Dạ truy vấn nói.

"Điện hạ, hiện giờ Hàn gia tuy chỉ còn lại ba phòng thể thiếp, nhưng là, từ trên xuống dưới cũng phải có mấy chục mạng người, thần thiếp rất tin tưởng, cho dù mặt thám thật sự là đang ở Hàn gia, không phải ai cũng biết, người vô tội vẫn rất nhiều." Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại cười 'ta ha', cười lạnh, "Hàn Văn Tịch, người có biết hay không, nếu mặt thám thật sự xuất phát từ Hàn gia, ngay cả người..... cũng không có khả năng trốn tránh mà không hề hấn gì! Người muốn giúp người khác tìm đường lui, không bằng trước hết hãy nghĩ tới đường lui cho chính mình."

Điều này.....

Trái tim Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, trong óc lập tức trống rỗng.

Nếu Long Phi Dạ không nhắc nhở, Hàn Văn Tịch thật đúng là quên mất chính mình, nàng cũng là người Hàn gia nha. Mặc dù nàng gả vào Tần Vương phủ, cũng không thay đổi được xuất thân của nàng, nhà mẹ đẻ vinh viễn đều không đoạn tuyệt được quan hệ cùng nàng.

Mà người ở trong Hàn gia, chính nàng là người có cơ hội tiếp cận hoàng tộc nhất, nguy hại đến hoàng tộc, theo Thiên Huy hoàng đế thì thà rằng giết sai cũng không bỏ lỡ, một khi chứng minh Hàn gia có hiểm nghi, nàng chính là một người nguy hiểm nhất trong người Hàn gia!

Thấy sắc mặt Hàn Văn Tịch trắng bệch, bèn nói Long Phi Dạ nổi lên một ý cười vừa lòng, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy.

Hắn vẫn mang ngữ khí cao cao tại thượng, "Vương Phi nương nương nếu phụ trợ bản vương tìm ra tất cả nội gian, bản vương có thể sẽ suy xét, đảm bảo cho người."

Thấy Long Phi Dạ đáng chết không có biểu tình gì, trong tâm Hàn Văn Tịch có ý muốn đánh người, nhưng, nàng có thể làm thế sao?

Vô tình nhất là gia đình đế vương, huynh đệ đều có thể phản bội nhau, quan hệ cốt nhục cùng huyết thống cũng đều có thể giết hại lẫn nhau, người ngoài vô tội ở trong mắt bọn họ thì tính là cái gì.

Không phải do Long Phi Dạ tàn nhẫn, mà là do triều đại này tàn nhẫn, Long Phi Dạ chỉ có lòng tốt nhắc nhở nàng điểm này mà thôi.

Đồng thời, Long Phi Dạ cũng nhắc nhở nàng, chỉ có quyền thế chi cao vô thượng, mới có thể khiến mình có may mắn còn tồn tại trong thế giới tàn nhẫn này.

Quyền thế, nàng có thể dựa vào Long Phi Dạ, mà Hàn gia, đã sớm vô quyền vô thế!

Nếu Hàn gia thực sự có nội gian, trách tội cũng chỉ có thể trách nội gian đáng giận kia liên lụy đến một nhà vô tội!

Hàn Văn Tịch biết chính mình không thể thay đổi được sự thật này, nàng chỉ có thể thuận thế mà làm.

Nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Long Phi Dạ, sợ hãi nói, "Nếu điện hạ muốn suy xét, vậy..... có thể suy xét đảm bảo nhiều thêm một người hay không?"

"Người nào?" Long Phi Dạ lập tức truy vấn.

"Đệ đệ ta, Hàn Văn Dật, hắn bất quá chỉ mới sáu tuổi, còn chưa hiểu được bất cứ cái gì." Hàn Văn Tịch vội vàng trả lời.

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ tựa hồ có chút bất ngờ, trầm mặc hồi lâu không nói.

"Điện hạ, người vừa mới giận mắng nữ mật thám mưu sát trẻ nhỏ, thần thiếp biết, điện hạ yêu quý trẻ nhỏ, chắc hẳn là từ tâm người." Hàn Văn Tịch cảm thấy vốn từ nghèo nàn nên *chup mông ngựa* *. Nàng từ trước đến nay không phải là người sẽ nói loại lời nói này, nhưng vì Dật Nhi, nàng có thể.

**Vỗ mông ngựa (拍起马屁): nịnh hót, tâng bốc. (patting the horse"s behind)*

Long Phi Dạ không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ nói ra loại lời nói này, *từ tâm hẳn? Nữ nhân này vuốt mông ngựa chup đến đầu ngựa rồi đi?*

"Đừng vậy sao?" Long Phi Dạ cười lạnh hỏi lại.

"Đừng vậy....." Hàn Văn Tịch hơi chột dạ với chính mình.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại vui vẻ đáp ứng. "Được, bốn vương có thể đáp ứng người!"

Hàn Văn Tịch rất là bất ngờ, gia hỏa này cứ như vậy mà đáp ứng rồi sao? Đơn giản như thế? Nàng còn tưởng rằng hẳn sẽ lại gây khó dễ cho nàng một phen?

Hôm nay gia hỏa này đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bởi vì thám vấn có kết quả, tâm tình rất tốt?

"Thật sự?" Hàn Văn Tịch phải xác định lại.

Long Phi Dạ đứng lên, hỏi ngược lại, "Người đây là đang nghi ngờ lời của bốn vương sao?"

Hàn Văn Tịch lập tức lắc đầu, nơi nào dám dám nhiều lời vô nghĩa, "Đa tạ Tàn Vương điện hạ!"

"Hiện tại có thể đi rồi sao?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Hàn Văn Tịch lập tức gật đầu, vội vàng xoay người để đi, quên mất chính mình đang có thương tích ở chân, đột nhiên dẫm một chân.....

"A!"

Nàng đau kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ trở nên rỏ rớm, *đau nha!*

Chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn từ dưới chân nổi lên từng vòng, đau đến nỗi da đầu nàng đều tê dại.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn xuống một cái, cũng không nhìn đến chân nàng, hẳn cũng không hỏi nhiều, vẫn giống như lúc trước, hơi cúi người xuống trước mặt nàng.

Thân thể gia hỏa này tuy gầy nhưng to lớn rắn chắc, dáng người thon dài đỉnh bạt cho dù là hơi ngồi cúi xuống, đều cho có một loại cảm giác cao ngạo, tôn quý mà thần bí.

Hàn Văn Tịch đột nhiên có loại cảm giác an toàn nói không nên lời, đang cẩn thận muốn leo lên, ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Trời sắp sáng, nhanh lên."

Không thể nghi ngờ, thúc giục lạnh băng này đã đánh mất cảm giác an toàn kia của Hàn Văn Tịch, bên mỗi nàng nổi lên một nụ cười lạnh, tùy tiện leo lên, nắm chặt trên vai Long Phi Dạ, mặc kệ hẳn có đau hay không!

Cảm giác an toàn?

Đúng là chế cười, gia hỏa này không đem bán nàng, nàng nên cười trộm.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Thời điểm khi rời khỏi Cô Uyển, sắc trời xám xịt đã bắt đầu sáng lên, chỉ qua nửa canh giờ nữa sẽ là bình minh.

Tốc độ của Long Phi Dạ đặc biệt nhanh, nhanh đến nỗi Hàn Văn Tịch không thể nhìn rõ hết thấy mọi thứ xung quanh, chỉ cảm thấy nhà cửa hai bên giống như từng luồng hắc ảnh xẹt qua bên cạnh.

Vào thời điểm này, gió còn rất lạnh, cùng với tốc độ phi nhanh của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy gió gào thét trên đầu, chà xát ở trên mặt đặc biệt đau.

Không có lựa chọn nào khác, nàng chỉ có thể chôn mặt vào sau lưng Long Phi Dạ, để hẳn thay nàng chịu gió.

Nàng lấy đầu để ở phía sau cổ hẳn, Long Phi Dạ đang chuyển tâm bay nhanh liền cảm giác được sau cổ đột nhiên bị đụng một chút, đặc biệt không thoải mái, nhưng hẳn chỉ nhui mày và giữ im lặng.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thăm viếng ban đêm, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc

Có một khoảng cách từ Cô Uyển đến Hàn gia, Long Phi Dạ tốc độ dù nhanh, cũng cần thời gian, chỉ chốc lát sau, Hàn Văn Tịch liền cảm thấy không thoải mái, cổ đau.

Nàng ngẩng đầu lên, cuồng phong gào thét lại nghiêng diện lao đến, thổi trúng tóc dài của nàng tung bay, mặt đau như bị đao cắt.

Hàn Văn Tịch lại một lần nữa vui đầu xuống, chỉ là, rất nhanh lại ngẩng đầu, nếu nàng cứ giữ động tác cúi đầu quá lâu, phỏng chừng khi tới Hàn gia rồi, cổ nàng sẽ cứng lại.

Long Phi Dạ đương nhiên phát hiện được mỗi cử động nhỏ của người phía sau, nhưng, mắt hẳn trước sau đều nhìn về phía trước, bất động thanh sắc, phảng phất như một thói quen.

Nhưng..... nhưng..... Tàn Vương điện hạ, đây là lần đầu tiên công người nha!

Hồi lâu, cổ của Hàn Văn Tịch rốt cuộc đau chịu không nổi, nguyên bản một đêm không ngủ, nàng liền mỏi mệt. Cứng đờ ở sau lưng Long Phi Dạ lâu như vậy, nàng có chút kiệt sức.

Nàng chán chờ mệt lắt, một bộ biểu tình lăm lết, bí mật liếm liếm môi, bàn tay vốn đang bấu vào trên vai Long Phi Dạ cẩn thận đuối đuối, chậm rãi ôm lấy cổ Long Phi Dạ.

Vừa ôm một cái, Hàn Văn Tịch liền không dám chuyển động, sau khi thấy Long Phi Dạ không có phản ứng gì, nàng sợ hãi vui vẻ. Ôm như vậy khiến cánh tay nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trông mắt nàng xoay xoay vài vòng, lại liếm liếm môi, thư cẩn thận nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ dán ở trên vai hẳn.

Đương nhiên, động tác của nàng vẫn rất cứng, lần trước bị Long Phi Dạ mang đi diệt độc muỗi, lúc đó Long Phi Dạ bá đạo ôm nàng vào trong ngực, nhưng hôm nay, lại là nàng chủ động gần hẳn.

Gia hỏa này có thể lại cảm thấy nàng là loi ong bướm hay không, không giữ đạo làm vợ đâu?

Vừa nhớ tới cảnh cáo lúc trước của hẳn, Hàn Văn Tịch liền buồn bực, *cổ nhân cổ hủ nha!*

Hàn Văn Tịch đội trong chốc lát, cũng không nghe thấy Long Phi Dạ lên giọng bất mãn, nàng nghĩ *tốc độ của gia hỏa này nhanh như vậy, hẳn là không rảnh để ý đến nàng đi.*

Lúc này, thần kinh căng chặt của nàng mới được thả lỏng, cũng không biết trong lòng mình sự cái gì, âm thầm thờ dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng lầm bầm nói, *"Tàn Vương điện hạ, xin lỗi, không có ý gì khác, chỉ là mượn dựa một chút."*

Đến khi người phía sau cuối cùng cũng an phận, lông mày nhui chặt của Long Phi Dạ cũng mới được buông ra. Hẳn trước sau vẫn bất động thanh sắc, nhưng ánh mắt lại sâu sắc hơn, đáy mắt một mảnh bóng ma, đêm ngày đen tối, khiến người không thể cân nhắc.

Một đường yên tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét lướt qua, còn có âm thanh mà hai người cũng không biết đến..... nhịp tim của bọn họ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tới Hàn gia rồi, trời vẫn còn tối tăm, trời vào đông vẫn luôn sáng muộn.

Hàn Văn Tịch chỉ đường, Long Phi Dạ rất nhanh đã mang theo nàng lặng yên không một tiếng động dừng lại ở trên nóc nhà Tam di nương.

Tuy rằng đã được Long Phi Dạ hứa hẹn, nhưng là, Hàn Văn Tịch như cũ vẫn không hy vọng tìm được dấu vết gì để lại ở trong phòng Tam di nương. Đứng liền luy tới Hàn gia là tốt nhất, luôn có biện pháp tìm ra được manh mối từ địa phương khác.

Cách bố trí sân của Hàn gia phần lớn đều giống nhau. Hàn Văn Tịch dựa vào ký ức trước kia, cũng đại khái biết bố cục trong viện của Tam di nương, cùng một loại với *tứ hợp viện**.

**Tứ hợp viện (四合院): Với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.*

Lúc này, trong viện một mảnh yên tĩnh, còn chưa có người tỉnh dậy. Nhưng là, Hàn Văn Tịch biết, chưa đầy một canh giờ (2h) nữa thì những người hầu sẽ tỉnh dậy.

"Hiện tại người có thể nói cho ta biết manh mối là gì sao?" Long Phi Dạ thấp giọng hỏi nói

Hàn Văn Tịch lộ ít ỏi má ý nhiều đem chuyện ngày đó nâng uống trà xuân ở trong viện Tam di nương, còn nói ra những phát hiện trong nhà gỗ nhỏ. Long Phi Dạ là người thông minh, vừa nghe đã hiểu.

Căn nhà gỗ nhỏ của Tam di nương xuất hiện Xà Độc, cũng không kỳ quái. Nhưng Xà Độc đều bị đổi đi đúng lúc như thế, tất có điểm khả nghi.

"Cho nên, ta nghĩ tìm một lần nữa toàn bộ sân này, nhìn xem có tàn tích các vị Xà Độc khác hay không." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói

Tàn tích Xà Độc trong nhà gỗ nhỏ sở dĩ sẽ bị nâng phát hiện, bởi vì: 1) Độc tính của Xà Độc độc hơn so với độc được bình thường, hệ thống giải độc tương đối miễn cảm. 2) Ngăn kéo của hai tủ thuốc, không được xử lý sạch sẽ.

Lúc trước, Hàn Văn Tịch rất hy vọng có thể tìm được tàn tích Xà Độc khác trong viện này, hiện giờ, năng thiết tình không hy vọng như thế.

"Manh mối này có thể khả nghi, nhưng tính khả nghi không cao." Long Phi Dạ khách quan nói.

Hàn Văn Tịch đương nhiên rõ ràng. "Ta hy vọng là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Lời này vừa ra, bên nói Long Phi Dạ liền nổi lên một nụ cười lạnh lùng châm chọc, nhìn thấy Hàn Văn Tịch đặc biệt không vui.

"Để ta xuống." Nàng nói lạnh lùng, trong giọng nói lộ ra phần mệnh lệnh.

Long Phi Dạ sững sốt, đón nhận ánh mắt giận dữ của nàng, thế nhưng ma xui quỷ khiến cũng không thêm so đo nhiều cùng nàng, hần ôm lấy nàng đặt xuống mặt đất, lặng yên không một tiếng động cạy đại môn.

Hàn Văn Tịch thấy động tác mờ của nàng nhện lão luyện của hần, trong lòng không khỏi cảm khái, gia hỏa này quý vị là Tần Vương cao cao tại thượng, tiềm năng trở thành tên trộm cư nhiên tốt như thế.

Không cần phải nói, nếu không có Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch thật đúng là vào không được.

Cửa đây ra, Hàn Văn Tịch khắp khiêng đi vào, Long Phi Dạ theo sát phía sau, lặng yên không một tiếng động che cửa lại, không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Vừa vào cửa đã đến khách đường lớn, tuy rằng nơi này không có khả năng sẽ có dấu vết tàn lưu Xà Độc, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn khắp khiêng đi một vòng, khởi động hệ thống giải độc bắt đầu tìm kiếm

Long Phi Dạ tựa cửa như một vị thần, đứng ở cạnh cửa, nhìn thân ảnh Hàn Văn Tịch chậm rãi đi động trong bóng tối.

Nếu Hàn Văn Tịch tay chân nhanh nhẹn mà nói, năng đi một vòng sẽ rất nhanh, chỉ là, hiện giờ trên chân có thương tích, khó tránh khỏi sẽ chậm trễ thời gian. May mắn thay nàng có hệ thống giải độc, nếu không, thật sự là phải dựa vào tìm kiếm người đi điều tra, phòng chừng sẽ phải phiền toái tới Long Phi Dạ bởi nàng đi.

Rất nhanh, bọn họ đã lục soát tất cả sân của Tam di nương, cũng không có phát hiện gì, chỉ còn lại phòng ngủ Tam di nương và Hàn Nhược Tuyết. Lúc này, hai mẹ con còn đang trong mơ ngủ.

"Đều không có?" Long Phi Dạ rõ ràng có chút thất vọng.

"Còn có hai gian phòng ngủ, đi tìm xem." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, trong lòng lại mừng thầm. Vài ba vị Xà Độc nhất định chỉ là trùng hợp, nhất định chỉ là do nàng suy nghĩ quá nhiều!

Long Phi Dạ không hỏi nhiều, cùng Hàn Văn Tịch đi về phía phòng ngủ Hàn Nhược Tuyết. Khuê phòng của nữ tử chính là khác biệt, vừa mới tới cửa đã có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt. Long Phi Dạ chặn chò một lát, thấp giọng, "Quay lại khi trời đã sáng."

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua sắc trời, nghiêm túc nói, "Còn kíp, đồ phải đi thêm một chuyến."

Thứ nhất, trong người Hàn Văn Tịch có đánh cuộc, không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy. Thứ hai, nếu không biết mọi chuyện rõ ràng như thế nào, sau khi trở về nàng sẽ ngủ không yên.

Tìm khắp nơi cũng chưa tìm được tàn tích Xà Độc, vô cùng có khả năng thật sự là nàng đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng là, cũng vô cùng có khả năng Xà Độc đã được giấu ở trong phòng ngủ.

Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, Hàn Văn Tịch đã móc ra một vật cùng loại với đàn hương từ trong túi chứa bệnh, thật cẩn thận bật lửa, ở trên cửa sổ giấy chọc cái lỗ, đuổi vào.

Đứng nơi lạm dụng mẽ hương là thủ đoạn hạ lưu, thời điểm mấu chốt dùng nó vẫn luôn tốt.

Hàn Văn Tịch tính toán thời gian, cười hắc hắc nói với Long Phi Dạ, "Điện hạ, cạy cửa."

Long Phi Dạ nghe những lời này cảm thấy rất táo bạo, kỳ thật muốn tra Tam di nương, hần có thể đơn giản đến vào lúc ban ngày, cho dù là đào hết toàn bộ tòa nhà, cũng sẽ không bị người phát hiện, hần thật sự là điên rồi mới có thể suốt đêm mang nữ nhân này lên tới tới đây để làm việc này.

Hần mang khuôn mặt không có biểu tình cạy cửa ra, thấy Hàn Văn Tịch đi vào, hần lại không nhúc nhích, đứng tại chỗ, thậm chí đầu cũng không thêm nhìn vào phía bên trong.

Phòng nữ nhân, hần từ trước đến nay đều luôn kiêng dè, hướng chi bên trong còn có người đang ngủ.

Hàn Nhược Tuyết nguyên bản đã ngủ, hơn nữa lại trúng mẽ hương, cho dù động tĩnh lớn hơn nữa cũng đều rất khó tỉnh lại. Hàn Văn Tịch tra xét một vòng, cuối cùng mới tra tới trên giường.

Nhấc lên tấm rèm đang buông xuống, chỉ thấy tư thế ngủ của Hàn Nhược Tuyết không tốt chút nào, cánh xuân tiết ra ngoài rồi tỉnh rồi ngủ.

Hàn Văn Tịch bất giác quay đầu nhìn lại phía ngoài cửa, nghĩ thầm, *Long Phi Dạ không tiến vào, tựa hồ là đúng.*

Cũng không biết nên nổi tức nổi, hay là nên nổi may mắn, trong phòng Hàn Nhược Tuyết cũng không tìm được manh mối gì, hiện giờ chỉ còn lại Tam di nương Lý thị.

Hàn Văn Tịch không dám nhìn mặt Long Phi Dạ, nâng nghĩ, những thất vọng tới nay đủ để gia hỏa này xua tan hết tâm trạng vui vẻ lúc trước đi?

Hàn Văn Tịch vẫn giống như vừa rồi, dùng mẽ hương khiến Lý thị hôn mê trước mới mở cửa đi vào. Long Phi Dạ vẫn đứng ở ngoài cửa như cũ, tuy rằng là đứng, nhưng hần vẫn cẩn thận chú ý động tĩnh quanh mình.

Nếu tam di nương Lý thị là nội gián, tòa sân này sẽ không đơn giản như mặt ngoài nhìn qua như vậy, ít nhất sẽ ngầm có thủ vệ lui tới.

Phòng Lý thị so Hàn Nhược Tuyết lớn hơn, mà nơi này cũng là nơi khả nghi nhất.

Hàn Văn Tịch đặc biệt nghiêm túc điều tra, năng hết sức chăm chú, không hy vọng bỏ qua bất luận dấu vết gì để lại.

Chi là, nghiêm túc điều tra một vòng, hệ thống giải độc cũng không có bất kỳ nhắc nhở nào. Cuối cùng, ánh mắt Hàn Văn Tịch nhắm ngay vào giường, đó là một chỗ cuối cùng trong toàn bộ sân chưa điều tra đến!

"Tam di nương, Vạn Xà Độc nhất định không phải là do người họ!"

Hàn Văn Tịch lăm bằm tự nói, từng bước một đi qua. Nếu như Long Phi Dạ đi theo vào mà nói, có lẽ, hần đã sớm nhận thấy được điều gì đó không thích hợp, đáng tiếc, lúc này Long Phi Dạ đang ở ngoài cửa.

Hàn Văn Tịch từng bước một tới gần giường, người không biết vô công như nàng lăm sao có thể cảm nhận được sát khí phát ra từ sau bức trướng? Tam di nương một khi ngửi phải mẽ hương liền tỉnh, giờ này khắc này, trong tay đang nắm một thanh chủy thủ sắc bén.

Tam di nương mang vẻ mặt hung ác nham hiểm như ác quỷ, hoàn toàn khác với trước kia, nàng vừa mới nghe giọng nói lăm bằm lâu lâu, liền biết người tới là Hàn Văn Tịch. Không nghĩ tới Hàn Văn Tịch thật sự đã hoài nghi tới trên đầu nàng, cư nhiên dám lén vào Hàn gia để tra nàng!

Nha đầu này dựa vào cái gì mà hoài nghi tới trên đầu nàng đây?

Chẳng lẽ năng ngày đó thật sự tìm thấy dấu vết gì để lại trong căn nhà gỗ nhỏ, năng kéo ra ba cái ngăn kéo, xác thật đều là từng lưu trữ Xà Độc, nhưng, đã được rửa sạch, bất luận hương vị gì cũng đều không lưu lại, năng như thế nào mà phát hiện ra?

Nha đầu này có thể giúp Mục Thanh Vô giải Vạn Xà Độc, độc thuật hần là không kém, nhưng, cho dù độc sư có lợi hại bao nhiêu, cũng không cách nào ngửi ra tàn lưu mùi hương của ba vị Xà Độc nha!

Tam đi nương đầy bụng khó hiểu, nhưng là, lúc này nàng cũng không rảnh lo suy xét nhiều như vậy.

Nàng còn chưa động thủ, nha đầu thú này cứ nhiên muốn đánh đòn phủ đầu, *rất tốt*, hôm nay, nàng sẽ thanh toán cho nàng ấy!

Hàn Văn Tịch chết ở chỗ này, sẽ không ai biết. Hoàng tộc Thiên Ninh thiếu một cao thủ giải độc, còn nàng có thể tránh được không ít phiền toái.

Nghĩ đến điều này, sát ý trong mắt Tam đi nương lại dày thêm vài phần.

Hàn Văn Tịch dừng bước ở trước trường đang rũ xuống, nếu không có hệ thống giải độc, nàng sẽ không thể kiểm tra kỹ lưỡng như vậy, nhưng nhờ có hệ thống giải độc trong tay, nàng đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ dấu vết tàn lưu nào, thậm chí bao gồm cả đôi tay của tam đi nương!

Nàng không hy vọng tra được cái gì, nhưng là, nàng có nguyên tắc của nàng, nếu đã hứa hẹn với Long Phi Dạ, rồi cuộc nhất định phải làm nghiêm túc.

Nàng tập trung tinh thần, hết sức chăm chú để đề cao độ nhạy của hệ thống giải độc. Bên trong bức rèm đang buông, mắt phương tề lạnh của Tam đi nương nhú lại, một tay cầm chủy thủ, một tay nắm lấy bức rèm

Hàn Văn Tịch nâng lên tay, cũng nắm lấy bức rèm, đang muốn nhấc lên, ai ngờ, ngay đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng, "Hàn Văn Tịch, được không?"

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch theo bản năng quay đầu lại, mà Tam đi nương ở sau bức trường đột nhiên kinh hãi, nàng ta đương nhiên nhận ra được giọng nói lạnh băng vô tình này.

Là hửn, Long Phi Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 105: Trà trang, manh mối tái hiện

Long Phi Dạ!

Cư nhiên là Long Phi Dạ, Tam đi nương trước nay đều chưa từng gặp qua Long Phi Dạ, nhưng là, cũng đã kết thù rất sâu!

Trong hai tháng qua, Long Phi Dạ giết chết vô số thù hạp của nàng, thậm chí người mà nàng tự hào nhất, đại đệ tử có thể chỉ huy đàn muỗi độc đều chết ở trên tay hửn.

Nàng có thể không hận sao?

Tam đi nương hận không thể lao ra ngoài, quyết liều chết một phen cùng Long Phi Dạ, nhưng, trời sinh nàng có lý trí rất rõ ràng, nàng không thể, nàng giết không được người nam nhân này. Một khi nàng bị bại lộ, tâm huyết nhiều năm như thế của Bắc Lịch quốc sẽ hoàn toàn uống phí.

Nàng vừa rồi còn đang buồn bực, Hàn Văn Tịch xông tới, thủ vệ đang âm thầm ẩn nấp vì sao không có động tĩnh, hiện tại đã minh bạch, nguyên lai là có Long Phi Dạ cùng tới!

Thủ vệ bất động là đúng, vì một khi hành động, nàng rất cuộc không thoát khỏi bị hiểm nguy.

Nhưng, nàng không rõ chính là, Long Phi Dạ vì sao lại ở bên nhau cùng Hàn Văn Tịch, hửn không phải rất xem thường nữ nhân này sao?

Chẳng lẽ, bắt đầu từ khi Hàn Văn Tịch giải được độc cho Mục Thanh Vô, nàng đã đánh được sự tin tưởng của Long Phi Dạ?

Thậm chí, Hàn Văn Tịch am hiểu độc thuật cũng đang điều tra một chuyện nội gián, giúp Long Phi Dạ? Cho nên, Long Phi Dạ đối độc thuật dốt đặc cán mai mới có thể giết chết đại đệ tử đắc ý nhất của nàng? Vì vậy, đầu sỏ gây nên tội chính là Hàn Văn Tịch?

Nghĩ đến điều này, Tam đi nương siết chặt chủy thủ trong tay!

Bắc Lịch quốc đã phải mất mấy năm, chuyên môn huấn luyện ra những nội gián này chính là vì đề phòng Long Phi Dạ. Không nghĩ tới các nàng ẩn núp nhiều năm qua, thời điểm đang muốn bắt đầu thu hoạch, Hàn Văn Tịch cư nhiên tiến vào một chân, khiến tất cả các kế hoạch của nàng đều bị quấy nhiễu!

Mà hiện tại, cư nhiên còn tra tới được nơi này của nàng.

Hàn Văn Tịch, không giết được người, Lý Minh Nguyệt (李明月) ta sẽ không làm người!

Tinh thể bức bách, Lý Minh Nguyệt không còn cách nào khác ngoài ngăn chặn ngọn lửa đang bùng cháy trong ruột, nàng lặng yên không một tiếng động thu hồi chủy thủ, nằm nghiêng trở về.

"Nhanh!"

Hàn Văn Tịch quay lại nói một câu với Long Phi Dạ, đột nhiên nhấc rèm buông lên, nàng kiểm tra giường một lần, lại kiểm tra bàn tay của Tam đi nương, hệ thống giải độc vẫn không có nhắc nhở gì.

"Phiù....."

Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, trái tim Hàn Văn Tịch cuối cùng cũng được thả xuống, "Đều không có, thật tốt quá."

Nàng vỗ nhẹ Lý Minh Nguyệt bên dưới tấm chăn, cười nói, "Tam đi nương, mạo phạm."

Dứt lời, thật cẩn thận thay Lý Minh Nguyệt dịch lại chăn, buông buông rèm, lúc này mới rời đi.

Nhưng mà, vừa nghe thấy tiếng đóng cửa, Lý Minh Nguyệt lập tức mở bừng mắt, vẻ mặt âm trầm khiến người sợ hãi, "Thật tốt quá? Ha ha, Hàn Văn Tịch, ta nhất định sẽ để người biết cái gì gọi là chân chính tốt!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Hàn Văn Tịch vừa ra khỏi cửa, Long Phi Dạ nhìn thấy biểu tình của nàng, cũng đoán được đại khái, nhưng, hửn vẫn hỏi, "Như thế nào?"

"Đều không có gì, điện hạ, ta nghĩ chắc là chúng ta hiểu lầm." Hàn Văn Tịch cười nói, tâm tình rất tốt.

"Tra không được tàn tích khác, cũng không thể hoàn toàn chứng minh mình không có hiểm nguy." Giọng nói của Long Phi Dạ âm trầm thêm vài phần, hửn rất không vừa lòng.

"Ba vị Xà Độc trong căn nhà gỗ kia là loại thường thấy nhất, xuất hiện ở chỗ này cũng chẳng có gì lạ." Hàn Văn Tịch lập tức biện giải, ngay sau đó lại nói, "Đương nhiên, điện hạ nếu còn nghi ngờ, có thể đi hỏi Tam đi nương một câu, có cất giữ Xà Độc hay không, lý do là gì!"

Thời điểm lúc trước tới uống trà, Hàn Văn Tịch từng nghĩ trực tiếp đi hỏi Tam đi nương, nhưng, suy xét đến khả năng sẽ rút dây động rừng, cho nên nàng mới quyết định tới kiểm tra trước một phen.

Hiện giờ, cái gì cũng chưa kiểm tra ra, vậy cũng không có gì phải băn khoăn.

Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng nước chảy, giống như hạ nhân đã rời giường.

"Đi!"

Long Phi Dạ không nói hai lời, lập tức ôm lấy Hàn Văn Tịch nhấc lên nóc nhà, một lát mà thôi, bóng người liền biến mất ở trong sắc trời tối tăm, vô thanh vô tức.

Thời điểm khi Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch trở lại Phủ Dung Viện của Tần Vương phủ, ánh mặt trời đã ló dạng.

Long Phi Dạ tuy rằng dọc theo đường đi đều không hài lòng, nhưng vẫn luôn nhớ kỹ về vết thương trên chân Hàn Văn Tịch. Hửn đem Hàn Văn Tịch đưa đến Văn Nhân Các, đặt ở trong phòng khách, để nàng ngồi ở trên bàn.

Đúng lúc này, Triệu ma ma đang mang nước lại đây, thấy tình cảnh này, theo bản năng lui ra sau hai bước. Nhưng, chân chờ một lát, bà vẫn cười đi đến, khom người hành lễ, "Nô tỳ vãn an điện hạ cùng nương nương mạnh khỏe."

Long Phi Dạ gật gật đầu, ý bảo bà bình thân.

Triệu ma ma đứng dậy, vội vàng pha hai ly trà đưa đến, khom mắt liếc về phía trên gác mái, cười nói, "Điện hạ cùng nương nương thức dậy thật sớm."

Lời này vừa ra, trà ở trong miệng Hàn Văn Tịch suýt nữa phun ra ngoài, lời này của Triệu ma ma là có ý tứ gì đây?

Hiểu lầm Long Phi Dạ đêm qua ngủ lại nơi này sao?

Hiển nhiên, Long Phi Dạ vừa nghe cũng đã hiểu ý tứ trong lời này, hần ho nhẹ vài tiếng, cúi đầu uống trà, cư nhiên không nói chuyện.

"Điện hạ, nương nương chờ một lúc, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị đồ ăn sáng." Triệu ma ma vội vàng nói, đang nói đã muốn rời đi.

Nhưng mà, lúc này Long Phi Dạ lại mở miệng, "Không cần, bốn vương còn có việc."

"Điện hạ dù vội, cũng nên dùng đồ ăn sáng, đừng bỏ đói bụng mình." Triệu ma ma khuyên nhủ.

Long Phi Dạ đứng dậy, cũng không để ý nhiều tới Triệu ma ma, đối Hàn Văn Tịch nói, "Sự kiện kia ngại đừng rút dây động rừng, bốn vương sẽ có an bài, mình bạch sao?"

"Kỳ thật....." Kỳ thật Hàn Văn Tịch đọc theo đường đi đã cố gắng tìm hết cách khuyên bảo, nhưng Long Phi Dạ lại vẫn muốn tra.

"Người, làm đến đây thôi." Giọng Long Phi Dạ âm trầm. Đọc theo đường đi công nữ nhân này trở về, nghe nặng ồ ào ở bên tai, hần cơ bản là đã dùng hết nhẫn nại.

Hàn Văn Tịch bĩu môi, chỉ có thể trầm mặc.

Long Phi Dạ tựa hồ sợ nắng xằng bậy, lại nhìn nàng một cái với ý vị sâu sắc, mới xoay người rời đi.

Người vừa đi, Hàn Văn Tịch lập tức đảo mắt. Mặc dù không tiếp thu được quyết định của Long Phi Dạ, nhưng, theo lý trí mà nói, nàng vẫn muốn đồng ý truy tra thêm. Xét cho cùng, nội gian ẩn nấp sâu đến nỗi chỉ cần có một chút hiềm nghi đều không thể buông tha.

Hàn gia Hàn gia..... *Ái*, nàng cũng không biết vận mệnh Hàn gia sẽ như thế nào nha!

"Vương Phi nương nương, người vì sao không lưu điện hạ lại dùng bữa?" Triệu ma ma hỏi.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, không chút suy nghĩ trả lời, "Vi cái gì mà lưu hần lại?"

Ách.....

Triệu ma ma đột nhiên nghẹn lời, không biết chuyện là như thế nào.

"Không..... Không vì cái gì, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị đồ ăn sáng." Triệu ma ma nói, vội vàng lui ra, trong lòng nàng cảm khái, tâm tư hai chủ tử quá khó cân nhắc!

Nhìn bóng dáng Triệu ma ma, bụng Hàn Văn Tịch đột nhiên kêu lên *lộc lộc*. Đói bụng nếu không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc bụng lập tức liền đói, lần nào cũng đúng.

Hàn Văn Tịch hồ nghi, thật cẩn thận nháy xuống từ trên bàn, chân vừa chạm đất, lúc này mới nhớ tới giày của mình còn lưu tại Cô Uyển.

Nàng khép kiếng nâng người lên ngồi lại, lưng biếng nằm xuống, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Đêm qua một đêm, tựa hồ đã làm rất nhiều chuyện, nhưng, lại cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt mau, không thể không nói, hiện tại nàng còn chưa hồi phục lại được các giác quan của mình.

Cũng không biết tên kia có đói bụng không, sáng sớm, có sự tình gì phải vội đây? Là đi báo hộ mấy người trên bàn danh sách đêm qua sao? Trong ấn tượng, bản danh sách đêm qua còn khá nhiều người vẫn còn sống.

Dù vội, ăn cơm cũng không mất bao nhiêu thời gian đi, đây mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một cảm giác mất mát mà chính mình cũng chưa phát hiện, bĩu môi, lười nghĩ đến tên kia.

Đứng đầu nội gian Bắc Lịch quốc rốt cuộc là người nào, có thể là người bọn họ biết hay không, ẩn nấp ngay ở bên cạnh bọn họ?

Hàn Văn Tịch cân nhắc cân nhắc, bất tri bất giác đã ngủ rồi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Triệu ma ma đưa đồ ăn sáng tới, vừa thấy bộ dáng mặt mũi của nàng cũng không dám quấy rầy, vì thế, Hàn Văn Tịch một ngùi liền trực tiếp ngủ tới trưa hôm sau, mãi đến khi Mục Thanh Vô tới cửa cầu kiến.

Hiệu suất làm việc của Mục Thanh Vô vẫn là không tồi. Mấy ngày qua, đã chuẩn bị một bản báo cáo chi tiết tỉ mỉ về công việc điều tra, ghi lại kỹ càng tỉ mỉ những người đã thường xuyên lui tới và những sự tình của bọn họ trong vòng 3 năm qua.

Hàn Văn Tịch ngủ một giấc, máu cá người đều thanh tỉnh, nàng lặng im nhìn bản báo cáo điều tra, mỗi một tỉn tức đều không hề bỏ qua. Trên mặt bản báo cáo ghi lại không ít nhân vật. Có năm người là bạn tốt của Mục Thanh Vô, bốn người là đường huynh Mục Thanh Vô, hai đường muội, còn có một người bị đặt ở cuối cùng, cũng là dễ thấy nhất, Mục Lưu Nguyệt!

Tuy rằng Hàn Văn Tịch chưa từng có tình loại trừ Mục Lưu Nguyệt ra, nhưng là, thời điểm khi nàng nhìn đến tên này, không tự giác nhoeo miệng cười, không thể không nói Mục Thanh Vô thật sự là một người tốt.

"Người thật đúng là đã viết cả tên muội muội người lên?" Hàn Văn Tịch trêu ghẹo hỏi.

"Vương Phi nương nương đã từng nói qua, người hạ độc vô cùng có khả năng mượn tay người khác, đừng nói thân muội muội, chỉ cần là cần thiết, ta cũng sẽ đem tên phụ thân viết lên." Mục Thanh Vô mày rậm mắt to, mắt sáng ngời có thần, đặc biệt nghiêm túc.

Trong lòng Hàn Văn Tịch bội phục, gật gật đầu, tiếp tục xem.

Trên tư liệu, đều có chú thích chi tiết về mỗi người, ghi lại tần suất lui tới cùng Mục Thanh Vô, địa điểm gặp mặt, còn có sự tình phát sinh cụ thể.

Sau khi Hàn Văn Tịch xem xong tên người, mới bắt đầu từ tên thứ nhất, tập trung xem các chi tiết liên quan. Nàng vừa xem, vừa trêu ghẹo hỏi, "Thiếu tướng quân, đây chính là sự riêng tư của người nha."

"Chỉ cần có thể trợ giúp tra ra nội gian, cho dù Vương Phi nương nương muốn xem quân cơ bí mật, cũng là có thể tấu xin hoàng thượng." Mục Thanh Vô vẫn tích cực như vậy.

"Đừng! Ta không muốn biết." Hàn Văn Tịch vội vàng cự tuyệt, nàng hiểu đạo lý biết càng nhiều càng nguy hiểm.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, dần dần trở nên nghiêm túc. Mục Thanh Vô hầu ở một bên, không dám lên tiếng, lo lắng ngăn đầu nhìn đến sườn mặt nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, hần có chút không dỗi nói tâm mất.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này ở cửa Tàn Vương phủ, hần đã biết nữ nhân này không đơn giản, nhưng, không nghĩ tới bọn họ sẽ có nhiều tương tác như vậy. Hần từng nghĩ, nếu nàng không gả vào Tàn Vương phủ, bọn họ có lẽ ngay cả tương tác cũng sẽ không có đi.

Hàn Văn Tịch đang chuyển chú trên tư liệu, nào biết đầu rằng Mục Thanh Vô đang nhìn chằm chằm nàng một bên.

Nàng xem tất cả từng điều đã ghi lại, phần lớn không có địa phương nào đáng giá hoài nghi, bằng hữu mới, chủ yếu là uống rượu, Vạn Xà Độc tuyệt đối không thể hạ ở trong rượu, điểm này nàng có thể khẳng định, hơn nữa tần suất uống rượu cũng không tính là cao.

Mà mấy đường huynh muội lui tới, tuy rằng thường xuyên, nhưng không có quy luật gì, phần lớn là đến quý phủ báỉ phòng mà thôi.

Cuối cùng, tầm mắt Hàn Văn Tịch dừng ở trên tư liệu về Mục Lưu Nguyệt. Không thể không nói Mục Lưu Nguyệt là người có quan hệ thường xuyên cùng Mục Thanh Vô nhất. Trên cơ bản, Mục Thanh Vô trở lại Đại tướng quân phủ sẽ lập tức nhìn thấy muội muội, hết thảy này đều rất bình thường.

Nhưng, có một điều đã ghi lại, khiến cho Hàn Văn Tịch cảnh giác.

Trà!

Mục Lưu Nguyệt cư nhiên thường xuyên mời Mục Thanh Vô đến trà trang Thiên Hương ở vùng ngoại ô để uống trà!

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Mục Thanh Vô, mà Mục Thanh Vô lúc này cũng đang nhìn nàng chằm chằm, lần này, bốn mắt va chạm, tiếp xúc nhau.

Mục Thanh Vô giống như lâm tặc bị bắt tại hiện trường, lập tức chột dạ cúi đầu, nhưng Hàn Văn Tịch lại kinh hãi, nơi nào nhận thấy được sự khác thường của hần, vội vàng hỏi, "Thiếu tướng quân, muội muội người thường xuyên mời người đi uống trà?"

Lẽ tai Mục Thanh Vô có chút nóng lên, dỗi này còn chưa từng chột vật qua như thế, hần cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với mình.

Hần miễn cưỡng ngừng đầu lên, đáp, "Đừng vậy, mỗi tháng đều sẽ đi một hai lần, trà trang Thiên Hương ở vùng ngoại ô, Lưu Nguyệt là khách quen nơi đó."

"Mỗi tháng 1-2 lần?" Hàn Văn Tịch hồ nghi, mỗi tháng 1-2 lần, tần suất này cũng không giống với tần suất hạ độc, hơi quá xa.

"Các người mua trà từ nơi đó sao?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, người đi trà trang, phần lớn sẽ mua lá trà trở về, việc này nàng vẫn có hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Truy vấn, khoá định mục tiêu

Mục Lư Nguyệt những năm gần đây, thường xuyên mời Mục Thanh Võ đi trà trang Thiên Hương uống trà, nhưng tần suất cũng không cao, không phù hợp với tần suất hạ độc.

Tuy nhiên, người uống trà phần lớn đều sẽ mua trà từ trà trang về uống, mua lá trà trở về tự nhiên là đều uống mỗi ngày.

Vốn đã đặt tiêu điểm ở trên lá trà, nghe Mục Thanh Võ vừa nói như thế, Hàn Văn Tịch càng thêm chú ý.

Mục Thanh Võ nhớ lại một lát, nghiêm túc nói, "Thông thường mỗi lần đi sẽ mang về không ít lá trà, lá trà nơi đó tốt hơn so với những nơi khác, lại có nhiều chủng loại độc nhất vô nhị."

Hàn Văn Tịch gật gật đầu như suy tư điều gì. Lúc trước nàng từng tra lá trà mà Mục Thanh Võ lưu tại trong nhà và từ quán doanh đưa qua, đều không có độc tố.

"Lần trước, ta xem xét những lá trà đó, cũng là từ trà trang Thiên Hương mua về sao?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Hàn Văn Tịch đã hỏi đến câu này, Mục Thanh Võ nếu còn chưa ý thức được lá trà có vấn đề, hẳn chính là ngu ngốc.

"Vương Phi nương nương, người hoài nghi các nàng hạ độc ở trên lá trà?" Mục Thanh Võ hồ nghi hỏi.

"Chỉ có thể nói không thể loại trừ khả năng lá trà. So với những vật khác, nó có tiềm ẩn lớn nhất." Hàn Văn Tịch thẳng thắn trả lời.

Mục Thanh Võ nhìn lại mây tuấn lãng, nghiêm túc cân nhắc, sau một lúc lâu, hẳn mới tỉ mỉ kỹ càng giao đãi, "Ta khá bất bệ đối với lá trà. Trà trong quán đều là mang từ nhà qua, trà trong nhà, một phần là do bằng hữu đưa tới, một phần là do Lư Nguyệt đưa qua."

Mục Thanh Võ cười cười, nói "Ta tự mình mua cũng không nhiều lắm."

Hàn Văn Tịch cũng cười, nói như vậy, người uống trà không mua trà, người mua trà không uống trà. Mục Thanh Võ quý vị là thiếu tướng quân, có bao nhiêu người chờ đợi để đưa trà tốt cho hân nhạ?

Nếu Vạn Xà Độc này không phải là độc mãn tính, phải mất một thời gian dài và chậm rãi hạ độc, phỏng chừng bọn họ muốn tìm manh mối giữa tất cả những người đưa lá trà, sẽ không đơn giản như vậy. May mắn thay, độc này phải được hạ có tần suất, bọn họ có thể lần theo tần suất này để tìm ra đầu mối.

Không cần Hàn Văn Tịch hỏi, Mục Thanh Võ cũng rõ ràng, hẳn lại nói, "Người bên ngoài đưa trà, cũng không cố định, cơ bản có thể bài trừ....."

Hắn nói tới đây, chính mình đều kinh ngạc, đột nhiên nhìn về phía Hàn Văn Tịch, giọng nói bất giác lớn hơn, "Chẳng lẽ là Lư Nguyệt bên kia?"

Hàn Văn Tịch sớm đã hoài nghi, chỉ là có chút khó nói nên lời mà thôi.

Nếu Mục Thanh Võ đã tự mình nói ra, nàng cũng không khách khí, "Nếu vấn đề thật ra nằm ở trên lá trà, nàng là tiềm ẩn lớn nhất."

Lời này vừa ra, sắc mặt Mục Thanh Võ lập tức trắng bệch, nhưng, hẳn cũng không phủ định gì.

Hàn Văn Tịch hiểu sự khó xử của hắn, nhàn nhạt nói, "Thiếu tướng quân, hiện giờ đều chỉ là phỏng đoán mà thôi, hết thảy còn phải chờ xác định xem lá trà có độc hay không, mới có thể tiến thêm một bước phỏng đoán. Đương nhiên, ta tin tưởng lệnh muội tuyệt đối không có tâm mưu hại người, chỉ sợ..... nàng bị người lợi dụng."

Dù sao cũng là thân muội muội, Mục Thanh Võ lại là người quang minh lỗi lạc, cũng là người có cảm tình. Vừa nghe Hàn Văn Tịch nói như thế, hẳn mới ngẩng đầu lên một lần nữa, "Vương Phi nương nương yên tâm, tại hạ sẽ tận lực phối hợp điều tra với người."

Có những lời này, Hàn Văn Tịch vẫn yên tâm hơn, nâng tự mình rót trà cho Mục Thanh Võ, tiếp tục hỏi, "Thiếu tướng quân, người nghiêm túc nghĩ lại, trong nhà còn có lá trà nào chưa từng kiểm tra qua hay không?"

Mục Thanh Võ cũng không suy nghĩ, hẳn rất khẳng định, "Không có."

"Vậy lúc trước lá trà uống xong, còn giữ lại bình không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, mây thanh tú hơi nhăn, biểu tình giống như khi nàng giải độc, rất nghiêm túc cẩn thận.

Mục Thanh Võ vẫn lắc đầu như cũ. Hắn có yêu cầu rất cao đối lá trà, phần lớn là vứt bỏ chúng trước khi uống xong, bởi vì cho dù đã được bảo tồn rất khá, lá trà để lâu, vẫn sẽ bị biến vị.

"Vậy, một vại lá trà, thiếu tướng quân sẽ uống bao lâu?" Hàn Văn Tịch hiểu kỳ nói.

"Ta không chắc về điều này. Lá trà khác nhau, phương thức bảo tồn và thời gian cũng khác nhau. Thời điểm dài nhất là 2 tháng, ngắn nhất thì hơn 10 ngày." Mục Thanh Võ đúng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, ghi tạc trong lòng, vấn đề tiếp theo, "Vậy thiếu tướng quân còn nhớ rõ lệnh muội đưa lá trà tới, phần lớn đều là trà gì, đều là tới như thế nào?"

Nếu đã xác định đầu mối này, đương nhiên muốn truy tra đến cùng, không buông tha bất luận khả năng nào.

Mục Thanh Võ vừa nghĩ lại, vừa trả lời, "Trà đưa tới có rất nhiều chủng loại, phạm là có ba loại trà quý xuân hạ thu nàng đều sẽ đưa tới, đôi khi cũng sẽ đưa tới một ít trà hoa."

"Trà hoa?" Hàn Văn Tịch khó hiểu. Thông thường, chỉ có nữ tử mới uống trà hoa nhạ. Nghiêm túc mà nói, trà hoa thậm chí không được coi là trà.

Thấy Hàn Văn Tịch hồ nghi, Mục Thanh Võ biết nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Phải nói là trà xanh mùi hoa đi. Các lá trà được tiếp xúc với hương thơm tự nhiên của hoa, khiến cho trên lá trà có chứa mùi hương của hoa, khi pha trà lên người thấy mùi hoa."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch liền cảnh giác, không thể nghĩ ngờ, loại trà có mùi hương là mùi hoa này có thể che dấu không ít khí vị độc được.

"Thiếu tướng quân nhớ rõ các chủng loại trà thường uống hay không?" Hàn Văn Tịch truy vấn.

Mục Thanh Võ nghĩ nghĩ, lấy ra giấy bút, viết xuống tất cả các chủng loại lá trà mà Mục Lư Nguyệt đưa qua từ trong trí nhớ. Một khi viết xong, vừa xem lập tức đã hiểu.

Lá trà mà Mục Lư Nguyệt đưa, nhiều nhất chính là trà xanh, tiếp theo chính là trà xanh có mùi hoa, hồng trà là ít nhất, bạch trà và hắc trà chỉ có một hai lần.

"Trà xanh và trà xanh mùi hoa, có thể bảo tồn trong bao lâu?" Hàn Văn Tịch tiếp tục truy vấn.

"Trà xanh được hơn một tháng, nếu bảo tồn tốt thì một tháng rưỡi, trà xanh mùi hoa có thể đạt tới hai tháng." Mục Thanh Võ đáp.

Như thế xem ra, kết hợp với tần suất hạ độc mà phỏng đoán, mục tiêu chính là ở trên trà xanh và trà xanh mùi hoa.

Bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười, hỏi nói, "Trà đó của lệnh muội, đều là mua từ trà trang Thiên Hương sao?"

Mục Thanh Võ gật gật đầu, "Phần lớn đều là đến từ trà trang Thiên Hương, trên vại trà đều có biểu tượng của trà trang Thiên Hương. Nhưng, cũng thường xuyên có một ít không có biểu tượng, hẳn là do người khác đưa cho nàng."

Người khác đưa? Việc này sẽ tương đối phiền toái.

Hàn Văn Tịch không vội, chậm rãi lần tìm theo từng manh mối một. Nàng thoáng nhìn ra bên ngoài, thấy sắc trời đã muộn. Lúc này nếu đi ra cửa và đến trà trang Thiên Hương phỏng chừng trời đã đen.

"Thiếu tướng quân, sáng mai chúng ta đi trà trang Thiên Hương, như thế nào?"

"Hết thời ngày theo Vương Phi nương nương an bài." Mục Thanh Võ vẫn luôn dễ thương lượng, mặc dù trong quân sự vụ không ít, nhưng hẳn cũng không dám trì hoãn chuyện này. Thứ nhất là quan hệ đến tính mạng của bản thân mình, thứ hai, Tần Vương điện hạ đang nhìn chằm chằm mọi thứ.....

Hẹn thời gian ngày mai xuất phát, Mục Thanh Võ liền cáo từ, nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không nhàn rỗi.

"Trà xanh..... trà xanh mùi hoa....."

Nàng lăm bằm tự nói, một đầu chui vào thư phòng, thẳng đến trời tối cũng không ra ngoài.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Triệu ma ma đi qua đi lại vài lần ở cửa thư phòng, do do dự dự có nên gõ cửa hay không, vị chủ tử này, chính là ba bữa cơm sớm trưa tối cũng chưa ăn nha!

Trời đã tối rồi, mắt thấy đã nhanh qua giờ cơm tối, Triệu ma ma thật sự nhịn không được, đem đồ ăn mang tới cửa.

Triệu ma ma đang muốn gõ cửa, ai ngờ, Long Phi Dạ bước vào.

Thấy thế, Triệu ma ma đem đồ ăn đặt ở một bên, vội vàng bước nhanh qua, cung kính hành lễ, "Điện hạ."

Long Phi Dạ một thân phong trần mệt mỏi, chỉ sợ cũng bận rộn cả ngày, hần quét mắt liếc nhìn nhà ở một cái, giọng lạnh nhạt, kiêu lòi, "Người đâu?"

Triệu ma ma rõ ràng biết hần hỏi chính là ai, nhưng cố ý giả ngu, "Điện hạ hỏi..... chính là Vương Phi nương nương?"

Giọng nói của Long Phi Dạ đột nhiên lạnh thêm ba phần, nhưng vẫn là hai chữ đơn giản kia, "Người đâu?"

Triệu ma ma nói nào còn dám giả ngu, vội vàng trả lời, "Vương Phi nương nương ở trong thư phòng."

Triệu ma ma cho rằng hần sẽ đi qua, đang muốn nói về sự tình bữa tối, ai biết, Long Phi Dạ lại tùy tay ném tới một bao đồ, giọng điệu rất không vui, "Giao cho nàng, nói cho nàng trông giữ tốt, đồ này không phải là có thể vứt loạn."

Đó là một khối thổ cẩm bao quanh lấy một đồ đồng vật nhỏ, Triệu ma ma cầm ở trong tay, kín đáo sờ soạn cũng không biết bên trong bao là cái gì.

Đương nhiên, bà cũng không dám hỏi nhiều, lên tiếng, "Vâng".

Long Phi Dạ tựa hồ còn muốn giao đãi thêm gì đó, nhưng chỉ bữu môi, chung quy cái gì cũng chưa nói, đứng dậy muốn đi.

"Điện hạ, xin dừng bước!" Triệu ma ma vội vàng gọi lại.

Long Phi Dạ nhìn qua, không nói gì, thiết tình im lặng là vàng nha! (惜字如金: *Silence was golden*)

Triệu ma ma sớm đã thành thói quen, đáy mắt bà hiện lên một nụ cười trộm, nghiêm túc nói, "Điện hạ, thời điểm không còn sớm, không bằng ở chỗ này dùng bữa?"

"Không cần." Long Phi Dạ suy xét cũng chưa suy xét cự tuyệt. Trừ bỏ yếu hội tất yếu, từ trước đến nay hần đều không có thói quen dùng bữa cùng người khác, cho dù là Nghi thái phi bên kia, hần cũng thường xuyên từ chối.

Nhưng mà, Triệu ma ma lại nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, bắt đầu đi nói, "Điện hạ, Vương Phi nương nương ở thư phòng đều ngày người cả ngày, một ngày này ba bữa cơm cũng đều không ăn. Lão thân khuyên không được, có lẽ, Vương gia nói, Vương Phi nương nương sẽ nghe."

Đáy mắt thâm thúy của Long Phi Dạ hiện lên một tia không vui, nhìn thoáng qua về phía cửa thư phòng đang đóng chặt.

Triệu ma ma hầu hạ điện hạ nhiều năm, biết rõ tính tình hần, hần nhất định là có suy nghĩ về điều này, nếu không đã sớm đi luôn.

Triệu ma ma không tự giác chờ mong, nhưng ai biết Long Phi Dạ sau khi nhìn một lúc lâu, thế nhưng lạnh lùng nói, "Không ăn cơm là chuyện của nàng, không quan hệ cùng với bản vương, ngày sau chuyện này cũng không cần bẩm báo."

Điều này.....

Tốt thôi, Triệu ma ma không cũng ngoài ý muốn, chỉ là có chút thất vọng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ vừa mới dứt lời, đột nhiên "kêu kẹt" một tiếng, cửa thư phòng tự nhiên mở ra.

Chỉ thấy Hàn Văn Tịch mặt không có biểu tình, thoải mái hào phóng đi ra.

Nàng nói nào ngồi ở thư phòng cả ngày? Hôm nay cả ngày nàng đều đang ngủ được không?

Nàng nói nào một ngày ba bữa cơm đều không ăn, là do bận rộn nên đã quên được không?

Nàng từ trước tới nay đều không phải là người sẽ bực dãi chính mình, một khi có cảm giác đối thi lập tức ra cửa muốn tìm đồ ăn, ai biết vừa muốn mở cửa, liền nghe được Triệu ma ma vừa rồi đang "cáo trạng", lại nghe được giọng nói vô tình vô nghĩa kia của Long Phi Dạ.

Linh hồn không có nhân tình này!

Hàn Văn Tịch đột nhiên ra ngoài, Triệu ma ma cùng Long Phi Dạ đều có chút bất ngờ, Triệu ma ma cực kỳ xấu hổ, sợ lời vừa nói sẽ bị vạch trần.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không nhằm chán như vậy, chán nàng còn có chút đau, khắp khuỷu đi tới, cúi cúi người, "Điện hạ."

"Ăn."

Từ ngữ cứng đờ thoát ra khỏi khe miệng, Long Phi Dạ nhưu lông mày, cũng không biết mình đang không thoải mái ở đâu.

Hàn Văn Tịch bình thân, xoay người hỏi, "Triệu ma ma, ta đói bụng, truyền bữa tối."

Khi nàng nói, lập tức đi về phía hành lang bên cạnh, đều không liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái.

Một lần nữa, Long Phi Dạ lại nhưu lông mày. Thấy thế, Triệu ma ma nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể cúi đầu và đưa các món ăn qua.

Long Phi Dạ cứ như thể bị bỏ khỏ ở trong phòng khách, không người tiếp đãi.

Triệu ma ma bụng đồ ăn thom ngào ngát, cũng không dám đi ngang qua từ bên cạnh hần, cố ý vòng theo đường bên cạnh đưa đến.

Hàn Văn Tịch đã đói là, đồ ăn một khi được đưa tới, nàng lập tức ăn uống thỏa thích.

Ai biết, mới ăn được một lát, một cái bao thổ cẩm bọc đồ vật được ném vào từ bên ngoài, nện ngay ở trước mặt nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ vẫn tiếp tục đeo băng trên khuôn mặt, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Thủ pháp, siêu cấp thoải mái

Long Phi Dạ nâng chiếc áo bào ngoài xuống đối diện với Hàn Văn Tịch, lạnh lùng nói, "Triệu ma ma, thêm một bộ chén đĩa, bốn vương đêm nay dùng bữa ở chỗ này."

Vừa nghe điện hạ muốn lưu lại dùng bữa, Triệu ma ma tất nhiên là vui sướng, lập tức thêm chén đĩa, cười ha hả nói, "Điện hạ, nương nương, các người chờ, nô tỳ sẽ lập tức sai hòa phòng làm thêm vài món ăn mang qua, cùng với rượu nho yêu thích nhất của điện hạ."

Đáng tiếc, mặc kệ là Long Phi Dạ hay là Hàn Văn Tịch đều không để ý tới bà. Hai người đang bốn mắt nhìn nhau. Triệu ma ma vừa nhìn thấy không khí không đúng, lập tức cảm miệng, hậm hực đi ra.

Hàn Văn Tịch nhìn Long Phi Dạ một lát, tầm mắt di chuyển xuống dưới, dừng ở bọc tay nải trên bàn.

Nàng cố ý buông chiếc đĩa, không vui hỏi, "Điện hạ, người ném loạn thứ này..... không tốt đi?"

Mặc kệ là vật gì, cho dù phải đưa cho nàng, cũng không thể gạt nó lại đây như thế, thật sự là thô lỗ.

"Đồ này xác thật không phải có thể tùy ý vứt loạn, người tốt nhất giữ nó cho tốt, đừng để bốn vương phái nhìn thấy lần thứ hai." Long Phi Dạ lạnh lùng cảnh cáo.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức buồn bực, bên trong này chẳng lẽ là đồ của nàng?

"Đồ của ta?" Nàng hồ nghi hỏi nói.

Bên mời Long Phi Dạ nổi lên một tia kinh thường, không trả lời.

Hàn Văn Tịch vội vàng cầm qua, cẩn thận mở ra, ai ngờ, ánh vào mi mắt lại là..... lại là giày vớ của nàng!

Một đôi giày còn có đôi vớ, đúng là đêm qua nàng đã cởi ra ở Cô Uyển.

Đêm qua trên chân băng bó được, phình phình nên không thể xuyên được giày vớ, nàng chỉ có thể đi chân trần. Nàng hầu như đã quên những thứ này, ai biết Long Phi Dạ cư nhiên mang về cho nàng.

Thứ này tuy rằng không phải có thể tùy tiện vứt loạn, nhưng, cũng không đến mức khiến hấn đen mặt ném qua đây nha!

Mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất khách khí, "Đạ tạ điện hạ, thần thiếp nhớ kỹ."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng cất vớ nói, "Cho nên, buổi tối hôm đó người không đi giày, đi chân trần tiến vào địa lao, lại đi chân trần đi tới Hàn gia?"

Cô nhân báo thù, người nam nhân này quả thực chính là đồ cổ trong phái báo thù, quân nàng đi chân trần hay không đi chân trần, nhưng lại không phải là trọng phu chân chính của nàng, không phải là quân quá rộng hay sao?.

Hàn Văn Tịch đúng sự thật trả lời, "Vâng!"

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ đột nhiên cau mày, đôi mắt nheo lại một cách nguy hiểm.

Hàn Văn Tịch không muốn để ý đến hấn, chỉ là, bị hấn nhìn chăm chăm đến nỗi quanh mình đều có cảm giác bắt đầu phát ra sát ý.

Nữ nhân tốt không đấu cùng nam nhân cổ đại!

Nàng vội vàng giải thích, "Trên chân thần thiếp đã bọc băng gạc rất dày, không xuyên nổi giày vớ."

Nàng đang nói, sợ gia hỏa này không tin, vội vàng đá một chân ra, vén lên vấy lên, "Không tin người nhìn xem!"

Long Phi Dạ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên chân bị thương của Hàn Văn Tịch đã được bọc vài tầng lụa trắng bằng vải bó thật dày, tất cả đều bọc đến kín mít từ mắt cá chân đến đầu ngón chân, không biết còn tưởng rằng đã được bọc thạch cao.

Bộ dáng này, Long Phi Dạ tựa hồ rất vừa lòng, hấn thu hồi tầm mắt, cũng không truy cứu, ho nhẹ hai tiếng, nhàn nhạt hỏi, "Đêm qua bôi được, vẫn không tốt hơn sao?"

Ha ha.....

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, *gia hỏa này vừa lòng, hiểu được thế nào là quan tâm tới người khác nha?*

Hấn vừa lòng, nàng lại đang khó chịu.

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn, hơi mỉm cười không hề báo trước, về mặt vô hại.

Long Phi Dạ sững sốt, *mữ nhân này cười cái gì?*

Ai ngờ, ngay sau đó Hàn Văn Tịch lập tức thay đổi sắc mặt, về mặt âm u, một chữ một chữ lạnh lùng nói, "Đạ tạ điện hạ ban tặng, không tốt mau như vậy."

Thật ra thì chi là một chút bong gân mà thôi, hơn nữa thuốc trị bong gân của Long Phi Dạ hiệu quả cũng không tồi, rất nhanh là có thể phục hồi. Nhưng, tối hôm qua nàng suýt nữa là tàn trên tay gia hỏa này, đơn giản chỉ cần hấn dùng sức trong khi tra được, cũng đủ để hủy hoại chân nàng.

Hàn Văn Tịch trở mặt nhanh như lật sách, khiến Long Phi Dạ bất ngờ. Hiện tại hấn đang trầm mặc, Hàn Văn Tịch lại cười, "Đạ tạ điện hạ quan tâm."

Long Phi Dạ nhìn nàng, càng thêm trầm mặc, ánh mắt thâm thúy đã sâu lại càng thêm sâu.

Hàn Văn Tịch ghét nhất chính là cảm giác kém hơn một bậc ở trước mặt gia hỏa này. Ngay cả khi nàng có chút nhát gan, nhưng vẫn thoải mái mà hào phóng đón nhận ánh mắt hấn.

Lúc này, Long Phi Dạ đột nhiên đứng lên.

Muốn đi?

Hàn Văn Tịch lập tức hạ mắt xuống, bỏ qua sự mất mát ở đáy lòng, nàng lớn mật khiêu khích thì như thế nào? Gia hỏa này không phải vẫn luôn như vậy hay sao? Hoặc là bá đạo khiến nàng không thể nói lời nào, hoặc chính là rồi đi không nói một lời.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ cũng không rời đi, mà chỉ là thay đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh Hàn Văn Tịch.

"Chán." Giọng nói của hấn lạnh băng, chỉ nói một chữ.

Hàn Văn Tịch sững sốt, buột miệng thốt ra, "Người muốn làm gì?"

Long Phi Dạ không trả lời, mà là duỗi tay vớt chân nàng lên, đặt ở trên đùi mình.

"Buông ra!"

Hàn Văn Tịch hung hung, đang muốn giãy giụa, Long Phi Dạ lại dè lại một phen, trầm giọng nói, "Đừng nhúc nhích."

Hàn Văn Tịch vẫn muốn tránh thoát, nhưng, dùng sức như thế nào đều không thể nhúc nhích được. Nàng nhiu mày nhìn hấn, nhìn không tới chính diện của hấn, lại phát hiện sườn mặt gia hỏa này so với chính mặt càng đẹp mắt hơn, đường cong hoàn mỹ tựa như đã được điêu khắc nên, đặc biệt lạnh cứng, tuấn lãng.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, bất tri bất giác an tĩnh lại.

Long Phi Dạ một tay ấn chân Hàn Văn Tịch, một tay cời bỏ một đoạn băng gạc trên chân Hàn Văn Tịch. Băng gạc khá nhiều, ít nhất phải có 20 vòng thật dày.

Không giống với đêm qua, động tác tối nay của hấn mềm nhẹ không ít, cời bỏ từng vòng, nhần nại không hề thua kém đại phu chuyên nghiệp như Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lặng im nhìn, thấy động tác của hấn rất cẩn thận, cũng không biết thế nào, trái tim nàng, bất giác cũng thật trọng theo.

Một hồi lâu, tất cả băng gạc quấn quanh mắt cá chân đến ngón chân đều được cời bỏ.

Đêm qua bị gia hỏa này thô bạo trừng phạt, hơn nữa sau khi bị thương nàng cũng không nghĩ ngơi thật tốt, mắt cá chân so với thời điểm vừa mới bị thương đêm qua, còn sưng đỏ thêm ba phần.

Long Phi Dạ rũ mắt nhìn thấy, ánh mắt chìm xuống.

"Được." Hấn nhàn nhạt nói.

Hàn Văn Tịch sững sốt, buột miệng thốt ra, "Cái gì?"

"Trong bao quần áo có được." Hấn không ngừng đầu, tầm mắt vẫn luôn dừng ở trên mắt cá chân của nàng.

Hàn Văn Tịch lúc này mới hiểu ra, vội vàng tìm từ trong bao tất cầm đựng quần áo, thật đúng là sờ thấy một lọ được, đúng là bình được đã dùng đêm qua.

Gia hỏa này còn đưa được lại đây nha.

Hàn Văn Tịch đột nhiên có chút hồi hận, vừa mới rồi tựa hồ không nên keo kiệt nói móc hắn như thế, nàng không dám nhìn hắn, cúi đầu đưa thuốc bong gần qua.

Long Phi Dạ mở được ra, đổ một chút vào trong lòng bàn tay, trước tiên xoa xoa hai lòng bàn tay, rồi mới giống như đêm qua, dùng một tay nâng lên từ phía dưới mắt cá chân Hàn Văn Tịch, chỉ là, lúc này đây, động tác của hắn cực kỳ mềm nhẹ.

Khi lòng bàn tay hắn đột nhiên chạm vào, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy da thịt trên chân giống như đã chạm vào một khối băng, lập tức không có đau đớn cháy bỏng. Theo bản năng nàng ngừng đầu nhìn hắn, lúc này, Long Phi Dạ cũng đang muốn nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau, lỗ tai Hàn Văn Tịch bất ngờ nóng lên, nàng muốn không chế cũng đều không khống chế được.

Dáng chết!

Nàng mắng chính mình ở trong lòng, sợ bị Long Phi Dạ phát hiện.

"Như vậy có đau không?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi.

Hàn Văn Tịch khản trương lập tức lắc đầu, kỳ thật, vẫn có một chút đau.

Long Phi Dạ lại phủ một tay kia lên, nhẹ nhàng vuốt ở nơi sưng đỏ, lại hỏi, "Còn bây giờ thì sao?"

Một cảm giác lạnh lẽo phủ lên từ trên xuống dưới da thịt, thấm thấu đi vào, làm cơ bắp nguyên bản căng chặt đều được thả lỏng, có loại cảm giác giải thoát nói không nên lời.

"Không đau." Hàn Văn Tịch lại lắc đầu, lần này là thật sự không đau.

Long Phi Dạ một tay trên một tay dưới, ôn nhu nhẹ nhàng xoa, nhưng mà, chỉ là khi bắt đầu nhẹ nhàng xoa như thế, Hàn Văn Tịch bỗng nhiên giống như bị điện giật, nhẹn không được nổi lên một thân da gà.

Lòng bàn tay hắn ấm áp, được lại lạnh lẽo, một lạnh một nóng, theo lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa qua, loại cảm giác này, tuyệt vời nói không nên lời. Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy chính mình gần như không chịu nổi.

Long Phi Dạ vẫn tiếp tục, thủ pháp của hắn vô cùng tốt, động tác dần dần mở rộng, lực đạo cũng tăng thêm. Hàn Văn Tịch cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy toàn bộ chân đều thả lỏng, quả thực đây chính là một loại hưởng thụ, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹn không được kinh ngạc cảm thán ở trong lòng. "*Thật thoải mái nha!*"

Ai ngờ, đúng ngay lúc này, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn "*bang*".

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch song song quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Triệu ma ma xấu hổ đang đứng ở cửa, mơn ngon và rượu ngon đỏ ửng đầy dặt dưới chân.

Triệu ma ma đã hoàn toàn bị sốc, bà hầu hạ Tần Vương điện hạ lâu như thế, chưa từng gặp qua hắn tự mình thoa được cho người khác, lại còn là nữ nhân, thậm chí còn đang xoa bóp.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Triệu ma ma, Hàn Văn Tịch cúi đầu, bối rối, chỉ cảm thấy mình cùng Long Phi Dạ tựa hồ làm sự tình gì đó không muốn người nhận ra.

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại dường như không có việc gì, lạnh lùng nói, "Triệu ma ma, đi lấy chút băng gác lại đây."

Triệu ma ma trong lúc nhất thời thất thần bất động, vẫn không nhúc nhích.

"Còn không đi?" Long Phi Dạ không vui hỏi lại.

Triệu ma ma lúc này mới hồi hồn, vội vàng nói, "Vâng! Vâng! Nô tỳ lập tức đi!"

"Hiện tại tốt hơn chút nào không?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi, đôi mắt thâm thúy không có lạnh băng, nhưng cũng không có quan tâm, tựa hồ đang hỏi một vấn đề không đáng kể.

Hàn Văn Tịch nhìn mắt hắn, đột nhiên phát hiện chính mình không hiểu một chút gì về người nam nhân này.

"Tốt hơn." Nàng đứng sự thật trả lời.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tiếp nhận băng gác Triệu ma ma đưa tới, Long Phi Dạ nhanh nhẹn băng bó. Lúc này Hàn Văn Tịch mới phát hiện, ngay cả thủ pháp băng bó miệng vết thương của hắn đều rất lão luyện, nhìn có vẻ như là thường xuyên làm việc này.

Là thường xuyên băng bó cho chính mình? Hay là thường xuyên giúp người khác đây?

Hàn Văn Tịch đang thất thần, Long Phi Dạ đã băng bó xong, chỉ dấy hai tầng băng gác.

"Như vậy sẽ không cản trở việc xuyên giày vớ." Hắn mang khuôn mặt không có biểu tình và nói, cư nhiên còn nhớ tới chuyện này.

Hàn Văn Tịch không nhận được cười xị một tiếng, Long Phi Dạ lập tức nhủ mảy, lạnh lùng, "Có vấn đề gì sao?"

"Không, khá tốt." Hàn Văn Tịch nào dám nói thật suy nghĩ của nàng, *ngày sau ai thật sự muốn gả cho nam nhân bảo thủ này, trở thành thê tử chân chính của hắn, còn không phải bị hắn quản lý gắt gao?*

Không chừng sẽ gấu trong một cái lồng vàng, dưỡng ở khuê phòng, sẽ không cho người khác nhìn mặt.

Long Phi Dạ cũng không hỏi nhiều, buông chân nàng xuống, ném thuốc bong gần cho nàng, nhàn nhạt nói, "Không có gì trở ngại, ngày mai lại đổi một lần, đừng chạm vào nước, hạn chế đi lại."

"Àn." Hàn Văn Tịch gật gật đầu, một thể hệ danh y nháy mắt biến thành người bệnh nghe lời.

Long Phi Dạ đứng dậy, cũng không có ý tứ lưu lại ăn cơm, xoay người muốn đi.

"Chuyện của Hàn gia, điện hạ điều tra đến đâu rồi?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Còn chưa có gì." Long Phi Dạ đáp, cũng không dừng lại bước chân.

Hàn Văn Tịch không quay đầu nhìn lại, cũng không hỏi nhiều, rũ mắt, nghe tiếng bước chân hắn đi xa, về mặt lặng im.

Đột nhiên, Long Phi Dạ lại mở miệng, "Sự tình là thế, có tiến triển sao?"

Hàn Văn Tịch lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn dừng chân ở cửa, đang nhìn về phía nàng.

"Có chút tiến bộ, ngày mai muốn cùng thiếu tướng quân đi trà trang Thiên Hương một chuyến." Nàng vội vàng trả lời.

Long Phi Dạ gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, quay đầu rời đi.

Bóng dáng đều đã biến mất, Hàn Văn Tịch mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn một bàn đồ ăn, cũng không biết ngây ngô cười cái gì, lại bật cười xị một cái.

Triệu ma ma ở một bên nhìn xem mà không thể hiểu được, *Vương gia không lau lại ăn cơm, Vương Phi nương nương vẫn rất cao hứng?*

Bà sợ hãi hỏi, "Vương Phi nương nương, đồ ăn đều đã lạnh, hay là để lão nô mang đi hâm nóng?"

"Không cần."

Hàn Văn Tịch cầm lấy chiếc đũa, tựa hồ sự thèm ăn của nàng đã tốt hơn, mồm to ăn cơm, mồm to ăn canh.

Một đêm này, đèn trong tâm cung Long Phi Dạ vẫn luôn sáng, mà Hàn Văn Tịch dựa vào bên cửa sổ phòng ngủ, ngồi trên ghế quý phi suy ngẫm về các câu hỏi, bất tri bất giác đã chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Người có hiềm nghi lớn nhất

Hôm sau, Mục Thanh Vô còn chưa qua, Hạ quân gia đã đưa tới một đồng lớn lá trà, đa số là trà xuân, trà thu, trà đông cũng không ít, đều là lứa mới được bảo quản.

Ai nói người cổ đại thiếu điều kiện bảo quản? Thấy vật trước mắt, Hàn Văn Tịch chỉ có thể cảm khái, từ xưa đến nay, bạc luôn giúp mọi người hoàn thành mọi sự.

Nhìn một vại lá trà thơm, com sáng nắng còn chưa kịp ăn, một đầu chui vào thư phòng đi làm thực nghiệm

Nàng vẫn giống như trước đây, phân biệt lá trà thành các loại và phân giải lá chè trong nước. Nàng thậm chí đã thử nghiệm nhiều lần với trà xanh, chi tiếu, đã có kết quả đáng thương.

Lại một lần nữa, tất cả đều thất bại, không có kinh ngạc hay vui mừng nào.

Nàng nhóm chúng vào các chủng loại dựa theo phương thức thời gian hong sấy, sau đó là dựa theo mùa vụ xuân hạ thu đông, đáng tiếc, đều không có thành công.

Hàn Văn Tịch ra khỏi thư phòng, cúi đầu, có chút ủ rũ.

Là nàng đã hoài nghi sai đối tượng, hay là còn có nơi nào đã bị nàng xem nhẹ đây?

Nơi sản xuất?

Có thể là nơi sản xuất hay không?

Phân loại lá trà, trừ bỏ phương thức sao khô, ngắt theo mùa, chỉ còn dư lại nơi sản xuất của chúng.

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch mới lặn nửa phần chán tỉnh thần, có lẽ, hôm nay đi trà trang Thiên Hương sẽ có thu hoạch đi!

"Vương Phi nương nương, nên dừng bữa." Triệu ma ma nhắc nhở nói.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, vừa mới ngồi xuống, Triệu ma ma lại nói, "Điện hạ dậy sớm, đang pha trà trong sân."

Tay Hàn Văn Tịch đang cầm chiếc đĩa hơi run lên, chỉ là trong nháy mắt mà thôi, cũng không có phản ứng gì khác.

Triệu ma ma rũ mắt nhìn nàng hồi lâu, lại thuận miệng sâu kín nói câu, "Điện hạ thích nhất là trà Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương."

Hàn Văn Tịch vẫn trầm mặc, tự mình lo ăn, phảng phất như không nghe được điều gì.

Ăn no, thấy Triệu ma ma không còn ở đây, Hàn Văn Tịch mới đi ra sân, ánh mắt bất giác thoắt về hướng hoa viên, chi tiếu, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Ai ngờ, Triệu ma ma đột nhiên xuất hiện từ phía sau, cười ha hả, "Vương Phi nương nương....."

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, giống như ăn trộm chợt dạ, vừa quay đầu lại đi qua, hung hăng nói, "Người đang làm gì vậy?"

Triệu ma ma rất úy khuất, sợ hãi nói, "Người hầu bên ngoài tôi bẩm, thiếu tướng quân đang chờ người ở cửa sau."

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình tĩnh lại, lập tức đi như trốn.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Mục Thanh Vô thấy Hàn Văn Tịch khập khiễng đi ra, thể mới biết chân nàng bị thương.

"Vương Phi nương nương, chân người xảy ra chuyện gì?"

Kỳ thật Hàn Văn Tịch đã có thể đi đường bình thường, chỉ là sợ sau này sẽ để lại di chứng, không dám dùng quá sức nên mới khập khiễng.

Nàng nhảy lên xe ngựa, "Chi bong gần một chút, không có việc gì."

"Vương Phi nương nương, nếu không ngại khác lại đi đi, chân người....."

Tuy rằng "tình tế và mảnh mai" không phải là những từ được sử dụng đối với nữ nhân này, nhưng là, Mục Thanh Vô vẫn do dự.

"Không có việc gì, nhanh chóng đi thôi, những ngày còn lại không nhiều lắm, ta không muốn bị thua." Hàn Văn Tịch mới nhắc nhở, tính đến hôm nay, thời gian nàng cùng Mục Lưu Nguyệt đánh đổ chỉ còn lại 12 ngày.

Mục Thanh Vô cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lên xe, nhưng mà hẳn cũng không dám cùng ngồi chung với Vương Phi nương nương ở trong xe ngựa, mà là ngồi ở bên cạnh xa phu.

Hàn Văn Tịch vốn định để hẳn vào ngồi, chỉ là, nhớ tới cảnh cáo của Long Phi Dạ ngày hôm qua, nàng do dự một chút, vẫn là từ bỏ.

Long Phi Dạ là người có chút theo phong cách cổ, nhưng mà, ở thế giới này, mặc kệ là thiếu nữ hay là phụ nữ đã có chồng, tóm lại chi cần là nữ nhân, phải biết "cư xử", nếu không thu liễm, bị người nắm phải bím tóc, sẽ chọc đến phiền toái một thân.

.....

Thời điểm đến trà trang Thiên Hương, thời gian còn sớm, khách nhân trong vườn trà cũng không nhiều.

Toà trà trang Thiên Hương này được vây quanh bởi ba *tòa sơn trà (múi trồng trà)*. Phía trước là một dòng suối, phong cảnh tuyệt đẹp thanh tĩnh. Trang viên chiếm một diện tích rất rộng, bên trong vườn cùng tất cả đình viện lớn lớn bé bé có hơn 30 tòa. Hòn nữa, ở phía Tây Nam còn có một toà son trang suối nước nóng, cũng là của vườn trà Thiên Hương.

Không nói đến kiến tạo tòa vườn trà này hao phí bao nhiêu nhân lực và vật lực, chỉ cần khối đất ngay vùng ngoại ô để đó này, đã có giá trị lên thành.

Nghề nói trang chủ trà trang Thiên Hương làm người cực kỳ thận trọng, hành tung thấp phần thần bí, là người *phù khả địch quốc**, đến nay người tới uống trà cũng chưa người nào gặp qua bản tôn hần, cũng không biết là thần thánh phương nào.

**Phù khả địch quốc (富可敌国): Người có tài sản tương đương với toàn bộ quốc gia. (having wealth equivalent to that of an entire nation) {dịch: Emily Ton}*

Mục Thanh Vô đã sớm có hẹn trước, nhìn thấy xe ngựa Đại tướng quân phủ, gã sai vật giữ cửa không dám ngăn trở, cũng không dám chậm trễ, lập tức dẫn xe ngựa tới một chỗ đình viện độc lập.

Đình viện này tên là làm Tân Vũ Viện (新雨院), đứng là sân nơi Mục Lưu Nguyệt đã bao dải hươ, vừa lúc, hôm nay nàng ấy không qua đây.

Hàn Văn Tịch vừa xuống xe đã bị hết thảy quanh mình hấp dẫn, đình viện độc lập mang tính riêng tư rất cao. Bốn phía tường cao, trồng đầy hoa, một cái bàn trà được ẩn ở giữa những bụi hoa, hương đăng lượn lờ, thẩm mũi nhân tâm.

"Vương Phi nương nương, hãy cẩn thận."

Mục Thanh Vô ra hiệu một ánh mắt, trà nữ lập tức tiến lên nâng, Hàn Văn Tịch lại nói không cần.

Nàng khập khiễng dọc theo đường đá nhỏ đi vào bụi hoa, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh quây trà, nếu không phải có việc trong người, nàng thật đúng là muốn ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, triệt để thư giãn một chút!

Nếu nơi này được đặt ở hiện đại, thì quả thực chính là hội sở cao nhất và được xếp thứ hạng cao nhất, thích hợp để tổ chức các cuộc họp mật đàm, hoặc thậm chí là thích hợp để hẹn hò với tình nhân.

"Nhìn có vẻ như Vương Phi nương nương thực thích nơi này." Mục Thanh Vô cũng ngồi xuống.

"Nếu có thể có một chén trà ngon, vậy càng tốt." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Hôm nay tới, thứ nhất là để kiến thức tòa trà trang này, thứ hai chính là tới để tìm hiểu tiêu phí của Mục Lưu Nguyệt cùng với những cuộc gặp gỡ với bằng hữu.

Hàn Văn Tịch tuyệt đối tin tưởng Mục Lưu Nguyệt sẽ không mưu hại thân ca ca, nếu có người mượn tay nàng hạ độc ở trên lá trà, như vậy, Vạn Xà Độc hoặc đến từ trà trang Thiên Hương, hoặc sẽ từ lá trà mà bằng hữu nàng đã tặng.

Trên vại lá trà của trà trang Thiên Hương đều có dán nhãn, nếu như trà trang Thiên Hương hạ độc, vậy sẽ quá mức rõ ràng, hung thủ cũng sẽ không ngốc như vậy.

Hàn Văn Tịch càng có khuynh hướng nghi ngờ là do bằng hữu Mục Lưu Nguyệt hạ độc, nếu như bằng hữu đưa lá trà có độc, vậy nhất định là người thường xuyên đưa tặng lá trà.

Từ xưa đến nay, tặng lễ đều là sự tâm thượng, nhưng mà, lễ này cũng không phải là tùy tiện loạn đưa, đồng dạng cũng sẽ không có tùy tiện loạn thu.

Mục Lưu Nguyệt là vị đại tiểu thư, ăn mặc chi phí đều là ăn xài phung phí nên cũng không tham, cũng không thiếu mấy bình lá trà.

Có thể thường xuyên tiếp nhận trả lễ của người khác, nhất định là có lý do.

Hoặc là trà này đặc biệt tốt, có thể bắt lấy khẩu vị của Mục Lưu Nguyệt, hoặc chính là người đưa trà này, có nghiên cứu đặc biệt về trà cùng Mục Lưu Nguyệt thưởng thức trà ngon.

Mục Lưu Nguyệt không chỉ đến trà trang mua trà, mà cũng tới để kết bạn uống trà. Hàn Văn Tịch đương nhiên muốn tra một trà trà trang Thiên Hương trước.

Mục Thanh Võ đã đặt mua trà xanh, trình độ trà nghệ của trà nữ rất chuyên nghiệp: rửa sạch, lấy, pha, ngâm, nếm, rót, trình tự tám thủ tục đều làm rất tinh tế.

Hàn Văn Tịch nhấp nháy chén, lúc này mới mở miệng hỏi, "Lá trà này đều là loại trong trà trang sao?"

"Bể Vương Phi nương nương, tất cả các loại trà từ trà trang là được cung cấp từ ba toà son trà phía sau, là trà trang hong bôi ra tới. Nhưng, khách nhân cũng có thể tự mình mang trà lại đây." Trà nữ đứng sực thật trả lời.

Hàn Văn Tịch như suy tư gì gật gật đầu, lại hỏi, "Mục đại tiểu thư cũng thường xuyên tự mình mang trà đến đây đi?"

Lời này vừa ra, trà nữ cũng không lập tức trả lời, nhưng có vẻ lúng túng.

Mỗi một đình viện độc lập trong trà trang Thiên Hương đều có trà nữ cố định. Hơn nữa, nhiều đình viện độc lập đều bị khách nhân bao dùng hàng năm, những trà nữ đó liền trở thành trà nữ tư nhân, chỉ hầu hạ người cố định.

Hôm nay nếu không phải bởi vì Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch muốn vào Tân Vũ Viện này, chưa chắc đã vào được.

Khi những trà nữ hầu hạ khách nhân, các nàng có thể nghe và nhìn thấy rất nhiều sự tình. Một trong những công việc quan trọng nhất của các nàng chính là bảo vệ bí mật của khách nhân.

"Vương Phi nương nương hỏi chuyện, cứ việc trả lời, ta đã chào hỏi qua chấp sự của các người." Mục Thanh Võ nhàn nhạt nói.

Muốn điều tra Mục Lưu Nguyệt, kỳ thật chỉ cần đi hỏi bản thân nàng là được, nhưng mà, Mục Thanh Võ rõ ràng tính tình thâm muội từ nhất. Không đi hỏi còn tốt, một khi đi hỏi, nàng không những sẽ không đúng sự thật trả lời, ngược lại sẽ bịa đặt ra không ít lời nói dối, quấy nhiễu điều tra.

Cho nên, hẳn chỉ có thể mang Vương Phi nương nương đến trà trang Thiên Hương để tra.

Mục Thanh Võ dù sao cũng là thân ca ca của Mục Lưu Nguyệt, có những lời này của hẳn, trà nữ yên tâm hơn nhiều, lập tức trả lời, "Bể Vương Phi nương nương, Mục đại tiểu thư mỗi lần tới đều không tự mình mang trà, thời điểm tự mình tới đều là uống trà của trang viên. Thời điểm tới cùng bằng hữu, phần lớn là do bằng hữu nàng mang trà lại đây."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch cùng Mục Thanh Võ đều lập tức cảnh giác, không thể nghĩ ngờ, tình huống này cùng với tình huống bọn họ phỏng đoán thực phù hợp.

"Đại tiểu thư thường xuyên cùng người nào uống trà?" Mục Thanh Võ vội vàng dò hỏi.

Trà nữ suy nghĩ một lúc, đáp, "Thường xuyên tới có vài vị, Trưởng Bình công chúa, tam tiểu thư Tề tướng gia, đại tiểu thư Bình bộ thượng thư, thất tiểu thư Lâm gia, nhị tiểu thư Hàn gia....."

Trà nữ nói một đồng tên, ngay cả Mục Thanh Võ cũng đều kinh ngạc, không nghĩ tới muội từ nhà mình giao hữu rộng lớn như vậy.

Trà nữ nói đến cuối cùng, lại bổ sung một câu, "Một lần gần đây nhất, đại tiểu thư đã cùng đến với nhị tiểu thư Hàn gia."

"Hàn gia nào?" Hàn Văn Tịch nhận không được dò hỏi, tuy rằng Hàn gia ở đó để có thể có quan hệ cùng Mục Lưu Nguyệt, cũng chỉ có nhà mẹ đẻ nàng, nhưng là, nàng vẫn muốn xác định một chút.

"Chính là thế gia y học Hàn gia, nhà mẹ đẻ Vương Phi nương nương." Trà nữ thấp giọng trả lời.

Nhị tiểu thư Hàn gia, nữ nhi Lý thị Hàn Nhượng Tuyệt?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia chán chờ, tuy rằng lúc này nàng càng thêm xác định hiềm nghi Lý thị, chỉ là, nàng vẫn rất bình tĩnh, rốt cuộc đây đều là phỏng đoán, không có chứng cứ chắc chắn.

Nếu nàng hiện tại liền đem mục tiêu phong tỏa ở trên người Lý thị, vô cùng có khả năng sẽ bỏ qua những manh mối khác, bỏ lỡ hung phạm.

Hàn Văn Tịch chưa từng điều tra qua vụ việc trước đây, nhưng mà, nàng nghĩ, tra án cùng với chuẩn bệnh hẳn là có cùng đạo lý đi, không thể chủ quan ước đoán. Tương tự, nếu có quá nhiều chứng bệnh, cần thiết phải bài trừ, đến khi có chứng bệnh chính xác thì mới chẩn bệnh. Nếu không, cuối cùng sẽ chỉ là khám sai bệnh, hại người.

Hàn Văn Tịch không nói thêm gì nữa, mà Mục Thanh Võ không rõ ràng lắm về sự hiềm nghi Lý thị của nàng nên có vẻ vô tư hơn nhiều, hẳn chất vấn, "Trong những người này, người nào thường cùng đại tiểu thư uống trà nhiều nhất?"

Trà nữ lập tức suy nghĩ, lắc lắc đầu, "Điều này nó tỷ chưa từng nghiêm túc theo dõi, các vị tiểu thư đều thường xuyên tới, nó tỷ cũng không có ấn tượng đặc biệt."

"Người nào thường xuyên đưa trà?" Mục Thanh Võ lại hỏi.

Lần này, trà nữ không hề nghĩ ngợi, không chút do dự trả lời, "Nhị tiểu thư Hàn gia."

Vừa nghe lời này, trái tim Hàn Văn Tịch đột nhiên đập lạch một nhịp, đột nhiên có loại dự cảm thật sự không tốt.

Mục Thanh Võ cũng không lập tức hỏi tiếp, hẳn liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp.

Nhị tiểu thư Hàn gia, đó là người nhà mẹ đẻ Vương Phi nương nương, là muội muội cùng cha khác mẹ của Vương Phi nương nương nha.

Nếu Hàn Nhượng Tuyệt là hung thủ mà nói, vậy Hàn gia gặp phải đó là tai ương ngập đầu!

"Người cẩn thận ngẫm lại, còn có những người khác không?" Mục Thanh Võ lại chất vấn nói.

"Tướng phủ cùng tiểu thư Bình Bộ thượng thư, cũng thường xuyên đưa trà cho đại tiểu thư, nhưng, không thường xuyên giống như Hàn nhị tiểu thư. Hàn nhị tiểu thư dường như mỗi lần đều đưa, Mục đại tiểu thư rất thích trà của Hàn nhị tiểu thư."

Trà nữ trả lời, suy nghĩ một lát, lại nói, "Cần hai ba năm qua, Hàn nhị tiểu thư đưa nhất định là nhiều nhất, đặc biệt là năm trước, một hai tháng liền đưa một hồi."

Lời này vừa ra, ngay cả Mục Thanh Võ cũng đều trầm mặc, không tiếp tục hỏi tiếp.

Không thể nghĩ ngờ, Hàn Nhượng Tuyệt là hiềm nghi lớn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Cùng nhau chia sẻ hy vọng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy Mục Thanh Võ cùng Hàn Văn Tịch đều trầm mặc, trà nữ đã sớm nhận thấy có điều không thích hợp, chỉ là, thiếu tướng quân hỏi những việc này, trà trang đều sẽ ghi lại tình huống, nàng không dám nói dối.

Trước đó không lâu Hàn nhị tiểu thư đã đề lại một vị trà xuân thượng đẳng ở chỗ này. Không ít quyền quý tới uống trà, đều sẽ dễ quên lá trà, cũng sẽ không quay lại tìm. Vì thế nàng nổi lên tâm tà, đem đầu đi vị lá trà kia.

Ai biết, ngày hôm sau Hàn gia lại có người tới tìm, nàng cũng ngại không dám lấy ra, chỉ có thể nói dối là không nhìn thấy.

Hàn nhị tiểu thư đưa trà đều là trà tốt loại thượng đẳng, so với trà trang còn muốn tốt hơn nhiều, nếu có thể bán qua tay ở trà thị, nhất định có thể bán với giá tốt.

Trà nữ đang tính toán tìm thời gian trộm mang ra ngoài đi bán, nhưng ai biết hôm nay lại gặp được chuyện như vậy.

Nàng kinh hồn táng đảm, nơi nào còn dám đi bán lá trà, chỉ cầu đừng tra được tới trên đầu chính mình. Nếu như bị chấp sự trà trang biết nàng trộm đầu trà của khách nhân, nàng cũng chỉ có một con đường chết.

Thấy Mục Thanh Võ cũng trầm mặc, Hàn Văn Tịch trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhàn nhạt nói, "Thiếu tướng quân, người có thể khiến ta yên tâm, ta tự nhiên cũng có thể khiến người tin tưởng, yên tâm đi!"

Lời này, trà nữ nghe không hiểu, nhưng Mục Thanh Võ lại hiểu.

Thời điểm điều tra Mục Lưư Nguyệt, hẳn từng cam đoan, nhất định không làm việc thiên tư. Hiện giờ, hiềm nghi lớn nhất rơi xuống Hàn gia, Vương Phi nương nương giờ đây cũng đưa ra hứa hẹn tương tự.

Không nghĩ tới Vương Phi nương nương bất quá là một giới nữ lưu, cũng đại nghĩa nghiêm túc như vậy, Mục Thanh Vĩ chấp tay ôm quyền, vẻ mặt kính trọng cùng tín nhiệm.

Đúng là một phần tín nhiệm này, khiến áp lực với Hàn Văn Tịch càng thêm lớn hơn, đồng thời cũng càng hạ quyết tâm lớn hơn. Mặc kệ hung thủ là ai, chỉ cần là hung phạm, nàng liền nhất định sẽ điều tra ra.

"Hàn nhị tiểu thư đưa lá trà, có ngâm trà ở chỗ này sao?" Nàng rót cuộc đã mở miệng.

Trà nữ tức tức đầu, "Hàn nhị tiểu thư mang trà đến ngâm phần lớn là đã mở niêm phong và phần còn lại trong hộp sẽ để lại và thưởng cho chúng ta, đưa cho Mục đại tiểu thư chính là chưa mở niêm phong."

"Là cùng một loại lá trà sao?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Có đôi khi cùng, có đôi khi không phải, điều này không nhất định." Trà nữ đúng sự thật trả lời.

"Có lưu lại sao?" Hàn Văn Tịch tiếp tục hỏi.

Trà nữ lập tức đứng dậy, chỉ chốc lát sau liền cầm tới hai vại lá trà, "Đây là một hộp gần nhất Hàn nhị tiểu thư lưu lại."

Hàn Văn Tịch kiểm tra lá trà, cũng không phát hiện có độc tố gì, hết thảy đều bình thường.

Mục Thanh Vĩ chần chờ một lát, tự mình ngâm lá trà kia uống, vừa ngửi hương trà, vẻ mặt hẳn liền say mê.

"Xây ra chuyện gì?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Mục Lưư Nguyệt sở dĩ sẽ vẫn luôn nhận lá trà do Hàn Nhượng Tuyệt đưa, ít nhất lá trà này sẽ không phải là vật bình thường.

"Vị này..... trà này là trà xuân Nam Cương mẻ đầu tiên, một trong những trà xanh thượng phẩm." Mục Thanh Vĩ phi thường khẳng định.

Cùng cây trà, khi trồng ở những địa phương khác nhau, sẽ tạo ra sự khác biệt trong lá của chúng. Khí hậu, thổ nhưỡng, nguồn nước tưới quyết định nguyên tố vi lượng trong lá trà cũng khác nhau, do đó khiến cho hương vị nước trà không giống nhau.

Người bình thường là nhắm nháp không ra, nhưng, quý trà có thâm niên chỉ cần vừa ngửi đã rõ ràng.

"Đây xác thật là mẻ đầu của trà xuân đến từ Nam Cương, chỉ có đất đỏ ở Nam Cương mới có thể trồng được hương vị trà xanh này. Thiếu tướng quân thật là lợi hại!" Trà nữ khen ngợi.

Thật ra, nàng rất muốn nói một vại trà của Hàn nhị tiểu thư mà nàng không đưa ra so với một vại này còn muốn tốt hơn, đáng tiếc, nàng không dám.

"Trà này thực hiếm lạ sao?" Hàn Văn Tịch khó hiểu hỏi.

"Vương Phi nương nương, trà Nam Cương là trà có nhu cầu lớn nhất, đặc biệt là trà xuân. Chúng được sản xuất với số lượng nhỏ, mỗi khi còn chưa ngắt lấy, đã bị đặt hết trước." Trà nữ đúng sự thật trả lời.

Nếu không phải đang uống trà này, hơn nữa lại có trà nữ nhắc nhở, Mục Thanh Vĩ cũng sẽ không hề lưu tâm đến nơi sản xuất trà xanh mình thường uống nhất.

Hắn ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Hàn Văn Tịch, nghiêm túc nói, "Vài ba năm qua ta thực sự mê khẩu vị loại trà này, trong trà mà Lưư Nguyệt đưa tới, khá nhiều trà xanh Nam Cương."

Trà xanh Nam Cương?

Hàn Văn Tịch hơi nhăn mày lại, thừa dịp Mục Thanh Vĩ cùng trà nữ không chú ý, lặng lẽ lấy vại lá trà để vào trong túi chứa bệnh tủy thần mang theo, lại lấy một cây ngón châm nhấp một chút nước trà để vào, thật ra chính là để vào hệ thống giải độc và phân giải.

Sau khi phân giải, kết quả cho thấy sự khác biệt rõ rệt, vại lá trà này cùng với nước trà có hàm lượng sắt cực cao!

Trước đó, nàng từng phân giải hai nhóm lá trà, đem thành phần trong từng loại lá trà kết hợp cùng với Vạn Xã Độc, vẫn đều luôn thất bại.

Lần đầu tiên là phân tích theo chủng loại trà, lần thứ hai chính là lá trà ba mùa, còn nơi sản xuất, vẫn chưa từng phân tích qua.

Trà xanh trà xuân Nam Cương, có thể chính là nó hay không?

Hàn Văn Tịch không chờ được nữa, ngay sau khi phân tích thành phần của lá trà, nàng lập tức tiến hành điều phối với chất độc ở trong hệ thống giải độc.

Lông mày nàng nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc, hết sức chăm chú, hy vọng có được một đáp án rõ ràng chuẩn xác.

Mục Thanh Vĩ cùng trà nữ ở một bên nhìn thấy, còn tưởng rằng có chuyện gì đang xảy ra với nàng.

"Vương Phi nương nương người không sao chứ?" Mục Thanh Vĩ quan tâm hỏi.

Bất quá một lát mà thôi, Hàn Văn Tịch đã phục hồi tinh thần, khẽ thở dài một tiếng, "Không có việc gì."

Được thôi, lại thất bại!

Trà xanh trà xuân Nam Cương thất bại, không phải nó.

Là bọn họ hiểu lầm Hàn Nhượng Tuyệt, hay là, lá trà Hàn Nhượng Tuyệt đưa tới để ngâm và lá trà đưa cho Mục Lưư Nguyệt, còn có gì đó không giống nhau sao?

Nếu có, dựa vào trình độ quý trà của Mục Thanh Vĩ, thường uống như thế, cũng có thể ít nhiều nếm ra.

Hàn Văn Tịch chần chờ một lát, phát phát tay để trà nữ cùng thị nữ quanh mình đều lui ra.

Người vừa đi, Mục Thanh Vĩ vội vàng hỏi, "Vương Phi nương nương, người có phát hiện gì sao?"

"Lá trà Lưư Nguyệt tặng cho người, có gì khác với những loại trà người từng uống hay sao?" Hàn Văn Tịch chất vấn.

Mục Thanh Vĩ biết dụng ý của Vương Phi nương nương khi hỏi vấn đề này, chỉ là, hẳn cũng không biết làm thế nào để cho nàng một hồi đáp rõ ràng.

"Vương Phi nương nương, điều này hơi khó xác định. Cùng nơi sản sinh, mùa, chủng loại lá trà, chỉ cần bảo quản hong sấy bình thường, hương vị không khác nhau nhiều lắm, nhưng lại có rất nhiều khác biệt nhỏ."

Mục Thanh Vĩ dừng lại một lát, mới tiếp tục, "Khi so sánh một chén trà từ cùng một nơi sản xuất, trà mà Lưư Nguyệt đưa tới sẽ tốt hơn so với trà của người khác đưa, chủ yếu là trong kỹ xảo bảo quản lá để chúng tươi hơn. Đường nhiên, có đôi khi cũng do nước dùng để pha trà, đồ đựng, thời gian dùng để ngâm trà làm nên sự khác biệt. Thật khó nói."

Mục Thanh Vĩ nói, Hàn Văn Tịch vừa nghe liền hiểu, muốn từ những nhân tố này để tìm ra đáp án khẳng định, hiển nhiên là không có khả năng.

Thậm chí chỉ cần một kỹ thuật đơn giản để bảo dưỡng lá trà, cũng sẽ tạo ra những sự khác biệt to lớn. Bọn họ phải chạy đi đâu để tìm ra chúng nha?

Hàn Văn Tịch nguyên bản là muốn tìm ra phương pháp phối chế lá trà độc, rồi mới căn cứ vào phối phương nghịch phương để tìm chứng cứ. Hiện giờ xem ra, muốn đi dọc theo manh mối này để tra, không biết ngày tháng năm nào mới có thể tra ra được gì đó.

Nàng sùng sảng lại ý nghĩ một chút, bỏ qua các loại nhân tố ảnh hưởng một bên, lại trở về điểm đáng ngờ trên lá trà.

Nếu xác định điểm đáng ngờ ở trên lá trà, bọn họ hiện tại chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là tìm ra lá trà chứa độc.

Nhưng, điểm mấu chốt này, không chừng hung thủ đã sớm có phòng bị, muốn tìm được lá trà chứa độc, sao có thể đơn giản như vậy?

Nếu từ bỏ hiềm nghi này, như vậy, bọn họ chỉ có thể hiềm nghi từ phương diện người xuống tay.

Hàn Văn Tịch suy xét, cũng giống như suy xét của Mục Thanh Vĩ, thấy vẻ mặt Mục Thanh Vĩ ngưng trọng, nàng lại cười.

"Thiếu tướng quân, một chuyện này vẫn có thu hoạch, về phương diện lá trà chưa có tiến triển, ít nhất..... chúng ta có thể xác định được người hiềm nghi."

Thật ra, chỉ cần những manh mối của ngày hôm nay, Hàn Nhục Tuyết đã bị hiềm nghi không nhỏ. Hơn nữa, những gì nàng phát hiện ở nơi đó của Tam di nương, hiềm nghi càng lớn hơn nữa.

Hàn Văn Tịch cũng không nói ra Long Phi Dạ đã chen chân vào chuyện này, rốt cuộc chuyện này liên quan đến nội gián Bắc Lịch quốc, Long Phi Dạ lại vẫn luôn bí mật điều tra. Trong lòng nàng yên lặng chờ mong, Long Phi Dạ có thể tìm được những manh mối khác.

Mục Thanh Vô không nghĩ tới một chuyện hôm nay sẽ tra ra được trên người nhị tiểu thư Hàn gia. Sau khi trở về, hẳn nhất định trước tiên phải bẩm báo với Tần Vương điện hạ. Hẳn hẳn, để Tần Vương điện hạ đi điều tra bối cảnh của tam phòng Lý thị cũng nhị tiểu thư Hàn gia, hẳn là không khó.

Việc này quan hệ đến án nội gián Bắc Lịch quốc, vì vậy không thể công khai, hẳn cũng sẽ không cần phải tiết lộ cùng Vương Phi nương nương.

Hai người vô tình đều đem tiêu điểm đặt ở trên người kẻ hiềm nghi, cũng đều đem hy vọng kỳ thác ở trên người Long Phi Dạ, nhưng không nhận thức được ý nghĩ của nhau.

Mục Thanh Vô gật đầu, "Vương Phi nương nương yên tâm, việc này, tướng quân phủ nhất định sẽ nắm chặt thời gian điều tra, nếu có bất luận tin tức gì đều sẽ báo cho người trước tiên."

"Nếu ta có tiền triển, cũng sẽ nói cho người." Hàn Văn Tịch thẳng thắn nói.

Mục Thanh Vô sững sốt, chẳng lẽ vị chủ tử này muốn đích thân đi tra Hàn gia hay sao? Phải biết rằng, thứ nhất rằng là nữ nhi đã gả ra ngoài của Hàn gia, thường xuyên về nhà mẹ đẻ cũng không tốt, thứ hai, nàng là Tần Vương phi tôn quý và có một số việc nhất định có điều cô kỵ.

"Vương Phi nương nương, theo ý hạ quan, người vẫn nên....."

Mục Thanh Vô còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lười biếng đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đi mua chút trà!"

Đầu óc nàng có chút loạn, muốn làm sạch tâm trí một chút, tạm thời không muốn đàm luận án này.

Mục Thanh Vô lại khuyên, nói, "Vương Phi nương nương thích trà gì, có thể để trà nữ mang nó lại đây."

"Nghe nói nơi này..... Nam Sơn Hồng không tồi, phải tự mình lên núi ngắt lấy?" Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, *nàng phải đến hồi lộ Long Phi Dạ, để hẳn nắm chặt thời gian đi tra tam phòng Hàn gia.*

Dựa vào hiệu suất làm việc của tên kia, ba bốn ngày nhất định sẽ có tin tức, vạn nhất tra sai, nàng còn có thời gian mấy ngày để điều chỉnh.

"Vương Phi nương nương thật biết hàng, Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương được đặc biệt trồng cho hoàng tộc, không bán ra ngoài." Mục Thanh Vô cười nói.

Hàn Văn Tịch có chút mất mát, "Nói như thế là không thể mua?"

"Hạ quan mua không được, nhưng Vương Phi nương nương là người trong hoàng tộc, tự nhiên là có thể mua được. Cũng không biết hạ quan hôm nay có thể tận dụng được sự hiện diện đáng kính của Vương Phi nương nương hay không?" Mục Thanh Vô trêu ghẹo hỏi.

Sau vài lần ở cùng với nhau, trong bất tri bất giác, hẳn trở nên thân mật rất nhiều, không câu nệ cung kính giống như lúc trước, nhưng mà, chính hẳn cũng chưa phát hiện ra.

Hàn Văn Tịch lập tức hứng thú, "Đương nhiên rồi."

Dưới sự dẫn đường của trà nữ, Mục Thanh Vô cùng Hàn Văn Tịch đã tới trên sơn núi phía sau. Nơi này đúng là khu gieo trồng Nam Sơn Hồng, từng hàng từng hàng kê lại với nhau. Lối đi nhỏ chỉ có thể thông qua một người, cây trà tuy không cao, nhưng cũng không thấp, bên trong điểm dừng đầu tiên, đã bị che nửa thân mình.

Dưới chỉ điểm của trà nữ, rất nhanh Hàn Văn Tịch đã nắm giữ được kỹ xảo hái trà, cùng Mục Thanh Vô đi vào vườn trà.

Dù sao cũng là đường núi, trên chân Hàn Văn Tịch lại có thương tích, Mục Thanh Vô cũng không rảnh để lo hái trà, vẫn luôn hộ ở bên cạnh Hàn Văn Tịch, sợ nàng sẽ ngã, bong gân lần nữa.

Thấy nhiều lá trà đều có dấu vết bị côn trùng cắn, Hàn Văn Tịch lăm lăm bấm đầu bấm, "Côn trùng có hại không ít nha, nhất định không phun nông được đi?"

Ở hiện đại, lá trà được phun *nông được* (农药: thuốc trừ sâu) là sự tình hết sức bình thường, thậm chí nhiều nông dân trồng chè lòng da hiềm độc vì để đảm bảo một vụ thu hoạch đầy đủ, sử dụng quá nhiều nông được, hoặc là sử dụng nông được mà quốc gia đã có lệnh cấm rõ ràng.

"Nông được?" Mục Thanh Vô nghe không hiểu.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đột nhiên quay đầu lại, kính thanh, "Độc được!"

Nếu đem Vạn Xà Độc hạ ở trên cây trà?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Thích khách, ngoài dự đoán của mọi người

Beta: Thái Hà (@TaeHa2704)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nếu đem nông được hạ ở nước trà, nước trà nhất định sẽ biến sắc biến vị, ngay cả một lượng nhỏ, đều sẽ có hương vị rất gay mũi.

Nhưng mà, nếu đem nông được phun ở trên cây trà, lá trà thu hoạch được sẽ trải qua xử lý và hong khô, lại pha thành nước trà, như thế một chút hương vị nông được đều không có.

Nếu có đủ số lượng nông được trong thành phần lá trà, như vậy, cho dù là kiểm tra lá trà hay là nước trà, vẫn là có thể kiểm tra đo lường ra lượng tàn lưu nông được. Sử dụng lá trà có tàn lưu nông được lâu dài, sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với thân thể con người.

Như vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu đem nông được đổi thành độc được, đổi thành Vạn Xà Độc?

Có phải cũng là cùng đạo lý hay không? Lá trà có chứa Vạn Xà Độc, nhưng khi ngâm lại không thay đổi một chút hương vị, màu sắc, không thay đổi vị? Chỉ có chuyên nghiệp tinh vi kiểm tra đo lường mới có thể kiểm tra đo lường ra tới?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Hàn Văn Tịch kinh hãi, hai tròng mắt đều trừng lớn, "Nhất định chính là như vậy!"

Mục Thanh Vô lại không hiểu ra sao "Vương Phi nương nương, người đang nói gì vậy?"

Hàn Văn Tịch đang muốn giải thích, ai ngờ, một luồng gió lạnh sắc bén đột nhiên truyền đến từ phía sau.

"Vương Phi nương nương cẩn thận!"

Mục Thanh Vô kinh hô, thành linh đầy Hàn Văn Tịch về hướng cây trà, ngay sau đó chính mình xoay người bảo hộ.

Kinh nghiệm phong phú nơi sa trường như hẳn, lập tức đã nghe ra được đây chính là thanh âm mũi tên nhọn được bắn đến từ phía sau.

Có thích khách!

Thời điểm Mục Thanh Vô xoay người qua bảo vệ Hàn Văn Tịch, đồng thời cũng rút trường kiếm ra, hung hăng đánh mũi tên nhọn đang nghênh diện phóng tới qua một bên, động tác nhanh nhẹn liên tiếp và dứt khoát, rất đẹp mắt.

Mũi tên nhọn đã bị chuyển hướng, nhưng không nhìn thấy dấu hiệu của thích khách, trước mắt trống rỗng, trờ bỏ cây trà vẫn là cây trà, toàn bộ sườn núi nhỏ một mảnh yên tĩnh.

Mục Thanh Vô không chút do dự, vừa cảnh giác động tĩnh quanh mình, vừa hô to, "Người tới mau kêu thụ vệ, có thích khách!"

Hái trà sư ở một bên sục tới mức lập tức xoay người liên chạy. Khi thị vệ vườn trà còn chưa đến đây, đột nhiên lại có thêm một mũi tên bắn lên từ phía bên phải, Mục Thanh Vô vung trường kiếm lên, dễ dàng đánh rớt.

Vương Phi nương nương ở phía sau lưng hẳn, hẳn không dám đuổi theo, hơn nữa, địa thế nơi bọn họ đang đứng rất bất lợi cho việc rút lui, Mục Thanh Vô chỉ có thể bất động, chờ đợi người đến cứu viện.

May mắn thay, nhìn xem tốc độ bắn tên, thích khách chỉ có một người.

Hàn Văn Tịch nằm trên cây trà, không dám lộn xộn cử động, nằng thừa nhận chính mình thực sự nhát gan, một chút võ công nằng đều không biết, chỉ cần không cẩn thận một cái thì mạng nhỏ sẽ không còn nha!

"Vương Phi nương nương, cứu binh lập tức sẽ đến, ủy khuất người." Mục Thanh Vô thấp giọng.

"Không..... không có việc gì! Người cẩn thận một chút." Hàn Văn Tịch khó chịu, nằng khom lưng 90 độ, đỉnh cây trà chích vào toàn bộ vùng bụng khiến nằng muốn hét lên.

"*Hưu.....*" Lại là một mũi tên khác, đến từ phía bên trái!

Mục Thanh Vô hung hăng đánh rớt như cũ, lạnh giọng, "Người nào? Lén lút, tính gì là anh hùng hảo hán!"

Hàn Văn Tịch đỏ mặt hỏi..... người ta là thích khách, người nói đến anh hùng hào hán làm gì, đây rõ ràng là năng lực hữu hạn, đánh lên không thành, chỉ có thể tiếp tục đánh lên.

Nếu không, còn không phải là thừa dịp cứu binh còn chưa tới, ra tay tốc chiến tốc thắng?

Trước nay Hàn Văn Tịch cũng chưa từng gặp qua thích khách, chưa từng gặp qua cảnh đánh đánh giết giết, vì vậy điều này khiến nằng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng ai biết, Mục Thanh Vô lại đột nhiên kinh hãi, thấp giọng nói:

"Vương Phi nương nương, người tôi không ít! Đắc tội?"

"Cái gì?"

Hàn Văn Tịch còn chưa hiểu, Mục Thanh Vô đã xoay người lại đây, một tay ôm nằng vào trong lồng ngực, ngay sau phóng lên không mà bay.

Mà cơ hồ là đồng thời, vô số mũi tên tồn từ bốn phương tám hướng đồng loạt bay vụt lại đây, "*Hưu! Hưu! Hưu!*" Từng đạo phá tiếng gió liên tiếp không ngừng, không dứt bên tai!

Mục Thanh Vô một tay giữ chặt bảo hộ Hàn Văn Tịch trong ngực, một tay khác cầm kiếm vung lên đánh rớt những mũi tên nhọn, đồng thời không ngừng xoay người tránh né.

Hàn Văn Tịch chui đầu vào trong ngực hắn, kịch liệt trốn tránh, xoay tròn, chóng mặt, không nhìn tới những gì đang xảy ra, nhưng lại rõ ràng nghe được âm thanh của trường kiếm cùng mũi tên nhọn đánh chạm vào nhau "*keng! keng! keng!*" Đồn dập, vang dội, cực kỳ khốc liệt.

Mai phục cư nhiên nhiều người như vậy, đây là hướng về phía Mục Thanh Vô mà tới, hay là hướng về phía nằng mà tới?

Mục Thanh Vô hết sức chăm chú ngăn cản, thích khách vẫn không hiện thân, ẩn giấu ở trong cây trà, bọn họ dễ dàng sử dụng nó để phóng ra các mũi tên.

Lý do vừa rồi sợ dĩ không phóng ra vạn tiễn, là vì lo sợ nếu bại lộ quá sớm, không thể gây thương tổn cho hắn, muốn khiến hắn sau khi tê mỏi, sẽ sử dụng toàn bộ hóa lực.

Thực rõ ràng, những thích khách này rất hiểu biết hắn!

Có thể là thích khách lần trước hành thích hắn ở đây đó hay không?

Lúc này, Mục Thanh Vô cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như thế, nhiệm vụ hàng đầu của hắn chính là bảo hộ Vương Phi nương nương, không thể để nằng chịu bất kì thương tổn gì. Nếu không, hắn sẽ không thể giao đãi với Tần Vương phi.

Mũi tên nhọn càng ngày càng nhiều, Mục Thanh Vô cân bản không có cơ hội đảo tẩu, thậm chí cơ hội chủ động công kích cũng đều không có, hắn chỉ có thể ngăn cản.

May mắn duy nhất của hắn chính là, nơi này là vườn trà, viện binh rất mau sẽ đến.

Nếu như bọn họ bị ám sát ở vùng hoang vu, chỉ cần binh lực loại này của địch quân, hắn cũng không kéo dài được bao lâu.

"Mau! Họ đều trốn tránh ở trong cây trà!"

"Chia nhau ra và lục soát!"

Rất nhanh, giọng nói mệnh lệnh sắc bén truyền đến, không phải người khác, đúng là người quản lý vườn trà, người phát ngôn của trang chủ, Thượng Quan chấp sự.

Đó là một người đàn ông 40 tuổi, bộ ria mép hình chữ V lộn ngược, vẻ mặt nghiêm nghị.

Hắn xoay người, rút kiếm phi lên giữa không trung, vừa hỗ trợ Mục Thanh Vô, vừa hạ mệnh lệnh.

Ngay sau đó, một số lượng lớn các thanh y thị vệ đều phi xuống từ đỉnh núi, một đám thân ảnh mạnh mẽ, cầm kiếm chui vào khu vườn trà dày đặc.

Viện binh vừa đến, chỉ nghe thấy một tiếng còi quý dị vang lên, thế công của mũi tên nhọn nhảy mất dừng lại, chỉ thấy một đám thích khách hắc y che mặt đứng lên từ trong cây trà, rút lui theo bốn phương tám hướng.

Thượng Quan chấp sự lập tức phi thân truy đuổi theo, ném trường kiếm, đâm thẳng vào sau lưng của một thích khách. Khi hắn truy kịp, rút kiếm ra, đánh rớt một số mũi tên phóng tới, lập tức phi thân tiến lên, trường kiếm đã để ở trên cổ một thích khách khác.

"Đừng nhúc nhích, nếu không người chỉ có đường chết!" Thượng Quan chấp sự lạnh giọng.

Trong những tình huống này, đương nhiên muốn lưu người sống. Bắt giữ một tên còn sống, quan trọng hơn so với giết tất cả bọn chúng.

Nhưng ai biết, thích khách cũng không quay đầu lại, vô thanh vô tức thỉnh linh chủ động tới gần, cổ lau mũi kiếm, tự sát!

Thượng Quan chấp sự cả kinh, cũng không rảnh lo như vậy nhiều, lại lần nữa đuổi theo thích khách xung quanh, mà bốn phương tám hướng, thị vệ trà trang đã cùng đánh nhau với thích khách, thanh âm binh khí va chạm vào nhau hết đợt này đến đợt khác.

Mục Thanh Vô cũng muốn đuổi theo, cũng muốn bắt một người sống tới hỏi một chút. Nhưng mà, hắn vẫn là nhìn, hắn cần phải bảo hộ Vương Phi nương nương nha.

Che chở Hàn Văn Tịch rời xa chiến trường, đứng ở trên chỗ mặt đất cao hơn, vừa rơi xuống đất, hắn lập tức buông tay, nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương đắc tội."

"Không có việc gì không có việc gì, tạ ơn người!" Hàn Văn Tịch vỗ nhẹ ngực mình, chưa ổn định lại từ trong kinh hoàng.

Nguyên bản cho rằng chỉ có một thích khách, ai biết mai phục nhiều như vậy, may mắn có viện binh, nếu không, nằng cùng Mục Thanh Vô chết như thế nào cũng không có người biết đến.

Nhìn phía dưới quanh mình đánh nhau kịch liệt, Mục Thanh Vô cũng không dám bắt cần, tùy thời chú ý tình huống quanh mình.

Ngay sau đó, một đám viện binh mới xuất hiện, vây quanh toàn bộ sườn núi từ bên ngoài, khiến cho thích khách không còn chỗ trốn.

Thích khách dần dần rút lui ra sau, dần dần hướng về phía trung tâm và gom lại cùng nhau, bọn họ cũng không từ bỏ công kích, một đám lưng tựa lưng, mũi tên từ nỏ không ngừng bắn ra, buộc thủ vệ trà trang phải cẩn thận ngăn cản.

Hàn Văn Tịch cùng Mục Thanh Vô nhìn thấy, đều lo lắng Thượng Quan chấp sự có thể bắt được người còn sống hay không.

"Thiếu tướng quân, những người này là đang hướng về phía người đi?" Hàn Văn Tịch thấp giọng hỏi, nằng biết chính mình đắc tội với không ít người, nhưng là, chỉ những ân ân oán oán đó còn không đáng để kẻ thù đại động can qua hành thích nằng như vậy. Phải biết rằng, hành thích Vương phi chính là trọng tội, nhẹ thì trăm ba đời, nặng thì tru di cả tộc.

"Ân, bọn họ đối ta thực hiểu biết."

Mục Thanh Vô nhàn nhạt nói, tầm mắt không rời chiến trường.

Nhưng ai biết, ngay đúng lúc này, bên tai Hàn Văn Tịch đột nhiên truyền đến thanh âm "*Đồ đồ đồ*".

Tần suất của thanh âm cảnh báo nói cho nằng biết, có độc tố đang nhanh chóng tiếp cận với tốc độ cao từ phía sau bọn họ.

Hàn Văn Tịch trong lúc nhất thời không thể bình thường trở lại, bất giác quay đầu nhìn về phía sau.

"A....."

Hàn Văn Tịch lớn tiếng kêu lên sợ hãi, cũng không biết sức lực tới từ nơi nào, hung hăng đẩy Mục Thanh Vô một phen, Mục Thanh Vô bất ngờ bị đẩy đến trên mặt đất.

Cơ hồ là đồng thời, một thanh kiếm đã đâm tới từ phía sau, đâm đúng vào vị trí mà Mục Thanh Vô vừa mới đứng, nếu không có Hàn Văn Tịch đẩy ra, như vậy, hậu quả..... không dám tưởng tượng!

Cư nhiên có thể vô thanh vô tức tới tới gần, còn suýt nữa muốn lấy tính mạng Mục Thanh Vô, Mục Thanh Vô cũng không nhận ra?

Đây là một cao thủ như thế nào nha?

Phía sau, người cầm kiếm hoá ra là một nữ sát thủ mặc đồ đen, không thể nghĩ ngờ, võ công của nàng cao hơn cả Mục Thanh Vô.

Trong nháy mắt nàng tới gần, một bàn tay đã nắm lấy tay Hàn Văn Tịch!

"Buông ta ra! Buông ra!"

Hàn Văn Tịch hét lên, sợ hãi đấu tranh dữ dội, *nguyên lai mục tiêu của những thích khách không phải là Mục Thanh Vô, mà là nàng!*

Ai cũng không lường trước được sự việc sẽ phát sinh như vậy, nữ thích khách này mới là thích khách chân chính a! Tất cả những kẻ khác đều là yểm hộ!

Ngay cả Thượng Quan chấp sự cũng nhìn lại đây, sửng sốt.

Nhưng mà, Mục Thanh Vô phản ứng rất nhanh, hần nhanh chóng cầm kiếm muốn phi thân lên, nhưng ai biết, nữ sát thủ vừa bắt lấy tay Hàn Văn Tịch, vừa đột nhiên xoay người, trường kiếm hung hăng đâm về phía Mục Thanh Vô.

Hết thấy này đều phát sinh quá nhanh, Mục Thanh Vô không có lựa chọn, hần thà rằng bị đâm một kiếm, cũng phải bảo hộ Vương Phi nương nương.

Hần không hề né tránh, dùng vai đón nhận mũi kiếm của nữ thích khách, mà mũi kiếm của hần cũng đồng thời hướng đến trái tim của nữ thích khách.

Ai ngờ ngay tại lúc hỗn loạn này, Hàn Văn Tịch lại kinh hô, "Hãy cẩn thận vì trên thân kiếm của nàng có chất kịch độc, người sẽ chết!"

Mục Thanh Vô thất thần một cái, ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, thời khắc khi mũi kiếm của hai người đều phải đâm lẫn nhau, nữ thích khách chuyển lệch mũi kiếm về một bên, hung hăng hất thanh trường kiếm của Mục Thanh Vô, cùng lúc đó, đột nhiên kéo Hàn Văn Tịch vào trong lòng ngực, xoay người bỏ chạy!

"Vương Phi nương nương!"

Mục Thanh Vô sợ hãi, nháy mắt nhảy lên, đồng thời Thượng Quan chấp sự đã sớm bay vút qua trước hần, đuổi theo.

Mục Thanh Vô không hề trì hoãn, cố gắng hết sức đuổi theo, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, tốc độ của nữ thích khách cực kỳ nhanh, cho dù là Mục Thanh Vô hay là Thượng Quan chấp sự, đều đuổi không kịp.

Nhìn thấy các nàng sắp rời khỏi trà trang Thiên Hương, hai người nỗ lực điên cuồng đuổi theo, nhưng trước sau đều không thể đuổi kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn tám lạng kia rời đi theo hướng núi hoang, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Xong rồi!

Thượng Quan chấp sự thờ hồng hộc nằm liệt trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, Tần Vương phi đã bị bắt cóc ở trà trang Thiên Hương, việc này hần làm sao gánh vác được a?

Sắc mặt Mục Thanh Vô so với Thượng Quan chấp sự còn muốn trắng hơn. Sau khi hiểu biết, hần nhận ra rằng những tên thích khách này là hướng về phía Vương Phi nương nương mà tới!

Hai người hai mặt nhìn nhau, nhưng lại không nhìn thấy một cái bóng màu đỏ lướt qua bên kia, lao vào trong vùng núi hoang.

Rất nhanh, hai người liền nhớ đến những tên thích khách còn lưu lại trên sườn núi phía nam, chỉ tiếc, thời điểm khi bọn hần đuổi tới, đã thấy thi thể đầy đất, tất cả hác y thích khách đều tử vẫn bỏ mình.

"Đồ vô dụng!" Thượng Quan chấp sự tức giận dùng một chân đá bay tên thị vệ.

Mục Thanh Vô nắm chặt nắm tay của mình đến nỗi các khớp tay đều kêu răng rắc, lạnh giọng, "Lục soát núi! Thượng Quan chấp sự, lập tức lục soát toàn bộ núi cho ta! Còn có, phái người đến Tần Vương phủ báo tin!"

Dứt lời, không rảnh lo đề thờ, lập tức đi thẳng về phía núi hoang.

Thượng Quan chấp sự nào dám trì hoãn, lập tức an bài hết mọi sự tình, còn chính hần thì lập tức bay về hướng đỉnh núi phía tây. Xảy ra sự tình lớn như thế, hần cần thiết phải bảo báo với trang chủ!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Độc người, địch thủ cường hãn

Beta: Thái Hà.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch bị nữ sát thủ nắm chặt, cho dù nàng giãy giụa như thế nào, nữ sát thủ đều không dao động.

Thích khách này đối Mục Thanh Vô thấp phần hiểu biết, rồi lại hướng về phía nàng mà tới, chẳng lẽ thích khách này có quan hệ với Vạn Xã Độc của Mục Thanh Vô?

Bọn họ biết nàng đang điều tra nguồn gốc của Vạn Xã Độc, nên bọn họ đã bắt cóc nàng?

Trừ bỏ lý do này ra, Hàn Văn Tịch không nghĩ ra được lý do thứ hai.

Nàng chính là người rất quý mạng mình, hiện giờ còn có thể bình tĩnh phân tích vấn đề như thế, đó là bởi vì nàng chắc chắn nữ thích khách sẽ không giết nàng.

Nếu muốn giết nàng, hà tất phải bắt cóc làm gì?

Nữ thích khách có rất nhiều cơ hội một kiếm chấm dứt tính mạng nàng.

Nếu đó là một vụ bắt cóc, vậy nhất định sẽ có yêu cầu. Cho nên, tạm thời nàng xem như vẫn an toàn.

Lúc này, bên tai Hàn Văn Tịch tất cả đều là tiếng vang "*đó đó đó*", nữ thích khách này không chỉ trên thân kiếm có độc, trên người còn ản dấu không ít độc được.

Có vẻ như là người thông thạo trong việc sử dụng độc được, võ công lại tốt như thế, chẳng lẽ là đầu sỏ gian tế Bắc Lịch quốc?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch ra vẻ giãy giụa, nắm một cái đã bắt được cánh tay nữ sát thủ, nhân cơ hội đâm móng tay vào.

Ai ngờ, nữ thích khách lập tức cúi đầu nhìn xuống, kinh hoàng mìa mai, "Hàn Văn Tịch, thu hồi tiêu xắc của ngươi, không có gì ghê gớm, hử!"

Nàng ta biết Hàn Văn Tịch đã hạ độc, nhưng không hề ngăn cản, đang nói, mắt liếc nhìn về phía cánh tay. Lúc này, độc trong móng tay Hàn Văn Tịch đã thấm thấu đến làn da của nàng. Nhưng, nàng ta không có một chút phản ứng nào.

Làm sao có thể như thế?

Hàn Văn Tịch hiện lên vẻ mặt khiếp sợ, phải biết rằng, nàng chính là đã hạ độc kiến nha, chính là được đã tra tấn Hàn Ngọc Kỳ đến chết đi sống lại.

Người trúng độc này, ngay từ đầu sẽ đau đớn kịch liệt, rất nhanh sẽ có cảm giác cánh tay giống như đang bị hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, người sẽ không bị độc chết, nhưng sẽ cào xước chính mình đến nỗi người không ra người, quý không ra quý, sống không bằng chết.

Nhưng, nữ thích khách này không chỉ không có cảm giác đau đớn, hơn nữa, cánh tay vẫn còn có sức mạnh như vậy, đủ để túm chặt lấy nàng.

Không có khả năng!

Phải biết rằng, độc của kiến cỏ không thể lấy ra, chỉ khi bị kiến độc cắn phải mới có thể bị trúng độc. Độc kiến mà nàng sử dụng chính là thứ được mang theo từ hệ thống giải độc, được chiết xuất từ thân kiến độc như một chất độc. Vì vậy, trúng loại độc kiến này cũng không giống như bị kiến độc cắn phải, có một sự khác biệt giữa chúng, và giải được cũng không hề giống nhau.

Nói cách khác, độc kiến mà Hàn Văn Tịch hạ, chỉ có năng mới có giải được, nữ thích khách này không có khả năng có giải được!

Ở dưới tình huống không có giải được, năng ta tự nhiên không có bất cứ phản ứng gì?

Tà!

Hàn Văn Tịch không tin điều này. Năng nghiêng rằng, dùng sức đâm móng tay vào sâu hơn, để độc kiến thấm thấu nhanh hơn.

Nhưng ai biết, nữ thích khách vẫn khinh thường cười, bỏ qua cơn đau, cũng không thèm nhìn năng, mượn lực trên cây, phi nhanh hơn.

Chẳng lẽ.....

Hàn Văn Tịch bỗng nghĩ tới một điều, suốt nửa buổi miệng thốt ra, may mắn kịp thời ngậm miệng. Nhưng mà..... sắc mặt nàng trắng bệch, thấp phần khó coi.

Miền dịch!

Nguyên nhân người này không phản ứng lại với độc kiến, có khả năng là bởi vì năng ta miễn nhiễm đối với độc được.

Có những người đã được miễn dịch bẩm sinh, cho nên sẽ không bao giờ bị trúng độc, những người như thế đã ít lại càng thêm hiếm. Thậm chí nếu có, cũng chỉ miễn dịch đối với một hai loại độc tố. Nhưng, nếu tiêm vào các loại kháng thể sinh ra miễn dịch, như vậy sẽ có khả năng miễn dịch với một loạt các loại độc được. Tất cả các loại chất độc trong cùng một thể loại, không thể hạ độc được năng.

Tiền kháng thể là cách nói ở thời hiện đại. Còn thời cổ đại, được gọi là "Dưỡng độc".

Tiền kháng thể độc được ở thời hiện đại được chia thành ba giai đoạn: miễn dịch cấp 1, miễn dịch cấp 2, miễn dịch cấp 3. Cấp bậc càng cao, lực miễn dịch sẽ càng cao, có thể thừa nhận độc tố càng mạnh.

Đương nhiên, lực miễn dịch càng cao, nhiệm chức năng bình thường khác trên thân thể cũng càng bị tổn hại nghiêm trọng hơn, thậm chí có khả năng nguy hiểm cho tính mạng. Do đó, cả nghiên cứu phát minh hay là ứng dụng lâm sàng, đều bị kiểm soát rất chặt chẽ, hoặc thậm chí là bị cấm.

Hàn Văn Tịch nhớ rõ năng từng đọc qua một văn bản cổ độc, ở thời cổ đại, dưỡng độc cũng có cùng loại phân chia, chia thành: độc người, thi độc, cổ độc.

Độc người (毒人) có tuổi thọ hạn chế, nhiều lắm là 30 năm, có nhân cách độc lập của mình, không khác gì so với người bình thường. Những người này có khả năng miễn dịch đối với độc tố cấp thấp, không nguy hiểm đến tính mạng mà chỉ ảnh hưởng đến da, thịt và tóc.

Thi độc (毒尸), thật ra là cùng loại với tử sĩ, tuổi thọ sẽ không vượt quá một năm, miễn dịch đối với độc tố trung cấp, độc tố trí mạng ảnh hưởng đến xương và máu.

Đối với cổ độc (毒蛊), rồi cuộc là tồn tại như thế nào? Rất ít sách cổ ghi lại về những gì mà họ đã làm, Hàn Văn Tịch cũng không có hiểu biết nhiều lắm. Năng chỉ biết rằng, những độc được cấp cao có tác dụng đối với các cơ quan nội tạng, đều không làm gì được cổ độc. {Dịch: Emily Ton}

Hàn Văn Tịch vẫn luôn cảm thấy độc được thời cổ đại rất phong phú, nhưng độc thuật lại không bằng thời hiện đại. Trên sách ghi lại độc cổ đại, rất có khả năng chỉ là một giả thiết mà thôi, không có điều kiện để thực hiện, cho dù thật sự có, cũng chỉ có thể là trường hợp đặc biệt.

Nhưng ai biết, năng đã quá xem nhẹ độc thuật thời cổ đại!

Hôm nay, năng đã gặp một, dễ như trở bàn tay.

Dựa theo tình huống của nữ thích khách này, năng ta chắc hẳn là độc người.

Phát hiện Vạn Xà Độc, dần nuôi dưỡng, đã làm tâm của Hàn Văn Tịch sinh ra kiêng kỵ, hiện giờ lại xuất hiện độc người. Rồi cuộc cao thủ dùng độc nào đã đứng phía sau giúp nội gian Bắc Lịch quốc?!

Lúc trước Hàn Văn Tịch còn hoài nghi nữ sát thủ này chính là kẻ đứng đầu nhóm nội gian. Hiện giờ xem ra, năng ta bất quá cũng chỉ là một công cụ mà thôi. Phía sau, nhất định còn có người.

Không thể không thừa nhận đối thủ rất thần bí và cường hãn (dùng mạnh), vượt xa ước tính của Hàn Văn Tịch.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch cũng không phải là đèn cạn dầu, năng mang theo một kho độc lớn bên người, còn sợ sẽ không có độc được có thể khống chế được nữ thích khách độc người này hay sao?

Năng ra vẻ nhụt chí, động tác tự do buông tay nữ thích khách, lạnh giọng chất vấn, "Người rồi cuộc là ai? Bất cóc ta làm gì?"

Nữ thích khách tựa hồ rất khinh thường Hàn Văn Tịch, thậm chí còn có bất mãn, hừ lạnh một tiếng khinh miệt, không trả lời.

"Người dám bắt cóc ta, Tần Vương điện hạ nhất định sẽ không buông tha các ngươi!"

Hàn Văn Tịch vừa có ý khiếu khích, vừa dùng tay nhô lạnh yên không một tiếng động đuổi đến trong túi chứa bệnh, ý niệm vừa động, năng tùy tay lấy một nắm Thực Cốt Tán.

Thực Cốt Tán (蚀骨散), danh như ý nghĩa, một loại độc chuyên môn dùng để ăn mòn xương cốt, một khi tiến vào máu, lập tức liền sẽ xâm nhập cốt tủy.

"Hàn Văn Tịch, ngươi thật đúng là xem mình thành phượng hoàng? Thật là không biết xấu hổ!"

Nữ thích khách càng thêm khinh thường, năng dừng lại bên cạnh một vách đá, giữ chặt Hàn Văn Tịch tựa hồ như muốn nhảy xuống.

"Giống nhau đi, ngươi cũng không sai biệt lắm." Hàn Văn Tịch bình tĩnh nói, ánh mắt đảo qua miệng vết thương mà năng vừa tạo nên trên cánh tay của nữ thích khách.

"Người dám mắng ta!" Nữ thích khách lại bị chọc giận, trừng mắt lạnh nhìn lại, cánh tay cũng chuyển hướng về phía Hàn Văn Tịch.

"Thì thế nào?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng khiếu khích, ngay sau đó lạnh mắt lẹ tay, tay cầm Thực Cốt Tán lập tức nắm lấy tay có miệng vết thương của nữ thích khách.

Nhưng!

Trái với mong đợi của năng, nữ thích khách có tính cách rất cao, năng ta cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, lập tức liền đẩy Hàn Văn Tịch ra, nhanh như chớp giật, rút kiếm cắt bỏ một miếng thịt trên cánh tay mình!

Toàn bộ quá trình, không vượt qua mười giây đồng hồ!

Thật nhanh! Thật tàn nhẫn!

Hàn Văn Tịch vấp ngã một bên, không thể đứng lại nên bước vài bước và ngã ngồi xuống đất, suốt nửa ngã xuống vách đá.

Năng chỉ cần cầm vào miệng vết thương của nữ thích khách, độc nhất định đi xuống, nhưng năng chưa từng nghĩ đến nữ thích khách sẽ cắt thịt mình không chút do dự, phản ứng này không khỏi cũng quá nhanh, quá chuyên nghiệp đi?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy trong khi đang ngồi ở rìa vách đá, năng sợ tới mức tim đập nhanh muốn chết, vội vàng đứng dậy muốn chạy.

Nhưng mà, nữ thích khách lại nháy mắt tới gần, nắm cổ áo năng, rống giận "Người tiện nhân này, đi tìm chết đi!"

Hàn Văn Tịch còn muốn dùng độc, năng cũng chỉ có thể dùng độc, nhưng ai biết, nữ thích khách căn bản không cho năng cơ hội, thỉnh linh ném năng ra, đẩy xuống vách đá.

"A....."

Chỉ nghe được một tiếng thét chói tai, ngay sau đó liền nhìn đến nữ thích khách đuổi theo, rất nhanh, cả hai thân ảnh đều biến mất ở trong vực sâu.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

"Bang!"

Một tiếng vang lớn, vang vọng toàn bộ đại đường tướng quân phủ. {Beta: Thái Hà}

Long Phi Dạ cao cao tại thượng đứng bên cạnh ghế chủ tọa, mặt lạnh như băng, tức giận ngập trời, như thể sắc trời trước khi xảy ra trận bão tuyết, đặc biệt là cặp mắt lạnh băng, thăm đến thăm người.

Bởi vì hân thịnh nộ mà tạo thành uy áp mãnh liệt. Đại đường to lớn như vậy tựa hồ đều bị thu nhỏ bởi hơi thở lạnh lẽo, uy hiếp đến cả Đại tướng quân cùng tất cả người hầu trà tràng Thiên Hương đang quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám nâng.

Tần Vương phi bất cóc, đây là sự tình nghiêm trọng có lẽ nào a!

Lửa gần nhảy lên trong mắt thâm của Long Phi Dạ, hẳn cũng không ý thức được mình phần nộ bao nhiêu, thậm chí không cách nào bình tĩnh lại.

Người bắt cóc Hàn Văn Tịch rất quen thuộc đối với Mục Thanh Vô, nhất định chính là người trong đám nội gian Bắc Lịch quốc.

Hàn Văn Tịch rơi vào trên tay các nàng, còn có thể tốt được sao?

Mục đại tướng quân biết chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng cũng không nghĩ rằng Tần Vương điện hạ sẽ phản nộ như thế. Lúc này, cũng không dám nói nói đến lĩnh tội cầu phạt gì, quan trọng nhất chính là nhanh chóng cứu người.

Tay hẳn đều có chút run, bầm, "Tần Vương điện hạ, Thanh Vô đã điều phái nhân mã, phong tỏa tất cả lối ra vào những toà núi lớn nhỏ, người nhất định vẫn còn ở trong núi. Đám người kia bắt người, ít nhất tính mạng Vương Phi nương nương tạm thời sẽ không bị nguy hiểm."

Ai ngờ, Long Phi Dạ buột miệng thốt ra, "Bốn vương cấm bắt luận kẻ nào động vào một cây lông tơ của nàng!"

Hắn đương nhiên biết nội gian Bắc Lịch quốc bắt cóc Hàn Văn Tịch, không phải sẽ lấy tính mạng nàng, mà là có yêu cầu khác. Nhưng mà, Hàn Văn Tịch ở trong tay nữ nhân kia, có thể không phải chịu tra tấn sao?

Nữ nhân nhất gan kia nhất định là bị hù chết!

Nghe Tần Vương điện hạ nói những lời này, Mục đại tướng quân càng bị chấn kinh. Như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Tần Vương điện hạ sẽ che chở Hàn Văn Tịch như thế. Trong lúc nhất thời, hẳn cũng không dám nói chuyện.

Người là do con của hắn mang đi ra ngoài, nếu không tìm được nàng trở lại, hoặc là xảy ra sự tình gì, với thái độ này của Tần Vương điện hạ, tướng quân phủ không thoát được tội!

"Điện hạ, lão thần hiện tại lập tức tiến cung, xin Hoàng thượng điều binh." Mục đại tướng quân về mặt nghiêm túc, lục soát núi đầu tiên sẽ cần đến nhân mã, thuyền chuyển đội quân lớn là có hiệu quả nhất.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại cự tuyệt, "Không cần, việc này không được kinh động tới những người khác!"

Không nói đến Thiên Huy hoàng đế sẽ không đáp ứng. Nếu đáp ứng, Long Phi Dạ cũng không nghĩ sẽ công khai chuyện này, việc này liên lụy đến nội gian Bắc Lệ, hiện giờ Hàn gia lại có hiểm nguy, sự tình một khi công khai, sẽ ảnh hưởng đến việc truy tra nội gian của hắn không nói, cũng không có một chút chỗ tốt nào đối với Hàn Văn Tịch.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một tia phức tạp, lạnh giọng, "Sở Tây Phong, tất cả nhân mã Cô Uyển đều phái đi, bí mật lục soát núi cho bốn vương, còn có, đưa hai người trong phòng kia tới trà trang Thiên Hương!"

Tần Vương điện hạ đây là chuẩn bị trao đổi con tin sao?

Lần này, Mục đại tướng quân càng thêm không thể tin nổi. Phải biết rằng, đối với tù nhân bắt được trong tay, Tần Vương điện hạ từ nay đều sẽ không tha, lần này cư nhiên chỉ vì một nữ nhân, phá lệ!

Thật ra, Hàn Văn Tịch bị bắt cóc, đúng là thời cơ rất tốt để Tần Vương điện hạ thoát khỏi Tần Vương phi, nhưng vì sự tình liên quan đến nội gian Bắc Lịch quốc, ngay cả Thiên Huy hoàng đế cùng Thái Hậu bên kia cũng không dám gây nhiều khó dễ.

Đừng nói là Mục đại tướng quân, ngay cả Sở Tây Phong cũng đều không thể lý giải. Nhưng mà, đối mặt với chủ tử đang nổi nóng, hẳn không dám hỏi nhiều nữa câu, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Đôi mắt Long Phi Dạ lạnh như băng nhìn về phía người hầu trà trang Thiên Hương, lạnh giọng, "Nói cho trang chủ các người, bốn vương muốn gặp hẳn!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Sợ hãi, thú nhận hay không thú nhận

Beta: Thái Hà.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi Hàn Văn Tịch xảy ra chuyện, trà trang Thiên Hương lập tức bị phong tỏa, người bên ngoài không thể tiến vào, người bên trong cũng không thể đi ra.

Long Phi Dạ vừa đến, Mục Thanh Vô liền vội vàng tới gặp.

Mục Thanh Vô tìm từ buổi chiều ngày hôm qua đến giữa trưa hôm nay, đều không tìm thấy một chút dấu vết để lại, hẳn thật sự không có một mũi nào trở lại. Nhưng mà, Tần Vương điện hạ đã tới, hẳn nhất thiết phải quay trở lại.

Vừa vào cửa, Mục Thanh Vô liền trực tiếp quý xuống, "Thuộc hạ không thể báo hộ Vương Phi nương nương, tội đáng chết vạn lần!"

"Nếu người chỉ muốn thỉnh tội với bốn vương, bốn vương hiện tại liền trị người tử tội!" Long Phi Dạ không chút khách khí.

Hiện tại thỉnh tội, có thể dùng được vào việc gì?

Mục Thanh Vô hiểu điều này, chỉ là, trong lòng hẳn thật sự bán khoán.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào?" Long Phi Dạ lạnh giọng, nghe nói từ trong miệng của Mục đại tướng quân cùng người hầu trà trang Thiên Hương cũng không hoàn toàn biết hết những gì đã xảy ra, chỉ có đương sự Mục Thanh Vô là rõ ràng nhất.

Mục Thanh Vô đã nói nguyên nhân đưa bọn họ tới trà trang Thiên Hương, cùng với sự tình đã trải qua, tí mỉ kỹ càng bẩm báo với Long Phi Dạ, bao gồm những nghi ngờ đối với nhị tiểu thư Hàn gia Hàn Nhượng Tuyệt.

"Đã điều tra rõ ràng, các người vì sao còn muốn leo lên ngọn núi phía nam?" Long Phi Dạ khó hiểu.

"Vương Phi nương nương nói muốn hái chút Nam Sơn Hồng trở về, thuộc hạ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này." Mục Thanh Vô hối hận không thôi, sớm biết như thế, hẳn sẽ tự mình đi.

Hàn Văn Tịch cũng thích uống Nam Sơn Hồng?

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên sự phức tạp, lại hỏi, "Các người đi từ Tân Vũ Viện đến ngọn núi phía nam mất thời gian bao lâu?"

Có khá nhiều người đã mai phục ở đây núi phía nam, nhất định là có người đã nói trước Hàn Văn Tịch sẽ đi qua nên mới thiết lập mai phục, Long Phi Dạ hỏi như thế, không thể nghi ngờ là hoài nghi trong trà trang Thiên Hương có mặt thâm.

"Đường núi khó đi, không đến nửa canh giờ (1h)." Mục Thanh Vô đúng sự thật trả lời.

Không đến nửa canh giờ, thời gian này không được tính là ngắn, vì vậy cũng đủ cho thích khách chuẩn bị tốt mai phục.

Mẫu chốt chính là, làm thế nào mà một số lượng lớn thích khách có thể tiến vào trà trang Thiên Hương? Phải biết rằng, trà trang Thiên Hương không phải giống như một trà trang thông thường, mà là nơi phục vụ cho tất cả quyền quý ở đế đô, phòng thủ nơi này rất nghiêm ngặt.

Đúng ngay lúc này, Thượng Quan chấp sự chạy tới.

Cho dù Thượng Quan chấp sự cố gắng thế nào đều không thể tìm thấy trang chủ đại nhân, dùng hết các biện pháp liên lạc, cũng không thể liên lạc được.

Trang chủ đại nhân có một biệt viện ở trên đỉnh núi phía tây của trà trang Thiên Hương, vì thế, phần lớn thời gian đều sống ở nơi đó. Mặc dù trang chủ đại nhân không tới thường xuyên, nhưng một tháng qua vẫn luôn ở tại trà trang.

Trang chủ có bản mực lệ sự vụ trong trà trang, Thượng Quan chấp sự là một trợ thủ có năng lực. Nhưng mà, hiện giờ sự tình xảy ra lớn như thế, Thượng Quan chấp sự cũng bó tay không có biện pháp, không dám đương nổi.

Tần Vương điện hạ đã tới, trang chủ lại không có tin tức, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể căng da đầu tiến vào gặp mặt.

Vừa vào cửa, đã thấy Long Phi Dạ đang ngồi cao tạo tại thượng, vẻ mặt lạnh giá, giống như một vị hung thần, hẳn lập tức cảm thấy áp lực như bị núi đè, vội vàng quý lạy, "Thảo dân Thượng Quan Minh bái kiến Tần Vương điện hạ."

"Thượng Quan chấp sự, bốn vương nhớ rõ, người không phải là trang chủ." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, hẳn thích Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương, Thượng Quan chấp sự từng dùng danh nghĩa trang chủ tiến cống và lần.

"Bẩm Tần Vương điện hạ, thuộc hạ cũng đang tìm trang chủ. Trang chủ đại nhân từ trước đến nay hành tung bất định, thuộc hạ đã dùng tất cả các phương thức liên lạc, tìm kiếm toàn diện." Thượng Quan chấp sự đúng sự thật bẩm báo.

"Người không thể tìm thấy trang chủ?" Long Phi Dạ nhường mày hỏi.

Những lời này, rất ý vị thâm trường. Thượng Quan chấp sự trong lòng kinh hãi, vội vàng làm rõ quan điểm của mình.

"Tần Vương điện hạ, thảo dân có thể đại diện toàn quyền trang chủ, toàn lực phối hợp điều tra việc này. Tất cả thủ vạ trả trang đều đã vào núi điều tra, tất cả trả nữ trả phở liên quan đến việc hôm qua, hai vị trả sư, cùng với tất cả thủ vạ của núi phía nam đều đang bị cầm tù, chờ Tần Vương điện hạ tự mình thẩm tra."

Thượng Quan chấp sự là người thông minh, đã sớm đoán được Tần Vương điện hạ sẽ hoài nghi đến trên đầu trà trang Thiên Hương. Thật ra, đêm qua hắn đã mất ngủ một đêm, suy nghĩ một đêm, cũng hoài nghi gian tế lẫn vào trà trang. Nếu không, một số lớn thích khách như vậy, không có khả năng vô thanh vô tức mai phục tại sườn núi phía nam.

Đối với sự trả lời của Thượng Quan chấp sự, Long Phi Dạ tựa hồ vẫn vừa lòng, hắn đứng dậy, lạnh lùng nói, "Thẩm".

Những ngọn núi phía nam đều đã bị phong tỏa, không có cách nào khiến thích khách có thể trốn khỏi khu vực này. Long Phi Dạ một mặt sai người của mình bí mật lục soát núi, mặt khác cũng đang đợi đối phương đưa ra điều kiện.

Bất cóc con tin, nhất định sẽ có yêu cầu, hắn không sợ gì khác, chỉ sợ đối phương bất động, không cầu. Chỉ cần đối phương động, có yêu cầu, hắn liền nhất định có thể tìm được Hàn Văn Tịch.

Đương nhiên, nếu có thể bắt được nội gian trong trà trang Thiên Hương, bọn họ sẽ có ưu thế sẽ lớn hơn. Chỉ là, muốn tốc độ càng nhanh càng tốt, thời gian kéo dài càng lâu, Hàn Văn Tịch sẽ phải chịu đựng càng nhiều.

Nghe Long Phi Dạ nói muốn thẩm tra, Thượng Quan chấp sự mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không dám trì hoãn, vội vàng dẫn đường.

"Tần Vương điện hạ, trừ bỏ trả sư trên ngọn núi phía nam và các thủ vạ bị nhốt lại cùng nhau, những người khác đều tách riêng giam giữ. Hai trả đồng trong Tân Vũ Viện, một trả nữ cũng không biết đã xảy ra sự gì trên ngọn núi phía nam" Thượng Quan chấp sự vừa bước đi vội vã, vừa thấp giọng nói.

Thật ra, không chỉ trả đồng, trả nữ trong Tân Vũ Viện đều không biết trên ngọn núi phía nam đã xảy ra sự tình gì, trừ bỏ những người trên ngọn núi phía nam ra, những người khác trong trà trang Thiên Hương cũng đều không biết trong trang rốt cuộc đã xảy ra sự gì.

Thượng Quan chấp sự đã làm công tác bảo mật rất tốt, hắn để lại một tay như thế, thực sự có lợi cho cuộc thẩm vấn.

Long Phi Dạ nhẹ nhàng "Àn" một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ khiến người và thần đều ghen tỵ vẫn lạnh băng như cũ, như thể các nét mặt đều bị đóng băng, khiến người hoài nghi giả hóa này rốt cuộc có biểu cảm hay không?.

Thượng Quan chấp sự trộm ngắm Long Phi Dạ vài lần, đợi hồi lâu, thấy hắn cũng chưa nói chuyện, mới sợ hãi hỏi, "Tần Vương điện hạ, muốn thẩm tra người nào trước?"

"Người Tân Vũ Viện." Long Phi Dạ không hề suy xét, trực tiếp trả lời.

Long Phi Dạ vừa đến phòng thẩm vấn, hai trả đồng đã bị mang lại đây, đều là hải tử, chỉ tầm mười tuổi, một đường khóc suốt suốt tiến vào.

Vừa vào cửa, nhìn thấy trận thế trong phòng, hai đứa nhỏ lập tức bị dọa, không chế không được gào lên khóc *oa oa oa*.

"Không được khóc!" Thượng Quan chấp sự tức giận.

Nhưng, lời trách mắng này, hai đứa nhỏ không những không dừng lại, ngược lại tiếng khóc lớn còn hơn nữa, sụp xuống thành một đoàn.

Thượng Quan chấp sự mở hồi dây đầu, thật ra, theo hiểu biết của hắn, hai đứa nhỏ này hắn là sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ là, việc này nguy hiểm quá lớn, Tần Vương điện hạ chưa thẩm tra qua, hắn không dám nói lời nói bậy.

Mắt hắn trộm nhìn Tần Vương điện hạ, thấy Tần Vương điện hạ bất động thanh sắc, hắn chỉ có thể kéo tách hai hải tử ra, sai người che miệng bọn họ.

Tiếng khóc dừng lại, một thất cuối cùng rơi vào yên tĩnh.

"Không được khóc, chỉ hỏi các người mấy vấn đề, đứng sự thật trả lời, nếu không sẽ cho các người nếm mùi đau khổ!" Thượng Quan chấp sự cảnh cáo nói.

Ai ngờ, Long Phi Dạ đột nhiên mở miệng, "Không cần phải hỏi, nếu không thú nhận, đều kéo ra ngoài chôn."

Lời này vừa ra, hai đứa nhỏ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nguyên bản còn chỉ là khóc, lần này lập tức gấy giữa kịch liệt.

Thượng Quan chấp sự buông miệng một hải tử ra, ai ngờ, đứa nhỏ này cư nhiên khóc lóc hô to, "Ồ ô..... Ta thú nhận! Ta thú nhận!"

Thú nhận?

Cư nhiên muốn thú nhận?

Một chuyện Tần Vương phi bị bắt cóc trên ngọn núi phía nam cũng chưa công khai, đứa nhỏ này biết cái gì? Thú nhận cái gì? Chẳng lẽ, hắn thật sự chính là mật thám.

Thượng Quan chấp sự cùng Mục Thanh Võ hai mặt nhìn nhau, đều thực sự không thể tin nổi.

Long Phi Dạ có chút buồn bực, nhưng vẫn không nói câu nào.

Ai ngờ, đứa nhỏ này lại là hét khóc, "Ta thú nhận! Ta thú nhận! Bích Lục tỷ tỷ bán đứng Mục đại tiểu thư..... Ô ô..... là Bích Lục tỷ tỷ không tuân thủ quy củ, chúng ta cái gì cũng không biết, ô ô ô....."

Điều này.....

Thượng Quan chấp sự vỗ vỗ đầu, không hiểu ra sao, Long Phi Dạ cùng Mục Thanh Võ lại lập tức minh bạch.

Trà nữ Bích Lục trong Tân Vũ Viện đã trả lời Mục Thanh Võ và Hàn Văn Tịch không ít vấn đề, trả đồng ở một bên nghe được, cho rằng bọn họ đang thẩm tra chính là chuyện này.

Long Phi Dạ một tay tắt trán, một tay vẩy vẩy, không nói gì, ý bảo Thượng Quan chấp sự đem người mang đi.

Thượng Quan chấp sự không thể hiểu được, Mục Thanh Võ vội vàng giải thích, tự mình mở trời cho hai trả đồng, thấp giọng nói, "Mang ra ngoài, trấn an cho tốt, mang trả nữ lại đây."

Vừa nghe giải thích, Thượng Quan chấp sự lúc này mới minh bạch, còn chuyện vì sao Mục Thanh Võ và Hàn Văn Tịch lại điều tra Mục Lưu Nguyệt, hắn tuy tò mò, nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng đem người rời đi.

....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngay khi trà nữ Bích Lục bị mang ra khỏi nhà giam, nhìn không được cả người phát run, tâm nàng hốt hoảng, không biết trên núi phía nam đã xảy ra sự tình gì, không biết Thượng Quan chấp sự vì sao lại giam cầm nàng.

Ngay hôm qua tiếp đãi Vương Phi nương nương và thiếu tướng quân xong, nàng lập tức nghỉ ngơi. Ban đầu, muốn trộm đi xử lý vạ lại trả kia, nhưng ai biết, nàng còn chưa kịp xuống tay, đã nghe được chuyện xảy ra bên núi phía nam, tất cả ra vào của toàn bộ trả trang đều bị niêm phong.

Mọi người trong trà trang đều hoảng sợ, tất cả mọi người đều hỏi thăm nơi nơi, nhưng không ai biết rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì trên ngọn núi phía nam.

Không bao lâu, thị vệ lập tức vọt tới trong phòng, mạnh mẽ mang nàng đưa đi.

Mặc kệ nàng cầu thể nào, khóc thể nào, thị vệ cũng không nói vì sao với nàng. Đêm qua một đêm, nàng trần trọc, làm thể nào cũng đều không ngủ được, nghĩ thể nào cũng đều thấy không thích hợp.

Ngoài bí mật giấu đi vạ trả xuân của Hàn nhị tiểu thư, nàng không phạm sai lầm gì!

Nhưng, cho dù sự tình nàng trộm giấu trả xuân bị phát hiện, cũng không có khả năng tạo nên động tĩnh lớn như vậy, niêm phong toàn bộ trả trang.

Bất quá chỉ là một vạ lại trả, sau khi người Hàn gia tới hỏi một hồi, cũng không bao giờ quay lại.

Ngay cả trước khi Hàn thân y vào ngục, trước khi Hàn gia suy tàn, dựa vào địa vị của Hàn gia, cũng không đến mức khiến cho Thượng Quan chấp sự phong tỏa trả trang chỉ bởi vì một thứ, tìm kiếm dây vườn.

Bích Lục cũng không phải là tiểu trả đồng chưa từng trải, nàng đã ở trả trang Thiên Hương gần mười năm. Bắt đầu từ trả đồng từng bước một đi đến vị trí trả nữ, chuyên trách là người hầu phụng quyền quý, mặc dù không tính thông minh, nghe nói nhiều sự tình cũng sớm trở nên thông minh.

Nàng biết sự tình xác định chắc chắn không đơn giản như vậy, hắn là không có quan hệ nhiều lắm đến vạ trả xuân kia.

Nhưng, nàng nghĩ rất óc cũng không biết mình đã phạm sai lầm gì, đến nỗi bị giam cầm!

Ngoại trừ nàng bị giam cầm, có phải còn có những người khác hay không?

Hiện tại thị vệ đang muốn mang nàng đi thẩm vấn hay sao? Thượng Quan chấp sự tự mình thẩm vấn nàng sao? Có thể có tra tấn hay không?

Nhưng, muốn thăm tra nàng về cái gì nha?

Trong lòng Bích Lục đầy bất an, nhìn đến cửa phòng thăm vấn, không khỏi lùi bước, nàng thấp giọng nức nở, "Hai vị đại nhân, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Thị vệ cũng không dám lên tiếng, trực tiếp tóm Bích Lục đi vào.

Bích Lục suốt nửa té ngửa, đứng vững ngẩng đầu nhìn lên, nàng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy một nam nhân giống như vị thần cao cao tại thượng ngồi ở trước mắt, khuôn mặt hân lạnh như băng tuyết phủ lên, toàn thân tỏa ra khí phách vương giả khiến nhân tâm kính sợ.

Bích Lục từng thấy nhiều quyền quý, nhưng trước nay chưa từng gặp qua tôn quý như vậy, nam nhân độc đoán.

Nàng vốn đã hoảng hốt, nhưng bây giờ tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

Người nam nhân này..... là ai?

Đột nhiên, Thượng Quan chấp sự đập hai chân nàng từ phía sau, buộc nàng phải quỳ xuống, lúc này mới bình thường trở lại, mới nhìn thấy Thượng Quan chấp sự cùng Mục Thanh Vô đều ở một bên.

Thượng Quan chấp sự đã học thông minh từ Long Phi Dạ, không nói nhiều lời, trực tiếp lạnh giọng chất vấn, "Bích Lục, ngươi thú nhận hay không thú nhận?"

Lấy hư thăm thật, hư hư thật thật. (以虚探实, 虚虚实实)

Nếu như Bích Lục trong sạch, cho dù nàng muốn thú nhận cũng thú nhận không ra cái gì. Nhưng, nếu như nàng biết chút gì, vậy kết quả sẽ khiến người rất mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 113: Vạn hạnh trong bất hạnh

Thú nhận hay không thú nhận?

Vừa nghe lời chất vấn này, trái tim Bích Lục đập mạnh!

Nàng tưởng rằng Thượng Quan chấp sự ít nhất sẽ nói gì đó hoặc là hỏi gì đó. Dựa vào đó, nàng lập tức có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, cũng dễ dàng ứng phó.

Nhưng ai biết, câu đầu tiên của Thượng Quan chấp sự là hỏi nàng có thú nhận hay không!

Nàng phải thú nhận điều gì?

Bọn họ đã biết điều gì sao?

Trừ bỏ sự tình trộm giấu lá trà, nàng còn phải thừa nhận điều gì nữa?

Bích Lục cúi đầu, trái tim kinh hoàng đập vào lồng ngực, nàng rất khẩn trương, lo lắng.

Nàng có nên thừa nhận điều đó?

Nàng không nhận được trọng liếc mắt nhìn vị nam nhân cao cao tại thượng giống như một vị thần cách đó không xa. Một cái liếc mắt khiến nàng lập tức sợ hãi thu hồi tầm mắt, tim đập thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng không biết người nam nhân này là ai. Nhưng mà, nàng khẳng định thân phận người nam nhân này phi thường tôn quý mới có thể khiến Thiếu tướng quân cung cung kính kính hầu ở một bên.

Trà trang nhất định là đã xảy ra sự tình rất lớn, nhất định không quan hệ đến việc nàng trộm giấu lá trà đi?

"Ngươi thú nhận hay không thú nhận!" Thượng Quan chấp sự lại chất vấn lần nữa.

"Ta không biết..... cái gì ta cũng không biết!"

Bích Lục buột miệng thốt ra, miệng phản ứng còn muốn nhanh hơn cả đầu.

"Không biết? Ta thấy ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Thượng Quan chấp sự ra vẻ phẫn nộ, liếc roi ra và vung vào không khí, "Vút" một tiếng sắc bén.

Bích Lục hoảng sợ, theo bản năng dùng hai tay bưng kín lỗ tai, co lại và run lên bần bật, tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, quên hết thấy mọi thứ!

Cho dù nàng thông minh thế nào chăng nữa, cũng chỉ là một trà nữ bình thường. Bị dọa như thế, nước mắt lập tức chảy ra, kính hồ, "Thượng Quan chấp sự, tha mạng a! Tha mạng a!"

"Bích Lục, ngươi là nữ nhân thông minh, ngươi hẳn biết đến đạo lý thắng thua sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!" Thượng Quan chấp sự lạnh lùng nhắc nhở.

Ai biết, tiếng nói vừa dứt, Bích Lục lập tức đầu hàng.

Nàng run rẩy, môi răng đều đánh vào nhau "Ta thú nhận..... ta..... ta thú nhận, thú nhận, ta sẽ thú nhận tất cả!"

Thấy thế, ánh mắt lạnh lùng của Long Phi Dạ, rốt cuộc bắt đầu đánh giá trà nữ này.

"Nói!" Thượng Quan chấp sự khẩn trương, không nghĩ tới một bức như thế, thật đúng là bức ra tới.

"Ta chính là..... ta..... ta....."

Bích Lục với đôi môi vẫn luôn run rẩy, sau một lúc lâu đều không thể nói nên một câu hoàn chỉnh.

Mục Thanh Vô lòng nóng như lửa đốt, bước lại gần, cũng không rảnh quan tâm đến đối phương là nữ nhân, nắm lấy cổ áo của Bích Lục, tức giận, "Nói!"

"Ta..... ta trộm..... trộm lá trà của khách nhân, ta....."

Bích Lục nói đứt quãng. Nhưng còn chưa nói xong, Mục Thanh Vô cùng Thượng Quan chấp sự đều lập tức sừng sốt.

Trộm lá trà?

Mục Thanh Vô khiếp sợ buông Bích Lục ra, Bích Lục cuối cùng có thể thở một hơi bình thường, nàng bò tới dưới chân Thượng Quan chấp sự, gất gao ôm lấy, đau khổ cầu xin.

"Thượng Quan chấp sự, ngươi tha ta đi! Cầu ngươi! Vài lá trà kia ta vẫn giấu ở trong phòng, thậm chí vẫn chưa mở niêm phong, ta sẽ trả lại cho Hân nhĩ tiểu thư, ta sẽ xin lỗi nàng ấy, ngươi tha ta đi!"

Có lẽ, nếu Bích Lục bình tĩnh hơn, nàng sẽ không thú nhận.

Nhưng mà, nàng chợt dà khi đối mặt với cây roi của Thượng Quan chấp sự, nơi nào còn có thể bình tĩnh, nàng chưa từng gặp phải sự tình đáng sợ như thế, tất cả mọi suy nghĩ của nàng đều rối loạn, đầu óc trống không, chỉ có thể khai nhận.

Thượng Quan chấp sự thật tình cảm thấy rất mất mặt, không nghĩ tới một khi thẩm tra, không thăm tra ra sự tình trên núi phía nam, mà lại thẩm tra ra điều đáng xấu hổ này!

Hắn tức đầu, cau mày nhìn Bích Lục, không biết phải nói gì, phải chăng là do năm nay hán quá bận rộn, bỏ bê việc quản giáo đám nô tài hay sao?

Thật là mất mặt!

"Thượng Quan chấp sự, ngươi tha ta đi..... tha ta đi, lần sau ta sẽ không dám nữa, thật sự không dám!"

"Thượng Quan chấp sự..... ngươi....."

"Cảm niệm!" Thượng Quan chấp sự chấn nắn, thỉnh lĩnh rống lên một tiếng, Bích Lục sợ tới mức lập tức im bật.

Thượng Quan chấp sự căng da đầu, sợ hãi nhìn Long Phi Dạ.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại rất có hứng thú, lạnh lùng hỏi, "Người đã đầu lá trà của Hàn nhị tiểu thư?"

Bích Lục chỉ cảm thấy giọng nói lạnh băng, mặc dù trầm thấp nhưng tương đối dễ nghe, giống như giai điệu của tiếng đàn, có thể trừu chọc tiếng lòng người ta, năng nghe đến nổi mê mẩn, không ý thức được Long Phi Dạ đang hỏi nàng.

"Còn thất thần làm gì, Tần Vương điện hạ đang hỏi ngươi!" Thượng Quan chấp sự giận mắng.

Lúc này Bích Lục mới đột nhiên hoàn hồn, không thể tin nổi nhìn về phía Long Phi Dạ.

Tần Vương điện hạ?

Thiên a, hẳn chính là Tần Vương điện hạ!

Trách không được, trách không được người nam nhân này lại tôn quý như vị thần bóng đêm.

Tần Vương điện hạ, vốn là nam nhân tồn tại giống như một vị thần!

Bích Lục lại một lần ngơ ngẩn, ngơ ngác mà nhìn Long Phi Dạ, sau một lúc lâu cũng chưa có câu trả lời.

Ánh mắt như vậy, khiến Long Phi Dạ bất giác nhớ tới Hàn Văn Tịch. Chỉ là, mắt của nữ nhân kia đẹp hơn nhiều!

Long Phi Dạ phiền chán đến cực điểm, sắc mặt càng ngày càng lạnh.

Mục Thanh Vô biết tính tình của hắn, vội vàng mở miệng, "Lá trà mà Hàn nhị tiểu thư muốn tặng cho Lư Nguyệt sao?"

"Có..... Không....." Bích Lục nói năng có chút lộn xộn.

"Rốt cuộc có phải hay không!" Mục Thanh Vô cảm thấy phiền nhiễu, hẳn nghĩ Tần Vương điện hạ căm ghét nữ hoa si là có đạo lý.

"Nô tỳ không rõ ràng lắm, lá trà kia là do Hàn nhị tiểu thư mang đến, thời điểm khi nàng rời đi đã quên mang theo. Trước kia, nàng đều luôn đặt ở một vị trí nhất định trước khi đưa cho Mục tiểu thư, lần này chưa đưa đã rời đi..... cũng..... cũng không biết có phải là đã quên đưa hay không." Bích Lục vội vàng giải thích.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Vô liền kinh ngạc, vội vàng nói, "Đồ đâu?"

Sợ Mục Thanh Vô không tin, Bích Lục càng thêm căng thẳng, "Nô tỳ chưa từng động vào, nó ở ngay trong phòng nô tỳ."

Mục Thanh Vô vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới cư nhiên thăm tra ra một sự kiện như thế.

Phải biết rằng, hắn và Vương Phi nương nương đều đã từ bỏ tìm kiếm lá trà chứa độc, ai biết ở thời điểm mấu chốt này lại tìm ra được!

Dựa theo phỏng đoán của bọn họ, Hàn nhị tiểu thư đưa lá trà cho Lư Nguyệt, có khả năng mang theo chất độc.

Chỉ cần kiểm tra ra độc tố trong vại lá trà kia, tất cả bi ẩn về Vạn Xà Độc sẽ dễ dàng được giải quyết.

Điều này phải nói là trong bất hạnh có vạn hạnh!

Mục Thanh Vô nhìn về phái Tần Vương điện hạ, thấy sắc mặt hắn khá hơn nhiều so với lúc trước.

Thượng Quan chấp sự lắng nghe ở một bên, tuy rằng không biết chuyện là như thế nào. Nhưng mà, hắn rất thông minh, lập tức lệnh người đi tìm vại lá trà đem tới.

Đối với Bích Lục, đã bị dọa thành ra như vậy, đã thừa nhận hết về sự tình lá trà, nhất định không phải là nội gian.

Thượng Quan chấp sự không dám hỏi Tần Vương điện hạ, dùng ánh mắt nhìn Mục Thanh Vô, dò hỏi xem nên xử trí thế nào.

"Tạm thời giam giữ, chờ xét xử!" Mục Thanh Vô nghiêm túc nói, hắn nói chờ xét xử, cũng không phải là án bắt cóc, mà là một án về Vạn Xà Độc, nếu kiểm tra ra trong lá trà có độc, Bích Lục chính là nhân chứng.

Đương nhiên, ẩn ý trong lời này của hắn, Thượng Quan chấp sự cũng không biết.

Không lâu sau đó, lá trà bị Bích Lục trộm giấu đã được lục thấy, đưa lại đây.

Đó là một bình sứ trắng có hình bầu dục, cao năm tấc, không có nhãn hiệu, được niêm phong rất tốt.

Mục Thanh Vô vừa nhìn thấy dấu hiệu niêm phong trong lòng liền hiểu rõ, hắn nhớ rõ Lư Nguyệt đã đưa cho hắn rất nhiều trà ngon, đều có loại niêm phong thế này.

Mặc dù Mục Thanh Vô gấp không chờ nổi muốn đem lá trà đi tìm độc sự kiểm tra. Nhưng mà, thấy Tần Vương điện hạ không nói lời nào, hắn chỉ có thể nhận. Rốt cuộc, tìm Vương Phi nương nương quan trọng hơn!

Hắn tự mình tiếp nhận, kiểm tra niêm phong, sau khi xác định bên trong là lá trà, mới trao nó cho Tần Vương điện hạ.

Thượng Quan chấp sự tỏ mò, cho rằng Tần Vương điện hạ sẽ nói điều gì đó. Nhưng ai biết, Long Phi Dạ đã không nói bất cứ điều gì.

Hắn đặt vại lá trà một bên, tay dài thon đẹp đặt ở phía trên vại, ngón tay không cầm lấy, lười biếng mà thần bí, khiến người không thể cân nhắc.

Trầm mặc một lát, Long Phi Dạ nhìn về phía Thượng Quan chấp sự, "Tiếp tục thăm tra."

"Điện hạ, tất cả những người còn lại đều là người phụ trách trên núi phía nam, đều bị giam giữ với nhau. Tất cả bọn họ đều có mặt khi Vương Phi nương nương bị ám sát và bắt cóc. Có một vị trà phở dẫn đường, hai vị trà nữ, còn có 15 tên thủ vệ chuyên phụ trách bảo an khu vực núi phía nam." Thượng Quan chấp sự dùng sự thật bảm báo.

Long Phi Dạ cân nhắc một lát, giao vại lá trà trong tay cho Sứ Tây Phong đang hầu một bên, lạnh lùng giao đãi "Mang về, cẩn thận kiểm tra."

Dứt lời, hắn mới đứng dậy, "Nếu nhiều người như vậy, bốn vương sẽ tự mình qua đó."

Quay trở lại để phân tích tình hình, cho dù thích khách có bản lĩnh âm thầm mai phục ở trong vườn trà, cũng phải có người nổi báo, nếu không thì bọn họ làm sao biết được Hàn Văn Tịch và Mục Thanh Vô sẽ đi đến ngọn núi phía nam?

Nhất định là có nội gian, hắn không tin thăm tra không ra!

Trong khi Long Phi Dạ bắt đầu tự mình thăm vấn, ba đội người ngựa: trà trang Thiên Hương, Tướng quân phủ và Cô Uyển cũng không dám thả lỏng trên núi hoang quanh trà trang, nắm chặt thời gian điều tra.

Tuy nhiên, không ai trong số bọn họ có thể nghĩ đến thích khách sẽ tránh ở trong sơn động vách đá ở dưới vực sâu.

.....*Beta: Thái Hà.*

Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hàn Văn Tịch nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầy đầu, trong mơ mơ màng màng cũng không biết tự lẩm bảm nói gì, như là đang có một con ác mộng.

Đột nhiên, nàng hét lên một tiếng và ngồi dậy, đồng thời mở mắt ra.

Trong mộng, nàng không ngừng rơi xuống và rơi xuống vực thẳm, ngay một khắc khi nàng sắp rơi xuống mặt đất, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, lúc này Hàn Văn Tịch mới ý thức được chính mình đang ở trong một sơn động tối tăm, nàng không phải đã ngã xuống vách đá hay sao?

Không phải đã ngã chết sao? Vì sao lại ở chỗ này?

Nàng cũng không nhớ rõ mình đã hôn mê như thế nào, ký ức chỉ dừng lại ở một khắc khi ngã xuống vách đá kia.

Thói quen nghề nghiệp khiến nàng tìm kiếm túi chữa bệnh của mình trước tiên, may mắn thay, nó vẫn còn đây!

"Tĩnh!"

Đột nhiên một giọng nữ lạnh băng truyền đến, Hàn Văn Tịch cảm thấy giọng điệu có chút quen thuộc. Nhưng, nàng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy hai nữ tử đang đứng phía sau, một người trong số bọn họ dùng ngón nạ màu đen (hắc y nữ tử) và trên cánh tay có cột băng vải, đúng là nữ thích khách đã bắt cóc nàng. Một nữ tử khác mang khăn che mặt màu xanh (thanh y nữ tử), đúng là người vừa rồi đã nói, tuy rằng không nhìn thấy rõ tướng mạo. Nhưng vẫn nhìn ra được, hắc y nữ tử còn rất trẻ tuổi, mà thanh y nữ tử không còn trẻ nữa.

Nàng đề cao cảnh giác, tức giận hỏi "Rốt cuộc các người là ai? Bắt cóc ta làm gì?"

"Khí thế không hề nhỏ! Có nãi nãi ta thậm chí còn chưa tính sổ với người!" Hắc y nữ tử thở phì phì, bước tới.

Nếu không phải chủ tử đã phản phò, muốn lưu lại tính mạng Hàn Văn Tịch, nàng sớm đã giết nữ nhân này.

Tiền nhân tự cao này cư nhiên có bản lĩnh dám ra tay hạ độc với nàng, quả thực là chán sống!

"Có bản lĩnh hãy tháo khăn che mặt, để bản Vương phi nhìn xem người có dạng gì! Nếu không, bản Vương phi thật sự không nhớ rõ đã thiếu nợ gì với người!" Hàn Văn Tịch hừ lạnh.

"Người còn dám tranh luận!"

Hắc y nữ tử vừa rồi vừa bước đến, thỉnh linh gió tay lên hung hăng muốn tát, ai ngờ, Hàn Văn Tịch phát tay ra chặn, trong tay ần dầu chấm độc, lập tức đâm vào lòng bàn tay hắc y nữ tử.

"A!" Hắc y nữ tử hét lên một tiếng, đá một chân ra, "Người tiền nhân này!"

"Thời cơ thì hãy thả ta ra, nếu không, ta cam đoan trong nửa canh giờ (1h), người nhất định sẽ bị độc phát mà chết!"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng, mặc dù đang ở trong tay các nàng, nàng cũng không phải có thể tùy tiện bị khi dễ!

Hắc y nữ tử tức mắt nhìn lòng bàn tay một cái, không cho là đúng, "Kẻ dùng chút độc tầm thường, cũng dám lấy ra để rồi mất mặt xấu hổ!"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại càng không cho là đúng hơn nữa, châm chọc cười nói, "Kẻ dùng độc người tầm thường, có gì để mà kiêu căng?"

Lời này vừa ra, hắc y nữ tử và thanh y nữ tử hoàn toàn kinh ngạc, Hàn Văn Tịch cư nhiên biết "độc người".

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Chờ đợi, đang chờ đợi gì?

Edit: Thái Hà.

Dịch & Beta: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch chính là người như vậy, chẳng sợ bị người đập dưới lòng bàn chân, ngao cốt vẫn luôn bất phàm, bình tĩnh tự tin.

Bởi vì nàng biết, người đâm lên nàng, chỉ bởi vì thấy nàng hèn mọn mà cười nhạo nàng, sẽ không thương hại nàng nếu nàng cầu xin tha thứ, để nàng rời đi.

Nàng không rõ ràng lắm vì sao nữ thích khách hắc y xa lạ này lại khinh thường đối với nàng như thế. Nhưng mà, nàng sẽ không dễ dàng để mình bị xem thường.

"Ai nói cho người ta là độc người?" Nữ thích khách hắc y vội vàng chất vấn.

Trên mặt nàng ta bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khiếp sợ không thôi. Phải biết rằng, nghiên cứu độc thuật vốn không phải là một con đường chủ lưu chính thống ở Văn Khổng Đại Lục. Người nghiên cứu đã ít lại càng thêm hiếm, mà thuật dưỡng độc bên trong độc thuật càng có ít người biết đến, hiếm người hiểu được.

Hàn Văn Tịch cho dù không phải là phế vật Hàn gia, cũng không có khả năng biết đến, Hàn gia cũng không quen thuộc với độc thuật.

Chẳng lẽ, nàng thật sự đã xem nhẹ bản lĩnh của nữ nhân này hay sao?

Bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên nụ cười châm chọc. Liếc mắt đánh giá nữ thích khách hắc y một cái, lại đánh giá nữ thích khách thanh y, lúc này mới lạnh lùng nói "Cũng không phải là sự tình ghê gớm gì, phạm là người có mắt đều nhìn ra được, người là độc người, nàng cũng vậy."

Khi Hàn Văn Tịch nói, chỉ thẳng vào nữ thích khách thanh y đối diện. Theo Hàn Văn Tịch, nữ thích khách thanh y mới là cao thủ chân chính.

"Như thế nào? Người cho rằng dùng chút độc tầm thường là có thể khiến ta thương tổn hay sao? Đúng là một ý nghĩ kỳ lạ!" Nữ thích khách hắc y nói, liếc mắt nhìn lòng bàn tay mình một cái. Động tác này sớm đã bản đúng nàng ta.

Nếu thật sự không dễ bụng, hà tất nhìn xem nhiều làm gì?

Nhưng, Hàn Văn Tịch lại khinh thường đề ý tới nàng ta, bình tĩnh mỉm cười đối với nữ thích khách thanh y.

"Nửa canh giờ, nàng ấy nhất định độc phát vong thân. Nếu không, chúng ta đánh cuộc đi?"

"Người!" Nữ thích khách hắc y chân nắn, thỉnh linh nâng một chân đá qua. Hàn Văn Tịch muốn tránh nhưng không kịp, vai đã hứng chịu một chân, khiến nàng phải ngã nằm trên đất.

Đau!

Nữ nhân này là người biết võ, sức của đôi bàn chân không phải lớn như bình thường. Mà nàng, trừ bỏ một tay độc thuật ra, bất quá chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt.

Tuy nhiên, ngay cả khi nàng nằm sấp xuống, ánh mắt nàng vẫn lạnh lùng ngạo mạn và tôn quý. Rõ ràng là đang nhìn xem người khác, nhưng lại khiến cho người ta có một loại ảo giác chính mình đang bị nhìn chăm chăm từ xa.

Điều này khiến cho nữ nhân hắc y rất khó chịu, thậm chí có chút chột dạ, nàng ta lại nâng lên một chân, dừng lại trên khuôn mặt của Hàn Văn Tịch.

Nàng ta uy hiếp nói, "Người hạ độc gì trên người ta? Nói, nếu không bản tiểu thư sẽ huỷ hoại khuôn mặt này của người!"

"Người không có tư cách uy hiếp ta, lấy chân người ra. Nếu không, ta sẽ không cho người giải được, ta nói được thì sẽ làm được!" Hàn Văn Tịch neho mắt nhìn, giọng nói lạnh lùng, tán ra uy nghi bất khả xâm phạm.

Nữ thích khách hắc y vốn là độc sư, lại là độc người, nàng ta cũng không cảm nhận được trong lòng bàn tay có độc. Nhưng, nhìn con người lạnh lùng ngạo mạn của Hàn Văn Tịch, nàng ta không thể không e sợ.

Nửa canh giờ (1h), cũng không tính là lâu, nhưng nàng ta cũng không biết tất cả các chất độc đang tồn tại khắp thiên hạ.

Chân treo ở giữa không trung, đầm xuống cũng không được, không đầm xuống cũng không xong, nữ thích khách hắc y bắt đầu hồi hận. Mới vừa rồi vì sao không cẩn thận khiến cho bị trúng độc dễ dàng như thế?

Người là do nàng bắt cóc tới, nàng lại bị con tin hạ độc, việc này nếu như bị chủ thượng biết được, chẳng phải chủ thượng sẽ ghét nàng hơn sao?

Lúc này, nữ thích khách thanh y tiến đến, một chân đá văng chân của nữ thích khách hắc y, xem như tạo cho nàng ta một cái bậc thang để xuống.

Sơ với nữ thích khách hắc y, nữ thích khách thanh y trầm ổn và bình tĩnh hơn nhiều, nàng ta nhấc tay nữ thích khách hắc y lên, bắt động thanh sắc nghiêm túc kiểm tra.

Hàn Văn Tịch vừa nhìn, vừa xoa vai, bỏ dấy.

Vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, nàng đương nhiên đã thật sự hạ độc. Hơn nữa là một loại độc rất hiếm thấy. Nếu không phải là cao thủ trong cao thủ, hẳn là sẽ không thể kiểm tra ra.

Nếu nữ thích khách thanh y cũng tra không ra, nàng sẽ có lợi thế nói điều kiện với hai nữ nhân này.

Thật bất ngờ, một thời gian không lâu sau đó, nữ thích khách thanh y nhìn qua, nhàn nhạt nói, "Hàn Văn Tịch, đây là kịch độc được tạo thành từ hai loại độc tố Hắc Quả Phụ và Thất Bộ Xà, tên là Hắc Thất."

Ánh mắt Hàn Văn Tịch tối sầm lại, kinh ngạc.

Độc thuật của nữ thích khách thanh y so với tường tượng của nàng còn muốn tốt hơn. Phải chăng Vạn Xà Độc trong lá trà chính là do nàng ta nghiên cứu chế tạo ra?

Nàng ta và Hàn Nhục Tuyết, tam di nương Lý thị có quan hệ gì sao? Quan hệ cấp trên và thuộc hạ? *Hay nàng ta chính là.....*

Nếu đúng như vậy, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu Hàn Văn Tịch, khiến nàng nhẹn không được rung mình một cái.

"Ta không nhìn lầm đi, người trúng độc này, sẽ không có bất luận dấu hiệu trúng độc nào. Chỉ có sau khi chết, độc tính mới thể hiện ra." Nữ thích khách thanh y lại nói.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, tuy rằng không muốn thừa nhận. Nhưng, nàng vẫn rất có phong độ giờ ngón tay cái lên. "Lợi hại!"

Hàn Văn Tịch và nữ thích khách thanh y đều rất bình tĩnh. Nhưng nữ thích khách hắc y lại không bình tĩnh được, nàng thành linh tránh thoát khỏi tay nữ thích khách thanh y, duỗi tay về phía Hàn Văn Tịch, tức giận "Cho ta giải được!"

Nàng tuy rằng không nhận biết được Hắc Thất. Nhưng cũng từng nghe nói qua, loại độc được này rất đặc thù, giải được của nó xuất phát từ độc được. Cho nên, một phần Hắc Thất chỉ tương ứng với một phần giải được, do đó người ta thường sẽ mang theo độc được và giải được với nhau.

Nói cách khác, ngoại trừ độc sư tinh luyện phối chế ra Hắc Thất, không ai khác có được giải được.

Hàn Văn Tịch mang về mặt vô hại, cười nói, "Giải được có thể cho người. Nhưng mà, thỉnh người mang ta tới như thế nào, thì đưa ta trở về như thế ấy, nửa canh giờ hẳn là đủ đi."

"Người mơ tưởng! Ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo theo người xuống cùng!" Ánh mắt nữ thích khách hắc y đã trở nên ngoan độc. Cảm giác bị con tin uy hiếp cực kỳ khó chịu.

Nhưng, Hàn Văn Tịch lại cố tình muốn chọc giận nàng, cười ha hả nói "Người muốn chết, ta cũng không ngăn cản người. Chỉ từ nhà người lệnh người bắt cóc ta, nhất định có yêu cầu, sao có thể sẽ dễ dàng ta chết đây?"

Nàng biết, còn có người ở phía trên hai người này, còn có một độc sư đáng sợ nhất, độc sư đường độc.

"Người!" Nữ thích khách hắc y rất táo bạo, lại giờ bàn tay lên một lần nữa. Nhưng ngay đúng lúc này, nữ thích khách thanh y lại lập tức giữ chặt tay nàng.

"Đủ rồi, người quay về phục mệnh trước, chủ thượng nhất định sẽ có giải được của Hắc Thất." Nàng nói một cách không vui.

"Ta không đi! Hôm nay nếu nàng không lấy ra giải được, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng!" Nữ thích khách hắc y tức giận, hung hăng ném tay nữ thích khách thanh y ra.

Chủ thượng sai cho bọn họ bắt cóc Hàn Văn Tịch vì hai lý do. Thứ nhất là bởi vì Hàn Văn Tịch đang điều tra sự tình Mục Thanh Võ trúng độc. Thứ hai, còn lại là bởi vì chủ tử nhìn trúng độc thuật của Hàn Văn Tịch, muốn thu Hàn Văn Tịch dưới trướng của mình, lưu lại để dùng.

Những năm gần đây độc thuật của nàng ta vẫn luôn không có tiến triển, trình độ chênh lệch với thanh y càng lúc càng lớn, chủ thượng đã rất ghét bỏ nàng ta.

Một khi Hàn Văn Tịch quy hàng chủ thượng, rất có khả năng sẽ dần dần thay thế vị trí của nàng ta. Một khi chủ tử không cần nàng ta, sẽ đem nàng ta đi làm thực nghiệm. Phải biết rằng, những năm gần đây, chủ thượng vẫn đang cố gắng thử đường thi độc.

Hiện giờ, nếu nàng ta trở về với hai bàn tay trống trơn, lại muốn xin chủ tử giải được Hắc Thất. Như thế sẽ chỉ khiến chủ thượng càng thêm thất vọng, không khác gì tự đào mồ chôn mình.

Không, nàng tuyệt đối không cho phép phát sinh loại chuyện này!

"Hắc Sát, toàn bộ ngọn núi đều đã bị vây quanh, hiện tại không phải là thời điểm người có thể hồ nháo." Thanh y trầm giọng nhắc nhở, thấp phần bắt mắt.

"Ta mặc kệ! Ta muốn giải được!" Hắc Sát nói, không hề báo trước rút trường kiếm ra.

Hàn Văn Tịch bất ngờ, cả kinh vội vàng lui về phía sau, không nghĩ tới Hắc Sát cư nhiên dám động thủ?

Theo hiểu biết của nàng, gian tế giúp Bắc Lịch quốc là một tổ chức rất nghiêm mật, kỷ luật nghiêm minh, không có khả năng sẽ vi phạm mệnh lệnh phía trên.

Hắc y nữ tử này vì sao lại hận nàng như vậy?

Thanh y lập tức cầm rút kiếm đuổi theo "keng" một tiếng đánh vào trên mũi kiếm của Hắc Sát, nhưng Hắc Sát lại đánh gạt sang một bên, dễ như trò bàn tay.

Thanh y nữ tử lại đuổi theo, ai ngờ, kiếm phong của Hắc Sát hơi lệch, mạnh mẽ đánh rơi trường kiếm của thanh y.

Độc thuật của thanh y cao hơn Hắc Sát, nhưng võ công lại không bằng nàng ta.

Hắc Sát bước hai ba bước đã đến trước mặt Hàn Văn Tịch, mũi kiếm để ở trên cổ nàng, hung hăng rống, "Giải được!"

Hàn Văn Tịch không muốn cho, đây là cơ hội duy nhất của nàng, lợi thế duy nhất. Trời mới biết, rốt cuộc là vì sao hai người này lại bắt cóc nàng.

"Có cho hay không?" Hắc Sát lạnh giọng, đẩy mạnh lực đạo, mũi kiếm thật sự đâm vào da thịt của Hàn Văn Tịch.

Đau!

Hàn Văn Tịch từ trước đến nay đều ăn mềm mà không ăn cứng. Nguyên bản còn đang do dự, lông mày nhăn lại, cũng giằng co, lạnh giọng, "Không cho!"

Hai tròng mắt Hắc Sát thu hẹp thành một đường thẳng, tán ra hơi thở nguy hiểm. Bởi vì tay nắm quá chặt, khiến thanh trường kiếm cũng đang run rẩy.

Hàn Văn Tịch nheo mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt nàng ta, hai người giằng co, không khí một mảnh khản trương.

"Hắc Sát, người hãy suy nghĩ kỹ, là trở về cúi thấp đầu với chủ thượng, hay là chết ở chỗ này! Người chỉ có thời gian nửa canh giờ!" Thanh y lạnh giọng nhắc nhở, trầm ổn như nàng, cũng cảm thấy kích động.

Tay Hắc Sát hơi cứng đờ, tựa hồ dao động. Nhưng ai biết, đúng ngay lúc này, Hàn Văn Tịch thành linh tiến về phía trước, để mũi kiếm đâm vào sâu hơn, máu lập tức tràn ra.

Hắc Sát còn đang do dự lập tức thu hồi trường kiếm, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, giận mắng, "Hàn Văn Tịch, người điên rồi!"

"Có gan, hãy giết ta! Không có gan, lập tức lùi!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng.

"Người!"

Hắc Sát không còn lời nào để nói, nàng thừa nhận chính mình chung quy đã thua. Chủ thượng còn chưa thu phục được Hàn Văn Tịch, nàng đã thua trước.

"Hàn Văn Tịch, xem như người lợi hại!"

Thu hồi trường kiếm, về mặt của Hắc Sát không cam lòng. Cằm giận xoay người rồi đi, lập tức biến mất ở cửa động.

Hàn Văn Tịch lấy băng gạc ra ấn ở trên cổ, tuy rằng cố gắng một hơi, đáng tiếc không có lợi thế.

Nàng cũng chưa nghĩ đến chủ thượng của các nàng sẽ đến gần đây.

Nếu các nàng có thể gặp chủ thượng trong vòng nửa canh giờ, dựa theo cước trình của Hắc Sát, nửa canh giờ cũng không tính là quá xa.

Nếu đang ở gần đây, vì sao không tới gặp nhau? Bắt cóc nàng, rốt cuộc là vì cái gì?

Mà nơi này cách trang Thiên Hương bao xa? Long Phi Dạ hẳn là biết sự tình nàng đã bị bắt cóc đi, sẽ đến cứu nàng sao? Hay là.....

Được rồi, chính nàng cũng biết, đây là một thời cơ rất tốt để Long Phi Dạ thoát khỏi nàng, Tần Vương phi được chỉ hôn.

Thấy Hàn Văn Tịch bình tĩnh xử lý miệng vết thương của mình. Đây mắt thanh y hiện lên một tia thương thức. Trách không được chủ tử lại bắt kẻ hậu quả mà bắt cóc vị Tần Vương phi này, so với Hắc Sát mà nói, nha đầu này ưu tú hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch thông thả ung dung xử lý tốt miệng vết thương, lúc này mới nhìn về phía thanh y, lạnh lùng truy vấn "Nói đi, mời ta tới, có gì cần làm sao?"

Nghe cách nàng nói, thanh y không khỏi cười, "Hàn Văn Tịch, độc thuật của ngươi là học được từ ai?"

"Nếu ngươi muốn thảo luận vấn đề này với ta, không bằng quay lại trà thom trên trang, chúng ta chậm rãi nói chuyện." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt trả lời.

"Ngươi thực thông minh." Thanh y không phải là đang nhạo báng, mà là nàng đang khẳng định.

"Vạn Xà Độc là ngươi hạ?" Hàn Văn Tịch nhàn cơ hội dò hỏi.

Thanh y không đáp, đi về phía cửa động. Hàn Văn Tịch lập tức đuổi kịp, truy vấn nói, "Các ngươi còn mai phục bao nhiêu người ở Thiên Ninh?"

Nhưng, thanh y ngậm miệng, vẫn không đáp.

Hàn Văn Tịch đang muốn hỏi thêm, lúc này, hai thích khách hắc y che mặt đi vào từ phía ngoài động, ngăn cản Hàn Văn Tịch.

"Ngươi đang đợi người tới? Chờ chủ thượng nhà ngươi?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Ai ngờ, thanh y không những không trả lời, ngược lại hạ lệnh, "Trời nắng lại, ném vào bên trong cùng."

So với nữ thích khách thanh y, Hàn Văn Tịch càng thích Hắc Sát lưu lại phía sau hơn. Nữ nhân này quả thực sự là kín không hề hở, nàng không thể hỏi được thông tin gì, cũng không tìm thấy bất kỳ cơ hội đào tẩu nào.

Rất nhanh, nàng đã bị trời lại và bị ném ở bên trong cùng của sơn động.

Thanh y, ngươi đang chờ đợi điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Hắc gọi là Cố Thất Thiếu

Bên ngoài sắc trời dần dần tối sẫm, Hàn Văn Tịch cuộn tròn ở trong góc. Cả buổi chiều, thanh y đều không qua nhìn nàng một cái, cũng không nói với nàng một câu.

Điều này khiến Hàn Văn Tịch càng thêm khẳng định, thanh y đang đợi, có lẽ là chờ phát sinh điều gì đó, hoặc là đang chờ người tới.

Hàn Văn Tịch cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ có thể thông qua cửa động để nhìn sắc trời mà phán đoán ra ban ngày hay là đêm tối.

Nàng và Mục Thanh Vô ngày ấy đi trà trang Thiên Hương, khi ấy vẫn còn 12 ngày để đánh cuộc, vạn nhất nàng hôn mê 2-3 ngày, thêm vào ngày hôm nay, chẳng phải là mất bốn ngày hay sao?

Vậy thời gian còn lại cũng chỉ có 7-8 ngày. Bảy tám ngày nói dài cũng không dài lắm, mà nói ngắn cũng không ngắn lắm!

Mà một án Vạn Xà Độc, cho đến bây giờ cũng chỉ xác định được người hiểm nghị, cũng không có được bất luận chứng cứ cụ thể nào.

Cũng không biết Long Phi Dạ có tra ra được cái gì ở tam phòng Hàn gia hay không, vạn nhất nàng đã đi sai hướng, vạn nhất đã tới thời gian ước định, nhưng vẫn chưa tra ra hung phạm, chẳng phải là nàng thật sự thua Mục Lưu Nguyệt hay sao?

Người thua cuộc phải cỡi áo choàng bên ngoài và chạy vòng quanh phố!

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch bị dồn nén, thua là một chuyện, nỗ lực lâu như vậy đều bị uổng phí, khiến người càng thêm bức bối.

Nàng càng nghĩ, máy nắn càng chặt. Chỉ là, chốc lát sau lại đột nhiên buông lỏng, mở miệng thở ra một hơi tức khí, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Được rồi, nàng có thể trở về hay không, còn chưa xác định được, nhưng lại nhớ tới sự tình đánh đổ.

Suy nghĩ về nó, nàng liền hạ đầu gục xuống, trong lòng cảm khái. Nếu nàng có võ công thì thật là tốt biết bao, ít nhất còn có một con đường sống, không cần mỗi lần đều bị động như vậy.

Hàn Văn Tịch đã không nhận ra vô số các biểu hiện lướt qua mặt nàng trong những suy nghĩ này. Tuy nhiên, có người đã thường thức được mùi ngon đang trốn tránh ở một lỗ thủng phía bên kia vách đá.

"Uy..... Uy....."

"Độc nha đầu..... Độc nha đầu....."

Hàn Văn Tịch đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói này, nàng lập tức tập trung lực chú ý, nghiêm túc lắng nghe và phát hiện loáng thoáng có người đang nói chuyện với nàng.

"Bên này..... bên phải, ha ha!"

"Bên phải."

Đột nhiên, giọng nói nói lớn lên, Hàn Văn Tịch lập tức nhìn sang bên phải, trừ bỏ một bức tường đá, cái gì cũng chưa nhìn thấy.

"Nha đầu ngu ngốc."

Trong giọng nói lộ ra ý cười, tựa hồ như được truyền tới từ bức tường đá.

Quái lạ!

Tầm mắt Hàn Văn Tịch tìm tới ở trên vách đá, rất nhanh liền thấy được một lỗ nhỏ ở trên vách đá, trong đó có một đôi mắt yêu đã dài hẹp, đang nhìn nàng chằm chằm!

Hàn Văn Tịch khiếp sợ, gần như hét lên.

May mắn thay, nàng đã nhận xuống!

Đôi mắt chớp vài cái, lộ ra ý cười, nhìn nàng thân thiện.

Nàng biết người này sao?

Hàn Văn Tịch nhớ rõ người nàng quen biết, nhưng cũng không có người nào có mắt đẹp yêu đã và đào hoa như thế.

Tuy rằng cửa động rất nhỏ, cũng không có biện pháp hoàn toàn nhìn rõ cặp mắt kia. Nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất khẳng định.

Ai nha?

Nàng lấy lại bình tĩnh, cảnh giác nhìn về phía cửa sơn động.

Trong sơn động, những thích khách hắc y che mặt khác sớm đã đi ra ngoài, một mình thanh y đang ngồi dựa lưng về phía nàng ở cửa động, khoảng cách có chút xa, cũng không nhận thấy được động tĩnh nơi này.

"Yên tâm, nàng ta không thể nghe thấy." Nam tử thấp giọng, trong giọng nói đều lộ ra ý cười, tựa hồ tâm tình rất tốt.

Hàn Văn Tịch quay đầu lại nhìn, cảnh giác đánh giá mắt kia, thấp giọng hỏi "Ta không quen biết người đi?"

"Ta biết người là đủ." Nam tử cười nói.

"Vậy người là ai?" Hàn Văn Tịch vừa dò hỏi, vừa tự hỏi có thể có một sơn động phía sau vách đá này hay không? Người nọ hẳn ở ngay cách vách.

"Người tới cứu ngươi." Nam tử nói, tựa hồ lui ra sau một bước, Hàn Văn Tịch trong mơ hồ thoáng nhìn qua mũi hắc, đặc biệt cao thẳng đẹp.

Mắt hẹp dài đào hoa, mũi cao thẳng, nếu lại cặp với đôi môi quyến rũ, vậy chẳng phải là một mỹ nam tử?

Đương nhiên, lúc này Hàn Văn Tịch không có tâm tư để nghĩ đến điều này.

Nàng rất khẳng định, nàng chưa từng thấy qua gia hỏa này.

"Huỳnh đài, ở ngay lúc này thừa nước đục thả câu, không thích hợp đi." Nàng nhàn nhạt nói, dịch vị trí, quay mặt vào vách tường.

"Không tệ. Ta hiện tại cũng không tính toán cứu người, vì thế chúng ta hãy nói chuyện trong khi nhàn rỗi." Nam tử cười đặc biệt mê người, thanh thần lười biếng, không giống như đang ở trong một hoàn cảnh nguy hiểm chút nào.

Rõ ràng là đang đùa giỡn nàng! Hàn Văn Tịch nhìn không được trọn trắng mắt, đơn giản quay đầu đi không để ý tới. Nàng nghĩ, gia hỏa này hẳn là đi ngang qua để mua nước tương đi*?

**Đi ngang qua để mua nước tương (打酱油): ở đây có nghĩa là nàng nghĩ người kia dừng lại nhưng sau đó sẽ rời đi bởi vì không có gì liên quan đến mình cả. (Dịch: Emily Ton)*

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch chờ đợi hồi lâu, nam tử thực sự không nói chuyện tiếp.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng nhìn thấy lỗ nhỏ trống rỗng, không có gì.

Không thể nào, thật sự là mua nước tương sao?

"Uy..... Uy....."

"Người còn ở đây không?"

Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi, thật vất vả mới có người tới, nói như thế nào thì nó cũng là cơ hội để đào tẩu.

"Uy..... Người còn ở đây sao?"

Bất đắc dĩ, Hàn Văn Tịch hỏi vài tiếng, cách vách không có bất luận âm thanh nào đáp lại.

Hàn Văn Tịch nóng nảy, nhìn thoáng qua về phía cửa sơn động, thấy thanh y vẫn không nhúc nhích, nàng cẩn thận dịch chuyển vị trí, dịch đến bên cạnh vách đá, xuyên qua lỗ nhỏ có thể lờ mờ nhìn thấy thật sự còn có một cái sơn động cách vách. Nhưng, không có thân ảnh người nào.

"Người còn ở đó không? Nếu còn ở đó thì hãy nói "*chỉ*" một tiếng."

Hàn Văn Tịch gần như hết sức, nhưng ai biết, lời này vừa rơi xuống, cách vách đột nhiên liền truyền đến một tiếng "Chỉ".

Hàn Văn Tịch sửng sốt, ngay sau đó phản khởi "Uy, người vẫn còn ở đây?"

"Ta không phải là "Uy", ta gọi là Cổ Thất Thiểu....."

Giọng nói rất thấp, Hàn Văn Tịch cũng không nghe rõ "Uy, người nói gì vậy?"

"Ta không phải là "Uy", ta gọi là Cổ Thất Thiểu."

Người nọ lập lại, tựa hồ là cố tình hạ thấp giọng của mình.

Lần này, Hàn Văn Tịch nghe được, đột nhiên kinh hãi "Cái gì, Cổ Thất Sát?"

Chỉ nghe thấy một trận cười khế cách vách, cũng không biết người nọ có nghe được Hàn Văn Tịch nói không, hẳn vẫn lập lại câu nói vừa rồi, giọng nói lại rõ ràng hơn rất nhiều "Ta không phải là Uy, ta gọi là Cổ Thất Thiểu."

Lần này, Hàn Văn Tịch cuối cùng nghe rõ. Cổ Thất Thiểu, ba chữ này có âm gần giống như "Cổ Thất Sát", trách không được nàng lại nghe nhầm.

Nhưng, Cổ Thất Thiểu cũng chỉ là để xưng hô mà thôi, không phải tên thật đi?.

Dù sao, nàng chưa từng nghe qua, cũng không quen biết.

Xác định có người ở đó, Hàn Văn Tịch lại khó khăn dịch chuyển vị trí, đưa lưng về phía vách tường, cố gắng khiến mình trông tự nhiên hơn.

Mới ngồi yên không lâu, thanh y liền quay đầu nhìn qua, thấy Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích, cũng không hề tránh né ánh mắt nàng ta, chăm chăm nhìn thẳng nàng ta.

Thanh y nhìn một lát, không nói gì, quay đầu lại.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở ra một hơi tức khí, cũng không dám nói chuyện ngay, chờ đợi trong chốc lát, thấy thanh y không quay đầu lại nữa, lúc này mới thấp giọng, "Uy, người vì sao lại muốn cứu ta?"

"Ta không phải là Uy, nếu người không ngại, có thể gọi ta là Tiểu Thất."

Giọng nói vui vẻ lại truyền đến, đột nhiên khiến Hàn Văn Tịch có cảm giác lạnh người, một đại nam nhân gọi là Tiểu Thất, nàng nghĩ gia hỏa cách vách này nhất định là *tao bao**.

**Tao bao (骚包): ngụ ý nói đến người phóng túng, phô trương.*

Cách vách, Cổ Thất Thiểu cũng giống như Hàn Văn Tịch, cũng đang dựa lưng mình ngồi xuống vách tường đá.

Nhưng, hẳn cũng không ngồi nghiêm chỉnh giống như Hàn Văn Tịch, mà là lười biếng thả lỏng, giống như một chú mèo đang nằm phơi nắng vào mùa đông, lười biếng đến tận xương tủy.

Hắn mặc trên người một bộ áo bảo đồ rực như lửa, ống tay to dài, xa hoa tuyệt mỹ lan đầy mặt đất. Một tay hắn tùy ý để trên một đùi, năm ngón tay thon dài trắng nõn, da thịt có phần tái nhợt hơn so với người thường, vô cùng mịn màng.

Hắn cười nhẹ nhàng, tính tế như nữ tử, khuôn mặt tuyệt mỹ đủ để khiến bầu trời và trái đất sáng lên, yêu đã khiến người *hồn cốt đều tiêu (linh hồn biến mất)!*

"Người vì sao muốn cứu ta?" Cách vách, Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Bởi vì ta thích người, tất nhiên." Cổ Thất Thiểu trả lời một cách tự nhiên, tựa hồ là đang nói giỡn.

Hàn Văn Tịch dường như đã thích ứng với sự đùa giỡn của hắn, chỉ đơn giản bỏ qua những lời này của hắn, nàng nhàn nhạt hỏi "Vậy người định lúc nào thì cứu ta đây?"

"Có lẽ sau mấy ngày nữa." Cổ Thất Thiểu lại nói, cũng không biết là trả lời cho có lệ, hay là thật sự đang tính toán thời gian.

Hàn Văn Tịch không cam lòng, tiếp tục truy vấn "Đó là mấy ngày?"

Tuy nhiên, lần này Cổ Thất Thiểu cũng không trả lời, ngược lại hỏi "Cò còn đau không?"

"Đó là mấy ngày?" Hàn Văn Tịch lại tiếp tục.

"Đọc nha đầu, người học độc thuật từ ai mà lợi hại như thế? Sự phụ người vẫn còn sao?" Cổ Thất Thiểu tiếp tục hỏi.

"Đó là mấy ngày?" Hàn Văn Tịch cứng đầu lặp lại.

"Ta nhớ rõ trước kia người không lợi hại như vậy, đúng không?" Cổ Thất Thiểu lại hỏi, mặc dù là đặt câu hỏi, nhưng lại giống như đang nói với chính mình, hắn ngửa đầu, nhìn mây lại, ngồi im lìm giống như một bức tranh mỹ nhân trầm tư.

Cách vách, hai mắt Hàn Văn Tịch nhìn trời, đã bỏ cuộc.

Gia hỏa thần thần bí bị này rốt cuộc là ai? Vì sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này. Là đuổi theo các nàng xuống dưới, hay là ngẫu nhiên gặp được?

Hắn biết nàng, người biết nàng hẳn là rất nhiều đi, nàng làm thế nào để đoán?

Nam nhân cách vách không rõ lai lịch, mà nữ nhân phía trước cửa động cũng không rõ mục đích, Hàn Văn Tịch thờ dài, nàng chỉ có thể chờ!

.....*Editors: Thái Hà; Emily Ton.....*

Đêm đã khuya.

Trong nhà giam trà trang Thiên Hương truyền đến từng đợt tiếng kêu rên rĩ, Long Phi Dạ thăm vấn liên tục từ giữa trưa cho đến bây giờ vẫn chưa kết thúc.

Một lần nữa, hân lại dùng hình chuột không bỏ, thay vì giết một người răn trăm người, hân đã dùng hình thăm vấn tất cả đám người.

Trong phòng giam tối tăm, lồng sắt thật lớn được đặt ngay ở trung tâm, tất cả mọi người đều đứng, một mình Long Phi Dạ ngồi.

Người thăm vấn là Thượng Quan chấp sự, Mục Thanh Võ là người giám sát dùng hình tra tấn. Từ lúc thăm vấn đến nay, Long Phi Dạ chưa từng nói qua một câu, toàn thân tản ra hơi thờ rét lạnh càng ngày càng khủng bố. Không nói đến những người đang bị thăm vấn, ngay cả những người xung quanh đang chờ đợi, từ xa nhìn đến hung thần trong bóng tối kia, tất cả một đám đều són tóc gáy, kinh hồn táng đảm.

"A....."

Người đang bị dùng hình phát ra một loạt tiếng kêu thê thảm, vang vọng toàn bộ nhà giam.

Trái tim hân phải đối mặt với con chuột đang mở rộng miệng, con chuột đen lớn đang đảo bỏi tìm hân.

"A..... tha mạng a! Ta không biết gì cả! A..... ta thật sự....."

Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên im bật, ngay sau đó liền thấy người nọ ngã xuống phía sau, ngực bị cán xé thành một cái động lớn, một con chuột đen lớn vùi đầu trong đó, chỉ chừa một nửa thân mình bên ngoài.

Lại một người nữa chết vì bị tra tấn.

Thượng Quan chấp sự thăm vấn rất chậm, hỏi rất cẩn thận, tuy rằng liên tục từ giữa giờ trưa cho đến bây giờ, thật ra cũng không thăm tra được bao nhiêu người.

Chẳng mấy chốc, nhiều người xung quanh không nhìn được lại bị nôn mửa, thậm chí có người trực tiếp bị dọa ngất đi.

Tuy nhiên, dọa ngất cũng vô dụng, rất nhanh lại bị đánh thức, loại hình xếp hàng chờ đợi đến phiên thăm vấn của mình còn tàn nhẫn hơn.

Ở đây cũng có khoảng hơn 20 người, Long Phi Dạ quyết tâm muốn thăm tra ra kết quả, giết chóc quyết đoán, lãnh khốc vô tình như hân, từ đầu tới cuối, lồng máy đều chưa từng nhúc nhit một chút.

Một thất yên tĩnh, chỉ nghe được những âm thanh không rõ ràng của hàm răng đánh vào nhau truyền đến, tròi mới biết được bọn họ có bao nhiêu sợ hãi.

Long Phi Dạ mặt không biểu tình, nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo Thượng Quan chấp sự thăm người tiếp theo.

Thấy thế, một thị vệ trẻ tuổi trong đội ngũ phía trước lập tức quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất và khước lớn.

"Ta không biết gì cả! Ta thật sự không biết..... Thượng Quan chấp sự, ta sẽ thành hôn vào cuối tháng, người buông tha ta đi! Ta cầu xin người!"

Thượng Quan chấp sự do dự, phải biết rằng, nếu cứ thăm tiếp như thế, sẽ càng có thêm nhiều người vô tội phải chết, hân nhìn về phía Tần Vương điện hạ. Nhưng mà, Tần Vương điện hạ không có chút phản ứng nào.

Không có lựa chọn nào khác, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể mạnh mẽ tìm người lên. Ai ngờ, đúng ngay lúc này, đột nhiên có người từ đám người cuối cùng vọt lên phía trước, lớn tiếng nói "Đủ rồi, đừng thăm nữa, ta thú nhận! Ta thú nhận!"

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Sào huyệt, đã muộn một bước

Rốt cuộc, có người nhìn không được nên đã đứng ra.

Long Phi Dạ nhận định trong nhóm người này có nội gián, vì vậy nhất định sẽ có!

Hai trong mắt bình tĩnh và lạnh lùng của hân lúc này mới chậm rãi di động, nhìn về hướng người nọ vừa lao ra, chỉ thấy đó là một nam nhân trung niên, ăn mặc không giống như những thủ vệ bình thường.

"Hoắc Dương, chính là người!"

Thượng Quan chấp sự gạt mình, gia hỏa này đúng là thợ cưa thú vệ bên núi phía nam, được đề cử là người dẫn đầu của đội kế tiếp, là một tay đắc lực do hân đề bạt lên, như thế nào sẽ là mật thám?

Hoắc Dương nhìn Thượng Quan chấp sự, xấu hổ cúi đầu, Mục Thanh Võ lập tức tiến lên dè Hoắc Dương lại.

"Các người mai phục như thế nào, người đâu?" Long Phi Dạ lạnh giọng, rốt cuộc tự mình thăm vấn.

"Những người đó đã mai phục ở trên núi phía nam từ lâu, bọn họ cũng không phải tới vì Vương Phi nương nương, bọn họ....."

Hoắc Dương nếu đã đứng ra, đó chính là quyết tâm phải chết, không có gì phải sợ. Nhưng, đón nhận con người lạnh băng của Long Phi Dạ, hân vẫn cảm thấy sợ hãi, dùng một lát trước khi nói tiếp.

"Bọn họ..... bọn họ là đặc biệt ở chỗ này để chờ Hoàng Thượng, cũng không biết vì sao khi nghe nói Vương Phi nương nương lên núi, liền xuống tay đối với Vương Phi nương nương."

Thượng Quan chấp sự đột nhiên tức giận, "Được lắm, Hoắc Dương, người đã mai phục bao lâu! Người làm sao có thể đem người vào trong?"

Mấy năm gần đây, mỗi năm Thiên Huy Hoàng Đế sẽ dành một ngày tự mình tới trà trang Thiên Hương hái trà, dấu điểm thân phận, cái trang vị hành, đều do Thượng Quan chấp sự tự mình tiếp đãi.

Cho nên, mấy năm nay Thượng Quan chấp sự luôn tăng cường phòng bị ở ngọn núi phía nam.

"Năm trước, bọn họ đã mai phục tại vùng phụ cận, vị thế rất nhanh liền có thể lại đây." Hoắc Dương đứng sự thật trả lời, hân thậm chí không có mặt để nhìn quan chấp sự, quỳ hai đầu gối xuống.

"Thượng Quan chấp sự, ta đã không đáp ứng được kỳ vọng của người! Ta là bị ép buộc, các nàng đã bắt mẩu thân ta, ta không còn lựa chọn nào khác!"

Vừa nghe lời này, Thượng Quan chấp sự giận không thể át, ngay sau đó một chân hung hăng đá "Người là người duy nhất có mẩu thân sao? Hôm nay đã chết nhiều huynh đệ như vậy, ai không có mẩu thân? Người, đồ vương bát đần!"

Hoắc Dương là người đứng đầu đội, có hân làm nội ứng, thích khách muốn tránh thoát thủ vệ và tiến vào núi phía nam sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa, Hoắc Dương là người có thể biết ai chuẩn bị lên núi hái trà đầu tiên.

"Người Bắc Lịch quốc?" Long Phi Dạ nghe hai mắt ngay hiem, không nghĩ tới đối tượng mật thám muốn ám sát cư nhiên là hoàng đế, lần này Bắc Lịch không phải là đang chơi với lửa hay sao?

"Nô tài không biết những người đó là ai, chỉ có một nữ nhân tiếp xúc với nô tài. Bình thường, bọn họ đều tránh ở một hang động phía đông của các vách đá phía nam. Vói tốc độ của bọn họ, đi từ bên này đến đó cũng phải mất một khoảng thời gian uống hai tách trà."

Hoắc Dương đứng sự thật trả lời, ngay từ đầu hân đã ôm tâm lý may mắn, nhưng khi được nhìn thấy hình chuột thì lập tức sợ hãi. Bên cạnh đó, nhìn một đám các huynh đệ chết oan chết thảm, hân thật sự là nhìn không được.

Vừa nghe lời này, Long Phi Dạ đến lập tức đứng lên, lạnh giọng, "Người cũng bị bắt cóc tới đó?"

Hoắc Dương sợ tới mức run rẩy, nói đứt quãng. "Nô tài..... nô tài không..... không biết, nếu các nàng không xuống được núi, vậy, cũng chỉ có thể tránh ở nơi đó."

Long Phi Dạ không nói bất cứ điều gì, xoay người rời đi, Mục Thanh Võ cũng vội vàng đuổi theo.

Thượng Quan chấp sự nhìn Hoắc Dương, tức giận đến nỗi nói không nên lời, sau một lúc lâu mới lạnh giọng "Người tới, nhốt hân lại cho ta!"

Nói xong, cũng vội vàng đuổi theo, tới cửa còn không quên giao đãi một câu, "Tiếp tục tìm trang chủ, tiếp tục tìm!"

Hân cầu nguyện, Vương Phi nương nương nhất định phải ở trong hang đá. Nếu không, trà trang Thiên Hương xuất hiện một mật thám như thế, chạy trời không khỏi nắng.

Lúc này, bên ngoài trời đã hơi sáng, gió lạnh thấu xương.

Trời mới biết tốc độ du hành của Long Phi Dạ nhanh bao nhiêu, Mục Thanh Võ thậm chí không thể đuổi kịp, càng đừng nói đến Thượng Quan chấp sự.

Cứu người là sự tình tình bằng giấy, Tần Vương điện hạ nhanh một bước, Vương Phi nương nương sẽ chịu ít tra tấn hơn.

Nhưng, khi bọn hân đuổi tới vách đá phía đông của dãy núi phía nam, lại nhìn thấy Tần Vương điện hạ đang đứng ở bên cạnh vách núi mà không đi xuống.

Tần Vương điện hạ là đang đợi bọn họ sao?

Mục Thanh Võ nghĩ như thế, nhưng rất nhanh liền phủ định ý niệm này. Võ công của hai người như hân và Thượng Quan chấp sự cộng lại, đều không có khả năng bằng một mình Tần Vương điện hạ, Tần Vương điện hạ trước nay đều không cần chỉ viện.

Thượng Quan chấp sự vừa đuổi tới, lập tức bẩm báo "Điện hạ, nơi này chính là một vách đá phía đông."

"Phía dưới là cái gì?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

Nơi này là ngọn núi phía nam và cách trà trang Thiên Hương hai ngọn núi, Thượng Quan chấp sự hiếm khi đến nơi đây, vì thế cũng không quen thuộc với hoàn cảnh quanh mình.

Hắn nhìn xuống, chỉ thấy dưới vực sâu sương mù một mảnh mênh mông, tầm nhìn rất thấp, hơn nữa tựa hồ là do ánh sáng không đủ, sương mù kia có chút biến thành màu đen.

"Sương buổi sáng còn chưa tan đi?" Thượng Quan chấp sự nói, lại lẩm bẩm tự nói, "Nhưng..... sương mù này hình như là màu đen."

Mục Thanh Võ cũng nhìn xuống, lại một mực chắc chắn "Đây là chướng khí!"

Nếu Long Phi Dạ không trải qua đàn muỗi độc, có lẽ hắn cũng sẽ cho rằng đây chính là chướng khí. Nhưng, trước kia đã trải qua một hồi đàn muỗi độc, Long Phi Dạ rất khẳng định, một mảnh đen nghìn nghịt trong vực sâu đúng là đàn muỗi độc, quy mô còn muốn lớn hơn so với trước kia.

Tuy nhiên, hắn không cách nào khẳng định, đàn muỗi độc này là do người thao tác, nhằm bảo vệ chỗ này, hay là bởi vì thời gian và khí hậu biến hóa mà tập hợp lại với nhau.

"Trước đây ai đã từng tới nơi này?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều khó hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều. Thượng Quan chấp sự vội vàng trả lời, "Hoắc Dương biết nơi này, hắn là đã từng tới đây!"

"Mang lại đây!" Long Phi Dạ lạnh giọng, thanh âm lạnh băng ẩn chứa sự phẫn nộ, trời mới biết khi nào sẽ bộc phát ra ngoài.

Sau khi Thượng Quan chấp sự rời đi, Mục Thanh Võ mới thấp giọng hỏi, "Điện hạ, đây..... chẳng lẽ không phải là chướng khí?"

"Đàn muỗi độc."

Tầm mắt Long Phi Dạ vẫn luôn dừng ở màn sương đen dưới vực sâu, ánh mắt có chút ngưng trọng. Đối mặt với đàn muỗi độc, tất cả thù hạp là độc sư của hắn đều bỏ tay không có biện pháp, chỉ có Hàn Văn Tịch mới có biện pháp, đáng tiếc, hiện tại hắn muốn cứu lại chính là nàng.

Nữ nhân đáng chết, đang êm đẹp lên núi hái trà làm gì!

"Đàn muỗi độc, điều này....." Mục Thanh Võ kinh hãi.

Ai ngờ, trong khi bọn họ đang nói chuyện, sương đen trong vực sâu đột nhiên bắt đầu lừng lững, hơn nữa, còn đồng thời không ngừng khuếch tán theo bốn phương tám hướng.

Là có người đang điều khiển đàn muỗi độc sao? Người đang ẩn nấp ở trong vực sâu, muốn chạy trốn lên đây sao?

Ánh mắt Long Phi Dạ trở nên lạnh giá, chuẩn bị ứng chiến. Nhưng, tình huống rất nhanh liền vượt qua tưởng tượng của hắn.

Chỉ thấy đàn muỗi độc khuếch tán với tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ chớp mắt sau đã chiếm đầy toàn bộ vực sâu, lại còn không ngừng tràn đầy ra bốn phương tám hướng ra ngoài, lan rộng đến những khu rừng núi xung quanh.

Long Phi Dạ và Mục Thanh Võ chỉ có thể lui ra sau, nhảy đến chỗ cao để quan sát.

Khi trời càng ngày càng sáng, ánh sáng càng ngày càng mạnh, bọn họ cũng có thể nhìn thấy càng ngày càng rõ ràng hơn. Từ trên cao quan sát xuống dưới, chỉ thấy đàn muỗi độc giống như một mảnh mây đen thật lớn, rộng lớn và mạnh mẽ, dần dần bao bọc núi rừng xung quanh.

Thượng Quan chấp sự áp Hoắc Dương chạy tới, hai người vừa thấy cảnh này, đều cùng nhau kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Sắc mặt Hoắc Dương tái nhợt, ngay sau đó hồ to, "Đi! Các chủ tử, chạy nhanh đi! Đây là khí độc đang bùng nổ, nơi này trong mười năm khí độc sẽ đại bùng nổ một lần, khi ta còn nhỏ đã từng gặp qua! Tất cả những ngọn núi xung quanh sẽ đều bị bao phủ, hãy nhanh chóng chạy trốn! Một khi dính phải thứ này lập tức sẽ bị độc chết."

Ban đầu đã có?

Long phi Dạ rất bất ngờ, lập tức hỏi, "Có bao nhiêu ngọn núi sẽ gặp nguy hiểm? Kéo dài trong bao lâu?"

Hoắc Dương khoả tay múa chân "Tất cả một vòng xung quanh đây đều sẽ gặp nguy hiểm, không bao lâu ngọn núi sẽ bị bao phủ đầy khí độc. Nhanh nhất cũng phải đến giữa trưa ngày mai mới có thể tan đi."

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ lập tức lên mình bạch!

Quy mô đàn muỗi độc trong trận này lớn như thế sẽ không phải do người điều khiển. Nhưng vẫn có thể bị người lợi dụng. Người bắt cóc Hàn Văn Tịch cũng là người dùng độc, tự nhiên sẽ không sợ đàn muỗi độc.

Hiện tại, tất cả các lối xuống núi đều đã bị phong tỏa, lại có ba đội nhân mã đang lục soát núi. Nhóm thích khách đang có điều kiêng kỵ nên không dám lộ diện, không dám đưa ra điều kiện làm tiền với hắn, điều này không thể nghi ngờ là muốn sau khi toàn thân trở ra, mới tìm đến hắn để nói điều kiện!

Mà sự bùng nổ của đàn muỗi độc này, đúng là cơ hội đảo tấu tốt nhất của các nàng.

Sự tình..... phiền toái!

Long Phi Dạ nhìn diện tích đàn muỗi đen càng lúc càng lớn, nhu mây tuấn lãng. Tấn công bằng độc, chính là nhược điểm duy nhất của hắn.

Hoắc Dương đứng ở một bên nhìn khí độc không ngừng lan tràn, cực kỳ sợ hãi, vài lần muốn mở miệng nhưng lại không dám.

Rốt cuộc, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều nhìn không được.

"Điện hạ, chúng ta hãy rút đi!" Mục Thanh Võ nghiêm túc nói.

Thượng Quan chấp sự lúc này mới dám nhân cơ hội mở miệng, "Điện hạ, nếu không rút đi sợ không kịp, các nàng bắt cóc Vương Phi nương nương nhất định sẽ có yêu cầu, việc này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn."

Đôi tay Long Phi Dạ nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo, bọn hân đã rất gần cho đến khi bị độc tấn công lại.

Tất cả sự thất bại của hắn đều là bởi vì độc!

Rất tốt!

Hắn rút!

Hắn chờ xem gian tế này rốt cuộc có thể trốn được bao xa?

"Rút!" Long Phi Dạ lạnh giọng, xoay người rời đi. Đám người Mục Thanh Võ cũng đều không dám ở lâu, vội vàng đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong lúc này, đàn muỗi độc đã rải đầy khắp nơi trên các ngọn núi.

Hàn Văn Tịch bị thanh y túm đến cửa sơn động, nhìn thấy trước mắt một mảnh đen dày đặc, nắng không khói tỏa ra một hơi khí lạnh, cư nhiên nhiều như vậy, thật là đáng sợ!

"Người..... người..... không có khả năng, người không thể kiểm soát chúng!"

Hàn Văn Tịch lúc đầu, đàn muỗi độc khổng lồ như thế không có khả năng là do người điều khiển, mặc dù là lợi dụng khí hậu và địa hình đều không thể làm được.

Thanh y lạnh lùng cười, "Đứng nha, người có thể kiểm soát đàn muỗi độc đã chết."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức kinh ngạc. Lần trước đúng là nàng đã giúp Long Phi Dạ giết nữ gian tế kia.

Thanh y hiển nhiên không biết chuyện này, Hàn Văn Tịch sẽ không ngờ đến mức chủ động nói ra. Hiện tại, cuối cùng nàng đã minh bạch thanh y đang chờ đợi gì.

"Đây là hiện tượng tự nhiên, người chính là đang chờ đợi cơ hội này, muốn nhân lúc hỗn loạn để đảo tàu!"

Thanh y nhìn qua, đột nhiên nắm lấy cổ tay Hàn Văn Tịch, nhét vào miệng nàng một viên thuốc, Hàn Văn Tịch bị bất ngờ, trực tiếp nuốt xuống.

"Yên tâm, nó sẽ bảo vệ tính mạng của người." Thanh y hừ lạnh.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lại biết thêm một tin tức, nữ nhân này có giải được của muỗi độc, chứng tỏ rằng nàng hiểu cách dưỡng muỗi độc.

Lần trước, nữ mật thám có thể kiểm soát đàn ánh muỗi độc gọi là muỗi tỷ. Long Phi Dạ đã bức cung ra được từ trong miệng tù binh, vị muỗi tỷ này chính là đối tượng của tất cả các nữ mật thám. Điều này cũng có nghĩa là, thanh y chính là cấp trên trực tiếp của muỗi tỷ!

Nói cách khác, người tổng phụ trách cho toàn bộ gián Bắc Lịch quốc mai phục tại Thiên Ninh quốc, chính là thanh y.

"Người nhất định chính là người phối ra loại độc của Mục Thanh Vô?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, rất khẳng định, nàng ta cũng giống như vị muỗi tỷ đều có thể chơi muỗi, nhưng muỗi tỷ không có khả năng tạo ra Vạn Xà Độc, mà thanh y, thật ra có thể có khả năng này.

"Hàn Văn Tịch, nữ nhân quá thông minh, cũng không phải chuyện tốt." Thanh y lạnh lùng nhắc nhở.

Hàn Văn Tịch không trả lời, đáy mắt kéo lên ánh sáng nhấp nháy, nàng nghĩ, nàng không tra ra được người đã trực tiếp hạ độc với Mục Thanh Vô, nhưng nếu bắt được người đã tạo ra độc, cũng coi như là đã tìm được hung thủ, đúng không?

Thanh y..... bốn Vương phi đã để mắt đến người.

Lúc này, một hắc y nhân bay tới từ trong đàn muỗi độc, cung kính bẩm báo, "Thanh tỷ, chúng ta có thể đi theo hướng Tây Bắc."

Thanh y gật gù đầu, kéo Hàn Văn Tịch bay xuống. Ngay trước khi bọn họ ngã xuống, Hàn Văn Tịch thoáng nhìn thấy một màu đỏ, lơ lửng từ phía cửa động.....

Tên Cố Thất Thiểu kia, không sợ độc sao?

(本章完: Kết thúc chương)

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Không khiến bốn vương thất vọng

Edit: Thái Hà.

Beta: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch chỉ thoáng nhìn thấy một cái bóng màu đỏ, ngay sau đó cũng không nhìn thấy người nào. Đồng thời, thanh y kéo nàng bay về ngọn núi phía bắc.

Khắp núi đồi đều là muỗi độc, thậm chí có thể nói trong không khí đều là muỗi độc. Lúc này những người lục soát núi cho dù có dừng khi tiếp tục, cũng rất mau liền sẽ bị độc chết.

Những thích khách này cơ bản là không bị cản trở, thẳng một đường, chỉ có tốc độ hơi chậm lại một chút.

Hàn Văn Tịch cũng không gầy gù, nàng đang bị cuốn vào suy nghĩ của mình, *tên Cố Thất Thiểu kia rốt cuộc là loại người gì?*

Hắn không sợ muỗi độc sao? Chẳng lẽ, hắn có giải được?

Nếu nói hắn có giải được, vậy hắn nhất định đã sớm đoán được nơi này có muỗi độc? Bởi vì, không dễ để tìm được giải được muỗi độc.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch không nhịn được nhìn xung quanh mình. Đáng tiếc, nơi nơi đều là từng đoàn đen nghìn nghịt, ngay cả cây cối đều nhanh chóng không thể nhìn thấy rõ ràng, càng đừng nói là cắt đầu người.

Tên kia còn đi theo quanh mình sao?Vừa rồi ở trong sơn động có cơ hội tốt như vậy nhưng hắn cũng không động thủ, một khi để thích khách chạy ra khỏi những ngọn núi này, muốn cứu người sẽ càng thêm khó.

Cố Thất Thiểu, thật sự là tôi cứu nàng sao?

Hàn Văn Tịch mang một bụng đầy nghi hoặc càng thêm không dám đem hy vọng ký thác lên một người xa lạ, nàng cần phải nghĩ cách để tự cứu mình!

"Các người rút cuộc muốn mang ta đi nơi nào?" Nàng lớn tiếng chất vấn.

Thanh y liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Người tốt xấu cũng nên nói cho ta một tiếng, người muốn mang ta đi gặp chủ thượng nhà người sao?" Hàn Văn Tịch lại thử.

Đáng tiếc, thanh y thật sự trầm ổn, tính tình hoàn toàn khác so với Hắc Sát, muốn dò ra được dấu vết nào đó từ miệng nàng ta, quả thực còn khó hơn so với lên trời.

Không nói đúng không!

Không nói, ta sẽ khiến người hối tiếc!

Hàn Văn Tịch oán hận trong lòng âm thầm suy nghĩ, mắt thấy quanh mình hết thấy càng ngày càng đen, nàng đơn giản nhắm mắt lại.

Bất quá sau một lát, trong lòng bàn tay nàng đã xuất hiện loại được tán không mùi không màu.

Tuy rằng đôi tay bị trời không thể nào nhúc nhích. Nhưng hệ thống giải độc lại liên hệ trực tiếp với đại não thần kinh của nàng. Linh hồn nàng, hoặc là nói ý thức nàng, hoàn toàn tự do không chế hệ thống giải độc.

Một ý niệm mà thôi, đủ để mở ra hệ thống giải độc, chỉ cần nàng muốn, được tán liền xuất hiện ở trong tay.

Đương nhiên, lấy loại được tán nhỏ này cũng không cần hao phí lực lượng tinh thần nào. Nếu lấy được vật lớn hơn, hoặc là được vật chi có một lượng nhỏ trong hệ thống giải độc, sẽ phải hao phí nhiều tinh lực hơn, không phải cứ muốn thì sẽ lấy ra được.

Nếu thanh y biết lúc trước đúng là nàng đã trợ giúp Long Phi Dạ giết chết muỗi tỷ có thể không chế đàn muỗi độc. Có lẽ, thanh y sẽ có phòng bị. Đáng tiếc, nàng ta cái gì cũng không biết.

So với Hắc Sát, nàng ta cũng không có ý kiến gì về Hàn Văn Tịch, nhưng mà, nàng ta chung quy vẫn xem nhẹ nàng.

Hàn Văn Tịch có thể phân tán, diệt muỗi độc, đương nhiên nàng cũng có biện pháp hấp dẫn muỗi độc, được tán trong tay nàng gọi là *nhang muỗi (huơng muỗi)*.

Nhang muỗi này cũng không phải là nhang chống muỗi dùng ở hiện đại, mà là nhang muỗi dùng để hấp dẫn muỗi độc. Chỉ cần nàng vừa buông ra, muỗi độc nhất định sẽ bị hấp dẫn lại đây.

Hàn Văn Tịch nắm chặt thuốc bột, chậm rãi mở mắt ra, con người trong vất linh động hiện lên ánh sáng giáo hoạt.

Nàng thật cẩn thận buông lỏng ra khe hở ngón tay, để thuốc bột tràn từng chút một và bay ra ngoài. Rất nhanh, muỗi độc liền vây lại quanh đây, may mắn tốc độ của thanh y rất nhanh. Nếu không, tay Hàn Văn Tịch nhất định sẽ bị cắn ra vỡ nát!

Trong khi phi hành, Hàn Văn Tịch nỗ lực neho mắt và nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy phía sau hội tụ một đoàn muỗi độc, dày đặc đáng sợ, nếu người có chứng sợ dầy đặc, nhìn thấy tình cảnh này, nhất định sẽ lập tức hoá điên!

Hàn Văn Tịch lập tức thu hồi được tán vào trong hệ thống giải độc, may mắn là đúng lúc. Nếu không, đưa tới tất cả muỗi độc, nàng cũng sẽ điên mất!

Thanh y đang nghiêm túc tránh né nhánh cây, xuyên qua trong rừng, cũng không chú ý tới khác thường phía sau. Rất nhanh, các nàng đã rời xa đàn muỗi độc dày đặc một đoàn kìa.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở ra một hơi, bên môi gọi lên một nụ cười sáng lạn.

Một thử nghiệm nhỏ, hiệu quả của dược tán này quả là không tồi.

Hấp dẫn độc muỗi cũng cần phải chú ý tới thời cơ và phương thức. Lúc này khắp núi đồi đều đầy muỗi độc, nếu nàng phóng dược, chẳng những sẽ gây họa cho bản thân, hơn nữa sẽ khiến cho thanh y dễ cao cảnh giác.

Nàng chờ, chờ một thời cơ tốt nhất.

Một đám thích khách hắc y che mặt đang mở đường trong khi thanh y túm Hàn Văn Tịch đi theo phía sau. Mặc dù là có giải dược, nhưng sắc trời càng ngày càng tối, hành tẩu trong đám muỗi độc, các nàng bắt buộc phải thả chậm tốc độ.

Thời gian từng chút một trôi qua, mắt thấy trời đã trở nên đen tối.

.....*Editors: Emily Ton; Thái Hà*.....

Lúc này, tất cả nhân mã lực soát núi đều đã rút lui, để lại tất cả các lối ra vào núi, điều này có nghĩa là Long Phi Dạ đã từ bỏ.

Nhưng, hần vẫn đứng ở trên ngọn núi cao nhất như trước, quan sát tất cả các đỉnh núi. Từ nơi cao như vậy quan sát xuống phía dưới, chỉ có thể nhìn đến một lớp sương đen che phủ toàn bộ khu vực núi.

Khi bầu trời tối lại, càng trở nên khó nhìn rõ ràng hơn.

"Điện hạ, muỗi độc đã lan rộng khắp toàn bộ dãy núi, kể cả những con đường ra vào núi, có một số nơi còn lan tràn ra vài dặm đường." Thượng Quan chấp sự vội vàng tới bẩm.

Hần vốn còn đang nghĩ mở rộng vòng vây, hy vọng xa vời có lẽ còn có thể vây được đám thích khách. Nhưng bây giờ, khí độc đã lan tràn đến dưới chân núi, việc vây bắt là một biện pháp không còn khả thi.

Điều này tựa hồ đã nằm trong dự kiến của Long Phi Dạ, hần cũng không lên tiếng, con người thâm thúy như biển, hấp thụ bóng tối của những ngọn núi, không ai có thể cân nhắc ra hần đang suy tư gì.

Thấy Tần Vương điện hạ không trả lời, Thượng Quan chấp sự hậm hực, liếc mắt về phía Mục Thanh Vô một cái.

Mục Thanh Vô vượt lồng mây, mở miệng khuyên bảo "Điện hạ, khí độc sẽ không phân tán cho đến trưa mai, vậy sao không quay về trước?."

Hần cho rằng điện hạ nói "rút lui", là muốn từ bỏ truy tìm tung tích, chờ đợi thích khách tới cửa và thương thảo về điều kiện, tiền chuộc.

Không nghĩ tới điện hạ nói rút lui, bất quá là để các huynh đệ rút lui hết mà thôi. Dưới tình hình hiện tại trước mắt, điện hạ cũng không tính toán từ bỏ.

Nhưng, nói không buông tay, chẳng lẽ còn có thể có cách tìm người hay sao?

Phải biết rằng, phạm vi mây đậm đều là núi hoang, mãnh thú và độc trùng trong núi rừng không ít, đảm lấy trái rộng. Thiên Huy Hoàng Đế đã từng suy xét đến sự an toàn của đế đô Thiên Ninh, từng phái binh lính khai phá núi hoang này. Đáng tiếc, sau khi binh lính vào núi vài lần đều biết khó mà lui, chỉ có thể thiết lập binh lính gác ở bên ngoài.

Một khi có người biến mất vào trong núi sâu, để tìm người là việc khó như lên trời.

"Các người đều lui ra đi." Long Phi Dạ rốt cuộc mở miệng, giọng nói lạnh lùng so với giờ núi còn muốn lạnh hơn.

Nhưng chính giọng điệu lạnh lùng cao ngạo này, cũng khiến cho Mục Thanh Vô không dám mở miệng.

Hần trao đổi ánh mắt với Thượng Quan chấp sự, hai người liếc hậm hực rồi đi.

Sau khi màn đêm buông xuống, sơn dã càng thêm nguy hiểm, mà ở nơi này cũng đều nhìn không thấy cái gì! Ở chỗ này chờ, có ý nghĩa gì?

"Đang xảy ra chuyện gì với điện hạ vậy?" Thượng Quan chấp sự khó hiểu.

Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, nhóm thích khách chỉ mới cướp người, còn chưa nói điều kiện, trận đánh này rốt cuộc ai thắng ai thua, vẫn chưa rõ ràng. Với tính tình của Tần Vương điện hạ, không đến mức sẽ có loại phản ứng này nha?

Hơn nữa, cũng không phải là người quan trọng nào đó bị bắt cóc, không phải chỉ là Tần Vương phi thôi sao? Một nữ nhân không được Tần Vương điện hạ tự mình nghênh đón vào cửa.

"Có khả năng..... có khả năng là lo lắng cho Vương Phi nương nương."

Được rồi, Mục Thanh Vô nói câu này ra, nhưng ngay chính mình cũng không dám tin.

Lời này vừa ra, Thượng Quan chấp sự liền trừng lớn mắt nhìn qua, vẻ mặt không thể tin nổi. Hần nghĩ rằng Tần Vương điện hạ phần nộ như vậy, là bởi vì thích khách kiêu ngạo, không nghĩ tới là lo lắng cho Vương Phi nương nương.

"Thiếu tướng quân, điều này....."

Thượng Quan chấp sự đang muốn nói, Mục Thanh Vô liền giơ tay lên không muốn thảo luận đề tài này. Thật ra, hần cũng không chắc chắn.

Một đêm này, Thượng Quan chấp sự và Mục Thanh Vô cũng không dám ngủ, chờ Tần Vương điện hạ quay về, nhưng chờ đến khi trời đã sáng hần cũng không chờ được người quay về.

Hoặc Dương cũng không hề nói dối, sự lan rộng của muỗi độc này lan truyền suốt cả đêm, tới khi hùng đông đều không có dấu hiệu tan đi, nhìn có vẻ như phải đến giữa trưa mới bắt đầu tan đi.

Những tia nắng vàng của mặt trời mọc buổi sáng chiếu lên khuôn mặt lạnh băng như sương của Long Phi Dạ, hần hơi nheo mắt, ưu nhã giơ tay lên ngăn ánh mặt trời.

Không tới một giờ sau, mặt trời dâng lên hoàn toàn, ánh sáng rực rỡ tràn ngập khắp núi rừng phía dưới.

Quan sát đỉnh núi vào lúc này, so với quan sát những đỉnh núi vào chạng vạng ngày hôm qua, hoàn toàn là hai loại cảnh tượng.

Lúc này, rõ ràng có thể thấy được nơi nào đàn muỗi độc dày đặc hơn một chút, nơi nào đàn muỗi độc thưa thớt hơn một chút.

Mắt lạnh của Long Phi Dạ quét qua mỗi một mảnh núi rừng, tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó đặc biệt. Thượng Quan chấp sự và Mục Thanh Vô đã sớm lại đây, ngồi từ xa mà nhìn, không dám quấy rầy.

.....*Dịch: Emily Ton*.....

Rốt cuộc, chờ tới thời điểm gần tới giữa trưa, ánh mặt trời càng ngày càng tăng lên, từng mảnh đen nghìn nghịt trên núi rừng bắt đầu biến mất, từng đàn muỗi độc bắt đầu rút lui.

Thanh y các nàng đã sớm bắt cóc Hàn Văn Tịch rồi đi suốt đêm và bỏ lại những ngọn núi này, một đường đi về hướng bắc, thâm nhập vào vùng núi càng thêm hoang vắng, xung quanh các nàng sớm đã không còn muỗi độc.

Lúc này, thanh y giao Hàn Văn Tịch cho thích khách hắc y che mặt, chính mình đi rửa mặt ở bên dòng suối nhỏ, uống nước.

Hàn Văn Tịch thoáng nhìn qua sắc trời, bên môi nổi lên một độ cong giao hoạt. Nàng biết, loại khí hậu tự nhiên này là điều kiện khiến cho đàn muỗi độc tụ lại, đến thời điểm này, muỗi độc đã bắt đầu phân tán.

Thời cơ tới rồi!

Nàng ngẩng đầu lên, đối mặt với cơn gió, tìm kiếm hướng gió, ngay sau đó đem thuốc bột vẫn luôn nắm chặt ở trong tay buông ra.

Rất nhanh, thuốc bột này liền xuôi theo hướng gió phía nam âm thầm thổi đi, lặng yên không tiếng động, không màu không mùi.

Thanh y sau khi rửa mặt xong đi tới, dùng lá sen vốc nước cho Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch cũng không cự tuyệt, nói một tiếng đa tạ.

Thanh y cũng không nói lời nào, đợi khi nàng uống xong rồi, lập tức túm chặt cánh tay nàng chuẩn bị rời đi.

"Người tốt xấu cũng nên để ta uống thêm mấy ngụm đi?" Hàn Văn Tịch hỏi một cách đáng thương.

"Nơi đây không nên ở lâu." Thanh y lạnh lùng trả lời, nàng ta trước sau vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Bởi vì, nàng ta đang đối mặt với đối thủ đáng sợ là Tần Vương Thiên Ninh quốc.

Ngay cả vị chủ thượng cũng có điều kiêng kỵ Tần vương, nàng ta tự nhiên không dám lơ là cảnh giác.

"Chỉ uống thêm một ngụm nước, cũng không trị hoãn được bao lâu, vạn nhất ta chết vì khát, các người....."

Bất đắc dĩ, Hàn Văn Tịch còn chưa có nói xong, thanh y không nói hai lời lập tức hung hăng túm nằng rồi đi.

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Văn Tịch trầm xuống, không cho nằng thời gian đứng không? Hừ, vậy nằng chỉ có thể đẩy nhanh mọi thứ!

Thanh y kéo Hàn Văn Tịch đi cùng, thỉnh thoảng nược lực ở trên những tảng đá, trên cây, dùng tốc độ cao xuyên qua núi rừng. Trong tay Hàn Văn Tịch không ngừng tràn ra được tán, theo gió không ngừng thổi về hướng sau lưng. Hết thấy, đều tiến hành trong im lặng không chút dấu vết.

Theo được tán thổi xa càng ngày càng nhiều, thổi xa tới núi rừng, đàn muỗi độc mẫn cảm vốn đang muốn tan đi thì ngửi được mùi hương, lúc đầu là mấy con, rất nhanh đã biến thành một đám, dần dần đó là một tầng lớn.

Chúng hội tụ lại với nhau, đấu tranh để cướp đoạt được tán trong không khí, được tán này tuyệt đối có lực hấp dẫn với muỗi độc, thậm chí sẽ khiến chúng chém giết tranh đoạt.

.....Edit: Thái Hà.....

Long Phi Dạ đứng ở trên đỉnh núi cao cao, nhìn hắc ảnh dần dần tan đi, núi rừng dần dần rõ ràng, không lâu sau, hắc liên liền chú ý tới phương Bắc lại hình thành một mảnh hắc ảnh lần nữa!

Kéo mỗi lạnh lùng gọi lên một độ cong hoàn mỹ, khuôn mặt lạnh băng một đêm rồi cuộc nò một nụ cười.

Rất tốt, Hàn Văn Tịch, người quả nhiên không khiến bốn vương thất vọng!

Long Phi Dạ không nói lời nào, hai tay gặp lại sau lưng, mũi chân nhẹ nhàng đẩy khỏi mặt đất, thân uốn các vách đá, thân ảnh ưu nhã nhẹ nhàng, theo hướng hắc ảnh phía bắc mà đi.

"Điện hạ!" Mục Thanh Võ kinh hô, lập tức đứng lên.

"Khí độc còn chưa hoàn toàn tán đi!" Thượng Quan chấp sự cũng bị dọa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Bắt nơg, chủ thượng hiện thân

Hai người Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đuổi tới bên cạnh vách đá, lập tức nhìn thấy núi rừng phía bắc có một mảnh đen nghìn nghịt, như là một đoàn mây đen.

Chuyện gì đang xảy ra?

Hai người giống như hai vị hòa thượng sờ không thấy đầu, nhìn thân ảnh Tần Vương điện hạ dần dần đi xa. Hai người do dự: *liệu bọn họ có nên đuổi theo hay không?*

Ai ngờ, lúc bọn họ còn đang do dự, phát hiện một khối hình bầu dục như mây đen ở phía bắc đột nhiên biến hóa, dần dần bị kéo dài ra, biến thành một dải kéo dài, hơn nửa rất có dấu hiệu lan rộng về phía bắc.

Chuyện gì đã xảy ra?

Khí độc này chẳng lẽ có thể thay đổi hình dạng? Ngay cả khi đó là bởi vì gió mà thay đổi hình dạng, cũng sẽ không có khả năng nhanh chóng và chính xác như thế?

Hơn nữa, gió là đang thổi tới từ phương Bắc.

Quái lạ.

"Thiếu tướng quân, đây..... thật sự là khí độc sao?" Thượng Quan chấp sự cũng thấy có điều không thích hợp.

Mục Thanh Võ gắt gao nhìn chăm chăm vào sương đen, cảm thấy sương đen kia thật sự nhậy lên. Từ xa nhìn lại, dưới ánh mặt trời giống như một dải lụa màu đen, trôi trong không trung hướng về phía bắc. Hơn nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Người ngồi cũng có thể nhìn ra được, đây tuyệt đối không phải là khí độc!

"Đuổi theo!"

Mục Thanh Võ nói trong khi bay vọt xuống, đuổi theo, Thượng Quan chấp sự cũng không rảnh lo nhiều, theo sát ngay sau.

Lúc này, Long Phi Dạ đã đến rất gần đàn muỗi độc.

Hắn hạ cánh trên một thân cây gần đó, nhìn thấy rất rõ ràng, muỗi độc tựa hồ đang tranh đoạt gì đó ở trong không khí. Vừa tranh đoạt, vù bay về phía trước.

Đuổi theo phương hướng này, có phải sẽ đuổi tới Hàn Văn Tịch hay không?

Long Phi Dạ cũng không đuổi lên phía trước, hắn trước sau vẫn đi theo phía sau đàn muỗi độc.

Hắn biết, chỉ cần đuổi kịp đàn muỗi này thì sẽ không bị mất dấu vết người phía trước, khứu giác của muỗi còn nhanh nhạy hơn nhiều so với người.

Tốc độ của đàn muỗi độc cũng không nhanh, muốn đuổi kịp chúng cũng không cần phải cố sức.

.....Edit: @TaeHa2704.....

Cách đàn muỗi độc một dặm đường phía trước, thanh y bắt cóc Hàn Văn Tịch đang bay nhanh ở tốc độ cao nhất, khoảng cách có hơi xa, hơn nữa đàn muỗi độc *vô thanh vô tức (im lặng)*, vì thế các nằng cũng không nhận thấy có gì khác thường phía sau.

Thứ nhất, nằng ta cần thiết phải toàn lực đảo tấu, đảm bảo an toàn cho bọn họ.

Thứ hai, chủ thượng nói, muốn đưa nữ nhân này tới tổng bộ ẩn núp của các nằng ở Thiên Ninh quốc.

Chỉ cần nằng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, nằng ta lập tức có thể trở về. Nằng ta cũng là gian tế, thân phận rất nhạy cảm. Trọng trách nặng nề, rồi đi quá lâu sẽ khiến mình bị hoài nghi.

Thanh y bay với tốc độ nhanh chưa từng có trước đây. Nhưng, cách đó không xa ở sau lưng nằng ta, một thân ảnh màu đỏ, giống như một mũi tên nhọn nhấp nhô ở trong bụi cỏ, theo sát ngay phía sau.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, bóng đỏ đột nhiên dừng lại, thân ảnh chợt lóe tránh ở phía sau một cây đại thụ.

Người này, trừ bỏ Cố Thất Thiếu, còn có thể là ai?

Thấy thanh y các nằng đã đi xa, hắn mới đứng lên, ngửa đầu ngửi ngửi trong không khí, ngay sau đó đuổi tay mở bàn tay ra và nghịch hướng gió một lát.

Sau đó hắn buông tay, nhẹ nhàng ngửi ngửi lòng bàn tay, đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó liền cười.

"Độc nha đầu..... người quả là có bản lĩnh!"

Hai tròng mắt dài hẹp liền lên ánh cười, nói có bao nhiêu đẹp sẽ có bấy nhiêu đẹp, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, liếm liếm đầu lưỡi trước khi quay người lại, sau đó lập tức cấp tốc đuổi theo.

.....Dịch & Beta: Emily Ton.....

Muỗi độc và nhóm của thanh y vốn cách nhau hai dãy núi lớn, muỗi độc vừa đuổi vừa tranh đoạt được đã được tán nhỏ ở trong không khí, vì vậy tốc độ của chúng không nhanh.

Hơn nữa tốc độ của thanh y thực sự nhanh, mãi đến sáng sớm hôm sau, muỗi độc vẫn không thể đuổi tới ngọn nguồn của được tán, tay Hàn Văn Tịch.

Hiện tại, Long Phi Dạ còn cách một ngọn núi.

Mà lúc này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đã đuổi kịp Long Phi Dạ.

"Điện hạ, chuyện gì đang xảy ra?" Mục Thanh Vô nghiêm túc hỏi, hần ngấm có suy đoán nhưng lại không dám khẳng định.

Long Phi Dạ vừa nói rồi rằng tình huống, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự lập tức đều trợn mắt há hốc mồm

"Nói cách khác, thích khách chỉ ở ngay phía trước, điện hạ, vì sao không đuổi theo?" Thượng Quan chấp sự rất kích động

"Bỏn vương rất hiểu kì các nàng muốn mang Hàn Văn Tịch đi đâu."

Long Phi Dạ rất có hứng thú, cũng không nóng vội, nếu hần muốn đuổi theo, không phải lúc này sớm đã cứu Hàn Văn Tịch sao? Hần không đuổi theo, đây là đang muốn đánh bắt cá lớn.

Lời này vừa ra, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự lập tức mình bạch. Nhưng, Thượng Quan chấp sự lại nhanh chóng trở nên buồn bực. Tần Vương điện hạ nếu như thật sự lo lắng cho Vương Phi nương nương, phản ứng đầu tiên nhất định sẽ là cứu người quan trọng hơn, không phải sao?

Nhưng hiện giờ, cách làm của hần không thể nghi ngờ chính là đang dùng Vương Phi nương nương làm mồi để đánh vào hang ổ kẻ cấp, nếu làm không tốt sẽ bị bọn cướp giết con tin!

Nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Tần Vương điện hạ, Thượng Quan chấp sự thực khẳng định, những gì Mục Thanh Vô đã nghĩ ngày hôm qua là sai rồi.

Hy sinh một Hàn Văn Tịch để phát hiện ra một ổ tặc, điều này đối với Tần Vương điện hạ mà nói chính là nhất tiễn song điêu, là sự tình đẹp cả đôi đường. Nếu Hàn Văn Tịch hy sinh, mặt mũi Tần Vương phủ vẫn sáng.

Tần Vương điện hạ đã nói như thế, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự cũng không dám thúc giục, chỉ có thể theo sát phía sau.

Thanh y các nàng ở phía trước, Cổ Thất Thiểu ở sau, đàn muỗi độc ở sau nữa, nhóm Long Phi Dạ ở cuối cùng. Trận đuổi bắt này, giống như *bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẽ đứng phía sau**, đến tột cùng ai sẽ trở thành chim sẽ cuối cùng đây?

**Bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẽ đứng phía sau (螳螂捕蟬，黄雀在后): Nghĩa đen, để đuổi theo một lợi ích nhỏ mà bỏ qua nguy hiểm lớn hơn. (The mantis stalks the cicada, unaware of the oriole behind; to pursue a narrow gain while neglecting a greater danger) (Dịch: Emily Ton)*

.....

Thời gian trôi qua, mắt thấy đã vượt qua mấy ngày, mà theo khoảng cách càng ngày càng gần, được tán của nhang muỗi ở trong không khí cũng càng ngày càng nhiều, dần dần làm chậm tốc độ của đàn muỗi độc.

Sáng sớm nay, Hàn Văn Tịch quyết định dùng phóng thích được tán nhang muỗi.

Nhiều ngày đã trôi qua, dọc theo đường đi thanh y vẫn không nói một lời, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm giác được, các nàng đã gần đến đích.

Nàng đã tạo nên một đám muỗi độc khổng lồ ở phía sau và giấu cơ nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn không có người phát hiện ra sự khác thường của núi rừng sao?

Trừ phi, sau khi đàn muỗi độc bùng phát hôm qua, toàn bộ người lục soát núi đã rút lui, không có một người lưu lại, cho nên vùng núi hoang vu đã ngoại, không ai phát hiện ra đàn muỗi lại tụ lại thành một quần thể lần nữa?

Ngay cả khi Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự sơ xuất, Long Phi Dạ cũng không có khả năng từ bỏ nhanh như thế, hần nên biết rằng nàng sẽ có biện pháp lợi dụng đàn muỗi độc!

Cho dù hần không thể nghĩ tới, với tính cách của hần, cũng không có khả năng sẽ rút lui chỉ vì một trò ngại, đúng không?

Hay là, tên kia thật sự không tới?

Nhưng, bình tĩnh lại mà nói, ngay cả khi tên kia thật sự không tới, núi rừng sau khi đàn muỗi độc đã tan đi, Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự cũng nên phái người lục soát núi một lần nữa mới đúng!

Đánh giá theo thời gian, vì sao không ai phát hiện ra sự lưu động của đàn muỗi độc?

Vì sao đã nhiều ngày như thế, phía sau không có một chút động tĩnh nào?

Chẳng lẽ..... Mục Thanh Vô bọn họ đã từ bỏ tìm kiếm?

Việc bắt cóc Tần Vương phi chính là đại sự, ai có thể khiến Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự từ bỏ tìm kiếm? Chỉ có Long Phi Dạ.

Nếu hần không tới, thậm chí hần đều mặc kệ năng, muốn mượn cơ hội để năng chết hay sao?

Suy nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch vốn đang rạng rỡ, ánh mắt dần dần trở nên âm đạm. Nàng sống sót một thời gian rất lâu, sau đó kéo kéo khỏe miệng, nổi lên một nụ cười tự giễu.

Long Phi Dạ, tại sao lại đến? Vì sao lại muốn cứu nàng?

Trời lạnh như thế, hần có thể ngồi nhà bên cạnh bếp lò, kiên nhẫn chờ đợi những kẻ bắt cóc tìm tới cửa nhà hần.

Hoặc có lẽ, hần có thể để bọn cướp tùy ý giết con tin mà không bị bọn cướp uy hiếp.

Thái hậu chỉ hôn, hoàng đế bức hôn, nếu không có lý do chính đáng, hần không thể *hưu thê (bỏ vợ)*.

Ngay cả khi nàng chết, Tần Vương phủ cũng phải đưa ra một lý do đủ để thuyết phục mọi người.

Lần này, chính là thời cơ tốt nhất sao?

Đúng ngay lúc này, thanh y đột nhiên đáp xuống mà không hề có cảnh báo. Hàn Văn Tịch mạnh mẽ đạp chân lên trên mặt đất, chân phải còn chưa khỏi hần lại bị va chạm mạnh như thế, mắt cá chân chọt đau đến nỗi thần kinh của nàng đều căng chặt.

Với nỗi đau này, nụ cười tự chế giễu mình bên môi của Hàn Văn Tịch liền hóa thành một tiếng cười khê. Tên kia bắt quả là giúp nàng xoa nhẹ cái chân vai lằn, nàng sao có thể quên mất thân phận xấu hổ của mình, thật sự xem mình như một người đặc biệt đây?

Tại sao nàng lại leo lên ngọn núi phía nam? Tại sao lại đi hải Nam Sơn Hồng?

"Người cười gì vậy?" Thanh y cảnh giác chất vấn.

Hàn Văn Tịch nhìn nàng ta một cái, nụ cười chuyển sang lạnh ngắt, không trả lời.

Nụ cười của nữ nhân này, lộ ra sự quyết tuyệt, lộ ra sự tàn nhẫn mà ngay cả nam nhân cũng thua kém, khiến thanh y vô cơ sở hãi, nàng ta siết chặt cổ áo Hàn Văn Tịch.

"Người đang cười gì vậy?"

Thanh y đã trầm mặc nhiều ngày như vậy rồi cuộc mờ miệng.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn nàng, nụ cười bên môi lại tăng thêm ba phần, nhưng vẫn không nói lời nào.

Thanh y khẩn cấp hơn, nắm lấy năng cổ áo nàng hung hăng xô đẩy "Nói, rốt cuộc người đang cười gì vậy?"

Ai ngờ, đúng ngay lúc này, một giọng nói âm trầm sắc bén đột nhiên truyền đến từ phía sau "Thanh y, người là nữ nhân ngu xuẩn, người đang bị người theo dõi!"

Thanh y sững sốt, ngay sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào đã xuất hiện một hắc y nhân. Thân hình cao lớn, áo choàng đen to rộng bay phất phới khi bị gió thổi qua. Trên mặt hần đeo một chiếc mặt nạ hung dữ, chỉ lộ ra miệng. Ánh mắt của hần rất hung ác đủ để khiến người bỏ qua mặt nạ khủng bố của hần, chỉ chú ý tới mắt hần.

"Chủ thượng!" Thanh y buột miệng thốt ra.

Chủ thượng!

Hàn Văn Tịch giật mình trong lòng, năng biết, hắc y nhân mang mặt nạ trước mắt, nhất định chính là người lãnh đạo chính thức của nhóm nội gian Bắc Lịch quốc, cũng đúng là vị cao thủ đường độc mà nàng vẫn luôn tò mò.

Đột nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ tới gần hơn, thần bí tới tấp, ánh mắt hung thần, chăm chăm nhìn thẳng vào Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch hoảng sợ, theo bản năng muốn lui ra sau, lúc này mới phát hiện mình đang bị thanh y giữ chặt, không thể động đậy.

"Người là người đã phóng nhang muỗi, đúng không?" Hắc y nhân hỏi, giọng nói trầm thấp giống như được truyền tới từ nơi sâu thẳm của địa ngục.

Hàn Văn Tịch không nhận được cừng mình một cái. Nhưng, tuy rằng nằng sợ hãi, nằng càng quan tâm hơn về câu hán vừa mới nói ra, hán nói rằng thanh y đang bị người theo dõi?

Chẳng lẽ, thật sự có người đang đuổi theo dân muối độc tới đây sao?

Sẽ là ai đây?

Thấy Hàn Văn Tịch không đáp, hắc y nhân mang mặt nạ thỉnh lĩnh chớp lấy cảm nằng, lực đạo không có một chút thương hương tiếc ngọc, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy cảm đều muốn nát.

"Trà lòi vắn dề của bản tôn!" Giọng nói của hán tràn ngập sát ý, đủ khiến thanh y một bên khiếp sợ.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại quyết liệt cúi cằm, lạnh giọng, "Đứng thì như thế nào?"

Tay hắc y nhân mang mặt nạ rõ ràng có chút cứng lại, nhưng khi hán đang muốn tức giận, Hàn Văn Tịch lại lạnh lùng nói, "Người và bản lĩnh lừa dối với Long Phi Dạ là việc của người, bắt cóc một nữ tử nhu nhược như ta để uy hiếp người, người không cảm thấy hổ thẹn sao?"

"Lón mặt!" Thanh y tức giận, vươn tay lên tát một cái, từ trước tới nay còn chưa có ai dám làm cản như thế đối với tôn thượng.

Tuy nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ hất tay thanh y ra, lạnh giọng, "Đồ vô dụng, người có thể lên."

Khi hán đang nói, dùng bàn tay to kéo một cái, mạnh mẽ kéo Hàn Văn Tịch vào trong lòng ngực mình từ trong tay thanh y. Khuôn mặt Hàn Văn Tịch đập mạnh vào trong ngực hán, đau đến nỗi khiến nằng muốn khóc.

Một ôm này, tràn ngập không khí nam tính bá đạo, xa lạ đến đáng sợ. Hàn Văn Tịch phẫn nộ ngẩng đầu nhìn lên, rống giận.

"Buông ta ra!"

Hắc y nhân mang mặt nạ lạnh lùng cười, "Hàn Văn Tịch, người nghĩ sai rồi, bản tôn bắt cóc người cũng không phải là để uy hiếp Long Phi Dạ, bản tôn..... chỉ là muốn người mà thôi!"

Chỉ muốn nằng mà thôi?

Nằng không hiểu những lời này của hán rốt cuộc có ý gì. Nhưng chỉ từ hai tròng mắt đen như mực của hán, Hàn Văn Tịch có thể rõ ràng cảm nhận được khao khát chiếm hữu mạnh mẽ trong đó.

Nằng, thật sự sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Lão tử không thích nhìn người

Hàn Văn Tịch sợ hãi, không hề nghĩ ngợi, hung hăng cắn xuống mu bàn tay của hắc y nhân mang mặt nạ!

Thấy thế, thanh y và tất cả thích khách hắc y quanh mình đều bị choáng váng. Tuy rằng chủ thượng rất xem trọng độc thuật của Hàn Văn Tịch, cố ý muốn bồi dưỡng Hàn Văn Tịch trở thành cánh tay đắc lực.

Nhưng, Hàn Văn Tịch làm cản như thế, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!

Tôn thượng thích những kẻ luôn ngoan ngoãn phục tùng, tuyệt đối tuân theo.

Trong khi mọi người khiếp sợ, mọi hình ảnh trong giờ khắc này dường như dừng lại, thời gian tựa hồ đã ngừng trôi.

"Buông ra!"

Giọng nói trầm thấp, từ trên trời giáng xuống, ấn dấu sự tĩnh lặng trước khi cơn bão đến.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch dường như không nghe thấy, liều mạng cắn, ngược lại hy vọng đối phương sẽ buông tay nằng ra.

Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, đầy mặt hắc y nhân mang mặt nạ hiện lên một sự hoài nghi. Sự tức giận tan biến, thay vào đó là sự nghiền ngẫm chưa từng có bao giờ.

"Hàn Văn Tịch, người đang hạ độc bản tôn sao?"

Đây là độc gì? Hán cư nhiên đến tận bây giờ mới cảm nhận được.

Hàm răng Hàn Văn Tịch hơi cứng đờ, ngay sau đó lập tức buông ra, ngẩng đầu nhìn lên, thừa nhận hành động của mình.

"Đừng, hơn nữa, người đã trúng độc!"

Lời này vừa nói ra, hắc y nhân mang mặt nạ bật cười ha hả.

"Tốt! Rất tốt!"

Hán đúng thật là đã trúng độc, đây vẫn là lần đầu tiên có người có thể hạ độc được hán?

"Thực sự buồn cười vậy sao?"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng, độc mà nằng đã hạ chính là độc được mà chỉ thời hiện đại mới có, chất độc vitamin, là một lượng vitamin với nồng độ cao.

Vitamin là thứ tốt, nhưng một khi quá liều, nó có thể gây ra ngộ độc cấp tính, nhẹ thì chức năng trong cơ thể sẽ bị hao tổn, nặng thì tử vong.

Vitamin ở thời cổ đại được tìm thấy trong thực vật tự nhiên. Nhưng, không có biện pháp chiết xuất chúng với số lượng lớn để chế thành độc được.

Không có độc được, cũng có nghĩa là không có giải được!

Bất kể độc thuật của người này lợi hại bao nhiêu, một khi bị trúng độc, cũng chỉ có thể bó tay không có biện pháp.

Hiện tại hán chưa có cảm giác gì. Tuy nhiên, sau một khoảng thời gian trôi qua, hán nhất định sẽ đau đớn muốn chết.

"Hàn Văn Tịch, bản tôn càng ngày càng có hứng thú với người." Hắc y nhân mang mặt nạ nói, nằng tay lên, không chút để ý hôn lên mu bàn tay rôm máu của mình, "Bản tôn mang người trở về, từ từ giải độc."

Trong lúc hán nói, ôm chặt ngang eo Hàn Văn Tịch, sau đó khiêng nằng lên trên vai, xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch dùng tay đấm, chân đá.

"Buông ta ra! Độc người trúng độc chỉ có ta mới giải được, không muốn chết thì buông ta ra!"

"Trong vòng nửa canh giờ (30ph), người nhất định sẽ độc phát vong thân."

"Người cũng không biết mình đã trúng độc gì, đúng không?"

.....*Editors: Thái Hà, Emily Ton.....*

Tùy ý Hàn Văn Tịch giãy giụa, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn giam cầm nằng. Ai ngờ, đúng ngay lúc này, một thân ảnh màu đỏ đột nhiên thoáng hiện, dừng lại ở trước mặt hắc y nhân mang mặt nạ.

Hán đứng trên không, hồng bảo to rộng xa hoa tung bay theo gió, giống như một ngọn lửa nóng cháy đang nhảy múa ở giữa không trung, như tiên như yêu, như mộng như ảo.

Rất đẹp! Đó là ý niệm đầu tiên của Hàn Văn Tịch.

Khi hắc y nhân mang mặt nạ nói đã bị người theo dõi, chính là ám chỉ gia hỏa này sao?

Bóng đỏ, hẳn là Cổ Thất Thiểu sao?

Ngay thời điểm trong bụng Hàn Văn Tịch tràn đầy hồ nghi, Cổ Thất Thiểu trêu ghẹo hỏi

"Độc nha đầu, nhớ ta chưa?"

Quả nhiên là hắc!

Hàn Văn Tịch vui mừng, không nghĩ tới gia hỏa này lớn lên còn muốn tuyệt mỹ hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

"Người là người phương nào?" Hắc y nhân mang mặt nạ lạnh giọng, phát hiện người mới tới có võ công không thấp. Hắn biết nhân mã Long Phi Dạ đang đi theo phía sau đàn muỗi độc, nhưng lại không phát hiện ra sự tồn tại của nam nhân *hồng y (mặc áo đỏ)* này.

"Huynh dài, khi dễ một nữ tử yếu nhược như thế, không tốt đi?" Cổ Thất Thiểu cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

"Cố quan hệ gì với người đâu?" Hắc y nhân mang mặt nạ cao cao tại thượng, thấp phẫn khinh thường.

Ai ngờ Cổ Thất Thiểu xuất trần tuyệt mỹ, ưu nhã cao quý đột nhiên thô bạo nói "Đừng là không có quan hệ gì, đáng tiếc lão tử không thích nhìn người."

"Tim chết!"

Hắc y nhân dùng một tay khiêng Hàn Văn Tịch, một tay nhẹ nhàng vung lên, ngay sau đó đã đánh ra một loạt ám tiêu.

"Đó đó!"

Hệ thống giải độc lập tức nhắc nhở Hàn Văn Tịch, *có độc!*

"Có độc! Là Xà phẩn!" Hàn Văn Tịch kinh hô, ám tiêu này bất quá chỉ dùng để nguy trang. Thời điểm đánh ra ám tiêu, trong không khí lập tức tràn ngập độc Xà phẩn, một khi hít vào, lập tức sẽ trúng độc.

Loại phương thức hạ độc này, là khiến lòng người khó phòng bị nhất!

Hắc y nhân mang mặt nạ bất ngờ, không tin khi Hàn Văn Tịch chỉ liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra hắc hạ độc. Nhưng mà, Cổ Thất Thiểu lại cười ha hả "Độc nha đầu đừng lo lắng, ca ca ta không sợ!"

Cổ Thất Thiểu ngừng thở, ngay sau đó từ trên eo rút ra một cây trường tiên màu đỏ như máu, hung hăng vung tới.

"Đó đó!"

Hệ thống giải độc lại lập tức nhắc nhở, thế nhưng cũng có độc!

Hon nữa phương thức hạ độc cũng giống với hắc y nhân mang mặt nạ, đồng thời với trường tiên vung ra, độc được cũng đã tràn ngập trong không khí.

Trách không được Cổ Thất Thiểu không sợ muỗi độc, nguyên lai hẳn cũng là một cao thủ dùng độc.

Hàn Văn Tịch cũng bị bối rối, như thế nào bỗng nhiên gặp được nhiều cao thủ dụng độc như thế?

Phải biết rằng, cao thủ dùng độc đối đầu với cao thủ dùng độc, tấn công bằng độc sẽ không có hiệu quả, đánh giá chính là bản lĩnh của bản thân.

"Chút tài mọn!"

Hắc y nhân mang mặt nạ rất khinh thường, cũng không né tránh roi, nhưng đột nhiên buông Hàn Văn Tịch xuống, đẩy nàng ra để chắn roi!

"A....."

Hàn Văn Tịch bất ngờ kêu lên, Cổ Thất Thiểu tạm thời thay đổi phương hướng, đánh roi qua một bên.

Thấy thế, hắc y nhân mang mặt nạ lại túm Hàn Văn Tịch trở về, giữ nàng ở trong cánh tay.

"Người không phải là nam nhân!" Hàn Văn Tịch tức giận mắng.

Hắc y nhân mang mặt nạ cười lạnh nói "Yên tâm, hẳn không dám làm tổn thương người."

"Người!" Hàn Văn Tịch chán nản.

Tuy nhiên, Cổ Thất Thiểu vẫn cười ha hả, thật ra không hề tức giận, sau khi thu roi, hẳn cũng không dừng lại, mà ngay sau đó lại hung hăng vung tới một roi.

Lần này, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn dùng Hàn Văn Tịch ra để chắn. Nhưng, ngoài dự đoán của mọi người, Cổ Thất Thiểu lần này cư nhiên không hề thu roi.

"Hừ!"

Một đòn tàn nhẫn, nhanh chóng hạ xuống trên cánh tay Hàn Văn Tịch!

"A....." Hàn Văn Tịch kêu lên thảm thiết, đau đến nỗi tất cả lục phủ ngũ tạng đều nát.

Hắc y nhân mang mặt nạ cũng rất ngạc nhiên, đứng ngẩn người, nhưng chỉ trong chớp mắt, Cổ Thất Thiểu đã vung roi ra, tiếp tục bức thẳng tới trên mặt nạ của hắc y nhân!

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, hắc y nhân mang mặt nạ bất ngờ đột nhiên lui lại phía sau, vô tình lỏng tay, buông ra Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lập tức roi xuống. Tuy nhiên, Cổ Thất Thiểu lại vung roi ra, quán lấy Hàn Văn Tịch, muốn kéo nàng qua.

Lúc này, thanh y cùng với mấy thích khách hắc y che mặt đồng thời cảm kiếm tiến lên, đánh úp về phía Cổ Thất Thiểu.

Thích khách công vây Cổ Thất Thiểu, thanh y vung kiếm chém xuống trường tiên.

Đôi mắt mang nụ cười đào hoa của Cổ Thất Thiểu hiện lên một sự nghiêm túc, không kéo Hàn Văn Tịch nữa, mà trong nháy mắt sắp tới gần, đồng thời thu hồi trường tiên, vòng tay qua eo Hàn Văn Tịch.

Trường kiếm của thanh y đánh vào không khí, nhưng mà lúc này, số lượng ám tiêu trực tiếp đánh úp lại, cư nhiên không phải là để đối phó với Cổ Thất Thiểu, mà là đối phó với Hàn Văn Tịch.

"Người tốt nhất nên bảo hộ nàng cho tốt!" Hắc y nhân mang mặt nạ vừa cảnh cáo, vừa đánh ra vô số ám tiêu.

"Đó đó đó, đó đó đó!"

Hệ thống giải độc giống nhắc nhở Hàn Văn Tịch như điên, trời mới biết những ám tiêu kia ẩn dấu bao nhiêu loại độc!

Cổ Thất Thiểu tuy rằng không sợ độc, nhưng ám tiêu này nhiều đến nỗi khiến người khó lòng phòng bị. Cổ Thất Thiểu lấy một địch nhiều, chỉ có thể không ngừng tránh né và che chở cho Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch bị hắc bảo hộ chặt chẽ trong ngực, muốn hỗ trợ nhưng không thể làm gì.

Rất nhanh, trên vai Cổ Thất Thiểu trúng phải ba ám tiêu trên vai, mảy hắc đan lại một tức, chỉ thấy cảm giác đau đớn rất kỳ quái.

Chỉ là, hẳn cũng không có nhiều thời gian để nghĩ, cho dù là trúng độc cũng phải nhẫn nhịn, đợi lát nữa mới giải.

Hắn chịu đựng đau đớn, trường tiên sắc bén quét ngang người để đuổi lui thanh y và những người còn lại, lợi dụng cơ hội này, hắn lập tức bỏ chạy về phía núi rừng phía sau!

Đàn muỗi độc đang ở phía sau, Long Phi Dạ cũng nhất định đang ở phía sau. Đối đầu với nhiều kẻ địch mà không có hiệu quả, hắn cần phải cầu tới viện binh.

Nhìn thấy hắc chuẩn bị rời đi, bên môi hắc y nhân mang mặt nạ gọi lên một nụ cười khát máu.

"Trò chơi, kết thúc!"

Giọng nói rơi xuống, hần nắm chặt bàn tay, đột nhiên, Cổ Thất Thiểu cảm thấy bị vật gì đó kéo lại trên vai.

Hần theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, ba độc tiêu đã đâm rất sâu vào bả vai hắn, cư nhiên được nối với ba sợi tơ nhện rất mỏng và rất tinh xảo.

Đấy là..... nhện tiêu!

Đầu kia của phi tiêu nhện được nắm chặt trong tay của hắc y nhân mang mặt nạ, mà đầu này của tơ nhện, đã sớm mang theo độc tố thâm nhập rất sâu vào trong thân thể hắn!

Hắc y nhân mang mặt nạ này rốt cuộc là người nào, cư nhiên lại có độc khí cấp đỉnh như vậy!

Hàn Văn Tịch cũng kinh sợ, lần đầu tiên nhìn thấy vật này, nằng rút ra chủy thủ mang theo bên người, muốn chém đứt ba sợi tơ nhện kia, tuy nhiên, qua mấy đao, tơ nhện tinh tế không hề đứt đoạn.

Làm sao bây giờ?

Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều, duỗi tay kéo ám tiêu ra, ai ngờ, một khi rút ám tiêu lên, bả vai Cổ Thất Thiểu lập tức phun ra máu tươi. Điều khiến người không thể tưởng tượng chính là, tơ nhện đã không bị rút ra, mà giống như đã được cấy ghép vào trong cơ thể Cổ Thất Thiểu.

Hàn Văn Tịch không tin điều này, dùng sức mà rút tơ nhện.

Lúc này, Cổ Thất Thiểu nhủ đầu này, trăm giọng nói "Buồng tay, đây là độc, sẽ thâm nhập đến trái tim."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch sợ hãi, lập tức buông tay. *Trời a, nàng chưa từng thấy loại độc này trước đây!*

Chưa từng thấy qua, làm thế nào để giải?

Lại còn thâm nhập đến trái tim, phải nhanh chóng giải độc, nếu không Cổ Thất Thiểu sẽ chết!

Nàng bắt đầu khởi động hệ thống giải độc và tiến hành rà quét theo trình tự, nhưng chỉ phát hiện một con nhện độc nhỏ trong trái tim Cổ Thất Thiểu, nhưng rốt cuộc là độc gì, hệ thống giải độc cũng rà quét không ra!

Chất độc thời hiện đại mà nàng đã học trên người hắc y nhân mang mặt nạ còn chưa phát tác, nhưng hắn cư nhiên đã hạ độc mà nàng không thể giải được.

Không thể hiểu nổi!

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhận ra rằng, trước đây mình đã đánh giá quá thấp đối với vị chánh chủ đứng phía sau này!

Ngay trong thờ điểm khi Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch đều đang bất lực. Bỗng nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ đột ngột kéo một cái, lập tức kéo cả Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch ra ngoài.

Xong rồi!

Bất ngờ, đứng vào ngay lúc này, đột nhiên có một đoàn muỗi độc trào ra từ phía núi rừng, chen chúc bay về phía Hàn Văn Tịch và Cổ Thất Thiểu.

Trong tay Hàn Văn Tịch vẫn còn mang theo mùi hương của nhang muỗi, đàn muỗi độc cuối cùng đã tới!

Có thể kiểm soát đàn muỗi độc là sở trường của nhóm thích khách, theo lý, hắc y nhân mang mặt nạ hắn là rất vui mừng. Nhưng ai biết, hắn lại nóng nảy, hưng hăng túm kéo tơ nhện, tựa hồ rất sợ hãi đàn muỗi độc.

Đáng tiếc, tốc độ của hắn mau, chung quy cũng không mau bằng đàn muỗi độc.

Hàn Văn Tịch đã sớm ngừng phóng ra được tán của nhang muỗi, hiện giờ chỉ có tán lưu mùi hương ở trên tay nàng, đàn muỗi độc giống như đã ngửi được mùi máu tươi mà chúng thích nhất, điên cuồng bay về phía Hàn Văn Tịch như ong vỡ tổ.

Hàn Văn Tịch như đã hoàn toàn quên đàn muỗi độc này, thấy thế, nàng lập tức khởi động hệ thống giải độc và thả ra được tán nhang muỗi. Nếu không có được tán, tay nàng lập tức sẽ trở thành mục tiêu của chúng, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy kinh khủng!

Ngay tại thời điểm khi Hàn Văn Tịch buông ra được tán nhang muỗi, trong nháy mắt đàn muỗi độc dày đặc bao phủ quanh nàng và Cổ Thất Thiểu. Cùng lúc đó, khoảng cách của bọn họ với hắc y nhân mang mặt nạ chỉ cách nhau khoảng mười bước chân.

Hắc y nhân mang mặt nạ vẫn đang dùng sức túm kéo. Nhưng đột nhiên, bả vai Cổ Thất Thiểu bỗng nhiên buông lỏng, tơ nhện bị chặt đứt!

Chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiêu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Mạo hiểm, ngàn cân treo sợi tóc

Những sợi tơ nhện vốn đang căng chặt vừa đứt, không chỉ Cổ Thất Thiểu đã nhận ra, mà Hàn Văn Tịch cũng lập tức nhận ra.

Làm sao chuyện này có thể xảy ra?

Chẳng lẽ.....

"Ha ha, muỗi độc đúng là kẻ thù tự nhiên của tơ nhện này! Độc vật, vốn là vật này khắc vật kia."

Cổ Thất Thiểu cười ha ha, ôm chặt Hàn Văn Tịch, xoay người một vòng ở trong đàn muỗi độc, cũng không rõ đã rài ra độc được gì, trong lúc nhất thời, tất cả muỗi độc đều kinh hoàng chạy đi, bị chết và rơi xuống đất không ít.

Hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch vẫn luôn không ngừng nhắc nhở *đó đó đó*. Nhắc nhở nàng muỗi độc có độc, nhắc nhở nàng nhện tiêu có độc, cũng nhắc nhở nàng vật mà Cổ Thất Thiểu rài ra có độc.

Nguyên nhân gia hỏa Cổ Thất Thiểu này không sợ muỗi độc, là bởi vì am hiểu đạo lý lấy độc trị độc!

Lấy độc trị độc, cũng thật là lợi hại!

Cùng thời gian khi muỗi độc tan đi, Cổ Thất Thiểu tiếp tục mang theo Hàn Văn Tịch trốn về phía trước. Phía sau, nam nhân hắc y mang mặt nạ, thanh y và những thích khách khác theo sát không bỏ.

Từng loạt ám tiêu lại đánh úp đến một lần nữa, so với bị muỗi độc vây cắn một thân, Cổ Thất Thiểu lại nỗ lực tránh né những ám tiêu của hắc y nhân mang mặt nạ.

Chỉ cần có thể đi vào rừng, ám tiêu sẽ bị cản trở, bọn họ sẽ thoát thân nhanh hơn.

Cổ Thất Thiểu đi với tốc độ cực kỳ nhanh, Hàn Văn Tịch oa ở trong lòng ngực hắn, có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập dồn dập mạnh mẽ của hắn, không cách nào tưởng tượng được, một mỹ nam tử quyền rũ nhẹ nhàng như thế, tiếng tim đập lại nam tính đến thế.

Tốc độ của Cổ Thất Thiểu đã rất nhanh, tuy nhiên, tốc độ của hắc y nhân mang mặt nạ cũng nhanh khủng bố.

Nếu không phải bọn họ chiếm thời cơ trước, nhanh chóng thoát được, phỏng chừng sớm đã bị đuổi kịp.

Ngay thời điểm Cổ Thất Thiểu gần như đi vào rừng cây, đột nhiên một loạt ám tiêu bay vút qua bên cạnh hắn, va chạm vào trên thân cây, sau đó trực tiếp bắn ngược trở về.

Tiêu pháp thật là lợi hại!

Lần này, Cổ Thất Thiểu chần chờ một lát, nghiêng đầu né tránh.

Phải biết rằng, trong trận chiến giữa cao thủ với cao thủ, thắng bại thường đơn giản chỉ dựa vào một khoảnh khắc không lưu ý mà thôi, mà không phải là thực lực cao thấp.

Ngay khi Cổ Thất Thiểu thất thần trong nháy mắt, hắc y nhân mang mặt nạ đuổi kịp, túm chặt cánh tay Hàn Văn Tịch.

Cổ Thất Thiểu siết chặt vòng eo Hàn Văn Tịch, đuổi tay đánh ra một chương. Hắc y nhân mang mặt nạ một tay túm chặt Hàn Văn Tịch, một tay kia cũng phóng chương ra chắn lại.

Hàn Văn Tịch liều mạng đánh vào tay hắc y nhân, thậm chí lại cắn xuống, thà độc, nhưng, độc đối với hắc y nhân dường như không có hiệu quả.

Trời mới biết, hắc ta là độc người, thì độc, hay là cở độc nha!

Hàn Văn Tịch cũng không có thời gian để nghiền cứu vấn đề này, sức lực của nàng rõ ràng yếu hơn hắc y nhân mang mặt nạ. Não nàng vừa động, dùng ý thức rút ra chủy thủ, tuy nhiên, trường kiếm của thanh y lại chém tới từ một bên. Nàng sợ tới mức lập tức buông tay, suýt nữa đã bị thanh y chém đứt tay.

Thật là khủng khiếp!

Thanh y và nhóm thích khách hắc y sôi nổi đuổi tới, Cổ Thất Thiểu lại lập tức lăm vào hoàn cảnh không thể kiểm soát.

Một tay của hắn ôm chặt Hàn Văn Tịch, một tay kia đối phó với hắc y nhân mang mặt nạ, căn bản không thể nào bận tâm tới thanh y và nhóm thích khách hắc y.

Đáy mắt thanh y hiện lên một tia nham hiểm hung ác, mũi kiếm hơi lệch, trực tiếp đâm thẳng tới mắt của Cổ Thất Thiểu!

Cổ Thất Thiểu đang căng co với hắc y nhân mang mặt nạ, lực lượng đang cân bằng, nếu muốn thoát thân né tránh trường kiếm của thanh y, Cổ Thất Thiểu chỉ có thể buông ra Hàn Văn Tịch.

Tuy nhiên, một khi hắn buông tay, Hàn Văn Tịch lập tức sẽ rơi vào trong tay hắc y nhân mang mặt nạ. Cuối cùng, hắn cướp được người bắt quả là may mắn mà thôi, nếu muốn cướp lại người từ trong tay hắc y nhân mang mặt nạ, dưới tình huống địch đông, sẽ không có khả năng.

Làm sao bây giờ?

Mắt nhìn thấy, trường kiếm của thanh y đang tới gần!

Tuy nhiên, ngay cả khi đối mặt với thời điểm như thế, Cổ Thất Thiểu vẫn còn do dự.

Đột nhiên, Hàn Văn Tịch hô to một tiếng "buông tay", ngay sau đó đột nhiên xoay người tránh thoát khỏi tay Cổ Thất Thiểu, một chân đá văng hắc n.

Cứ như vậy, Cổ Thất Thiểu lui về phía sau, trường kiếm của thanh y đã đâm tới trước mắt hắn, mà Hàn Văn Tịch cũng bị hắc y nhân mang mặt nạ kéo qua.

Hết thấy, tựa hồ đã kết thúc.....

Nhưng ai biết, cơ hồ là đồng thời, chỉ nghe được một tiếng sắc bén phá gió, "*Hưu.....*"

Chỉ thấy một mũi tên nhọn phá không bắn về phía cánh tay hắc y nhân mang mặt nạ.

Mũi tên nhọn dường như ẩn chứa lực lượng xuyên trời phá đất, thậm chí khiến cho dòng khí mỏng di chuyển mãnh liệt quanh mình.

Mũi tên nhọn kia, nhanh như tia chớp từ trên trời giáng xuống, thế như chẻ tre, dõn non lấp biển, không thể nào ngăn cản!

Ai cũng chưa lường trước sẽ phát sinh một màn này, vạn phần khẩn cấp hết sức. Hắc y nhân mang mặt nạ quyết đoán thu hồi cánh tay, mũi tên nhọn bay lướt qua ống tay áo của hắc y nhân, mặc dù không bị bắn trúng, nhưng bởi vì mũi tên nhọn có ẩn chứa lực lượng đủ khiến cho hắc y nhân mang mặt nạ văng ra.

"Mũi tên Tinh Thiết Nỗ (精鐵弩)!" Thanh y kinh hô.

Tinh Thiết (精鐵), là hợp kim sắt chắc chắn nhất trên thế giới này, chỉ có hoàng thất Thiên Ninh mới có được, mà mũi tên Tinh Thiết Nỗ lại là vũ khí độc nhất của Tần Vương Thiên Ninh!

Long Phi Dạ đã tới!

Hàn Văn Tịch không còn bị giam cầm từ hai phía, thẳng tắp ngã xuống, nhưng khi nghe được thanh âm này, nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thân ảnh cao ngạo cao lớn như từ trên trời giáng xuống, dừng ở phía sau nàng. Hắn mang khí chất tôn quý như thần, khuôn mặt bình tĩnh như Ma tôn, một tay vắt sau lưng, một tay cầm cung nỏ, nhắm chuẩn vào hắc y nhân mang mặt nạ.

Là hắn!

Long Phi Dạ!

Hắn đã tới!

Hắn không từ bỏ nàng, không khiến nàng thất vọng, đuổi theo đàn muỗi độc tới đây.

Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch đều đã quên tình cảnh của mình, chẳng sợ thẳng tắp ngã xuống, một lòng không hề sợ hãi, người nàng nhảy lên khó hiểu, tựa hồ người này vừa xuất hiện, nàng sẽ lập tức an toàn.

"Long Phi Dạ!"

Hắc y nhân mang mặt nạ phá nát một hơi, ban đầu vốn kiêng kỵ vì Long Phi Dạ đang theo dõi ở phía sau, cho nên hắn mới ra mặt muốn mang Hàn Văn Tịch đi, ai biết Cổ Thất Thiểu lại can thiệp vào, tri hoãn thời gian.

Hắn nên sớm nghĩ đến, đàn muỗi độc vừa đến, Long Phi Dạ cũng liền đến.

Lúc này, hắc y nhân mang mặt nạ cách Hàn Văn Tịch gần nhất, ánh mắt hung ác của hắn trầm xuống, bỏ qua mũi tên Thiết Tinh Nỗ do Long Phi Dạ bắn ra cảnh cáo, nháy mắt bức về phía Hàn Văn Tịch.

"Hưu....."

Lại một tiếng phá không sắc bén, mũi tên Thiết Tinh Nỗ phóng phát giống như có thể xuyên trời phá đất, đẩy khí thế bay vút xuống dưới.

Một mũi tên này, trời mới biết Long Phi Dạ đã rót vào bao nhiêu nội công, tất cả mọi người đều chấn kinh, nhưng, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn vừa đuổi theo Hàn Văn Tịch, vừa chú ý đến mũi tên nhọn, tùy thời chuẩn bị né tránh.

Tuy nhiên, càng khiến mọi người ngạc nhiên chính là, mũi tên Thiết Tinh Nỗ vừa ra, Long Phi Dạ ngay sau đó cũng bay vút xuống dưới, người theo mũi tên tới, mặt lạnh như thần.

Thấy thế, ánh mắt hắc y nhân mang mặt nạ trở nên lạnh lùng, đánh ra ám tiêu!

Nhưng sau khi đánh ra mấy lần, mục đích không phải là bắn trúng Long Phi Dạ, mà là sử dụng độc.

Phải biết rằng, Long Phi Dạ có võ công tuyệt thế. Tuy nhiên, hắn không am hiểu độc, độc là điểm yếu của hắn!

"Cố độc!"

Hàn Văn Tịch kinh hô ra tiếng, giờ này khắc này, nàng chỉ cách mặt đất khoảng chừng ba mét, bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng rơi xuống tan xương nát thịt.

Mũi tên nhọn bức tới trước mặt hắc y nhân mang mặt nạ, hắn ta không thể không trốn, bỏ lỡ mắt cơ hội tốt để nắm lấy tay Hàn Văn Tịch, nhưng, hắn ta thà thuốc bột ra, rải khắp quanh người Hàn Văn Tịch.

Nếu hắn ta không chiếm được, thà rằng hủy diệt, cũng tuyệt đối không muốn Long Phi Dạ có được!

Trừ phi Long Phi Dạ ngừng lại, nếu hắn vẫn tiếp tục đi xuống, nhất định sẽ trúng độc.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ cũng không để ý tới độc trong không khí, tiếp tục bay xuống.

Ngay thời điểm khi Hàn Văn Tịch sắp rơi xuống đất, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực đã kéo nàng lên, hoà nhập vào trong lòng ngực, ngay sau đó thân thể xoay tròn, hai chân rơi xuống đất, ổn định vững vàng đứng lại.

Động tác rất ưu nhã hoa lệ không cách nào hình dung, Hàn Văn Tịch nhìn sườn mặt hoàn mỹ lạnh băng của hắn, thế nhưng hy vọng một khắc nguy hiểm vừa rồi vĩnh viễn không cần qua đi.

Nhìn thấy Long Phi Dạ bỏ qua độc tố ở trong không khí và lao đến cứu người, trong lòng hắc y nhân mang mặt nạ hoảng hốt, chẳng lẽ Long Phi Dạ không sợ độc sao?

Trong lúc nhất thời hân ta cũng không rảnh lo nhiều như vậy, hét lên một tiếng, "Rút lui!"

Nếu Long Phi Dạ nếu không thêm đề ý tới độc tố, tất cả mọi người ở đây đều không phải là đối thủ của hân.

Cần thiết phải rút lui!

Mà lúc này, Cổ Thất Thiểu lại đột nhiên đánh về phía thanh y, hắc y nhân mang mặt nạ thấy thế, thân ảnh lao ra và kéo lấy thanh y, ném ra ám tiêu về phía Cổ Thất Thiểu.

Có vết xe đổ, Cổ Thất Thiểu vẫn có điều kiêng kỵ đối với ám tiêu này, liên tiếp nghiêng người né tránh vài lần, thời điểm muốn đuổi theo, hắc y nhân mang mặt nạ đã sớm mang theo thanh y hoàn toàn biến mất vào núi rừng một bên.

Cổ Thất Thiểu không lãng phí thời gian, vung trường tiên lên, ngăn cản những thích khách còn lại. Lúc này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đã đuổi tới, cũng nhanh chóng gia nhập trong đó.

Long Phi Dạ cũng không truy đuổi, ánh mắt trời chói trên người hắc y nhân mang mặt nạ nơi xa, mỗi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng, hân chợt nhủ mau, ngay sau đó phun ra một ngụm máu đen.

Độc được tán của hắc y nhân mang mặt nạ không có hiệu quả với Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch vốn là độc sư, ngay cả khi không lập tức giải độc, khả năng miễn dịch của nàng cũng tốt hơn so với người khác. Mà Cổ Thất Thiểu lại là chuyên môn lấy độc trị độc, vì thế độc được tán kia đối với hân cũng không có tác dụng gì.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ lại khác, chỉ vừa mới bị khí độc tấn công, hân đã bị độc phát.

Độc mà hắc y nhân mang mặt nạ rải ra quá nhiều, Hàn Văn Tịch cũng không có biện pháp phân biệt được cụ thể là độc gì ngay lập tức.

"Người buông ta ra, ta sẽ nhanh chóng kiểm tra." Nàng vội vàng nói, biểu hiện lo lắng hiện hết trên mặt, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn khuôn mặt hoảng loạn của nàng một cái, cũng không nói nhiều lời, buông tay ra.

Hàn Văn Tịch xoay người đối mặt với Long Phi Dạ, lập tức khởi động hệ thống giải độc và bắt đầu rà quét, đảo lồng mây, hệ thống thực sự nhắc nhở có ba loại độc tố.

Hắc y nhân mang mặt nạ đáng chết, chẳng lẽ những ám tiêu đó của hân đều mang những loại độc khác nhau sao?

Nhìn thấy vết máu bên môi Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cũng không muốn nghĩ nhiều, nàng nhón mũi chân, đuổi tay qua.

Long Phi Dạ đột nhiên kéo tay nàng lại, không vui nói "Người làm gì thế?"

Hân thật sự quen thói ở sạch, từ nhỏ luôn chán ghét bị người khác đụng vào, đặc biệt là chạm vào mặt hân.

"Thu thập máu để phân tích, chỉ khi đó ta mới có thể xác định ba loại độc mà người đã trúng phải." Hàn Văn Tịch vẫn vội vàng, không suy xét quá nhiều.

Long Phi Dạ chần chờ một lúc, hạ liềm đôi mắt và không nhìn nàng, nhưng vẫn chậm rãi buông tay nàng ra.

Trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Hàn Văn Tịch tràn ngập nghiêm túc, lại nhón mũi chân lần nữa, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào khoé miệng Long Phi Dạ, nhẹ nhàng lau một chút máu, tựa hồ như chưa đủ, nàng lại nhẹ nhàng lau vài cái.

Nhẹ nhàng đụng vào, đầu ngón tay lo lắng chạm vào môi mỏng của hân, mềm mại, ngứa ngứa, có loại cảm giác khác thường khó nói nên lời.

Long Phi Dạ bất giác chậm rãi gương mặt nhìn về phía nàng, tuy nhiên, tất cả tâm tư của Hàn Văn Tịch đều tập trung vào độc của Long Phi Dạ, nào biết đâu rằng động tác này có bao nhiêu ái muội.

Nàng vẫn lo nghiêm túc như thế. Sau khi thu thập đủ lượng máu, nàng lập tức buông tay.

Ngay khi nàng buông tay, Long Phi Dạ bỗng cảm thấy tựa hồ đột nhiên mất đi cái gì, có loại cảm giác mất mát nói không nên lời.

Đáng chết, hân có thói quen ở sạch, càng luôn bài xích nữ nhân đụng chạm đến mình, nhưng đối mặt với nữ nhân này, hân lại cảm thấy không hài lòng sau khi loại bỏ những mâu thuẫn trong tim. Cảm thấy không thỏa mãn, không đủ! Muốn tiếp tục?

Loại cảm giác mất khống chế này khiến trái tim Long Phi Dạ có cảm giác muốn bài xích, hân tránh tầm mắt đi, xoay người nhìn về hướng Cổ Thất Thiểu.

Hàn Văn Tịch cũng không hề biết được Long Phi Dạ đang suy nghĩ gì. Sau khi nàng thu thập máu xong, lập tức ngồi xỏm trên mặt đất, lấy xuống túi chứa bệnh mang theo bên người.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyền - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Thất vọng, hóa ra là như thế

Edit: Cổ Lục Nhã (@nakarytxo93)

Dịch & Beta: Emily Ton.

Phía Cổ Thất Thiểu, từng tên thích khách đều ngã xuống.

Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều hiểu phải bắt người sống, nhưng những tên thích khách này đã được huấn luyện rất bài bản, biết bản thân chạy không thoát nên đã uống thuốc độc tự sát.

Long Phi Dạ đứng nhìn từ xa. Nếu đây là quá khứ, hân sẽ tức giận. Ngay cả bắt người sống cũng không làm được, những người này đều là phế vật sao?

Tuy nhiên, mặc dù giờ phút này hân đang nhìn về phía trước, nhưng trong lòng hân lại đang hướng về nơi khác.

Một lúc sau, hân chuyển tầm mắt nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Hân thấy Hàn Văn Tịch đang quỳ trên mặt đất, hai tay đang sờ vào túi thuốc không biết làm gì, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng đang rất chăm chú và nghiêm túc.

Long Phi Dạ từng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc đó không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này lại không muốn rời tầm mắt.

Sắc đẹp của nàng nằm ngoài dự liệu của hân, nhưng khuôn mặt nghiêm túc của nàng lại vượt qua sắc đẹp của bản thân.

Yên lặng ngắm nhìn nàng, Long Phi Dạ bất giác đưa tay lên sờ khoé môi, vị trí lúc trước bị nàng sờ qua.

Cuối cùng Hàn Văn Tịch cũng phân tích rõ ba loại độc tố, đồng thời từ trong hệ thống giải độc cũng tìm ra giải được mà không cần dùng đến ngân châm trừ độc.

Từ trong túi thuốc nàng lấy ra ba viên được, sau đó lại tự mình kiểm tra và xác định bản thân không lấy nhầm.

Chỉ trời mới biết được nàng hồi hộp và lo lắng như thế nào, chẳng may trong các loại độc mà Long Phi Dạ trúng có một loại mà nàng không biết, không biết giải thế nào, giống như trường hợp độc nhện tiêu, vậy thì Long Phi Dạ sẽ bị nguy hiểm.

Một điều rất tốt là, cả ba loại độc này đều rất thông dụng đối với nàng.

Nàng nghĩ, loại độc nhện tiêu đã được vũ khí hóa, nên sẽ rất hiếm.

Lấy được giải được, Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên vẫy vẫy tay "Long Phi Dạ, đây, giải được!"

Nói xong, nàng liền nhận được một ánh mắt sắc bén. Giây phút bốn mắt nhìn nhau, Hàn Văn Tịch đã đứng hình. Nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của Long Phi Dạ đang nói lên một tình ý nào đó, trực tiếp chạm vào trái tim nàng.

Hân bị làm sao vậy?!

Tay vươn ra trước mặt hân, lòng bàn tay vẫn đang nắm ba viên được, động tác của nàng có chút cứng nhắc.

Long Phi Dạ không ngờ người phụ nữ này lại đứng lên nhanh như vậy, ánh nhìn của hân rất nhanh liền tránh đi chỗ khác và khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Nhìn vào lòng bàn tay của Hàn Văn Tịch, hân hỏi "Người chắc chắn đây là giải được?"

Hàn Văn Tịch nghĩ ngờ nhìn hấn gấp gấp nói "Xác định, nhanh dùng nó, người đã thổ huyết, nếu không dùng sẽ phải dùng dao trừ độc".

Long Phi Dạ gật đầu và nuốt được vào.

Nhìn thấy hấn đã uống giải được, Hàn Văn Tịch lúc này mới yên lòng, nặng nề thở ra một hơi, sau đó vỗ về trái tim mình.

Long Phi Dạ nhìn thấy "Làm sao vậy?"

"Sợ hãi, nếu không giải được độc của người, người thật sự sẽ rất thảm khốc" Hàn Văn Tịch cười, tùy tiện nói

Ai biết, Long Phi Dạ lại rất nghiêm túc, ánh mắt trầm thêm ba phần "Người sợ gì, sợ bốn Vương chết?"

Sợ gì?

Hàn Văn Tịch làm gì nghĩ nhiều như thế, lúc này vì gấp quá nên lo lắng sợ hãi.

Đón nhận ánh mắt đầy chất vấn, nặng đột nhiên không được tự nhiên, chỉ cảm thấy hấn thật kì lạ, có chút khác khác so với bình thường.

Nàng nhếch khóe miệng nói "Người không tiếc mạng cứu ta, vì thế tất nhiên ta cũng phải cứu người".

Ai biết, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói "Người nghĩ nhiều rồi, bốn Vương cũng chỉ tin rằng người có thể giải độc mà thôi".

Nếu không phải biết nàng có tài giải độc, thì một người quý tính mạng như Long Phi Dạ, sao có thể không đề ý đến độc mà chạy tới cứu nàng?

Phải biết rằng, hấn kỳ nhất là độc.

Mạo hiểm cuộc sống của hấn để cứu nàng?

Giá trị của người phụ nữ này đối với hấn vẫn chưa cao như vậy.

Tất nhiên, Hàn Văn Tịch biết Long Phi Dạ đoán chẵn rằng nàng có thể giải độc cho nên mới lao xuống cứu nàng. Thật ra, hấn có thể phát hiện ra đàn muỗi độc và đuổi theo tới đây cứu nàng, nàng đã cảm thấy rất cảm kích. Không tiếc mạng để cứu gì chứ, thực là không dám mơ ước đến.

Hàn Văn Tịch bỏ qua một chút chua xót trong lòng, cười nhẹ "Thần thiếp biết điện hạ tin tưởng thần thiếp có thể giải độc, cho nên mới sợ nếu không giải được độc sẽ khiến điện hạ hi sinh vô ích."

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch cười tươi rồi, không đề ý gì, Long Phi Dạ có chút cảm giác không có nơi phát tiết.

Hấn vốn tưởng rằng người phụ nữ cao ngạo này sẽ phản bác hấn, nhưng nàng lại xem thường bản thân như vậy.

"Người không có việc gì hay sao, lên núi phía nam hái chè làm gì?" Long Phi Dạ chuyển đề tài, người phụ nữ này nếu không lên núi phía nam, thích khách sẽ không có cơ hội xuống tay, cũng không xảy ra nhiều việc thế này.

"Nghe nói Nam Sơn Hồng rất ngon nên thần thiếp muốn thử" Hàn Văn Tịch vẫn mỉm cười.

Long Phi Dạ đánh giá ngang từ trên xuống dưới, nhìn thấy trên tay nàng có vết roi cũng không hỏi nhiều, lạnh lùng nói "Những thích khách đó có nói gì không? Có lưu lại manh mối gì không?"

"Thích khách đeo mặt nạ chính là chủ mưu đứng đằng sau đám nội gian, được gọi là chủ thượng. Hai thuộc hạ là cánh tay chủ lực của hấn, một người gọi là Hắc Sát, một người gọi là Thanh Y, đều là nữ. Mồm miệng bọn họ rất cứng, ta hỏi gì cũng không nói. Chi biết, có lẽ người tên Thanh Y là người phụ trách tất cả nội gian ở Thiên Ninh, người phụ nữ dùng muỗi độc là thuộc hạ phía dưới của nàng ta. Thiếu tướng quân trừng Vạn Xà Độc chính là do nàng ta hạ" Hàn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

Đối với nàng, đáng tiếc lớn nhất không phải là không bắt được người đứng đằng sau, mà là không bắt được Thanh Y!

Hàn Văn Tịch chần chờ một chút lại nói "Ta nghĩ ngờ... Thanh Y đang ẩn náu ngay tại đây đó".

Đáy mắt của Long Phi Dạ hiện lên một tia cảnh giác, nghiêm túc hỏi "Có đối tượng nghi ngờ không?"

Mặc dù Hàn Văn Tịch không muốn nói ra, nhưng nàng vẫn phải nói, chuyện này liên lụy đến nhiều khía cạnh. Hơn nữa, ở trước mặt Long Phi Dạ nàng cũng không giấu diếm được gì.

Nàng do dự một chút, mở miệng nói "Thanh Y là một người phụ nữ trung niên, rất tinh trọng và ít nói. Kết hợp với manh mối Vạn Xà Độc mà chúng ta đã tìm thấy, ta nghĩ ngờ Thanh Y có thể là Tam di nương Hàn gia Lý Thị, Lý Minh Nguyệt".

Nàng nói xong, lập tức bổ sung "Đương nhiên đây chỉ là hoài nghi mà thôi, bởi vì manh mối của Vạn Xà Độc vẫn chưa có chứng cứ, chỉ là phán đoán mà thôi".

Long Phi Dạ nhếch môi cười lạnh nói "Đã tìm ra chứng cứ xác thực, rất nhanh liền sẽ tra ra kết quả".

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch ngạc nhiên, có lẽ nào Long Phi Dạ đã tra ra cái gì ở Hàn gia?

Khi Long Phi Dạ nói chuyện Bích Lục giấu lá chè, Hàn Văn Tịch còn bất ngờ hơn nữa, không ngờ chuyện lại là như vậy!

Không ngờ bọn họ lại tìm ra lá chè, tất cả manh mối vốn đều chỉ hướng về phía Lý Thị và Hàn Nhượng Tuyệt, lại thêm lá chè, cơ bản là đã chắc chắn. Lá chè này rất có khả năng còn Vạn Xà Độc, chỉ cần kiểm tra ra Vạn Xà Độc, sẽ phá được án này.

Lá chè có độc rất dễ kiểm tra, chỉ cần lá độc sư có chút trình độ đều tra ra được, lần này ngay khi trở về có lẽ sẽ biết kết quả.

Nghĩ thế, Hàn Văn Tịch cắn cắn môi, có chút lo lắng.

Lúc này, tâm tình của Hàn Văn Tịch rất phức tạp, có chút vui mừng vì đã thắng cuộc, nhưng càng buồn là nếu tội danh được định cho Hàn gia, lúc ấy sẽ liên lụy đến bao nhiêu người vô tội, Hàn gia còn cách nào để giữ?

Lúc này, Mục Thanh Võ và những người còn lại đã qua đây.

Mục Thanh Võ tiến tới và quỳ trước Hàn Văn Tịch "Hạ quan đáng chết, không bảo vệ tốt Vương phi nương nương, đã khiến Vương phi nương nương chịu khổ!"

Nhìn thấy thế, Thượng Quan chấp sự cũng lập tức quỳ xuống "Là thảo dân thất trách, thảo dân có tội, xin Vương phi nương nương trách phạt".

"Thiếu tướng quân, Thượng Quan chấp sự xin hãy đứng lên, sự việc xảy ra đột ngột, không trách hai người". Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, nàng không có khí chất trách phạt người khác của quý tộc hay hoàng gia, nàng bị bắt cóc cũng là do bản thân quá mềm yếu.

Nghe được lời này, Thượng Quan chấp sự vui mừng, cúi đầu tạ ơn. Tuy nhiên, Mục Thanh Võ vẫn chưa đứng lên, nghiêm túc nói "Là hạ quan đã đưa Vương phi nương nương ra ngoài, hạ quan có nghĩa vụ phải bảo vệ an toàn cho nương nương, xin Vương phi trách tội".

Nhìn thấy vậy, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể cúi thấp đầu quỳ xuống.

Hàn Văn Tịch hiểu tính cách của Mục Thanh Võ, đích thân khom người đến đỡ "Thiếu tướng quân, nếu như ta bị thương thì chắc chắn sẽ trách tội ngài. Nhưng ta không có việc gì, người lại có công cứu giá, coi như đã lập công chuộc tội đi".

Mục Thanh Võ làm gì có gan để Hàn Văn Tịch đỡ, lập tức nhanh chóng đứng lên, chần chờ một lúc đành phải theo ý của Hàn Văn Tịch: "Đạ tạ Vương phi nương nương!"

"Thượng Quan chấp sự, ngài cũng đứng lên đi" Hàn Văn Tịch nói.

Thượng Quan chấp sự bán mạng như thế chính là muốn lập công chuộc tội, hấn lập tức đứng lên mỉm cười và nói "Vương phi nương nương đứng là *cát nhân tự có thiên tương**, có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm gì. Hai chúng tôi theo điện hạ một đường đuổi theo dấu vết của đàn muỗi độc, vốn là muốn bắt chủ mưu, chi tiếc còn kém chút nữa!"

**Cát nhân tự hữu thiên tương (吉人自有天相): Người lương thiện ắt có trời giúp. (Heaven helps the worthy (idiom))*

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Hàn Văn Tịch tức cứng lại, nàng bắt giác quay ra nhìn về phía Long Phi Dạ. Lúc trước nàng còn cảm thấy khó hiểu, vì sao đã nhiều ngày trôi qua như thế nhưng vẫn không có ai theo đến, hóa ra là như vậy!

Long Phi Dạ sớm đã phát hiện ra đàn muỗi độc, một đường đuổi theo nhưng không hề xuống tay, chính là muốn giăng lưới bắt cá lớn!

Nói cách khác, hấn xem nàng giống như con mồi? Xem nàng giống như trè nhỏ, nhả tâm ném vào đàn sói sao?

Nàng lại còn ngốc nghếch nhảy nhót vì sự xuất hiện của hấn, ai biết hóa ra là như thế!

Cái tên đáng chết này, hẳn có biết rằng nếu không có Cổ Thất Thiểu, nàng sớm đã bị hắc y nhân mang mặt nạ bắt đi rồi hay không?.

Một khi nghĩ đến lời nói của tên hắc y nhân mang mặt nạ "*Bồn tôn... chỉ là muốn người mà thôi*", Hàn Văn Tịch vẫn không nhịn được da gà nổi lên. Nàng nhìn về phía Long Phi Dạ, ánh mắt đầy oán giận.

Thượng Quan chấp sự nói là sự thật, nhưng Long Phi Dạ lại trừng mắt liếc hần. Thượng Quan chấp sự lập tức mang về mặt mờ mịt, chỉ cảm thấy sát ý nổi lên bốn phía. Hắn sợ tới mức vội vàng cúi đầu không dám nhìn thêm, không biết mình đã nói sai nơi nào.

"Nếu là như thế thì đã khiến điện hạ thất vọng rồi" Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Đừng vậy".

Long Phi Dạ đúng là có chút thất vọng vì lần này không phá vỡ được nơi phòng thủ của đối phương. Hắn thẳng thắn đón nhận ánh mắt của Hàn Văn Tịch. Bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết vì sao dần dần có mùi thuốc súng lan tỏa quanh đây.

Lúc này một tiếng cười khê truyền đến "Tần vương điện hạ, mặc dù không phá vỡ được hang ổ của đám người này, nhưng cũng đã nhìn thấy kẻ cầm đầu, đó là điều đáng mừng, đây đều là công lao của Vương phi nương nương"

Nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Cổ Thất thiểu đi đến với bộ đồ màu đỏ, nụ cười khuynh quốc, đứng là một đại yêu nghiệt hại người!

Long Phi Dạ sớm đã đề ý đến sự tồn tại của yêu nghiệt mặc áo đỏ này, cũng biết chính người này đã cứu Hàn Văn Tịch, hẳn nhàn nhạt nói "Người là người nào?"

Cổ Thất Thiểu vẫn không nói gì, Thượng Quan chấp sự lập tức nhanh chóng tiến lên phía trước, cung kính bẩm báo "Tần vương điện hạ, đây chính là trang chủ của trà trang Thiên Hương chúng tôi, Cổ Thất Thiểu".

Trang chủ trà trang Thiên Hương?

Hàn Văn Tịch ngạc nhiên nhìn về phía Cổ Thất Thiểu, lúc này tất cả câu hỏi đều đã được giải đáp.

Hóa ra hẳn là trang chủ, chẳng trách không quen nhưng vẫn ra tay cứu giúp. Có lẽ hẳn đã nhìn thấy rằng bị bắt nên lập tức đuổi theo đến đây.

"Cổ Thất Thiểu gặp qua Tần Vương điện hạ" Cổ Thất Thiểu chấp tay hành lễ, so với vẻ cung kính thái quá của Thượng Quan chấp sự, hẳn đúng là kiểu người không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Ai ngờ Long Phi Dạ lại lạnh giọng chất vấn "Nội gián ẩn náu trong trà trang Thiên Hương, khiến Tần Vương phi bị bắt thì bị tội gì?"

Nghe được lời này, vẻ mặt của Thượng Quan chấp sự trở nên trắng bệch. Trà trang Thiên Hương đều là do hắn phụ trách, sự việc đã xảy ra như thế, hắn vẫn luôn sợ Tần điện hạ hỏi tội.

Mặc dù trà trang Thiên Hương không xem như đã chứa chấp thích khách, nhưng tên Hoắc Dương chính là người của trà trang Thiên Hương, hẳn chính là kẻ phản bội!

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Giận dữ, Vương phi xá tội

Không khí vốn đang khẩn trương, bởi vì Cổ Thất Thiểu đến mà trở nên nhẹ nhàng hơn, chỉ là, một tiếng chất vấn này của Long Phi Dạ lại khiến mọi người lại trở nên khẩn trương.

Long Phi Dạ không có gì sai, đúng là bởi vì Hoắc Dương cấu kết với nội gián, mới khiến đám thích khách kia có thể cướp Tần Vương phi cướp đi dễ như trở bàn tay như vậy.

"Tần Vương điện hạ....."

Trường Quan chấp sự đang muốn mở miệng giải thích, Cổ Thất Thiểu lại cười ngắt lời, "Tần Vương điện hạ, tại hạ một đường đuổi từ ngọn núi phía nam tới nơi này, bảo đảm Vương Phi nương nương không hề phải chịu bất luận thương tổn gì, không biết có thể bù đắp thiếu sót được không?"

Thượng Quan chấp sự vội vàng phụ họa, "Tần Vương điện hạ, ít nhiều cũng nhờ trang chủ chúng ta đuổi theo, nếu không, chúng ta cũng đã muộn một bước."

Lời này, rõ ràng là mang theo lời thách thức với công lao của Tần Vương trong nỗ lực giải cứu.

Thượng Quan chấp sự xưa nay cũng là người lạnh lợi, nhưng ở trước mặt Tần Vương điện hạ lại rất khẩn trương, không thể bác bỏ sự thật.

Trong lúc này, quả trung thực lại là một sai lầm. Long Phi Dạ cũng không thích nghe, ánh mắt hắn vốn đã lạnh lùng lại lạnh hơn vài phần.

Đương nhiên, lời nói thật nên Long Phi Dạ không thể nào phản bác.

Nhưng, hẳn có thể bỏ qua.

"Cánh tay nàng bị thương là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ lập tức chất vấn.

Nếu không phải hẳn đã nhắc nhở, Hàn Văn Tịch cũng đã quên trên cánh tay mình còn có thương tích. Đây là vừa mới bị Cổ Thất Thiểu đánh xuống, cũng đúng là một roi này, Cổ Thất Thiểu mới có cơ hội cướp được nàng từ trong tay hắc y nhân mang mặt nạ.

Roi này, thật ra rất có giá trị.

"Đó là vì tại hạ muốn cứu người, không cần thận nên vô tình làm tổn thương." Cổ Thất Thiểu thực sự thành thật.

"Bị thương chính là bị thương, không có lý do gì cả." Long Phi Dạ một câu phủ định hết thấy.

Cổ Thất Thiểu cũng không coi trọng, cười cười, bộ dáng tùy người muốn làm thế nào thì làm.

Tuy nhiên, trường quan chấp sự lại không cam lòng, vội vàng lại nói, "Tần Vương điện hạ, cầu người nể tình chủ tử nhà ta cứu người, lấy công chuộc tội, miễn tội cho trà trang Thiên Hương."

Cổ Thất Thiểu mang về mặt không quan tâm, cũng không ngăn cản Thượng Quan chấp sự cầu xin tha thứ.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại một lần nữa khiến Thượng Quan quan chấp sự không còn lời nào để nói, hắn nói, "Nghĩ cách cứu viện Tần Vương phi là đương nhiên, cũng không tính là công lao, sao có thể bù đắp?"

Mục Thanh Vô ở một bên lắng nghe, có lòng giúp đỡ Thượng Quan chấp sự, nhưng lại không dám mở miệng. Hắn luôn cảm thấy Tần Vương điện hạ dường như bị lời nói thật của Thượng Quan chấp sự chọc giận, tâm tình không hề tốt.

Rốt cuộc, một nụ cười hung ác nhăm nhăm hiện lên trong mắt hoa đào của Cổ Thất Thiểu, thoát hiện thoát ẩn. Hắn vẫn cười như cũ với lúm đồng tiền như hoa, "Điện hạ nói đúng, trà trang Thiên Hương nguyện ý nghe người xử lý?"

Hắn truy theo tung tích của Hàn Văn Tịch, cứu Hàn Văn Tịch. Thứ nhất là vì hẳn rất có hứng thú đối nữ nhân này, muốn kết giao; Thứ hai chính là muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là người nào dám mạo phạm ợ trong trà trang Thiên Hương của hắn.

Đối với việc lấy công chuộc tội, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới, cũng không cần.

Trà trang Thiên Hương là sản nghiệp lớn và yêu thích nhất của hắn ở Thiên Ninh quốc, không gì sánh nổi, nói hẳn không đau lòng, đó là giả.

Chỉ là, cho dù là thích thì bất quá cũng chỉ là một tòa trà trang mà thôi, hẳn có đủ khả năng để mất.

Tuy nhiên, Thượng Quan chấp sự vừa nghe lời này, lại liên tục hô to, "Tần Vương điện hạ đại nhân đại lượng, cầu xin Tần Vương điện hạ nhân từ xử nhẹ!"

Nội gián đã bắt cóc Tần Vương phi, tội danh này đủ để trà trang Thiên Hương phải đóng cửa, tất cả các tòa trang viên đều chuyển qua quốc khố.

Trang chủ đầu tư tiền mua đất, nhưng việc kinh doanh đều là hắn làm, trái tim Thượng Quan chấp sự đều đang chảy máu.

Mặc dù vậy, Long Phi Dạ vẫn lạnh lùng nói, "Bồn vương không truy cứu sai lầm của chủ tử hai người các người là đã khoan hồng độ lượng. Hơn thế nữa, bất luận một vật gì hay bất luận một người nào trong trà trang Thiên Hương, bốn Vương đều sẽ truy tra đến cùng!"

Lời này vừa ra, Cổ Thất Thiểu rốt cuộc neho hai mặt lại, Long Phi Dạ không tra hắn, lại tra trà trang và người của trà trang, điều này không thể nghi ngờ là muốn tra gốc gác của hắn.

Hắn chán ghét nhất chính là những người cố gắng tìm hiểu về quá khứ của hắn!

Cổ Thất Thiếu đang muốn mở miệng, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã đoạt lời trước, "Điện hạ, nếu không phải Cổ Thất Thiếu đã ra tay đúng lúc, mạng của thần thiếp đã sớm không còn. Thần thiếp sẽ không trách tội thiếu tướng quân, cũng không nghĩ sẽ trách tội bất luận kẻ nào trong trà tràng. Huống chi, mới vừa rồi Cổ Thất Thiếu đã liều mình cứu giúp, anh đừng không sợ, chỉ cần điểm này, thần thiếp nguyện ý đặc xá cho tội của hắn."

Hàn Văn Tịch cố ý cường điệu "Liều mình cứu giúp", ánh mắt rõ ràng nhìn thẳng vào đối mặt Long Phi Dạ, thái độ kiên định.

Ai cũng chưa nghĩ đến Hàn Văn Tịch sẽ mở miệng cầu tình.

Không, xác thực mà nói thì nàng không phải là đang cầu tình, nói thẳng là nàng muốn xá tội.

Cũng không biết rốt cuộc là cái gì đã chọc giận Long Phi Dạ, cánh mũi hắn nhẹ nhàng run, lạnh giọng, "Người cũng không có tư cách xá tội."

"Thần thiếp có, bị bắt cóc chính là thần thiếp, không phải điện hạ!"

Hàn Văn Tịch nói một cách nổi loạn. Nghe được lời này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đồng thời tròn mắt há hốc mồm, mà khỏe miệng Cổ Thất Thiếu khẽ nhếch, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Mặc dù là Thiên Huy hoàng đế cũng chưa từng đối mặt như thế khi gặp mặt với Long Phi Dạ, nhưng Hàn Văn Tịch đang muốn rút vây rộng ngay trước mặt mọi người hay sao?

Đùi can đảm!

Nếu nghiêm túc lắng nghe, nhất định có thể nghe thấy tiếng nắm tay nắm chặt trong tay áo của Long Phi Dạ đang kêu *rắc rắc rắc*.

Hắn vẫn mang vẻ mặt không có biểu tình, một chữ một chữ, lạnh lùng nhắc nhở, "Hàn Văn Tịch, hết thảy của ngươi đều thuộc về bốn vương, quyền lực của ngươi cũng thuộc về bốn vương, ở trước mặt bốn vương, ngươi đều không có tư cách gì!"

Hàn Văn Tịch sợ Long Phi Dạ, tuy nhiên, mỗi khi nàng nổi nóng, nàng liền quên sự hãi. Nàng không nhường một bước, đối chọi gay gắt, cũng là một chữ một chữ phản bác trở về, "Thần thiếp không phục! Việc này, thần thiếp muốn vào cung diện thánh, thỉnh hoàng thượng định đoạt!"

Thiên a!

Đây không phải là uy hiếp, thì còn là cái gì?

Động tác của Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự nhất trí cùng nhau mở to mồm và hít vào một hơi, đều bắt đầu lo lắng, *nữ nhân này có thể tiến cung được hay không, hay là thậm chí còn chưa đi ra khỏi ngọn núi này liền sẽ mất mạng?*

Đây không phải là lá gan quá lớn tay trời hay sao? Nàng vốn là được thái hậu chỉ hôn, hoàng đế bức hôn, buộc Tần Vương diện hạ phải cưới, hiện giờ cư nhiên còn dám lấy hoàng đế ra để uy hiếp Tần Vương diện hạ.

Nữ nhân này, điên rồi sao?

Không thể không nói, ngay cả Cổ Thất Thiếu một bên đang vui sướng khi người gặp họa cũng đều nhường mảy, biểu tình quái dị nhìn Hàn Văn Tịch.

Nữ nhân này, cũng thật liều lĩnh, trong lòng nàng thực sự cảm kích hắn như vậy sao?

Rốt cuộc, trên trán Long Phi Dạ hiện đầy gân xanh, sắc mặt trở nên âm trầm đến độ có thể tích ra nước.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ tức giận, thế nhưng hắn lại không nói hai lời, nắm chặt Hàn Văn Tịch, thân ảnh nhảy lên một cái đã rời đi.

Đáy mắt Cổ Thất Thiếu hiện lên một tia phức tạp, đang muốn đuổi theo, Mục Thanh Võ lại ngăn lại, "Cổ Thất Thiếu, điện hạ còn đang nổi nóng, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Cổ Thất Thiếu cười ha ha, trào phúng nói, "Như thế nào? Thiếu tướng quân được tha tội, đứng nói chuyện liền không đau eo?"

Yêu nghiệt này thật sự độc miệng, một câu khiến cho Mục Thanh Võ đau đớn.

Việc này, thật ra Mục Thanh Võ chính là đầu sỏ, nếu không phải hắn tới cửa cầu, mang Vương Phi nương nương đến trà tràng, Vương Phi nương nương cũng sẽ không liên lụy đến một án Vạn Xà Độc, cũng sẽ không bị nhóm thích khách theo dõi.

Mục Thanh Võ bản khoan trong lòng, hậm hực buông tay, không nói gì.

Tuy nhiên, Cổ Thất Thiếu cũng không tính toán tiếp tục điều theo, liếc mắt nhìn Thượng Quan chấp sự một cái, mắt đẹp như tơ, lười biếng nói, "Thượng Quan, chúng ta về đi."

"Trang chủ, chuyện này phải làm sao bây giờ?"

"Vạn nhất Tần Vương diện hạ thật sự đóng trà tràng, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Trang chủ, việc này không thể thương lượng được sao?"

"Trang chủ đại nhân, nếu không người đuổi theo nhìn một cái?"

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton*.....

Mặc kệ Thượng Quan chấp sự thuyết phục một đường, Cổ Thất Thiếu dường như không nghe thấy gì, khỏe miệng mang theo nụ cười, lười biếng mà đẹp đẽ quý giá. Sau khi rời đi trong chớp lát, hắn liền điểm nhẹ mũi chân, ưu nhã bay lên cao. Hồng y to rộng như làn váy nhẹ bay, giống như một đuôi diên vĩ màu đỏ xa xa.

"Chủ tử!"

Thượng Quan chấp sự nóng nảy, vội vàng đuổi theo, Mục Thanh Võ nhìn bọn họ đi xa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi khí lạnh.

Chuyện này rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào, trong lòng hắn cũng không biết, hắn đang lo lắng nhiều hơn cho Vương Phi nương nương.

Mấy ngày nay cũng chưa đếm kỹ đã đuổi theo qua bao nhiêu ngọn núi, trở về phòng chừng cũng phải mất thời gian mấy ngày. Mục Thanh Võ muốn đi tìm Tần Vương diện hạ, nhưng chung quy lại không có lá gan kia.

Long Phi Dạ bắt lấy Hàn Văn Tịch, cấp tốc xuyên qua ở trong rừng núi, mặt không có biểu tình, không nói một lời.

Bàn tay to của hắn vừa lúc ôm ở trên cánh tay bị roi đã thương của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch đau đến nỗi chau mày, nhưng vẫn không kêu lên một tiếng. Sắc mặt nàng còn tái nhợt hơn so với lúc trước vài phần, rũ mắt xuống, cũng không biết là đang giận đối, hay là thật sự không còn sức lực. Nàng dựa vào trong lòng ngực Long Phi Dạ, để trọng lượng cả người đều ném cho hắn.

Rốt cuộc, thời điểm khi mặt trời lặn, Long Phi Dạ trong cơn thịnh nộ đã nhận ra cảm giác dính trên tay, lúc này hắn mới thả chậm tốc độ, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tay mình đang ôm chặt trên cánh tay bị roi đã thương của Hàn Văn Tịch, mặc kệ là cánh tay của nàng, hay là bàn tay hắn, tất cả đều đã là máu.

"Đáng chết!"

Long Phi Dạ gầm nhẹ, ngay sau đó liền đáp xuống một cây đại thụ, hắn buông Hàn Văn Tịch ra, lạnh giọng ra lệnh, "Lập tức xử lý miệng vết thương."

Ai ngờ, hắn vừa buông tay, Hàn Văn Tịch liền dựa vào trên thân cây, cần bần là đứng không vững, từ từ nghiêng người qua một bên.

Bốn ba liên tục mấy ngày, nàng buồn ngủ đến nỗi muốn mệnh mà cũng không dám nhắm mắt. Hôm nữa vừa mới trướng không ít độc loạn lung tung, toàn bộ đều đang tích tụ ở trong cơ thể không có giải pháp, hơn nữa cánh tay lại đau đớn, thân thể gầy yếu của nàng nơi nào chịu được!

Vẫn luôn dựa vào sức mạnh tinh thần thật cường để chống đỡ, hiện giờ, thật sự đã rất mệt mỏi. Giờ này khắc này nàng đều không rảnh lo đau, cũng không rảnh lo Cổ Thất Thiếu. Chỉ nghĩ muốn nằm xuống, ngủ một giấc thật sâu, vĩnh viễn không cần tỉnh lại càng tốt.

Thấy Hàn Văn Tịch không để ý tới, chậm rãi cúi người ngã xuống, Long Phi Dạ không vui thóc giục, "Người có nghe hay không."

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch thật sự liền ngã xuống trên mặt đất, Long Phi Dạ kinh hãi, lúc này mới phát hiện nữ nhân này thực không thích hợp, hắn sai bước tiến lên đỡ nàng.

Hàn Văn Tịch hơi giương mắt lên nhìn hắn một cái, bên môi tái nhợt gọi lên một nụ cười khẽ, giống như đang tự giễu lại giống như đang khinh miệt, Long Phi Dạ nhìn thấy rất không thoải mái.

"Chuyện gì đã xảy ra với người?"

Long Phi Dạ giúp nàng ngồi xuống, giọng điệu vẫn lạnh băng. Hàn Văn Tịch dựa vào khuỷu tay hắt, mắt rũ liếm, nhanh chóng nhắm lại, mặc kệ hắt hơi, nàng cũng không nhìn hắt, không nói lời nào.

Không biết là không thèm nhìn, hay là không có sức lực để ý tới.

"Hàn Văn Tịch, người nói chuyện đi!" Trong giọng nói lạnh băng của Long Phi Dạ lộ ra một chút nóng.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch cũng không có phản ứng gì, trong tối tăm mờ mịt, sắc mặt trắng bệch giống như người sắp chết.

Long Phi Dạ vội vàng bắt mạch cho nàng, mạch tượng cơ bản thì hắt vẫn biết. Sau khi bắt mạch, lúc này mới phát hiện nữ nhân này suy yếu đến đáng sợ.

Dưới loại tình huống này, lại bị mất máu, có thể gây ra tử vong.

Tức giận ngập trời vừa rồi đã sớm tạm thời vút ra sau não, hắt vội vàng lấy túi chữa bệnh của nàng tới.

Vừa mở ra, mới phát hiện trong túi chữa bệnh nhìn như vạn năng thật ra cũng không có bao nhiêu đồ vật, trừ bỏ một ít dược phẩm hắt không quen ra, cũng chỉ có một ít ngân châm và băng gạc.

May mắn, hắt là người tập võ, bên người vẫn luôn mang theo *Kim Sang Dược* (金創藥: *các loại thuốc dùng để trị vết cắt và chấn thương*).

Long Phi Dạ để Hàn Văn Tịch ngồi dựa yên ổn vào trên thân cây, lúc này mới cẩn thận giúp nàng băng bó miệng vết thương chảy máu, nhưng Hàn Văn Tịch mệt đến nỗi căn bản không thể ngồi được, Long Phi Dạ vừa buông tay, nàng lập tức lại ngã xuống qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Giúp ăn được, ngoài tầm kiểm soát

Nữ nhân này, ngang ngạnh chỉ vì một Cố Thất Thiếu xưa nay không hề quen biết?

Long Phi Dạ mặt đầy khó chịu, nhưng vẫn dùng một tay ôm lấy Hàn Văn Tịch, một tay bỏ tấm áo choàng phủ lên trên mặt đất, lúc này mới chậm rãi đặt nàng nằm xuống.

Hàn Văn Tịch đã mời một cực điểm, một khi chạm đất, giống như đã dính vào giường, không màng tất cả liền nhắm lại mắt, giống như đang ngủ, lại tựa hồ hôn mê!

"Uy!"

"Hàn Văn Tịch!"

Long Phi Dạ đẩy nàng vài lần, nhưng nàng vẫn không có phản ứng gì, lông mày tuấn lãng của hắt bắt gặp đan lại với nhau, không rảnh lo nhiều như vậy, trước hết phải giúp nàng cầm máu.

Tuy rằng sắc mặt xấu xí, nhưng động tác trên tay Long Phi Dạ lại thật sự rất cẩn thận, thực sự dịu dàng.

Không người biết rằng, Tần Vương điện hạ cao ngạo lãnh khốc nhưng thời điểm chữa thương cho người lại dịu dàng như vậy.

Nếu như Hàn Văn Tịch vẫn còn tỉnh táo, nhất định sẽ hành động giống như một lần bị xoa chân lúc trước, khản trương đến nỗi không thể nào hô hấp. Đáng tiếc, lúc này nàng đã bất tỉnh nhân sự.

Vết thương trên cánh tay không hề cạn, quần áo đều bị cuốn đến miệng vết thương, huyết nhục mơ hồ ở bên nhau. Đó là một cảnh tượng đáng sợ, tuy nhiên, loại thương thế này đối Long Phi Dạ mà nói, cũng không tính là gì.

Nhưng, hắt vẫn thật cẩn thận dây xiêm y đã bị cuốn vào trong vết thương ra, tựa hồ sợ Hàn Văn Tịch sẽ đau, thường xuyên nhìn nàng vài lần, thấy vẻ mặt nàng vẫn an tĩnh, hắt mới tiếp tục.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, bôi được rồi băng bó và cầm máu, cuối cùng là hoàn toàn thu phục xong trước khi trời tối.

Vốn là trời đông giá rét, nơi núi sâu rừng già, vào vào đêm lập tức trở nên lạnh hơn. Long Phi Dạ bắt đầu nóng ruột, chần chờ hồi lâu, vẫn là bế Hàn Văn Tịch lên, để nàng nằm ngủ ở trong lòng ngực hắt.

Mặc dù áo choàng của hắt đã được trải trên mặt đất, chung quy vẫn còn lạnh.

Hàn Văn Tịch vốn đang cuộn tròn trong ôm ấp ấm áp, bỗng nhiên mơ mơ màng màng mở bừng đôi mắt.

Long Phi Dạ cao cao tại thượng nhìn xuống quan sát, giọng điệu lạnh băng đến nỗi không có một tia độ ấm, "Tỉnh?"

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn hắt, lại nhìn nhìn quanh mình, chỉ cảm thấy đầu rất nặng nề, một phần của hộp sọ co rút trong đau đớn, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một khi nàng hiểu được, lập tức gầy gù giữa muốn thoát, Long Phi Dạ lại đè lại một phen, lạnh giọng, "Yếu nhược thành ra như vậy, còn muốn tìm chết hay sao?"

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn cánh tay mình một cái, nhẹ nhàng cười cười, "Không muốn."

"Không muốn chết thì ngoan ngoãn nằm yên." Sắc mặt Long Phi Dạ không tốt, chuyển tầm mắt nhìn về bóng tối phía trước.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, ngay sau đó ho lên thật mạnh.

"Người trúng độc!"

Long Phi Dạ kinh hãi, chưa bao giờ nghĩ đến Hàn Văn Tịch là một cao thủ giải độc cũng sẽ bị trúng độc. Tuy nhiên, bản thân mình lúc trước bị trúng độc cũng từng phun ra máu đen, hắt thực sự xác định đây chính là trúng độc.

Sắc mặt Hàn Văn Tịch vốn đã trắng bệch hiện tại lại trắng thêm vài phần, cả người yếu nhược giống như tờ giấy mỏng, nếu không phải bị Long Phi Dạ ấn vào trong lòng ngực, phỏng chừng sớm đã bị gió thổi bay.

Nàng là cao thủ giải độc, nếu bị trúng độc trước tiên lập tức có thể giải độc, nhưng, nàng đã đem "trước tiên" kia cho hắt, còn bản thân mình thì đã quên mất.

"Được..... lấy túi chữa bệnh của ta lại đây." Hàn Văn Tịch không còn sức, nói.

Long Phi Dạ lập tức lấy túi chữa bệnh lại đây, đảo hết tất cả mọi thứ bên trong, trầm giọng hỏi, "Cái nào?"

Cái nào?

Nhìn chài lọ đầy đất, Hàn Văn Tịch đột nhiên thật sự muốn khóc!

Trong túi chữa bệnh căn bản không có giải độc, nàng chỉ là muốn mượn túi chữa bệnh dùng làm bùa yểm hộ trong khi lấy được từ trong không gian của hệ thống giải độc, gia hỏa này báy hết tất cả được ra ngoài, nàng làm sao để lấy?

Hỗn đản!

Thiệt tình là không mong muốn sẽ gặp được người!

Hàn Văn Tịch đang muốn khóc mà không có nước mắt, Long Phi Dạ lại tức giận hét vào mặt nàng, "Rốt cuộc là cái nào! Nói mau!"

Trong sự phẫn nộ khó nén kia có một chút nóng, Hàn Văn Tịch nằm ở khuỷu tay hắt nhìn lên khuôn mặt tuấn tú lãnh nghị của hắt, mờ nhạt, đột nhiên không đầu không đuôi, hỏi một câu, "Long Phi Dạ, người dùng ta để làm mỗi câu dụ địch, vạn nhất bị trộm đi rồi thì bây giờ làm sao?"

Nếu hắt tới để cứu nàng, nàng sẽ vui sướng nhảy nhót.

Nếu hắt tới là để tìm cá lớn mà nàng đã câu được, nàng muốn thà rằng hắt dùng tới, dù sao thì lúc đó nàng cũng đã cho rằng hắt sẽ không tới.

Trên thế giới này sự tình đáng giận nhất, không gì hơn là cho người ta hy vọng, rồi lại khiến người ta thất vọng!

Long Phi Dạ không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ hỏi như thế, hắt nhìn nàng, hơi ngần ra, nhưng, rất nhanh đã bình thường trở lại, nhàn nhạt nói, "Sẽ không."

"Sẽ không cái gì?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, đôi mắt nhấp nhem bị che bởi một tầng sương mờ, đáng thương và quyến rũ động lòng người.

Long Phi Dạ nhìn nằng, nhìn nhìn một chút cũng không có thương hương tiếc ngọc, đột nhiên tức giận, "Giải được ở đâu?"

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, đầy mắt mồing lung lập tức biến mất không thấy, cả người ngay lập tức trở nên tỉnh táo.

Đáng chết!

Nàng vừa mới hỏi vấn đề gì vậy?

"Giải được đâu?" Long Phi Dạ trầm giọng hỏi lại, đã sắp mất hết bình tĩnh.

"Người để ta suy nghĩ một chút....." Hàn Văn Tịch sợ hãi trả lời, dường như trúng độc không phải là mình, mà là hắn, cho nên vội vã muốn tìm giải được.

Cái mà nàng gọi là suy nghĩ, đương nhiên là đang khởi động hệ thống giải độc.

Hàn Văn Tịch nghĩ nghĩ, nỗ lực tập trung tinh thần, nếu là bình thường, việc này bất quá chỉ hao phí chút tâm lực mà thôi, nhưng mà, lúc này nằng đã kiệt sức vì thế khiến nàng phải cực kỳ cố hết sức.

Nàng không thể không nhắm mắt lại, Long Phi Dạ nhìn thấy thế thì lại nóng nảy, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta nghĩ..... ta đang suy nghĩ....." Hàn Văn Tịch có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.

Long Phi Dạ cau mày, không dám quấy rầy nàng lần nữa. Hàn Văn Tịch suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc tập trung lực chú ý khởi động hệ thống giải độc, đưa mấy bình thuốc viên nhỏ đến trong lòng bàn tay nàng, thuận lợi tâng nhập vào trong tay áo.

Phải biết rằng, đây chính là mấy bình thuốc viên, không phải chỉ có mấy viên, trời mới biết Hàn Văn Tịch đã hao phí bao nhiêu tinh lực, tóm lại, vật vừa đến tay, nằng nuốt nửa lại làm vào hôn mê.

Thấy nằng chậm rãi mở mắt ra, Long Phi Dạ vẫn luôn cường thế, kiên nhẫn có hạn lại không hề thúc giục, quan tâm nhìn nằng, không nói câu nào.

Nhìn thấy hắn như vậy, Hàn Văn Tịch không nhịn được cười, cảm thấy mình vì một mối nên đã hỏng rồi, đầu óc cũng đã hỏng theo, thực sự xuất hiện ảo giác, ở trong mắt gia hỏa máu lạnh này thực sự nhìn thấy được sự nóng nằng và sắc thái quan tâm.

"Được..... được đều giấu ở trong tay áo của ta, một lọ..... một viên." Nàng mới mới nói.

Long Phi Dạ vội vàng tìm được, thật sự móc ra từ trong tay áo của nằng mấy bình sứ nhỏ, tâng nhập ở trong tay áo là sự bình thường, Long Phi Dạ cũng không có nhiều hoài nghi, dựa theo lời nằng nói lấy ra mỗi lọ một viên, tổng cộng có sáu viên.

Long Phi Dạ đưa tay tới bên miệng Hàn Văn Tịch, hắn cũng chưa phát hiện ra giọng nói của mình đã dịu dàng không ít, "Hả mồm."

Hàn Văn Tịch choáng váng, cũng không suy nghĩ nhiều liền mở mồm ra, ai ngờ, Long Phi Dạ lại vội vàng bỏ tất cả sáu viên thuốc viên vào trong miệng nằng. Hàn Văn Tịch không sợ được, nhưng sợ hãi nhất chính là nuốt được. Khả năng nuốt được của nằng còn kém hơn so với tiêu hài từ ba tuổi. Mỗi lần uống được, đều cần phải uống từng viên một, hết sức chăm chú nuốt vào.

Ban đầu không biết, hơn nữa lúc này ngay cả sức lực hô hấp cũng gần như không có, sáu viên thuốc viên

cùng nhau bị đưa vào trong miệng như thế, trong lúc nhất thời làm sao có thể nuốt xuống?

Thuốc viên đã bị mắc kẹt nửa vơi ở trong cổ họng, sắc mặt nằng tím lại, đột nhiên ho khan kịch liệt, liên tục nôn khan.

Long Phi Dạ bắt ngờ, vội vàng để nằng nằm sắp xuống, vỗ lưng cho nằng.

Hàn Văn Tịch khó chịu đến nỗi nước mắt đều rơi xuống, phải biết rằng, sáu viên thuốc viên lớn nhỏ này tương đương với sáu viên thuốc bao con nhộng ở thời hiện đại!

Nàng dùng hết sức nôn khan, quả thực là đang dùng sinh mệnh để nôn mửa, một hồi lâu, cuối cùng đã nôn ra sáu viên thuốc khiến nằng gần như nghẹt thở.

Hô.....

Sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nước mắt của Hàn Văn Tịch cũng bắt đầu rơi xuống từng hạt một.

Lúc này, một chút sức lực nằng cũng đều không có, cảm giác mình giống như là một quả bóng, đã bị hút khô không khí.

Nằng ghé vào trong khuỷu tay Long Phi Dạ, rũ đầu xuống, rũ mắt xuống, đôi mắt trống rỗng.

Thật sự là rất khó chịu!

Long Phi Dạ, người là tên hỗn dân, người đây là tới cứu người hay là mưu sát người? Người chưa bao giờ cho người bệnh uống thuốc hay sao?

Ai ngờ, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến giọng điệu không vui và ghét bỏ của Long Phi Dạ, "Vi sao lại ngốc như thế?"

Hàn Văn Tịch đã kiệt sức, hận không thể dùng ánh mắt để giết gia hỏa này, đáng tiếc, nằng lúc này ngay cả sức lực trừng người cũng không có.

Chỉ có thể nằm như thế, rũ xuống.

Long Phi Dạ chưa từng quan tâm đến bất cứ ai, đặc biệt là nữ nhân, nào biết đâu rằng thân thể nữ nhân lại mảnh mai như thế?

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Hàn Văn Tịch, thấy nằng không nôn nữa, lúc này mới lại lấy ra sáu viên thuốc viên lần nữa, "Lên, nuốt từng viên một."

Nhưng, Hàn Văn Tịch vẫn không hề nhúc nhích, quá mệt mỏi nên ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng đều không có.

Long Phi Dạ nâng đầu nằng lên, "Nếu lại không uống được, độc phát vong thân, đừng trách bản vương không cứu người."

Ai ngờ, đầu nhỏ của Hàn Văn Tịch lại mềm nhừ bóng chậm rãi trượt xuống từ trong tay hắn, lúc này, Long Phi Dạ mới ý thức được tình thế nghiêm trọng, nữ nhân này đã suy yếu đến mức đáng sợ!

Trong lòng Long Phi Dạ hiện lên một cảm giác sợ hãi mà ngay cả bản thân hắn cũng đều xa lạ, trong sự vội vã, lập tức vận chân khí và rót nhập một chương vào sau lưng của Hàn Văn Tịch.

Nhưng ai biết, sau khi rót vào một chương chân khí này, Hàn Văn Tịch liền phun ra ba ngụm máu đen.

Lúc này, Long Phi Dạ mới ý thức được mình đã sai lầm, nữ nhân này vốn là trúng độc, nếu rót nhập chân khí, sẽ tăng tốc độ tuần hoàn máu, điều đó không thể nghi ngờ chính là tăng tốc độ độc phát!

Hắn từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh, chưa từng mắc sai lầm trong hốt hoảng như thế, lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước khi đưa vào chân khí cho nằng, trước hết cần phải giải độc trong cơ thể nằng.

Trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút bức bối, chung quy lại là Long Phi Dạ vẫn cần phải có tính nhẫn nại, cảm một viên được để đưa vào trong miệng Hàn Văn Tịch, chỉ là, rất nhanh hắn lại dừng lại, sợ sức lực của mình quá lớn, nữ nhân này sẽ lại nôn ra.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể đặt viên thuốc ở trong lòng bàn tay, đưa tới gần bên miệng nằng, "Người tự ăn đi, từng viên một."

Một chương chân khí kia, khiến độc tố ở trong cơ thể Hàn Văn Tịch xoắn loạn không thể kiểm soát, đồng thời cũng đánh thức tinh thần của nằng.

Nàng nhìn được trong lòng bàn tay Long Phi Dạ, chậm rãi ngẩng đầu, thấy thế, Long Phi Dạ lập tức thật cẩn thận tới đỡ nằng lên.

Giải được, giải được cứu mạng nàng nha.

Hàn Văn Tịch thật ra còn lo lắng hơn so với Long Phi Dạ, chỉ là, vừa mới rồi thật sự đã bị dọa, không dám lại để Long Phi Dạ giúp nằng ăn được.

Nàng miễn cưỡng chống đỡ, nghiêng đầu, gần sát tay hắn, thờ ra ở trong lòng bàn tay hắn, mềm mại kéo dài, thoải mái nói không nên lời.

Tiếp theo, Hàn Văn Tịch vươn lưỡi ra và nhẹ nhàng cuốn đi một viên thuốc viên, đầu lưỡi mềm mại lo lắng quét đến trong lòng bàn tay Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ không nhịn được, thể xác và tinh thần đều rung động, chỉ cảm thấy có một sự tê dại ngay lập tức truyền từ lòng bàn tay tới khắp toàn thân.

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng nuốt một viên được, lại thờ đầu qua, lưỡi mềm nạy lại một lần cuốn tới lòng bàn tay Long Phi Dạ, thân thể Long Phi Dạ bất giác căng thẳng, có một loại cảm giác mất khống chế không từ nào có thể diễn tả.

Thời điểm Hàn Văn Tịch lần thứ ba cuốn thuốc viên đi, Long Phi Dạ gần như đã sụp đổ hoàn toàn, đây quả thực chính là tra tấn, nhưng, đáng chết là hắn lại có chút mê hoặc bởi cảm giác này.

Tiểu yêu tinh này thật sự quá rầy người!

Nếu cứ tiếp tục như thế, tất cả băng hàn mà hắn luôn tự hào nhiều năm qua nhất định sẽ sụp đổ, rồi cuộc, hắn không nhịn được nữa, thu hồi lòng bàn tay, trầm giọng nói, "Ta giúp ngươi ăn."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Từng viên một, ngươi tự mình ăn đi." Long Phi Dạ nhấn nạy nói, nói xong, cũng mặc kệ Hàn Văn Tịch có nguyện ý hay không, bá đạo cầm thuốc viên nhét vào đôi môi đang đóng chặt của nàng.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy gân xanh trên trán hắn hiện ra, cho rằng gia hỏa không có tính nhẫn nại này lại tức giận, cũng không dám cự tuyệt, ngoan ngoãn ăn được.

Một viên lại một viên, cuối cùng cũng thuận lợi ăn hết sáu viên thuốc viên.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Trở về, đại sự không ổn

Sau khi Hàn Văn Tịch ăn sáu viên giải được, sau khi được hiệu xuất hiện, Long Phi Dạ đã rút ba luồng chân khí vào trong người nàng.

Mỗi một luồng chân khí trong nháy mắt được rót nhập vào, Hàn Văn Tịch đều có loại cảm giác thanh thanh khí sáng, tựa hồ như máu đã lấp đầy ngay lập tức, đáng tiếc, chung quy nàng vẫn quá mệt mỏi, loại cảm giác này cũng chỉ gắng co một lát mà thôi.

Sau khi có ba luồng chân khí, mạch tượng của nàng không còn yếu nữa, mặc dù thân thể vẫn còn đang yếu. Nàng nằm liệt trong khuỷu tay của Long Phi Dạ, mí mắt cũng lười đi chuyển, Long Phi Dạ cũng không nhúc nhích, chỉ dùng một cánh tay để nâng đỡ toàn bộ cân nặng của nàng.

Quanh mình một mảnh yên tĩnh, ngọn lửa nhảy lên trong đồng lửa, gió dưới cây đại thụ cũng không lớn lắm, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng gió gào thét nơi xa.

Tối nay, có vẻ như phải qua đêm ở chỗ này.

Qua một lúc lâu, lòng máy tuần lãng của Long Phi Dạ khôi phục lại bình tĩnh thường có, hắn nhìn Hàn Văn Tịch đang nằm nghiêng trên khuỷu tay hắn, đáy mắt hiện lên một chút phức tạp, tựa hồ như đang nghĩ đến điều gì.

Trong khi đó, Hàn Văn Tịch sau khi giải độc trong cơ thể, an tâm thoải mái hoàn toàn giao mình cho Long Phi Dạ, lòng mí nàng nhẹ nhàng run lên vài cái, chậm rãi khép mắt lại.

Ngủ.....

Cả hai dường như đã quên đi sự tình với Cổ Thất Thiếu, từ buổi chiều đến nay không ai chủ động nhắc tới.

Khi đêm tối bắt đầu, Long Phi Dạ đã trở lại trong thế giới bình thường của mình, nhìn thấy Hàn Văn Tịch ngủ rất an tĩnh, hắn theo bản năng duỗi tay ra, muốn gạt sợi tóc vướng trên má nàng.

Chỉ là, khi chạm vào sợi tóc nàng, ngón tay hắn đột nhiên cứng lại, sau khi dừng lại một lúc lâu, chung quy là thu tay trở về mà không tiếp tục nữa.

Hắn không thích loại cảm giác xa lạ mất khống chế này.

Vừa thu hồi tay lại, hắn liền buông Hàn Văn Tịch ra, để nàng dựa vào trên thân cây mà ngủ. Hắn cũng buồn ngủ, nhưng không có thói quen ngủ chung cùng với nữ nhân!

Hắn đang muốn leo lên cây thì bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới một điều, hắn quay lại kiểm tra mắt cá chân của Hàn Văn Tịch, phát hiện trên băng gạc có vết máu khô.

"Phiền toái!"

Đêm nay cũng không biết đây là lần thứ mấy Long Phi Dạ nhui máy lại, hắn lại đảo hết trong túi chứa bệnh để tìm thuốc chữa bong gân, hắn cảm thấy, một lần nữa thật cẩn thận bồi được giúp Hàn Văn Tịch.

Sau khi xử lý xong đã là nửa đêm, Hàn Văn Tịch được bọc trong áo choàng, ngủ rất ngon lành.

Thấy thế, Long Phi Dạ nhẹ nhàng cười, thật sự không biết nữ nhân này vì sao lại không có một chút cảnh giác nào cả? Nàng không sợ hắn sẽ bỏ lại nàng tại vùng hoang vu dã ngoại này sao?

Hắn không thể chấp nhận một nữ nhân không có nhận thức như thế!

.....Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm khi Hàn Văn Tịch tỉnh lại, phát hiện chính mình đang dựa vào trên thân cây đại thụ, đồng lửa phía trước sớm đã tắt, trên người nàng được khoác áo choàng của Long Phi Dạ, nhưng không thấy Long Phi Dạ đâu.

Người đâu?

Đầu nàng vẫn còn có chút mụ mị, tới hôm qua sau khi nôn ra sáu viên thuốc viên kia, cơ bản đã ở vào trạng thái nửa hôn mê, nhưng nàng vẫn nhớ rõ sau đó Long Phi Dạ đã truyền ba luồng chân khí cho nàng.

Đối với việc ăn vào sáu viên giải được như thế nào, sau đó lại ngủ như thế nào, nàng cơ bản đều không thể nhớ nổi.

Nàng thu hồi đuôi hai tay, lúc này mới phát hiện miệng vết thương trên cánh tay mình đã được xử lý, còn xử lý rất tốt.

Tốt thôi, sự tình trước khi uống thuốc, nàng tựa hồ không nhớ rõ lắm.

Thân thể của nàng khôi phục khá tốt, nhìn có vẻ như ba luồng chân khí đêm qua khá là hữu dụng, có điều là hiệu lực đến tương đối hơi chậm.

Vừa đứng lên hoạt động gân cốt, vừa quan sát xung quanh mình, cũng không hề chú ý tới mắt cá chân của mình lúc trước còn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc này đã hoàn toàn lành lặn, dẫm như thế nào cũng không hề đau.

Long Phi Dạ gói hai tay sau đầu, nằm nghiêng ở trên thân cây, nữ nhân này nằm ngủ phía dưới tàng cây nơi rừng núi hoang vắng, hắn làm sao có thể an ổn mà ngủ được?

Hắn đã không ngủ cả một đêm, chỉ vừa mới nhắm mắt nghỉ một lát liền bị đánh thức.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn xuống dưới, nhưng vẫn không lên tiếng.

Hàn Văn Tịch hoạt động gân cốt xong, sau khi xác định mình không có việc gì, phản ứng đầu tiên chính là ngẩng đầu nhìn xem trên cây, lập tức liền nhìn thấy Long Phi Dạ đang nhìn chăm chăm xem nàng.

Nữ nhân này làm sao mà biết hắn đang ở trên cây?

Long Phi Dạ bất ngờ, cũng nhìn nàng một lát, lúc này mới lạnh lùng nói, "Tỉnh?"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, nàng chắc chắn là gia hỏa này sẽ không ném nàng một mình ở đây, nếu hắn không phải ở trên cây, chính là đang ở đâu đó gần đây.

"Đêm qua..... cảm tạ."

Tuy rằng đã bị hành hạ muốn chết, nhưng là, chung quy người này vẫn đã cứu nàng.

Long Phi Dạ cũng không để ý tới lời đáp tạ của nàng, nhẹ nhàng rơi xuống từ trên cây, lạnh lùng nói, "Trở về để đó."

Đúng là nên trở về để đó.

Tuy rằng lần này không thể tìm thấy hang ổ của nội gián, nhưng ít nhất cũng đã thăm vấn ra một vài lá trà ở trà trang Thiên Hương.

Long Phi Dạ vẫn rất chờ mong kết quả kiểm tra.

Những lời này đã nhắc nhở Hàn Văn Tịch, nâng đột nhiên kinh hãi, kích động nhéo Long Phi Dạ, "Hôm nay là ngày gì?"

Thiên a!

Sao nàng có thể quên mất vụ đánh cuộc?

Nàng cũng không biết mình đã hôn mê ở trong son động bao lâu, càng không nhớ rõ mình đã bị bắt cóc mấy ngày.

Ngày ấy nàng cùng với Mục Thanh Võ đi trà trang Thiên Hương, cách khoảng 12 ngày là tới hẹn đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt, hiện giờ rốt cuộc đã trôi qua bao nhiêu ngày, nàng sẽ không thể thua bởi vì lỡ hẹn chứ?

Long Phi Dạ nháu mày nhìn về phía tay Hàn Văn Tịch, đột nhiên lạnh giọng, "Buông ra!"

Thật là hung hăng!

Hàn Văn Tịch lập tức buông tay, nàng cũng không thích lời lời kéo kéo cùng với người này, nàng chỉ là quá sốt ruột, nhất thời tiện tay.

"Hôm nay là 14." Long Phi Dạ vẫn trả lời nàng.

Vừa nghe là ngày 14, Hàn Văn Tịch liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, *may mắn thật là may mắn, sắp hù chết nàng.*

Ngày cuối cùng đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt chính là ngày 19, hôm nay mới 14, tính đầu tính đuôi, vẫn còn có 6 ngày nữa.

Ngày hôm qua Long Phi Dạ đã cấp tốc xuyên qua núi rừng giống như điên, dựa vào tốc độ của hân, một hai ngày hân là có thể trở lại để đó.

Hàn Văn Tịch yên lặng tính thời gian, Long Phi Dạ không còn kiên nhẫn nói, "Người có đi hay không?"

"Đi!" Hàn Văn Tịch lập tức trả lời.

Long Phi Dạ không vui liếc mắt nhìn nàng một cái, một phen ôm lấy vòng eo nàng, giống như hôm qua, một lần nữa mang theo nàng xuyên qua núi rừng.

Hàn Văn Tịch cảm giác được vòng tay ôm ở trên eo khá mạnh mẽ, nàng không thể nào lý giải, giả hóa này một khắc trước còn chán ghét ra lệnh nàng buông tay, giờ khắc này lại ôm chặt lấy nàng như thế.

Hắn có thói ở sạch cổ quái thể nào?

Nàng nhớ lại tối hôm qua, trong mơ mơ màng màng, dường như hân cũng không hung dữ như vậy?

Thật đáng là một khối băng không lỗ không thể nào đoán trước!

Trộm liếc mắt ngắm hân một cái, thấy sườn mặt Long Phi Dạ rất nghiêm nghị lạnh lùng. Hàn Văn Tịch không nhận được cần mồi, liệu nàng có nên nhắc đến sự tình Cổ Thất Thiếu?

Ngày hôm qua đến nay, hân đều không cãi cò cùng nàng nữa, vậy hân có ý gì đây?

Là kiên trì giáng tội trà trang Thiên Hương, hay là thuận theo ý của nàng?

Nếu như vẫn kiên trì giáng tội trà trang Thiên Hương, hân hân là sẽ nói vài câu tàn nhẫn với nàng trước, rốt cuộc cách nói lúc trước của nàng quả thật đã uy hiếp hân.

Nếu như thuận theo ý của nàng, *được rồi*, ý niệm này một khi nổi lên đầu lập tức liền bị Hàn Văn Tịch bỏ đi.

Nàng thà rằng tin tưởng mặt trời sẽ mọc ở phía tây, cũng không muốn tin tưởng giả hóa này sẽ bị nàng uy hiếp, còn thuận theo ý nàng.

Tuy rằng..... dường như hân từng thuận theo nàng một hai lần, nhưng, tình huống lần này lại khác.

Thái độ của giả hóa này rốt cuộc là gì?

Sau khi hân bị uy hiếp, không nói một lời đã đưa nàng rời đi, hân có ý gì?

Mặc kệ hân có thái độ gì đối trà trang Thiên Hương, nhưng một chuyện nàng lấy Thiên Huy hoàng đế ra uy hiếp hân trước mặt mọi người, cũng đủ khiến nàng *ân không hết gói mang đi**.

**Ân không hết gói mang đi (nguyên văn: 吃不了兜著走): chịu hậu quả. (If you can't eat it all, you'll have to take it home; you'll have to take the consequences) {Dịch: Emily Ton}*

Giả hóa này không có lý do không tính sổ với nàng?

Thật ra, hôm qua Hàn Văn Tịch tức giận bất quá là bởi vì hân đã dùng nàng để làm mồi như mà thôi. Thông minh như nàng, đương nhiên cũng nhìn ra được Cổ Thất Thiếu cũng không phải là thật sự muốn cứu nàng, mà là cũng dùng nàng để làm mồi như muốn bắt được chính chủ phía sau.

Nếu không, ngay tại trong son động, Cổ Thất Thiếu đã ra tay cứu giúp, không phải sao?

Hiện giờ hết giận, ngậm lại uy hiếp hôm qua giống như điên rồi, Hàn Văn Tịch không chỉ có sợ mà còn có hối hận.

Nàng rời rắm, lại trộm nhìn về phía Long Phi Dạ lần nữa, cảm giác được hình dáng bộ mặt nghiêm nghị tàn ra hơi thở lạnh lẽo, chung quy nàng vẫn cúi đầu xuống.

Chuyện này, hân đã không đề cập tới, nàng có thể coi như đã qua rồi hay không?

Đối với trà trang Thiên Hương, Cổ Thất Thiếu đành phải tự cầu thêm phúc đi thôi.

.....

Tốc độ của Long Phi Dạ thật sự rất nhanh. Buổi chiều hai ngày sau, bọn họ đã về tới để đó Thiên Ninh, xe ngựa vào thành từ phía cửa Tây.

Long Phi Dạ híп mắt nghỉ ngơi, Hàn Văn Tịch lười biếng cuộn người lại, thẳm nghĩ sau khi trở về sẽ mặc kệ hết mọi sự tình, trước hết phải ăn một bữa com thật nóng, sau đó ngâm mình trong nước ấm cho thoải mái để chịu, tẩy đi một thân xui xẻo.

Nhưng ai biết, xe ngựa còn chưa tới trước cổng lớn Tần Vương phủ, đã lập tức dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?" Long Phi Dạ lập tức tròn mắt.

Cách tám rèm buông, giọng điệu của xa phu có chút nồn nóng, "Điện hạ, hình như phía trước đã xảy ra chuyện, có một đám người đang chạy về phía trước."

"Đi đường vòng, từ mặt sau." Long Phi Dạ ghét nhất chính là não nhiệt, hân dứt lời thì lập tức lại nhắm mắt lại, cho dù thân thể hân làm bằng sắt, cũng sẽ mệt mỏi.

Xa phu vội vàng quay xe ngựa lại, đi đường vòng về phía *hậu môn (cửa sau)* của Tần Vương phủ.

Hàn Văn Tịch nhắc mẫn xe lên và nhìn thoáng qua ở phía bên ngoài, chỉ thấy dân chúng đều rất hưng phấn chạy về phía trước ở trên đường cái, rõ ràng là đang đi xem nào nhiệt.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không để ở trong lòng, trộm liếc mắt ngắm nhìn Long Phi Dạ một cái, tiếp tục cuộn tròn lười biếng.

Tuy nhiên, thời điểm khi bọn họ tới hậu môn Tần Vương phủ, mới phát hiện chuyện xảy ra đúng là đến từ Tần Vương phủ!

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch vừa mới vào cửa, Hạ quân gia lập tức đi tới.

"Điện hạ và Vương Phi nương nương cuối cùng đã trở lại! Đã xảy ra chuyện! Xảy ra đại sự!"

Hạ quân gia mang bộ dáng nồn nóng như bị lửa đốt, khiến trái tim Hàn Văn Tịch bỗng nhiên đập thành thịch.

"Chuyện gì, nói cho rõ ràng." Long Phi Dạ rất bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của mình.

Hạ quân gia nhìn Hàn Văn Tịch, tuy rằng thực sự khó xử, nhưng vẫn vội vàng mở miệng, "Từ thị Từ phu nhân Hàn gia tới cửa cầu kiến Vương Phi nương nương, nô tài nói Vương Phi nương nương không có ở quý phủ, nói nàng ngày khác lại đến. Nhưng ai biết rằng lại làm ầm ĩ ở cửa trước, nói hôm nay nhất định phải nhìn thấy Vương Phi nương nương, như thế nào cũng không chịu đi, còn nói Vương Phi nương nương....."

Hạ quân gia còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, không nói câu nào lập tức phóng đi về phía cửa trước!

Nàng biết chuyện gì đang xảy ra!

Đáng chết! Lần này bị bắt cóc, thể xác và tinh thần đều mệt, ngay cả sự tỉnh đánh cuộc cũng suy kiệt nửa là quên, làm sao sẽ nhớ rõ hẹn ước 10 ngày với Từ phu nhân?

Lúc trước nàng tới Hàn gia, bọn người Từ phu nhân không tin Hàn Tông An giao chìa khoá nhà kho cho nàng bảo quản, để nàng tuyển ra người thừa kế gia chủ. Một đám người đã buộc nàng phải giao chìa khoá nhà kho ra, nàng đã đáp ứng bọn họ, sau 10 ngày sẽ cho bọn họ gặp Hàn Tông An.

Thật ra, gặp Hàn Tông An là sự tình dễ như trở bàn tay, chỉ là lúc trước nàng muốn để Từ phu nhân và những người đó chờ đợi lâu hơn, ai biết, nàng sẽ bị bắt cóc?

Hôm nay là 16, đã qua ngày hẹn ước một ngày, nàng đã lỡ hẹn!

Chỉ là, đừng nói một Từ phu nhân hèn mọn, ngay cả phụ thân nàng ta là Lại bộ thượng thư cũng không dám chạy đến cửa Tần Vương phủ để nháo. Lần này nhất định là có đại nhân vật chống lưng ở phía sau nàng ta, nếu không nàng ta sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Trong lúc nhất thời, Hàn Văn Tịch cũng không rành để nghĩ nhiều về người phía sau là ai, nàng cần thiết phải lập tức đi gặp Từ phu nhân, nếu không sự tình nếu còn tiếp tục, sẽ khiến dư luận xôn xao.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch vừa mới ra khỏi viện và muốn đi về phía cửa trước, đã nhìn thấy Mộ Dung Uyển Như và Nghi thái phi đi tới từ đầu bên kia. Khuôn mặt của Nghi thái phi vẫn được bảo dưỡng rất tốt, thậm chí còn muốn kéo dài hơn cả mặt ngựa.....

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đại náo Tần Vương phủ

Edit: Cổ Lục Nhà.

Beta: Emily Ton.

Mặc dù còn cách cửa chính một đoạn nhưng đã nghe thấy âm thanh ồn ào ở phía bên ngoài, Từ phu nhân dường như đang nói gì đó khiến người xung quanh đều hướng ứng theo, tạo nên một trận ồn ào.

Hàn Văn Tịch nghe thấy, tự nhiên Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như cũng sẽ nghe thấy.

Tuy rằng nóng vội nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cúi người hành lễ, mở miệng "Mẫu phi cát tường".

Nghi thái phi lại không rõ chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Hạ quân gia vốn muốn đi bẩm báo, nhưng vì gặp Tần Vương điện hạ và Vương phi trở lại, vì thế đã bẩm báo với hai người trước, còn chưa kịp thông báo với Nghi thái phi.

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch luôn nhìn về hướng bên kia, Nghi thái phi đang muốn hỏi, Mộ Dung Uyển Như đã nói "Tâu tử, có phải mấy ngày nay tâu đã đi đâu xa, vì sao ta không nhìn thấy tâu? Ta đã tìm tâu mấy lần nhưng đều không thể tìm thấy".

"Đi đâu xa?" Nghi thái phi rất ngạc nhiên, Hàn Văn Tịch đã là người của Tần vương phủ, vì sao đi xa lại không nói cho nàng.

Sẽ không phải là đi cung Thái hậu chứ?

Từ lúc Hàn Văn Tịch trở về từ trong cung thái hậu, Nghi thái phi luôn có một phần đề phòng, ngầm nhờ Mộ Dung Uyển Như chú ý đến nàng.

Mộ Dung Uyển Như luôn nhìn nhất cử nhất động của Hàn Văn Tịch. Ngày đó, sau khi Hàn Văn Tịch và Mục Thanh Vô ra ngoài cùng không thấy quay trở lại, Mộ Dung Uyển Như lại không tra được sự tình của phủ thiếu tướng quân, cũng không dám đào sâu điều tra. Nhưng nàng ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào sự tình Hàn gia, sớm đã phái người đi Hàn gia để hỏi thăm rành mạch.

Hàn Văn Tịch đã đồng ý đưa mấy vị phu nhân và tiểu thư Hàn gia đến nhà lao Đại Lý Tự gặp Hàn Tông An, đúng ra hôm qua đã nên đi rồi, đáng tiếc hôm qua Hàn Văn Tịch không ở trong phủ. Vì thế, chạng vạng ngày hôm qua, Từ phu nhân đến cửa tìm Hàn Văn Tịch thì gặp đúng nàng ta đi ra tiếp đón.

Việc bắt cóc rồi đến nội gian, đều không dễ tùy tiện nói ra, vì thế Hàn Văn Tịch nói "Mấy hôm nay ta bị nhiễm phong hàn nên vẫn luôn không rời khỏi giường, hôm nay mới tốt lên được một chút".

Vừa nghe lời này, Mộ Dung Uyển Nhi gấp gấp, thể hiện sự quan tâm, hỏi "Mấy ngày nay đều không xuống giường vậy thì chắc là bị rất nặng, sao tâu từ không nghỉ ngơi thêm?"

Hàn Văn Tịch gấp gấp muốn xử lý việc ngoài cửa, vì thế không có thời gian đề ý đến việc Mộ Dung Uyển Nhi hư tình giả ý.

Nàng trực tiếp bỏ qua Mộ Dung Uyển Nhi, nhẹ nhàng nói "Mẫu phi, ngoài cửa có chút việc, thần thiếp xin phép đi xử lý một chút".

Nói xong nàng liền bước đi, nhưng Nghi thái phi lại lạnh giọng nói "Hàn Văn Tịch, rõ ràng mấy ngày nay người đều không ở trong phủ, người đi ra đó làm gì? Việc âm ỉ ngoài kia lẽ nào là do người?"

Nghe thấy lời này, Hàn Văn Tịch có hơi bất ngờ, Nghi thái phi vẫn chưa biết ngoài kia đang xảy ra chuyện gì sao? Xem ra, có vẻ như người đứng sau Từ phu nhân không phải là Mộ Dung Uyển Như.

Tuy trong lòng Hàn Văn Tịch còn tỏ ra nghi ngờ nhưng bên ngoài lại thành thật thừa nhận "Đúng vậy, nhưng là có chút hiểu nhầm, mẫu phi yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ xử lý thỏa đáng".

"Tâu tử, giọng nói cũng không hề nhỏ, hình như là đang mắng người? Dám đến làm ầm ĩ trước cửa Tần Vương phủ, xem ra lại lịch không nhỏ. Tâu đã chọc phải ai vậy? Đi ra ngoài một mình liệu có ổn hay không?"

Cái miệng của đoá sen trắng Mộ Dung Uyển Như đúng thật là rất lợi hại, lời nói tỏ ra vẻ quan tâm nhưng thực tế lại muốn khiến Nghi thái phi nghi ngờ và phẫn nộ.

Hàn Văn Tịch còn chưa kịp mở miệng, Nghi thái phi đã lạnh giọng "Hàn Văn Tịch, bốn cung sẽ nhìn xem người chọc phải nhân vật lớn nào, có gan lớn đến mức dám làm ầm ĩ trước cửa bốn cung?"

Nàng nói xong liền hung hăng phát tay đi về phía cửa lớn.

Mộ Dung Uyển Như đáng chết này, mỗi lần gặp nhau nếu không nói đầu, không châm ngòi li gián thì sẽ chết hay sao?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên sự phẫn nộ, tăng tốc đuổi theo.

Nàng nghĩ là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được. Ngay cả khi Từ phu nhân có gan dám đến cửa Tần Vương phủ nào loạn cũng đã là cực hạn, chẳng qua chỉ là một cái chìa khoá nhà kho mà thôi, cũng không nên nào quá lớn, đúng không?

Từ phu nhân dù sao cũng là muốn gặp nàng, muốn nàng thực hiện lời giao hẹn sau 10 ngày. Hiện tại nàng đưa người Hàn gia đi gặp Hàn Tông An không phải là được rồi sao!

Tuy nhiên, khi Hàn Văn Tịch vừa ra đến cửa lớn, nghe rõ ràng giọng nói từ phía bên ngoài, nàng mới nhận ra rằng mình đã xem nhẹ sự việc.

Từ phu nhân không phải đến một mình, mà là mang theo "ba cô sáu bà" lũo phụ nhân đi theo, hét lớn ở ngay cửa lớn.

"Mọi người nói xem, nữ nhi già đi rồi còn can dự vào việc nhà mẹ đẻ để làm gì, có lòng tốt gì chứ?"

"Chìa khoá nhà kho Hàn gia chúng ta là đại biểu cho gia chủ. Trong nhà vẫn còn vài vị thiếu gia Hàn gia, Hàn Văn Tịch dựa vào đâu mà chiếm lấy chìa khoá nhà kho?"

"Nói gì mà lũo gia chúng ta đã đưa chìa khóa cho nàng ấy giữ, để nàng ấy tạm thời bảo quản, tương lai sẽ chọn ra một vị thiếu gia lên làm gia chủ? Mọi người nghĩ xem, có khả năng đó hay không? Có thể tin được hay không? Hàn Văn Tịch cũng không phải là chủ mẫu Hàn gia, lẽ nào lũo gia chúng ta đã già nên hồ đồ rồi sao?"

"Theo ta thấy, lũo gia chúng ta vẫn chưa hồ đồ mà là đã bị ép buộc! Nếu không việc quan trọng như vậy sao lại giao cho một nữ nhi đã già ra ngoài?"

.....

Từ phu nhân và "ba cô sáu bà" trong đám người lớn tiếng ầm ĩ, dẫn đến không ít người lên tiếng chất vấn.

"Không có đạo lý, cho dù Hàn đại tiểu thư là Tần Vương phi cũng không có quyền can dự vào chuyện bên nhà mẹ đẻ, việc này là quá hoang đường!"

"Nữ nhi đã già, ha ha, không lẽ còn muốn về nhà mẹ đẻ tranh đoạt tài sản sao?"

"Không đến nỗi thế chứ, Tần Vương phủ còn hiếm lạ chút tài sản ít ỏi đó của Hàn gia sao?"

"Vậy sao? Ai ô, không lẽ Nghi thái phi cất xet tiền của Hàn Văn Tịch cho nên vị Vương phi nương nương này không có tiền tiêu?"

.....

..... *Edit: Cố Lục Nhã*.....

Mộ Dung Uyển Nhi đang đỡ Nghi thái phi đứng ở phía sau cửa, Nghi thái phi càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi.

Hàn Văn Tịch cũng hít vào một hơi khí lạnh, không ngờ sự việc lại phát triển đến bước này. Nàng vốn tưởng rằng Từ phu nhân đến đây là để lấy chìa khóa nhà kho. Cùng lắm là bởi nhọ nàng có tham muốn tài sản của Hàn gia, ai biết được sự việc lại liên quan đến cả Nghi thái phi?

Việc này không phải là đang bởi nhọ Nghi thái phi hay sao?

Vị thái phi nương nương này sợ nhất chính là mất mặt!

"Mẫu phi, đều là hiểu nhầm, thần thiếp sẽ đi ra ngoài để làm sáng tỏ". Hàn Văn Tịch nói, gấp gấp mở cửa ra ngoài.

Nhưng Nghi thái phi đã ngăn nàng lại, tức giận đến nỗi răng cũng run "Nghe, tiếp tục nghe!"

"Mẫu phi, nhưng mà..." Hàn Văn Tịch đang muốn giải thích, ai biết, Nghi thái phi đột nhiên nói to "Hàn Văn Tịch, người câm miệng lại!"

Hàn Văn Tịch ngăn người, chỉ có thể câm miệng, sự việc đã âm ỉ như thế này rồi, cũng chỉ đành tiếp tục mà thôi.

Ai ngờ, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói càng thêm quái đáng.

"Ai da, mặc dù nói tiền tài Tần vương phủ nhiều không thể kể, cũng chẳng hiếm lạ chút tài sản của Hàn gia. Tuy nhiên, trong nhà kho của Hàn gia toàn là được liệu đáng quý, trong mắt người ta không phải quan tâm đến bạc, mà là quan tâm tới được liệu! Đầu năm nay, có bạc cũng chẳng mua được được liệu tốt".

"Ha ha, điều đó rất có khả năng, nghe nói hôm Vương phi nương nương quay về Hàn gia, còn đặc biệt đi dạo đến nhà kho, cũng không biết là có lấy bảo bối gì đi không".

"Chắc chắn, một nữ nhi đại gia có tư cách gì đi vào nhà kho của nhà mẹ đẻ? Tần vương phủ cũng quá ức hiếp người đi! Ta cảm thấy nhất định là Tần Vương phủ đã mua người bên trong Đại Lý tự đi? Nếu không Hàn lão gia cũng không hổ đồ như vậy!"

"Từ phu nhân, người mới đến nhậm chức ở Đại Lý Tự Khanh không phải là do cha ngài để phạt hay sao? Đại Lý tự xảy ra chuyện gì chẳng lẽ ngài cũng không biết?"

Từ phu nhân lập tức ngượng ngạo nói "Từ lúc lão gia vào ngục, người nhà Hàn gia không một ai có thể thăm ngục. Đại Lý Tự Khanh do cha ta đề bạt thì có tác dụng gì, người ta còn có cao nhân phía sau không cho chúng ta đến gặp lão gia!"

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn đến bàn tán xôn xao. Mọi người đều không biết Hàn Văn Tịch là công thần trong việc cứu thái tử, đương nhiên không tin Hàn Văn Tịch có đặc quyền trong Đại Lý tự. Vì thế, mọi người tự nhận định cao nhân phía sau chính là Nghi Thái phi.

Cổ tình, có người đột nhiên mở miệng "Phía sau là ai! Tần Vương phi không đến mức có thể hồ háo được cả Đại Lý tự chứ? Nghe nói đến nay nàng vẫn chưa được đặc sủng đâu!"

"Ai da, nói như vậy không lẽ là có người xử giục Tần Vương phi về nhà mẹ đẻ tranh đoạt tài sản?" Không biết là ai đã cố ý hét lên.

.....

Ngay cả một tên gốc cũng nghe ra những lời nhạo báng này đều chỉ hướng về phía Nghi thái phi.

Khi Nghi thái phi nghe thấy thì toàn thân run lên, trước mắt lúc trắng lúc đen, suýt nữa ngã đi, may mắn có Mộ Dung Uyển Như bên cạnh đỡ lấy.

Nghi thái phi từ nhỏ chính là *cầm y ngọc thực**, lớn lên trongcuộc sống trong nhung lụa, là người rất thanh cao, từ trước đến nay đều chưa từng bị dèm pha. Năm đó những đồ tiền để ban thưởng cho nàng đều không mang đi, toàn bộ đều để lại trong cung.

**Cầm y ngọc thực (锦衣玉食): Có một cuộc sống sung túc; ăn ngon mặc đẹp... (brocade garments, jade meals (idiom); a life of luxury; extravagance)*

Đừng nói là đồ của Hàn gia, cho dù là đồ trên trời nàng cũng không hiếm lạ gì.

Hiện giờ thế nhưng bị mọi người bởi nhọ như thế!

Sống đến từng này tuổi, nàng còn chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, hơn nữa còn bị mất mặt trước bao nhiêu người dân đế đô. Những ngày sau, nàng làm sao mà sống trong đế đô đây?

Chuyện này nếu như được truyền vào trong cung, truyền đến tai thái hậu và mấy vị cung tần kia, ngày sau nàng làm sao mà gặp người?

Làm thế nào mà không nhận được như thế?

Một tay của Nghi thái phi được Mộ Dung Uyển Như đỡ lấy, một tay kia đỡ trán, lấy lại bình tĩnh. Mắt phượng sắc bên nhìn về phía Hàn Văn Tịch, ánh mắt như muốn cắt xé Hàn Văn Tịch ra từng mảnh nhỏ.

Lần đầu tiên Hàn Văn Tịch nhìn thấy một ánh mắt ngoan tuyệt của Nghi thái phi như vậy. Nàng giật mình một cái, không quản nhiều chuyện như vậy, lập tức xoay người mở cửa.

Nhưng Nghi thái phi lại rống giận "Người tới, đuổi nàng ra ngoài cho ta!"

Nghi thái phi hoàn toàn có khả năng ra lệnh đuổi tất cả mọi người đang nhón nháo trước cổng nhà nàng, sau đó bắt tất cả đám người đang nghị luận đi trị tội. Nhưng nếu nàng làm như vậy, thanh danh của nàng thực sự sẽ bị hủy, trời mới biết sau đó sự tình sẽ bị truyền đi với hình dạng gì.

Nếu như sự việc đã bắt nguồn từ Hàn Văn Tịch, những người đó là vì chia khoá nhà kho mà đến, rằng chỉ cần bắt Hàn Văn Tịch ra ngoài trả lại chìa khóa nhà kho cho bọn họ là được.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, đám người âm ỉ ở phía ngoài lập tức yên tĩnh lại, không thể không nói người hóng chuyện ở ngoài rất nhiều, ba vòng trong ba vòng ngoài đều không thể hình dung.

Từ phu nhân và vài phụ nhân đều đứng trong đám người, không phải đang đối diện với cửa lớn Tần Vương phủ mà là đang đối diện với dân chúng. Đây rõ ràng chính là đang kích động dân chúng gây rối.

Tuy nhiên, sống trong xã hội được cai trị bởi hoàng quyền, rốt cuộc hoàng quyền cũng thực sự rất đủ uy hiếp. Cửa lớn vừa được mở ra, tất cả mọi người đều yên lặng. Từ phu nhân cùng mấy phụ nhân kia cũng vội vàng xoay người lại.

Mục Lưu Nguyệt vẫn luôn ẩn thân trong đám người và xem náo nhiệt, trên môi hiện lên nụ cười lạnh lùng ngay khi nhìn thấy Hàn Văn Tịch đi ra. Ngày kết thúc đánh cuộc sắp đến, nàng ta đương nhiên rất quan tâm đến sự tiến triển của vụ án. Đáng tiếc, hỏi phụ thân và ca ca đều không có được tin tức gì, nhưng từ chỗ Mộ Dung Uyển Như nàng ta biết rằng mấy hôm nay Hàn Văn Tịch đều không ở trong phủ. Có lẽ là vì vụ án bận đến nỗi vắng đầu nên đã chuyển hướng. Chỉ còn có ba ngày nữa là đến hạn định đánh cuộc, nàng ta đương nhiên phải nghĩ việc để làm, nù kéo thời gian điều tra của Hàn Văn Tịch.

Chỉ có ba ngày mà thôi, nàng ta sẽ đợi tiểu xấu của Hàn Văn Tịch nổi lên, lúc người người đều mắng thì ở trên tuyết thêm một chút sương, đến lúc đó khiến nàng phải còi áo ngoài và chạy khắp đường, nhất định sẽ có rất nhiều người đến xem.

Lần này, Hàn Văn Tịch chết chắc rồi!

Thấy Hàn Văn Tịch xuất hiện, Từ phu nhân cũng rất ngạc nhiên. Nàng ta vẫn luôn đang đợi, đợi được gặp mặt Hàn Tông An, nhưng ai biết mười ngày đã trôi qua, vẫn không thấy Hàn Văn Tịch xuất hiện.

Tất nhiên, nàng ta đã lên kế hoạch truyền bá sự thật trong khắp đế đô, nhằm hủy hoại thanh danh của Hàn Văn Tịch, khiến nàng ấy không thể ngồi yên.

Ai ngờ, Hàn Nhược Tuyết thực sự giúp nàng ta *xé chỉ luân kim**, thông đồng cùng với Mục Lưu Nguyệt và Mộ Dung Uyển Như, giúp nàng ta nghĩ ra chủ ý này. Đồng thời cũng bảo đảm với nàng ta, nếu muốn lập tức lấy được chìa khóa kho, tốt nhất hãy đến trước cửa lớn và làm âm ỉ. Ngoài ra, nếu muốn có hiệu quả tốt hơn thì phải bắt nước bẩn này lên người Nghi thái phi.

Từ phu nhân nào có gan để làm chuyện này, nhưng Mộ Dung Uyển Như và Mục Lưu Nguyệt đều thề bảo đảm nàng ta sẽ không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Tranh cãi, ai thắng một bậc

Edit & Dịch: Emily Ton.

Mộ Dung Uyển Như gầy khó dễ cho Hàn Văn Tịch là sự tình hết sức bình thường. Đối với Mục Lưu Nguyệt, Từ phu nhân mơ hồ nghe được Hàn Nhược Tuyết nói hình như là Hàn Văn Tịch có một loại đánh cuộc cùng với Mục Lưu Nguyệt, cụ thể thì nàng cũng không rõ ràng lắm.

Có hai vị tiểu thư thân phận cao quý bảo đảm, Từ phu nhân mới dám tự do đại náo một hồi.

Dù sao xuất thân cũng là nhân gia nhà giàu, tuy rằng sự tình nháo thành như vậy, nhưng khi đám người Nghi thái phi vừa ra, Từ phu nhân vẫn là cung cung kính kính khom người hành lễ, "Dân phụ Hàn gia Từ thị, tham kiến Nghi thái phi, tham kiến Tần Vương phi."

Nghi thái phi hận không thể một chân đá bay điệu phụ này, nhưng mà, nàng vẫn chịu đựng tức giận và duy trì sự tự chủ đã được tu dưỡng. Từ trên cao bề nhẽ nhìn xuống, chất vấn nói, "Từ thị, ngươi tụ tập mọi người nháo sự trước cửa Tần Vương phủ, ngươi có biết tội không?"

Vừa nghe Nghi thái phi chất vấn, Từ phu nhân lập tức quý hai đầu gối xuống, động tác đủ lớn để phát ra một tiếng vang lớn, ở trong yên tĩnh có vẻ đặc biệt vang dội.

"Oan uổng quá! Nghi thái phi, dân phụ chỉ vì cùng đường, không có nơi nào để giải oan, gấp không chờ nổi mới tới cửa Vương phủ cầu xin giúp đỡ, dân phụ không phải cố ý!"

Từ phu nhân lớn tiếng hô to, tiếng nói vừa dứt, tất cả mấy lão phụ nhân bên cạnh đều quý xuống theo, cùng nhau cầu xin.

Xin giúp đỡ?

Nhóm điệu phụ này vừa rồi rõ ràng đã nói với giọng điệu hăm dọa, vu hãm chửi bới, kích động dân chúng, đây gọi là xin giúp đỡ?

"Từ phu nhân, ngươi vừa rồi rõ ràng....."

Hàn Văn Tịch đang muốn phân bác, ai biết Nghi thái phi lại lạnh giọng ngắt lời, "Cầu xin cái gì, tại sao phải tới cổng lớn Tần Vương phủ của ta cầu xin như thế?"

Nghi thái phi vừa nói ra những lời này, mọi người quanh mình đều kinh ngạc, không ít người còn khe khẽ nói nhỏ, chẳng lẽ Nghi thái phi còn chưa biết vì sao Từ phu nhân tới đây?

Như thế xem ra, tất cả mọi người đều đã hiểu lầm Nghi thái phi. Sự tình tranh đoạt gia sản nhà mẹ đẻ, có vẻ như là sự tình của một mình Hàn Văn Tịch.

Đồng thời ngay lúc này, đáy mắt Mộ Dung Uyển Như hiện lên một nụ cười lạnh. Nàng ta vội vàng mở miệng, không có vẻ vênh vào tự đắc của tiểu thư quý tộc, mà rất bình dị gần gũi, vẻ mặt dịu dàng, "Từ phu nhân, ngươi không phải là người không nói rõ lý lẽ, nhất định là có đại sự mới đến cửa Vương phủ để làm ấm ỉ. Nếu đều đã tới, vậy hãy nói ra, mẫu phi ta nhất định sẽ làm chủ giúp ngươi."

Vừa nghe Mộ Dung Uyển Như nói như thế, mọi người càng thêm tin rằng, Nghi thái phi không phải là người đứng sau xúi giục Hàn Văn Tịch, mà Mộ Dung Uyển Như cũng đem xóa bỏ sạch sẽ hiềm nghi của chính mình.

Dường như mọi sai lầm đều là từ một mình Hàn Văn Tịch, Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như đều hoàn toàn không biết gì về vấn đề này.

Mộ Dung Uyển Như vừa nói, vừa đưa mắt ra hiệu phía trong đám người mấy cái, lập tức liền có người hô to.

"Nghi thái phi, từ phu nhân đến đây là vì gia sản Hàn gia, nhất định phải được xử lý theo lẽ công bằng!"

"Nghi thái phi, sớm đã nghe nói ngài làm người xử sự rất công chính công bằng, ngay cả tiền đề cũng đã khen ngợi nhiều lần. Hôm nay ngài nhất định phải làm chủ giúp Từ phu nhân!"

.....

Nghi thái phi không đá Từ phu nhân ngay lập tức khi vừa ra khỏi cửa, ngược lại chịu đựng sự tức giận lắng nghe Từ phu nhân chất vấn và kêu oan, đây chính là hiệu quả mà nàng ta mong muốn!

Sự tình Hàn gia không quan trọng, quan trọng là thanh danh của nàng, nàng trong sạch, dù thế nào cũng cần phải rửa sạch hiềm nghi đến trên đầu nàng trước.

Những lời của Mộ Dung Uyển Như, lại thêm vào vài tiếng nịnh hót từ trong đám người này, hình tượng Nghi thái phi lập tức được nâng cao, mà sự tức giận của đối với Từ phu nhân cuối cùng cũng giảm đi một chút.

Sau khi giành được sự tán thành của dân chúng, Nghi thái phi đương nhiên muốn bắt đầu làm việc "theo lẽ công bằng".

"Gia sản Hàn gia? Chuyện là như thế nào?" Nàng đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

Từ phu nhân vội vàng hô bắt bầm, "Thái phi nương nương, Hàn gia ta có một chiếc chìa khóa nhà kho. Bất cứ gia chủ nào cũng đều nắm giữ chìa khóa nhà kho, chương quản hết thấy gia sản Hàn gia, bao gồm điển tịch y được trân quý nhất của Hàn gia. Lão gia nhà ta bất hạnh nên bị bỏ tù, chìa khóa nhà kho vốn nên truyền cho thiếu gia bảo quản, lập gia chủ khác. Vì chìa khoá vẫn luôn ở trên người lão gia, dân phụ cùng với các cái tỷ muội đã nhiều lần muốn đến Đại Lý Tự để thăm lão gia, thương thảo với lão gia về chuyện lập gia chủ khác, nhưng mỗi lần đều bị từ chối. Người Đại Lý Tự nói, phía trên có người không cho chúng ta gặp lão gia."

Lời nói đến đây, Mộ Dung Uyển Như mở miệng, nàng ta mang vẻ mặt phẫn nộ, "Vì sao vậy? Ngay cả khi là người bị giam suốt đời, một năm cũng có thể xin gặp một hai lần! Phía trên là người nào, sao lại làm trái quy tắc như thế, lạm dụng chức quyền?"

Mộ Dung Uyển Như vừa nói lời này, lại một lần nữa rửa sạch hoài nghi phía trước của dân chúng đối Nghi thái phi. Nghi thái phi lập tức rên sất khi còn nóng, lạnh giọng chất vấn, "Ngươi nói xem, người đó là ai?"

Từ phu nhân cúi đầu, cố ý muốn nói lại thôi, "Dân phụ không biết, nhưng..... nhưng....."

"Nhưng là cái gì? Cứ việc nói ra, bổn cung sẽ thay ngươi làm chủ chuyện này!" Nghi thái phi công bình nghiêm khắc.

Từ phu nhân ngừng đầu liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, sau đó mới sợ hãi nói, "Dân phụ không biết là người nào, tuy nhiên, chìa khoá nhà kho của Hàn gia đang ở..... đang ở....."

Lời mới nói đến đây, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, thậm chí ngừng thở chờ Từ phu nhân nói ra "Hàn Văn Tịch".

Rốt cuộc, quy tắc không trách được đám đông, khi đại môn Tần Vương phủ bị đóng lại, mọi người tụ ở bên nhau đều có thể thì thầm, kích động lên thì nói gì cũng không có kỵ. Tuy nhiên, hiện giờ Nghi thái phi, Tần Vương phi đều đang đứng ở cổng lớn, thậm chí không ai dám nói lời ra tiếng vào.

Phải chỉ ra Tần Vương phi ngay trước mặt nàng, vẫn cần phải có chút dũng khí.

Theo tầm mắt Từ phu nhân, Nghi thái phi chậm rãi nhìn về phía Hàn Văn Tịch, đối trá hỏi, "Như thế nào, chẳng lẽ chìa khóa Hàn gia nằm ở trên tay Tần Vương phi?"

Từ phu nhân lúc này mới vội vàng giải thích, "Bầm Thái phi nương nương, chìa khoá nhà kho Hàn gia ta, xác thật đang nằm ở trong tay Tần Vương phi! Dân phụ đã nắm lần bảy lượt cầu xin chìa khóa, nhưng Tần Vương phi đều không đưa. Nàng ấy nói, chìa khóa là lão gia giao cho nàng, nàng đã đáp ứng với dân phụ hôm qua sẽ để vài vị thiếu gia Hàn gia được gặp lão gia nhà ta. Tuy nhiên, từ trên xuống dưới Hàn gia đã đợi nàng ấy cả một ngày hôm qua, nàng ấy cũng không xuất hiện. Hôm qua dân phụ tới quý phủ, cũng không gặp được người. Dân phụ là vạn bất đắc dĩ mới đến đây cầu xin."

Nàng nói, liên tục quý lay hồ lớn. "Nghi thái phi nương nương, dân phụ trăm triệu không có gan nháo sự, dân phụ là có oan uổng, có nỗi khổ, cầu xin Nghi thái phi nương nương làm chủ giúp Hàn gia! Dân phụ chỉ muốn gặp lão gia nhà ta một lần mà thôi."

Nghi thái phi giờ tay khiến Từ phu nhân cảm miệng lại, lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, những lời của Từ phu nhân, đều là sự thật?"

"Đó là sự thật! Không câu nào giả." Hàn Văn Tịch công khai thừa nhận.

Lời này vừa ra, mọi người đều hít vào một hơi, không nghĩ tới nàng sẽ dễ dàng thừa nhận như thế.

Khóe miệng Hàn Văn Tịch giật giật. Những lời Từ phu nhân nói đều là sự thật, ngoài lời nói thật, sao nàng có thể nói nó là một lời nói dối?

"Từ phu nhân, những ngày qua bổn Vương phi bị nhiễm phong hàn, ốm đau không dậy nổi, tri hoãn người một ngày, người đã không tin bổn Vương phi như thế hay sao?" Hàn Văn Tịch hỏi ngược lại.

Mọi người đã hát xong phần của họ trong vở kịch, có phải nên đến phiên nàng mở miệng hay không?

Lời này vừa ra, Từ phu nhân lập tức muốn giải thích, ai biết, Hàn Văn Tịch lại lớn tiếng dọa người. Nàng kinh hãi một nói, "Cũng chỉ là chậm một ngày, bổn Vương phi cũng không nói không mang người đi. Từ phu nhân, ngươi thực sự cần phải nháo tới cổng lớn hay sao? Người đừng tưởng rằng những lời ngươi vừa mới nói, ta và mẫu phi ở sau cửa không nghe thấy. Ta nói cho ngươi biết, chúng ta đã nghe thấy rất rõ ràng!"

Những lời này:.....

Không thể được!

Những lời này của Hàn Văn Tịch đã bán đứng Nghi thái phi. Nguyên lai Nghi thái phi đã nghe được những lời vừa rồi sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người quanh mình đều ồ lên. Không nghĩ tới mọi việc lại diễn ra như thế. Nghi thái phi đã biết chân tướng sự tình, vậy mà vừa nãy cư nhiên còn có thể thăm vấn như vậy?

Điều này thật là quá giả tạo, đúng không? Nơi này rốt cuộc đang muốn che giấu điều gì?

Từ phu nhân không nghĩ tới Hàn Văn Tịch dám kéo Nghi thái phi xuống nước ngay ở trước mặt công chúng, nằng ta trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời đều nói không nên lời.

Mộ Dung Uyển Như cũng sững sốt, nằng ta nhìn không thấu, Hàn Văn Tịch không phải rất thông minh hay sao? Nàng ấy không biết nếu đắc tội với mẫu phi như thế, kết cục sẽ rất thảm hay sao?

Chẳng lẽ nằng ấy thực sự muốn đồng quy vu tội cùng với Từ phu nhân?

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Uyển Như bắt đầu sợ hãi, một khi Từ phu nhân không kiểm được chỗ tốt, nhất định sẽ cung khai và bán nằng ta cùng ra.

Thiên a, thật đáng sợ!

Trong một mảnh tiếng ồ, sắc mặt Nghi thái phi hoàn toàn khủng bố, ánh mắt âm ngoan quả thực là muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Văn Tịch. Nằng thật vất vả mới vãn hồi được hình tượng, cứ bị hủy hoại như thế, thậm chí còn tồi tệ hơn trước.

Tuy nhiên, trong khi mọi người ở đây đều đang không thể tưởng tượng, Hàn Văn Tịch lại lớn tiếng nói, "Từ phu nhân, mẫu phi ta là người tín phật, vẫn luôn khoan dung đại lượng, từ bi với kẻ ác. Nằng đã nghe được nhưng vẫn lăm lăm như chưa nghe được điều gì, không so đo nhiều cùng người, vẫn lắng nghe người tố khổ. Nhưng, ta lại không tính sẽ bỏ qua chuyện này!"

Có một số người, một câu nói ra không ai nghe. Tuy nhiên, có một số người, một câu cũng đủ để xoay chuyển căn khôn.

(Noted: 有些人，一句話說出來沒人聽，可是，有些人一句話卻足以扭轉乾坤: Some people could talk without anyone ever listening. Others could talk and bring about a radical change in the situation.)

Những lời này của Hàn Văn Tịch vừa ra, thay đổi toàn bộ cục diện rất thần kỳ, nháy mắt lại tẩy trắng Nghi thái phi, nhân tiện còn thời phồng nằng một hồi.

Nghi thái phi lấy lại bình tĩnh, đầu đều hơi trống rỗng, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

May mắn thay, may mắn thay! Sự lệch hướng của Hàn Văn Tịch đã để lại cho nằng con đường trở lại, nếu không hôm nay nằng cũng không biết thỏa hiệp như thế nào.

Từ phu nhân dọa ngấy người, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ như thế lợi hại, lấy lui về tiến, dùng như vậy phương thức mượn sức Nghi thái phi.

Mộ Dung Uyển Như ít nhiều cũng có thể hiểu dụng ý của Hàn Văn Tịch, nằng ta vội vàng tỏ mò hỏi, "Tâu tâu, không phải nói người phía trên không cho người Hàn gia thăm tù hay sao? Sao người có thể đưa bọn họ đi tới Đại Lý Tự để gặp Hàn thần y? Làm sao người có thể làm được điều đó?"

Gờ này khặc này, biểu tình của Mộ Dung Uyển Như hoàn toàn vô tội, nhưng, nằng ta đã nhắm vào sự tình mấu chốt.

Nói dễ nghe như vậy, cho dù là đồ ngọc cũng đều nghe ra được, đây là đang nghi ngờ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch chính là vị "người phía trên".

Hàn Văn Tịch sẽ trả lời như thế nào?

Nằng xác thật đối Đại Lý Tự hạ lệnh quá, không được Hàn gia người thăm tù, đó là bởi vì Hàn Tông An giao đãi chuyện của nằng, nằng cũng không biết Hàn văn dật là cái như thế nào hải tử, nằng không hy vọng Hàn gia người quá sớm biết rằng Hàn Tông An lựa chọn.

Nhưng mà, đương nằng hiểu biết Hàn văn dật lúc sau, nằng đương nhiên không sợ Hàn gia người đi gặp Hàn Tông An, bởi vì nằng cùng Hàn Tông An giống nhau xem trọng Hàn văn dật.

Nhưng mà, cái này lý do nói ra, ai đều sẽ không tin tưởng nằng.

Hàn Văn Tịch tưởng đều không có tưởng, nhân nhạ nói, "Xác thật là bốn vương phi không được Hàn gia người thăm tù, chỉ là, này đều không phải là ta ý tứ, mà là ta phụ thân ý tứ!"

Có loại giải thích, gọi là càng miêu càng hắc, nằng giải thích không rõ ràng lắm đơn giản đem hết thảy đều đẩy cho Hàn Tông An, Hàn Tông An đã có tâm muốn nằng nương đỡ Hàn văn dật, trọng chấn Hàn gia, liền nhất định sẽ đứng ở nằng bên này.

Ở cái này mấu chốt vấn đề thượng, Hàn Văn Tịch vẫn là tự tin mười phần.

Nhưng ai biết, nằng vừa mới dứt lời, từ phu nhân vội vàng hỏi nói, "Vì cái gì? Lão gia vì cái gì muốn như thế làm? Vương Phi nương nương, người chính là ngoại giả nữ nhi nha, Hàn gia sự vụ, người..... Người không hảo can thiệp nha?"

Từ phu nhân tuy rằng nói được uyển chuyển, lại lộ ra mười phần hoài nghi ý vị.

Hàn Văn Tịch cũng không để ý, đứng sự thật trả lời, "Bởi vì phụ thân phạm vào tội lớn, thẹn với Hàn gia liệt tổ liệt tông, không mặt mũi nào đối mặt Hàn gia trên dưới, ngày ấy ta đi thăm hân, hân lo lắng Hàn gia thiếu gia hoặc thiên tư thường thường, không học vấn không nghề nghiệp, hoặc tuổi thượng tiêu, gánh không dậy nổi gia chủ chức, liền đem nhà kho chia khóa giao đãi với ta, tạm thời bảo quản, đài có gia chủ người được chọn, lại đem nhà kho chia khóa lấy ra tới."

Nói vừa xong, Từ phu nhân liền cười.....

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đôi chất, một đường tề tụ

"Vương Phi nương nương, lão gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Sao ngài không hỏi tất cả mọi người ở đây một chút, có gia chủ nhà nào sẽ cho phép nữ nhi đã gả ra ngoài quay về lo lắng cho nhà mẹ đẻ hay không?"

Từ phu nhân cười lạnh và phản bác lại Hàn Văn Tịch, mọi người quanh mình cũng đều bắt đầu sôi nổi nghị luận. Từ phu nhân nhìn về phía Nghi thái phi, nghiêm túc hỏi, "Thái phi nương nương, ngài tin cái có vậy sao?"

"Từ phu nhân, người có ý gì? Người đang hoài nghi bốn Vương phi hay sao?" Hàn Văn Tịch tức giận chất vấn.

"Vâng" Từ phu nhân vẫn cố mạo hiểm.

Nếu sự tình đã nháo tới nóng nổi này rồi, bà ta không còn lựa chọn nào khác. Nếu không, một hồi khời hải này không những không đạt được mục đích của bà, ngược lại sẽ khiến Hàn Văn Tịch khôi phục lại thanh danh của nằng ấy.

Mặc kệ thế nào, hôm nay bà không chỉ muốn lấy được chìa khoá nhà kho, nhất định còn phải nhìn thấy được Lão gia. Một khi nhìn thấy lão gia, tất cả chân tướng sẽ bị phơi bày, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ thân bại danh liệt.

Từ phu nhân không chỉ trực tiếp trả lời chất vấn của Hàn Văn Tịch, hơn nữa còn nghiêm túc lặp lại vấn đề mới nói vừa rồi, "Nghĩ thái phi, người tin tưởng sao?"

Làm trò trước mặt mọi người, đây là đang buộc Nghi thái phi phải đưa ra câu trả lời. Xét cho cùng, thân phận Nghi thái phi rất đặc thù, phản ứng của nằng đối với vấn đề này, khả năng sẽ giống như một hòn đá khiến cả mặt hồ dậy sóng.

Nghĩ thái phi không thích Từ phu nhân chút nào. Hàn Văn Tịch mới vừa rồi cũng đã giúp nằng một phen. Tuy nhiên, tại thời điểm như thế này, nằng vẫn nguyên ý đứng chung một chỗ về phía Từ phu nhân.

Nếu Hàn Văn Tịch thật sự vô cơ can thiệp sự vụ nhà mẹ đẻ, ham gia sản nhà mẹ đẻ mới nói, tội trạng này, cũng không phải là việc nhỏ, đây chính là một cái có rất tốt để Tần Vương lưu thế.

Nghĩ thái phi nhìn nhìn Hàn Văn Tịch, lại nhìn nhìn Từ phu nhân, ra vẻ chần chờ. Trong một khoảng thời gian dài đều không có câu trả lời. Mọi người quanh mình đều lặng lẽ chờ đợi trong yên tĩnh.

Sự do dự của Nghi thái phi, thực sự bất lợi đối Hàn Văn Tịch, chỉ biết càng lăm tăng thêm hoài nghi của mọi người đối với nằng.

Mộ Dung Uyển Như vẫn đứng ở bên cạnh Nghi thái phi như cũ, vình vình đều luôn yếu đuối mong manh như vậy. Nằng ta mang bộ dáng vô hại nhu nhược động lòng người, kéo cánh tay Nghi thái phi, cố ý đè thấp giọng nói một chút, "Mẫu phi, ta nghĩ nên kết thúc việc này ở đây đi. Hãy quên nó đi, vì đó là sự vụ của Hàn gia, chỉ cần tâu từ giao chìa khoá nhà kho cho nhân gia là được."

Tuy rằng nằng ta đã cố đè thấp giọng nói, nhưng chỉ để thấp một chút mà thôi, rõ ràng là cố ý để cho mọi người quanh mình đều nghe được.

Những lời nằng ta vừa nói chưa dứt, liền nghi với Hàn Văn Tịch càng lớn hơn nữa. *Chi cần kết thúc như vậy? Điều này chẳng phải chứng tỏ rằng Hàn Văn Tịch đang chột dạ, sợ bị phát hiện hay sao?.*

Đám đông quanh mình vẫn đang yên tĩnh, bỗng có người lập tức khe khẽ nói nhỏ. Hàn Văn Tịch xem hết thấy ở trong mắt, trong lòng cười lạnh. *Xem như phép kích tướng của Mộ Dung Uyển Như rất tốt.*

Được rồi, hôm nay nằng sẽ tương kế tựu kế.

Nghĩ thái phi còn chưa kịp mở miệng, Hàn Văn Tịch đã chủ động nói, "Mẫu phi, chuyện này cho dù ngài tin tưởng ta hay không cũng đều vô dụng, nhân gia đều nháo tới công lớn. Ta vốn đã đáp ứng đưa bọn họ đi gặp phụ thân ta, hiện tại lập tức đi thôi, nhân tiện hãy gọi những người khác của Hàn gia đi cùng."

Ai cũng không nghĩ đến Hàn Văn Tịch sẽ quyết đoán như vậy, đặc biệt là Từ thị. Lúc trước, sau khi Hàn Văn Tịch nói mười ngày, bà ta đã không tin vào Hàn Văn Tịch, cảm thấy Hàn Văn Tịch bất quá chỉ đang muốn kéo dài thời gian. Hơn nữa, hôm qua cũng không thấy được người, bà ta càng thêm khẳng định, Hàn Văn Tịch đã nói dối.

Ai biết, hôm nay làm trò trước mặt nhiều người như vậy, năng ấy cư nhiên dám đi tới Đại Lý Tự.

Chẳng lẽ ở Đại Lý Tự, năng ấy có biện pháp để áp sự tình đi xuống, đúng không?.

Từ phu nhân đã van xin phụ thân vài lần, nói với Đại Lý Tự khanh chăm chú một chút, để bà ta lên gặp Hàn Tông An trước một lần. Đại Lý Tự không hề đáp ứng, rõ ràng là do kiêng kỵ Hàn Văn Tịch.

Nghĩ đến điều này, Từ phu nhân cũng không dám khinh địch, vội vàng nói, "Thái phi nương nương, dân phụ cả gan, thỉnh ngài cùng đi một chuyến."

"Như thế nào, người còn lo lắng ta sẽ làm gì người sao?" Hàn Văn Tịch khinh thường cười lạnh nói.

Từ phu nhân cũng không khách khí, nói vại lại, "Tần Vương phi thậm chí có thể ngăn cản Hàn gia ta thăm tù, ở Đại Lý Tự, còn có cái gì mà không làm được?"

Mặc kệ Hàn Văn Tịch có đặc quyền lớn bao nhiêu ở Đại Lý Tự, chỉ cần thỉnh Nghi thái phi đi qua, Từ phu nhân không tin Hàn Văn Tịch còn có thể một tay che trời.

"Từ phu nhân, người tốt nhất hãy nói chuyện khách khí một chút cho bốn Vương phi!" Hàn Văn Tịch ra vẻ phần nộ.

Thấy thế, trong lòng Nghi thái phi nghĩ rằng năng đang thiếu tự tin, lập tức gắt đầu, đáp ứng, "Được, để chúng tôi công chính, bốn cung sẽ theo các người đi một chuyến."

Vừa nghe lời này, quanh mình âm thanh trầm trở khen ngợi lập tức nổi lên bốn phía.

"Thái phi nương nương, nhất định sẽ cho Hàn gia một kết quả hợp lý, Hàn gia không thể dừng lại ở trên tay người ngoài!"

"Thái phi nương nương, tin tưởng ngài nhất định sẽ xử lý việc này theo lẽ công bằng, khiến Tần Vương phi đưa ra một lời giải thích!"

"Đi, chúng ta sẽ chờ ở cửa Đại Lý Tự, chân tướng rất nhanh sẽ được tiết lộ. Không thể oan uổng người tốt, cũng không thể buông tha những kẻ bại hoại, những người không biết xấu hổ!"

.....

Những lời này, truyền đến từ những phương hướng khác nhau, nhằm để kích động đám đông, người nói chuyện đều ẩn nấp ở trong đám người, điều này chứng tỏ đã có người an bài tốt mọi sự.

Bất cứ người nào cũng đều sẽ thét lên lo lắng, nhưng Hàn Văn Tịch lại không tức giận, không ai biết rằng năng càng mong chờ chân tướng được công bố hơn cả Từ phu nhân.

Ngay sau đó Nghi thái phi ra lệnh chuẩn bị xe ngựa, cùng đi với Hàn Văn Tịch và Từ phu nhân tới thiên lao Đại Lý Tự.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Nghi thái phi đích thân tới, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân mới nhậm chức vội vàng tự mình ra cửa nghênh đón.

Nghe Nghi thái phi nói tới đây là vì sự tình Hàn gia, trong lòng Âu Dương đại nhân liền trở nên thấp thòm. Một bên là Tần Vương phi có ân cứu mạng Thái tử, một bên là nữ nhi Từ thượng thư ân công của hắn. Hắn không nghĩ tới Từ phu nhân thật sự sẽ làm ấm tử sự tình lên, khiến hắn đều khó xử với cả hai bên.

Nghi thái phi chính là nhân vật cao quý, sao có thể tùy tiện đi vào phòng giam nơi thiên lao dơ bẩn.

Âu Dương đại nhân đưa các năng đến cổng đường lớn của Đại Lý Tự, sau đó lệnh người hầu áp giải Hàn Tông An đến đây.

Nghi thái phi cao cao tại thượng ngồi vào ghế chủ tọa. Âu Dương đại nhân ngồi ở bên sườn trái. Hàn Văn Tịch và Mộ Dung Uyển Như theo thứ tự ngồi ở phía bên phải. Từ phu nhân đứng một mình một người.

Hàn Tông An còn chưa được áp tới đây, người Hàn gia vừa nghe tin đã chạy tới trước. Đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ, tam phòng Tam di nương Lý thị cũng với nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyết. Ngoài ra còn có thất phòng Thất di nương và Hàn Văn Dật.

Sau khi hành lễ, Nghi thái phi cũng không ban ngồi, tất cả mọi người đều đứng về một bên. Thương thế trên miệng Hàn Ngọc Kỳ đã khỏi, nhưng hắn vẫn mang bộ dáng quý quốc của con nhà có gia thế, tựa hồ định liệu trước đối sự tình hôm nay. Hàn vừa thôi lui đến một bên, vừa thấp giọng thì thầm với Từ phu nhân, cũng không quên cho Hàn Văn Tịch một ánh mắt cảnh cáo.

Hàn Văn Tịch lười mớ do cùng với não tàn, năng nhìn về phía Thất di nương và tiểu Dật Nhi.

Hai mẹ con này rõ ràng chưa thấy qua trường hợp lớn như vậy, đặc biệt là Thất di nương, nhút nhát đứng ở phía sau cùng, nắm chặt tay Tiểu Dật Nhi, thân thể cuộn tròn giống như một tiểu tửc phụ.

Nhóm người này, chỉ có mẹ con Tam di nương Lý thị là khéo léo nhất, không kiêu ngạo không siểm nịnh, an an tĩnh tĩnh cúi đầu hầu ở kia.

Hàn Văn Tịch bắt đầu âm thầm đánh giá Tam di nương Lý thị. Năng nhớ lại nữ thích khách che mặt gọi là Thanh Y, cảm thấy cao thấp mập ốm đều không sai biệt nhiều, nhìn nhìn, càng thêm tin tưởng Lý thị chính là thích khách kia.

Đương nhiên, đó chỉ là trực giác mà không phải là chứng cứ, chỉ đánh chờ sau khi kiểm tra ra vại lá trà, mới có thể bắt người.

Hàn Văn Tịch vừa cân nhắc, vừa tiếp tục bắt đầu đánh giá Nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyết. Hàn Nhượng Tuyết vốn dĩ chính là người hiểm nghi quan trọng nhất, hiện giờ vại lá trà đã xuất hiện, khiến Hàn Văn Tịch không thể nghi ngờ càng thêm khẳng định, hạ độc chính là năng ta.

Vạn Xà độc hẳn là đều là từ trong tay vị Nhị tiểu thư này đưa đến trong tay Mục Lưu Nguyệt, sau đó được đưa vào Đại tướng quân phủ.

Chỉ là, Hàn Nhượng Tuyết có hiểu biết về độc thuật sao? Có vô công sao? Nữ thích khách trẻ tuổi gọi là Hắc Sát thật ra không hề giống Hàn Nhượng Tuyết chút nào.

Bên ngoài Tần Vương phủ vừa mới xây ra động tĩnh lớn như vậy, Long Phi Dạ đều không ra tới. Hàn Văn Tịch đương nhiên cũng không trông cậy vào việc hắn sẽ giúp năng. Năng chỉ rất hiểu kì, hiện tại hắn đang làm gì đây?

Lúc này Sở Tây Phong hẳn là đã đưa báo cáo kiểm tra vại lá trà đến trên tay Long Phi Dạ, đúng không? Một khi xác định có độc, lại có Bích Lục là người làm chứng, tin tưởng rất nhanh là có thể bắt người.

Hiện giờ đang ở để đó, ngay cả Thanh Y có thiên đại bản lĩnh, cũng đều khó thoát khỏi bàn tay Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch rất muốn tìm ra chân tướng, bắt được hung phạm. Trong lòng năng yên lặng chờ đợi Long Phi Dạ động thủ.

Đương nhiên, giờ này khắc này ở trên công đường Đại Lý Tự, Hàn Văn Tịch cũng sẽ không rút dây động rừng đối Tam di nương. Dù sao khoảng cách đến ngày đánh cuộc vẫn còn ba ngày, năng có thể toàn tâm toàn ý giải quyết phiền toái trước mắt.

Từ thiên lao đến đại đường bên này có một khoảng cách, vì vậy mọi người đều phải chờ trong chốc lát.

Đối với tất cả mọi người, thời gian chờ đợi dường như chậm rãi trôi qua, một thất yên tĩnh.

Đột nhiên, Hàn Văn Tịch nhân nhậ mở miệng, "Người tới, ban ngồi cho Thất thiếu gia Hàn gia."

Lời này vừa ra, mọi người Hàn gia lập tức đều nhìn lại đây, tới từ một bên thực sự rất khó xử, lưng từng liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, lại liếc mắt nhìn Âu Dương đại nhân một cái, không biết có nên đưa ghế ngồi hay không.

Rốt cuộc, Nghi thái phi có thân phận tối cao, năng vừa rồi cũng không ban ngồi, hiện tại Tần Vương phi làm như vậy, không thỏa đáng đi.

Thấy Nghi thái phi không lên tiếng, Âu Dương đại nhân cũng làm vờ khó xử, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vì thế, tới từ kia cũng không nhúc nhích.

"Âu Dương đại nhân, người nơi này của người có giá không nhỏ nha, ngay cả bốn Vương phi sai bảo đều bắt động sao?" Hàn Văn Tịch không vui hỏi.

Âu Dương đại nhân lại nhìn Nghi thái phi, nhưng Nghi thái phi vẫn bất động thanh sắc. Không còn lựa chọn nào khác, Âu Dương đại nhân chỉ có thể gặng mắng tới tở kia, "Choáng váng sao? Không nghe thấy phản phó của Vương Phi nương nương hay sao? Còn không ban ngồi!"

Chúng thần tới từ thực sự rất khó hầu hạ một lúc hai nhân vật có thẩm quyền, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không dám trì hoãn vội vàng đưa ghế dựa qua cho tiểu Dật Nhi.

Trong lòng tiểu Dật Nhi mừng thầm, tránh thoát khỏi tay mẫu thân, liền lên một bước, ra dáng ra hình chấp tay thi lễ, "Tạ Nghi thái phi, Tạ Vương phi nương nương"

Lúc này, Nghi thái phi mới liếc liếc mắt qua đây một cái, cũng không để ý nhiều, uống một ít trà, rất có hứng thú lật xem cuốn thẩm phán trên án kì.

"Miễn lễ, ngồi đi." Giọng nói của Hàn Văn Tịch trở nên dịu dàng. Tiểu Dật Nhi đã làm tốt lắm, vẫn chưa khiến nàng mất mặt.

Tiểu Dật Nhi thoải mái hào phóng ngồi xuống. Hàn gia người nhiều như vậy, chỉ duy nhất một mình nó ngồi. Hơn nữa, nó vẫn là tiểu bối thứ xuất, ở trong thế giới coi trọng bối phận cấp bậc này, đây không thể nghĩ ngờ là đang đánh vào mặt những người khác.

Hàn Ngọc Kỳ lập tức thấp giọng, "Mẫu thân, Hàn Văn Tịch có ý khinh người quá đáng, không phải người nói Nghi thái phi đứng về phía chúng ta sao?"

Từ phu nhân cũng rất phần nể, liên tục đưa mắt ra hiệu cho Mộ Dung Uyển Như, Mộ Dung Uyển Như lại trừng trở về, sau đó nhìn qua một bên. Nếu cứ tiếp tục đưa mắt đi mày lại như thế, nhất định sẽ bị người nhìn ra manh mối.

Mộ Dung Uyển Như cực kỳ không vui, nhưng không cách nào khiển trách, chỉ có thể theo ý của Từ phu nhân.

"Mẫu phi, sao có thể để tiểu hài tử ngồi xuống, ta thấy trưởng bối đều đang đứng, cũng nên được ban ngồi đúng không?" Mộ Dung Uyển Như nói.

Lúc này, Nghi thái phi mới lười biếng lười ngẩng đầu nhìn qua, nhưng chỉ lơ đãng quét mắt qua người Hàn gia một cái, không nói lời nào.

Nghi thái phi tới Đại Lý Tự, nhìn thì giống như tới chủ trì công đạo cho gia chủ Hàn gia, nhưng thật ra là tới vì Hàn Văn Tịch. Nàng chưa từng đặt người Hàn gia vào trong mắt chút nào. Từ khi người Hàn gia tiến vào đến nay, nàng thậm chí chưa từng để vào trong mắt

Bạn đang đọc truyện *Vân Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Kịch liệt, tình huống chân thật

Từ phu nhân làm ầm ĩ ở cổng lớn nhà nàng như vậy, tuy rằng cuối cùng danh dự và hình tượng của nàng đã được挽 hồi. Tuy nhiên, cũng không có nghĩa là nàng không bận tâm.

Không gây khó dễ cho Từ phu nhân đã không tồi rồi, sao có thể ban ngồi?

Nghi thái phi nhìn thoáng qua, tâm tự lại dừng ở trên cuộn giấy. Từ phu nhân vừa nhìn thấy thế, trăm triệu không nghĩ tới vừa đến Đại Lý Tự, thái độ của Nghi thái phi sẽ trở nên lạnh lùng như vậy. Bà ta vừa kinh ngạc vừa tức giận, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Mộ Dung Uyển Như.

Từ phu nhân này, hiện tại đã là khi nào rồi mà còn để ý tới một chỗ ngồi?.

Mộ Dung Uyển Như khó thở, lại hun tợn liếc mắt nhìn Từ phu nhân một cái như là lời cảnh cáo. Tuy nhiên, mắt đi mày lại nhiều lần, tất cả đều bị Hàn Văn Tịch nhìn thấy.

Hàn Văn Tịch chậm rãi nheo mắt lại, được rồi, lần này lại là Mộ Dung Uyển Như. Gia hỏa này đúng là âm hồn bất tán, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đúng không?

Hôm nay, nàng nhất định sẽ khiến nàng ta minh bạch, tư vị hối hận là như thế nào.

Đúng ngay lúc này, thị vệ bên ngoài là truyền thống báo tới, "Bẩm, đã đưa tù phạm Hàn Tông An tới."

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người ở đây đều hoàn toàn phần chân tình thần. Có chỗ ngồi hay không cũng không quan trọng nữa. Nghi thái phi ngồi thẳng thân mình, cũng nghiêm túc lại, lạnh lùng nói, "Áp vào."

Hàn Tông An không biết đã xảy ra sự tình gì, cũng hoàn toàn không biết ai muốn gặp hắn. Khi nghe nói sẽ tới đại đường, hắn suy đoán rằng người muốn gặp hắn nhất định có thân phận rất tôn quý.

Tuy nhiên, ngoài trừ Hàn Văn Tịch, hắn không nghĩ ra còn ai nhớ tới hắn mà vào đây, nguyên ý tới gặp hắn. Chỉ là, Hàn Văn Tịch nếu muốn gặp hắn, đều sẽ đi đến phòng giam

Hàn Tông An vừa hồ nghi, vừa tiến vào, bước qua ngạch cửa cao cao.

Trong nháy mắt, khi vừa nhìn thấy đại sảnh đầy người, đặc biệt là những gương mặt quen thuộc của người Hàn gia, Hàn Tông An lập tức tê liệt ở cửa, trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện này... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn còn đang thất thần, Tiểu Dật Nhi đột nhiên khóc lớn một tiếng, nhảy xuống ghế dựa cao lao qua, "Cha".

Một tiếng "Cha" chân thật như vậy, động tình như vậy, giọng nói trẻ con không hề mang một chút đáng vẻ kệt cỡm, hư tình giả ý, tràn ngập khao khát và phụ thuộc, cho dù người có ý chí sắt đá cũng sẽ vì điều này mà lay chuyển, tấm lòng son cũng lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

Tiểu Dật Nhi bỏ nhào vào trong lòng ngực phụ thân, không màng tất cả khốc lên, "Cha, người chừng nào thì về nhà? Ở ở, hài nhi nhớ cha! Cha chừng nào thì có thể về nhà?"

Tiểu Dật Nhi vừa thông minh lại trưởng thành sớm, nhưng chung quy vẫn chỉ là một hài tử.

Tiểu Dật Nhi đã nghe rất nhiều người nói qua, phụ thân bị phán định sẽ bị giam cầm chung thân, vĩnh viễn sẽ không được quay về nhà, tuy nhiên, hắn vẫn rất quật cường không tin.

Hắn còn chờ cha về, dạy hắn cách phân biệt được, dạy hắn cách xem bệnh cứu người.

Hàn Tông An mặc bộ áo tù lam lù, tóc dài hỗn độn, một thân chật vật. Hắn nhìn tiểu nhi tử trong lòng ngực, hốc mắt thâm lõm đều không nhận được đó một vòng, hơi hé miệng, nhưng lại không biết trả lời nhi tử như thế nào.

Hàn Văn Tịch xem một màn này vào trong mắt. Từ trước đến nay, yêu hận rõ ràng. Lần đầu tiên nàng cảm thấy áy náy đối Hàn Tông An.

Không, chính xác mà nói, một phần cảm giác áy náy này là hướng về tiểu Dật Nhi. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào nàng cũng phải che chở cho tiểu Dật Nhi bình an an, thuận thuận lợi lợi lớn lên.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ cũng đột nhiên hô to một tiếng, "Phụ thân", ngay sau đó cũng lao đến. Hàn Nhục Tuyết cũng theo sát ngay sau đó.

Nghi thái phi vốn còn có chút động tâm bởi sự chân thật và non nớt của tiểu Dật Nhi, vừa nhìn thấy bộ dáng Hàn Ngọc Kỳ cùng với Hàn Nhục Tuyết già mù sa mưa, lập tức bực bội không rõ ngọn nguồn, mắt kiên nhẫn lạnh giọng, "Hôm nay bốn cung tới là giúp Hàn gia chủ trì công đạo, không phải tới để xem các người người một nhà đoàn tụ?"

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ và Hàn Nhục Tuyết đều bị dọa sợ, lập tức thối lui, nhưng tiểu Dật Nhi vẫn ôm chặt cha không hề buông tay, sợ cha lại bị mang đi.

"Thất di nương, còn không kéo nhi tử từ người ra, trước mặt Nghi thái phi, còn ra thể thống gì?" Từ phu nhân không vui răn dạy.

Lão gia sẽ bị giam cầm vĩnh viễn, cho dù có tranh thủ tình cảm của lão gia cũng không có ý nghĩa gì lớn. Dù sao lão gia cũng sẽ không ngờ đến nỗi giao lại chìa khoá nhà kho cho nữ nhi đã già ra ngoài. Mặc kệ lão gia giao chìa khoá nhà kho cho bất kỳ ai trong Hàn gia, bà ta đều có biện pháp lấy lại nó giúp nhi tử của mình.

Hiện tại quan trọng nhất chính là cướp chìa khoá nhà kho về từ trong tay Hàn Văn Tịch.

Một bên, Thất di nương nhìn đến lão gia, cả người đều sùng sốt, hốc mắt đều trở nên ẩm ướt. Vừa bị Từ phu nhân nhắc nhở như vậy, nàng mới bình thường trở lại, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Dật Nhi, "Dật Nhi ngoan, Thái phi nương nương tức giận, người đừng hại cha người."

Thất di nương luôn là biết làm thế nào để lừa gạt Tiểu Dật Nhi. Lời này của nàng vừa ra, Tiểu Dật Nhi sợ tới mức lập tức buông tay, Thất di nương vội vàng ôm hắn đi, lui về phía sau đứng qua một bên, cũng không dám lại ngồi ghế dựa lần nữa.

Hàn Tông An nhìn Thất di nương khiếp nhược, thấp phần bắt đầu đi, muốn nói lại thôi. Nếu như Thất di nương mạnh mẽ hơn một chút, hắn cũng không cần phải hao tổn tâm huyết cầu Hàn Văn Tịch.

Hàn Tông An cũng coi như là một nhân vật, thoáng sửa sang lại cảm xúc, lập tức tiến lên hành lễ, "Tội dân Hàn Tông An tham kiến Thái phi nương nương, tham kiến Vương Phi nương nương."

"Hàn Tông An, Từ phu nhân của quý phủ người chỉ vì một chuyện chìa khoá nhà kho Hàn gia, đã đến cửa Tầm Vương phủ đại náo một trận. Bốn cung hiện tại hỏi người, chìa khoá nhà kho Hàn gia đến tốt cùng đang ở nơi nào?" Nghi thái phi gấp không chờ nổi, chất vấn nói.

Vừa nghe bốn chữ "chìa khoá nhà kho", thông minh như Hàn Tông An lập tức lèn minh bạch sự tình gì đã phát sinh. Lúc trước hắn phó thác chìa khoá nhà kho cho Hàn Văn Tịch, mục đích chính yếu cũng đúng là để phòng Từ phu nhân.

Nhà mẹ đẻ Từ phu nhân có hậu thuẫn cường đại. Hắn vừa đi, Hàn gia nhất định sẽ trở thành thiên hạ của Từ phu nhân. Thật ra điều này cũng không cần chỉ trích nặng nề, tuy nhiên, đại thiếu gia lại là người không biết cố gắng.

Nếu Hàn gia đứng ở trên tay Từ phu nhân, không khác gì đứng ở trên tay đại thiếu gia. Chỉ dựa vào bản tính kia của đại thiếu gia, không quá ba năm nhất định khiến Hàn gia lại bại.

Ánh mắt Hàn Tông An đột nhiên trở nên lạnh lùng thâm thúy, nhìn về phía Từ phu nhân.

Trong lòng Từ phu nhân bỗng nhiên giật mình, cảm thấy bất an, bà ta vội vàng nói, "Lão gia, vì sao người không trả lời vấn đề Nghi thái phi đã hỏi?"

Hàn Tông An không nói gì, lạnh lùng dõi mắt nhìn đến trên người Hàn Ngọc Kỳ. Hàn Ngọc Kỳ bất ngờ, buột miệng thốt ra, "Phụ thân, Hàn Văn Tịch nói người giao chìa khóa nhà kho cho nàng. Sao có thể như thế được? Là nàng đã đoạt chìa khóa nhà kho, đúng không? Đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy, lão gia. Chúng ta mời Nghi thái phi tới, người không cần phải sợ Hàn Văn Tịch. Rốt cuộc vì sao lại thế này, người nói đi." Từ phu nhân vội vàng nói tiếp.

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyệt cũng không kiềm chế được, vội vàng hùa theo khuyên, "Phụ thân, chìa khóa nhà kho sao có thể truyền cho nữ nhi đã gả ra ngoài. Cha nhất định đã phải chịu ăn khổ ở trong ngục đúng không? Mấy ngày nay ta đã tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không có cách nào gặp được cha. Rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, cha nói hãy ra đi, Nghi thái phi sẽ làm chủ cho Hàn gia chúng ta."

Người Hàn gia sốt ruột, Nghi thái phi cũng sốt ruột, nàng cũng chất vấn hỏi, "Hàn Tông An, Hàn Văn Tịch nói chìa khóa nhà kho là do người đã giao dài cho nàng, việc này là sự thật?"

Nghi thái phi vừa thốt ra lời này, ngay cả Mộ Dung Uyển Như cũng vội bỏ sung, "Hàn Tông An, hôm nay nếu mẫu phi ta đã tới, người có điều gì thì cứ nói, chỗ nên dấu diếm. Người cam tâm tình nguyện giao chìa khóa nhà kho cho Tần Vương phi hay sao?"

Tiểu Dật Nhi và Thất di nương đứng ở một bên nhìn, lắng nghe, hai mẹ con chặt chẽ nắm tay nhau, lòng nóng như lửa đốt. Phải biết rằng, những gì phụ thân trả lời sẽ trực tiếp quan hệ đến vận mệnh của bọn họ.

Rốt cuộc, dưới sự thúc giục của mọi người, Hàn Tông An bình tĩnh nhìn về phía Nghi thái phi. Lúc này, tất cả mọi người đều rất an tĩnh, ngừng thở chờ hần mở miệng.

Hắn rốt cuộc sẽ trả lời thế nào đây?.

Từ phu nhân nhìn không được đề lại ngực, bởi vì kích động tim đập đều phanh phanh phanh nhanh lên, chỉ cần lão gia một phủ định, Hàn Văn Tịch liền xong rồi.

Mộ Dung Uyển Như tức từ phu nhân tức mất một cái, đặc biệt vừa lòng, giống nhau chờ mong Hàn Tông An một câu tuyên bố Hàn Văn Tịch tội trạng.

Chính là, Hàn Tông An bên môi xẹt qua một mặt cười khê, như là bất đắc dĩ, như là tự giễu, xem đến tất cả mọi người không rõ hần có ý tứ gì.

Liên ở ngay lúc này, hần nhàn nhạt nói, "Bẩm thái phi nương nương, nhà kho chìa khóa là tội dân tâm cam tình nguyện, thân thù giao cho Hàn gia đích nữ, cũng đúng là Tần Vương phi"

Cái gì?

Một câu rất bình tĩnh, giống như một viên đá đang yên tĩnh nhưng lại khơi dậy hàng nghìn cơn sóng.

"Không không có khả năng" Từ phu nhân lập tức sợ hãi rống lên.

"Phụ thân, cha già nên đã bỏ đồ rồi sao? Cha đang nói gì vậy?"

Hàn Ngọc Kỳ cực kỳ không thể tưởng tượng, hung ác tiến lên bức thẳng bức tới trước mặt Hàn Tông An. Nếu Hàn Tông An không phải là phụ thân hần, phỏng chừng hần đã sớm động thủ.

"Phụ thân, nhất định là Tần Vương phi đã bức ngài, đúng hay không? Phụ thân có nỗi khổ đúng hay không? Nghi thái phi nói sẽ chịu tội công đạo cho chúng ta"

Hàn Nhượng Tuyệt cũng nóng nảy, mặc dù Tam di nương Lý thị đang hung hăng túm lấy nàng, nàng vẫn bỏ qua, kích động tiếp tục nói, "Phụ thân, ngài không cần sợ gì hết, Tần Vương phi đã uy hiếp ngài như thế nào? Ngài hãy nói ra đi"

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn, tầm mắt xẹt qua Tam di nương ngồi kéo góc tay áo của Hàn Nhượng Tuyệt, tiếp tục bất động thanh sắc.

Ngoại trừ mẫu tử Tam di nương và Thất di nương, người Hàn gia đều vây quanh Hàn Tông An, từng tiếng dò hỏi, cùng với dò hỏi, còn giống như đang ép hỏi.

Nghi thái phi không thể tin nổi lắc đầu. Nàng cũng không tin Hàn Tông An sẽ nói ra những lời như thế.

Hàn Tông An không có lý do để làm như vậy.

Không nổi đến Hàn Văn Tịch là đã ngoại giả nữ nhi, chính là Hàn Tông An bỏ tù một chuyện, theo nàng hiểu biết, cũng cùng Hàn Văn Tịch thoát không được can hệ, nói trắng ra là, Hàn Tông An sở dĩ bỏ tù đều là bài Hàn Văn Tịch ban tặng.

Hàn Tông An hận Hàn Văn Tịch còn không kịp, sao có thể phó thác chìa khóa nhà kho cho nàng, phó thác tương lai Hàn gia cho nàng.

"Mẫu phi, ta nghĩ nơi này nhất định có ẩn tình." Mộ Dung Uyển Như rốt cuộc cũng không kiềm chế được, thật hiếm khi trực tiếp nói ra như thế.

Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường nhìn về phía nàng, bên môi nổi lên một nụ cười lạnh, như có như không.

Trong lòng Mộ Dung Uyển Như không khỏi ngăn ra, lập tức cảm thấy bất an. Hàn Văn Tịch cười như vậy đối nàng ta, chẳng lẽ đang hoài nghi điều gì.

Không.

Hôm qua, sự tình Từ phu nhân tới Hàn gia, nàng ta đã bảo vệ mọi thứ rất tốt. Ngoại trừ Từ phu nhân ra, sẽ không có ai biết nàng ta đã đưa ra chủ ý gì cho Từ phu nhân.

"Hàn Tông An, có ẩn tình gì, người cứ việc nói ra, bốn cung thay người làm chủ" Nghi thái phi cũng rất thẳng thắn. Sự tình đã nhào thành như vậy, nếu còn không trị được Hàn Văn Tịch, hôm nay chẳng phải nàng đã lăng phi một chuyện hay sao?.

Tuy nhiên, Hàn Tông An lại nghiêm túc nói, "Thái phi nương nương, đây là việc nhà của Hàn gia. Tội thân sở dĩ lựa chọn tạm thời giao cho Vương Phi nương nương bảo quản chìa khoá, đều đã có suy tính của tội thân"

Lời này còn chưa nói xong, Hàn Ngọc Kỳ liền tức giận đánh gãy, "Ta xem người là lão hồ đồ, có cái gì suy tính cũng đều không liên quan Hàn Văn Tịch sự, nàng đều đã gá đi ra ngoài"

"Nghech tử" Hàn Tông An lập tức răn dạy, tức giận nói, "Lão phu tuy rằng thân ở nhà tù, nhưng còn chưa có chết đâu, vẫn là Hàn gia gia chủ, còn có quyền lợi quyết định nhà kho chìa khóa thuộc sở hữu, quyết định Hàn gia gia chủ người được đề cử"

Hàn Ngọc Kỳ mới mặc kệ nhiều như vậy, ở hần xem ra, cái này phụ thân đã vô dụng, đang muốn tức giận mắng, từ phu nhân vội vàng kéo lại, sợ xúc động lỗ mũi nhĩ tử hồng rồi đại sự.

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Lựa chọn, thời khắc khải trương

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Tông An phần nộ trùng mắt liếc nhìn Hàn Ngọc Kỳ một cái, lúc này mới tiếp tục nói với Nghi thái phi, "Đại thiếu gia không có học vấn không đủ năng lực, ăn chơi trác táng phá sản. Những thiếu gia khác thiên tư ngu dốt, hơn nữa trong ngục nạn đã bỏ Hàn gia mà chạy. Thất thiếu gia thiên tư thông tuệ, nhưng còn tuổi nhỏ. Những nhi tử nói đối Hàn gia đều không có một người có thể kế thừa vị trí gia chủ. Vì thế, tội thân mới quyết định tạm thời giao chìa khóa nhà kho cho nữ nhi duy nhất đã gả ra ngoài của Hàn gia, Tần Vương phi, bảo quản giúp."

"Phụ thân, còn có ta đây vẫn chưa gả chồng, ta cũng muốn học y thuật Hàn gia" Hàn Nhượng Tuyệt gấp đến nỗi sắp khóc, thiên tư của nàng là tốt nhất, vì sao phụ thân chưa từng suy xét tới nàng?

Hàn Ngọc Kỳ vừa nghe phụ thân nểng mình, lập tức lại muốn tức giận, nhưng Từ phu nhân đã hung hăng ngăn hần lại, cũng vội vàng nói, "Lão gia, sao người có thể nói Ngọc Kỳ như vậy? Nó chính là đại nhi tử của người. Tuổi tác của nó còn nhỏ, vẫn còn ham chơi, nhưng qua vài năm nữa nó sẽ hiểu chuyện. Hiện tại người vẫn chưa chọn được gia chủ, tốt xấu cũng nên giao lại chìa khóa nhà kho cho chúng ta bảo quản. Ta chính là phụ nhân của người"

Ai ngờ, Hàn Tông An dù thông minh để làm theo lời các nàng, đương nhiên, hần vẫn nhìn Nghi thái phi, bẩm, "Nghi thái phi, tình hình Hàn gia ngài cũng đã nhìn thấy, đúng là bởi vì như thế, tội dân đưa ra hạ sách này, muốn giúp bọn nhỏ khảo nghiệm mấy năm, mới giao chìa khóa nhà kho cho Tần Vương phi, cũng là lựa chọn vô tư nhất."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ. Hàn Tông An không hổ là cáo già, thật thông minh, không nói khẳng định hay dứt khoát, nhưng thật ra khiến người không thể phản bác.

Nhưng ai biết, Nghi thái phi vẫn luôn không lên tiếng lại bắt đầu cười lạnh.

"Hàn Tông An người hãy cẩn thận suy nghĩ một chút, người chắc chắn những gì người nói không phải là do Tần Vương phi bức người, có gì người cứ việc nói ra. Hôm nay bốn cung nếu đã tới, nhất định sẽ thay người làm chủ. Hơn nữa, phát triển Hàn gia sau này, bốn cung cũng sẽ để ở trong lòng"

Lời này vừa ra, trái tim Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, những lời của Nghi thái phi quả là hơi quá đáng.

Nghi thái phi ý vị thâm trường liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó đảo tầm mắt lạnh lùng qua mọi người Hàn gia, lúc này mới tiếp tục nói, "Đương nhiên, nếu Tần Vương phi không hề bức người, hết thấy cũng đều là người cam tâm tình nguyện, bốn cung tuyệt đối sẽ không nhúng tay. Tuy nhiên, bốn cung phải nhắc nhở người một chút, người Hàn gia người kêu oan nơi nói, bởi họ Tần Vương phi tham lam gia sản Hàn gia, can thiệp vào gia sự Hàn gia, nháo cả thành mưa mưa gió gió. Ngay cả khi Tần Vương phi không so đo với các người, bốn cung cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ tha"

Nghi thái phi nói tới đây, toàn bộ đại đường đã an tĩnh đến nỗi âm thanh của một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Đối với phần yên tĩnh này, nàng tựa hồ rất vừa lòng, khí định thần nhàn uống lên một ly trà, lại tiếp tục mở miệng, "Đương nhiên, nếu như để bốn cung phát hiện hôm nay người có nửa câu nói dối, bốn cung sẽ không bỏ qua người"

Tiếng nói vừa dứt, chung trà cũng đặt xuống, "cạch" một âm thanh đập mạnh vang lên, khiến mọi người ở đây đều bùng tĩnh lại.

Trong lời này của Nghi thái phi vừa có thiện chí, nhưng cũng vừa có ý cảnh cáo.

Đừng nói mọi người Hàn gia, ngay cả Hàn Văn Tịch nghe được cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm

Thiện chí, nếu Hàn Tông An thừa nhận mình đã bị ép buộc nên mới gào chia khóa nhà kho cho Hàn Văn Tịch, tiền đồ sau này của Hàn gia cũng được Nghi thái phi ghi tạc trong lòng, sẽ giúp Hàn gia trọng chấn một phen.

Cảnh cáo không thể rõ ràng hơn, nếu như Hàn Tông An thừa nhận mình không phải bị ép buộc, vậy thì sự tình đại náo đại môn Tần Vương phủ, vu hãm Tần Vương phi. Từ thị, chính là muốn xong đời.

Ở đây phần lớn đều là người thông minh, cũng nghe ra được ý của Nghi thái phi, đặc biệt là Hàn Tông An. Hàn biết, hôm nay nếu Nghi thái phi đã tới nơi đây, mặc kệ chân tướng như thế nào, nhất định muốn nắm được nhược điểm của Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi đây là muốn hấn thừa nhận mình đã bị bức bách, bởi họ Hàn Văn Tịch.

Hắn, nên lựa chọn như thế nào đây?.

Đúng vậy, Hàn Tông An sẽ lựa chọn như thế nào đây?.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hàn Tông An, Từ phu nhân sợ tới mức sắc mặt xanh mét. Đại náo đại môn Tần Vương phủ, đúng là bà ta đã nháo đến nỗi cả thành mưa mưa gió gió.

Một khi lão gia lựa chọn Hàn Văn Tịch, như vậy bà ta sẽ xong đời, hoàn toàn xong đời.

Nghi tới điều này, hai tay Từ phu nhân không cách nào khống chế run lên, ai cũng chưa lên tiếng, bà ta là người đầu tiên lên tiếng, "Lão gia, người hãy ngàn vạn nghĩ kỹ rồi lại trả lời"

Đồng thời, Hàn Văn Tịch cũng nhìn Hàn Tông An, ánh mắt cũng đặc biệt ngưng trọng.

Không thể không nói, trong lòng nàng không có tự tin.

Nàng ước định cùng với Hàn Tông An, đều là lời ước định bằng miệng, không có bất luận bằng chứng nào. Một khi Hàn Tông An bội họ nàng, cho dù nàng nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không rõ.

Trên thực tế, lúc này Hàn Tông An phải đối mặt, không phải lựa chọn nàng hay lựa chọn Từ thị, hấn phải đối mặt chính là lựa chọn nàng, hay là lựa chọn Nghi thái phi.

Nghi thái phi đã nói trắng ra như vậy, sẽ để ở trong lòng về sự phát triển sau này của Hàn gia, Hàn Tông An làm hết thấy mọi điều, chẳng phải chính là vì tương lai Hàn gia hay sao?

Giao tương lai Hàn gia trên tay vị cao quyền trọng, thần thông quảng đại như Nghi thái phi, so với trên tay nàng, một Tần Vương phi vô quyền vô thế, quả là một lựa chọn tốt hơn.

Lúc này nếu Hàn Tông An muốn lấy lòng Nghi thái phi, có thể sẽ cần ngược lại nàng một نعم.

Làm sao bây giờ?

"Hàn Tông An, bốn cung muốn hỏi người một lần cuối cùng, người rút cuộc là bị ép buộc, hay là cam tâm tình nguyện?." Nghi thái phi cao cao tại thượng nhắc nhở, khiến Hàn Tông An phải đưa ra lời cuối cùng.

"Lão gia, người ngàn vạn ngàn vạn hãy suy nghĩ kỹ" Từ phu nhân suốt nửa bật khóc, trời mới biết bà ta sợ hãi bao nhiêu.

Hàn Ngọc Kỳ vẫn luôn không coi ai ra gì, không biết trời cao đất dày cũng bắt đầu khản trương. Mẫu thân hấn một khi mang vạ, hấn cũng xong đời theo. Hấn lập tức bước xa vội tới trước mặt Hàn Tông An, quỳ một gối ở trước mặt hấn, lớn tiếng nói, "Phụ thân, ngài hãy nhanh chóng trả lời Nghi thái phi, ngài đã bị ép buộc, ngài chính là bị ép buộc"

Nếu nói mẫu từ Từ thị khản trương là vì chột dạ sợ hãi, vậy thì lúc này Hàn Nhược Tuyết khản trương lại là một loại chờ mong.

Từ Mục Lưu Nguyệt nàng ta biết được, Hàn Văn Tịch và Mục Lưu Nguyệt có đánh cuộc về việc truy tra hung phạm hạ độc, sau ba ngày, nếu thua sẽ phải cỡi áo ngoài và chạy quanh đường.

Nếu có thể bởi vì sự tình Hàn gia, trì hoãn bước chân Hàn Văn Tịch tra án, kéo dài quá ba ngày, vậy Hàn Văn Tịch phải thua là điều không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, kể từ đó quan hệ của nàng với Mục Lưu Nguyệt sẽ được cải thiện thành "đồng đội". Có Mục Lưu Nguyệt chống lưng cho nàng, sau đó tìm cơ hội leo lên Trường Bình công chúa, nàng sẽ không cần phải kiêng kị thế lực sau lưng Từ phu nhân.

Vì thế, nàng đã giới thiệu Mục Lưu Nguyệt và Mộ Dung Uyển Như cho Từ thị, thúc đẩy trò khôi hài này. Đương nhiên, những tâm tư nhỏ này của nàng, mẫu thân không hề hay biết.

Nàng không trung cầu ý kiến mẫu thân, lập tức tiến lên cùng quỳ với Hàn Ngọc Kỳ, tràn ngập kích động, "Phụ thân, tiền đồ Hàn gia, tất cả đều ở trên tay ngài"

Nghi thái phi thanh thần thưởng thức người Hàn gia khản trương, cũng không thúc giục thêm, tựa hồ rất tin tưởng đối lựa chọn của Hàn Tông An.

Bên cạnh, Mộ Dung Uyển Như cũng không lơ lảng về Hàn Tông An, nhủu mày nhìn Từ phu nhân, đáy mắt hiện lên một nụ cười lạnh khinh miệt. Từ phu nhân tốt xấu cũng là người kết tóc với Hàn Tông An nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu biết trọng phu hay sao?

Nghi thái phi tung ra một cảnh oliu tốt như vậy, Hàn Tông An sẽ còn khả năng lựa chọn Hàn Văn Tịch hay sao, hấn lựa chọn như thế nào, đã là sự tình rất rõ ràng, còn khản trương như vậy làm gì?

Hàn Tông An nhìn một nam một nữ quỳ ở trước mắt, mắt già vẫn đục buồng xuống, không thể nhìn thấy rõ sắc thái trong mắt hấn, tuy nhiên, hấn vẫn chậm chạp không hề mở miệng.

Một màn này, khiến Hàn Văn Tịch vốn đã bất an lại càng thêm bất an. Đừng nói Hàn Tông An, đối lại nếu đó là nàng, cũng nhất định sẽ lựa chọn Nghi thái phi.

Phiền toái với nàng muốn lớn hơn nhiều.

Nàng âm thầm hít sâu, nhưng đúng ngay lúc này, Hàn Tông An rút cuộc ngừng đầu lên. Lúc này, trái tim mọi người đều đập mạnh lên. Hàn Tông An muốn trả lời sao?

Khản trương.

Hàn Văn Tịch tuy rằng trong lòng đã hiểu rõ, nhưng là, trước khi còn chưa có kết quả, nàng vẫn không muốn từ bỏ. Nàng quay đầu nhìn Hàn Tông An với ánh mắt đầy chất vấn, nhưng ai biết, Hàn Tông An lập tức tránh đi, nhìn thẳng về phía Nghi thái phi.

Điều này.....

Hàn Tông An đây là có ý gì?

Hàn Văn Tịch vô thức hít vào một hơi khí lạnh, chẳng lẽ hấn thật sự đã hạ quyết tâm, thật muốn bội họ nàng sao?

Thịch thịch thịch thịch.

Trái tim Hàn Văn Tịch tăng tốc không thể nào ức chế.

"Hồi thái phi nương nương" Hàn Tông An nhàn nhạt mở miệng.

Lúc này, ngay cả Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như cũng bắt đầu nghiến tức, bất giác ngồi lại ngay ngắn. Nàng chờ mong, chờ mong tội danh của Hàn Văn Tịch được thành lập.

Ai ngờ, ngay thời điểm Hàn Tông An muốn nói ra lựa chọn của mình, đột nhiên, Tiểu Dật Nhi từ trước người mẫu thân thành linh lao ra, ngã thật mạnh ở bên cạnh Hàn Tông An.

"Dật Nhi"

Hàn Tông An quỳnh lên, vội vàng xoay người tới đỡ, nhưng mà, thời điểm hắn dùng một tay bế Tiểu Dật Nhi lên, Tiểu Dật Nhi lập tức khóc lớn, "Cha, Văn Tịch tỷ tỷ là người tốt, Văn Tịch tỷ tỷ sẽ không bức người, đúng không?"

Tiểu Dật Nhi rốt cuộc còn quá nhỏ, nó không hiểu rõ những lời Nghi thái phi vừa nói, nó chỉ biết Văn Tịch tỷ tỷ sẽ không nói dối. Nó đang muốn mở miệng, ai biết mẫu thân nó vẫn luôn mềm yếu đột nhiên dùng một tay đẩy nó ra.

Với sự hỗ trợ của mẫu thân, nó lập tức lớn mật hơn nữa, nó nhất định phải nói hết ra những lời trong lòng.

"Cha, cha đừng bói nhọ Văn Tịch tỷ tỷ được không?"

"Đại ca khi dễ ta, là Văn Tịch tỷ tỷ cứu ta, Văn Tịch tỷ tỷ còn phải người bảo hộ ta cùng với mẫu thân."

"Cha, cha đừng làm thế..."

Những lời Tiểu Dật Nhi nói khiến Nghi thái phi tức giận, "Người tới, kéo đứa nhỏ này ra ngoài, trên đại đường, sao có thể dung thứ cho tiểu nhi khóc nháo, còn ra thế thống gì?"

Lần này, Thất di nương vội vàng ôm lấy Tiểu Dật Nhi, kinh hồn táng đảm cầu xin, "Thái phi nương nương bớt giận, bớt giận, tiểu hài tử không hiểu chuyện, dân phụ sẽ dùng tay che miệng nó lại, không cho nó lên tiếng, dân phụ bảo đảm nó sẽ không nháo tiếp"

Thất di nương vừa nói, vừa ôm chặt Tiểu Dật Nhi, một tay thật sự che miệng nó lại, thu thân mình, bộ dáng sợ hãi khiếp đảm, vừa đáng thương lại buồn cười.

Đối với loại phụ nhân khiếp nhược này, Nghi thái phi luôn khinh miệt tận trong xương cốt, nàng lạnh lùng liếc mắt một cái, vẫy lui người hầu, cũng không tiếp tục gây ra khó xử.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy, nguyên bản còn tưởng rằng Tiểu Dật Nhi có lẽ có thể giúp nàng một phen. Xét cho cùng, Hàn Tông An yêu nhất, xem trọng nhất chính là đứa con trai này.

Nhưng hôm nay, nàng nhìn thấy bộ dáng Thất di nương đáng thương như thế, nàng thật sự đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Tuy nhiên...

Ai cũng không lường trước được, ngay sau khi Tiểu Dật Nhi cầm miệng, Thất di nương cư nhiên mở miệng, "Lão gia, ta và Dật Nhi đều tin tưởng người không phải đã bị ép buộc."

Giọng nói nghẹn ngào rất nhỏ, nghe ra phi thường khiếp đảm, mềm yếu. Tuy nhiên, không hiểu vì sao hiện lên một lực lượng rất kiên định, lệnh người thực sự không thể suy nghĩ, cảm thấy giống như Thất di nương đang nói, nhưng, rồi lại không giống.

Hàn Văn Tịch kinh ngạc nhìn qua. Đối với hiểu biết của nàng về Thất di nương, nàng thật sự không dám tin tưởng. Thất di nương ở dưới loại tình huống này sẽ nói ra lời nói như thế.

Trong khi đó tất cả mọi người cũng đều khiếp sợ nhìn qua, đều nói thấp cổ bé họng, nhưng, lời này của Thất di nương lại khiến tất cả mọi người vô cơ bất an.

Ngay cả Nghi thái phi cũng cảm thấy bất an, lạnh giọng, "Đủ rồi, Hàn Tông An, lập tức trả lời vấn đề của bản cung"

"Vâng"

Tầm mắt Hàn Tông An dời khỏi trên người mẫu tử Thất di nương, một lần nữa quay về phía Nghi thái. Hắn nhẹ nhàng hít sâu một hơi, không hề chần chừ, "Bẩm thái phi nương nương, thảo dân là...."

Bạn đang đọc truyện *Văn Tịch Truyện - Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.